

Andělský svět

© 2004 Václav Semerád

V této knize pokračuje příběh Oldy, Máni a jejich přátel.

Probuzení

»Oldo, vstávej!«

Olda nemohl otevřít oči. Nešlo mu to, měl je jakoby slepené.

Konečně se mu podařilo pootevřít víčka. Ležel ve spacáku na podlaze, měkčí než lesní mech, nad sebou slyšel přerývané funění a zdálky jakési starostlivé hlasy.

»To jsi ty, Čerte?« chtěl zamumlat, ale jak se ještě úplně nekontroloval, neozval se slovy, ale telepaticky.

»Sláva! Probudil se!« vykřikla radostně dívenka v kombinéze se vzorkem jaguáří kůže, klečící u něho.

Místnost byla vzápětí plná lidí – a psů.

Kromě černého, rozježeného psíka Čerta, ostražitě hlídajícího každý dech ležícího chlapce a občas ho starostlivě očichávajícího, se nejprve horempádem přihnala tři stejně černá odrostlejší štěňata, následovaná dívenkou v kombinéze jako poseté tisíci kamínky. Za nimi přispěchali ještě tři dospělí.

»Konečně!« neodpustil si doktor, oblečený jako jediný v bílém. »Ti tě zase zřídili! Jako kdybych ti to neříkal!«

Olda se chtěl posadit, ale nešlo mu to. Připadal si jako přejetý parním válcem.

»Poslyš, Oldo, takhle to opravdu nejde,« domlouval mu starostlivě doktor. »Vracíš se ze Země pokaždé v horším a horším stavu. S tím budeme muset něco dělat.«

»Ale co?« zabručel Olda telepaticky, šlo mu to tak snadněji. »Nemůžu přece za to, že mě tam pokaždé vyhmátnou! Náhoda je zkrátka blbec!«

»To už ani nevypadá na náhodu!« mračil se doktor. »Třikrát jsi Zemi navštívil, pokaždé jen na skok – a bác ho! Vždycky tě něco strašně zvalčuje do bezvědomí, ani sám nevíš, co to bylo. Divím se, že jsi ještě naživu. Naposled ti tekla krev z nosu i z uší, to už není žádná legrace. Tak to dál nejde! Na Zemi nejsi v bezpečí. Věříme ti, že na tebe číhají ďáblové, ale sem za námi nemohou, tak proč tam pořád lezeš?«

»Zatím jsem se vždycky vrátil,« namítal uraženě Olda.

»Zatím!« souhlasil významně doktor. »Proč se tam pořád hrneš jako mezek? Co když to příště dopadne hůř, co pak? A už vůbec bys tam neměl chodit sám. Proč odmítáš doprovod Máni a Jarči, proč tam nejdeš se mnou? Dohlédli bychom na tebe.«

»Nechci na nikoho přitáhnout neštěstí,« opáčil Olda. »Když jdou domů holky, taky se o ně strachujeme, ale nikdo je tam ještě neobtěžoval, nejspíš o nich d'áblové nevědí. Kdyby se tam ale objevily se mnou, kdoví, třeba by ty bestie napadlo, že ke mně patří a mohly by jim škodit nebo mě skrze ně vydírat.«

»Tak tam prostě nechod'!« navrhl mu doktor.

»A to mám pořád trčet tady?« odmlouval Olda.

»Bylo by to rozumnější,« řekl doktor. »Co tě pořád žene na Zem? Není to nutné a tady máš taky co dělat, ne? Počkej, až na tebe d'áblové zapomenou, až je číhání omrzí. Domů tak jako tak nemůžeš, buď rád, že se ti tam občas podívám já nebo Čert.«

To byla smutná pravda a Olda se ještě víc zachmuřil. Doktor Alexijev i jeho věrný psík Čertík mu ze Země občas přinášeli novinky, ale ty poslední dobou nebyly povzbudivé. Maminka, které tak věřil, všechny zradila. Oldu, jeho bratra Jirku, ale především tátu.

A právě o tátu Oldovi šlo. Pro něho se odvažoval zpět na Zem, navzdory čtyřem příšerným výpraskům. Ačkoliv nikdy nikdo nebyl nablízku, pokaždé schytl nečekanou ránu do hlavy, ani nevěděl odkud. Nevěděl si s tím rady. Věděl, že to nebylo pěstí a že ho neudeřil člověk. Sám se divil, že to přežil a dokázal se vrátit, i když jen díky schopnostem od andělky. Po každé ráně ho neposlouchaly svaly, nemohl se ani hnout, nedokázal se ani nadechnout. Jen andělský idarchon a slýrib ho nezdřadily. Z posledních sil si vždycky otevřel okno do Útočiště a vletěl tam, i když naposledy se tam jen bezmocně převalil, než ztratil vědomí. Neřízená brána přitom vypálila esovitou stopu do podlahy, to už bylo opravdu nebezpečné...

Všechno přitom vyznělo nadarmo. Nepodařilo se mu tátu najít, vždyť ani nevěděl, kde ho hledat. Zmizel mu jako duch, jako pára, jako by se po něm slehla zem. Máňa Hadrboľcová mu chtěla pomoci, celý týden po jeho tátovi na vlastní pěst pátrala, ale vrátila se také bez výsledku.

Od osudného setkání s d'áblem Johanem se Oldovi všechno hroutilo. Nic se mu nedařilo, byl stále zasmušilejší. Doktor Alexijev měl pravdu. Proč se tam vrací jako mezek, když tím nic nezíská? Místo aby léčil pacienty, museli se po těch úderech naopak všichni starat o něho. Měl by svou silou pomáhat a ne ji spotřebovávat. Škodil i rozjíždějící se klinice, která začínala mít první nesporné úspěchy. Vždyť to byl jeho nápad, zařídit se na tomto světě. Nikdo mu zatím nic nevyčítal, ale...

Cestovní kancelář *Cesty za zdravím* na Zemi rychle získala popularitu. Cesty za zdravím nebyly jen cestami do neznámého, tajemného světa, zdraví tam bylo očividně důležitější než cesty. Ačkoliv byla řádně registrovaná jako cestovní kancelář, na prospektech i plakátech uváděla, že zdravé klienty neobsluhuje. Nebylo obvyklé, že na přepážce cestovní kanceláře sloužili lékaři a zákazníci nenazývali jinak než *pacienty*.

Světové tiskové agentury nedávno přinesly neuvěřitelné zprávy o objevech Američanů v mimozemském světě. Šlo o zázračné léky a nikdo nepochyboval, že i Cesty za zdravím jsou mimozemská záležitost, ačkoliv to kancelář *Cesty za zdravím*

výslovně neuváděla. Ačkoliv byly ceny nabízených zájezdů srovnatelné s cenami jiných cestovních kanceláří, mezi lidmi se brzy rozkřiklo, že mají opravdu zázračné léčebné výsledky. Kupovali je lidé nemocní, vraceli se zdraví a známým po návratu vykládali neuvěřitelné zvěsti o neznámém divukrásném světě, kde je uzdravili. Zdraví by jistě nikdo nevyměnil, ale někteří přece jen litovali, že se tam už nepodívají. Brzy se to rozkřiklo jako nepopiratelný fakt, klienti se hrnuli a pokladnou cestovní kanceláře procházely miliony.

Na Zemi byl přítom vidět jen pověstný vrcholek ledovce. Kancelář byla nevelký krámk se třemi lékaři, právníkem a sekretářkou, vybavený výprodejním nábytkem a třemi ošuntělými počítači z bazaru. Zakladatelé, manželé Alexijevovi s Oldou, se od samého počátku dohodli, že nebudou pěstovat zbytečný přepych, aby jim nikdo nemohl citelněji škodit. Neobvyklá byla jen silná neprůstředná skla přepážek, podobně jako u velkých bank. Kdo ale věděl o milionech, které kanceláří protékají, ani se tomu nedivil.

Maskotem cestovní kanceláře bylo černé štěně. Nejenže bylo namalované na vývěsním štítě nad vchodem, ale za přepážkou se úplně volně pohybovalo i skutečné, na povel štěkalo a někteří zákazníci, ačkoliv jim to nikdo nevěřil, se dušovali, že je slyšeli mluvit.

Málokdo z klientů tušil, že je to pravda a ještě méně lidí vědělo o tom, že se štěňata střídají a nejsou to jen maskoti. Nejenže mluvila, ale zajišťovala lidem telepatický kontakt mezi Zemí a Útočištěm. Důležitou osobou byla proto i nenápadná sekretářka Věra, která se jako jediná uměla se štěňaty telepaticky domlouvat.

Svět v sousedním paralelním vesmíru, nazývaný jeho současnými obyvateli Útočiště, dnes obývalo jen několik desítek lidí ze Země. Nebylo tomu tak vždycky. Jeho původní obyvatelé se lidem natolik podobali, že jim tak zjednodušeně všichni říkali, ačkoliv to nebyli praví lidé druhu Homo Sapiens. Kdysi dávno kuriózně nešťastným způsobem vyhnuli, doplatili totiž životy na televizi. Zkázou této vyspělé civilizace prý způsobil televizní pořad s příliš sugestivním obsahem, bohužel to byl návod k bezbolestné sebevraždě, kterému nikdo neodolal...

V podzemním paláci, který roboti celé tisíce let udržovali v nejlepším pořádku, se nyní zařídili pozemšťané. Neviditelní služebníci plnili lidem s udivující rychlostí jejich telepatická přání. Mohli mít nač si pomysleli. Lůžka, příkrývky, obleky, chutná jídla.

Když ale po nich chtěli krátce před otevřením kliniky uklidit mrtvá těla původních lidí do sousedního podzemního sídla, neviditelní služebníci je neuposlechli. Nebyla to porucha. Ve svých starodávných instrukcích měli zanesenou úctu k mrtvým a při nesplnění všech přísných podmínek odmítali s mrtvolami manipulovat.

Lidé si museli pomoci sami, ale zvládli to. K mrtvým se chovali s respektem obvyklým v pozemských konvencích, což jim nebránilo přemístit jejich těla jinam. Teprve pak mohli přivítat první pacienty.

Podle Alexijevova očekávání přijel první mikrobusem poloprázdný. Na neznámou cestovní kancelář se lidé zpočátku dívali pro její zdánlivě nereálné sliby zdraví

nedůvěřivě, ale jakmile se vrátili první klienti, ledy se prolomily a šlo to jako po másle. Brzy začal mikrobus na Zem jezdit dvakrát týdně a nakonec se ustálili na denním dojíždění. V podzemních palácích by možná rozmístili i tisíce lidí, ale nestihli by je obsluhovat, proto je brali jen po dvanácti. Léčebné pobyty rozvrhli podle závažnosti léčení na čtrnáctidenní a měsíční, tak aby celkový počet pacientů nepřesahoval dvě stovky. Ve skutečnosti by mohli léčení zkrátit na týden, ale Alexijev říkal, že si zákazníci za tu cenu zaslouží i nějakou rekreaci.

Hlavní potíží byla v tom, že zdejšími robotům nemohli poroučet lidé bez telepatických schopností. Neotevřeli by si sami ani dveře. Naštěstí jim Irena Alexijevová nastavila průchozí režim, kdy lidé zdánlivě pevnou stěnou volně procházeli, aniž by si ji museli otevírat.

Jednotlivé pokoje teď byly trvale otevřené a přece v nich lidé měli soukromí, byť za cenu menšího nepohodlí, či spíše nezvyku. Zejména pro starší pacienty byl psychický problém vkročit rovnýma nohama do pevné skály, i když se dal překonat tím, že se orientovali po hmatu a procházeli dveřmi se zavřenýma očima. Opatrným trochu vadilo, že se pokoje nedaly zamykat, ale všichni dostali při příjezdu nabídku svěřit cennosti po dobu pobytu do bezpečné úschovy. Naštěstí byly obtíže nepatrné a výhody převážily nad nevýhodami.

Hlavní výhodou bylo samozřejmě léčení.

Nezvyklou léčebnou metodu pomocí volné kosmické energie začala používat na vesnici andělka Bísíája. Naučila ji Oldu a ten ji dlouho zkoušel po nemocnicích jen se svým psíkem Čertem. Až si ho všiml doktor Alexijev, primář Vinohradského oddělení popálenin, kterému neušlo, jaké zázraky ten kluk na jeho oddělení dělá.

Kosmická metoda vypadala skutečně zázračně. Obvykle se dva lékaři, ale často jen děti a občas jim vypomáhal i malý černý psík, postavili vedle lůžka pacienta, nadechli se jako před namáhavým sportovním výkonem, soustředili se a pak to začalo. Místností se rozlilo podivné nepozemské světlo, vzduch se zachvěl sálavým teplem, ale to bylo vše. Lékaři pak spokojeně, i když zadýchaně odcházeli a s pacienty se začaly dít nevídané věci.

Nemoci ustupovaly jako po švihnutí kouzelným proutkem. Nejpozději do druhého dne vstávali na smrt nemocní z lůžek, ačkoliv byli někteří z nich předtím po dlouhá léta připoutaní na invalidní vozíčky. Nemocní rakovinou, s hlavami olýsalými po marných pokusech o léčbu zářením, přestávali cítit bolest a obvykle jim už do rána začínaly rašit nové vlasy. Popáleným, pokrytým jizvami, narůstala nová kůže a jizvy obvykle do tří až pěti dnů mizely. Odborníci tomu nechtěli věřit, ale i odborník může onemocnět, takže se tu v roli pacientů sešlo i několik lékařů, kteří jen nevěřicně zírali.

Když se ale ptali po způsobu léčení, dostávali jen vyhýbavé odpovědi.

Málokterý lékař pochopil teorii o miniaturních zakřiveních prostoru, nesoucích energii, která prochází volně hmotou, aniž se v ní zachytí a tím se prozradí. Na Zemi nebyl jediný měřicí přístroj, schopný kosmickou energii zachytit a změřit. Vypadalo to tajemně, ale ti, kdo tu energii využívali, si tím hlavu nelámali. Když Olda kdysi zkoušel své možnosti, zvedl jen tak očima traktor a mohl na dálku dvacet metrů

zapálit nejen svíčku, ale i střelný prach přímo v nábojích pistole, kterou proti němu chtěla použít jedna ze Zlých.

Bohužel si jeho vlastností všimli i Zlí. Těm by se také hodily, ale určitě na něco jiného než k uzdravování nemocných...

V současné době léčilo pacienty kosmickou metodou pět dospělých, tři děti a pět psů, ačkoliv čtyři psíci byli pouhá štěňata, která dávala jen jednu nejmenší dávku denně, zatímco dospělí lidé zvládli až pět silnějších dávek. Naštěstí nebyli ani zdaleka vytíženi, ale to se mělo brzy změnit, neboť Alexijev přemlouval známé doktory i sestry, aby posílili jejich řady, aby mohli kliniku podstatně rozšířit.

Většinu pacientů stačila jediná dávka kosmické energie, aby odcházeli vyléčení. Zbytek pobytu byl pro ně skutečně příjemnou rekreací. První den je sestřičky ještě obsluhovaly, zejména ty nepohyblivé, ale dalšího dne je vozily na sluníčko a zkoušely s nimi vstát a chodit. Většinu se to podařilo a pak už po místních atrakcích chodili sami.

Těch atrakcí mnoho nebylo, ale stály za to. Většina byla přírodního původu. Byla tu dvě přírodní koupaliště a hlavně mimozemský les, plný nevidaných rostlin. Stačilo pacienty před první vycházkou poučit, že zvířata jsou krotká, ale chráněná, takže je smějí pozorovat, ale nikdo jim nesmí ubližovat. Všichni to ochotně dodržovali; nepřijeli sem přece na lov, ale za zdravím. V lese rostla spousta podivných jedlých plodů, takže tam nikdo nemusel hladovět. Komu to nevyhovovalo, mohl si kdykoliv dojít do podzemní jídelny na vydatný oběd a večeři.

Jako průvodci nechodily na vycházky s pacienty sestřičky, většinou zaměstnané u ještě nepohyblivých denních přírůstků, ale psi. Ano, ta štěňata z vývěsního štítu cestovní kanceláře. V tomto světě své mimořádné vlastnosti neskrývala a tady se tomu nikdo nedivil...

Čert i jeho štěňata si na to tak zvykli, že se nováčkům jako doprovod sami nabízeli. Lidé s překvapením zjišťovali, že zdejšími psům rozumějí a většinou na jejich nabídku přikývli. Psi je vodili po okolí, zdůrazňovali jim oblíbená místa, občas jim předváděli své létací schopnosti a házeli jim plody, rostoucí vysoko v korunách stromů. Naštěstí tam bylo jitrnicovníků dost, takže se plodů dostalo pro všechny. Alexijev byl rád, že psíci pacienty doprovázejí. Při jakékoliv nehodě by dokázali telepaticky přivolat pomoc, nehledě k tomu, že by i štěňata mohla ihned sama pomoci těm, kdo by spadli do vody, nebo uvázli někde na skále. Dozor nad pacienty jim proto svěřoval rád a psíci byli na jeho důvěru nadmíru pyšní.

Alexijevovi a Olda teď bydleli trvale v Útočišti. Sestřičky Hedvika, Soňa a Lenka létaly na soboty a neděle domů na Zem, děti Máňa a Jarča sem naopak létaly z domova jen přes den. Kromě nich bydlel přímo v Útočišti zamračený řidič Franta Bulis se svou ženou. Nedávno mu ji Alexijev zachránil a Bulis se mu nabídl jezdit s mikrobusem. Byl to starý autobusák, jezdil spolehlivě a i když to byl tak trochu morous, Alexijev si ho chválil.

Ani Bulis, ani jeho žena nepřistoupili na úpravu, která by jim v Útočišti zajišťovala lepší život. Olda jim sice nabídl operaci s přidáním telepatického orgánu,

ale když se dozvěděli, že to dělá vrtáním díry do hlavy, rozhodně to odmítli. Alexijev je pak už k ničemu nenutil.

To bylo veškeré osazenstvo nové kolonie zvané Útočiště, jediného venušského světa, kde nevládly pro lidi vražedné podmínky.

Alexijev splnil dávný slib a vyjednal trojici dětí přijímací zkoušky na lékařské fakultě.

Kvůli Oldovi dovezl zkušební komisi mikrobusem do Útočiště, ale prošlo to hladce. Komisi nadchl pobyt v neznámém světě a děti při zkoušce excelovaly, takže je mohli přijmout s čistým svědomím. Jarče, Máně i Oldovi se tak až do začátku školního roku splnil sen většiny školáků, nevídaně prodloužené prázdniny.

Všechno by bylo ideální, nebýt ...nebýt jednoho d'ábla...

Od setkání s Johanem dělal Olda všem starosti.

Ačkoliv mu to nechtěli věřit, podařilo se mu vyklouznout z d'ábelských spárů. Johan ho něčím omráčil, Olda dokonce tvrdil, že psychickým úderem, přivázel ho k pohovce a chystal se na něm dělat pochybné pseudolékařské výzkumy, ale Olda se stačil probrat a z posledních sil si otevřel vesmírnou bránu a i s pohovkou mu uletěl do sousedního vesmíru, kam už za ním Johan nemohl. Dlouho mu to ale nikdo nevěřil. Své přátele musel přesvědčovat, že se sám nemohl tak pevně přivázat, jak ho našli.

Pochopitelně o další setkání s d'ábelským otčímem nestál, ale s matkou se chtěl domluvit aspoň o tátovi. Aby se nemusel setkat tváří v tvář s Johanem, půjčil si na to od sestřičky Soni mobilní telefon a vydal se na Zem telefonovat.

Vrátil se bez vypůjčeného mobilu a v zuboženém stavu po dalším nečekaném úderu.

Dlouho byl bez vědomí a když se probral, neměl tušení, odkud to na něho přilétlo. Zdálo se nemožné, aby se o něm d'áblové dozvěděli, stalo se to na opačném konci města a opět tomu nikdo nechtěl věřit. Přesto Oldu málem zabili.

Další pokus podnikl v Pardubicích. V Útočišti na tom místě stála veliká, záhadná pyramida se sochou zlatého telete. Olda se vynořil v lukách za městem na břehu Labe, ale dřív než se dovolal domů, přišel znenadání další útok, opět stejným způsobem. Z posledních sil se Olda vrátil do Útočiště. Mobil měl tentokrát na šňůrce na krku, takže by ho mohl Hedvice vrátit... kdyby nebyl uvnitř úplně spálený...

To už i Oldovi došlo, že to nebude jednoduché.

On sám také dokázal větší porcí energie ničit zapnuté mobily. Zřejmě měly s energií něco společného i údery d'áblů. Pak s tím ale nebyly žádné žerty.

Olda nedbal varování a zkoušel to dál, vytrvale jako mezek. Alexijev ale tvrdil, že to není žádná náhoda, jak ho pokaždé rychle objeví a zaútočí na něho. Když se Olda probudil, využil shromáždění těch, kdo Oldu přišli *přivítat zpátky mezi živé*, k vyvolání společné porady o tom, co s tím budou dělat.

»Poslyš, Oldo,« začal, sotva Oldu všichni ubezpečili o tom, jak jim chyběl. »Ty cesty na Zem musí přestat. Aspoň do doby, než zjistíme, co tě tam pokaždé napadne.«

»Jak to ale chcete zjistit beze mě?« vrtěl hlavou Olda.

»To nevím, ale nemůžeme riskovat, že tě někdo zabije,« trval na svém lékař.

»Holky chodí spát domů a nikdo jim neubližuje. Ty tam jezdíš každý den a také tě ještě nikdo nepřepadl. Proč mám zrovna já takovou smůlu?«

»Třeba pro tvého otčíma,« mínil Alexijev.

»Tebe zná taky a dokonce tě považoval za hlavní postavu kliniky,« namítal Olda. »Pak říkal, že na tebe a na Irenu neudeřili jen proto, že si nebyli jistí, zda jste zrovna vy ti praví. Říkal, lépe neudeřit vůbec, než si odkrýt předčasně karty úderem na nepravého.«

»Na tebe ale udeřil,« opáčil Alexijev a zkoumavě si Oldu prohlížel. »Znamená to, že si byl jistý? Je mi to divné. Většinu tvých schopností přece máme i my.«

»Jednu mám navíc,« řekl zasmušile Olda. »Neúčinkují na mě podprahové psychické metody. Ani ultrazvuk, ani podprahové obrázky z televize.«

»To ale nemůže Johan vědět!« namítal Alexijev.

»Může,« nesouhlasil Olda. »Jen já jsem v té soudní síni reagoval na poťouchlosti jeho poskoků. Spálil jsem jim rychle po sobě úderem volné energie čtyři *inhibitory*, jak jim říkali. Pak teprve to vzdali, nejspíš jich už víc ani neměli.«

»Dobře, to by ledacos vysvětlovalo. Trochu ses unáhlil a prozradil ses jim,« přistoupil na to Alexijev. »To ale nic neříká o nás. Proč se tak soustředil na tebe?«

»Třeba měli příležitost vyzkoušet si tě už dřív,« napadlo Oldu. »Stačilo by jim podplatit někoho od policie a ovlivňovat tě během výslechů. Toho by sis nemusel ani všimnout, zato oni by zjistili, že tě snadno ovlivní a k soudu by šli s jistotou předem vyhraného sporu. Teprve tam pochopili, že proti nim stojí někdo, kdo se nejen nedá sám ovlivnit, ale může jejich poťouchlému ovlivňování zabránit. Prohraný soud Johana rozzuřil, ale jeho poskoci se neodvážili udeřit ani na tebe, ani na Irenu. Možná se báli případné odplaty z neznáma.«

»A když Johan zjistil, že se bál jenom tebe, praštil tě plnou silou,« doplnila ho Máňa.

»Možná,« připouštěl Olda. »Teď si vzpomínám, jak se divil, že jsem to byl právě já, kdo jim ničil inhibitory. Do té doby jsme se bavili jakž takž normálně, pak už si na mě žádné servítky nebral. Zjistil jsem ale, že on sám žádné takové pomůcky nepotřeboval.«

»Ať je to jak chce, ať má Johan vztek právem či ne, jisté je, že proti tobě podniká hodně drsné útoky,« řekl Alexijev. »Nikdo nepochybuje, že jde o život. Opakuji, tvoje přítomnost na Zemi není tak nezbytná, abys musel riskovat život. Bude nejlépe, když zůstaneš v Útočišti, dokud na tu záhadu nepřijdeme. Můžeš tady být správcem, uděláme tě pro mě za mě třeba primářem. Na Zem se ale nebudeš vydávat, rozumíš?«

»Ty mi to chceš zakazovat?« vyjevil se Olda.

»Inteligentnímu klukovi nemusím nic zakazovat,« řekl Alexijev. »Jen ti to nedoporučím. Měl bys ale vědět, že s tvým nebezpečným riskováním nesouhlasíme. Nejsi batole, aby ti musel pořád někdo říkat: Pozor, pálí! Až najdeme nějaký protitah, budu první, kdo ti bude přát další návraty na Zemi, ale takhle...«

»No jo,« zavrčel neochotně Olda. »Chtěl jsem si jen popovídat s tátou.«

»Můžeme se ti po něm podívat a kdyby tě chtěl vidět, vezmeme ho sem. Bylo by to lepší než abys za ním chodil do nebezpečí.«

»Třeba nebude mít na cestu,« napadlo Oldu.

»Pro takové případy uděláme výjimku a vezmeme ho sem zadarmo. Beztak by se nešel léčit, ne?«

»Zadarmo by to mělo být pro všechny,« zavrčel Olda.

»A to zase ne!« vrtěl hlavou Alexijev. »Kdybychom lidi léčili zadarmo, nevážili by si toho. Víš přece, jak nad naším léčením na Zemi ohrnovali nos poslanci, že je to pro všechny a zadarmo. Teď je to stojí pěkné peníze, ale nikdo nebrblá!«

»Máme tu zadarmo všechno a neplatíme ani daně,« vrčel pořád Olda.

»Musíme živit naše zaměstnance na Zemi,« namítl Alexijev. »A ti daně platí. Ale znovu ti to opakuji, hlavní důvod proč požadujeme peníze je, aby si nás lidé vážili. Až se vrátíme, musíme mít postavení, jaké nám patří. Ne aby nás pojišťovny milostivě odbývaly pouhými drobkami z koláčů, kterými se samy nenasytně cpou.«

»Nezdá se mi spravedlivé, aby lidi platili pojišťovnám a ještě nám!«

»Máš pravdu, spravedlivé to není,« souhlasil Alexijev. »Pojišťovny nefungují jak mají. Nahradil bych je nějakou rozumnější institucí, ale to chce čas.«

»To nedokážeš!« věštil mu chmurně Olda.

»Proto přece potřebuji ty peníze,« usmál se Alexijev. »Až se vrátíme, založíme na Zemi novou zdravotní pojišťovnu, která bude platit poctivě. Manažery najdeme, už jsme pár schopných ekonomů vyléčili, byli by ochotní jít do toho. Potřebujeme jen zákonem vyžadovaný základní kapitál; bez toho to prostě nejde, zákony už jsou takové. Pak nabídneme lidem, kteří se u nás pojistí, léčení andělskými metodami a uvidíš, jak se k nám pohnou!«

»To by mohlo zase zruinovat ostatní pojišťovny,« řekl Olda.

»Ať krachnou, když nepochopily, oč jde!« krčil rameny Alexijev. »Litovat je nemusíš.«

»Jenže to odnesou i ostatní lékaři,« sýčkoval Olda. »To přece nechceš!«

»Jak se to vezme,« řekl Alexijev. »Když někdo přijde za námi, že chce vyzkoušet naše metody, vyhodíme ho? Jistěže ne!«

»Leda by to byl ďábel,« uznal Olda. »Ale kdyby za námi opravdu nějaký přišel, nevím, jak je včas poznat. Ti by toho přitom mohli strašně zneužít.«

»Komu dáš jen telepatii a idarchon, může léčit, ale nedostane se na Útočiště, aby tě mohl ohrozit,« řekl Alexijev vážně. »Slýrib jsi nedával kdekomu, mně a Ireně až teď.«

»Ani lékaři nejsou svatí!« připomněl mu Olda. »Zabíjet se dá i idarchonem.«

»Na vraždu stačí i kuchyňský nůž,« odpálil ho Alexijev. »Lékařskou fakultu vystudovala jistě spousta kariéristů, ale drtivá většina se na to dala, aby pomáhala lidem. Měl bys jim trochu víc věřit.«

»Johan je taky doktor,« namítl Olda. »Lékař... a přitom d'ábel.«

»Děblové budou výjimkami i v jiných směrech,« přikývl Alexijev. »Potíže by nám mohli dělat velké, to uznávám. Chtěl bych být ale optimista.«

»To se ti řekne,« sykl Olda. »Spíš se obávám, že budeme muset požádat o pomoc Přítele andělů. Doufám jen, že se ho Čert dovolá.«

»To by ale muselo jít o život!« připomněl mu Čert.

»Hele, a nejde o život?« požíval se na něho Olda. »Co kdybych se teď vypravil na Zem? Mám nejasné tušení, že bys měl hnedle vážný důvod přivolat ho.«

»Možná... ale nedělej to, Oldo,« zrazoval ho Čert. »To by bylo vážně o kožich! Měl ses vidět, když jsme tě naposled našli. Tak bledého jsem tě ještě neviděl. A taky ti moc dlouho trvalo, než ses vůbec probudil!«

»Tak vidíš!« opáčil Olda. »Jestli se něco stane Alexijevovi nebo holkám, bude to i tvoje vina. Neměl jsi být takový pedant!«

»Nejsem žádný pedant,« urazil se Čert. »Jen držím čestné slovo.«

»No dobře,« vzdychl si Olda. »Já už tam nepůjdu. Nakonec i tady se dá ledacos udělat. Třeba tady budu cvičit štěňata.«

»To není nutný,« našel ihned Čert. »Už jsem je naučil všemu. A ty jsi jim zase dal ty nový játra, co chceš ještě víc?«

»Je jich nějak málo,« připomněl mu Olda. »Kdo se mi chlubil, kolik desítek jich můžeme očekávat? Při zakládání Fondu ohrožených štěňat jsme přece počítali se stohlavou smečkou. A teď jsou jen čtyři. Kde máš další?«

»Bylo jich deset,« zavrčel Čert. »Macoun jich větší polovičku utopil!«

»Neexistuje žádná větší polovička!« opravil Čerta Olda. »Polovičky jsou zásadně stejné, jinak to nejsou polovičky.«

»Kdo z nás dvou je tady pedant?« opáčil důstojně Čert.

»Přiznej se radši, že sis většinu fenek vymyslel, abys byl zajímavější,« popichoval ho Olda. »Přitom to bylo zbytečné, my tě uznáváme i bez pověsti Dona Juana.«

»Náfej si co chceš, nevymýšlel jsem si ani blechu,« vyštěkl uraženě Čert. »Ale je mi to taky divný. Být u tolika fenek... a nic?«

»Máš pravdu,« zastala se ho Máňa. »A je to vážně divné. Kdybys byl fenka, dalo by se to vysvětlit, ale ty jsi přece pes!«

»Jak bys to vysvětlovala?« zpozorněl Olda.

»Jednoduše,« řekla Máňa. »Když dáváš někomu kosmickou energii, část jí jde skrz tebe. Například Alexijevovi za těch pár měsíců, co to dělají, viditelně omládl. Ale může to i škodit. Třeba při graviditě. A co když to způsobuje sterilitu? Neměl náhodou Čert všechna štěňata ještě předtím, než dostal idarchon a začal s léčením?«

»Měl,« rozsvítilo se i Oldovi. »Proto jsem přece musel dávat štěňatům idarchon až tady, zatímco telepatický orgán měla vrozený.«

»A sakryš!« zarazil se Alexijev. »Sterilita by mohla být pořádný malér!«

»To by tedy byla!« přidala se sestra Hedvika kysele a bylo znát, že pořádně zbledla. »To by byl hodně krutý trest za dobrou vůli. Vědět to předem... Vám to může být jedno, vy už děti máte, ale já bych bez nich být nechtěla!«

Nebyla sama. Alexijevovi se na sebe bezradně podívali. Pravda, měli už děti odrostlé a vystudované, ale Alexijev jako první dospělý cítil větší míru zodpovědnosti i za ostatní.

»Tak to asi nebude,« řekl rychle Olda. »Kdyby to vadilo a mělo to navíc trvalé následky, Ogdurové by to nenechali dělat své děti, jako je Bísíája.«

»No jo, ale Bísíája nikdy nedávala víc než jednu dávku denně,« uvažoval Čert.

»Čert může mít náhodou pravdu!« vyhrkla Máňa. »Co když to škodí teprve ve větším množství?«

»Můžeme si ověřit, nakolik to spolu souvisí,« dostal spásný nápad Olda. »Navrhuji udělat pokus s Čertem, jistě proti tomu nebude protestovat. Přestane dávat energii, beztak ji všechnu nevyužíváme, a až se to s ním trochu usadí, řekněme po měsíci, pošleme ho na Zem najít si nějakou fenku. A uvidíme. Jestli z toho budou štěňata, bylo by to v pořádku.«

»Takové pokusy беру,« olízl se mlsně Čert. »Ale proč až za měsíc?«

»Teď to nemá cenu,« odsekl Olda. »Kdyby za to opravdu mohla energie, musíš počkat, až její působení pomine.«

»Na to bych nečekal,« nesouhlasil Čert. »Jak chcete zjistit, kdy už to skutečně přestává vadit, když ten správný okamžik propásnete zbytečným čekáním?«

»Protože to přesně na den nepotřebujeme,« řekl Olda. »Stačí nám zjistit, jestli je to tak, nebo ne. Naprosto přesně to vědět nepotřebujeme.«

»Myslel jsem, že jsi větší kamarád,« olízl se Čert. »Ty mi ty fenky závidíš?«

»To bych to nenavrhoval,« odrazil ho Olda. »Hele, každému je teď jasné, že tě na Zemi čekají ve vědeckém zájmu příjemné časy. Přejeme ti je, ale teď hned to nemá cenu.«

»No jo, najednou to je vědecký zájem,« bručel Čert.

Telepatie nezná mumlání ani bručení pod vousy, takže tím vzbudil všeobecné úsměvy. Všichni Čerta dávno znali jako psího Casanovu. Ale aspoň trochu povolilo napětí, vznášející se ve vzduchu.

»Ten pokus je dobrý nápad,« řekl Alexijev. »Ještě že máme Čerta!«

»Lidi dělají nebezpečné pokusy na psech odjakživa,« ňafal nesouhlasně Čert.

»Jestli ti to připadá nebezpečné, opatříme si na to pokusné krysy,« navrhl Olda.

»Nevyhrožuj!« ohradil se Čert. »Já přece nic neříkám! Zrovna tenhle pokus se mi nezdá tak nebezpečný. Ale někdy jindy, hanba povídat!«

»Jak myslíš,« pokrčil rameny Olda. »Když se ti to nelíbí, vezmu si na průzkum nových světů nějaké štěně, určitě o to budou stát všechna.«

»Kdo říká, že tam s tebou nechci chodit?« naježil se Čert.

»Nikdo,« opáčil klidně Olda. »Ale uznávám, není to vždycky úplně bezpečné. Když tak nesnášíš nebezpečí, nutit tě do toho nebudu.«

»Počkej!« nesouhlasil Čert. »To je přece něco jiného! Neposíláš mě tam samotného, aby ses na to koukal pěkně z dálky a z bezpečí, chodíme tam spolu. Pak

je to ale společná věc naší smečky a být ve stejném nebezpečí s ostatními je psí čest!
Necítíš ten bernardýní rozdíl?«

Jeho psí filosofie všechny zaujala. Nakonec měl na svět jiný pohled.
Přinejmenším se na něj díval z jiného úhlu.

Olda se konečně ztěžka posadil.

Ti mi zase dali zabrat, pomyslel si, ale jen pro sebe, aby to nikdo nevnímal.

Všichni ale věděli své.

František

Alexijev s Bulisem jezdili každé dopoledne speciálním mikrobusem na Zem. Vraccí se výletníky odváželi před cestovní kancelář, kde už čekaly dvě skupinky lidí. Jednu tvořili příbuzní uzdravených pacientů, druhou noví pacienti, kteří se na podivný zájezd teprve těšili.

Jako vždy proběhlo při vystupování pacientů z mikrobuse srdečné vítání, příbuzní si je rozebírali mezi sebe a buď zamířili k nedalekému parkovišti, případně na tramvaj. Většinou se připojoval údiv:

»Jé, Božka, ty už zase chodíš?«

»No ne, Tondo, ty ale vypadáš mladě!«

Horší to bylo s nemocnými, kteří se na výlet teprve chystali. Někteří ještě přišli sami, jiní už jen s obtížemi a jiné museli do mikrobuse přenášet.

Alexijev pomáhal zdánlivě jako ostatní. Málokdo si všiml, že nepoužívá jen svaly, když i metrákové pacienty usazuje do sedadel.

Bulis se toho neúčastnil. Odešel na kafe do kanceláře, odkud přinesl připravený balík novin, aby osazenstvo Útočiště neztrácelo kontakt s děním na Zemi, když už tam nedosahují signály televizních ani rádiových vysílačů.

»Prosím vás, neznáte tam takového kluka, Oldu?« zastavil ho jeden nový pacient. »Moc bych si s ním chtěl promluvit.«

»Oldu známe všichni,« odvětil trochu zamračeně Bulis.

Nemračil se proto, že by neměl Oldu rád, ale každý zájem cizích lidí o něho byl po jeho problémech na Zemi právem podezřelý.

»Možná se tam s ním setkáte, ale zaručit vám to nemohu,« dodal proto nevrle.

»No, aspoň trochu naděje,« oddychl si pacient.

Protože patřil k těm, kdo nastupovali vlastními silami, musel počkat, až se usadí ti méně pohybliví, teprve potom se dostalo na všechny.

Řidič Bulis otevřel zámek skříňky za svým sedadlem a vyňal odtud malý kovový kufřík. Rychle jej odnesl do dveří cestovní kanceláře, podal jednomu z lékařů, převzal od něho vzhledově úplně stejný kufřík a rychle se s ním vrátil do mikrobuse.

»Skoro by člověk řekl, že v tom vozíte peníze,« řekl pacient na prvním sedadle.

Řidič se na něho úkosem podíval a když zjistil, že je to ten, který se zajímal o Oldu, ještě víc se zachmuřil.

»Do toho vám nic není,« řekl suše a zacvakl kufřík do skříňky, kam padl jako ulitý.

»Není,« souhlasil klidně pacient. »Ale vypadá to jako v nějakém filmu. Ačkoliv, těžko byste vozili peníze v autobuse s lidmi, ne?«

»Zajímavý postřeh,« opáčil řidič lakonicky.

Mezitím došel i doktor Alexijev a dveře mikrobuse za ním ztěžka práskly. Bulis se posadil za volant a chystal se nastartovat motor.

»Moment, Franto!« požádal ho doktor a obrátil se k cestujícím.

»Doufám, že jste všichni připoutaní!« oslovil je. »Kdo není, ať se připoutá. Pásky máte u všech sedadel. Cesta nebude dlouhá, ale může se stát všelicos.«

»Počítáte snad už předem s havárií?« zeptal se ho se shovívavým úsměvem chlap na třetím sedadle.

»Nevíte, že jedeme do cizího světa?« obrátil se k němu Alexijev. »Překračujeme hranice sousedních vesmírů, to není jako cesta do Dejvic!«

»Slyšel jsem ale, že to není ani znát!« namítl chlap.

»Většinou není,« souhlasil Alexijev. »Jednou byl ale větší rozdíl tlaku vzduchu, málem nás to převrátilo, i když je tohle vozidlo těžké a poměrně stabilní.«

»Těžké?« usmál se pacient na prvním sedadle, ten který se zajímal o Oldu.

»Hodně těžké,« přikývl vážně Alexijev. »Má pancéřovou úpravu, včetně neprůstřelných skel. Počítáme i s nežádoucím zájmem různých darebáků.«

»Že byste přece jen vozili kromě lidí i peníze?« nadhodil pacient vpředu.

»Občas to tak děláme,« přikývl klidně Alexijev. »Dnes se ale v bance nestavíme, jedeme přímo na kliniku. Franto, jedeme!«

Motor zahučel, mikrobuse se rozjel a Alexijev se posadil na poslední volné místo vpředu. Většina pacientů se otáčela k oknům, aby rychle zamávala vyprovázejícím.

»Prý jste se zajímal o Oldu,« oslovil Alexijev pacienta vedle sebe.

»Rád bych se s ním setkal,« řekl pacient. »Posílal jsem mu přes jeho kamarádku dopisy a minulý týden mě tam pozval.«

»Upozornili mě, že jste výjimka,« řekl Alexijev. »Normálně tam zdravé nebereme, ale za vás se Olda osobně přimluvil. Takže vás tam bude jistě čekat.«

»To jsem opravdu rád,« usmál se podivný pacient.

»Odkud vlastně Oldu znáte?« zajímal se Alexijev.

»Léčil mě,« přikývl muž skromně. »Dokonce dvakrát, jednou to nestačilo. Měl pravdu, teď už je to, chválabohu, v pořádku.«

»Dvakrát?« zpozorněl Alexijev. »To nebývá obvyklé. Co vám bylo?«

»Byl jsem od narození slepý,« přiznal muž. »Poprvé se mě pokoušel léčit se svým psíkem, ale byli prý už oba unavení. Podruhé si na mě pozval takovou dívčinu Marušku... právě po ní jsem mu posílal ty dopisy...«

»Aha, už vím,« řekl lékař. »Vy jste pak byl u jejich maturity, že?«

»Tam jsem byl opravdu jen do počtu,« usmál se muž. »Náš ředitel musel toho dne odjet a poslal mě tam za sebe.«

»Pak vás už trochu znám,« řekl Alexijev. »S Oldou jsme o vás odborně diskutovali. Byl jste jeho první a dlouho jediný případ se zrakem.«

»Vím,« přikývl. »Olda mi to také tak psal.«

Muž se nezdál být příliš sdílným a Alexijev na něho raději nenaléhal.

Mikrobuse zatím vyjel na výpadovku směrem na Mělník. Většina cestujících se zájmem sledovala okolí, ale některé jednotvárná cesta zmáhala.

Černý bavorák, předjíždějící velice nebezpečným stylem, přiměl Bulise vychrlit na adresu jeho šoféra pár nadávek.

»Koukej pořádně na cestu, moulo! Silnice není jen pro tebe!«

Bavorák ale začal znenadání brzdit. Bulis též sešlápl brzdu, ale nedokázal zastavit těžký mikrobus tak zprudka, jako brzdilo auto před ním. Ozvala se rána. Bavorák odletěl, ale brzdil dál, takže mikrobus do jeho nárazníku narazil ještě jednou.

»Pitomec jeden!« sakraoval Bulis. »To nám ještě scházelo! Vyšetřování, policie, to přímo zbožňuji!«

Auta se konečně za skřípotu plechů zastavila.

»Počkej!« zvážněl Alexijev, když viděl, jak chce Bulis otevřít dveře a vyskočit.

»Jdu mu vynadat!« vybuchl Bulis. »Zavinil to přece on! Teď nás bude zdržovat, trouba jeden! Musíme počkat na policii...«

»Zamkni všechny dveře!« nařídil mu náhle ostře Alexijev.

Bulis poslechl spíš bezděčně, než aby o tom uvažoval. Ztichlým vozidlem se ozvalo zacvaknutí všech dveřních zámků.

V té chvíli z bavoráku křepce vyskákali čtyři maskovaní chlapi v černých kombinézách s černými kuklami na obličejích. Tři na mikrobus namířili samopaly, čtvrtý rychle položil na přední sklo list papíru, zatížený jakýmsi balíčkem, načež odskočil.

»To je přepadení!« četli všichni vpředu, kteří na nápis velkými písmeny viděli. »Vylezte ven, nebo tu nálož odpálíme!«

»Strčte si ji třeba za klobouk, darebáci!« zavrčel Alexijev.

Mikrobus se prudce naklonil dopředu a vznesl se kolmo vzhůru. Ačkoliv měl hodně daleko do helikoptéry, dosáhl zakrátko výšky dobrých padesáti metrů. Přitom se naklonil ještě víc, nebezpečný balíček se na jeho předním skle neudržel, sklouzl a padal dolů.

Zdola se ozvala dávka, po předním skle se paprskovitě rozběhly praskliny, ale pancéřové sklo vydrželo. Pak se ale pod mikrobusem ostře zablýsklo a ozvala se detonace. Tlaková vlna mikrobusem otřásla, ale neškodila mu. Zato pacienti na předních sedadlech ještě zahlédli, jak z oblaku ohně pod nimi odlétají do stran roztrhaná těla gangsterů. To už ale před mikrobusem vyvstala bílá plocha, pak modře orámovaný ovál, kterým prolétl na druhou stranu.

Až teď se vozidlem rozlehlo zděšené ječení. Bylo naprosto zbytečné, bylo už po všem. Nebezpečí zůstalo za modrým oválem, zděšení proto brzy pominulo a bylo opět ticho.

»Hele, kde to jsme?« porušil to ticho kdosi, ale nedočkal se odpovědi.

Nebylo třeba. Každému bylo i bez dalších otázek jasné, že už nejsou na Zemi. Kolem byla úplně jiná krajina než předtím, pustá a nedotčená. Zmizela silnice i všechny její mosty, pod nimi byla jen kamenitá pláň, kam se zvolna snášeli.

Konečně auto zvolna dopadlo na všechna čtyři kola a ještě si krátce poskočilo. Pak se teprve zastavilo.

»Jedeme dál,« řekl podivně zadýchaný Alexijev stručně.

Bulis třesoucí se rukou nastartoval a rozjel se ke vzdálenému lesu. Popraskaným čelním oknem špatně viděl a na nerovné kamenité pláni nemohl jet naplno, ale jel tak rychle, jak mu to terén dovoľoval. Mikrobus se kymácel a všichni se drželi jak mohli.

Alexijev chvíli prudce oddychoval a vypadal jako duchem nepřítomný, pak se ale opět vzpamatoval a obrátil se dozadu k pasažérům.

»Budeme mít menší zpoždění,« řekl už klidně. »Ti hoši nás chtěli přepadnout, jak jste jistě viděli. Museli jsme se předčasně konvertovat a tady se rychle jezdit nedá, není tu silnice. Zato to máte s nečekaným dobrodružstvím.«

»Nečekaným?« podivil se potichu pacient sedící vedle něho, takže to slyšeli jen nejbližší cestující. »Vypadalo to, jako byste to čekali.«

»Máte pravdu,« obrátil se k němu také tak tiše Alexijev. »Něco podobného jsme čekali od samého začátku. Proto nás ani moc nezaskočili.«

»Zdá se ale, že ta nálož bouchla přímo mezi nimi!« řekl klidně muž.

»Měli smůlu,« souhlasil Alexijev. »Čím kdo zachází... Chcete je litovat? To přece není běžná dopravní nehoda, abychom jim museli poskytovat pomoc. Stříleli na nás a kdyby nám to explodovalo na předním skle, byl by masakr.«

Mikrobus jel pomalu dál. Uvnitř to šumělo jako v úlu, všichni se polohlasně dohadovali. Nahlas ale nikdo ani nešpitl.

»To bylo poprvé, nebo už jste něco takového zažili?« obrátil se na Alexijevo jeho soused jen trochu ztišeným hlasem.

»Poprvé,« přikývl Alexijev také nepříliš nahlas.

»A vezete aspoň nějaké peníze, aby jim to stálo za to?« ptal se Alexijevův soused, jako kdyby se nic nedělo. »Teď už je to snad jedno, už to můžete prozradit.«

»Nějaké peníze vezeme,« řekl klidně Alexijev. »Ale jim nejde o peníze.«

»Nejde?« podivil se jeho soused. »Ale vypadalo to tak!«

»Vypadalo,« přikývl Alexijev. »Ve skutečnosti chtěli zničit **Cesty za zdravím**. To se jim nepovedlo, ale oni toho nenechají.«

»Myslíte, že jim taková lekce nestačila?«

»Nestačila,« řekl Alexijev. »Tihle už to zkoušet nebudou, jsou na kusy, ale ti další...«

»Myslíte, že po takové zkušenosti přijdou ještě další?«

»Přijdou. Nejde jim o peníze,« opakoval Alexijev.

»Ale proč?«

»Jsme jejich noční můra,« řekl Alexijev. »Uvědomte si, co znamená pro výrobce léků klinika, která neodebírání léky? Nepotřebujeme je a proto jsme jim nepohodlní. Nedivím se, že jim stojíme i za pár kilo semtexu.«

»Jedna klinika je snad neohrozí.«

»Jedna ne,« přikývl Alexijev. »Oni ale nebudou čekat, až nás bude víc.«

»Výrobci léků...« povzdychl si Alexijevův soused. »Mělo by jim snad především záležet na lidech a na jejich zdraví, ne na penězích!«

»Naivko!« zpražil ho Alexijev. »Víte, jak těžké peníze se v tomhle točí?«

»Dovedu si to představit,« vzdychl si. »Používají ale příliš mafiánské metody. Oldovi už cesty na Zem znemožnili. Obávám se, že se tím nespokojí.«

»To si myslíme oba,« přisvědčil Alexijev. »Kdo používá mafiánské metody, je u mě mafián. Jako všude, kde jde o velké prachy.«

Mikrobus s rozbitými předními skly konečně zastavil před nízkou skálou. Nebyla to ale skála. Než zhasl motor, otevřel se v ní otvor do veliké kamenné jeskyně a ven vyšla nesourodá skupinka. Pacienti, zdravotní sestřičky, děti a dokonce i psi.

To už zamračený Bulis otevíral dveře a nastalo stěhování, při kterém se nikdo nestačil divit. Alexijev své schopnosti nemusel maskovat, vytahoval pacienty ze sedadel jen tak očima a nakládal je jako pířka na postele, které samy přilétaly k mikrobusu, hned poté se zvedaly a odlétaly do otvoru ve skále.

»Kam ty lidi dáváte?« zajímal se Alexijevův soused z mikrobusu.

»Do jejich pokojů,« usmál se lékař.

»Do té skály?«

»Zevnitř poznáte, že není tak nevzhledná, jak se zdá zvenku,« ujišťoval ho. »Vy ale chodíte sám, támhle máte Oldu!«

František i Olda seděli proti sobě v pohodlných křesílkách, která se spíš než křesílkům podobala vykrojeným balvanům. Nesnažila se vypadat pozemsky, ale byla měkká a sedělo se v nich kupodivu dobře. Nad sebou měli nebe a před sebou jezírko, na jehož kraji se koupali lidé. Byl tam ruch a shon, ale zvuky sem nedoléhaly, takže tu bylo ticho.

»Podívej se, Františku,« řekl Olda naléhavě. »Že jsi starší, to přece vím. Ale že bys už v životě všechno prošvihl, nezlob se, to je pitomost.«

Jak se zdálo, tykali si. V telepatii to ani jinak nejde, ale Olda mluvil.

»Tobě se to řekne. Ale začínat studia ve třiceti letech, zvláště když člověk neumí pořádně ani číst a psát?« začal nerozhodně František.

»Proč ne?« opáčil Olda. »Na nás nekoukej, my jsme předběhli dobu. Před rokem jsem neznal ani tisícinu toho co dneska. Mechanické vědomosti získáš strašně snadno, ale to, čemu se říká životní zkušenost, co se nedá jen tak nabiflovat, to nám pořád chybí. I když jsme si toho za poslední rok taky užili dost!«

»Na třináctiletého kluka máš divné životní zkušenosti,« podotkl František. »Byl jsi na nepozemských světech, domlouval ses s několika druhy mimozemšťanů. Denně děláš zázraky, ale taky jsi přežil pár pokusů o vraždu, naštěstí neúspěšných. Zážitky máš tedy plus i minus, ale uznej, není to obvyklé.«

»Jak kde,« odvětil Olda. »Na Zemi jsou oblasti, kudy prošla válka. Tam mají kluci jako já i horší zkušenosti. Někdy neumí číst, zato umí mířit a zabíjet. Nejhorší na tom je, že už se nad tím nikdo ani nepozastavuje.«

»To je smutné,« vzdychl si František. »Horší je, že už je to i v Čechách. Je vůbec někde na Zemi místo, kde by se člověk mohl cítit bezpečný a volný?«

»Nejspíš nikde,« pokrčil rameny Olda. »Máme smůlu, žijí u nás d'áblové. Mají civilizaci starší než my, bohužel krutější. Bísíája je znala i z jiných světů, prý k nám ani nepatří.«

»Zajímavé je, jak se nám podobají, když je ani ty neodlišíš.«

»Bísíája tvrdila, že Ogdurové mají s d'ábly vzdálené genetické předky. Říká se přece, že d'áblové jsou padlí andělé. Ale museli se rozejít dávno, přinejmenším před dvěma sty tisíci lety.«

»Myslíš, že by se mohli ještě křížit?« zajímal se František.

»Řekl bych, že ano,« vzdychl si Olda. »Bísíája tvrdila, že se naše genetika od její neliší, takže i my můžeme mít s Ogdury cosi společného. Zнала přitom humanoidní bytosti vzhledově lidem podobné, ale geneticky úplně jiné.«

»Jak to ale mohla tvrdit?« pochyboval František.

»Vždyť mě zkoumala!« opáčil Olda. »Měla na to specializované orgány. Když ti povím, že před učitelkou Ehrerovou poznala podle nepatrného vzorku hovězího masa, že šlo o býka a ne o krávu a podle kousku masa z nějaké konzervy jí nakreslila krůtu, kterou předtím nikdy v životě neviděla, věřil bych jí všechno.«

»Před dvěma sty tisíci lety jsme tady na Zemi pobíhali jako opice,« řekl František.

»To je otázka,« řekl Olda. »Za prvé, není to vyloučené. Život se na Zemi mohl vyvíjet souběžně s ogdurským. Někdy před padesáti tisíci lety žili na Zemi Neandrtálci. Pak zmizeli, protože Cromagnonci jsou prý úplně jiný druh. Nemohlo by to souviset s příchodem d'áblů na Zem? To ale mohou vědět leda d'áblové a ti nic neprozradí.«

»Myslíš, že bychom se my lidé vyvinuli z d'áblů?« nadhodil opatrně František.

»Nemusí to být přímo,« pokrčil rameny Olda. »Ale mohli nás třicet tisíc let geneticky ovlivňovat. Ve starých dokumentech jsou pověsti o bozích, sestupujících s nebes, kteří měli děti s ženami lidí... I **poznávali synové boží, že krásné jsou dcery lidské a vstupovali k nim...** Tehdy se asi výraz *brali si ženy* nelišil od znásilnění, ale co to znamenalo? Možná jsme jim byli geneticky blízko, když se neprojevovala ani mezidruhovná bariéra. Jestli budu mít d'ábelského brášku, jen by se to potvrdilo.«

»Co s tím chceš dělat?« usmál se trochu trpce František.

»Já?« pokrčil Olda rameny. »Nic, nemám na to vliv. Jestli si máma našla pravého d'ábla, nebo on ji, co na tom změním? Stejně málo, jako to mimino. To přece za nic nemůže, proč bych se měl na ně zlobit?«

Bylo ale přece jen trochu znát, že je to jeho bolavé místo.

»Jak je to ale možné?« zajímal se s účastí František. »To nevěděla, co je to zač?«

»Řekl bych, že ji dokonale zbláznil,« vrtěl hlavou Olda, ale v očích měl slzy. »Co je to za mámu, když d'áblovi pomáhá vraždit vlastní dítě? Zdálo se mi, že si to sama neuvědomuje, musel ji ovlivnit něčím podprahovým.«

»Myslíš?« nechtěl tomu uvěřit.

»To používají naprosto běžně,« řekl Olda. »Dovedou to i jejich pomocníci, ačkoliv ti na to mají přístrojky, podobné mobilním telefonům, jen mají nějaké poťouchlé funkce navíc... Bísíája mě ale varovala, že to d'áblové dokáží i jen tak, bez přístrojků. Rány, co jsem schytl, jsou mi dodnes záhadou. Vynořím se na Zemi někde u Pardubic, kolem široko daleko ani živáčka a najednou bác, jako kdyby mě praštila do hlavy obrovská dřevěná palice.«

»To ti asi neporadím. Představit bych si to mohl, ale vysvětlit...« vzdychl si.

»Ani to od tebe nečekám,« utěšoval ho Olda. »Horší je, že mi tím na Zemi zablokují studium. Alexijev nám sem dovezl přijímací komisi, ale to nic neřeší, lékařská fakulta se nedá dělat na dálku.«

»Proč ne?« nadhodil František. »Tady získáš praxi, o jaké se jiným ani nezdá.«

»Praxi v *mimozemském* léčení, to ano,« souhlasil Olda. »Ale pozemské metody se tady moc nepoužívají. A především ty budu ke zkouškám potřebovat.«

»Ke zkouškám?« nadhodil František.

»Taky ke zkouškám,« přikývl Olda. »Ale nejen ke zkouškám. Doktor musí umět oboje. Představ si, že tu zjistíme graviditu, tedy těhotenství. Na mimozemské metody můžeme ihned zapomenout, zabily by to dítě. Se svými současnými znalostmi bych měl složit ruce do klína. Graviditu zjišťují doktoři Alexijevovi a pokoušejí se při ní používat nové léky od hlavonožců ze světa Xijtra. My mladší na to umíme použít testy, ale to je asi tak všechno. Musíme se toho ještě moc a moc učit.«

»Já bych neuměl ani to,« povzdychl si František.

»To se můžeš naučit,« ujišťoval ho Olda. »Podívej se, v hudbě jsi amatér. Nemrač se na mě, s konservatoristy se srovnávat nemůžeš, před rokem jsi neznal ani noty! Neříkám ti, abys hodil hudbu přes palubu. Máš výhodu hudebního sluchu a hudba tě držela nad vodou, ale s tou ti nepomůžu. Jen s mechanickými vědomostmi, s tím, co se dá nabiflovat z příruček. Uznej, že talent se nabiflovat nedá. Když se do toho vrhneš pořádně, dáš se zapsat na konservatoř...«

»Tam mě nevezmou,« namítal. »Jsem už podle nich moc starý.«

»Pak to neovlivním,« pokrčil rameny Olda. »Máš tedy druhou možnost. Ponech si hudbu jako hobby a já ti pomohu s něčím jiným. Upravím tě, zlepším ti paměť, naučím tě léčit mimozemskými metodami a Alexijev tě připraví na lékařskou fakultu. Tam už přece dokázali, že nerozhoduje věk, ale vědomosti a schopnosti.«

»Myslíš?« váhal ještě František.

»Nebudeš sám, hudba je u lékařů poměrně časté hobby,« ujišťoval ho Olda.

»Nepotřebuje lékař taky cosi jako talent?« nedůvěřoval František.

»Potřebuje, ale ten se dá probudit,« řekl Olda. »Získal bys ale ode mě schopnosti, jaké máme jen my. Podívej se!«

Na chlapci nejprve zprůhledněla kombinéza, zmizela jako sníh na horké plotně. Pak pomalu mizela kůže na prsou a objevila se žebra a maso, ale tím se to nezastavilo. František najednou viděl Oldovy plíce a pomalu tepající srdce, pak se i srdce rozpúlilo a bylo vidět, jak uvnitř proudí krev, která pak náhle vyschla. Také plíce se rozpúlily, až byla vidět jejich jemná struktura uvnitř.

»Co by za tohle dali lékaři na Zemi?« usmál se Olda. »Oni na to potřebují přístroje za desítky milionů. Já to vidím jen tak, přitom podstatně lépe než oni.«

»Jak to děláš?« zajímalo Františka.

»Spousta materiálů se dá zprůhlednit,« pokrčil rameny Olda. »Nejen živé. Ocení to nejen lékaři, ačkoliv ti jistě nejvíc.«

»No dobře,« ustupoval František. »Dejme tomu, že na to přistoupím. Dejme tomu, že se mi podaří vystudovat. I když to nevypadá moc věrohodně, po tvém úspěchu bych tomu uvěřil. Mohli byste mě pak tady zaměstnat?«

»Že váháš!« řekl Olda. »Na zdejších světě jsou stavby původních obyvatel. Využíváme z nich nepatrnou část, sotva setinu zdejšího paláce. Takových paláců je tu víc, nemáme to pořádně prozkoumané, ale na tom nezáleží. Čím nás tu bude víc, tím víc toho využijeme.«

»A nemohli by se sem přestěhovat i jiní lidé ze Země?« nadhodil František. »Není tu dost místa i pro jiné?«

»Teoreticky ano,« trochu se zamračil Olda. »Nepříjemné je, že bez telepatie tady bude každý ztracený.«

»A co ti brání dát telepatii všem? Pak by tu snad mohl žít kdokoliv.«

»Telepatii bychom snad mohli dát všem,« odmítl to Olda. »To my ale nechceme.«

»Proč?« podíval se na něho tázavě František.

»Podívej se, dát lidem telepatii není technický problém,« řekl Olda. »Tím bychom ale připravili opakování katastrofy, která zlikvidovala původní zdejší obyvatele.«

»Katastrofy?« zajímal se František. »Jaké katastrofy? A těmhle lidem...« ukázal na koupaliště plné lidí, »těm to nehrozí?«

»Těm to nehrozí,« ujistil ho Olda. »Nehrozí jim to proto, že tu pobývají jen krátce. Brzy se vrátí zpátky na Zem a nikdy se nedozvědí, co tady vlastně bylo.«

»A vy, co tu jste na delší dobu? Vám to nehrozí?«

»Také ne,« přikývl. »Dokud máme nějaké cíle, dokud se o něco snažíme, nesložíme ruce do klína, nemáme se čeho bát. Katastrofa hrozí jen těm, kdo nemají proč žít. Lidem bez cíle, kteří žijí jen ze dne na den.«

»Ty myslíš, že zdejší původní obyvatelé žili jen ze dne na den?«

»Ano, myslím si to,« přisvědčil Olda. »Dosáhli všech svých cílů a spokojili se s nimi. Přestali hledat další a žili bez nich, prakticky už jen vegetovali. Postupně ztráceli nejen cíle, ale i důvod žít. Až na to zašli.«

»A proto se bojíte vzít sem lidi Země?«

»Je to jeden z důvodů,« připustil Olda. »Na Zemi žije spousta lidí bez cíle a na ty by tu čekala zkáza. Druhý důvod je, že nechceme tento svět zadarmo věnovat d'áblům. Zneužili by a obrátili naruby i pravý Ráj, proto je sem zkrátka nesmíme pustit.«

»A můžeš si být jistý, že polovina vašich pacientů nejsou d'áblové?«

»Samozřejmě na to přísahat nebudu,« usmál se trochu Olda. »Možná už tu některý d'ábel byl, ale choval se tak nenápadně, že jsme si ho nevšimli. Když se ale vrátil, musel ostatní varovat. Byli by tu v příšerné pasti. Žádný pacient si nedokáže bez naší pomoci otevřít dveře, všichni jsou plně odkázaní na nás telepaty. Nebylo by nic jednoduššího než d'ábla zavřít do některého pokoje jako do zazděné hrobky. Jak říkám, je to pro ně past a oni do ní nepolezou. Může tu být několik lidí, kteří pro ně pracují i na Zemi, ale těch se tolik nebojíme.«

»A nebojíš se, že by sem někdo přišel třeba jen proto, aby tě zabil?«

»Myslíš, takový kamikaze?« usmál se Olda.

»Třeba. Někdo, komu na vlastním životě nezáleží. Takových je přece na Zemi spousta, každou chvíli se některý obalí semtexem a odpálí uprostřed davu jiných.«

»To nejsou ďáblové,« upozornil ho jemně Olda. »Ti nic takového nedělají, ti si svých životů setsakra váží! Na takové špinavosti si najímají lidi. Pitomečků najdou dost, mají je zpracované podprahově i nábožensky, to může být ostatně jedno a totéž... Ano, ale to jsou lidé a těch se nebojíme.«

»Nezlob se, Oldo, ale to mi připadá naivní. Co bys asi dělal, kdybych teď na tebe vytáhl pistoli a zastřelil tě?«

»Máš nějakou?« usmál se Olda. »Zkus to! Neboj se, já tě pak oživím.«

»Myslíš, že bys byl rychlejší než pistole?« podíval se na něho vyčkávavě.

»I kdybys ji měl na mě namířenou a mačkal spoušť, budu o nějakou milisekundu rychlejší,« ujistil ho Olda. »Přimrazím tě během tak krátkého okamžiku, že nestačíš ani mrknout, natož domáčkout spoušť. Pokud nejsi ďábel, jsme silnější. U pravých ďáblů je to ale naopak.«

»Tohle jsem netušil,« ustoupil František. »Ale věřím ti, že jste se s nimi dostali do velice tvrdého konfliktu. Nejsm ani ďábel, ani jeho pomocník. Zbraň nemám, zato chuť dát se k vám. Vezmete mě mezi sebe?«

»Teď už se k nám přidávají jen ti, kdo se nebojí ani ďáblů,« usmál se Olda. »Nebo ti, kdo chtějí pomáhat druhým, i když to není snadné. Takové sem ale rádi bereme.«

A podával Františkovi ruku.

Medici

Počátkem dalšího týdne se Útočiště rozrostlo o další přírůstky.

Alexijev přímo na fakultě naverboval skupinku sebevědomých mediků. Slíbil jim na své klinice neobvyklou stáž a dvanáct budoucích lékařů při pomyšlení na fantastické zvěsti, šířící se Čechami, takové nabídky neodolalo.

Alexijev je brzy ráno přivezl pancéřovaným mikrobusem, ale musel i s Bulisem odejet s pacienty a přenechal proto mediky Oldovi.

»Seznamte se, tohle je Olda, něco vám ukáže, já teď musím odvézt pacienty na Zem. Až se vrátím s další partou, popovídáme si,« slíbil všem.

Pět dívek a sedm mladíků si s Oldou dobrácky potřásli rukama, načež je Alexijev opustil a zamířil k mikrobuse, kam mezitím nasedali uzdravení pacienti.

»Ty že nám něco ukážeš?« rozesmál se s převahou dospělého černovlasý habán, sotva mikrobuse zmizel za modrým oválem.

»Abyste se nedivili,« řekl Olda všesměrovou telepatii, aniž by otevřel ústa.

Tím zavřel posměváčkovi i ostatním ústa, ačkoliv to vypadalo naopak, totiž že většina mediků ústa na okamžik nechápavě otevřela.

Olda je zavedl hlouběji do stavby, podobné skále. Měl tam pro ně připravenou ukázkou. V místnosti osvětlené svítícím stropem je shromáždil kolem lůžka s přikrytou postavou a když stáli dokola kolem ní, sňal příkrývku.

Před skupinkou mírně zděšených mediků ležela – mumifikovaná mrtvola.

»Nepozemský život!« vydechl obdivem menší brýlatý medik. »Odmalička jsem si přál vidět něco takového!«

»Moc živý ale není,« namítla tiše dívka vedle něho.

»Pro začátek vám položím jednoduchou otázku,« oslovil Olda své posluchače. Mluvil normálně, k vyvolání údivu a pozornosti nepotřeboval telepatii, pohled na mrtvolu byl šokující sám o sobě.

»Otázka je: jakého pohlaví byl tvor před vámi?« pokračoval Olda. »Napovím vám, že to nebyl Homo Sapiens, ale žádná velká náповěda to není, to jistě vidíte sami. Kdo tu otázku považuje za příliš primitivní, ať mi promine, složitější otázky teprve přijdou.«

Chvíli bylo ticho. Všichni se jen pomalu vzpamatovávali z překvapení. Nakonec, byli to medicové a mrtvolu neviděli poprvé. Tahle byla jen... jen trochu jiná. Vyschlé ruce a nohy se ještě podobaly lidským, ale podivné ploché kosti na hrudi a břicho zaručeně lidské nebyly. Lebky se třemi očními důlky a veliké množství špičatých zubů v širokých čelistech rozhodně ukazovaly, že to lidé nejsou. Otázka pohlaví vypadala snadná, ale nebyla, ačkoliv mrtvola ležela před nimi bez oděvu, nahá.

»Na muže to zrovna nevypadá,« osmělila se jedna z dívek.

»Na ženu také ne,« pokrčil klidně rameny Olda.

Všichni chvíli mlčeli. Najednou neměli co říci.

»Nebudu vás napínat,« usmál se Olda. »Otázka na pohlaví byla opravdu chyták. Ten tvor byl hermafrodit, takoví byli všichni, prostě se tak vyvinuli.«

»Hermafrodit?« ubezpečoval se černovlasý medik, který předtím okázale nevěřil, že by jim Olda mohl něco ukázat.

»Hermafrodit, neboli obojpolhavní,« přikývl Olda. »Na Zemi máme podobné tvory také. Ze všech uvedu třeba hlemýždě. To byste ale měli znát.«

»Jistě, to známe,« otrnulo trochu dalšímu.

»Dobře, věřím vám,« souhlasil Olda. »Jistě nebudete namítat, když si vás vyzkouším z anatomie člověka. Ne toho tady, to by byla zákeřnost, tuhle anatomii jste se neučili. Ale něco si předvedeme. Dívejte se dobře na mě. Víc světla, prosím!«

Ačkoliv bylo v místnosti obstojně vidět, najednou světla přibylo, skoro jako kdyby vyšlo slunce. Všichni se dívali na Oldu.

Najednou chlapci na prsou zmizela kombinéza.

Okamžik stál před nimi do půli těla nahý, ale pak někteří vykřikli překvapením. Na chlapci zmizela kůže, pak hrudní kosti a svaly, takže před nimi stál člověk otevřený jako na pitevním stole. Stál klidně, takže byly vidět pohybující se plíce a srdce, ale nezdálo se, že by cítil bolest, nebo že by mu to vadilo.

»Nic mi nechybí, nebojte se,« začal Olda. »Chci vám jen něco ukázat. To co ze mě právě teď nevidíte, je průhledné. Kdybych se udělal průhledným úplně, zmizel bych vám s očí, ale takhle napůl je to lepší. A nejprve něco lehčího: na který orgán si právě ukazují?«

Tužka v jeho ruce mířila na srdce a jedna medička si dodala odvahy a řekla to nahlas.

»Výborně!« usmál se Olda. »A tohle je co?«

Ukázal si na plíce, což samozřejmě také všichni věděli.

»Dobře, teď to trochu odhrneme...« řekl Olda.

Plíce zmizely, přesněji řečeno, staly se průhledné. Uprostřed chlapcova prázdného hrudníku dál pracovalo srdce, ale teď byla vidět celá hrudní dutina až k zadní stěně. Všech dvanáct se tlačilo, aby dobře viděli.

»Teď přijde chyták: Co je tohle?« ukázal si Olda na divný, jedovatě zelený plochý orgán, přilípnutý na zadní stěně jeho hrudníku.

Všech dvanáct mediků se zatvářilo jako kluci, přichycení sousedem na hruškách.

»Nevíte?« ptal se pro jistotu Olda, ale nikdo se neměl k odpovědi.

»Výborně!« řekl Olda spokojeně. »Když něco neznáte, nebojte se to přiznat. Ten orgán se jmenuje *slýrib* a kdybyste tvrdili, že ho znáte, lhali byste. Dobře si ho prohlédněte, vidíte ho jistě poprvé v životě, ačkoliv jste se s jeho projevem aspoň jednou setkali. Umožňuje otevírat brány do cizích vesmírů, a Alexijev vás jeho pomocí převedl do našeho světa.«

»To přece lidé... nemívají...« odvážila se namítnout jedna ze zaražených dívek.

»Nemívají,« přikývl Olda. Přestal se zprůhledňovat a změnil se z živé anatomické pomůcky zpátky v třináctiletého kluka.

»Je nás tady s tímto orgánem jen osm pozemšťanů,« pokračoval trochu udýchaně. »Když si představíte ty miliardy lidí na Zemi, jsme jen nepatrná kapka. Ale umíme to transplantovat dalším lidem a je nás proto čím dál tím víc.«

»Umíme?« opakoval jeho slovo černovlasý medik.

Usmáli se na Oldu všichni, ale jen jeden dal pochybnosti najevo nahlas.

»Umíme,« přikývl vážně Olda. »Z těch osmi lidí jsem jich pět operoval já, zbývající tři Alexijev. Nepočítám psy, na těch jsme se už střídali tři.«

»Hele, ty by sis vážně troufl někoho operovat?« nevěřil černovlasý medik.

»A jéje!« usmál se Olda. »Což o to, slýrib je poměrně jednoduchá operace, zato telepatie je operace mozku, ta mi dala aspoň napoprvé hodně zabrat. Musím vás ujistit, že jsem to byl já, kdo s mimozemskými operacemi začínal. A kdybyste věděli, v jak partyzánských podmínkách jsem ji zvládl, chytali byste se za hlavu. V našem bytě, sám a bez asistence.«

Už neměli sílu ani k údivu, natož k dalším otázkám.

»Pojďme vedle, tady už jste viděli všechno,« navrhl jim.

Následovali ho ochotně do vedlejší místnosti, kde jim začal vykládat o vlastnostech volné kosmické energie a jejím vlivu na organizmy lidí. Podobalo se to přednášce na fakultě, jen místo profesorů jim přednášel kluk. Zkoušeli mu aspoň dávat nějaké otázky, ale s údivem zjišťovali, co ten kluk všechno umí.

»Hele, jak to děláš?« oslovil ho zrzavý medik. »Vypadáš jako bys neuměl do pěti počítat a zatím... s tímhle bys mohl přinejmenším rovnou k maturitě!«

»Tu už mám,« odvětil klidně Olda. »Dělali jsme ji na jaře tři. Zvládli jsme i přijímačky na lékařskou fakultu, jen nevím, jestli to zrovna já letos neprošvihnu.«

Vyvedl je z hlubin paláce do jídelny, nebyl ještě čas oběda, ale nikomu to nevadilo. Olda všem objednal jídlo a rozsadili se k většímu stolu.

»Za chvíli přiveze Alexijev pacienty, podíváte se na naše léčení,« oznamoval jim při jídle. »Pak si vás chce vzít do parády on.«

»Hele, a když tak všechno víš, mohl bys nám povědět, jaký smysl má tahle stáž, nebo jak tomu říkáte?«

»To je přece jednoduché,« usmál se Olda. »Alexijev vám nabídne, abyste se k nám přidali. Může vám to zkomplikovat život, ale uvažte, kde na celém světě získáte vědomosti, jako u nás? Nikde. Máte být už brzy doktoři, že? Něco tedy o medicíně víte. Což takhle dát to dohromady? Od nás získáte mimozemské telepatické orgány k léčení pomocí kosmické energie. Umožňuje to také létat bez křídel, letadel i padáků. Viděli jste, jak snadné je rentgenování pomocí *parciální neviditelnosti*? Kdo něco takového odmítne, neprokáže asi velkou inteligenci. Když si porovnáte neupravené lidi s upravenými, je to jednoznačné.«

»Nějak ale nepočítáte s tím, že už jsme měli jiné plány,« vyčetl mu menší brýlatý medik. »Třeba zrovna já to mám naplánované na dvacet let dopředu.«

»Já už měl takových plánů...« mávl rukou Olda. »Plány jsou dobrá věc, ale když je něco postaví na hlavu, mohou i překážet. Někdy se inteligence pozná i podle schopnosti měnit plány, aby byly užitečné i za změněné situace.«

Alexijev po příjezdu provedl mediky nejbližším lesíkem prohlédnout si nepozemský život. Přitom společně diskutovali o všem, co koho zajímalo. Díky Oldovi měli všichni otázek plno. A nejvíc se jich zase točilo kolem Oldy.

»Co to je za kluka?« chtěli vědět všichni.

Alexijev jim vysvětlil, jak se s Oldou potkal ještě ve Vinohradské nemocnici, kde Olda pokoutně, zato s obrovským úspěchem léčil popálené.

»Olda byl docela obyčejný kluk, jako milion jiných,« tvrdil Alexijev. »Ale pak se potkal s andělkou... Nemá cenu pochybovat o tom, že opravdu potkal bytost z vesmíru. Neříkám, že je to běžné, ale dnes už se to nedá popřít. Měl zkrátka kliku jako hrom, takové štěstí potká jednoho člověka z mnoha miliard. Využil toho podle mě nejlépe jak mohl. Já už se v tom jen vezu, i když pro to taky dělám co mohu.«

»Proč tady a ne na Zemi?« byla druhá z důležitých otázek.

»Protože jsme na Zemi narazili na síly, které by nás zničily,« zamračil se Alexijev. »Na Zemi žijí i další mimozemské bytosti, na rozdíl od Ogdurů zlé. Olda jim říká d'áblové a podle toho, co dělají, jsem ochoten říkat jim tak také. K naší smůle jsou od lidí k nerozeznání. Proto jsme tady, sem za námi totiž d'áblové nemohou.«

»Andělé... d'áblové... to trochu zavání náboženstvím, ne?«

»Jistě,« přikývl Alexijev. »Co je ale náboženství? Než začnete číst Bibli, dejte si otázku, co je to za knihu? Idealizované dějiny jednoho národa? Nejspíš. Musíme ji ale zahodit jako blud? Co když je většina toho, co se tam píše, pravdou?«

»Včetně potopy světa, zázraků..?«

»Potopa světa? Nevím. Potopa světa není výmysl jednoho civilizačního centra. Najdete ji na Zemi v pověstech tolika od sebe vzdálených civilizací, že je to až podezřelé. Znají ji Indiáni i Japonci a nedá se vyloučit její skutečný základ. Například gigantickou vlnu, vzniklou pádem obřího meteoru. Muselo se to odehrát daleko předtím, než lidé získali písmo a s ním možnost trvalého záznamu takové události. Proto jsou to nejasné pověsti a těžko dnes dokážeme jejich případné reálné jádro.«

Kdyby tušil, že si Olda jednou bude prohlížet obrázky skutečné potopy světa, pořízené přímým účastníkem této katastrofy...

Třicet tisíc let je příliš dlouhá doba pro člověka, ale ne pro anděly.

Anebo pro d'ábly...

»Ale co to ostatní? Kříšení mrtvých, zázraky?« dorážel na něho medik.

»Naši předkové tomu říkali zázraky, my tomu říkáme věda. Přitom neznáme ani setinu příčin, které se na tom podílejí.«

»Vašemu léčení lidé říkají zázračné,« nadhodil černovlasý medik.

»A není?« podíval se na něho s úsměvem Alexijev. »Je snad normální, aby za týden beze stopy zmizela těžká popálenina? Učíte se, že cukrovka se dá inzulínem jedinečně udržovat na uzdě, ale po našem léčení úplně zmizí.«

»Vy tomu přece dodáváte jen energii, Olda to tak říkal.«

»Je to jedno z možných vysvětlení,« přikývl Alexijev. »Říkáme to z nedostatku jiných. Tvrdíme, že jde o zvýšení obranných mechanismů a regeneračních schopností organismu a asi to tak nějak funguje. Dodáme organismu energii a on už si skoro se vším poradí sám. Ještě jste nás ale neviděli křísit mrtvé! Zatím se nám to podařilo jen párkrát, ale dějí se při tom jevy, které nedokážeme ani pořádně popsat, ačkoliv je umíme vyvolat.«

»Jak to vypadá?« zajímali se dychtivě.

»Předně na to musíme být čtyři,« vypočítával Alexijev. »Za druhé musíme být na chlup přesně synchronizovaní, ale telepatie to zařídí. Musíme do toho dát všechno co máme. Jakmile se to ale rozjede, pokračuje to i bez nás. Rozsvítí se nepozemské světlo... nejspíš rekombinované ionty, ale vysvětlete mi, proč tak mohutná ionizace nikomu neuškodí! Ozývá se táhlý smutný tón, jistě se dá vysvětlit přirozeně, ale proč se zdá tak smutný? A mrtvý začne dýchat, i kdyby už byl mrtvolně ztuhlý. To také ničím nevysvětlíte, mrtvolná ztuhlost, to je přece konec! Nám se ale člověk probere a žije. Staré národy tomu říkaly zázrak. Vymyslete pro to výstižnější slovo!«

»Čím si to tedy vysvětlujete?« zeptala se jedna studentka.

»My si to nevysvětlujeme,« usmál se trochu trpce Alexijev. »My to jen bez vysvětlování používáme. Zrovna tak jako létáme. Olda prý něco ví o antigravitaci, ale já nevím nic, a přece létám. Nedávno jsem silou vůle vyzdvihl do výšky těžký opancéřovaný mikrobus, ve kterém jsem sám seděl, šlo to, ale nevím jak.«

»Asi jako když baron Prášil vyzdvihl z bažiny sebe i koně za vlastní cop?« řekl brýlatý medik pochybovačně.

»Tak nějak!« souhlasil s ním Alexijev. »Olda tvrdí, že u antigravitace je to možné. Ano, funguje to. Používáme mimozemské biotechnologie od Ogdurů, ačkoliv o nich moc nevíme.«

»Od Ogdurů?« většina mediků pochybovačně zavrtěla hlavami.

»Od mimozemšťanů, kteří o sobě tvrdili, že jejich předkové už kdysi na Zemi byli a naši předkové je nazývali anděly. Během loňské návštěvy věnovali nějaké biotechnologie Oldovi a ten je začal rozšiřovat mezi nás.«

»Olda, pořád Olda!« řekl černovlasý. »Věříte mu všechno, co řekne. Je snad svatý?«

»To jistě ne,« usmál se Alexijev. »Nedávno na naše školáky prasklo, že slavili maturitu pravým alkoholem a všichni tři se namazali, Olda měl pak zpomalené reakce a špatný odhad výšky, takže si při přistávání natloukl. Dokázal tím, že létat pod vlivem alkoholu se nemá.«

»Slavili maturitu alkoholem...« usmáli se zřejmě všichni. »To my taky...«

»Ano, jenže jim nebylo osmnáct, ale ani ne třináct,« dodal lékař. »Pro jednu jsme nad tím přivřeli oči, opakovat to jistě nebudou!«

Podle úsměvné reakce všech ale pochopil, že jim to Oldu hodně přiblížilo. Oslava po maturitě je přece normální, ne? A že při ní byl alkohol? Při které maturitní oslavě nebyl?

»Abychom to shrnuli,« zvažněl opět Alexijev. »Možná vás na to Olda už připravil, ale sháníme do naší kliniky lékaře. Nenabízíme horentní platy a kdo se k nám dá, musí vědět, že tento svět nazýváme Útočiště a přesunuli jsme se sem na ochranu před těmi, kdo nám na Zemi začali neuvěřitelnými podrazy škodit. Tady máme zatím pocit bezpečí, ale ne jistotu. Přidat se k nám neznamená přijmout naši víru, ale podstoupit razantní zásah do organismu, kdy člověk získá hned několik mimozemských orgánů a jejich pomocí schopnosti dělat něco, co normální člověk nedokáže. Mimozemšťané jsou ale o statisíce let před námi a na celém světě nezískáte takové znalosti jako od nás.«

»Takže to má výhody i nevýhody,« shrnul to brýlatý.

»Něco za něco,« přikývl Alexijev. »Může se stát, že vás na Zemi začnou Zlí tak vytrvale pronásledovat, že budete muset bydlet trvale tady, jako Olda. Postihlo to sice zatím jen jeho, ale také pořádně nevíme proč.«

»Máte ale v plánu vrátit se časem na Zem, ne?«

»Jistě,« řekl Alexijev. »Ale ne v té hrstce, jakou představujeme dnes. Na Zemi stojí proti nám propracovaný, stabilizovaný a dobře zaběhaný systém. Jednotlivec proti tomu neuspěje. Musíme vytvořit systém silnější a jedině s ním se můžeme vrátit.«

»Silnější systém?« zarazil se brýlatý. »Myslíte, něco jako stát?«

»Ne,« řekl Alexijev. »Nemá cenu postavit jeden stát proti jinému. Z toho by vznikla leda válka a to není naše cesta. Chceme dát dohromady takovou sílu, abychom byli v nouzi schopní převzít ten stát na Zemi, který nám dnes klade nesmyslné překážky.«

»To si ale dost troufáte,« komentovala to jedna studentka.

»Troufáme,« usmál se na ni vážně Alexijev.

»A věříte, že se vám to podaří?«

»Nám nic jiného nezbývá,« řekl suše lékař. »Buď to dokážeme, nebo nás čeká v lepším případě vyhnanství.«

»Pokud ne něco horšího,« dodal brejláč.

»I to je možné,« kývl lékař.

»Neměl bys zájemcům líčit zdejší svět tak černě,« zlobil se na Alexijeva Olda.

Z prvních dvanácti mediků se totiž nakonec přihlásili jen čtyři.

»Kdo couvne, není naším nepřítelem,« pokrčil rameny Alexijev. »Kdo ale půjde s námi s plným vědomím možných obtíží, ten se jich jen tak nezalekne.«

»Ano, ale chceš tady připravit větší sílu,« připomněl mu Olda. »Naše současná hrstka se dosavadním politickým stranám nemůže postavit.«

»Nevidím sílu v masovosti,« odvětil Alexijev. »S masami pracují politici. My se nikomu podbízet nebudeme.«

»V čem tedy vidíš sílu?«

»V tom, že pro lidi něco děláme. Za nás ať agitují uzdravení pacienti, to je poctivější než sebelépe zaplacená reklama.«

Tři budoucí lékařky a jediný budoucí lékař, to byl podle Oldy hubený výsledek první náborové akce. O klonování orgánů pro ně se dohodli. Olda si nenechal vzít čest pěstovat nové orgány pro dva, nebo dvě z nich, Alexijev si vzal na starost zbývající.

»Zase chcete klonovat jen vy dva!« zlobila se na ně Jarča. »Vždyť je to diskriminace jako vyšitá! Myslíte si, že to nedokážeme?«

»Vy dvě s Máňou na to máte dost času,« snažil se ji usadit Alexijev.

»Olda to dělat může?« namítala Jarča.

»Hele, Jarčo,« přidal se k Alexijevovi Olda. »Dobře víš, že to nevypadá hezky a kdyby si toho na tobě rodiče všimli, zadrželi by ti to, vsaď se. A možná bys měla šmytec i s létáním do Útočiště.«

»Tak bych se sem nastěhovala jako ty!« odsekla.

»Nevyšiluj!« zamračil se na ni Olda. »Buď ráda, že máš ještě rodiče! Vždyť ty ani nevíš, jaké to je, když o ně člověk přijde!«

Asi by mu na to něco peprného odpověděla, ale když se na něho podívala, zjistila, že má oči plné slziček. Zarazila se a raději spolkla všechno co měla na jazyku.

Alexijev slíbil přivést ty čtyři, až budou mít pro ně všechno naklonované, ale do té doby chtěl obcházet jiné mediky. Počítal, že mezi nimi najde zájemců víc. Byli to přece budoucí lékaři! Zvolili si povolání, jehož základem je pomoc lidem! Už proto by to neměli být hlupáci, aby si neuvědomili, že se na zapomenuté mimozemské základně připravuje převrat lékařské vědy a kdo zůstane mimo, na toho brzy zbudou jen podřadné role.

Již druhého dne dovezl další skupinku a tentokrát se jim věnoval sám. Pacientů se ujali ostatní včetně Oldy.

Olda, Máňa a Jarča si to ale nechtěli nechat ujít a zúčastnili se aspoň závěrečného posezení v lesíčku dva a půl kilometru od vchodu do paláce.

»Víte, bylo by to asi lákavé,« uvažoval hlasitým basem vysoký zrzavý medik silně nad sto kilogramů váhy, který měl dosud nejvíce otázek a připomínek. »Ale na rovinu, po fakultě chodí zástupci Německé lékařské komory a nabízejí podstatně lepší podmínky. Pětkrát větší plat, vzdělávání včetně stáží ve Spojených státech. Těžko se tomu odolává. Kdybych neslíbil babičce, že zůstanu v Čechách, i kdyby mi jinde nabízeli zlata co sám vážím, už bych jim na to kývl. Není každéj takovej vůl, aby to nevzal!«

»Vůl, říkáš?« podíval se na něho Alexijev s úsměvem. »Uvažuj trochu! Co získáš, když jejich nabídku přijmeš a odjedeš do Německa, případně do Ameriky? Pětkrát větší plat? Proč ne? To je opravdu lákavé! Dosáhneš špičkové světové úrovně, budeš mluvit plynně německy a anglicky, jezdit na světové kongresy. Vyděláš si pěkné peníze, nebudeš mít žádné problémy s hypotékami, budeš si žít. Po deseti letech zjistíš, že nějaký český pövl léčí tisíckrát úspěšněji a vás už lidé nepotřebují.«

»Do té doby z nás ale mohou být milionáři!« namítl zrzek.

»Jde vám o miliony, nebo o lidi?« zeptal se ho Alexijev. »Podívejte se!«

Zvedl ze země nevelký kamínek a podal jej medikovi.

»Co je to?« potěžkal to mladík udiveně.

»Půl kila zlata,« ujistil ho Alexijev. »Ve vesmíru jsou místa, kde se zlato válí jen tak po zemi. Kdyby nám šlo o miliony, mohli bychom těžit zlato. Ačkoliv, k penězům se dá přijít ještě snadněji. Sledujte!«

Ukázal na veliký plochý kámen, ležící stranou. Najednou se nad ním cosi zamžilo a na kameni ležel nádherný zlatý pohár. Alexijev se tam natáhl a podal jej vyděšenému medikovi. Všichni si jej začali zvědavě prohlížet.

»Miliony můžeme mít také, ale nechávají nás chladné,« podotkl Alexijev klidně. »Nám jde o něco jiného. Možná dosáhnete špičkové světové úrovně, ale bude to pořád jen pozemská úroveň. Nikdo vás nenaučí křísit mrtvé, nikdo vás nenaučí operovat bez jizev. My používáme o nějakých sto tisíc let vyspělejší mimozemské biotechnologie. Nikdo lidem tak nepomáhá jako my. Jediná potíž je, že nás je zatím málo.«

»Dobře, ale proč neléčíte na Zemi? Proč jste se nastěhovali do zapadákov, jakému není nikde rovno! Příroda tady ještě ujde, ale to je asi tak všechno, co tu máte. Nemáte tu kulturu, sport, pamětihodnosti, zkrátka nic!«

»Protože se proti nám postavili ti, kdo mají na Zemi moc,« řekl Alexijev. »Nemají nás rádi – a to je ještě slabé slovo! Jsme jejich nepřátelé, kazíme jim kšefty. Léčíme příliš rychle a dobře a především bez jejich předražených léků. Když si uvědomíš, o jaké prachy jde, je ti snad jasné, proč se nás bojí a proč se nás snaží zničit.«

»Znepřátelili jste si farmaceutické lobby?« mračil se zrzavý medik. »To nebylo zrovna rozumné, mohli by vám škodit!«

»Však nám také škodí, to je přece logické,« usmál se smutně Alexijev. »V tomhle světle se dívejte i na jejich nabídky. Německá lékařská komora jsou jen loutky. Zástupci továren na léčiva potřebují lékaře, kteří budou poslušně spotřebovávat jejich drahé léky. Mají dost peněz, aby si ochotně koupili a nepohodlné odstranili. Nedávno nám na Zemi zničili kliniku. Nejprve nás křivě obvinili, ale když u soudu neuspěli, najali si bandu vandalů a podplatili policii, aby jim nebránila v řádění. Nepoložili nás na kolena, ale kliniku jsme obnovili až tady. Jako bych až sem slyšel to skřípění zubů, že za námi nemohou vandaly poslat!«

»Skoro se tomu nedivím,« usmál se také tak smutně medik.

»Nedávno náš mikrobus přepadla na Zemi banda ozbrojených gangsterů. Nejsme úplně bezbranní, ubránili jsme se jim, ale musíme rychle vymyslet nějaké protipatření, oni jistě přijdou s něčím důraznějším. Je nás pořád málo, proto i my verbujeme posily. Nenabízíme pozemskou slávu ani životní úroveň, jen schopnosti, které nejsou z tohoto světa. Třináctileté holky u nás dnes léčí nemoci, na které současná špičková pozemská věda nestačí. Vás tomu můžeme také naučit.«

»Takže nám dáváte vybrat,« zkusila to shrnout mladá blondýnka. »Peníze a slávu, nebo hrdost na to, že umíte víc než jiní, zato s problémy.«

»Ano, tak nějak,« souhlasil s ní vážně Alexijev. »Nabízíme schopnost pomáhat lidem, chceme ale, abyste toho pro lidi opravdu využívali. Pamatujte si, přímá cesta vede rovnou do pekel. A není to pouhá metafora. Peklo se nachází hned v sousedním vesmíru od Země.«

»A co ti, co se dají k Němcům?« zajímala se černovláska. »Získají peníze a slávu?«

»Nás nezajímá, jestli je získají, nebo ne,« řekl Alexijev. »Přemlouvát je nebudeme, jen s nimi do budoucna nepočítáme. Zřejmě jim jde o peníze, ne o lidi. Vám to nabízíme, protože očekáváme, že jste lékařskou fakultu vystudovali abyste

pomáhali lidem. Takové potřebujeme. Jistě je najdeme i jinde, ale teoreticky by jich mělo být na lékařské fakultě nejvíc.«

»A co vy sami, vy nekšeftujete?« přidal se další, dosud mlčící medik. »Kde jste sebrali peníze na založení pražské kliniky? To přece muselo stát spoustu peněz!«

»Stálo,« souhlasil Alexijev. »Ani jsem netušil, jak to bude snadné. Počítal jsem nejprve s normálním úvěrem, ale ten mi banka odepřela. Pak mi Olda, ten kluk, donesl na zádech zlato za padesát milionů, nasbírané v úplně pustém světě Dinosaurii, sice vzdáleném od Země, kde se ale dá zlato na vhodných místech prostě nabírat po kilogramech lopatou. Podruhé jsme je použili, když nám najatí vandalové zničili kliniku, ale od té doby zlato nepoužíváme, ačkoliv po něm tady šlapeme.«

»Vy zneužíváte i tyhle děti?« pokračoval medik útočnějším tónem.

»Nezneužíváme.« Alexijevovi trochu ztvrdl úsměv. »Olda s tím začal, já jsem se už jen přidal. Učí spíš on mě než já jeho.«

»Dobře, ale proč vaše cesty za zdravím stojí jako luxusní dovolená u moře?«

»Jednak se u nás opravdu všichni rekreují u moře, máme je nedaleko,« odvětil trochu suše Alexijev. »Za druhé je to spojené s uzdravením, které zdravotní pojišťovny nehradí. Na to, jaké nemoci léčíme, je to nesmírně levné. A konečně, i my potřebujeme peníze. Nejenže platíme naše pobočky na Zemi, ale chceme se také na Zem vrátit a na to musíme být silní. Mimo jiné i finančně. Každý ostatně za zdraví rád zaplatí.«

»Právě!« opáčil kousavě medik. »Lidi vám dají i poslední, jen abyste je uzdravili.«

»A neuzdravíme?« usmál se Alexijev.

»Zřejmě uzdravíte,« ustoupil trochu medik. »Ale je to ...trochu nemravné. Lidi si přece platí zdravotní pojištění a tady musí navíc platit nekřesťanské peníze.«

»Někde je asi chybinka, že?« usmál se Alexijev. »Ale ne u nás. Ředitelka naší největší zdravotní pojišťovny se dala vloni slyšet, že nám nezaplatí ani korunu. Podle ní máme léčit zadarmo. Podle vás asi také, co?«

»To se přece dělá tak, že s pojišťovnou uzavřete smlouvu...« namítal medik.

»...kterou s námi pojišťovna neuzavře,« dodal Alexijev. »Potíž je v tom, že pojišťovnu k tomu nikdo nedonutí. Zákony jí dávají jen možnost, ale ne povinnost.«

»To se přece nestává!« namítal medik. »Co já vím, pojišťovny smlouvy uzavírají.«

»Uzavírají,« přikývl Alexijev. »Ale ne s námi. Nás diskriminují. Nejspíš je za tím znát vliv farmaceutických firem, ale zákony nikdo nepřekračuje a korupci jim nedokážete, takže je to po právní stránce v pořádku.«

»To ale není fér!« vybuchl medik.

»Není,« souhlasil Alexijev. »Proto bereme peníze od pacientů. Léčíme dobře a většinu lidí zbavíme obtíží nadobro. Naše pobyty nevedou k pouhému zlepšení stavu, ale k úplnému uzdravení. Navíc lidem nabízíme atraktivní mimozemskou rekreaci, i to musíte uznat. Tržně bychom mohli žádat i pětkrát víc, ale to už by bylo zneužívání situace a to my neděláme.«

»Ano, ale podle mého není spravedlivé, když pojišťovna vybírá od lidí peníze a pak za léčení neplatí.«

»Není to spravedlivé,« souhlasil Alexijev. »Tím víc ale mohou utratit za léky jiní lékaři. A na tom zase nejvíc vydělají farmaceutické firmy.«

»To by se mělo změnit,« uvažoval medik.

»Změníme to,« sliboval Alexijev. »Založíme vlastní zdravotní pojišťovnu. Zákon pro to vyžaduje základní kapitál, ale až ho nashromáždíme, začneme lidi pojišťovat sami. Lidé dobře vědí, že naše metody nesnesou srovnání s dosavadními. Až zjistí, že léčíme jen lidi pojištěné u nás, nepochybně do roka a do dne zkrachují všechny ostatní pojišťovny.«

»Vážně chcete být tak tvrdí?«

»Ne,« usmál se Alexijev. »Tvrdohlaví a možná natvrdlí jsou oni. Zaplatí za to krachem, ale neodmítli jsme my je. Museli by přiznat chybu a přijít s nabídkou smlouvy.«

»Dobře, ekonomii nechme nakonec,« ustoupil medik. »Jak jste na tom s léčením? Je to opravdu tak jednoznačné?«

»Máme několik problémových oblastí,« přiznal Alexijev. »Nejzávažnější je s graviditou. Mimosemská metoda je s ní neslučitelná. Tam léčíme až do porodu postaru.«

»Dejme tomu. Jak u vás ale uplatníme, co nás naučili na fakultě?«

»Vědomosti vám samozřejmě zůstanou,« zamyslel se Alexijev. »Ale může to být sotva dvacet procent všeho, zbytek dostanete od nás. Přesněji, opět od Oldy.«

»Ještě by mě zajímalo, kde k nim tenhle kluk přišel?«

»U mimozemšťanů,« přikývl Alexijev. »Nedivte se, je to možné. Až vám je předá, pochopíte to stejně jako já. Předávání informací se bát nemusíte. Nehrozí vám dalších deset let studia, i na to existuje mimozemská metoda, která to podstatně zkrátí.«

»No dobře,« spokojil se s tím medik. »Nevím, jestli o tom víte, ale Američané si letos přivezli z Q-Země nějaké mimozemské léky. Má to být něco zázračného. Takže to brzy přijde i do Evropy perfektně vyzkoušené a adaptované. Není nakonec nabízená stáž ve Spojených státech výhodnější než kdoví co to provozujete vy?«

»Olda nám ty léky přinesl už vloni přímo od hlavonožců,« řekl Alexijev. »Vyzkoušeli jsme je, jsou opravdu vynikající. Ale co naplat, naše metody jsou lepší. Léky od hlavonožců občas používáme, ale mrtvého nevzkřísí a těžiště našeho léčení v nich neleží. Zkrátka máme prostředky vyspělejší.«

»To vypadá docela věrohodně,« řekl medik. »Měli bychom o tom vážně přemýšlet, než se rozhodneme.«

Zdalo se, že druhá skupinka bude vstřícnější, ale Máně se nelíbilo i malé zaváhání.

»Co chcete ještě rozmýšlet?« vyhrkla. »Vždyť je to jasné. Buď se přidáte k nám, budete léčit lidi a nebudete přemýšlet o penězích, nebo se dáte k d'áblům a budete vydělávat mizerné prachy zase jen pro ně.«

»Peníze jsou také nutné, holčičko,« chtěl ji trochu spatra usadit medik.

»To přece víme,« opáčila Máňa. »Také s nimi na Zemi počítáme. Ale neděláme z nich zlaté tele. Ivo vám řekl, že mu Olda přinesl z Dinosaurie zlato. Olda je tak trochu dobrodruh, bylo to nutné, udělal to. Vypadá to jednoduše, jen musíte vědět, že Dinosaurie je svět dravců, proti kterým jsou naši medvědi plyšové hračky a tygři hravá koťátka. Velociraptor překousne člověka v pase jediným cvaknutím zubů a do tyrannosaurovy tlamy se vejdete vcelku. Jděte si nasbírat zlato za padesát milionů do klece s hladovými tygry! Mě ale víc povzneslo, když jsme společně vzkřísili první prokazatelně mrtvou ženskou. Takový pocit si neumíte ani představit! Ten vám nedá nikdo a ďáblové nejméně ze všech!«

»Ty jsi křísila mrtvou?«

»Ano,« přikývla Máňa. »Mám na tom čtvrtinový podíl. Na naší metodě je krásné i to, že ji člověk nemůže provozovat sám. Totiž může, ale tak s tisícinou účinků. Musíte být nejméně dva a na kříšení mrtvých čtyři. Olda dlouho léčil lidi jen se svým psem. Jde to taky, byli na to dva, ale lidi mají větší sílu.«

»A ty taky léčíš?« zeptala se jí mladá blondýnka.

»Samozřejmě!« opáčila Máňa. »Proboha, jak můžete mluvit o zneužívání dětí? My si to už nedáme vzít, když vidíme výsledky! Lidé vstávají z invalidních vozíčků a začínají chodit a běhat! Léky od hlavonožců také něco dokáží, léčí rakovinu a leukémii, ale když jste o nich slyšeli, jistě víte, za kolik se v Americe prodávají? Jedna injekce třicet tisíc dolarů! Až budete v Americe léčit *küfferlinem*, naučtujete tu sumu pojišťovně, ale dáte ji jen za lék. My léčíme bez léků. Za deset tisíc korun. Spočítejte si rozdíly, když jste tak zběhlí v kupeckých počtech!«

»Jak ty víš o *küfferlinu*?« zeptal se jí podezřívavý medik.

»Máme ho přímo od hlavonožců,« odsekla Máňa. »Navíc víme i co Američané teprve zkoumají. Küfferlin je rostlinný produkt, vyvinutý hlavonožci, funkční na bázi interference s lidským imunitním systémem. Proto je tak účinný. Jeho základem je bílkovina srovnatelná složitostí s DNA, takže pokusy o jeho syntetickou výrobu vidím hodně černě. Bude asi velký problém pěstovat ty rostliny na Zemi. Potřebují totiž během klíčení modré světlo spektrální čáry šedesáti šesti miliontin *snipio* – promiňte mi, že používám mimozemské jednotky, ale už jsem si na ně zvykla. Ta čára ve spektru našeho slunce chybí. Proto se pěstování Američanům nejspíš nepodaří. Hlavonožci se na to taky dívají skepticky, ačkoliv küfferle vytvořili.«

Celá skupinka mediků zděšeně civěla na Máňu. Ta třináctiletá dívenka na ně právě vysypala vědomosti, jaké u ní rozhodně nečekali.

»Oldovi se podařilo küfferle pěstovat na Zahrádce,« pokračovala Máňa. »Je to nejbližší svět od Země měsíční zkratkou nahoru, můžete se tam dostat i normální cestou přes tři světy. Teď jsme jeho pokusné políčko přestěhovali ze Zahrádky sem, tady nám taky všechno roste jako z vody. Ale vážně mě zajímá, zda se to podaří na Zemi.«

»Vy tady pěstujete küfferle a vyrábíte küfferlin?« zajímal se živě medik.

»Jen tomu neříkáme küfferlin, ale xijtra-máslo,« řekla Jarča. »Výroba másla je lisování tuku ze semen, to u hlavonožců zvládli i Němci. Ti pak ještě zvyšovali účinnost destilací, ale nám se to lépe dává v přírodním stavu.«

»A kdybyste si küfferlin vyráběli, neodpadly by vám při léčení náklady na léky?«

»Odpadly,« souhlasila Jarča. »Ale proč bychom měli léčit xijtra-máslem, když to jde bez něj za poloviční dobu? Pro pacienty je naše léčení méně bolestné. Xijtra-máslo používáme jen u gravidních. Musí se s ním opatrně, předávkování vyvolává potrat, ale to už se dá řešit. Právě proto si vystačíme s přírodním máslem.«

»Taky bys nám doporučovala přidat se k vám, že?« zeptala se Máni černovláska.

»Taky,« souhlasila Máňa. »Ale ještě víc bych vás varovala.«

»Před čím?«

»Před těmi, kdo se vás snaží nalákat na peníze,« řekla přesvědčeně. »Všimněte si, že vám nabízejí jen peníze, ne že budete pomáhat lidem.«

»Co je na tom, proboha, špatného?«

»Nic než to, že prodáte duši ďáblům a lidem sloužit nebudete,« pokývala hlavou Máňa.

»A komu bychom sloužili, když ne lidem?«

»Ďáblům a mamonu,« řekla Máňa ledově.

Až z toho všem zamrazilo.

Čip

Ráno přišla za Oldou Marie neobvykle brzy a vážně.

»Mám tu něco pro tebe,« podávala mu včerejší noviny. »Podle mě je to důležité, měl by sis to přečíst.«

Musela mu nakonec ukázat, co má na mysli, Olda to hledal úplně jinde než kde to bylo a Máňa neměla trpělivost čekat, až to najde.

»Tady ten článek, vidíš?« ukázala mu.

Článek byl spíš mrňavý a Olda jej přelétl očima.

»Hele, ty myslíš?« vytřeštil na Máňu oči.

»Jo,« přikývla. »Uvědom si, měl tě tam nějakou dobu omráčeného. Nebudeš se asi na to pamatovat, ale kdyby to bylo tak...«

»Sledování dětí z družic...!« četl Olda šeptem. »Po implantování nepatrného mikročipu mohou rodiče sledovat na obrazovce svého domácího počítače přesnou polohu svých dětí, což někdy napovídá i co dělají... Zvyšuje to pravděpodobnost odhalení únosců. Využívá toho již několik desítek rodičů, zejména těch, kteří se obávají únosů svých dětí...«

»Určitě máš v sobě něco takového!« nadhodila. »Něco, co tě přes nejbližší komunikační družici zjistí a ihned to bonzuje Johanovi, nebo jiným. Gangsterům se to může hodit více než těm starostlivým rodičům, perfektně jim to označuje případné zámožné oběti...«

»To by vysvětlovalo, proč mě pokaždé tak rychle najdou,« zbledl Olda.

»Všimni si dále, že to sledují družice,« pokračovala Máňa. »Těch potvor špionážních si ani nevšimneš. A co když mají možnost rovnou udeřit? Co potom? Objevíš se na Zemi, ale jen co se nejbližší družice dostane do palebné pozice... prásk! A kolem tebe je přítom pusto, nikde ani živáčka... odpovídá to?«

»To by vysvětlovalo úplně všechno,« šeptal Olda užasle. »Díky tacuky od hlavonožců se nám hojí všechno rychle a bez jizev, takže nás žádná jizva nevarovala... Mančo, jestli je to tak, byla bys moje záchrana!«

»Nechceš, abych tě rovnou prohlídla?« nabízela se. »Neboj se, vezmu to jako normální zdravotní prohlídku.«

»Řekneme to ale také Alexijevovi,« staral se Olda. »Kdoví, co s ním mohli dělat, když byl ve vazbě!«

»Alexijevovi se na Zemi nic neděje,« namítla Máňa. »Tyhle problémy máš jen ty. Sedni si zády ke mně, začala bych jako u těch poznačených dětí od ramenou. Vezmu tě po vrstvách, neunikne mi ani špendlíková hlavička.«

»Tady na nákresu je to zrnko rýže,« ukazoval jí Olda, ale poslušně se k ní otočil zády.

»Ano, ale to je pro lidi, ďáblové by to mohli mít i menší.«

Začala na ramenou a pomalu postupovala po tenkých vrstvách svalových vláken. Pohled na odkryté maso by podle většiny rodičů byl vhodný ještě tak pro válečné chirurgy, zvyklé na ošetřování obětí pumových atentátů, určitě ne pro děvčata jejího věku, ale Máně to nevadilo. Kolikrát si už ze zvědavosti po vrstvách

prohlížela sama sebe! Zaměřila se teď na všechno, co by tam nemělo být. Pozvolna, důkladně prošla ramena i záda, zatímco Olda zkoumal, na co si sám dohlédl, od přední části ramen, přes předloktí po dlaně.

»Kam ti to mohli schovat?« hudrovala Máňa, když nic nenacházela. »Dětem to dávali do ramene, ale tam nic nemáš.«

»Asi ti nepomohu, taky si nikde nic nevidím,« vzdychl si Olda, zatímco si prohlížel po vrstvách nohy od stehen po prsty nohou.

»Že bys to dostal do zadečku?« usmála se Máňa, i když to její žertování vyznělo trochu smutně. »Otoč se, ať na to líp vidím!«

Olda se poslušně otočil. Za jiných okolností by to byl určitě pro rodiče a pro pedagogy zábavný pohled, pomyslel si. O soukromých dětských studiích anatomie se přece vyprávějí celé legendy. Tady to mělo úplně jiný náboj. Kdo by sem přišel, asi by neměl chuť pohoršovat se. Tady šlo o víc. Možná i o život.

Po půldruhé hodině trpělivého hledání jim ale počáteční nadšení vyprchalo. Hledali to už jen ze vzdoru. Někde to přece musí být!

»Zapomněli jsme na hlavu!« vykřikla náhle vítězoslavně Máňa. »Mělo mě to napadnout hned na začátku!«

»Myslíš, že si Johan troufl na otevírání lebky?« pochyboval Olda. »Vždyť by to musel dělat přímo před mojí mámou!«

»Dáš za ni ruku do ohně pravdy?« pokrčila rameny Máňa. »Proč by si na to netroufl? Neříkal jsi, že to byl ďábelský doktor?«

Olda si jen nešťastně vzdychl.

»Vezmu to od uší,« navrhla rázně.

Neodporoval. Co kdyby měla pravdu? Bylo to dost pravděpodobné.

Klečela vedle něho, zatímco on seděl. Procházela pozorně po vrstvách chrupavky jeho ušních boltců, krční svaly, slinné žlázy, pak zepředu bradu, nos a tváře. Díval se jí zblízka do očí a pozoroval její napjaté soustředění.

»Budeš mě znát stokrát líp než moje vlastní máma,« zažertoval smutně.

»Drž! Je to nutný!« namítla a oběma rukama mu sklonila hlavu. Možná aby si nevšiml, že má v očích slzy bezmoci? Olda je ale viděl. Úprava od andělky mu je přiblížila ještě víc. Mohl si je vrátit i fotografickou pamětí. Byly tam.

Pomalou mu očima pročešávala mozek. Tam by už nemělo být nic, ale co když..?

»Jsem to ale husa domácí!« rozbřečela se najednou a objala jeho hlavu. »Musela jsem to někde přehlédnout! S tímhle chci studovat na lékařku?«

»Třeba jsem to přehlédl já,« pokrčil rameny a jak klečela proti němu, objal ji jen tak, zlehka a nesměle, v pase. »Měl jsem na starosti přinejmenším třetinu.«

»Neutěšuj mě!« vybuchla a trochu se od něho odtáhla. Pak se rozbřečela naplno a zase se k němu přitiskla. Ano, byla to kapitulace. Nevěděl si rady stejně jako ona.

Ačkoliv, co se změnilo? Nebyla to změna k horšímu, předtím to bylo totéž. Nevyšla jim jedna naděje, co má být? Zato teď aspoň věděl, na koho se může spolehnout. Pravého přítele člověk nepozná v dobách hojnosti, ale v nouzi.

»Půjdeme za Alexijevem,« řekl už zase zdánlivě klidně. »Na rozdíl od nás má na to zkoušku z anatomie.«

Alexijev je vyslechl velice pozorně. Máňa ještě trochu vzlykala, když mu jeden přes druhého líčili svůj neúspěch.

»Nic si z toho nedělejte,« těšil je. »Kdybyste to objevili, zasloužili byste si oba na místě napsat výbornou z anatomie, ledaže by to bylo někde na povrchu.«

»Když ono to tak opravdu vypadalo,« vzlykla Máňa. »Bylo to tak logický...«

»Ale ono to tak opravdu může být,« řekl Alexijev. »Máš veliké plus, že sis všimla toho článku. Jde o to, co na to mají a taky, kam to dali.«

»Těm dětem to dávají do ramene,« řekla Máňa.

»Zřejmě jim na umístění nezáleží,« řekl Alexijev. »Podle mě je to ale chyba. Olda má pravdu, čip únosům nezabrání, naopak by je mohl vyprovokovat. Gangsteři se to naučí dětem z ramene vyřezávat a bude to ještě horší. Ochrana před únosci by musela být víc utajená. Do ramene bych to nikomu nedával. Zkusme společně uvažovat, kam to mohli dát d'áblové.«

»Kam bys to schoval ty?« zajímala se Máňa.

»Určitě ne tam, kde je to nápadné,« uvažoval Alexijev. »Kdybych to chtěl zatajit, dám to někam, kde to splyne s okolím. Aby se to nedalo nahmatat ani zrentgenovat. Zrnko rýže by se podle mě dobře vešlo do nějaké prohlubně pánevní kosti.«

»Tam jsme se dívali,« ujistila ho Máňa. »Olda zepředu, já zezadu. Nikde nic.«

»Dobře, přistoupím na tvou domněnku,« obrátil se na Máňu. »Co když to není zrnko rýže, ale zrnko máku?«

»Hledala jsem tak, aby mi neuteklo ani to zrnko máku,« dušovala se Máňa.

»Do zrnka máku to nenapeš,« tvrdil Olda. »Současná technika na to nestačí. Už jen baterie potřebuješ větší! Podívej se!«

»Ano,« souhlasil Alexijev, jen letmo omrkl novinový obrázek. »Kdyby to byla destička křemíku jako u těch dětí, potřebovala by zdroj... ale co když je to biočip? Tvrdil jsi, že mají d'áblové něco společného s Ogdury. V pozemských pověstech jsou to padlí andělé, ani andělka ti to nevyvracela. Proč by nemohli mít některé z ogdurských biotechnologií? Pecička nervové hmoty se vejde kamkoliv. Ogdurskou paměť by ti záviděly i superpočítače, ne co do rychlosti, ale organizací. A jaký má objem? Vyživuje ji okolní tkáň, nepotřebuje baterky...«

»Toho bych se vážně bál,« zachmuřil se Olda. »Jehla v kupce sena by byla proti tomu hotový maják na pobřeží. Hledejte pak něco!«

»Možná máš pravdu,« vzdychl si Alexijev. »Nebylo by to nic snadného. Musíme se o to ale pokusit, jinak budeš odsouzen k doživotnímu vyhnanství ze Země.«

Máňa i Olda se na Alexijeva podívali zoufale.

»Poslyšte, mládeži, musíme se na to zaměřit pořádně,« řekl, když to viděl. »Nesmíme to vzdát, ani kdyby se nám to nepovedlo napotřetí. Kdyby se ukázalo, že je to nad naše síly, byl by to důvod zavolat Přítele andělů. I ten Čert už musí uznat, že jde o život.«

»Myslíš, že to ještě zkusíme sami?« podíval se na něho Olda.

»Ano,« potvrdil své odhodlání Alexijev. »Předem říkám, nečekám, že to najdeme hned napoprvé. Uvědom si, stojí proti nám d'áblové! Mohou mít technologie o pár desítek tisíc let před pozemskými. I andělka se cítila nesvá, když se s nimi měla utkat. Hledali jste zrnko rýže, ale může to být biologické zrnko máku, k nerozeznání od okolní tkáně. Může to být i nad mé znalosti. Kdybychom to nenašli, začneme uvažovat, jak na to jít jinou cestou. Vždyť to vysílá až na oběžnou dráhu! Může se to projevovat elektricky nebo magneticky, pomůže nám pitomá magnetická střelka. Vyzkoušíme infračervené světlo a pro mě za mě třeba i siderické kyvadlo. Přitele bych volal po vyčerpání všech našich možností, to by byla poslední instance. Přiznali bychom, že si bez něho nevíme rady, ale lépe přiznat tohle, než přenechat d'áblům vítězství.«

»Takže jsem si to, já husa, představovala příliš jednoduše?« mračila se Máňa.

»Nic si z toho nedělej, přišla jsi na nesmírně důležitou stopu,« těšil ji Alexijev. »Navíc máme ještě další možnosti. Můžeme Oldu zavřít do Faradayovy klece, aby od něho nemohlo ven žádné elektromagnetické vysílání. Pak by to bylo neškodné.«

»To má žít celý život v kleci?« vytřeštila na něho oči.

»Faradayova klec mu nemusí příliš vadit,« řekl Alexijev. »Mohl by to být například oděv s vetkanou kovovou sítí pod podšívku.«

»Zapomínáš na jedno,« namítl Olda. »Faradayova klec neizoluje telepatii. Směrovou telepatii se můžeme bavit i v hlubokém dole nebo v tunelu. Neprojde jen přes hranice vesmírů, ačkoliv u Čerta neplatí ani to. Co když je ten biočip na bázi telepatie? V tom případě ho nezjistíme žádnými metodami.«

»Pak bychom jednali jinak,« řekl Alexijev. »Zjistíme, které satelity byly viditelné ve chvíli, kdy některý z nich podnikl útok na Oldu – a sestřelíme je.«

»Sestřelíme?« nedůvěřovala Máňa. »Čím? Máš snad nějaké antirakety?«

»Podle mě nám postačí středně silný dalekohled,« ujišťoval ji ni Alexijev. »Satelit stačí přibrzdit a shoří sám, zejména na nízkých oběžných drahách. Ty na vyšších by daly víc práce, ale je to totéž. Možná se nevyhneme ani barbarskému zničení užitečných družic. Špionážních litovat nemusíme a už vůbec ne těch, které mají na palubě zařízení, schopné ohrozit člověka.«

»Takové zařízení bude jistě velké a těžké a velkou hmotu snadno nepřibrzdíš,« namítl Olda. »Věděl bych o jednodušším způsobu likvidace.«

»S velkou hmotou to nemusí být pravda,« pokrčil rameny Alexijev. »Nevíš, který satelit patří lidem a který d'áblům. Mohou je tam ostatně posílat společně. Může tam být malý biočip s výkonnými orgány, všechno jako kopací míč, nalepený na obyčejné telekomunikační družici. A jaký jednodušší způsob likvidace bys vymyslel?«

»Poslal bych je branou rovnou do Pekla, beztak tam patří,« řekl Olda zamračeně. »Bylo by to rychlejší, daly by se okamžitě likvidovat i stacionární družice. Prohozením do jiného vesmíru se parametry jejich drah nezmění a ty neškodné bychom později mohli i vracet.«

»Anebo tak,« souhlasil Alexijev. »Dobrá, uznávám, tvůj způsob je lepší. Jen mi ještě řekni, jak chceš zjišťovat ty neškodné?«

»Co takhle prohodit je na oběžnou dráhu kolem Útočiště,« nadhodil Olda.

»A vracet jako neškodné jen ty, které tě nezabijí?« zvedl obočí Alexijev.
»Poslyš, Oldo, na to musíme vymyslet něco inteligentnějšího, nemyslíš?«

»Bylo by to aspoň rychlé zjišťování,« řekl vzdorovitě Olda.

»Rychlé? Možná. Ale snad nečekáš, že ti na to kývnu! Ani kdyby nebyla jiná možnost, kdyby všechno selhalo a tady začaly vybuchovat sopky, až by tu byl pobyt nebezpečnější než na Zemi, tolik riskovat nemůžeme.«

»Opravdu bych si přál, aby to bylo *jenom* to zrnko máku,« řekl Olda procítěně.

»Tak pojďte oba na sál,« navrhl lékař. »Lehneš si na operační stůl pod reflektory, ať na tebe dobře vidíme.«

»Mám tam jít taky?« zarazila se Marie.

»No jistě!« řekl Alexijev. »Jednak to byl tvůj nápad. Za druhé, víc očí víc vidí, co když spatříš, co jsi prve přehlédla? A za třetí nevykládej, že se budeš stydět, prve jsi Oldu prohlížela po milimetrech!«

Ačkoliv se Oldovy prohlídky věnoval i Alexijev, nenašli spolu nic. Máně to paradoxně spravilo mindrák, který už začínala mít. Když nenašel nic ani Alexijev, jak mohla něco objevit ona? Náladu ale měli i nadále pohřební.

Alexijev chtěl navštívit při nejbližší cestě na Zem svého bývalého spolužáka astrofyzika s prosbou, zda by mu mohl zjistit, které družice byly ve známou dobu v dosahu viditelnosti Prahy a Pardubic. Také se s ním chtěl poradit, jak se dá objevit křemíkový čip, voperovaný do lidského těla.

Vrátil se s další várkou pacientů, všichni se jim věnovali a nastal obvyklý mumraj, ale Alexijev stačil Oldovu trojlístku sdělit dobré zprávy, že jeho přítel sežene parametry oběžných drah známých družic zjistit a také že zná metodu zjišťování křemíkových čipů, i když nejsou pod proudem. Přístroj na vyhledávání odposlechových štenic používají bezpečnostní složky, nebývá sice běžně na pultech obchodů, ale už to zase bylo veselejší. Kamarád měl další nápad, hledat i pomocí měřiče záření a Alexijevovi hned zapůjčil malý radiometr.

Alexijev v Útočišti přístroj vyzkoušel, ale spokojeně pokýval hlavou.

»Nic to nenaměřilo,« řekl. »Pozadí srovnatelné s pozemským je v pořádku, radioaktivitu bych tu nečekal, ale je přece jen dobré o té mršce neviditelné vědět, aby se později neprojevovalo něco nepříjemného.«

Čert se teď v rámci vědeckého pokusu neúčastnil léčení. Nejhorší pro něho bylo, že mu doporučili přestat létat, co kdyby to s tím náhodou souviselo! Jitrnice ale rostly až v korunách stromů, ne na keřích, ani na zemi. Chytrý pes ale začal využívat otcovské pravomoci. Jitrnice mu trhali a házeli potomci, ale patřilo to prý do dobrých mravů smečky a dělali to rádi.

Olda se pořád nemohl odvážit na Zem, ale ostatní vesmíry mu zůstaly otevřené, mohl se tedy věnovat jejich objevování. Máňa ho doprovázela, aby mu nebylo smutno. Spolu se starali o přestěhovanou zahrádku s rostlinami od hlavonožců. Čerta nejvíc zajímaly salámovníky, ale z lékařského hlediska byly důležitější keřiky

küfferle, jak je už padesát let nazývali Němci žijící u hlavonožců. Umožňovaly jim léčit těhotné ženy, které by jinak museli odmítat.

Nejvíce si prázdninové volnosti užívala Jarča. Do Útočiště docházela jednou denně rozdat energii a pak se vracela na Zem, kde trávila čas chozením po obchodech. Mělo to jen jednu drobnou chybičku. Policisté nevěřili jejímu dušování, že už má prázdniny, párkrát ji zadrželi a dovezli rodičům. Maturitní vysvědčení bylo sice dostatečným důkazem, ale Jarča pak musela pokaždé doma objasňovat, cože to zase bylo.

Olda a Máňa jí nabízeli, aby byla raději s nimi, ale Jarča si postavila hlavu.

»Nepotřebovali jste mě při hledání špionážní štěnice, teď zase nestojím o vás,« odsekla na jejich nabídku.

Olda i Máňa to ale považovali za zbytečný truc a když je Jarča odmítla napotřetí, šli za Alexijevem, aby je vyslechl a případně rozsoudil.

»To máte těžké,« zamyslel se. »Vyčítá vám, že jste ji nechali stranou. V tom má pravdu, nepopřete to a vlastně se o to ani nesnažíte. Na druhé straně chápu, že jste v té chvíli nemohli čekat. Pravda je tedy na obou stranách. Chápu vás i ji. Nechte to koňovi, má větší hlavu. Já si s ní promluvím.«

Od Alexijeva odletěli pomalým letem na zahrádku potěšit se pohledem na fialové květy küfferle, pod nimiž byly lodyhy obalené šiřticemi krychlovitých semen. Küfferle jim kvetly a dozrávaly od jara do podzimu, sklízeli je několikrát za rok a každá sklizeň dávala z jednoho keříku až pět kilogramů másla. Podle rady chobotnic zasázeli vedle políčka s küfferle veliké melouny, chobotnice tomu říkaly uzavírací pole.

»Když do küfferle sjede blesk, je hned celé pole v plameni, ale melouny oheň zastaví. Ještě víc je to potřeba u hořlavějších naftovníků.«

Naftovníky jim rostly také, ale vyhradili pro ně jen malé políčko. Pěstovali si je spíš ze zvědavosti než z potřeby. Mohli by je lisovat a destilovat benzín, ale toho měli od zdejších robotů dostatek, i když Alexijev říkal, že je to výraz jejich pohodlnosti a toho, že na všechno nestačí, když jich je tady tak málo.

Melouny ale byly velice chutné a daly se sklízet také tak průběžně jako ostatní plodiny. Zralé melouny dopravovali do Útočiště, kde je nechávali ve velkých koších k volné spotřebě pacientům. Ovšemže se jich sami také vždycky dosyta najedli.

Máňa zůstávala v Útočišti každý den až do večera, kdy se červené slunce dotklo obzoru.

»Tak ahoj, musím domů!« loučila se s Oldou.

»Pozdravuj rodiče a sestřičky!« usmíval se Olda, ačkoliv ho zase čekala noc osamění, rušená jen občas pacienty, dožadujících se obsluhy.

»Ségry už se nemůžou dočkat, až je sem vezmeme,« usmívala se.

Pak vyletěla spolu s Oldou do výšky a proletěla nevelkým otvorem, kterým byla vidět střecha jejich paneláku. Vždycky ji doprovázel a vždycky pak padal volným pádem skoro až k zemi, jako kdyby ztratil vládu nad vznášením.

Trénoval odhad, aby se mu už nestala havárie, při které si jednou rozbil obličej? Nebo to bylo obyčejné klukovské furiantství?

Asi by ho zaskočilo, kdyby se ho na to někdo zeptal...

Rozhovor s Jarčou měl Alexijev až třetího dne. Po obvyklé proceduře předávání energie pacientům si všechny tři zavolal do své kanceláře, jak honosně říkal místnosti, kde měl kromě počítače stůl, židli a skříň na dokumenty, přestěhované kdysi z kliniky, když ji hlídali policajti. Přišli pobledlí od vyčerpání, Olda odevzdal jednu dávku nad obvyklý průměr, ale ani dívky léčení nešidily, takže vypadali unaveně všichni tři. Unaveně, ale spokojeně.

A to netušili, co je čeká!

»Mám tu něco pro vás,« sliboval jim suše Alexijev. »Tohle je pro tebe, tohle pro tebe, na Oldu zbyla tahle...« řekl a všem podal novoučké výkazy o studiu na vysoké škole s titulem lékařské fakulty a s emblémem Karlovy univerzity.

»Jé!« otevřela knížku Máňa. »Kde jsi sebral moji fotku?«

»Pořídil jsem je, když jste léčili,« usmál se Alexijev. »Ani jste si toho nevšimli.«

»Takže jsme ode dneška všichni studenti?«

»To jste od přijímacích zkoušek,« usmál se Alexijev. »Tady to jen máte černé na bílém. Mimochodem, mohlo by vám to na Zemi sloužit i jako náhradní průkaz, když jiné legitimace nemáte. Je na tom fotografie a potřebná data, to musí uznat i policie.«

»To myslíš na mě?« začervenala se Jarča.

»Třeba,« přikývl Alexijev. »I když si myslím, že čas můžete trávit užitečněji. Co byste řekli na soukromé přednášky? Myslím to hlavně pro Oldu, ale nechci nikoho diskriminovat. Budou se vám hodit.«

»No prima!« zamračil se Olda. »To jako že se nedostanu ani na zahájení roku?«

»Nevím,« mračil se trochu i Alexijev. »Zkoušel jsem dohodnout, aby za vámi někteří přednášející docházeli až sem, ale slíbili mi to jen dva. Ostatní sem nedostaneme ani na vidinu paralelního vesmíru a neznámého světa. Jo, někteří kolegové jsou tak vytížení, že na ně ani taková nabídka nezabere. Zapomněli už, že byli kdysi jako vy.«

Bohužel ani on neměl odpoledne čas, i když to vysvětloval nutností zastavit se na Zemi u kamaráda pro další zprávy.

Jarča se rozhodla jít na Zem v jeho doprovodu, Olda s Máňou zůstali zase sami.

»Nechceš jít raději s Jarčou?« nabízel Máně opatrně Olda.

»Ty mě vyháníš?« podívala se na něho přísně. »Já myslela, kdovíjak nebudeš rád, že tu s tebou někdo dobrovolně zůstane! No, jestli chceš, abych odešla, prosím.«

»Nevyháním tě, ale nechci, aby ses kvůli mně zazdila,« vysvětloval jí rychle. »Připadá mi to blbý, máme celý svět pro sebe, ale občas se tady cítím jako ve vězení.«

»Tak mě nevyhazuj!« odsekla. »Nebo tady zůstaneš úplně sám.«

»To bych vážně nerad,« snažil se honem o smířlivý tón. »Mohl bych se více věnovat pacientům, nebo se bavit s Hedvikou a Soňou.«

»Já ti dám Hedviku!« zahrozila mu. »Beztak tě neberou vážně!«

»Ale berou!« protestoval.

»Jenom když se tě musí na něco zeptat,« řekla. »To ti pak mažou med, jak všechno víš. Tuhle Soňa říkala Lence: ten mrňousek nám to zase natřel... A to je ono! Uznávají jenom tvé vědomosti, ale vždycky nás budou brát jako malé děti, na tom nic nezměníš.«

»Ale vždyť mají pravdu,« povzdychl si. »Jsme proti nim mrňouskové a hádám, že ještě aspoň deset let budeme. Někdy si říkám, ta Bísíája nám to ale zamotala! Bez ní by nám nikdo neusiloval o život a měli bychom to lehčí, asi jako ti, co se k nám nepřidali. Neřešili bychom otázky života a smrti, ale pitomosti. Chodili bychom spořádaně do školy, třásli se před každou písemkou, doma si hráli s počítačem a venku jezdili na kole. Je vůbec správné předbíhat dobu? Aby se děti jako my hrabaly lidem v mozku?«

»No a?« pokrčila rameny. »Už se stalo, co s tím naděláš? Proč bys neměl dělat, co umíš? A že jsi z nás tady nejmenší? Z toho si nic nedělej. Však ještě všichni vyrosteme a nebude to trvat dlouho. Co je to pár let proti věčnosti?«

»Nevím,« řekl bezradně. »Bísíája mi říkala, že to dělá proti jejich pravidlům. Mokrát už mě napadlo, že ta pravidla nejsou vymyšlená jen tak. Víš, někdy mám hrozné pocity. Před prázdninami jsem měl plno kamarádů. Zrádce Luboše nelituju, ale Michal... je to hrozný, ale nemám se s ním o čem bavit! Jeho starosti ve mně vzbuzují úsměv a on vůbec nechápe moje.«

»To jsme na tom stejně,« zvažněla Máňa. »Taky nevím, o čem bych se ještě mohla bavit s holkama ze třídy. Spíš bych si rozuměla s Lenkou, Hedvikou a Soňou, kdyby ve mně pořád neviděly malou holčičku na hraní. Přitom bych je mohla učit matematiku, chemii a možná i tu anatomii! Alexijev je fajn, ale je od nás přece jen věkově daleko, takže mám vlastně taky jen dva kamarády, tebe a Jarču. Vlastní ségry jsou zatím moc malé, ale už teď je mi jasné, že je nesmím nechat bez ogdurských vymožeností, jen nevím, jestli bude lepší počkat, až jim bude aspoň deset let, nebo je sem vzít rovnou.«

»Sebereš jim dětství!« varoval ji. »Radši s tím počkej, až budou větší, ať si trochu užijí bezstarostnosti! Když si to vezmeš nestranně, nebyla Bísíája tak trochu uličnice?«

»Uličnice?« nesouhlasila Máňa. »Když nám přinesla takový pokrok?«

»Uličnice, protože to jen nakousla,« trval na svém Olda. »Hned zpočátku litovala, že na pořádný průzkum našeho světa nestačí a musí to přenechat odborníkům. Pak se jí to zvrtilo, nemohla se vrátit, takže se do toho pustila sama. V pořádku, nic jiného jí nezbyvalo. Nakonec se ale přece jen domů vrátila a kde nic tu nic, žádní odborníci se tu od té doby neobjevili.«

»Tím bych si na tvém místě jistá nebyla,« zvedla Máňa káravě prst. »Třeba nás už půl roku pozorují.«

»Kdyby nás jen pozorovali, divil bych se ještě víc,« řekl Olda. »Uvažuj, prosím tě! Jsou tady praví ďáblové, jejich úhlavní nepřátelé. Ohrožovali nás, zkazili nám, co mohli. A nikdo proti nim nehnul prstem...«

»Máš ty ale divné představy!« zavrtěla nesouhlasně hlavou. »Co vlastně čekáš? Válku Ogdurů proti ďáblům? Armagedon? Uměla bych si živě představit takovou

pomoc od ďáblů: Poslat někam profesionální zabijáky, aby na jednu hromadu postříleli vinné i nevinné a přitom zplundrovali co se dá, přesně jako to dělají lidé. Ogdurové se snad nebudou chovat jako sloni v porcelánu! Vážně si myslíš, že vojenská pomoc je to právě a jediné?«

»Kdo mluví o válce?« urazil se Olda. »Přítel andělů to minule zmákl jako nic. Trochu se probral ďábelskou organizací, vymazal asi stovce lidí část vzpomínek, možná se přitom dotkl i některých ďáblů, ale pak byl klid.«

»Jenže ten klid netrval ani rok a máme je na krku zase,« připomněla mu.

»No právě!« chytil se toho. »Odešli a nechali nás smažit se v tom samotné. Nějak mi to na ně nehraje. Já na jejich místě...«

»Jenže nejsi na jejich místě,« řekla jemně. »Za prvé, nevíš, co jim do toho vlítlo. Země je pro ně mezi sto tisíci světů jen okrajovou záležitostí. Třeba mají horší problémy jinde. Za druhé, měli by se tu nejprve vyznat, aby se nechovali jako ti sloni v porcelánu. Za třetí, tolik se nám neděje, aby se to nedalo unést. Jsi na tom nejhůř, ale žiješ, ne? A když si dáš říct...«

»...a nebudu chodit na Zem...« dokončil rychle. »Akorát mi uteče rok, protože nebudu moci s vámi chodit na fakultu. Už teď mě to žere!«

»Ještě není konec prázdnin!« snažila se ho utěšit. »Alexijev jistě na něco přijde!«

»Kéž by!« ulevil si povzdechem.

»Hele, Alexijev má pravdu. Máš plno práce i tady. Co kdybychom spolu začali pátrat po zdejší původní civilizaci? Využíváme ji, ale nic o ní nevíme.«

»Víme, jak skončila,« odvětil. »To je snad nejdůležitější.«

»Dobře, ale proč tak skončila?« nadhodila. »Musely to být inteligentní bytosti, když to všechno dokázaly vytvořit, proč tak najednou...?«

»Irena tvrdila, že degenerovaly v průběhu několika dlouhých století, tomu se snad nedá říkat **tak najednou**,« opáčil.

»Irena se ptala zdejších robotů,« nedala se Máňa. »Co jí řekli, je pro ni svaté. Co když to ale trochu upravili?«

»Proč by to dělali?« mávl rukou Olda.

»Co já vím?« pokrčila rameny. »Víme o tom ještě míň než Irena. Spolehli jsme se na její zjištění jako na absolutní pravdu. A ta, jak víš, neexistuje.«

»No dobře,« ustoupil trochu Olda. »Můžeme to zkusit. Když tě to zajímá, nebudeš se tu aspoň cítit jako v dobrovolném vězení.«

»Neboj, i tobě to bude k prospěchu!«

»Kéž by!« opakoval svůj povzdech.

Netušil, že měla – úděsnou pravdu.

Není domov jako domov

»Bacha, Šlajsna!« vykřikl najednou Fred, hlídkující u dveří.

V pokoji nastal úprk. V několika vteřinách leželi všichni v postelích a když se rozsvítilo světlo, zůstal uprostřed pokoje ležet jen vyhublý kluk, zamotaný do deky.

»Co tady děláš?« vyjela na něho nerudná ošetřovatelka kredenciózní postavy.

»Co je to za pořádek? Jak to, že nejsi v posteli?«

»Já... já...« koktal kluk. »...já jsem tady uklouzl.«

Z nosu mu tekla krev a obličej měl samou modřinu, špinavé pyžamo nejméně na třech místech natržené.

»Jó, uklouzl!« protahovala po něm tlustá sestra, přezdívaná Šlajsna. »A co ta deka?«

»...já nevím...« špitl vystrašeně kluk.

»Teď to soudit nebudu,« řekla rázně zdravotnice. »Vezmi si cvičky a jdeme!«

»...já nemůžu...« nesměle odporoval kluk.

»Jak to? Nemáš cvičky?« změřila si ho Šlajsna přísně.

»Mám, ale...« koktal kluk.

»No tak? Leze to z tebe jako z chlupatý deky! Když máš, proč si je neobuješ?«

»Někdo mi do nich... nakadil!«

»Cože?« vybuchla sestra. »Kdo to byl?«

Za jejími zády se zpod nejbližší příkrývky nakrátko vysunula zaťatá pěst, aby ji zmlácený kluk nemohl přehlédnout.

»Já nevím!« rozbřečel se. »Vážně, nic nevím!«

»Jo ták! Nevíš!« zatřásla s ním hrubě Šlajsna. »Jakpak bys něco viděl, když tě zmlátili pod dekou, co? Vypadá to jako vždycky na Kráječe! Grázlové, nemůžete ho nechat na pokoji? Já vám tu šikanu jednou zatrhnu!«

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval zvuk k nerozeznání podobný hlasitému prdění.

»Kdo to byl?« otočila se Šlajsna po zvuku, jenže marně. Její hromování očividně nemělo na nikoho polepšující účinky.

»Víš co?« obrátila se raději ke zmlácenému klukovi. »Vezmi si zatím Fredovy cvičky, pak mu je vrátíš.«

»Budou mi po něm smrdět!« nesouhlasil rychle Fred.

»Vyříd' si to s tím prasetem, co nakadilo do cviček Vít'ovi, pokud jsi to nebyl ty sám!« řekla Šlajsna rezolutně.

»Rozbiju mu za to držku, smradovi brejlatýmu!« řekl Fred.

Šlajsna to ponechala bez povšimnutí, zato droboučkový Vítek se celý roztřásl.

»Kde máš brýle?« zeptala se ho nepřátelsky sestra.

»Já nevím...« řekl tiše. »Asi jsem si je spláchl.«

»Sám?« zamračila se ještě víc. »To jsi ale pěkný pako!«

Vítek provinile mlčel.

»Tak jdeme bez nich!« řekla Šlajsna. »A tady bude klid!«

Otočila se zpátky do chodby. Vítek rychle cupital za ní. Teprve před ředitelkou se na něho ohlédla a zastavila se.

»Kde máš ty cvičky?« vybuchla. »Neříkala jsem, že si máš vzít Fredovy?«

»On by mě zabil,« vymlouval se bosý Vítek nesměle.

»Pitomče!« zpražila ho Šlajsna. »Ale co, mně to může bejt fuk, jdeme! Máš to ale u mě schovaný, to si piš!«

Jejího hromování se nebál, nikdy nic nesplnila. Z návratu na cimru měl větší vítr.

V ředitelně byl kromě tlustého ředitele přezdívaného Hroch ještě neznámý lékař v bílém plášti, kterého Vítek ještě nikdy neviděl.

»To že je on?« podíval se na Vítku překvapeně.

»Jo,« přikývl Hroch, ale srdečně to zrovna neznělo. »Vít Perner, syn Michala a Vlasty Pernerových. Zabili se v autě před měsícem.«

»Není nějaký... potlučený?« trochu zvažněl cizí lékař.

»To nic není, kluci se pořád vochlují,« mávl rukou ředitel Hroch.

»Vždyť mu teče krev z nosu! A co ty hematomy...?« opáčil vyčítavým tónem cizí lékař. »Staré i čerstvé. To je tady běžné?«

»Poslyšte, pane kolego, do toho vám nic není,« zachmuřil se Hroch. »Chtěl jste ho vidět, tady ho máte. Víc pro vás udělat nemohu.«

»Vaši chovanci chodí bosí?« nedal se vyvést z míry cizí lékař.

»Prej mu zase *nasrali* do cviček,« vysvětlovala rychle sestra Šlajsna.

»Aha...« řekl cizí lékař. »A to se tady taky děje normálně?«

»Jistěže ne!« opáčil ředitel. »Však on si je před spaním vyčistí.«

»On?« podíval se lékař na zbitého chlapce nevěřičně. »Necháte ho čistit, co mu očividně udělají jiní?«

»Měl si je líp hlídat!« opáčil bohorovně Hroch.

»Pane kolego,« narovnal se lékař v bílém. »Tohle jsem vážně netušil... Nelíbí se mi to. To dítě potřebuje ošetření! Dovolíte mi ošetřit ho?«

»Helejte se, pane kolego!« zhrubl ředitelův hlas. »Tady vůbec není váš rajón. Tady za to zodpovídám já, rozumíte? Jestli do toho chcete rejpat, ouřední hodiny máme od dvanácti do jedné v pondělí a ve středu. A teď koukejte opustit náš ústav! Maucta!«

Pokynem ruky naznačil Vítkovi, aby uskočil ode dveří, což mu vyděšený chlapec ihned splnil a jen se přikrčil. To nedopadne dobře, říkal si. Není zdravé být svědkem hádky Hrocha. Brunátný ředitel zatím cizímu doktorovi rázně otevřel dveře na chodbu.

»Nebojte se, já váš ústav opustím,« usmál se cizí doktor trochu smutně. »Ale toho kluka vám tady nenechám.«

»Až si vyběháte papíry, prosím!« zavrčel Hroch. »Jestli se nepletu, trvá to přinejmenším rok. Na tak slabý lejstro vám ho nedám, to by teda nešlo! Nenechám se kvůli vám od nikoho popotahovat! A teď mažte!«

»Podle mého skromného mínění je to tak na dvě trestní oznámení,« odvětil na to klidně, i když zamračeně cizí lékař.

»A ven!« zaburácel Hroch, až zbrunátněl. »Sestro! Zavolejte policii!«

»Poslyšte, pane kolego!« založil si neznámý lékař ruce na prsou. »Zkuste se aspoň před tím dítětem chovat zdvořile! Viděl jste někdy tohle?«

Ve stěně mezi dvěma okny se najednou objevilo třetí, menší a oválné. Vítek tam neviděl, ale okamžitě ucítil štiplavý zápach.

»Co to má bejt?« odsekl Hroch, i když trochu zaraženě.

Okno do cizího vesmíru se stejně náhle zavřelo, jen zápach síry byl v místnosti cítit.

»To bylo Peklo, pane kolego!« řekl cizí lékař. »To není žert. Už byste mohl ledacos slyšet o paralelních vesmírech, Američané se tam nedávno dostali. Xijtra je obydlená inteligentními nehumanoidy, ale vy jste se podíval přímo do tlamy pekelné!«

»Říkáte?« zasmál se zle Hroch.

»Ano, to byla Gehenna, peklo našich praotců,« řekl lékař temně. »Mohl bych vás tam oba hodit, ale já tam nepatřím. Jen jsem vám oběma ukázal, pro koho pracujete.«

»Já za nic nemůžu!« zaúpěla zdravotní sestra Šlajsna.

»Poslyšte, vy dobytku!« vybuchl Hroch. »Jestli hned nevypadnete, vyhodím vás osobně! Dveřmi nebo oknem, mně je to fuk!«

»Nevyhodíte!« podíval se na něho klidně cizí lékař.

V té chvíli obávaný ředitel zděšením vykřikl. Vznosl se totiž jako balón deset centimetrů nad podlahu, kde jen bezmocně mával rukama a nohama.

»Toho kluka si odvedu hned teď!« řekl cizí lékař rozhodně. »Dám mu lepší domov než vy. Nemá smysl vyšetřovat, co se tady dělo, podle mě úplně stačí, jak ten kluk vypadá.«

»Sestro! Policii!« křičel vztekle Hroch.

»Nikam volat nebude,« řekl cizí lékař. »Jistě se nechce také tak bezmocně vznášet jako vy. Můžete mi to věřit, zvednu očima i lokomotivu. To není vychloubání, ale výstraha!«

Šlajsna ustupovala až ke stěně. Dál nemohla, ale celá se roztrásla. Brunátný Hroch lapal po dechu, ale hlas jakoby mu najednou vyschl. Oba pochopili, že ten chlap nemluví do větru a že jim jen tak pro nic za nic neukázal Peklo.

»Víš, tvůj táta byl správný chlap a já jsem se s ním kdysi kamarádil,« obrátil se cizí lékař na chlapce. »Původně jsem se na tebe přišel jen zeptat, ale jak vidím, nemáš se tady dobře. Neměl bych tě tu nechat už ani hodinu. Půjdeš se mnou?«

Chlapec bleskově uvažoval. Kamarád táty? I kdyby to nebyla pravda, i kdyby ho ten divný doktor vzal jenom do jiného děcáku, horší to tam snad nebude.

Rychle přikývl.

»Máš tu něco, co bys nerad ztratil?« zeptal se ho ještě cizí doktor.

»Nemám,« zavrtěl rychle hlavou Vítek. »Fotky už mi všechny roztrhali!«

»Někdy je lépe odejít bos s tím, co má člověk na sobě,« pokýval smutně hlavou cizí lékař. »Aspoň nemusíš být žádným darebákům vděčný. Dej mi ruku a neboj se, poletíme!«

Vítek mu ruku podal nejistě, ale doktorova ruka byla docela měkká. Náhle pocítil, jak se vznáší. Bylo to jako na horské dráze, když ho tam táta vzal...

»To je ale únos!« zavřeštěl Hroch. »Pomóc!«

V té chvíli ho ale cizí lékař nadnesl ještě o půl metru výš a pak ho přestal nadnášet. Ředitel Hroch dopadl na podlahu jako žok. Nohy ho neunesly, podlomily se pod ním, až se v otevřených dveřích rozplácl jako ropucha. Zahradil je svým tělem, ale nikomu tím v odchodu nepřekážel.

Vítek s údivem pozoroval, jak se s doktorem vznáší výš a výš, až ke stropu. Nezastavili se ale o něj. Byla v něm veliká kruhová díra, lemovaná modrým plamenem. Proletěli jí vzhůru a modrý kruh pod nimi zmizel. Víťa ale nevycházel z údivu.

Dole nebylo město. Vznášeli se nad vodou velikého jezera. Jako obrovští ptáci zamířili k nejbližšímu břehu a brzy letěli rychlostí vlaštovky nad podivnou tichou zalesněnou krajinou.

»Kde to jsme?« zeptal se udiveně létajícího doktora. »A jak to, že létáme?«

»To se u nás taky naučíš,« usmál se na něho lékař. »Všechno se dozvíš. Tohle je jiný svět, chápeš?«

»My jsme u Američanů ve světě chobotnic?« vydechl užasle.

»Svět chobotnic je jenom jeden z mnoha sousedních světů,« ujistil ho lékař.

»My našemu světu říkáme Útočiště. Uvidíš, že se ti u nás bude líbit.«

»U vás? Kdo vlastně jste?«

»Člověk jako ty!« usmál se na něho lékař. »Je nás tu víc, bát se nás nemusíš, nebudeme ti ubližovat. Tady se nic takového nedělá, víš?«

»To by bylo prima!« vydechl Vítek.

Les zůstal za nimi, snesli se pozvolna na planinu.

»Počkej, ne že by na tom záleželo, ale nejsi oblečený,« usmál se na něho létající doktor.

Postavili se opatrně na nohy. Před Vítkem se na zemi znenadání objevila pečlivě složená hromádka. Kalhoty, bunda, k tomu docela pěkné nové boty.

»Obleč si to,« vybídl ho doktor. »Ať k nám nepřijdeš jako trhan.«

»To ani nemuselo být!« špitl Vítek, ale když viděl doktorův pobavený úsměv, rychle se začal oblékat.

»Nemuselo,« přikývl doktor. »Ale bude lepší přijít mezi nás jako civilizovaný člověk, než hned napoprvé vzbudit dojem vandráka.«

»Kam máme přijít?« zajímal se rychle Vítek.

»K nám do osady,« dostal odpověď.

V té chvíli Vítek vytřeštil oči. Večerní šero již začalo pohlcovat okolí, ale proti světlému obzoru spatřil něco podivného. Letěl tam vzduchem pes. A přímo k nim.

»Pojď sem, Lailo, tady jsme!« přivítal psa lékař. »Máš ještě jednu dávku, vid'! Víťa ji bude potřebovat.«

Pes nebyl velký, spíš jen trochu odrostlejší štěně. Bylo černé, takže se proti tmavé hlíně ztrácelo. Očividně ale doktorovi rozumělo. Vztyčilo se na zadní, pak se kolem na okamžik rozlila podivná bledá záře a Vítek pocítil teplo, jako když mu

nedávno kluci v děcáku nalili do krku vodku, aby nemohl tvrdit, že ji nepil. Tohle teplo bylo ale jiné, bez pálivé chuti.

»Máš hlad?« napadlo najednou doktora.

»Byl jsem na večeři,« řekl Vítek neurčitě.

»To nerozhoduje. Dal by sis něco dobrého?« opáčil doktor.

»Dal bych si...« špitl Vítek.

Styděl se přiznat, že na večeři byl, ale nic nesnědl, když mu pět kluků naplivalo do talíře. Obrovské jablko, které se znenadání ocitlo v jeho ruce, ho překvapilo, ale neztrácel čas a zahryzl se do něho. Jedl hladově, jen mu od pusy kapala šťáva.

Bylo to ale divné jablko. Bez jádřince, jen se šťavnatou dužinou. Chutí více připomínalo broskev, nemělo ale ani pecku.

»Jak se tak dívám, sníš ještě jednu večeři,« usmál se doktor. »Ale až u nás. Máme to k nám vzduchem deset minut a u stolu bude večeře civilizovanější.«

»Mně je to jedno,« odvětil Vítek.

»Jak chceš, nakonec i v přírodě se může člověk najíst. Vlastně bych na to zapomněl, dnes máme táborák a opékáme špekáčky, to bude ještě lepší.«

Vítek už nenamítal, když měl doktorovi podat ruku. Těšil se na divný vznášivý pocit.

Přeletěli rychlostí vlaštovky nevysoký vršek a ještě než přistáli na malé plošince, ozářené velikým táborovým ohněm, uslyšel Vítek drnkání kytar a mnohohlasý zpěv.

Bylo tu asi padesát lidí, sedících na dřevěných lavicích i jen tak na špalcích, rozložených do kruhu kolem ohniště. Nad ním se na prutech opékaly špekáčky. Většinu tvořili dospělí, ale Vítek tu spatřil i nějaké děti, i když jich nebylo mnoho. Na velkém kmeni jako na hradě seděli dvě dívky a kluk, staří jako on sám, nebo jen o trochu starší, v rukou pruty se špekáčky. Za sborového zpěvu je pečlivě nad ohněm opékali.

Létající pes se od nich oddělil a letěl jinam, zatímco doktor se svým chráněncem přistál vedle dětí u ohně a přidržel Vítka, když se pod ním podlomila kolena, jak si i za krátkou dobu letu odvykl gravitaci.

»Seznamte se!« ukázal ho dětem. »Tohle je Vítek. Nemá kam jít, takže bude doma u nás v Útočišti. A tohle jsou Jarča, Máňa a Olda.«

Vítek se na všechny díval plaše a neřekl ani slovo.

»Už o nás ví všechno?« zeptala se doktora dívka, představená jako Máňa.

Měla na sobě kombinézu z jaguáří kožešiny. Určitě je to umělá kožešina, napadlo Vítka, a nejspíš jen natištěná. Druhá dívka měla totiž na sobě podobnou kombinézu, pokrytou mořskými škebličkami. Jen Olda měl normální hnědé kalhoty a okrově žlutou košili.

»Neví o nás skoro nic,« zvažněl doktor. »Ale podejte mu to šetrně, ano?«

»Víš aspoň, kde jsme?« přidal dotaz kluk nazývaný Olda.

»To snad ano,« přikývl doktor. »Ubytuj ho, Oldo, někde poblíž u sebe.«

»Teď hned?« podíval se na něho Olda vyčkávavě.

»Nechám ho ve vaší péči,« navrhl doktor. »Táborák nemíváme každý den, ať si ho taky užije! Možná ale bude unavený, ne abyste ho tady drželi dlouho přes půlnoc!«

Zvedl se a odletěl do tmy. K Vítkovu údivu se nad tím nikdo nepozastavil, jako by to bylo úplně normální.

»Tak ahoj, Vít'ó! Pojd' do houfu mezi nás!« řekla vesele ta, co ji doktor nazval Jarčou. Spolu s Máňou si hned odsedly a udělaly mezi sebou příchozímu místo. Olda zůstal na kraji, ale zřejmě mu to nevadilo.

»Na, vezmi si! Tenhle buřt bude brzy akorát, dopeč si ho, ale pozor, ať ti neshoří!« podal Vít'ovi proutek, na jehož konci byl nabodnutý veliký špekáček.

»Ten je přece tvůj!« zdráhal se Vítek přijmout dárek.

»Já si vezmu jiný,« řekl Olda. »Ty bys pečení neurychlil, neumíš ovládat oheň!«

Vítek převzal pochoutku, ale díval se na Oldu nevěřícně. Co to mělo znamenat? Že neumí ovládat oheň? Co je tohle za hloupost?

Olda sáhl do tmy za trám, na kterém seděli, jednou rukou vytáhl další prut, druhou špekáček, nabodl jej a natáhl nad plameny.

Pak se stalo něco divného. Z plamenů táboráku vylétl se zahučením ohnivý jazyk, objal Oldův špekáček, jehož naříznuté konce se v mžiku rozevřely.

»Jaks' to udělal?« podíval se Vítek udiveně na Oldu.

»To tě časem naučíme, když budeš mít zájem,« řekl Olda, jakoby o nic nešlo. »Ovládat oheň není těžké. A dávej pozor, hoří ti prut!«

Vítek se polekal a vytáhl prut z plamenů, bylo však už pozdě. Přehořelý prut se ulomil a špekáček padal přímo do ohně. Najednou se v pádu zastavil, plameny kolem něho vytvořily podivnou plápolající aureolu a opečený špekáček, vznášející se jako mýdlová bublina, pomalu vyplul zpátky z ohně až k Vítkovi.

»Neber ho do ruky, ale na chleba, spálíš se!« varovala Vítka Máňa a podávala mu rychle krajíc. Vůbec se přitom nepozastavila nad vznášejícím se špekáčkem. Asi to také považovala za něco normálního.

Vítek ji poslechl a dychtivě si přičichl k voňavému špekáčku na krajíci chleba. Však se mu na tu pochoutku sbíhaly sliny!

»Dobrou chuť!« popřáli mu všichni tři.

»Dobrou!« přál jim také.

Všichni si položili opečené špekáčky na krajíce a opatrně se do horké pochoutky pustili. Vítek jedl s nimi. Vzali ho mezi sebe, jakoby k nim patřil, bylo to tisíckrát lepší než v děcáku. Ale ty děti nebyly normální, Vítkovi z nich šla hlava kolem. Poslouchal je oheň a špekáček se proti zákonům přitažlivosti vznášel vzduchem.

Čemu se ale divím? Jsou to přece mimozemšťané, uvědomil si Vítek.

Táborové písně ale mimozemské nebyly. Byly ryze české. Jedné mladší paní či slečně přehořel prut jako Vítkovi, špekáček spadl do ohně a zmizel mezi hořícími poleny. Jen se nad vlastní nešikovností zamrzela, ale nic si z toho nedělala, vzala další a pokračovala v opékání.

Ta paní, či slečna, zřejmě neuměla zařídít, aby se špekáček vznášel!

Takže to neumí všichni! Jsou to vůbec mimozemšťané, nebo ne? vrtalo Vítkovi hlavou. Ačkoliv, část lidí může být na návštěvě ze Země, mimozemšťané mohou být jen tyhle tři děti. A jistě i doktor. I když tvrdil, že znal dobře tátu.

Pak se ale Olda s Máňou a s Jarčou přidali ke zpěvu a zdálo se, že znají česky stejně dobře jako Vítek. *Héééj šup, do nich, námořníci...*

Vítek si zprvu nesměle pobrukoval, ale když viděl, že to nikomu nevadí, osmělil se a dal se do zpěvu s ostatními. Bylo to lepší než jen tak sedět. Občas zpěv přerušoval, aby si ukousl voňavého špekáčku s chlebem, ale na celkovém dojmu to nebylo znát, tady s vervou zpívalo několik desítek lidí.

Byla to neuvěřitelná, ale velice příjemná změna.

Ještě před hodinou byl otloukánkem bandy malých, bezcitných darebů. Ted' si připadal jako na vysněném dětském táboře. Jen stany nikde neviděl, ale ty mohly stát v blízkém lese.

Zaplat'pámbu za toho doktora, říkal si v duchu. Zjevil se, když mu bylo nejhůř, ale přišel včas a vytáhl ho z té špíny.

Jako nějaký – anděl strážný...

Ráno se Vítek probudil pozdě. Nejprve si nemohl vzpomenout, kde je. Ačkoliv už bylo světlo, nikdo ho nebudil, ani ke snídani. Tu jsem asi prošvihl, napadlo ho. Rychle se rozhlédl. Ležel na zemi, měkkí než huňatý koberec. Přikrýval se měkkou bílou přikrývkou, udělanou jako z husího peří. V místnosti ale nic jiného nebylo. Jen čtyři stěny bez oken a dveří a strop.

»Haló! Je tu někdo?« vykřikl tlumeně, aby nedělal velký rámus.

Ze stěny vyskočil černý psík.

»Dobré jitro!« řekl Vítkovi.

Vítek se chytil za hlavu.

»Dobré jitro! To ty?« ukázal na psíka.

»Promiň, nerozumím ti,« řekl psík. »Říkej mi Alík. Nabízím se ti jako průvodce po našem světě. Kdybys chtěl někoho jiného, stačí zavrtět hlavou nebo říci *Ne*, ale když řekneš *Ano* nebo přikývneš, nebudeš litovat. My psi umíme vás lidi vodit po zdejších zajímavostech.«

»Jak to, že mluvíš?« divil se Vítek.

»Jestli se divíš, proč mi rozumíš a já tobě ne, je na to jednoduché vysvětlení,« řekl Alík. Očividně Vítkovu otázku jen hádal, ale strefil se. »Mluvíme telepaticky, ale rozumí nám i ten, kdo sám telepaticky neumí. My sami ale lidské řeči nerozumíme. Já z ní rozpoznám jen *Ano* a *Ne*. Chceš mě za průvodce?«

»Ano!« souhlasil Vítek. »Kudy se ale dostaneme ven, když tu nejsou dveře?«

»Počkej, ne tak zhurta!« napomenul ho psík. »Nezapomeň, že ti nerozumím nic víc než to *Ano*. Chtěl ses snad zeptat na dveře?«

»Ano!« potěšilo Vítka, jak se psík přesně strefuje do jeho přání.

»Dveře jsou otevřené, ale vypadají jako stěna. Můžeš jimi projít, ale když si to budeš přát, umíme je otevřít úplně. Chceš je otevřít?«

»Ano!« přál si Vítek.

Dveře se otevřely podivným způsobem. Jako by stěna odspodu mizela, aniž by se přitom pohnula. Vítek najednou viděl otvorem do široké, dlouhé chodby.

»Kde je Olda?« zeptal se pejska.

»Ptáš se na Oldu?« ujišťoval se psík.

»Ano,« odpověděl Vítek.

»Léčí,« snažil se mu Alík vyhovět. »Možná to ještě nevíš, ale my umíme léčit lidi. To je naše hlavní práce. Hele, máš hlad?«

Bylo to trochu kostrbaté, ale srozumitelné.

»Ano, mám hlad,« odvětil Vítek. »Nenašlo by se tu někde něco k snědku?«

»Počkej, tolik ti zase nerozumím,« opáčil psík. »Držme se hladu. Můžeš si vybrat jídelnu, kde vždycky něco dostaneš, nebo můžeš jít se mnou do lesa a já ti tam určitě najdu něco dobrého. Lidi ze Země se u nás často cítí jako v pohádce. Na stromech rostou jitrnice a salámy. O ovoci nešteknu, i když lidem taky chutná.«

»Radši jídelnu,« vzdychl si Vítek.

»Takže jídelnu... Dobrrá,« zavrčel Alík, trochu rozmrzelý Vítkovým odmítnutím jeho nápadu, ale otočil se a vykročil do chodby.

Vítek šel rychle za ním. Takže i psi tady mluví. Konečně, je to jiný svět, proč ne? Co tu bude ještě zajímavého?

Jídelna byla nedaleko, ale byla skoro prázdná. Kdyby tu neleželo pár nemocných, bylo by tu úplně pusto. Pět lůžek obcházela jediná zdravotní sestřička.

»Máš hlad?« usmála se na Vítka, když viděla jeho bezradné rozhlížení a hledání pomoci očima. Vítek mlčky, ostýchavě přikývl.

»Vezmi si tam na tom stole,« ukázala mu na veliký stůl plný jídel.

Pak se zase věnovala nemocným. Pomáhala jednomu staršímu pánovi posadit se a když se jim to společně podařilo, rychle mu za záda nastlala hromadu polštářů, aby se o ně mohl opřít. Zajímavé bylo, že je brala jen tak ze vzduchu, protože předtím tu Vítek tolik polštářů nikde neviděl.

»No vidíte, jak vám to jde!« chválila sestřička pacienta.

Stůl byl plný jídla. Bylo tu hodně balíčků, zřejmě připravených pro ty, kdo by si chtěli vzít jídlo s sebou, ale i spousta připravených krajíců a ovoce. Vítek si vzal do ruky chleba se salámem a s sebou taštičku s obloženými chleby a průhlednou láhvi jakéhosi žlutého nápoje.

»Pojď radši ven!« lákal ho Alík. »Tady je nuda.«

Vítek se rozhodl poslechnout ho. V jídelně by se stejně nic důležitého nedozvěděl, zato venku je přece jiný, neznámý svět!

Vyšli spolu z chodby na denní světlo a Alík úplně samozřejmě zamířil k lesu.

»Na Zemi nenajdeš tolik nádherných stromů,« pochvaloval si zdejší les jako reklamní agent. »Pozemské stromy mají plody, hanba štekát! Žaludy a kaštiny žerou ještě tak prasata, šišky jsou jen pro veverka. Máš rád šišky? Já tedy ne a divím se, že zvířata v lesích na Zemi nepojdou hladu. Nám se to stát nemůže. Ukaž mi na Zemi strom, na kterém rostou jitrnice? Žádný tam není. Tady rostou jitrnice i salámy, stačí si vybrat. Světlejší jitrnice jsou kořeněné, tmavé mastnější. Světlé salámy jsou měkké, tmavé tužší a slanější.«

»Jenže rostou nějak vysoko,« upozornil psíka Vítek. »Ve výšce jsou ti na nic.«

»To se ovšem mylíš,« řekl Alík důstojně a – vznesl se. Pomalu vystoupal až do koruny stromu, packou srazil tři jitrnice a stejně tak pomalu se snesl dolů.

»Předně umíme létat,« ujistil Vítko. »Můžeš namítnout, že to není běžné, většina zdejších zvířat to nedokáže. To je pravda, ale jakmile jitrnice uzrají, padají na zem. Že dole žádné nejsou? Asi to bude tím, že většina lesních zvířat už posnídala. Ochutnej jitrnici a budeš sem chodit radši než do jídelny!«

»Neumím létat,« připomněl Vítek Alíkovi.

»No a?« opáčil psík. »Od čeho máš mě? Já ti nějakou podám. A nemusíš se bát, že bych ti ji olízal, umím to bez dotyku tlamy i packy!«

Podíval se upřeně do koruny stromu na jednu jitrnici. Odlomila se od stopky a pozvolna se snášela až k Vítkovi. Chytil ji ve vzduchu a zvědavě si přičichl. Voněla majoránkou.

»Se mnou se neztratíš,« ujišťoval Alík Vítko, zatímco si jeho chránělec zblízka prohlížel podivnou jitrnici. Opatrně si k ní znovu přičichl, pak do ní ze strany kousl.

»Ale to není pravá jitrnice!« obrátil se na Alíka. »Jen tak vypadá, ale jsou v ní zrníčka, je to nějaký rostlinný plod.«

»No a?« opáčil psík. »Musí mít každá jitrnice na konci špejle? Náhodou nám sem Máňa nedávno přinesla na ochutnání pravé pozemské. Neměly na konci špejle, jen nějaké ošklivé kovové svorky, ale chutnaly úplně stejně jako zdejší. V čem vidíš rozdíl?«

Vítek na to neměl co říci. Jitrnice opravdu chutnala jako jitrnice, chuť majoránky měla, mastná byla asi tak stejně, zrníčka uvnitř byla měkká a nepřekážela.

»Poslyš,« napadlo ho najednou a obrátil se k Alíkovi. »Jak to, že mi najednou rozumíš? Tvrdil jsi, že česky neumíš ani slovo, nanejvýš *ano* a *ne*!«

»No...« sklopil Alík provinile jedno ucho. »Když už sis toho všiml, řeknu ti to. My psi samozřejmě žádnou řečí, tedy ani česky, mluvit neumíme. Na mluvení nemáme to... hlasivky. Umíme jen kňučet, výt a štěkat. Ale těch pár slov jsme od vás odposlouchali už dávno. Aspoň uznej, že to vypadá zajímavěji, když vám *jako* nerozumíme.«

»Takže to jenom fintíte?« svítil Vítkovi.

»Ne tak docela,« ohradil se psík. »Tady v lese na nás lidi jako jsi ty používají jen pár desítek slov a to už známe. Kdybys na mě ale mluvil odbornou hantýrkou, nerozuměl bych ti opravdu ani slovo. My psi máme jiné zábavy než lidé. Třeba fotbal. Fotbalovým pravidlům nerozumím ani za blechu. Fotbal by bylo docela prima běhání za kulatým míčem, ale nechápu, proč ho nohama pořád odstrkujete. Na fotbalu je mi sympatický jen brankář. Je jediný, kdo ten míč aspoň občas prackama uloví. Ale než aby si ho odnesl někam stranou sežrat, vždycky ho zase nakopne, to ti teda štěknou, nechápu to. I když vím, že se ten míč ani sežrat nedá.«

Vítek se opět usmál nad tím psím výkladem fotbalu.

»Jak ti včera chutnaly buřty?« pokračoval Alík. »Vidíš, taky rostly na stromech a chleba jak by štěk.«

»Chleba taky?« podivil se Vítek.

»A jak ti chutnal!« opáčil Alík.

Vítek na to neměl slov, raději se zakousl do jitrnice. Alík se otočil a pyšně vykročil dál do lesíčka.

»Tady přijdeme ke studánce,« upozorňoval Vítka. »Je v ní minerální voda, chutná trochu nakysle, ale je lepší než džusy.«

U studánky ale pilo jakési velké zvíře a Vítek se zarazil. Levhartí kožich kočkovité šelmy vzbuzoval respekt.

»Hele, pust' nás taky k vodě!« obrátil se na zvíře klidně Alík.

Levhart byl proti štěněti hotový obr, ale poslušně uhnul stranou.

»Pojď se taky napít!« lákal psík Vítka.

»Neudělá nám něco?« staral se Vítek.

»Na Zemi bychom se takovým koukali vyhnout co nejdál,« souhlasil psík. »Ale tady jsme jediné pravé šelmy my psi. Hele, ukaž nám zuby!«

Levhart zívá, vycenil chrup a po očku se díval na Alíka.

»Podívej se!« ukazoval psík Vítkovi packou. »Vůbec nemá špičáky. My je máme, proto jsme šelmy. On žádné nemá, je býložravec. I když mu taky nejvíc chutnají jitrnice a salámy, jako nám. Má moje sympatie, že nežere spadané, ale šplhá si pro ně nahoru.«

Levharta ale očividně nebavilo dát si studovat zuby. Otočil se a pлавným skokem zmizel v nejbližším houští.

»My psi jsme tu jediné skutečné šelmy,« pokračoval hrdě Alík a ukázal také zívnutím své zuby. »Ačkoliv, pravda, zvířata nelovíme. To znám jen z bájí, co nám občas vypráví Čert. Nevím, koho by bavilo lovit, když je jitrnic všude jako naseto a zdejší zvířata před nikým neutíkají, takže lov nemá ani tu pravou sportovní hodnotu.«

Vítek se usmál. Sportovní hodnota lovu, má ale to štěně výrazy!

»Co kdyby ses ocitl na Zemi?« nadhodil psíkovi. »Co kdyby ti tam hrozila smrt hladem a musel by sis prostě něco ulovit?«

»Jdi mi s tím někam!« mávl psík tlapkou. »Jsem tam každou chvíli, ale o tomhle jsem ještě neuvažoval. Asi to bude tím, že se pohybujeme jen mezi lidmi. Viděl jsem už filmy, kde šelmy loví a žerou jiná zvířata. Kdybych měl žít někde v přírodě, asi bych je taky musel lovit, ale nebavilo by mě to. Honit se jen tak se zvířaty jako tady, prosím, to je docela zábava. Ale abych je musel zakousnout... no, přiznám se, nelíbilo se mi to ani ve filmu. Vždyť ta zvířata přitom trpěla! Radši bych je uzdravoval.«

»Jakápak jsi ale šelma, když nelovíš?« nadhodil Vítek.

»Já že nelovím?« vycenil zuby Alík. »Ještě mi žádná jitrnice neutekla! Nemůžeš mi ani vyčítat, že bych žral mršiny. Jitrnice lovím nahoře ve větvích, nečekám, až spadnou!«

Vítek se usmál. To je asi lov! Na jitrnice!

»Mimochodem, jak spadnou, hned začnou sládnout,« pokračoval Alík. »Některá zdejší zvířata je tak mají radši, ale *my šelmy* sladké maso nežereme.«

To *my šelmy* znělo velice hrdě. Až se Vítek usmál.

»Poslyš, když jsi tak chytrý, nemohl bys mi říci, co mě tady čeká?« napadlo ho.

»To se dozvíš brzy, nejspíš ještě dneska,« ujišťoval ho Alík.

»Já to chci vědět už teď!« řekl Vítek.

»Úplně přesně to nevím,« vytáčel se psík. »Alexijev říkal, že jsi mimořádně chytrý kluk, ale že tě musel ze Země odnést protiprávně.«

»Alexijev je ten doktor, co mě sem přinesl? To souhlasí,« řekl Vítek.

»A potom tě předal na starost Oldovi,« pokračoval psík.

»Olda je ten kluk, že?« ubezpečoval se Vítek.

»Kluk jako ty, až na to, že je tady nejchytrější,« dodal Alík. »Nejspíš ti nabídne, aby ses k nám přidal. Může tě naučit všemu co potřebuješ: telepatii, neviditelnosti, létání, ovládání ohně, ale především posílání léčivé energie. Mohl bys potom s ostatními léčit lidi.«

»Dobře, ale co když žádné lékařské schopnosti nemám?« zarazil se Vítek.

»Když je nemáš, dostaneš je,« odvětil Alík. »Spíš jde o to, jestli chceš.«

»A kdybych nechtěl?« vyzvídal Vítek. »Rozuměj, třeba mám úplně jiné zájmy!«

»Olda tě do ničeho nutit nebude,« ujišťoval ho Alík. »Ale budeš sám proti sobě, kdybys cokoliv od něho odmítl. Tady se najde pro každého něco, určitě si vybereš.«

Pokračovali zatím do lesa a po chvílce dorazili k jezírku, pokrytém spoustou velikých listů. Na některých seděly obrovské žáby, nadouvaly krky a skřehotaly.

»Tady se někteří koupou,« informoval Alík Vítku. »Já ale ne. Ne že bych se bál žab nebo vodních hadů, je jich tu hodně, ale jsou neškodní, jen se mi nechce do vody.«

»Neumíš plavat?« nadhodil Vítek.

»No dovol!« urazil se Alík. »Už jsi viděl psa, který by neuměl plavat? Jen znám sto lepších způsobů zábavy.«

Ani Vítku voda moc nelákala. Žáby neměl rád a hady tuplem. A že se jich tu hemžilo!

»Šel bych radši za Oldou,« řekl psíkovi.

»Dobře,« souhlasil psík. »Dovedu tě k němu, jistě se brzy skamarádíte, už se na tebe těší, je rád, že už jsi vstal.«

»Jak to víš?« zajímalo Vítku. »A jak on ví, že už jsem vstal?«

»Telepatie!« upozornil ho Alík. »Ve chvíli, kdy jsi projevil přání setkat se s ním, zeptal jsem se ho, jestli má na tebe čas. Ujistil mě, že se už na tebe těší. Půjdeme teď do pavilónku, je to jen lesní přístřešek před deštěm, ale můžete si tam v klidu popovídat, nic vás nebude rušit.«

Změnil směr na pěšinku doprava a za chvíli spatřili pavilónek. Byl to opravdu jen malý dřevěný přístřešek, až se Vítek pousmál. Měl ale pevnou černou střechu, prosklené stěny a byly tam lavičky, ideální místo k vyprávění.

Shora proletěl hradbou lesních korun kluk, starý jako Vítek. Vítek zvažněl a podíval se na Alíka, ale ten nic. Kluk přistál před vchodem, zhoupl se v kolenou a pak se postavil rovně.

»Ahoj, Vítku!« pozdravil.

Vítek zvažněl ještě víc. Na Oldu se, pravda, těšil. Ale také se ho trošičku bál. Měl pro to dobré důvody, především pro jeho podivné čáry.

Že by ho něco z toho naučil?

Uvidíme, řekl si v duchu Vítek.

Alík se jejich rozhovoru nezúčastnil. Předal Vítka Oldovi a odletěl. Krátce předtím přijel mikrobuses s novými pacienty a bylo tam zapotřebí všech. Olda si vymohl výjimečné předání veškeré energie hned na počátku, aby měl na Vítka čas. Alexijev mu s úsměvem vyhověl, Olda rozdal své denní porce a odletěl za Vítkem do lesa.

Vrátili se spolu až na oběd, ale Olda se už předtím telepaticky radil s Alexijevem.

»Dám mu všechno sám,« řekl mu. »Ale co bys řekl na jeho nápad? Chce se na Útočišti věnovat technice. Prý ho biologie ani léčení nebaví.«

»Možná to bude proto, že o těch oborech nic neví,« zhodnotil to Alexijev.

»Tím to nebude,« namítal Olda. »Vítek je výjimečně chytrý kluk, nejspíš chytřejší, než jsem byl já před Bísíájou. Všechno chápe tak nějak snadněji.«

»To mi o něm tvrdili už ti, kdo mě na něho upozornili,« souhlasil Alexijev. »Měl to být napůl Einstein. Zřejmě měli pravdu. Dobře, o co jde? Co se tím změní?«

»Dal bych mu víc technických znalostí a nechal bych ho dělat, co se mu zlíbí,« navrhl Olda. »U mě technické znalosti zahálejí. Když už jsme je od Bísíáji dostali, ať jsou k něčemu. Třeba bude dobré, když se tomu někdo věnuje soustavněji.«

»Nevím,« zamýšlel se Alexijev. »S takovým zaměřením zůstane mezi vámi osamocený a to by jistě nebylo dobré. Pak by stálo za úvahu vzít sem podobně postižených chytrých kluků víc, aby se dali dohromady.«

»Nemuseli by být ani postižení,« dodal rychle Olda. »Mohli by sem klidně docházet jako Jarča nebo Máňa. Na techniku bych sem možná nalákal i Michala z naší třídy.«

»Dobře, podíváme se po nějakých,« slíbil Alexijev. »Tento týden sem chci vzít pár mých známých doktorů, aby se tu porozhlédli. Možná některé přesvědčíme.«

»Řekl bych, že je tady skutečných doktorů až trestuhodně málo,« usmál se Olda. »Kde jsou ty slibované zástupy?«

»Kolegové jsou opatrnější, než jsem doufal,« posteskl si Alexijev. »Nedůvěřují mi, jak by podle našich výsledků měli.«

»Možná je to tím, že by museli měnit celé vzdělání,« vysvětloval si to Olda. »Nebylo by lepší začínat už v našem věku? My jsme nebyli ničím zatížení.«

»Ano, ale u většiny svých spolužáků jsi taky neuspěl,« připomněl mu Alexijev.

»Já vím,« připustil Olda. »Čas utíká a kdyby nás d'áblové nezdrželi, už nás mohlo být víc než stovka. A kdyby Vítkovy rodiče přivezli po havárii k nám, nemusel by si Vítek prožít menší peklíčko v děcáku.«

»Dobře, dobře,« zastavil Oldu Alexijev. »Kdyby – chyby. Implantuješ mu všechno sám? Pro mě za mě, ale chtěl bych ti asistovat, rozumíš? Chci se taky něčemu přiučit.«

»Jasně,« přikývl Olda.

Vítek brzy zjistil, že s pacienty nemá smysl zapřádat rozhovory. Nikdo o zdejšíh světě nic bližšího nevěděł. Ti, kdo sem přijížděli, neznali vůbec nic. Kdo se chystali domů, stačili mezitím něco pochytit, ale většinu z toho znal brzy Vítek lépe než oni.

Vědomosti mohl získat pouze od místních obyvatel. Nebylo to ale tak snadné, jak si to maloval. Zdravotní sestřičky na něho neměly čas a navíc ho považovaly za kloučka. Ne že by ho to vyvedlo z míry, nakonec si přiznal, že je proti nim opravdu malý klouček, ale moc se od nich nedozvěděl. Manželé Alexijevovi, jediní skuteční lékaři, byli příliš vytížení, než aby na něho měli čas. Prakticky měl na výběr jen mezi Oldou, Máňou a Jarčou. Brzy ale pochopil, že se mu výběr zúžil jen na Oldu.

Jarča i Máňa měly proti němu omračující znalosti v oborech lékařství a biologie, ale o technice, která Vítka jedině zajímala, nevěděly skoro nic. Snažily se mu dokázat, že technika není všechno a biologickou cestou se dá dosáhnout víc, ale na technickém poli jim argumenty snadno unikaly. Měly znalosti na úrovni maturantů a byly na tom lépe než většina Vítkových dosavadních kamarádů, ale Vítka tím neomráčily.

U Oldy ale se znalostmi narazil na víc než rovnocenného protivníka. Tady musel poprvé uznat, že ten kluk, starý jako on sám, je na tom i v jeho oblíbeném oboru lépe. Olda toho znal víc než Vítek očekával. Nejenže byl dobrý v biologii, kde se mu ani nesnažil vyrovnat, ale znal toho víc i v technice. Tvrdil sice, že to jsou staré zaostalé mechanické vědomosti, ale když se mu pokusil přiblížit teorii antigravitace, Vítek jen lapal po dechu. Nikdy nic takového neslyšel, ale Olda znal do detailů i konstrukci měničů, jaké na Zemi ještě nikdy nikdo nepostavil.

»Poslyš, proč se tím nezabýváš víc?« zeptal se nakonec Oldy přímo.

»Je to dávno překonané,« odvětil Olda. »A když nemůžeme stihnout všechno, musíme se omezit na to nejdůležitější a to je podle mě biologie. Technika má obrovskou nevýhodu. Vždycky a všude ji v našem světě nejdříve zneužijí vojáci. Ne že by se biologie nedala zneužít taky, tajné armádní laboratoře se tím zabývají jako vším, čím se dá zabít, ale války se vedou především technikou.«

»Proč si myslíš, že se biologie nezneužívá?« chtěl vědět Vítek. »Biologické zbraně jsou přece stejně obávané jako atomové.«

»Ano, ale vojáci považují biologii za příliš pomalou, než aby se dala použít na bojišti. Potřebují něco, co zabíjí ihned, ne až za týden. Biologické zbraně se proto nepoužívají proti vojákům, ale proti civilistům. Podle mě je to jen neznalost věci. Biologie, alespoň ta, kterou jsme nedávno dostali, může být taky pěkně agresivní. Náš úkol je zabránit, aby se dostala do rukou těm, kdo by ji zneužili.«

»Prosím tě!« opáčil Vítek. »Jak bys chtěl zneužít toho, že umíš létat? Nebo že umíš léčit? To se snad zneužít ani nedá!«

Olda se jen usmál. Vzpomněl si, jak mu to kdysi připadalo také tak jednoduché.

»Jak by se dalo zneužít létání? Jednoduše, barbaři například své oběti vynášeli do výšky a házeli je dolů. Nebo naopak, do výšky vynášeli balvany a házeli je na

hlavy svých nepřátel, vyjde to skoro nastejno. Nejchytřejší přišli na to, že je jednodušší udělat někomu oheň přímo v hlavě. Je to rychlejší než mechanické poškození a lidé okolo si to často spletou s přirozenou smrtí, i když náhlou. Nevysvětlitelná smrt má i větší psychologický účinek. Kdo protivníka zabije kamenem, musí počítat s odplatou příbuzných, ale náhlé úmrtí, zejména když k němu dojde uprostřed vlastních lidí, se dá svést na něco jiného, od mrtvice po trest boží. Tam už zkrátka není vidět jasná příčinná souvislost s vrahem.«

Vítek se trochu zarazil.

»Máš asi pravdu,« přiznal. »Kdybych o tom uvažoval... ohně by se asi dalo zneužít víc než jen k opékání špekáčků.«

»Vidíš!« řekl potěšeně Olda. »Aspoň vidíš, jakou důvěru dostaneš. Potkal jsem spoustu lidí, kterým nesmíme věřit. Pitomečkům to dát nemůžeme, u těch nevíme, kdy a jak jim lupne v bedně. Ti inteligentní se mohou zase dát na špatnou stranu a zneužít to úplně programově.«

»Kdy že to dostanu?« zajímal se Vítek.

»Až mi to tady naroste,« rozhalil si Olda trochu košili a ukázal mu bouličku pod klíční kostí i s jejím obsahem.

»Proč to děláš ty a ne třeba Alexijev?« zajímalo Vítka.

»Protože Alexijev ti nedá technické vědomosti, ty mám jen já,« řekl Olda. »Budeš první, kdo je bude potřebovat. Bísíája mi jich dala spoustu, ale... zkrátka nedávám každému všechno, vybírám jen to, co kdo bude potřebovat.«

»Není to trochu lakomé?« nadhodil Vítek. »Sám máš přece všechno...«

»Ani tak ne lakomé, jako pohodlné,« usmál se Olda. »I tak nad výběrem vědomostí pro tebe strávím několik večerů. Nemá přece cenu, abych ti dával, co nebudeš potřebovat, včetně mých soukromých vzpomínek.«

»Ty sám jsi toho ale dostal víc než dáváš, že?«

»Ano,« připustil Olda. »Ani nevím, jak dlouho to pro mě Bísíája vybírala. Ale ani ona mi nedala všechno. Tvrdila, že spousty vědomostí barbarům dát nesmí.«

»No jo, my jsme pro ně barbaři,« zamračil se Vítek.

»A nejsme?« podíval se na něho Olda. »Uvědom si to, dovedeš si představit inteligenci průměrného člověka na Zemi? A inteligence většiny obyvatel Země je pod touto úrovní. Jsou to, nechci říci hlupáci, ale přinejmenším méně chytrí. Jenže ta většina o všem rozhoduje. Buď předá ve volbách nekriticky vládu všeho schopným chytrým, nebo zvolí stejné pitomce podle hesla vrána k vráně sedá. Vzpomeň si, jak ses měl mezi pitomečky v děcáku?«

»Nebyli tam jen samí pitomečci,« zamračil se Vítek.

»Jistě,« souhlasil Olda. »Kolik bylo těch chytrých? Dvacet procent je světový průměr, neříkej, že to tam bylo jiné! A neovládali tu bandu pitomců právě ti inteligentnější?«

»Možná,« zahučel Vítek neochotně.

»Uvědom si, většina lidstva je schopná zneužít čehokoliv. Darebáci se ale naplno projeví jen někde. Například v tom děcáku, v internátech, skoro vždy na vojně... někdy se projevují jen šikanováním, ale nedej pámbu, aby dostali do rukou

zbraně. Pak se jim říká zdivočelá soldateska. Všude ve světě najdeš případy, že se z nich zvedá žaludek, nejvyvinutější státy na Zemi přitom nejsou žádnou výjimkou, spíš naopak.«

»Možná,« připustil to Vítek.

»Tak vidíš. Tohle jsem nevymyslel, na to přišli jiní,« usmál se Olda. »Mám teď pro tebe návrh. Seznam se podrobně s tímto světem, budeš to potřebovat. Až dostaneš, co potřebuješ, pochopíš všechno rychleji než teď. Přídavná paměť zvyšuje inteligenci, takže i psi tady hovoří, mechanické vědomosti dostaneš přebrané, jen je využít. Trochu tě budu muset zacvičit v ovládání nových orgánů, pak teprve uvidíš. Litovat rozhodně nebudeš. Jen doufám, že nic z toho nezneužiješ, ale věřím, že tě Alexijev vybral dobře.«

»Budu se snažit,« slíbil Vítek.

Nečekaný zvrat

Vítek se krátce po příchodu do Útočiště proslavil stavbou silnice.

Oldův nápad dopravy pacientů k Mělníku, kde mikrobus přešel do sousedního vesmíru, měl bohužel velikou vadu. Ani pancéřové auto nevykloučilo nebezpečí přepadení. První případ dopadl dobře pro pacienty, hůř pro gangstery, ale ti by mohli příště vymyslet něco horšího.

Jednodušší bylo převést celou pozemskou část trasy do Útočiště. Nová koncepce měla jedinou vadu, v paralelním světě nevedly silnice. Vítek se ale toho problému iniciativně ujal, jakmile se trochu rozkoukal a dostal od Oldy telepatii. Začal se dohadovat se zdejšími roboty, kteří pod jeho vedením silnici nakonec postavili.

Pacienti teď nastupovali do mikrobusu v nové neveliké hale s jediným přístupem přes cestovní kancelář, kde proti teroristům stačilo hlídat jediný vchod. Jakmile pacienti nastoupili do mikrobusu, otevřela se v hale přímo před autobusem brána do sousedního vesmíru a zbytek cesty jeli v bezpečí po nové silnici v Útočišti. Pro pacienty se cesta stala ještě atraktivnější.

Navzdory svému technickému zaměření se Vítek spolu s ostatními věnoval také léčení pomocí volné energie.

»Poslyš, Vítku,« řekl mu Alexijev, když ho zařazoval do rozpisu. »Tady léčí každý, kdo může, dokonce i psi. Ale nemysli si, že to budeš dělat jen pro pacienty. Ta energie jde přitom přes tebe a bude tě posilovat, jako každého z nás.«

Vítek to uznal. Vzhled manželů Alexijevových byl více než výmluvný, na nich se to totiž projevilo nejvíc. Bezpochyby mládli a když za nimi do Útočiště přijely jejich dcery, vypadaly vedle Alexijevové málem jako její sestry.

To se změnilo, když Alexijev vlastní dcery i jejich manžele přesvědčil, aby sem nejeli na krátkodobou návštěvu, ale natrvalo se přidali ke kolonistům. Byly to další dvě lékařské rodiny, počet lékařů v Útočišti tak prudce stoupl a mohli si dovolit zdvojnásobit počet pacientů.

Také podzemní palác se začal měnit.

Většina nápadů pocházela od Vítka. Když se naučil poroučet zdejším robotům, zalíbilo se mu to tak, že začal vymýšlet všelijaká zlepšení i tam, kde je jiní nehledali.

»Naše byty měnit nebudu, už jsme si zvykli,« zdůvodňoval před ostatními své plány. »Ale pacienti nemají čas si zvyknout. Přizpůsobil bych jejich prostředí co nejvíc pozemským zvyklostem, aby se nemuseli zbytečně nervovat.«

Začal výměnou dveří za obyčejné dveře s klikami a zámky a brzy uměl stěny místností podle potřeby přeměňovat. Podzemní palác byl tak uzpůsobený už odedávna, jen to nevěděli a neuměli toho využít. Pro Vítka nebyl problém změnit pokoje v hotelová apartmá s obvyklým pozemským příslušenstvím, vlastní koupelnou a i když byly některé pokoje hluboko pod zemí, všechny měly okna s výhledem na jezero. Pacienti dostávali při příjezdu pozemsky vyhlížející mobilní telefony a Vítek zavedl kromě společné jídelny donášku na pokoje, na pláž jezírka a do lesního pavilónku. Telefony částečně nahrazovaly telepatii, měly jen jednu drobnou vadu.

Lidé bez telepatie si nemohli objednávat podle svých vlastních představ, takže byli odkázáni na seznam. Ten ale Vítek stále rozšiřoval.

Na Zemi mezitím skončil další školní rok a projevilo se to i v Útočišti.

Ještě před Vítkem přivezl Alexijev plný mikrobús mladých lékařů, právě promováných na věhlasné Karlově univerzitě. Klony pro ně pěstoval Olda i všichni dospělí, kdo mohl. Alexijev s Oldou se specializovali na orgány telepatie a přídatné paměti s vědomostmi. Idarchony a slýriby na sobě pěstovaly Alexijevová s dcerami, zeťové i zdravotní sestry. Naprázdno opět vyšly jen Máňa, Jarča a později i Vítek. Jarča sice brblala, že je to diskriminace, ale nebylo jí dopřáno sluchu s tím, že má na to ještě dost času.

»Naděláte s tím, jako kdyby to byl porod!« vrčela potají na Alexijeva.

»Na porod máte obě času ještě víc!« zaslechl to Alexijev a odpálil ji. Bodejť, ve třinácti letech by o tom měly mít dívenky znalosti jen teoretické, i když to mají být budoucí lékařky.

Po nesmírně nabitém týdnu byli všichni vyčerpaní, ale nadšení, protože to zvládli. Další týden byl ve znamení učení nováčků, ale pak se Alexijev s Oldou odhodlali svolat všeobecnou poradu o výhledech do budoucna.

»Napadlo mě založit další pobočku,« navrhl Alexijev. »Můžeme využít podobný palác u Pardubic. Ano, myslím ten s pyramidou a zlatým teletem.«

»Postavím tam silnici,« nabízel se hned Vítek.

»Ne,« odmítl Alexijev. »Silnice povede jen do Pardubic. Založíme další kancelář přímo ve městě.«

»Máš už zaměstnance?« zeptal se ho Olda. »Pokud vím, zaměstnanci cestovky jsou na Zemi příliš na ráně, kdyby se tam něco semlelo, budou na tom ze všech nejhůř.«

»Vím,« usmál se trochu smutně Alexijev. »Na druhé straně jsou z nás nejlépe placení.«

To byl ovšem vtip, kterému se všichni od srdce zasmáli. Zaměstnanci cestovní kanceláře dostávali bez diskuse největší plat, ale bylo to tím, že zaměstnanci na Útočišti nedostávali plat žádný. Alexijev všem platy pečlivě ukládal, ale na Útočišti nikdo peníze nepotřeboval, roboti všechny obsluhovali zdarma. V současné době sem dojížděly ze Země zdravotní sestřičky, Máňa a Jarča. Dostávaly kapesné na různé drobnosti, ale po pravdě řečeno, málo utrácely i na Zemi.

»Bez obav, zaměstnance seženu,« ujistňoval všechny Alexijev. »Musíme se ale rozdělit, aby měly obě pobočky vlastní léčitele. Půjdu příkladem a přestěhuji se s Irenou do Pardubic. Doufám, že to tady půjde i bez nás.«

»To tam chcete být sami?« otrásla se Máňa.

»Proč sami?« usmál se Alexijev. »Někteří tam půjdou s námi a docela rádi.«

»Kdo?« chtěl vědět Olda.

»Například já,« přihlásil se jeden z nových. »Rodiče mám v Hradci Královém, měl bych k nim blíž než z Prahy. V Čechách jsou nebetyčné problémy se sháněním bytu, s hypotékou, nájmem, složenkami a podobnejma zábavama. V Útočišti je bytů

dost. Není tu sice kultura, ale ta nebývá ani na většině sídlišť. Do divadla a do kina se musí tak jako tak cestovat. Proč ne?»

»My tam se Zdenkou půjdeme taky,« řekl další. »Kája Rousek je Hradečák, ale já rovnou Pardubičák. Vážně jsem upřímně zajásal, když jsem se o té možnosti dozvěděl.«

»Už jsme se rozhodli,« přidala se mladá lékařka. »Pepík je Pardubičák, já sice ne, ale budeme bydlet i pracovat spolu a na Zem se občas taky vypravíme.«

»V Čechách bývá častým problémem mladých lidí nedostupný byt,« uvažoval Alexijev. »Tady dostanou mladí doktoři byty přepychové, i když v jiném světě. Budou mít blízko do práce a konec konců, na Zem to taky není daleko.«

»My tam ale nepůjdeme,« řekla Máňa rozhodně, ale opatrně sledovala Jarču a Oldu.

»Vás ani nikdo nepřemlouvá,« ujistil ji Alexijev. »Bydlíte u rodičů v Praze a máte před sebou lékařskou fakultu. Nepůjde tam ani Olda, nebylo by dobré vaši partu trhat. Naopak vám přibyl Vítek, koukejte ho rychle doučit, co mu chybí do maturity, ačkoliv, jak jsem slyšel, on ani na lékařskou fakultu nechce.«

Řekl to ale takovým tónem, že se Olda musel Vítko zastat.

»Nech ho, Ivo,« řekl. »Vítek by šel raději na techniku.«

»Možná,« připustil to Alexijev. »Na technice to bude těžší, nemám tam žádné známé, zatímco na lékařské fakultě jsme to už trochu připravili.«

»Děláte, jako by to bez protekce nešlo,« zavrčel nesouhlasně Vítek.

»Dost možná to bez protekce nepůjde,« přikývl vážně Alexijev. »Nevyžadujeme pro vás odpuštění znalostí, taková protekce by byla zavrženíhodná. Chceme jen spravedlnost, nic víc. Bohužel to není všude tak samozřejmé, jak si myslíš.«

»Velký problém byl už s maturitou,« přidal se Olda.

»Zejména s tou babou z ministerstva, s tou... Mráčkovou!« přidala se Máňa.

»Kdyby bylo samozřejmé, že všude rozhodují jen vědomosti, bylo by to lehčí, ale takhle to bylo zajímavější,« brala to s humorem Jarča.

»A potřebujeme vůbec tu vysokou?« ušklíbl se Vítek. »S vědomostmi od Oldy si troufnu stavět i letadla. Co mi dá škola, kde vyučují úroveň techniky sto let za opicemi?«

»Upřímně řečeno, nevím,« řekl Olda. »Nějaké základy potřebovat budeš. Sám se divím, co mi toho Bísíája přibalila, ačkoliv to považovala za mrtvé vědomosti. Díky paměťovým pihám se dají přenášet snadno, ale nechápu, proč je Ogdurové už dávno nezrušili.«

»To bych naopak chápala,« zamyslela se Irena Alexijevová. »Ani pozemské vědomosti bychom neměli zavrhnout. Kdybychom se spoléhali na léčení pomocí andělské energie, byli bychom na tom hůř. U gravidních pacientek jsme museli spojit znalosti od Ogdurů s léky od chobotnic. Třeba časem uplatníme i jiné pozemské metody.«

»Naopak bychom toho měli z pozemských vědomostí zachovat co nejvíc,« pokračoval ve stejném duchu Alexijev. »Dnes se spousta vědomostí zahazuje jako překonané, ale nikdo netuší, kolik je v nich moudrosti. Paměťovými pihami se dá sice

přenést neskutečné množství mechanických znalostí, jak jim Bísíája říkala, ale jistě by stálo za námahu soustředit i naše pozemské moudrosti. Není všechno stará veteš!«

»Ogdurové to našťestí jako veteš nevyhodili,« řekl Vítek. »Je to vysoce nad pozemskou úrovní a nám se to teď bude hodit.«

»Dobře,« ukončil to Alexijev. »Dáme se do těch Pardubic a mohli bychom se ohlížet po dalších vhodných lokalitách. Vypůjčíme si Vítku, aby nám upravil byty a další prostory. Může nás to naučit, ale teď to umí nejlépe on.«

Vítek se až vytáhl hrdoostí.

»A abych nezapomněl,« vytáhl Alexijev z tašky notebook a položil opatrně na podlahu. »Tady máte parametry většiny družic obíhajících na nízkých oběžných drahách, které by nás mohly zajímat, dostal jsem to od jednoho kamaráda fyzika. Předpokládám, že se na to vrhnou Olda s Vítkem, jistě tomu budou z nás všech rozumět nejlépe.«

Protože už bylo o Pardubicích rozhodnuto a porada tím skončila, kluci se vrhli na počítač. Ostatní je nechali a postupně se vytrahli.

Vítek brzy zapojil do akce s družicemi i zdejší roboty.

»Podle mě je to otázka analýzy,« tvrdil Oldovi. »Když nějakou družici přeneseme sem do Útočiště, můžeme ji zkoumat místními roboty. Určitě to ve velice krátké době zvládnou. Když jim navíc nařídíme zrušit veškeré projevy satelitu na povrch, neuškodí ti.«

»Jak to chceš dělat?« zajímal se Olda.

»Předně si vezmu na Zem nějaké pořádnější dalekohledy,« uvažoval Vítek. »Je jich tu dost, stačí o ně požádat. Zachytím-li nějaký satelit, prohodím ho bránou sem. Zdejší roboti ho prozkoumají a já ho vrátím zpátky. Podle mě by to mělo trvat jen pár vteřin. Satelit uletí osm kilometrů za každou vteřinu, to se dá stihnout, než mi zmizí z viditelného dosahu. Na Zemi si toho nikdo ani nevšimne.«

Olda neměl proti tomu plánu výhrady. Doplnil to o nutnost spojení pomocí štěňat, aby byli navzájem v neustálém kontaktu.

»Zaměstnáme tím i holky,« řekl Vítek.

»Těm to asi nic neřekne,« namítal Olda.

»Musíme počítat s nejhorší možnou situací,« trval na svém Vítek. »A to by bylo, kdyby tě ta družice stačila vyřídít dřív než ji prohodíme zpátky. Holky ti v nouzi pomohou.«

»Myslíš, že tomu roboti nezabrání?« zpozorněl Olda. Pravda, Vítek to bral jako zajímavý úkol, ale jemu při tom o krk nepůjde.

»Zkusím jim vysvětlit, že tu bestii nesmí za žádnou cenu pustit k akci, ale znáš to – co se může pokazit, to se pokazí a to přesně tak, aby škody byly co největší.«

»A co se pokazit nemůže, stejně se pokazí,« doplnil už se smíchem Olda.

Ačkoliv akci připravovali pečlivě, nevěděli přesně, do čeho jdou. Rozhodnutí zapojit do toho i obě dívky ve funkci léčitelek bylo jistě správné.

»Kluci, neblbněte!« zděsila se Máňa, když ji seznámili se svým plánem. »Proč to chcete dělat tady? Proč s tím nejedete do nějakého jiného světa?«

»Protože tady máme roboty schopné něco analyzovat,« vysvětlil jí Vítek.

»Ale ta družice může ublížit Oldovi!« protestovala. »Neměl by během takových pokusů vypadnout? Třeba k chobotnicím, nebo do Zahrádky, hlavně aby nebyl ani tady, ani na Zemi!«

»To nepůjde,« trval na svém Vítek. »Jde nám přece o zjištění interakce satelitů s Oldou, přesněji s jeho utajeným čipem, či co to je. Olda musí být tady, nikde jinde. Já budu na Zemi a nikoho jiného už nemáme. Vy dvě budete zdravotní služba. Nebudete nic zkoumat, hlavně abyste dokázaly pomoci, kdyby nás nějaká ta bestie převezla.«

»To snad ano, ale jste barbaři!« odsekla Máňa. »Oba!« dodala ještě.

»Neboj se, snad ještě něco vydržím,« utěšoval ji Olda.

Jen po něm loupla očima, ale neřekla nic. Čekal, že mu aspoň soukromě něco zatelepatí, ale Máňa mlčela i v telepatii. Že s tím nesouhlasí, to už přece věděl.

Hoši tedy začali.

Vítek vybral podle údajů v notebooku nejbližší družici, která měla letět nad Mělníkem. Vyzbrojen mimozemským elektronickým dalekohledem, který by mu mohl závidět celý svět, přešel s fenkou Lailou na Zem na dohled od Mělníka a nastavil dalekohled do přibližného směru, odkud se měl objevit satelit.

Pak šlo všechno ráz na ráz. Od okamžiku, kdy objevil nepatrnou letící skvrnku, uplynuly jen čtyři vteřiny. Satelit na obloze chyběl pouhých třicet kilometrů své oběžné dráhy a opět se objevil. V další vteřině už se Vítek s Lailou vraceli do Útočiště.

Jarča s Máňou právě křísily Oldu. Ležel mezi nimi bez vědomí, zřejmě nevyšel Vítkův předpoklad, že ho zdejší roboti ochrání.

»Ty vrahu!« obrátila se Máňa nepřátelsky na Vítku a otočila se k němu zády.

Vítek se odplížil jako spráskaný pes, ale za několik minut se vrátil.

Olda se už probral, ale byl, jako po všech dosavadních úderech, úplně bledý, bezvládný a neschopný jiné než telepatické komunikace.

»Nějak nám to nevyšlo!« usmál se omluvně na Vítku.

»Naopak,« odmítl to Vítek. »Vyšlo všechno, co jsme chtěli!«

»Neřekl bych,« usmál se omluvně Olda. »Praštilo mě to pořádně.«

»Nepraštilo,« řekl Vítek. »To je jen iluze.«

»Iluze?« vyjela si na něho Jarča. »On tady málem vypustil duši a ty budeš tvrdit, že se mu to jen zdálo?«

»Nezdálo se mu to,« řekl Vítek vítězně. »Ale nebyla to žádná rána. I kdybyste ho obě chránily svými těly, vám by to nic neudělalo, jen jemu.«

»Jak to víš?« vybuchla Máňa.

»Mám výsledky analýzy!« řekl optimisticky. »Je to složitější, než jsem si myslel, ale na druhou stranu je to nadějně.«

»Co je nadějného na tom, že ho to málem zabilo?« vybuchla Máňa.

»Například víme, která družice to udělala,« pokusil se o úsměv Olda. »Dokonce hned ta první z mnoha set, tomu se dá říkat klika!«

»Nejen to,« pokračoval Vítek. »Víme i jak to udělala, to je důležitější!«

»Co to bylo za družici?« mračila se na něho i Jarča.

»Nic moc,« ušklíbl se Vítek. »Takových kolem Země krouží mraky. Patřila do systému GPS, ale to vám asi nic neřekne...«

»Něco snad ano, nepodceňuj nás,« opáčil mdle Olda. »GPS je americký systém určování polohy podle družic, ne?«

»To je jeho oficiální zaměření,« řekl důležitě Vítek. »Má zřejmě další neveřejné funkce. Například nabudit takové malé vysílačky...«

»Máňa i Alexijev je ale dlouho a marně hledali!« vzdychl si Olda.

»Zřejmě jim unikly,« pokrčil rameny Vítek. »Hledat něco takového, když to není aktivní, bude asi těžké. Ale když to nabudíme...«

Olda se vzepřel rukama a pokusil se posadit. Máňa mu pomohla očima, takže se mu to podařilo skoro bez námahy.

»Jarčo, zavolej Alexijeva!« poručil Olda. »Jsem nějak moc rozhozený, než abych se na něho naladil.«

»Co mu chceš?«

»Ať spěchá do operačního sálu,« odvětil Olda. »Pod reflektory. Musíme to najít, dokud je to nabuzené!«

»Nemusíš spěchat,« řekl Vítek. »Teď už nám nic neuteče. Roboti dokáží naprosto přesně napodobit, co ta družice vysílala.«

»Takže ho taky tak praští?« blýskla Máňa na Vítku zle očima.

»Jistěže ne!« zamračil se nad její nechápavostí. »Víš, jak to probíhá?«

»Nevím,« odsekla pořád ještě rozzlobeně.

»Z družice nejprve přijde klíčový signál,« začal všem vysvětlovat Vítek. »Bez toho se nic neděje, proto jste nic nenašli. Klíčový signál nabudí vysílačku, co má Olda nejspíš v hlavě. Ta vyšle krátkou odpověď, podobá se to zubům dozického zámku, podle toho družice zjistí nejen jeho polohu, ale také o koho jde. A když zjistí, že je to Olda, na kterého mají její pánové vztek, přijde z družice tentýž signál, jenže asi tisíckrát silnější, navíc plus minus metr přesně nasměrovaný. Když dopadne na mobilní telefon, okamžitě spálí jeho obvody. Ve vysílačce se pravděpodobně detekuje jako silný elektrický impuls. Bude to něco jako rána pěstí, jenže ne zvenku, ale zevnitř hlavy, rozumíš?«

»Rozumím,« zavrčel Olda. »Jak to, že ještě nejsme na operačním sále?«

Máňa ho popadla za ruku a bez dalších řečí se s ním vznesla. Zamířila nejkratší chodbou do míst, kde měli operační sál.

»Alexijev už je na cestě,« hlásila všem Jarča, která se s ním telepaticky spojila.

»Nač ten spěch?« opakoval Vítek. »Teď už kdykoliv zařídím, aby roboti tu klíčovou sekvenci zopakovali. A byl by v tom čert, abychom nabuzenou součástku neobjevili!«

Do operačního sálu dorazili až po Alexijevovi, měl sem z oddělení pro pacienty nejbliž. Ačkoliv mu Jarča vše vysvětlila, nechal si to ještě potvrdit od Oldy a zejména od Vítky.

»Takže pro jistotu,« shrnul nakonec. »Přikážeš robotům vyslat signál, který jen nabudí Oldovu vysílačku a přiměje ji vyslat odpověď. A protože se bude projevovat,

my ji v té chvíli zkusíme najít. Samozřejmě vynecháš útočnou fázi, abys Oldovi neuškodil. Chápu to správně?»

»Naprosto,« řekl Vítek.

»To vypadá nadějně,« přikývl spokojeně Alexijev. »Tak začneme, ne? Olda si lehne pod reflektory, my si připravíme částečné zneviditelnění a uvidíme.«

Olda se sice sotva pohyboval, ale s Máninou pomocí si lehl na operační stůl, takže měli jeho hlavu přímo pod reflektory. Zapnuli je – a Vítek začal.

Vítek komunikoval s roboty telepaticky, takže se viditelně nic neprojevovalo, ale podle jeho rozzářeného úsměvu viděli, že se mu to daří a sklonili se nad Oldou.

»Počkejte s tím hledáním!« vykřikl najednou Vítek všesměrovou telepatii. »Roboti už tu potvoru našli a označí nám ji!«

Na Oldově hlavě se objevil červený nitkový kříž ze dvou kmitajících světélek a ze strany se objevil další podobný kříž, upřesňující hloubku. Najít podle nich nevíтанého vetřelce bylo snadné a Alexijev rychle zprůhlednil jeho okolí.

»V uchu?« vydechla Máňa.

»Střední ucho je složitý orgán, tam se to dalo dobře schovat,« přikývl Alexijev.

»Takový máček?« divila se Jarča. »To přece nemohlo vysílat!«

»To *malé pitomé nic* právě vysílá!« ujistil ji Vítek. »Pravda, využívá k tomu jako antény ty oblouky kolem, ale vychází to z toho *malého nic*.«

»Ty oblouky se jmenují hlemýžď a je v nich ústrojí rovnováhy,« řekl Alexijev. »Vítek to ještě nemusí vědět, ale u ostatních bych tuhle znalost očekával.«

»Vítek to ví taky,« protestoval Olda. »Znalosti anatomie jsem mu dával.«

»Jo, vím to,« souhlasil Vítek. »Ale ty vědomosti jsou pro mě asi tak důležité jako pro vás znalost antigravitace. Znam to, ale je to až na okraji mého zájmu.«

»Nevděčníku!« rýpla si Jarča.

»Nech ho,« zastal se ho Alexijev. »Má pravdu! Lidé se odjakživa specializují, kdo zná jeden obor, může mít o jiných jen povšechné znalosti. Důležité je, že našel, co jsme společně tak dlouho a marně hledali!«

Připravil si nástroje a Olda spolkl lžičku anestetické šťávy od chobotnic. Operace měla být poměrně jednoduchá pro chirurga, který si podle potřeby dokáže zneviditelnit vrstvy tkání, zakrývající operovaný orgán. Máňa a Jarča při operaci asistovaly, jen Vítek chodil kolem jako páv. Měl ale důvod k uspokojení. Jeho milovaná technika poprvé slavila převahu nad biologií. Aspoň v něčem.

Když Alexijev skončil, Vítek výsledek prověřil tím, že nařídil robotům vyslat na Oldu nabuzující sekvenci. Samozřejmě už bez odezvy, zničený orgán nepracoval.

»A je to!« komentoval to Vítek.

»Myslíš, že se může Olda bezpečně objevit na Zemi?« chtěla ujištění Máňa.

»Bezpečně?« usmál se Vítek. »To záleží na tom, aby se tam nepotkal s Johanem. Ten pro něho představuje trvalé nebezpečí. Ale satelity už ho ohrožovat nebudou.«

»Jestli je to tak!« vyhrkla Máňa. »Budeš náš génius!«

A dala Vítkovi velkou pusku na tvář.

Schůzka s d'áblem

Olda se vzpamatovával rychle. Ať už to bylo zásluhou robotů, kteří podle Vítkova tvrzení ničivý impuls nezeslabili, ale aspoň značně časově zkrátili, nebo díky pohotovému zákroku dívek, které ho ihned ošetřily, necítil se tak těžce postižený jako jindy.

Znovu se musel vzpamatovávat, ale tentokrát byl plný optimismu. Důležité bylo, že se mohl vrátit na Zem bez nebezpečí, o jehož vážnosti již nikdo nepochyboval. Impuls, schopný spálit obvody mobilního telefonu, může uvnitř mozku působit jako malé elektrické křeslo. Měl by asi poděkovat Xijtranům, že ho vybavili zvýšenou hojivou schopností *tacuky*.

Alexijev se chystal stěhovat a předával mělnickou kliniku. Za nástupce si vybral Libora Černého, jednoho z nových. Jarča se tomu docela divila.

»Libor?« zděsila se upřímně, když uslyšela, komu chce dát Alexijev důvěru.

»Proč by ne?« pokrčil rameny Vítek.

»Libor přece do Alexijeva rejpal, že mu rovno nebylo!« vysvětlovala své divení Jarča. »Kde jste sebrali peníze na založení kliniky... zneužíváte děti... proč chcete za zdraví peníze jako za luxusní dovolenou u moře... je to nemravné, lidi si platí zdravotní pojištění a tady platí navíc nekřesťanské peníze... choval se jako inkvizitor!«

»To je pravda,« přidala se k ní Máňa. »Taky jsem to slyšela.«

»Rejpal,« souhlasil Olda. »Dal tím ale hned na počátku Alexijevovi příležitost vyvrátit nejhorší pochybnosti. Není lepší upřímnost, než pokrytectví?«

»Měla jsem úplně jinej dojem,« mračila se Jarča. »Jakoby ho chtěl zkoupat, aby se mu všichni vyhýbali!«

»Mně přitom napadlo, že ho chce jen zkoušet. Cokoliv mu Ivo vysvětlil, do toho už přestal rýpat. Rozhodně netrval na svém. Tak by se asi inkvizitor nechoval.«

»Nevím, ale říkej si co chceš, našli by se i jiní,« trvala na svém Jarča. »Já osobně nemám pocit, že by byl Libor nejvhodnější. A vůbec, nezdá se vám, že tady nějak moc rozhodují lidi, které nikdo ne zvolil?«

»To je dobře,« ušklíbl se Olda.

»No dovol?« vybuchla Jarča. »To potom není žádná demokracie!«

»To je dobře!« ušklíbl se opět Olda.

»Dobře?« zvýšila hlas Jarča. »Podle tebe je dobře, že tu není demokracie?«

»Jo,« přikývl Olda. »To máš tak, už Platón tvrdil, že demokracie je velice špatný způsob vládnutí. Ti, kdo by si věděli rady, obvykle o vládnutí nestojí. Takže vládnou ti, kdo to sice neumí, ale dokáží demokraticky svěřenou vládu dobře využít, hlavně pro sebe. To se na Zemi ví už pěkných pár tisíc let. Potíž je v tom, že ostatní způsoby vlády bývají ještě horší. Kde není demokracie, je obvykle tyranie, ne-li něco horšího.«

»No právě!« zazářila vítězně Jarča.

»No právě,« přikývl bez jejího nadšení Olda. »Je tady horší vládnutí než jinde?«

»Není demokratické!« trvala na svém Jarča.

»Není,« souhlasil Olda. »Vysvětlí mi ale, co ti vadí na Alexijevově rozhodování? Umí to nejlépe a ví si rady. Chceš to dělat místo něho? Můžeme to vyzkoušet, zvolíme si tě a uvidíme, jak ti to půjde!«

»Proč zrovna já?« ustoupila trochu Jarča. »Já bych to asi neuměla.«

»A o to jde!« opáčil Olda vítězně. »Rozhoduje ten, kdo si ví rady. Když si ví rady Vítek, budeme poslouchat Viťu. Když přijde s dobrým nápadem Máňa, nikdo jí nebrání. Ostatní to jen zkontrolují.«

»My se tady shodneme, když je nás pár,« přerušila ho Máňa. »Ale co budeš dělat, až nás bude plno a někdo začne rozhodovat špatně?«

»Postavíme se proti němu,« pokrčil rameny Olda. »Máme výhodu, že je nás málo. Jsme posádka jedné lodi, ale Alexijev není naším kapitánem. Jen lodivodem na cestě k dalšímu cíli. Zatím to s ním jde.«

»No právě!« řekla Jarča. »Zatím. Co bude, až to přestane vyhovovat?«

»Nevím,« pokrčil rameny Olda. »Ale nevzrušoval bych se tím. Až to nastane, budeme to řešit. Teď nás to nebolí.«

»Tys nám ale nadrobil!« potřásla hlavou Jarča. »Nebýt tebe...«

»Nebýt mě, potkala by Bísíája někoho jiného,« řekl Olda. »Nemůžeš dávat nikomu vinu ani zásluhu na tom, že nás navštívila malá holka ze vzdálené civilizace a cosi nám věnovala. Co s těmi dary uděláme, záleží jen na nás, ale podle mě bychom se měli snažit, aby sloužily k prospěchu lidí a ne k jejich škodě.«

»Snažili jsme se přece,« řekla Jarča odevzdaně. »Není naše vina, jak to dopadlo.«

»Já vím,« souhlasil Olda. »Kromě Bísíají jsou tu d'áblové. Na rozdíl od ní jsou tu pořád a jsou tu dobře zabydlení. Nemají nás rádi, zřejmě jim kazíme jejich plány. Můžeme ustoupit, což jsme vlastně už udělali. Ale to ustoupení bylo jako podle Japonců, jestli znáš něco z jejich bojových technik. Ustoupit, aby úder protivníka vyšel do prázdna. A pak následuje protiakce.«

»Myslíš?« malomyslněla Máňa. »Že jsme ustoupili, to je jasné. Jenom ta protiakce se mi nezdá moc reálná.«

»Až Alexijev nastrádá peníze, založí zdravotní pojišťovnu. Pak uvidíš, jak se všechno rázem změní,« ujišťoval ji Olda.

»Opravdu věříš, že to tak bude?« zpochybnila to Máňa. »Že nám to zase někdo nečekaně nezkaží? Obdivuji tvoji jistotu, ale neukvapovala bych se tak.«

»Jistotu nemám, ale věřím, že nám to nikdo nezkaží,« řekl Olda. »Pro jistotu jsme se tu opevnili a můžeme podnikat na Zem spanilé jízdy. Ani to není špatné.«

»Za předpokladu, že nás nenapadnou přímo tady,« vzdychla si Máňa. »Nechápu tvůj optimismus, že se sem nedostanou...«

»Optimismus?« rozesmál se Olda. »Jistotu nemáme, ale uvědomte si, co proti nám naši protivníci používají! Techniku o jaké se nám nezdá, satelity, právníky, přístroje k ovlivňování soudců a především peníze, spoustu peněz! K podplácení policie i k lanaření lékařů. Co ale do této chvíle dokázali? Zničili nám kliniku pomocí bandy najatých vandalů, proti kterým policie nehnula prstem, ale my jedeme dál! A líp než na Zemi!«

»Schováváme se jako sysli!« odrazila jeho chválu i Jarča.

»Ale rozrůstáme se!« usmál se Olda.

»Ano, ale jen tady!« nedala se Jarča. »Je to od nás jen taková hra na schovku.«

»To není hra na schovku!« zvážněl trochu Olda. »Na nějaké skutečné střetnutí nemáme sílu ani podlost. Oni mají výhodu d'ábelských metod, které my používat nemůžeme.«

»Proč ne?« začala pěsti Jarča. »Jen proto, že by se to Bísíáje nelíbilo?«

»Třeba!« pokrčil rameny Olda. »Uvažuj trošku! Ogdurové se jednoho dne vrátí. Jaké jim připravíme přivítání? Budeme mít čisté svědomí, nebo zbarbarštíme jako ti, kdo se tady přidali k d'áblům? V prvním případě získáme jejich uznání a třeba i pomoc, v druhém případě je znechutíme a pokazíme to úplně.«

»Kde ale máš ty Ogdury?« vybuchla Jarča. »Proč už tu nejsou? Proč nás v tom nechávají smažit samotné?«

»Jak to mám vědět?« rozhodil rukama. »Nejsem vševědoucí. Mohlo je něco zdržet. Asi se na d'ábly chystají pořádně, také z nich asi mají respekt. Nemohou sem přece přiletět jako vichřice a spolu s d'ábly zničit i spoustu nevinných lidí.«

»Lidi by to tak nejspíš udělali,« podotkla Máňa.

»Kdo vede války? Lidi nebo d'áblové? Kdo může mít zájem na zabíjení?« podotkl Olda. »No řekni, kdo z lidí se hrne do válek? Vždycky jen ti, kdo tam sami nejdou.«

»Nesváděj všechno na d'ábly,« povzdychla si Jarča. »Lidi jsou taky prevíti. I kdyby sami války nezačínali, chovají se v nich jako zvěř. O Ogdurech se mi zdá, že se na nás vykašlali.«

»Kdyby bylo zle, můžeme je zavolat!« řekl Olda. »Je tak zle, aby šlo o život?«

»Mluvíš jako Čert!« upozornila ho Jarča. »Proč se asi říká: jakej pán, takovej pes? Co když je to naopak?«

»Hele, nech Čerta na pokoji,« zvážněl Olda. »Čert je náramně inteligentní pes.«

»Inteligentnější než třetina lidstva,« přidala se k Oldovi Máňa. »Raději si z něho nedělej šprt'ouchlata, to budeme ještě řešit. Podle mě není spravedlivé vodit takové psy na vodítku.«

»Nakonec nám tady do toho bude mluvit, pardon, štěkat!« ušklíbla se Jarča.

»A proč ne?« řekla Máňa. »Když bude v něčem chytřejší než my?«

»Nesrovnávej proboha psy s lidmi!« vybuchla Jarča.

»Ale proč?« narovнала se Máňa. »Ve starověkém Římě se nikdo nepokoušel srovnávat otroky s občany. A to byli lidé, jedni jako druzí! Uvědom si, ti psi už nejsou nemyslicí zvířata! Aspoň ne ti naši! Jestli se ta mutace s nimi potáhne, vytvoří si vlastní společenství a možná i vlastní civilizaci. Budeme se muset naučit vycházet s nimi jako rovný s rovným, protože ať chceš nebo ne, jsou už teď chytřejší než třetina lidstva. Chobotnice ve světě Xijtra jsou také inteligentnější než my. Chceš, aby nás uznávaly, ale sama bys nechtěla uznávat psy?«

»Hele, já je uznávám!« opáčila Jarča. »Ale do našich věcí nám mluvit nebudou!«

»A proč by neměli?« vybuchla i Máňa. »Uvědom si, psi nebudou civilizaci vytvářet na nějakém pustém světě! Řekla bych, že bude propojená a propletená s naší a nikdo je už od nás neoddělí. Budeme mluvit do jejich záležitostí, oni do našich a spoustu problémů budeme mít společných. To znamená, že s nimi musíme vycházet od začátku. Čert ještě považuje Oldu za svého pána, ale všimněte si, jak jsou už jeho štěňata samostatnější. Spolupracují s námi jen dokud s námi souhlasí.«

»Vždyť toho těmi svými tlapičkami moc nesvedou!« mračila se Jarča.

»Čert zvládl jíst i příborem,« připomněl jí Olda.

»A kromě toho, nemusí mít všechno stejné jako my,« uvažovala Máňa. »Jejich civilizace nemusí být nutně technického typu jako pozemská. Ogdurové přešli od technické k biologické, bylo to k horšímu? Psi mohou fázi technické civilizace přeskocit úplně. Jejich packy nesnesou srovnání s našima rukama, ale kdyby jim Bísíája darovala chirurgický orgán, který nedala ani Oldovi, kdoví?«

»To se máme ještě na co těšit!« věštila chmurně Jarča.

»Těšíš se na spolupráci, nebo se obáváš konfliktů?« zeptala se Máňa. »Spolupráce může být pro obě strany užitečná, konflikty naopak. Záleží na nás, co si vybereme. Myslím si ale, že to musí začínat oboustranným uznáním.«

»To je pěkné!« řekla Jarča kysele. »Abychom nakonec uznali i civilizaci d'áblů, protože s nimi budeme muset taky chtět nechtět vycházet.«

»Když uznají oni nás, proč ne?« pokrčil rameny Olda. »Podle našich mýtů se odtrhli od Ogdurů a s námi jsou nějak podezřele geneticky kompatibilní. Třeba jsme i my nějaká odnož d'áblů. Někteří lidé se tak občas chovají.«

»Musíme ale uznávat civilizaci, která se nás pokouší zničit?« namítala Jarča.

»Uznávat bychom ji měli,« mínil Olda. »Nemusíme s ní ale souhlasit. Nemusíme být ve všem důsledně proti, ale máme zkrátka právo na jiný názor.«

»Teď jde o to, jestli nám to právo uznají i oni,« rýpla si Jarča.

»Měli by,« mínil Olda.

»Ale co budeš dělat, když neuznají?« zeptala se ho vyčkávavě. »Jestli se nepletu, nemají k tomu moc chuti. Stačilo by, aby nám zlikvidovali pobočky na Zemi.«

»Pak si to právo na nich vynutíme,« řekl Olda. »A třeba silou. Ogdurové mají u d'áblů právo na obranu i na útok. Ani nám nic jiného nezbyvá.«

»Myslíš?« pochybovala Jarča.

»Jinou cestu bychom neměli,« řekl Olda.

Olda se postavil na nohy druhý den po posledním úderu. Zřejmě měl Vítek pravdu, že to roboti nezeslabili, protože je nechal očekávat něco úplně jiného, ale aspoň to zkrátali.

A Olda se hned rozhodl, že to vyzkouší na Zemi a navštíví tam Čerta.

Máňa, Jarča a Vítek ho samozřejmě samotného nepustili a vymínili si, že ho budou aspoň na první návštěvě Země doprovázet. A také se tam hned po ránu vypravili.

Olda se podvědomě připravil na další ránu, ale ta opravdu nepřišla. Spadl mu obrovský kámen ze srdce. Znamenalo to, že bude moci bez obav navštěvovat fakultu, na kterou se tak těšil. Z radosti chtěl zavolat mamince a přeptat se jí na tátu. Měl na to od Hedviky půjčený její druhý mobilní telefon, ale tentokrát doufal, že mu žádná družice přístroj nezničí.

Vyťukal číslo a napjatě čekal.

Telefon vyzváněl dlouho, ale pak se ozvalo klapnutí a Olda uslyšel hlas maminky, až mu vhrkly slzy do očí! Přece jen mu už dlouho chyběla!

»Kdo je to?« zeptala se ho odměřeně.

»Tady Olda!« odpověděl jí rychle a vesele.

»Na blbý vtipy nemám náladu!« zavrčela a zavěsila.

Olda se zarazil. Tohle opravdu nečekal. Co znamená ten upjatý hlas? Co se to s ní stalo? Proč s ním nechce ani mluvit?

Nechal telefon vytočit číslo podruhé.

Obsazeno.

Zkusil to potřetí.

Opět obsazeno. Zřejmě právě telefonuje.

Co teď? Kdo jí mohl zrovna teď volat? Nebo volala ona? Ale komu? Do nadšení, že s ní bude zase mluvit, se Oldovi postupně přikapával pelyněk pochyb. Komu jinému mohla volat, než Johanovi? To by bylo to nejhorší, co se mohlo stát. S Johanem se setkat nechtěl. Byl to ďábel, nepřítel andělů a dokázal ho udeřit i bez pomoci implantátu a družice. Olda mu snad mohl ránu oplatit stejnou, ne-li větší mincí, ale nebyl si jistý, zda by to Bísíája schválila jako nutnou sebeobranu, nebo by se nad tím pohorsila? Když se to tak vezme, Johan měl být jeho příbuzným, byť nevlastním. Co na tom, že se k Oldovi nechoval vstřícně, ba právě naopak!

Co teď?

Rozhlédl se po ostatních. Zbytek čtyřlístku visel očima napjatě jenom na něm.

»Tak jsem se dovolal,« oznámil všem smutně. »Ale nechce se mnou mluvit.«

»Jak to?« zamračila se Máňa. »To nepochopím. Byla to vůbec tvoje máti?«

»Podle hlasu byla,« potvrdil Olda. »Řekla mi ale, že na blbý vtipy nemá náladu. Buď mě nepoznala, nebo je na mě nazlobená. Co se dá dělat, když už jsme tady, půjdeme se podívat po Čertovi.«

Čerta ale dlouho nehledal, ozval se mu okamžitě. Byl sice několik kilometrů od nich, ale byl zjevně rád, že je o něho zájem.

»Mám letět za vámi?« navrhl hned.

»Nevolám, že bych tě nutně potřeboval,« řekl Olda. »Já jen jak se ti vede.«

»No... na jednu stranu... se mi vede dobře,« řekl Čert.

»Jak to myslíš, na jednu stranu?« zachytil tón pochybnosti Olda.

»No... mám se tak, jak bych si nikdy neodvážil přát,« řekl pes. »Ale... upřímně štěknu, už toho mám skoro plný zuby...«

»Jak to?« podivil se Olda. »Myslel jsem si, že se máš jako prase v žitě...«

»To ano!« odvětil psík. »Žádná fenka neodolá, když za ní přijdu s kyticí... Štěkáte to tak nějak, ne? Teda rozuměj, já chodím většinou s kyticí jitrnic...«

»No a? To je snad dobře? O co ti ještě jde?«

»Bejvaly doby, kdy mi to stačilo,« pokračoval Čert. »Spořádat s fešnou fenkou v klidu na balkóně pár mastných jitrnic, nenechat se od nikoho komandovat, který pes by si přál víc?«

»No a? Co si ještě přeješ víc?« opakoval po něm Olda.

»No jo, ale když s nima není žádná řeč!«

»Jak to, není řeč?«

»Přesně jak to štekám!« odfrkl si v duchu. »Hele, Oldo, nemohl bys nějaké fence dodat telepatii? Já jim vůbec nerozumím. Jediná fenka, se kterou si můžu poklábosit, je Laila, ale to je teprve štěně.«

»A navíc je to tvoje... dcera, ne?«

»My psi na to tak přísně nekoukáme,« připustil Čert. »Ale jak ti šteknu, velká řeč s nimi není. Jitrnici rozumí každá, ale nic víc.«

»Vidíš! Každý začátek je těžký,« politoval ho Olda. »Až bude telepatických psů plno, třeba se ti bude po dnešních dnech stýskat.«

»To je možný!« posteskl si Čert. »Ale přece jen to není všechno. Víš, asi mi bylo nejlíp s tebou, zvlášť když jsme oba uměli telepatii. Nemohli bychom si vzít do Útočiště pár fenek z psího útulku? Samosebou, pokud jim dopomůžeš k telepatii, jinak to nemá smysl!«

»Budeme o tom uvažovat,« zamyslel se Olda. »To ale hodně záleží na tom, jak dopadne experiment se štěňaty.«

»To se uvidí,« odštěkl Čert. »Já jsem optimista.«

»Odkdy může být pes optimista?« usmál se Olda.

»Od roku Nula,« prohlásil Čert. »Tedy přesněji od léta, kdy potkal Bísíáju.«

»Tou jsme snad potkali oba společně,« řekl Olda.

»Jistě,« souhlasil Čert. »Ale pro každého to znamená něco jiného. Pro mě je to rok Nula. Začátek psího letopočtu. No řekni, odkdy mohou inteligentní psi počítat letopočet?«

»To máš asi pravdu,« řekl Olda.

Čtyřlístek občasných mimozemšťanů se nakonec shodl na procházce Prahou.

»Abychom neztratili kontakt s realitou,« definovala to Máňa.

Jarču napadlo navštívit Evidenci obyvatel a vypátrat Oldovi tátu. To se všem líbilo, jen nevěděli, kde začít. Telefonem, nebo na informacích? Přihrnuli se jako velká voda do několika úřadů, ale ze všech brzy zklamaně odcházeli. Mnohde to vypadalo nadějně, ale pak se ukázalo, že ochota neznamená nic, když nejsou u skutečného zdroje informací.

Trpělivost ale přece jen přinesla úspěch. Dozvěděli se, že se Oldův táta odstěhoval někam za Kladno.

»Kde je na Kladně městský úřad?« zajímalo Jarču.

»Zjistíme to na místě,« navrhl Vítek.

»Vezmeme to přes Útočiště, tam můžeme letět beze svědků,« navrhla Máňa.

Nebyl to špatný nápad, všichni souhlasili. Za chvíli se již vznášeli horkým tropickým vzduchem směrem na Kladno.

»Víte, já bych se ale raději podíval jinam...« napadlo najednou Vítka. »Nevím ale, jestli by vás to zajímalo. Co kdybychom se teď na pár hodin rozpustili a vypustili?«

»Tebe Oldův táta nezajímá?« podívala se na něho podezřívavě Jarča.

»Abych se přiznal, měl bych přednější zájmy,« přiznal se Vítek. »Je nutné, abych chodil všude s vámi?«

»Úplně nutné to není,« řekla Jarča. »Ačkoliv trhat partu není zrovna kamarádské.«

»Kamarádské...« povzdychl si Vítek. »Obávám se, že co zajímá mě, nezajímá ostatní. Nechci nikoho nutit, aby sledoval moje zájmy, když sám nechce. Pro mě to ale význam má, možná větší než myslíte. Ale jak říkám, jenom pro mě.«

»Hele, nikdo tě nenutí,« zastal se ho Olda. »Dejme tomu, že máš pravdu. Máš tu vlastní zájmy a nechceš nás tím obtěžovat. Pak by ses měl zdvořile omluvit, že s námi nepůjdeš, my ti popřejeme, aby se ti dařilo a až budeš volný, vzpomeň si, že telepatie funguje i do Austrálie.«

»A co když nás tvoje zájmy zajímají?« zvěděla Jarča. »Třeba bychom šli s tebou rádi!«

»Těžko!« vzdychl si Vítek. »Nerad bych vás tahal do mých čistě soukromých problémů. Když to chcete vědět, chci navštívit příbuzné. Nejprve strýce. Možná to myslel dobře, ale chtěl bych mu sdělit, že dát mě do dětského domova nebyl od něho nejlepší skutek. Pak tetu a jestli mi zbude čas, ještě někoho. Vy ty lidi neznáte, těžko vám to něco řekne.«

»Dobře,« souhlasil Olda. »Do soukromých návštěv tvých příbuzných nám nic není. Až budeš volný, ozvi se.«

Vítek tedy změnil směr k severu a brzy se jim ztratil nad hustými lesy. Letěli dál tři, ale při jejich rychlosti byli brzy na místě. Opatrně otevřeli vesmírné okno a prolétli jím zpátky do studenějšího a zakouřeného pozemského vzduchu.

Na místním úřadě se jich ujala usměvavá mladá úřednice a k jejich nebetyčnému údivu jim zakrátko našla, na které ubytovně Oldův táta bydlí.

»Vy jste naše záchrana!« děkoval jí Olda.

»Ale jděte!« usmála se. »To je přece moje práce. Ale smím se vás na oplátku zeptat, co máte za divné oblečení? Vypadá to velice zajímavě. Kde jste to sehnali?«

Mánina kombinéza se vzorkem leopardího kožichu i Jarčin vzorek pobřežních kamínků s mořskými mušličkami byly opravdu trochu nezvyklé.

»Je mi vážně líto, že vám také neporadíme,« zrozpačitěla Máňa. »Naše oblečení není ze Země. Je to mimozemská práce.«

»Tohle že dělají chobotnice?« zajímala se úřednice.

»Není to od chobotnic,« zavrtěla hlavou Jarča. »Máme je od Ogdurů. Naši předkové je nazývali anděly.«

»Od andělů?«

Obličej mladé úřednice byl najednou plný nedůvěry.

»Vážně!« ujistovala ji Máňa. A aby to potvrdila, přebarvila se vzorkem *labutí peří*.

»No tohle! Vy jste andělé?« zalapala po vzduchu úřednice.

»Nejsme,« zavrtěla hlavou Máňa a pozvolna si na kombinézu vrátila vzorek *leopard*.

»Jen jejich učedníci,« usmála se i Jarča.

»Poslyšte – a neumíte taky léčit?« vyhrkla úřednice.

»Umíme,« odvětila Máňa. »Máte v rodině někoho nemocného?«

»Babičku,« odvětila rychle úřednice. »Zaplatili jsme jí příští týden zájezd u cestovky *Cesty za zdravím*, ale... nevíme, jestli se ho dočká, je na tom špatně...«

»Nemohli jste dřív?« zvažněla Máňa.

»Jsou tam strašné fronty,« vzdychla si úřednice. »Zájezdy jsou drahé, přesto jsou na půl roku dopředu vyprodané!«

»To je něco jiného,« zamračil se Olda. »Co kdybychom se na babičku podívali hned? Ukážete nám cestu?«

Úřednice vyskočila od přepážky, odběhla dozadu a za chvíli se místo ní objevila jiná, jen si všechny zvědavě prohlížela. První za okamžik vyšla z bočních dveří.

»Dovedu vás tam,« řekla chvatně. »Máte tím směrem cestu tak jako tak, ubytovna toho pána, co jste se na něho ptali, je jen o ulici vedle.«

Spěchala, ale nedalo jim práci držet se kolem ní. Za chvíli došli ke staršímu činžáku a vstoupili oprýskanými dveřmi.

»Mamííí!« zavolala úřednice ode dveří. »Vedu návštěvu!«

Z kuchyně vyšla starší paní a zvědavě si podivný trojlístek prohlížela.

»Kde máte babičku?« chtěl vědět Olda.

»Babička je nemocná, leží,« ujistila je vážně paní. »Ale asi s vámi mluvit nebude, už skoro nikoho nevnímá.«

»Nepřišli jsme si s ní povídat,« usmála se Máňa. »Jen se podíváme, jestli bychom ji nemohli uzdravit.«

»To jsou totiž, mami, ti andílci, co uzdravují v sousedním vesmíru!« vysvětlovala rychle úřednice své matce.

»Vážně?« rozšířily se jí oči. »Tak malí?«

»Na tom snad nesejde,« opáčil Olda. »Ukažte nám radši babičku!«

Paní je zavedla do pokoje se starou paní. Byla opravdu stará, vychrtlá, ani příchod dětí ji nevytrhl z apatie. Nejspíš je už ani nevnímala.

»Nech to na nás, jsi teď slabší!« odstrčila Jarča Oldu a postavila se do kříže k posteli staré paní s Máňou.

Obě přihlížející ženy, mladá i starší, s úžasem pozorovaly proceduru, pro náš trojlístek už zcela rutinní. Trojlístek se pak otočil jako na pětíku a začal se loučit.

»Počkejte, snad nechcete odejít?« zděsila se starší paní. »To bylo všechno?«

»Ano, paní,« přikývla Máňa. »Ale babičku na ten zájezd stejně pošlete, i když už to asi nebude potřebovat. Ať si to aspoň trochu užije!«

»Napišu vám lístek pro doktory v cestovce,« napadlo Oldu. »Mohli by ji vyřadit, protože bude zdravá. Moje písmo poznají, poslední dobou jsem s nimi všechno vyřizoval písemně.«

Vypůjčil si papír a pero a napsal na malý lístek vzkaz pro lékaře z cestovní kanceláře.

»Slyšela jsem, že takhle léčíte, ale... trochu mě překvapilo, že je to opravdu tak,« řekla starší paní. »Víte, už jste udělali hodně dobrého, ale přece jen... měli byste zkusit žít tady, mezi námi, abyste byli lidem blíž...«

»My jsme ze Země museli nedávno utéci, paní,« řekla Máňa. »Lidi se do nás zle pustili. Chtěli, abychom za všechno draze platili, ale léčili zadarmo. Soudili se s námi a nakonec nám nějakí vandalové zničili kliniku. Nemůžeme nikoho léčit, když na to nemáme klid. Teď to máte dražší, ale nedávejte vinu nám.«

Všichni tři se trochu naježili, když slyšeli tu dobře míněnou radu. Byla by asi správná, kdyby nevěděli své o těch, kdo jim tak dlouho škodili.

Ale na druhou stranu, ta rada nebyla marná. Měli by být tady, blíž lidem. Nejdřív si ale budou muset vydupat aspoň jednu pojišťovnu, která je uzná.

Snad to Alexijevovi vyjde!

Mladá úřednice je vyprovodila až k ubytovně, kde měl Olda najít svého tátu. Tam se s nimi rozloučila.

Olda se na setkání s tátou těšil, ale taky se ho obával.

»Nejvíc se bojím, aby nebyl jako máma,« svěřil se kamarádkám.

»To snad ani není možný,« usuzovala Máňa. »Není normální, aby rodiče zavrhli vlastní dítě. Naši by mě nikdy takhle nezklamali! A oba? To už by nebylo samo sebou!«

»Nezapomínej, že se do toho vložil ďábel!« připomněl Olda. »Nesmíš se divit ničemu, oni už jsou takoví!«

»Po tom, co ti udělal, se mi nějak nechce říkat, že je to pitomost,« připustila Máňa. »Ale je to příliš hnusné, než aby to bylo normální.«

Ubytovna měla vrátnici, kde je zastavil starý vrátný.

»Kampak, kampak!« spustil na ně nevlídně. »Tady není žádný holubník!«

Pokusili se vysvětlit mu, proč přišli, ale dědula se tvářil důležitě a než aby jim vyhověl, začal jim sáhodlouze vysvětlovat, proč je dál pustit nemůže.

»Poslyšte, pane,« ztratil Olda trpělivost. »Copak je to lidské, abych si nesměl promluvit s vlastním tátou? Chováte se, jako kdyby tady nebyla ubytovna, ale vězení s ostrahou.«

»Pořádek musí bejt, mladej!« vyštěkl děda vrátný.

»Pořádek se nesmí přehánět,« oponoval mu Olda. »Pak je to místo pořádku šikana.«

»Helečte, když jste tak drzí, mazejte ven a už se nevracejte!« rozzlobil se vrátný.

»Pane, překračujete hranice svých pravomocí,« řekla Máňa – a zneviditelnila se.

»Máte lidem pomáhat a ne je buzerovat!« dodala Jarča a taky se vypařila.

»Moje babička říkala: běda, když pánbůh daruje úřad volovi! Vůl s ouřadem je přímo korunovanej!« dodal Olda a také se mu rozplynul před očima.

»C..c..co to?« zajektl zubama vrátňý a zděšeně civěl před sebe. »K..k..kde jste?«

Odpověď už nedostal.

Zděšeně zapadl do své kukaně, vytáhl placatou láhev a rychle se napil, aby setřásl hrůzu, která se ho zmocnila.

Byli to snad duchové?

Vypadalo to tak.

Trojlistek se zviditelnil až v prvním patře. Neviditelnost unavovala, nepoužívali ji často a proto na ni nebyli zvyklí.

»Teď jde o to, kde začneme,« uvažoval Olda při pohledu na chodbu plnou dveří.

»Já bych se někoho zeptala,« pokrčila Jarča rameny. »Bydlí tu snad lidi, i když je hlídá ouřada.«

Měli štěstí, protože se jedny dveře otevřely a na chodbu vyšel chlap.

»Prosím, pane,« začala Jarča, »nevíte náhodou, kde tady bydlí...«

»Nevím,« opáčil nerudně chlap a otočil se, aby zamkl dveře. »A dejte mi pokoj! Nemám na vás náladu! Jen tak se s vámi bavit nebudu!«

»Nehledáme nakonec vás?« řekl přísně Olda.

Chlap už se na něho chtěl utrhnout, ale strnul a odpověď mu zamrzla v hrdle. Zato Máňa a Jarča málem vyprskly smíchy. Olda se zneviditelnil částečně. Z límce mu trčela holá lebka a z rukávů kosti rukou. Hotová smrtka!

»My tu nejsme **jen tak**, rozumíte?« pokračoval Olda hrobovým hlasem. »My se **jen tak** vrátit nesmíme a **jen tak** nás neodbudete. **Věčný pokoj** vám ale zajistíme snadno, pro nás je to maličkost. Stačí říct!«

»Mě nehledáte!« vyjekl zděšeně chlap. »Ten správný je na čtyřiatřicítce!«

Podářilo se mu otevřít dveře a hadovitým pohybem se dostat za ně.

»Děkujeme!« stihl za ním zavolat Olda, než to prásklo, jak za sebou dveře zabouchl.

»To jsme měli udělat už na toho dědka dole!« řekla Jarča.

»Raději ne,« zavrtěla hlavou Máňa. »Ještě by z toho dostal infarkt.«

»To by nebylo tak zlé,« mínil Olda a změnil se v normálního kluka. »Byli bychom hned po ruce. Některým hulvátům chybí do správného vychování právě takový šok!«

Podle číslování dveří museli vyšlapat schody až nahoru, ale přesné určení pokoje jim ušetřilo spoustu hledání. Konečně Olda obřadně zaklepal na označené dveře.

»Dále!« ozvalo se zevnitř a Olda se jen zatetelil blahem, když uslyšel tátův hlas.

Všichni tři vrazili dovnitř jako velká voda, ale tam se zarazili.

Pokoj ubytovny byl strohý. Byly tu dvě postele, dvě skříně, stolek a dvě židle. Na nich seděli dva muži. Oldův táta byl oblečený v ošuntělém svetru a kalhotách, na

nohou staré boty. Druhý muž měl na sobě bezvadný společenský oděv a drahé boty, ale Oldovi připadalo, že před sebou vidí jedovatého plaza.

»Johane!« vykřikl Olda. »Co tady děláte?«

»Cože? Ty žiješ?« vyskočil Johan.

»Žiju,« řekl Olda sverepě. »Ale co vy tady?«

»Nestarej se!« odsekl Johan a zase se klidně posadil. »Mám tu jakési... malé obchodní jednání. Ale můžeš si klidně vyřídit co potřebuješ, já počkám!«

»To se načekáš!« řekl Olda. »Tati, ten chlap je ďábel. Pokoušel se mě zabít, proto se tak diví, že jsem ještě naživu.«

»Poslyš, ty hádě, co to o mě žvaníš?« vybuchl výhruzně Johan. »Tobě to nestačilo?«

»Pozor, Johane!« řekl Olda. »Rozmysli si to dobře, jsme na tebe tři!«

Máňa a Jarča už věděly, koho mají před sebou. Vzpamatovaly se a poslechly Oldu, když jim telepaticky přikázal, aby se kolem Johana rozestoupily do vějíře a připravily se na okamžitý ústup do Útočiště. Navíc ale obě natáhly prsty k Johanovi, jako by se proti němu chystaly použít něco neznámého. Oldu napadlo udělat na otčíma bu-bu-bu.

Johan okamžitě pochopil, že ty dvě dívenky nejsou obyčejné a rychle zvažoval šance.

Oldu by jistě snadno zkrušil jako minule, ale ti tři byli tak výhodně rozmístění, že by na ně jedna rána nestačila... I kdyby dva omráčil, třetí ho udeří. Jak? Čím? To nevěděl, ale mohlo by to být hodně tvrdé. I malý andílek zvedne očima lokomotivu a především, vydrží víc než člověk. Má smysl riskovat?

»Můžeme tě prohodit do Pekla dříve než mrkneš!« varoval ho Olda.

Johan se opatrně rozhlížel. Ano, jsou to jen tři děti. Tři děti, staré sotva jako jeho vyženěný syn. Dvě holky vypadají pozemsky, nejspíš to nebudou andělky. Ale není to jisté, stačilo by, aby z těch dvou byla andělka jen jedna. Ani slovem se nedomlouvaly, ale mohou to mít nacvičené. Nebo jsou obě telepatické? Tím hůř! Je ale vidět, že se na něho chystají.

»Peklo by mi tolik nevadilo!« ušklíbl se s dobře hranou převahou.

»Nevadilo?« opáčil Olda. »Vím, že by ses dokázal vrátit, to vy umíte. Ale jistě také víš, že bychom ti mohli cestu zpátky zablokovat. Víme jak! Stačí udržet otevřenou malou štěrbinku! Jen na pár hodin, než tě tam radioaktivita zpracuje, aby ti ani Lucifer nepomohl.«

Oldovy znalosti Johana okamžitě zatlačily do obrany. Ten kluk o tom věděl příliš mnoho! Se zablokováním únikové cesty měl pravdu a hodina v radioaktivitě by zlikvidovala i ďábla. To přece nejsou lidské znalosti! Oldova matka tvrdila, že to zná od Ogdurů. Johan viděl na vlastní oči, jak mu Olda zmizel branou do cizího světa, takže mu to všichni ďáblové uvěřili, ale nikdo nepřišel na to, kde mají Ogdurové konvertory, ačkoliv po nich od té chvíle usilovně pátrají po celém světě stovky ďáblů a tisíce najatých lidí! Zřejmě je mají velice dobře ukryté. Sami se moc neukazují, používají na to lidi. To ďáblové dělají také, je to výhodné, ale Ogdurové lidem ponechávají neslýchanou volnost a příliš silné prostředky. Tím jsou jejich lidé

nebezpečnější... Kdoví, co ty dvě holčičky dovedou, když se proti němu staví tak sebevědomě. A Olda je také nějak podezřele klidný, ačkoliv by si po předchozím výprasku neměl tak věřit! Leda by věřil těm holkám víc než sobě. Která z těch dvou to ale může být? Jednu by snad omráčil, ale obě naráz ne a ta druhá... a co když jsou andělky obě? To už by šlo nejspíš o krk i ďáblovi!

»Co po mně chcete?« naježil se.

»Zmiz, kam patříš!« řekl Olda ledově. Pořád to byla hra *va bank*, všechno nebo nic, ale byli na něho tři, to mohlo částečně vyrovnat nepoměr sil.

»Ty mi nebudeš poroučet!« odsekl Johan příkře.

»Nepodceňuj nás!« usmál se trochu Olda. »Ani vy nejste nesmrtelní! Víš už, jak dopadl pan Holloway?«

»Holloway, říkáš?« nahrbil se trochu Johan a zmatčně zbledl. »Ten se vloni nešťastnou náhodou zabil v autě! Je to sice nepravděpodobné...«

»Nepravděpodobné? To je slabé slovo!« přerušil ho Olda. »Chtěl jsi říci *nemožné*, když ho chránilo vaše nedostižné ochranné pole, že? Asi nevíš, že se dá vypnout i bez vypínače a na dálku. Pak přestane chránit před úrazy i před ohněm... Lidem by Holloway unikl, ale nečekal, že ho někdo i s autem přehodí přes svodidla a vypne mu přitom ochranu...«

»Neříkej, že ty...!« zarazil se Johan a zbledl ještě víc.

»Já ne,« zavrtěl hlavou Olda. »Jen jsem tomu přihlížel. Ale umím to už taky. Jedna vaše služka mě nazvala malou šedou myškou. Měla pravdu, ale i ona se osudově spletla. I ta malá šedá myška může být šavlozubá..!«

»Tebe už jsem jednou vyřídil!« odsekl pohrdavě Johan.

»Psychoúderý ovládáš skvěle, co?« připustil Olda. »Ale teď jsme na tebe tři. Asi čekáš, až se nad námi objeví nějaký satelit, aby ti ode mě pomohl, nebo se pletu? To se ale načekáš!«

»Jaký satelit?« opáčil Johan zamračeně.

»Divil ses, že ještě žiju, ne?« usklíbl se Olda. »Jestli se těšíš, že mě něco shora elegantně vyřídí, nedočkáš se. Leda dalšího nepříjemného překvapení. Nemusíme tě posílat do Gehenny, jsou i jiné světy. Od některých ještě nemáte klíče, je to tak? Takový nedostupný, úplně pustý Venušský svět by byl lepší než vězení... Nezabije tě, ale sám se odtud nevrátíš... Z toho by nás ani svědomí netrápilo...«

»Ty bestie!« vyskočil Johan.

Náhle se objevila vesmírná brána, ale úplně jiná, než vytvářená *slýriby*. Byla ohraničená studeným fialovým jiskřícím světlem a nebyla svislá, ale vodorovná. Objevila se přímo pod Johanem, jako podivný magický kruh, ale nezůstala nehybná, prudce poskočila vzhůru. Pokud to Olda postřehl, svět za ní byl kamenitý a pustý. Nebyla to Gehenna, ale vlídně nevypadal. Kruh hvězdné brány prohodil Johana do neznámého světa ve zlomku vteřiny, dříve než mohli proti němu cokoli podniknout. V místnosti zůstal jen ostrý pach hořící síry ze světa, kam jim Johan zmizel. Bylo to tak rychlé, že dívky sotva stačily mrknout a kdyby Olda neměl speciální úpravu očí od Bísíaji, ani to málo by nepostřehl.

Svět, kam jim Johan zmizel, Olda neznal. Odhadoval to na nějaký marsický svět. Vida, kde ještě nebyli, tam by se měli podívat! Jen ten zápach hořící síry... i v tom měly starodávné mýty pravdu. Když ďábel zmizí, pach síry po něm zůstane... Vzduch tam byl nicméně dýchatelný a nebyla tam radioaktivita, jinak by se tam Johan jistě neodvážil.

»Ovládače mají nenápadně umístěné v hodinkách!« řekl spokojeně Olda. »Někdy by se nám to mohlo hodit. A to použití brány mají také jiné. My ji vytvoříme a vletíme tam, oni se nechají bránou obkroužit. Je to přinejmenším stokrát rychlejší.«

»Cože?« vyřeštila oči Máňa. »Jaké ovládače v hodinkách?«

»Tušil jsem to,« řekl Olda. »Všiml jsem si, jak nenápadně manipuluje hodinkami, ale obával jsem se, že je má k něčemu jinému. Nevadí! Aspoň se potvrdilo, že ďáblové mají brány do jiných vesmírů. Ale nedělají to jako my, nemají to přímo v sobě. Možná na to mají nějaké stroje a řídí je pomocí hodinek.«

»Kde by ty stroje měli mít?« vyzvídala Máňa.

»Co já vím?« pokrčil rameny Olda.

»Pak by nás ale mohli napadnout přímo v Útočišti,« zděsila se Máňa.

»Ještě tam nejsou,« pokrčil rameny Olda.

»Možná neznají venušské světy,« dodal rychle telepaticky, aby to vnímaly jen dívky, Máňa s Jarčou. »Přítel tvrdil, že jsou obtížněji dostupné a často nebezpečné.«

»Ale je dobře, že před námi utekl!« oddechla si Máňa.

Útěk ďábla před trojlístkem malých dětí opravdu nikdo nečekal. Ale stalo se to, ačkoliv Olda tušil, že Johan nemá respekt z něho, ale z Ogdurů.

»Oldo, ty kluku!« vzpamatoval se jeho táta. »Vážně jsi vyrostl, co jsem tě neviděl!«

Objal syna medvědími objetím, jak po tom Olda už dlouho toužil.

»Budeš mi asi muset něco vysvětlit,« podíval se potom táta Oldovi do očí.

»Myslíš Johana?« zamračil se trochu Olda.

»Taky,« souhlasil táta. »Ale co tyhle dívenky? Máňu Hadrbolcovou znám, ale co je to za dívčí ta druhá? Není to nakonec nějaká další Bísíája?«

»Jarča je spolužačka ze školy,« ujistil ho Olda. »Tyhle dvě se daly přemluvit, abych jim pomohl k darům od Bísíáji. Dnes umíme všichni to samé.«

»Slyšel jsem o vás,« pokýval hlavou. »Skoro mě mrzelo, že nemohu být s vámi.«

»Nemůžeš?« řekl Olda. »Poslyš, tati, přišli jsme tě právě přemluvit, aby ses k nám dal. Nebudeš první, už je tam s námi spousta lidí.«

»A máš rozmyšleno, co bych u vás dělal?« nadhodil táta. »Na léčení nemám talent ani vzdělání.«

»Léčit dokáže i pes,« ujistil ho Olda. »Nemusíš rozhodovat o léčebných postupech, to přenech lékařům s diplomem, leda by ses přihlásil na lékařskou fakultu. Letos už asi nestihneš přijímačky, ale určitě bys stihl začátek příštího školního roku.«

»Myslíš, že se dá lékařská fakulta dělat při zaměstnání?« znejistěl táta.

»Proč při zaměstnání?« usmál se Olda. »Tady dáš výpověď, nastěhuješ se k nám a budeš studovat na dálku, zato intenzívněji.«

»Výpověď ani dávat nemusím, protože jsem ji včera dostal,« ošival se táta. »Ale nejsem si jistý, že něco takového zvládnou.«

»V tom případě mám pro tebe dobrou zprávu,« řekl Olda. »Andělské úpravy přidávají na inteligenci. Jestli se na to dnes necítíš, po úpravách uvidíš.«

»Dobře, ale co mi můžeš říci o Johanovi? Kromě toho, co už vím. Kam vlastně zmizel? Viděl jsem najednou takovou díru... ale smrděla tam síra, nebo ne?«

»Johan je ďábel, tati,« zamračil se Olda. »Žádné velké podrobnosti o nich neznám, jen že i oni umí cestovat na jiné světy, ale jsou zlí. Žijí převážně na Zemi a škodí lidem, to už jsi jistě poznal na vlastní kůži. Mě se taky pokusil zabít.«

»Vážně?« ztvrdly mu trochu rysy v obličeji.

»Vážně, tati!« ujistil ho Olda. »Chtěl mě zabít, nepochybuji o tom. Přežil jsem od něho jeden přímý útok na život a čtyři další pomocí zbraní, které na mě zaměřil.«

»Pak asi nebylo dobré nechat ho jen tak utéci,« mračil se táta.

»Nemáme dost prostředků, abychom mohli chytit ďábla,« odvětil vážně Olda. »Jsou moc silní, ani netušíš, co všechno dokáží. Útěkem do cizího vesmíru nám nezpůsobil žádné zlo, ale kdyby se nám postavil na odpor, nemuselo by to ani pro nás dopadnout dobře.«

»Myslíš, že by vám ublížil?« otázal se vyčkávavě.

»Je to ďábel, tati,« řekl vážně Olda. »Má ďábelské prostředky, není to žádná legrace! Asi jsme ho zaskočili, že jsme byli tři, my taky ledacos zmůžeme. Ale kdybych byl proti němu sám, byl bych rád, kdyby se mi podařilo zmizet mu aspoň tak hladce, jako utekl on nám.«

»Jestli je to ale opravdu ďábel, nebojíš se, že bude škodit dál, třeba i jiným?«

»Nikdo nemá sílu mu v tom zabránit!« mračil se Olda. »Mimochodem, odkud ho znáš ty a co ti tady chtěl?«

»Jednou k nám přišel,« zamračil se. »Nebylo to příjemné jednání. Dodnes nevím, proč jsem vlastně přistoupil na jeho návrh nedělat mámě problémy a nebránit rozvodu. Pak jsem toho mockrát litoval, ale to víš, slovo dělá chlapa...«

»Nejspíš proti tobě použil nějaký psychoaktivní trik,« řekl Olda. »Používají proti lidem různé prostředky, od primitivního zastrasování po ultrazvukové generátory. Pod jejich vlivem se z lidí stávají loutky a jestli tě taky zlomil ultrazvukem, pak má i vaše dohoda do džentlmenské úmluvy hodně daleko.«

»Myslíš?« podíval se nedůvěřivě.

»Byl jsem u soudu, který vedla Johanova firma proti Alexijejovi,« řekl Olda. »Zkoušeli ovlivňovat soudce ultrazvukem a já jsem jim každý přístroj hned po zapnutí spálil, dříve než se projevil. Johan ten soud prohrál, ale kdybych tam nebyl, dopadlo by to naopak a soudci by byli ještě přesvědčeni, že soudili spravedlivě. Jestli takhle ovlivňují i jiné soudy, nevím, ale zdá se mi, že je to možné a pak lituji jejich nevinné oběti!«

»To by ale byla velice závažná věc, nemyslíš?«

»To je opravdu závažná věc,« řekl Olda. »Ale já nemohu být všude a není v mých silách těm nehoráznostem všude zabránit.«

»Tak jste aspoň měli varovat veřejnost, ne?«

»Jak chceš varovat veřejnost, když d'áblové kontrolují média?« pokrčil Olda rameny. »Noviny, rozhlas i televize naši kliniku svorně ignorovaly. Rozkradli nám ji vandalové, ale ani policie proti nim nehnula prstem. Jako by se s těmi vandaly domluvili.«

»To snad byla hodně hrubá chyba policie, nemyslíš?«

»To nebyla chyba,« zamračil se Olda. »To byl úmysl. Nemůžeme to ale dokázat, raději jsme se stáhli do světa, kde nám d'áblové dají pokoj. Ne že by se dali na pokání, spíš za námi nemohou. Ale vraťme se k tobě. Dohodu s d'áblem, vynucenou podprahovým působením, nesmíš chápat jako dohodu. Stejně bývají od začátku neplatné zákeřné dohody vynucené silou. A že jich je i mezi státy víc než dost!«

»Vždyť ani nevím, jestli se to dá dokázat! Nemůžu nikde tvrdit, že na mě uplatnil nějaké nečestné jednání.«

»Zpětně se to těžko dokazuje a oni to vědí,« souhlasil Olda. »Dobrá, svou část dohody jsi dodržel, nedělal jsi mámě problémy. Jaké ti za to nabídl výhody?«

»Nabídl mi pobyt a práci v Americe, abych zmizel co nejdál, ale já jsem odmítl. Řekl, že mi to tedy vnucovat nebude. Dnes mi tu nabídku zopakoval, že je to pro mě jedinečná šance a získat něco takového prý je nespílitelným snem milionů lidí.«

»Chtěl, abych se k tobě už nikdy nedostal, že?« komentoval to Olda.

»Možná, jenže už jsme se nedohodli, protože jste přišli.«

»Tak víš co, tati?« řekl Olda. »Říkáš, že jsi dostal výpověď?«

»Dostal, zrovna včera. Možná je za tím taky Johan, až dosud si mě chválili jako pracanta a je mi divné, proč se tady objevil hned druhý den po výpovědi, ale na tom nesejde. Musím se ti přiznat, Johan za mnou přišel v nejhorším. Musím do týdne opustit podnikovou ubytovnu... už bych mu přikývl i na tu Ameriku, ačkoliv se mi tam nechtělo.«

»Tam by tě měl tuplem v hrsti,« vzdychl si Olda.

»Máš asi pravdu, tady bych byl aspoň mezi známými.«

»Dobrá, co řekneš na jinou nabídku? Odstěhuj se k nám do Útočiště. Je tam dobrá parta, na Zem se můžeš vracet, kdykoliv se ti zlíbí. Nemůžeš si ani stěžovat, že máš dosavadní práci rád, když žádnou nemáš. Tak co?«

»Přišel jsi skoro jako Johan,« vzdychl si. »V takové situaci se to špatně vzdoruje.«

»Mé nabídce snad vzdorovat ani nechceš, nebo se pletu?«

»Víš,« ošíval se trochu otec, »Nechtěl bych ti viset na krku jako balvan.«

»Jak můžeš říct něco takového!« vzdychl si i Olda. »Jaký balvan? Potřebuji tam morální oporu a ty hned o balvanu...«

»Morální oporu?« ožil táta.

»Jo,« řekl Olda. »Zkoušel jsem dnes volat mámě a vyhodila mě. Až mi z toho bylo špatně. Jak se mohla tak změnit?«

»Já ti nevím...« vrtěl hlavou táta. »Tak dlouho nám to klapalo...«

»Víš, tati, nechci sýčkovat, ale Johan mohl nějaké podprahové ovlivňování použít i na ni. Dokonce se mi zdá, že je ovlivněná ještě víc. Jak by sis vysvětlil, že Johanovi pomáhala, když mě chtěl zabít?«

»Ona mu proti tobě ještě pomáhala?«

»Ano, ale myslela si, že to dělá pro moje dobro,« řekl Olda. »Nejraději bych ji od toho zloducha dostal co nejdál.«

»Já taky. Jen se obávám, že to nepůjde, když bude sama proti.«

»Nepomohl bys mi s tím, tati?« zeptal se vyčkávavě Olda.

»Jak?« nechápal trochu.

»Uneseme ji do Útočiště,« navrhl Olda.

»To je ale trestné!« namítl.

»Já vím,« řekl Olda. »Nebudeme ji tam držet proti její vůli, jen si s ní pořádně popovídáme mimo dosah Johana. Jestli nás opravdu nechce, vrátíme ji na Zem. Přemlouvát bys ji ale měl nejlépe ty, nemyslíš?«

»Jsem pro,« řekl Oldův táta.

»To jsem chtěl slyšet,« pochvaloval si Olda. »Sbal si věci, půjdeme.«

»Mám sbaleno,« řekl táta a usmál se omluvně. »Nemám totiž vůbec nic...«

»Ty jsi od nás odešel jen tak?« zpozorněl Olda.

»Ano,« přikývl. »Část dohody byla, že nechám mámě všechno. Johan tvrdil, že musím mít ještě někde ulitých prachů jako šlupek, když jsem jen tak levou rukou zaplatil pojišťovně tu škodu z Václaváku... Nedokázal jsem ho přesvědčit, že jsi to platil ty...«

»Syčák!« ulevil si Olda. »Má miliony a ještě okrade koho může! Zajímalo by mě, odkud ví o té pojišťovně, když ta dohoda byla oboustranně tajná? Ale je možné, že v té pojišťovně má své lidi, ďablové nemají k penězům nikdy daleko. Nevadí, půjdeme. Jestli nic nemáš, potěším tě, nic zdejšího tam potřebovat nebudeš.«

Zvedli se a Olda vytvořil okno do Útočiště. Vzal otce za ruku a vznesli se. V Útočišti byli stejně vysoko nad zemí jako na Zemi, tam ale nebyla žádná budova, aby stáli na pevném. Olda beztak zamířil šikmo vzhůru a Jarča s Máňou je sledovaly jako stíhačky, doprovázející poškozený bombardér, vracející se z náletu.

»Kam vlastně letíme?« zeptal se Oldy táta.

»Asi jako z Kladna do Mělníka,« řekl Olda. »Neboj se, lítáme běžně až do Pardubic, tohle je jen kousek.«

Brzy dosáhli výšky tisíce metrů a dál letěli vodorovně.

»Ty, Oldo...« pokusila se Máňa směřovat to pouze na Oldu a současně na Jarču, což se jí k jejímu vlastnímu údivu poprvé podařilo. »Jak jsi to myslel s tou morální podporou? My dvě už ti nestačíme? Kdo tě nejvíc podržel, když ti bylo špatně?«

»Díky za to, že to směřuješ,« usmál se smutně Olda, ale směřoval to také tak pečlivě jen na obě dívky. »Holky, to přece musíte chápat, neříkejte, že ne! Morální podporu potřebuje táta. A dostane ji nejlépe tím, že bude někomu užitečný. Nekazte mi to!«

»Aha...« sklapla Máňa. »Někdy jsem vážně husa, že mi to nedošlo. Promiň!«

»Z toho si nic nedělej, Maruško,« ozvala se Jarča. Také to směřovala, aby to vnímali jen Olda s Máňou. »Jestli si myslíš, že jsem to pochopila dřív než ty, jsi na velikém omylu. Ale napadnout nás to mělo.«

Oldův tatínek měl ovšem dojem naprostého ticha. Zvědavě se rozhlížel kolem. Vznášeli se vlhkým vzduchem ve výšce tisíc metrů, v uších jim hvízdal vítr, pod nimi se střídaly lesy a jezera, stranou kdesi na místě Litoměřic a Lovosic začínalo moře. O živé diskusi, vedené kolem něho, neměl ani tušení.

Asi to tak bylo lepší.

Únosci

Dětský trojlístek Oldu, Máňu a Jarču přivítali i s přírůstkem všichni telepaté. Pacientů se to netýkalo a ani netušili, kdo to právě přiletěl, ani že jeden z těch andělů létat neumí...

Tím bouřlivější přivítání jim připravily sestřičky, které to uvítaly jako příležitost změny v zaběhaném režimu.

Vítek na ně také čekal a když mu Jarča s Máňou nadšeně vyprávěly, jak se spolu s Oldou úspěšně utkali se skutečným d'áblem, jen litoval, že nebyl u toho.

Olda ale neztrácel čas a rychle se radil s Alexijevem. Ten mu schválil andělské dary pro otce, nebyl ani proti Oldovu nápadu připravit ho na studium. Jen Oldu varoval, že to nemusí být jednoduché.

»Jestli chceš opravdu unést matku do Útočiště, měl by sis pospíšet. Johan si ji teď bude jistě hlídat!« vyjádřil své obavy. »Jestli se ti podaří vymanit matku z jeho vlivu, nemusí to být ani únos. Nejsem si jistý ani u Máni a Jarči. Možná by nebylo marné vzít sem i jejich rodiče a sourozence, snížili bychom tím nebezpečí vydírání ze strany d'áblů. Takhle by nás mohli parádně zaskočit.«

Jarča s Máňou ale byly rozhodně proti.

»Nikdo o nás přece neví,« tvrdila Máňa.

»Obávám se, že se pleteš!« namítl Olda. »Pomáhaly jste mi proti Johanovi. Určitě bude vzteky bez sebe, až mu vezmeme mámu. A bude koukat, jak nám co nejvíc škodit. Kdyby měl fotografickou paměť, jako my, najde si vás. Co kdyby ti, Máňo, podřízl obě sestry?«

Jarča trvala na tom, že rodiče nepřesvědčí, aby s nimi šli. Máňa to zvažovala opatrněji a raději ustoupila. Rozhodli se zaletět tam ve čtyřech. Máňa si ale všimla, že se Olda sotva drží na nohou.

»Poslyšte, neměli bychom to odložit?« navrhla. »Olda toho má právě dost, je to na něm vidět. Uvažte, je po nedávném úderu ze satelitu, párkrát použil neviditelnost, přinesl si domů tátu, neodložíme to raději na zítřek?«

Olda se sice kasal, že se cítí fit, ale tři ho přehlasovali.

»Tak tam leťte aspoň vy,« ustoupil nakonec. »Jen nevím, jestli je poberete. Když počítáš rodiče i sestry, budou čtyři.«

»Vezmeme si na to mikrobus,« navrhla Jarča.

»Príma!« ušklíbl se Olda. »Kdo bude řídit? Už vidím obrovský titulek v černé kronice: Tři nezletilí chyceni při pirátské jízdě Prahou!«

»Mikrobus samozřejmě pojedje jen po Útočišti,« zat'ukala si Jarča na čelo. »Zajede na místo, kde je na Zemi sídliště a tam na nás počká. Na Zemi se ani neukáže. Sedět v něm bude pan Bulis a ten nás taky v pořádku přiveze sem.«

»No dobře,« couvnul Olda. »To už vypadá rozumněji.«

Rozhodl se aspoň provést tátu po Útočišti. Vzali s sebou dvě štěňata a Františka. Ten se tady už vyznal, ale chtěl poznat Oldova tatínka. Vydali se nejprve do lesa, kde jim ochotná štěňata zakrátko přinesla z korun stromů šišku chlebovníku a salám, na chvíli se posadili v lesním altánku a diskutovali. Jak jinak než o Oldově mámě.

»Taky bych řekl, že ji nějaký zloduch očaroval,« řekl František. »Není normální, aby máma někomu pomáhala zabít vlastní dítě.«

»Nezdá se mi to jednoduché,« řekl zdrženlivě Oldův táta. »Sice tomu úplně nerozumím, ale to snad ani nemohla být ona. Připadá mi, jako by ji nahradila nějaká loutka bez vlastního vědomí. Nikdy by mě nenapadlo, že se tak změní!«

»A napadlo tě někdy nechat ji v tom?« řekl Olda. »To snad taky ne.«

»To je přece něco jiného,« bránil se. »Nenechal jsem ji ze své vůle. To ona mě požádala, abych odešel.«

»Požádala tě o to sama, nebo s Johanem?« zajímal se Olda.

»S Johanem,« svěsil hlavu. »Měl přitom řeči o džentlmenských dohodách mezi chlapy, já ho ani moc neposlouchal, byl jsem z toho dost mimo.«

»Mimo, to je to správné slovo!« řekl Olda. »Byli jste nejspíš oba pod vlivem ďábelských sil. Poslyš tati, až ji přivedeme, možná ještě chvíli pod tím vlivem bude, nevíme, jak dlouho to působí. V každém případě ji tu chvíli musíme přidržet. Vezmi si ji na starost a huč do ní...«

»Nech to na mně, Oldříšku,« přerušil ho otec. »Snad to nezkazím. Kdy pro ni chceš jít?«

»Jen co se vrátí Máňa s rodiči a sestrami,« řekl Olda. »Napřed musíme mít jistotu, že jsou v pořádku.«

»Na mámě ti nezáleží?« řekl František, ale podívali se na něho udiveně oba.

»Až sem vezmeme mámu, Johana to rozvzteklí,« vysvětloval rychle Olda. »Mohl by si dát práci vyhledat každého, kdo s tím má něco společného a mstít se na nevinných. Když sem dostaneme nejprve ty ostatní, utře nos.«

Prošli se ještě po lese a vrátili se do paláce.

»Jak vlastně otevíráš ty dveře?« vyzvídal na Oldovi táta.

»Telepaticky,« ujistil ho Olda. »To tě naučím, až dostaneš telepatii. Už ti ji pěstují.«

Když ale tátovi ukázal, jak klonuje nové orgány na sobě, táta zvažněl.

»Poslyš, to tě ani nebolí?«

»Dá se to vydržet,« mávl rukou Olda. »Tím se nezabývej, to není tvoje starost.«

»Není to oběť, dát někomu kus sebe sama?«

»Oběť by to byla, kdybych ti dal něco, co mi bude chybět,« nesouhlasil Olda. »Třeba když dříve dal někdo příbuznému ledvinu. Ode mě to oběť není, vždyť o nic nepřijdu.«

»Je to ale trochu nezvyklé,« trval na svém táta.

»Na to si zvykneš,« ujistil ho syn. »Ogdurové to umí lépe, my aspoň takhle.«

»Neměli bychom se aspoň zamyslet, proč nám to Bísíája nedala?«

»Ať nad tím uvažuješ jak chceš, převáží skutečnost, že nám to Přítel andělů přece jen daroval, i když nepřímou, přes Čerta. Určitě věděl co dělá.«

»Dobře, uvidíme,« vzdal to táta. »Takže si na všechno musím ještě počkat, je to tak?«

»Ano – ale dočkáš se,« uklidňoval ho Olda. »František už to zná a může ti o tom ledacos povědět.«

»Proč ne ty sám?«

»František ti bude věkově blíž,« usmál se Olda. » Samozřejmě můžeš chodit i za mnou, ale já tu mám plno práce, zejména když přivezou pacienti. A taky se začínáme připravovat na studium a jestli to chceme dělat pečlivě, a to musíme, když jsme první takový případ, budeme mít těžké starosti.«

Stěhování Hadrbolcových i Koutových do Útočiště proběhlo hladce, až se tomu divili nejen přihlížející, ale i ti, kdo to spískali.

Jarča zkrátka postavila rodiče před hotovou věc: stěhují se do cizího světa, jinak špatně dopadnou. Její rodiče sice lamentovali nad tím, že se jejich jediná dcera dostala do konfliktu s nefalšovanými silami Pekla, ale Jarča je brzy přesvědčila.

»Co tam budeme dělat?« zajímal se pan Kouta.

»Léčit jako my,« řekla Jarča s klidem Angličana. »Zdá se ti to málo, tati?«

»Vždyť to neumíme!« odporoval jí.

»To se rychle naučíte,« mávla rukou Jarča. Nebyli první, koho přesvědčovala, už v tom měla praxi. »Kdybyste mě poslechli dřív, mohla jsem mít s sebou i Dana.«

Jarčin pes vběhl minulý měsíc pod auto a rodiče ho nechali v beznadějném stavu utratit. Jarča se to dozvěděla příliš pozdě, Dan byl už pryč.

Hadrbolcovi váhali ještě víc. Máňa by je sama nepřesvědčila, ale hodně jí pomohli Jarča a zejména Vítek na ně udělal nejvěrohodnější dojem. Život rodiny Hadrbolcových se změnil už když Máňa souhlasila stát se Oldovou první učednicí. Zpočátku to Hadrbolcovi považovali za nějakou novou dětskou hru, ale po úspěšném složení maturity měli jistotu, že se s jejich dcerou stalo něco mimořádného. Varování, že by se mohli stát obětí skutečných pekelných sil, ani nezpochybňovali. Máňa se už dřív doma zmiňovala o některých problémech, takže teď šlo jen o míru nebezpečí.

Mikrobus se musel na několikrát otočit, než všechno odvozil. Hadrbolcovi si ze Země přivezli všechno. Nechali tam vyklizený byt, který pan Hadrbolec řádně vypověděl, stejně jako oba podali řádnou výpověď v zaměstnání.

»Pořádek musí bejt!« tvrdil, když ho Máňa s Jarčou doprovázely, aby v případě nouze zajistily ústupovou cestu do Útočiště.

Nutno přiznat, že k žádnému ústupu nedošlo. Nepatrné komplikace nastaly s bytem. Na sídlištích nebývá zvykem vracet byt jen tak, bez nějakých podmínek, takže se tomu úředníci, se kterými pan Hadrbolec jednal, opravdu upřímně divili.

Vzhledem k nenadálému přesunu si Máňa vymínila, že pro rodiče i sestřičky vypěstuje příslušné klony sama a Oldu i Alexijevo si při operaci vezme za asistenty.

»My ti je upravíme!« nabízel se ochotně Olda.

»Hele, máš svého tátu,« odmítla pomoc Máňa. »Já se to taky musím naučit, nemyslíš?«

Olda na ni dál nenaléhal a připravoval se na zítřejší ráno, kdy si zamýšlel jít pro maminku. Máňa, Jarča i Vítek samozřejmě trvali na svém doprovodu. Kdyby tam byl Johan, čtyři by měli větší váhu než minule tři. Akci připravovali pečlivě, jako by šlo o událost světového významu. Pro Oldu to ale takový význam mělo a ostatní s ním cítili.

Připravili se proto brzy na ráno. A Olda měl srdce až v krku, jak se cítil napnutý. Málo platné, mělo se rozhodnout o jeho mamince, která mu, navzdory zradě, které se dopustila, byla pořád drahá.

Ráno se komando únosců ještě naposledy sešlo k poradě.

Olda bude dbát na to, aby se jeho mamince nic nestalo a aby ji v pořádku dopravil přes bránu do Útočiště. Máňa, Jarča a Vítek měli coby zbytek komanda krýt ústup. Olda pro jistotu uvažoval i případ, že by tam našli Johana. Pak by se nejprve pokusili o jeho zastrášení a kdyby to nestačilo, krátce s nimi probral účinné prostředky použitelné i proti d'áblovi, od přimražení přes vypnutí elektřiny až po zoufalý úder přímo do mozku. Jak říkala Bísíája, zabil by jistě slona i nosorožce, ale nemusel by stačit proti d'áblovi.

A pak vyrazili letem nad lesíky venušského světa až do míst, kde vlaječky pořád ještě označovaly paneláky, kde dříve bydleli Hadrbolcovi i Oldův bývalý domov.

»Jak říkám, neztrácej ani vteřinu! Popadneme ji a letíme!« opakoval Olda, když zvonil na zvonek u dveří, které tak dobře znal.

Ozvalo se odemykání. Oldovi to bylo divné, maminka se přece nezamykala. Ale když ji spatřil, oddychl si. Byla to ona.

»Panebože – Olda!« vydechla údivem, když ho spatřila.

Pak se ale ke všeobecnému zděšení pomalu složila na zem, jen ji Olda na poslední chvíli zachytil očima.

»Co jí je?« vyhrkla zaraženě Máňa. S touhle eventualitou zjevně nepočítali.

»Nevím, ale nikdo jiný tu není, takže letíme!« vzpamatoval se Olda.

Popadl maminku za bezvládnou ruku, aby ji mohl lépe nadnášet, otevřel si přímo na chodbě bránu a následován v těsném závěsu svými kamarády, vznesl se do výšky. Ať se stalo cokoli, teď pro ně byla jediná možná cesta: do Útočiště.

»Ivo, pojd' mi pomoci!« volal už během letu telepaticky Alexijeva.

»Co je?« zneklidněl Alexijev. »Co se děje?«

Olda mu rychle vysvětlil, že maminka omdlela a on neví proč.

»Nemůžeme ji křísit energií, je gravidní!« vysvětloval rychle Alexijevovi.

»Aha!« pochopil primář. »Dobře, letíme tam raději oba.«

Bylo ale jasné, že jim to z Pardubic potrvá déle. Olda v čele komanda únosců letěl tak rychle, jak to šlo, takže byli zakrátko u paláce.

Sestřičky, zburcované Máňou, Jarčou a Vítkem, je už čekaly, ale Oldova maminka se už probírala i bez jejich pomoci, sotva ji uložili na nemocniční lůžko.

»Oldo...« vzlykla, když viděla kolem sebe všechny, ale nejbliž svého kluka.

»Mami...« přitulil se k ní Olda.

»Co je s tebou?« ptala se ho bezradně.

»Přišel jsem si pro tebe,« řekl Olda.

»To už jsme v nebi?« zeptala se ho ještě zmateně.

»Do nebe to má hodně daleko,« usmál se trochu. »Ale částečně máš pravdu, na Zemi už nejsme. Žijeme teď na jiném světě.«

»Ty nejsi... mrtvý?« zeptala se ho. Až teď si všimla, že ji drží za ruku a stiskla mu ji co nejpevněji, asi aby se přesvědčila, že je skutečný.

»Kdo tvrdil, že jsem mrtvý?« zamračil se Olda. »Johan, co? Ten udělal všechno, abych byl, jenže mu to nevyšlo, syčákovi!«

»Johan ti přece pomáhal!« zastala se ho maminka.

»Leda do hrobu!« ušklíbl se kysele Olda. »Ten darebák mě chtěl zabít a asi pětkrát měl k tomu blízko. Jsem tak rád, že tě máme konečně tady! Ani nevíš, jak jsem se o tebe bál!«

Trochu se nadzvedla a rozhlédla po přihlížejících. Poznala Oldovu spolužačku Máňu Hadrbolcovou, pak svého bývalého muže, ale ostatní viděla poprvé.

»Ty ses dal dohromady s tátou?« zakabonila se trochu.

»Táty se chtěl Johan zbavit taky!« řekl Olda. »Naštěstí jsme mu to překazili. Utekl nám, jen trochu smradu po síře po něm zůstalo.«

»Po síře?« nechápala a zřejmě mu nevěřila.

»No ovšem, co chceš po pekelníkovi?« řekl Olda. »Nejsou všechny světy stejné, některé z našeho pohledu nevoní. Například Xijtra páchne po zkažených vajíčkách, pro její obyvatele je to ale normální. My máme štěstí, tenhle svět je pro nás příjemný a dalo by se říci, že trochu voní po jasmínu. Na to si ale zvykneš a pak ti to ani nepříjde. Svět, který používají ďáblové, smrdí po síře, ale to se přece ví už hodně dlouho.«

»Oni vážně žijí v takovém... smradu?«

»Nejspíš ne,« řekl Olda. »Ten svět mají jen jako ústupovou cestu. Bude to asi sopečně aktivní marsický svět. Bydlí ale na Zemi, žijí už tisíce let mezi námi a dokáží se nám dokonale přizpůsobit. Proto je málokdo rozezná od obyčejných lidí. Jen když chtějí nakvap odejít, berou to přes svět, kde smrdí síra.«

»Johan na to ale nevypadal!« tvrdila pevně.

»To je právě ono!« opáčil Olda. »Nevypadal na to! Byl to celkem příjemný pán, že? Ten vzor elegance vypadal tak důvěryhodně, až jsi mu sama pomáhala zabít mě.«

»To snad ne!« odvětila prudce.

»Ale ano, maminko,« trval na svém Olda. »Pamatuješ se, jak jsem tě zoufale prosil, abys mě rozvázala, když mě chtěl Johan zabít? Odmítla jsi a kdyby mě zabil, věřila bys mu, že asi udělal všechno, aby mě zachránil, jen by se mu to zkrátka nepovedlo...«

»On tě přece ošetřoval...«

»Ošetřoval po úderu, který mi dal na uvítanou,« mračil se Olda. »Naočkoval mi přitom nenápadně biočip, kterým mě chtěl ovládat a mohl by mě zabít, kdybych se mu vzepřel. Ani by sis nevšimla, jak snadno. Tebe ostatně musíme také vyšetřit, jestli si tě neoznačil víc než si myslíš. Naštěstí až sem jeho moc nesaáh a my už se postaráme, aby ti neškodil ani na Zemi.«

»On mi snad nechtěl škodit,« bránila ho.

»Uvidíme,« řekl Olda. »Vítku, můžeš ji prověřit, jestli nemá v sobě podobný biočip, jako jsem měl já?«

Vítek byl maličko drobnější kluk než Olda, ale tady platil za odborníka na místní roboty. Netrvalo dlouho a měl výsledek.

»Samozřejmě je označená,« řekl spokojeně. »Na rozdíl od tebe to má v levém uchu, ty jsi to měl v pravém. Všechno ostatní jen potvrzuje, co jsem tušil. Úvodní sekvence ze satelitu má zřejmě nabudit biočip, aby vyslal svou identifikaci. Tvoje máma vysílá jinou než ty, takže se dá bezpečně odlišit. Když to souhlasí až sem, bude platit i to další, kdyby se jim zprotivila nebo znelíbila, zabili by ji na dálku taky, ta rána do mozku je drastická a podle mě nezávisí na fyzické síle člověka. Na profesionálního zápasníka postačí stejný impuls jako na mimino. Jiné je to jenom u lidí jako jsme my, kdo máme od hlavonožců orgán *tacuky*. Ten zvyšuje odolnost a zkracuje regeneraci. Řekl bych, že díky tomu jsi naživu. I když ses pokaždé vzpamatovával dlouho, bez *tacuky* bys to nevydržel vůbec.«

»Podobalo by se to těžké mrtvici,« přidala se Máňa. »Náhlá, ale jinak přirozená smrt bez cizího zavinění. Nikam se před ní neschováš, dostihne tě i na opačné straně světa, něco jako pověstná kouzla woo-doo... a kdoví, jestli to není ono. Je to fakt ďábelská metoda, jak držet na uzdě lidi, ať už se k nim dali sami, nebo jim jen náhodou padli do ruky. Co chcete – mrtvice!«

»Takže je to jasné,« obrátil se spokojeně Olda na maminku. »Dokud bys pro něho měla cenu, nechal by tě žít. Ale běda, kdyby ses mu vzepřela! Zabil by tě bez slitování.«

»To je strašné!« vzdychla si. »Je to vůbec pravda?«

»Mohli bychom ti to dokázat,« zamračil se trochu Olda. »Naše analyzátoři by mohly vyslat napodobeninu toho zničujícího impulsu, ale raději to zkuset nebudeme, i ta napodobenina může být nebezpečná. Cítila by ses po ní jako po ráně kladivem. Můžeš mi to věřit, přežil jsem už čtyři takové rány. Díky tomu příjemnému krasavci Johanovi a tobě, protože jsi mu v tom pomáhala.«

»Ale o tom jsem nevěděla!« rozbřečela se.

»Vždyť to víme!« řekl Olda smířlivě. »Nakukal ti, že je to pro moje dobro a tys mu na to skočila. On si tě možná předtím trochu podprahově zpracoval, abys mu to lépe zbaštila. Ale to už je zase jiná písnička.«

»Hele, Oldo, netrap ji už,« zastala se jí i Máňa. »Nevíš, co všechno zažila. Mně stačil na Johana jediný pohled, aby se mi chtělo zvracet.«

»Obával jsem se, že to bude horší,« uznal nakonec Olda. »Po tom, co mě odmrštila do telefonu...«

»Tak jsi to byl přece ty?« nadzvedla se. »Johan mi tvrdil, že jsi chodil s partou nějakých feťáků a pak ses oběsil v nemocnici na psychiatrii. Ani mě tam nepustil a důrazně mě varoval, že se mi ti grázláci budou v telefonu představovat tvým jménem. Snad uznáš, že by to byla hodně krutá legrace.«

»Byla by, kdyby to byla pravda,« řekl Olda. »To tě ani nenapadlo, že bys mi měla jít na pohřeb? Nebylo ti divné, že se žádný nekonal?«

»Já nevím,« začala vzlykat. »O tom nepadlo ani slovo. Teď je mi to taky divný, ale do dneška mi to ani nepřišlo...«

»Musel tě hodně tvrdě ovlivnit,« řekl Olda. »Vypadly ti úplně samozřejmý věci...«

»Už ji netrap,« řekla Máňa. »Vidíš, jak brečí. Přitom za nic nemůže, jestli byla, jak sám říkáš, psychicky ovlivněná.«

»Nechci ji trápit,« řekl Olda. »Ale musí si vyjasnit pravdu a lež, uspořádat si to v hlavě. Má to promíchané, neví co se stalo a co ne. Sama na to nestačí, musí jí s tím někdo pomoci, pokud možno někdo, komu může věřit.«

»Ty a tvůj táta nejste v tomhle nezaujatí,« řekla Máňa.

»Jistě,« přikývl Olda. »Těžko najdeš někoho nezaujatého. Proti Johanovi jsme zaujatí všichni, ale máme proč, ne?«

»No dobře,« mávla rukou Máňa. »Tak ji aspoň nech, aby se vzpamatovala.«

»Pravda ji snad nezabije,« nesouhlasil Olda. »Bud' se teď hned dozví celou pravdu, nebo si sama i bez d'ábelského ovlivňování zafixuje jeho lži. Jestli ji necháme na pokoji, začne nám nakonec zatvrzele opakovat, že Johan byl vlastně docela hodný. To je, oč tu běží!«

»Olda má pravdu,« přidala se k němu Jarča. »Jen by to nemusel vlastní mámě podávat taky jako palicí do hlavy.«

»To je ale to, co říkám!« řekla Máňa. »Mně je jí líto! Nechtěl bys to, Oldo, raději nechat na nás? Já jí to vysvětlím šetrněji. Když se teď nebudu muset po večerech vracet na Zem, budu mít na to víc času.«

»Ty přece neznáš všechno,« zpěchoval se Olda.

»Dobře, můžeme to udělat tak, že si uděláme pár večerních dýchánek u táboráku, kde to společně probereme,« navrhla Máňa. »Nebude to promarněný čas.«

»Dobře, to by šlo,« ustoupil trochu Olda. »Ale jedno si neodpustím. Teď hned a tady na tom místě musí vědět, že Johan je d'ábel a že bylo přinejmenším hloupé vyměnit ho za tátu. Musí vědět, že ji neočaroval šarmem, ale zákeřnými technickými prostředky, což je podle mě největší darebáctví. Nechci jí vyčítat, že tomu podlehla, asi to bylo silnější, než si myslíme, ale teď by se měla vrátit k tátovi, aby to spolu napravili.«

»Myslíš, že je to ještě možné?« vzdychla si.

»Za sebe bych řekl, že určitě,« řekl Olda. »Za tátu mluvit nechci, ať si to s tebou vyřídí sám, ale moc by mě zklamal, kdyby byl proti. Nemáte si ani co odpouštět, ani co vyčítat, oba jste byli oběti stejného darebáka.«

»Počkej – chceš tím říci...« začal Oldův táta.

»Ano, tati!« přerušil ho syn. »Použil na vás oba podprahové psychické ovlivňování, to je skoro totéž, jako kdyby vás opil nebo zdrogoval. Podlehl jste tomu a chovali se, jak on chtěl. Ale právě proto, že používal tyhle podlosti, nemůžete si vzájemně nic vyčítat. Na vašem místě by tak dopadl skoro každý.«

»Skoro každý? Ty ne?« sondoval syna opatrně táta.

»Já ne,« řekl stroze Olda. »Přiznejte mi tu výjimku. Mám od Bísíáji dar, který neumím nikomu na světě předat, odolnost proti podprahovým útokům. Na mě

nepůsobí, aspoň ne jako na jiné lidi. Ale umím si představit, jak to působilo na vás, proto vám navrhuji smířit se. A to nejlépe teď hned.«

»I když se stalo... víc než je zdrávo?« očekával napjatě otec synovu odpověď.

»Máš na mysli tu graviditu...?« zeptal se ho Olda bez obalu.

»To byste snad neměli řešit před děvčaty,« odtáhla se trochu Oldova máma.

»Prosím tě mami!« vzdychl si Olda. »Nevykládej si to jako cynismus mladistvých, ale kdo chce jít na podzim na lékařskou fakultu, musí vědět o čápech víc než malé děti, nemyslíš? Lékaři to musí brát věcně a Máňa i Jarča už toho vědí dost. Chceme přece dělat zkoušky s předstihem. Graviditu musíme umět rozeznávat už teď, jinak bychom některým pacientkám víc uškodili než pomohli.«

»Tady snad nejde o to... jako o okolnosti...« řekl otec.

»Dobře, jde o okolnosti,« souhlasil Olda. »Takže podlehnutí d'áblu bude mít nechtěné následky. Jde o to, jak se s tím vyrovnáte. Přimlouval bych se, abyste brášku prostě přijali jako vlastního a nemluvili o tom.«

»To nepůjde jen tak,« namítl otec. »Ví o tom příliš mnoho lidí.«

»Kdo o tom neví, tomu to bude putna a ostatní to pochopí,« opáčil Olda. »Tak o co jde? Opakuji, Johan používal podprahové prostředky. Pod jejich vlivem se to dá chápat spíš jako znásilnění než jako selhání.«

»Ty to vážně tak cítíš?« podívala se na Oldu přece jen trochu udiveně Máňa.

»No jistě,« opáčil Olda. »Právě teď by měl táta stát při mámě nejvíc, ne?«

»Ale to dítě bude přece...« zarazila se Máňa.

»Bude to můj bráška,« zarazil ji stroze Olda. »A skoro mě těší představa, jak bude Johan zuřit, až budeme jeho dítě vychovávat jako učedníka andělů...«

Bylo to možná trochu zlomyslné.

Ale Oldovi to nikdo nevyčítal.

Mezitím přiletěl Alexijev. Zrádnou d'ábelskou vysílačku s Vítkem brzy zaměřili a hladce odstranili, aby nepředstavovala nebezpečí při případné návštěvě Země.

Olda se operace účastnil jako asistent, přenechal to Alexijevovi. Pomáhal ještě maminku odvézt, ale svěřil ji do opatrování tátovi. Sám se vrátil na sál.

»Poslyš, Ivo,« řekl Alexijevovi. »O prázdninách jsem na vesnici potkal pomocníky d'áblů. Dělalí potíže, ale pak se jimi zabýval Přítel andělů a tvrdil, že se jich nemusíme obávat, protože jim trochu přemazal paměť, aby na službu d'áblům zapomněli.«

»To by snad znamenalo, že se jich už nemusíš obávat,« přikývl Alexijev.

»Jak se to vezme,« pokrčil rameny Olda. »Napadlo mě zakročit i u nich. Mohli by být ohrožení, jako kdyby se vzbouřili, nemyslíš? Smazaná paměť asi sama o sobě člověka z moci d'áblů nedostane.«

»Člověče, to bys mohl mít pravdu,« zvažněl Alexijev.

Olda si tedy telepaticky přivolal jedno ze štěnat, Broka. Požádal ho, aby zavolal štěněcí službu cestovní kanceláři na Zemi a když ho Brok ujistil, že Alík je připravený, pověřil Olda Alíka, aby se spojil s Cilkou.

Přes tento řetězec se pak zeptal Cilky, jestli by se mu nemohla podívat, co právě dělají Prskavcovi, především ti z Ameriky, otec a syn Johny a Ingrid.

»Ty to nevíš?« podivila se Cilka. »Před měsícem se všichni tři zabili v autě.«

»Jak to?« zarazil se Olda.

»To nikdo neví,« odpověděla Cilka. »Jeli prý moc rychle a najednou z ničeho nic vjeli do protisměru, přímo pod kamion. Všichni na místě mrtví. Tady se o tom dlouho mluvilo, někteří jim to přáli, ale většina říkala, že se poslední dobou změnili k lepšímu a že je jich škoda.«

»Aha,« polkl zklamáním Olda. »Takže mě to napadlo dobře, ale pozdě.«

»Co tě napadlo?« zajímalo Cilku.

»Napadlo mě, že jim může hrozit nebezpečí,« vysvětloval jí Olda. »Měl jsem pravdu, ale napadlo mě to pozdě.«

»Co tě vlastně napadlo?« chtěla vědět Cilka.

»Něco důležitého,« řekl Olda. »Ale to bychom si měli říci mezi sebou. Když tě nevidím, není to ono.«

»Jen povídej, jindy ti telepatie nevadila,« řekla trochu kousavě.

»Nevadila,« řekl Olda. »Ale nejsem na Zemi a telepatím s tebou přes dvě štěňata, to je hodně velká oklika.«

»Přes dvě ...štěňata?« zarazila se.

»Ano,« ujistil ji. »Jsem právě mimo dosah pozemské telepatie a ta štěňata, kterých jste šest zbytečně utopili, nám teď zajišťují spojení se Zemí.«

Myslel si to hodně jízlivě, ale ta jízlivost nejspíš přes štěňata neprošla. Škoda.

»Hele, nemohl bys mi aspoň říci, co to bylo za nebezpečí?« chtěla vědět Cilka.

»Prskavcovi sloužili d'áblům,« začal Olda. »Pak se opravdu polepšili, ale d'áblové na ně nezapomněli. Není asi snadné se od nich odtrhnout.«

»A neříkal jsi naposledy, že už budeme před nimi bezpeční?« sondovala opatrně Cilka.

»Myslel jsem si to,« přiznal Olda. »Ale neříkal jsem, že to tak bude navěky.«

»A ty si vážně myslíš, že by mohli...« uvažovala Cilka.

»Podívej, Cilko,« přerušil ji Olda. »Narazili jsme na Zemi na skutečné d'ábly, tady končí veškerá legrace. Nežijeme na Zemi, přestěhovali jsme se do světa, kam se za námi nedostanou. Kdybych si opravdu myslel, že ti něco hrozí, navrhl bych ti přestěhovat se k nám i s rodiči.«

»To by naši určitě nechtěli,« odpověděla rychle.

»Rodiče Máni Hadrbovcové a Jarči Koutové už tu jsou,« řekl Olda. »Holky se účastnily přímého konfliktu s d'áblem a ten si je mohl zapamatovat. Mohl by se jim mstít na rodičích i na sourozencích. Raději jsme je přesvědčili, aby se sem přestěhovali. Nemusíš se bát, tady se všichni uživíme.«

»A co ty?« chtěla vědět Cilka.

»Bydlím tu také i s rodiči,« řekl Olda.

»No jo, to máš těžký,« zachmuřila se Cilka. »Našim se nebude chtít.«

»Ani Hadrbovcům, ani Koutům se nechtělo,« ujistil ji Olda.

»A co by tam dělali?« dodala Cilka. »Táta je přece sedlák, na doktora se nehodí.«

»Upřímně řečeno, sedláky tady nepotřebujeme,« řekl Olda. »Ale kdyby se přeškolil na sadaře, těch by tu bylo potřeba hodně.«

»Sadař má k sedlákovu blízko,« uvažovala Cilka. »Táta má na Zemi velikou zahradu, asi by mu nevadilo mít ji jinde. Jenže on je pyšný na to, že tady žili už naši prapra...«

»Pamatuješ se na salámovníky, co jsme všichni spolu sázeli?« připomněl jí Olda.

»Jak by ne,« usmála se. »Budeš se divit, rostou. Už jsme sklidili pár malých salámků, dohromady asi pět kilo. Rozdělili jsme je poctivě, nakrájeli na chleba a měli jsme z nich pár docela dobrých svačín.«

»Tady bychom je také potřebovali,« řekl Olda. »Od hlavonožců máme nejen salámy, ale i máslo, chlebovníky, melouny a špekovníky, nediv se, vycházíme s nimi v dobrém. Tady ve zdejší světě zase rostly jitřnicovníky, masohrušky a mléčné stromy. Ale my doktoři tu máme plno práce, do sadařiny fušujeme jen jako hobby a podle toho vypadá. Někdo by se tomu měl věnoval soustavně.«

»Vy už jste doktoři?« chytila se toho.

»Diplom ještě nemám,« přiznal Olda. »Ale to je jen otázka zkoušek, zkušeností máme dost, dokonce i s kříšením mrtvých.«

»A bylo by možné, aby si tam táta přivezl traktor, nářadí, ale hlavně krávy a pár prasat?«

»Traktor ...na sadaření?« zapochyboval Olda. »Což o to, dostat sem traktor nebude žádný problém, jako palivo vyzkoušíme naftovníky... ale na krávy, koně a prasata zapomeň, zvířata ze Země by tu jen překážela.«

»To tátu těžko přemluvím,« zakabonila se Cilka. »On tvrdí, že brambory má nejraději propasírovaný přes prase a na šunku nedá dopustit.«

»A co když požádáme chobotnice z Xijtry, aby pro nás vyvinuly šunkovníky?« napadlo Oldu. »V genetických úpravách mají tisíciletou praxi, tohle jistě zvládnou.«

»Geneticky upravované potraviny? Fuuuuj!« otrásla se.

»Ale salámy ti chutnaly, co?« rýpl si Olda. »Jen počkej, až ochutnáš jitřnice! Mají chuť po majoránce, ačkoliv majoránku ani maso neviděly ani z rychlíku!«

»No jo, ale nevíš, co za průšvih z toho časem může být...«

»Cilko, znáš ty vůbec poselství Alfréda Nobela?«

»Toho od Nobelovy ceny?«

»Jo, přesně toho,« potvrdil Olda. »Proslavil se zejména dynamitem pro usnadnění prací v kamenolomech a dolech... zkrotil tím nebezpečný nitroglycerin, používaný předtím. Spoustě lidí zachránil život a za kdejaké zneužití už rozhodně nemůže.«

»To vím, to se učí ve škole,« přerušila ho Cilka.

»No a co možná nevíš: Nobel si v závěti kromě udělování cen vymínil, aby mu na výročí jeho smrti zapalovali na hrobě ...ten nebezpečný nitroglycerín.«

»Ten bouchavej?« nedůvěřovala mu.

»Jo, ten. Když ho opatrně zapálíš, shoří rychleji než benzín, ale klidně, nebouchá. Dělalí to už hodně dlouho, Nobelův hrob toho dost pamatuje, ale ještě se nestalo žádné neštěstí.«

»No dobře, asi si dávají pozor... ale o co jde?«

»To je totiž to Nobelovo poselství lidstvu: Nebezpečné věci svěřujte jedině odborníkům! A neplatí to jen o nitroglycerinu...«

»Dobry,« uznala mu to. »A co to má společného s námi?«

»Podívej, Cilko, když nás Bísíája naučila léčit, byla by podle mě chyba nevyužívat toho. Ale pravdu máš i ty, nemůže být každý lékařem, někdo musí být i sedlákem. Co kdybychom tobě a tvým rodičům umožnili kontakt s chobotnicemi, vyznají se v zemědělství lépe než lidé. Když se to od nich naučíte, můžete se na Zemi stát nejlepšími sedláky na světě. Co ty na to?«

Odpověď dlouho nepřicházela. Cilka zřejmě přemýšlela.

»Vypadá to lákavě,« odvětila po chvíli.

»Chobotnice mají lepší zemědělství než my lidé, i když jiné,« pokračoval Olda. »Tady to nepotřebujeme, ale až se budeme vracet na Zem, bude se to jistě hodit. Když už chce mít z tebe tatínek sedláka, tak aspoň trochu inteligentního, nemyslíš?«

»Táta si to vůbec představuje hrozně,« řekla. »Nejdřív mi zakázal mluvit s tebou, teď mě zase přemlouvá, abych se kamarádila s Jirkou Rovným... Jirka je tak jako tak můj kamarád, ale nesnesu, aby mi někdo nařizoval, s kým se kamarádit smím a s kým ne. Ani vlastní táta!«

»Dobře děláš!« opáčil Olda. »Do toho si nenech mluvit, třeba se to vyřeší jinak. Ještě by tě nahnali do něčeho, čeho bys litovala. Jako když se pan Prskavec starší snažil dát dohromady nás dva. To bylo tak nepřirozené, že to nemělo šanci, i když věřím, že to asi myslel dobře...«

»Poslyš, Oldo... zlobíš se ještě, že jsem ti dala košem?« pomyslela si.

»Nezlobím,« řekl Olda klidně. »Ani bych nechtěl holku, která si mě neváží.«

»Já jsem tě uznávala!« namítla.

»Ale jdi!« usmál se. »Vždyť jsi mi to sama řekla na rovinu. Byl jsem pro tebe mrňousek, nevzala by sis mě, ani kdybych byl jediný na světě.«

»Protože mě pan Prskavec naštvál,« opáčila rychle. »No uznej, rozhodovat beze mě něco tak závažného, to si dovolil moc!«

»Však jsem mu taky předpovídal neúspěch,« souhlasil Olda. »Hele, pusť to z hlavy, je to pryč... a dopadlo to lépe, než jsme si oba přáli, ne?«

»Nevím,« vzdychla si. »Ty sis tam našel hned dvě, zato já tady...«

»Ale copak? Vždyť tam máš docela dobrou partu!« podivil se.

»Parta je dobrá, ale...« zarazila se najednou.

Olda už se chtěl zeptat, co jí vadí, když se zase ozvala.

»Poslyš, to bych ti raději řekla soukromě, aby to nešlo přes štěňata. Nemohli bychom se sejít? Ale někde na Zemi, nevím, jak bych se do toho vašeho světa dostala.«

»Chceš, abych za tebou dneska přiletěl?«

»Dneska?« rychle uvažovala. »Dneska už raději ne. Co takhle zítra večer?«

»Přiletím tedy zítra večer,« souhlasil. »Pro mě je to maličkost.«
»Budu tě vyhlížet,« slíbila mu.

Vyvrhel

Od chvíle, kdy se do Útočiště přistěhovali Hadrbolecovi, se dětskému čtyřlístku kontakt se Zemí ztenčil. Kromě lékařů, dojíždějících do opevněné cestovní kanceláře, se na Zemi pohybovala už jen Jarča, ale ani ona se tam netoulala zbytečně, jako dřív. Také ji začínala více zaměstnávat příprava na školu. Přilétala teď z domova brzy ráno, občas se dokonce nechala svézt autobusem, ale když po rozmístění pacientů všichni rozdali své dávky energie, uklidili se někam stranou a společně se až do večera učili.

Toho rána to přitom začalo docela obyčejně...

Jako vždy po příjezdu pravidelného autobusu se u vchodu do paláce shromáždili všichni zaměstnanci včetně štěnat. Doprovázející lékař Libor Černý předal Vendule Brožové složku s diagnózami a začal pomáhat pacientům vystupovat.

Nepohyblivých pacientů bylo tentokrát méně. Jen dva museli z autobusu vynést, uložit na lůžka a odvézt, ostatní vystoupili sami. Někteří se nadšeně protahovali, ačkoliv cesta nebyla dlouhá, jiní se procházeli a přitom si dupali na půdu tohoto světa, jako by tomu pořád nemohli uvěřit, jen dva využili nabízených křesílek a posadili se.

»Mohl bych si soukromě promluvit s doktorem Alexijevem?« zeptal se Libora Černého jeden z těch pohyblivějších. Zdál se být mladší než byl věkový průměr pacientů, měl na sobě bezvadný černý oblek a ani nevypadal jako pacient, spíš jako zdravý. Což byl klamný dojem, sem přece zdraví lidé nejezdili.

»Momentíček, prosím, teď na to není čas,« omluvil se mu doktor.

»Chcete ten rozhovor zprostředkovat?« nabídla se naopak ochotně Marie. »Zavolám ho a mohla bych vám to tlumočit.«

»Nechci,« odmítl ji pacient. »Chtěl bych s ním mluvit sám, mezi čtyřma očima.«

»To nepůjde,« ujistila ho Máňa. »Doktor Alexijev je sto kilometrů odtud a má tam plno práce. Nemůže se jen tak uvolnit.«

»To je nemilé,« zamračil se pacient. »Já s ním ale opravdu potřebuji hovořit a jeho to jistě bude zajímat. Říkali mi, že tu určitě bude, je tu snad ještě šéfem, nebo ne?«

»Trochu jsme se reorganizovali,« opáčil Olda. »Alexijev teď řídí pardubickou pobočku. Tady šéfuje doktor Černý, ale budete muset počkat, až dokončí příjem.«

»Času mám dost,« zamračil se pacient. »Vy jste také pacienti?«

»Ne, my tu léčíme,« odvětila Máňa všesměrově telepaticky. Tuhle otázku už tady slyšeli přinejmenším stokrát, stokrát na ni odpověděli, ale málokdo jim věřil, když na něho promluvili normálně. Telepatie jim ale dodala takové věrohodnosti, že už obvykle nikdo nepochyboval.

Pacientem to trhlo, jako ostatně s každým, kdo se poprvé setkal s telepatí. Z překvapení se ale velice rychle vzpamatoval.

»Taky dobře,« opáčil. »Je tu někde poblíž nějaký kluk Olda? Jestli opravdu léčíte, měli byste ho znát.«

»To jsem já,« řekl Olda nahlas, ale ani se nepohnul. Pacient se mu nějak nelíbil. Z příliš sebejistých lidí se obvykle vyklubali notoričtí kverulanti, kterým nebylo nic po chuti. A tenhle vypadal přímo ukázkově.

»Mohl bych si tedy promluvit aspoň s tebou?« obrátil se pacient na něho.

»Beze všeho,« přikývl Olda. »Ale můžete klidně mluvit před všemi. Mezi námi telepaty nemají soukromé hovory smysl, stejně všichni víme všechno.«

»Mezi vámi telepaty?« opakoval trochu udiveně.

»Telepatii užíváme všichni mimo pacientů,« řekl Olda. »Výjimky spočítáte na prstech.«

Narážel tím nejspíš na řidiče Bulise a jeho ženu, kteří pořád telepatii odmítali.

»S tím jsem nepočítal,« zamračil se pacient.

Ještě jednou přelétl očima mlčící čtyřlístek, ale děti vypadaly neústupně.

»Dobrá,« rozhodl se náhle. »Dovolte mi představit se. Na seznamu pacientů jsem jako Isidor Kohák, ale mé skutečné jméno je Ariel Sarimachiel a jsem – ďábel.«

Oldovi se úžasem rozšířily oči. Pravda, pacient se mu nezdál, ale přímé přiznání jejich největšího nepřítele bylo pro všechny trochu silné. Máňa, Jarča i Vítek se rychle vzpamatovali, bez dalšího domlouvání utvořili kolem vetřelce vějíř, ale čekali, co udělá Olda.

»Nepřišel jsem vám škodit, ale vyjednávat,« dodal Sarimachiel rychle, když viděl, jak se všechny čtyři okamžitě připravily... na co? Na obranu, nebo na útok?

Nikdo mu neodpověděl.

»Podívejte se, chci jednat na rovinu,« pokračoval, když viděl ty sveřepé pohledy.

»K vyjednávání musí být alespoň minimální důvěra,« řekl Olda zamračeně.

»Nedivte se, máme s vámi velice špatné zkušenosti,« dodal.

Usoudil, že bude lépe neznámého zaměstnat vyjednáváním, než přiletí Alexijev, kterého zatím Máňa telepaticky přivolávala.

»Vím to,« přikývl ďábel. »Ale tady jsme na vaší půdě. Vydávám se vám zcela do rukou, nemám ani možnost vrátit se vlastní silou. Očekávám, že se s vámi dohodnu po dobrém, jinak bych to ani neriskoval.«

»To tedy očekáváte hodně,« naježil se Olda. »My vám totiž nevěříme ani pozdrav.«

»Ale uvěřili jste mi! Přinejmenším mé jméno a původ,« usmál se trochu kysele ďábel.

»To ještě ano,« přikývl Olda. »Vaše psychoúduery už známe, takže se nedivte, když jsme ostražití. Jsme sice na vás jen čtyři, ale nečekejte, že se k vám kdokoliv z nás obrátí zády.«

»Buďte tedy ostražití,« souhlasil ďábel. »Tím tolik neriskujete. Já riskuji víc.«

»Možná,« připustil Olda. »Proč jste vlastně přišel?«

»Aby bylo mezi námi jasno,« pokračoval ďábel. »Nejsem žádný oficiální vyjednávač, jsem jen soukromá osoba. Přišel jsem za vámi tajně, u nás o tom nikdo neví. Vám to prozradit musím, nemám zkrátka jinou možnost.«

»Dobře, tak nám tedy soukromě vyklopte, proč jste tady,« mračil se Olda.

»Jsi pro mě nejzajímavější člověk nejen tady, ale i na Zemi,« řekl ďábel. »To není žádná lichotka, ty nemám ve zvyku, to je skutečnost. Jeden z nás, asi si ho pamatuješ pod jménem Johan, ti vpálil cejch. Nejspíš už víte, že je to spolehlivý biočip ke sledování našich objektů, to vám jistě neříkám nic nového. Nedávno ale Johan přišel s neuvěřitelnou zprávou, že tě viděl na vlastní oči na Zemi, ale nic tě přitom neprozradilo, biočip zkrátka selhal. Informoval jsem se o tom pro jistotu důkladněji. S biočipem jsi byl na Zemi čtyřikrát, vždycky jen krátce, pod jednu vteřinu. Nevím, jak jsi přežil čtyři popravky ze satelitů, ale pak jsi tam najednou byl bez funkčního čipu a kdyby tě Johan na vlastní oči neviděl, nikdo by o tobě nevěděl.«

»Ty biočipy, jak jim říkáte, jsou pěkné svinstvo!« vybuchl Olda. »Nepoužíváte je jen ke sledování, vy jimi lidi rovnou vraždíte!«

»Hodnocení si můžeme oba nechat od cesty,« řekl klidně ďábel. »Nepřišel jsem se dát od vás přesvědčovat a vůbec ne, když s vámi souhlasím. Je to obousečná zbraň a nezabíjí jen lidi. Důležité je jen jedno. Umíte ten biočip najít a odstranit, že?«

»Odstraníme to každému, koho si vezmeme pod ochranu,« mračil se Olda. »Tyhle podlé prostředky už vám nepomohou.«

»Jak komu,« podotkl bez mrknutí oka ďábel. »Proto jsem tady. Potřeboval bych od vás službu. Abyste jeden takový biočip našli a zničili. Nechci to zadarmo.«

»Chcete snad vědět, jak to děláme?« opáčil Olda. »Z toho se moc nedozvíte. Nanejvýš se přesvědčíte, že ten biočip najdeme, ať je schovaný kdekoliv.«

»Nezajímá mě, jak to děláte,« řekl ďábel. »Zajímá mě jen výsledek. Chci zkrátka jeden takový biočip zničit. Aby beze stopy zmizel, jako ten tvůj.«

»Vy to sami nedovedete?« nedůvěřoval mu Olda.

»Dovedeme,« přikývl ďábel. »Kdo někoho očipuje, obvykle dobře ví, kam to do objektu vložil a teoreticky to může i odstranit, i když se to obvykle nedělá. Jiná možnost je lokalizace pomocí bioradaru. Ten je ale na Zemi jen jeden, je příliš dobře hlídaný a oprávnění k němu má jen rada knížat. Já do ní nepatřím, takže tu možnost nemám. Proto jdu za vámi.«

»Poslyšte, nechcete nakonec odstranit ten biočip sám u sebe?« napadlo Oldu.

»Proto jsem tady!« zdvihl prst ďábel. »Dá rozum, kdybych to chtěl pro někoho jiného, nechodil bych sem osobně, ne?«

»Proč to ale chcete?« nedůvěřoval mu Olda.

»To je velice primitivní otázka i odpověď,« ušklíbl se ďábel. »Nač to potřebuji? Asi aby o mě nikdo nevěděl, ne? Myslíš, že jen tobě bylo nepříjemné vědět, že tě někdo nebo dokonce něco neustále sleduje?«

»Proti mně jste to ale použili jako vražednou zbraň!« vybuchl Olda.

»Jak vidím, neúspěšně,« odvětil ďábel. »Mít na hlavě klobouk, smekl bych, málokdo to přežije. Skoro si myslím, že jsi první, kdo zůstal naživu, i když se takové případy jistě budou utajovat, jak to půjde... Nejspíš tě zachránilo, že ses vždycky na poslední chvíli spasil útekem. My jsme sice odolnější, ale uvažuj, snad si nemyslíš, že se tyhle biočipy dají používat jen proti lidem? Hodně bys mě zklamal, mám jinak o tvé inteligenci dost vysoké mínění.«

»Takže se chcete dostat mimo dohled vašich šéfů, je to tak?« nadhodil Olda.

»Přihořívá!« přikývl ďábel. »A nejen to. Nezbylo mi než vsadit na upřímnost, ačkoliv to ode mě vypadá jako kapitulace. Johan vyzpovídal ve tvém okolí kdekoho, takže víme, že na Zem dorazili naši dávní nepřátelé. Ano, ti, kterým říkáte Ogdurové. Naše knížata již rozvažují všechny možné strategie, ale podle mě, upřímně řečeno, přicházejí v úvahu jen dvě. Zoufalá obrana do posledního bojovníka, nebo útek. Třetí variantu, včasnou likvidaci jejich předvoje, jsme zřejmě prošvihli. Víme, že tady byla jen jedna malá andělka a tu bychom snad dokázali zamést beze stop, kdybychom si jí všimli. Vyklouzla nám ale a už to nenapravíme.«

»To je jen dobře,« řekl Olda. »Bísíája tvrdila, že si musí přivést své krajany, sama by na vás nestačila. Víme ale, že se v pořádku vrátila, takže je otázkou času, kdy se tu objeví.«

»To už vím i bez tebe,« usklíbl se ďábel. »Naše smůla je v tom, že je nás málo. Jediná dívčinka by nás neohrozila, ale podle všeho jich tu bylo víc. Na ty ostatní jsme přišli nepřimo, až podle bilance škod, byl to ale jen předvoj, dalo by se říci, že nás jen poškádlil. Nebezpečné na tom bylo, že jsme si jich nevšimli. Jejich říše je větší a mohou na nás přitáhnout takovou sílu, že boj do posledního bojovníka bude podle mého soudu velice krátký. Knížata logicky uvažují i o ústupu, ale ústup má jinou podstatnou chybu. Nedokážeme včas postavit potřebné konvertory, takže se nedostaneme mimo jejich dosah. Zpovídal jsem i tvé bývalé kamarády na vesnici. Tvrdili, že jsi z jednoho světa na druhý procházel velice snadno. Buď tedy mají andělé konvertory všude, což je podle mě nesmysl, anebo se obejdou bez nich, i když je to jen moje spekulace. Útek pak očividně nemá smysl. Dostihnou nás a donutí k předem prohranému boji na místě, kde nebudeme doma a kde nebudeme mít proti jejich síle nejmenší naději.«

»Vy si vážně myslíte, že nic jiného než válka nepřipadá v úvahu?« řekl Olda.

»Možností je plno,« usklíbl se ďábel. »Třeba vzdát se bez boje. Zkus to ale navrhnout knížatům! Pomalé upečení v oleji není zrovna příjemná smrt.«

»A vy se chcete vymanit z evidence vašich knížat, nebo jak jim říkáte...« uvažoval Olda. »Co chcete dělat potom?«

»Víš, každá upřímnost má své meze,« odvětil Ariel. »Co chci udělat, to neprozradím ani tobě, ani nikomu jinému. To má smysl jen když to zůstane mým soukromým tajemstvím.«

»Jak chceš ale počítat s naší ochotou pomoci ti?« namítl Olda.

»Prozradím ti tedy jedno, nebudu vám škodit. Neznamená to, že musíme být ode dneška přátelé, ale může to znamenat věčný mír, přijatelný pro obě strany.«

»Věčný mír? A tomu máme věřit?« pochyboval Olda.

»Poslyš, hochu! Kdybys žil jako já padesát tisíc let a většinu času bys zabíjel, asi by ti došlo, že i elitní ďábel může mít vraždění po krk,« řekl Ariel a ani to nevypadalo falešně. »Nejsem pitomec, abych věčný mír navrhl jako řešení našim knížatům, to by byla poukázka na popravu. Co ale nemůže udělat komunita jako celek, může jedinec. Proto chci tu nezávislost.«

»Vy se chcete schovat mezi lidí?« zkusil to Olda.

»Něco takového,« řekl neurčitě Ariel. »Mohl bych využít zmatku při ústupu, převést se do hibernace, kdy biočipy nepracují, nechat se probudit, až ostatní zmizí, ale to by nestačilo. Andělé by si mě našli. Proto jsem přišel za vámi.«

»Když nebudete lidem škodit, nemusel byste se bát ani Ogdurů,« řekl Olda.

»Vážně si to myslíš?« podíval se na něho ďábel tak ostře, až měl Olda dojem, že ho jeho oči propalují skrz naskrz. Žádné zvuky ani podezřelé podprahové pohyby ale nevnímal, zdálo se, že ďábel nic takového nepoužívá.

»Nemám důvod si to nemyslet,« odvětil pevně. »Ogdurové jsou spravedliví.«

»No právě!« vzdychl si Ariel. »Jsou spravedliví... to je výhoda pro všechny bez hříchů. Kdo nic špatného neprovedl, bát se jich nemusí. Ale když má někdo jako já na krku miliony mrtvol, pak mu spravedlnost nedává zrovna jásavé vyhlídky, nemyslíš?«

»Vy jste... zabíjel... po milionech?« zamračil se Olda.

»Jistě,« přikývl Ariel. »Od elitního pilota nemůžeš očekávat, že by neublížil kuřeti. Ve svém životě jsem odpálil desítky atomových střel. Některé vykryly štíty, ale pár jich důkladně cíle zdevastovalo, jak už to atomové střely dovedou.«

»Co to mohlo být za štíty, proti atomovým střelám?« napadlo Oldu.

»To vy lidé zatím neznáte,« mávl rukou Ariel. »Tady jsem taky žádnou atomovou střelu neodpaloval. Vystačili jsme si zatím bez nich, ale žijeme u vás teprve šest tisíc let, předtím vás navštívilo jen pár výzkumných výprav. Zato náš svět je radiací prosáklý tak, že je nebezpečné tam jenom nahlédnout.«

»Krátce jsem se tam díval,« souhlasil Olda. »Bísíája mě ale před tím varovala.«

»Není oč stát,« řekl ďábel. »*Spanilá Gehenna, svět jitřní svěžesti...* jo, kdysi to býval náš svět, tohle z ní udělala atomová válka.«

»Vy jste odtud utekli k nám?« vyhrkl Olda.

»Utekli? Dá se to tak říci,« přiznal ďábel. »I když ne všichni. Někteří tam zůstali, jen my jsme pochopili, že už to nemá smysl.«

»A ti co tam zůstali, zahynuli?« nadhodil Olda.

»Hodně jich zahynulo,« řekl ďábel. »Ale někdo tam zřejmě žije i v tom radioaktivním pekle dodnes. Ti co tam zůstali, žijí v podzemních krytech, ale čas od času po sobě házejí další a další atomové střely, protože tam radiace občas prudce stoupne. Bez přiživování by už dávno poklesla. My je ale jen monitorujeme.«

»Ono jim to nestačilo?« vzdychl si Olda.

»Pekelná knížata jsou známá tvrdohlavostí,« řekl ďábel. »Dokud tam budou nepřátelské strany, budou se zabíjet. Počítám, že jich tam už víc než dvě nebude. Poslední uprchlíky jsme na Zemi přivítali před dvěma tisíci lety, to už tam byli jen Árjové, Baalové a Asbeelové, ale Asbeelové byli na tom špatně a dnes už nejspíš nežijí.«

»A vy jste od nich utekli?« zajímal se Olda.

»Další boje neměly smysl,« zavrtěl hlavou Ariel.

»Ano, ale utekli jste k nám na Zem. Proč se u nás skrýváte?«

»Protože s vámi nikdo nechce jednat. Vaše lidské státy jsou ubohé bandy. S kým máme jednat, když se za sto let v jejich vládách vystřídá dvacet gaunerů? Smlouvy už

za padesát let po podepsání neuznáváte, to vážně nemá cenu. Zavedli jsme si mezi vámi svůj pořádek a sami ho dodržujeme, víc od nás nechtějte. Nejhorší je, že ani u vás na Zemi nejsme úplně v bezpečí. Dohodli jsme si příměří jen mezi sebou.«

»Takže mezi vámi a lidmi Země žádné příměří neplatí?«

»Vás nepovažujeme za protivníky,« přiznal d'ábel. »Nemůžete nás ohrozit, jste pro nás, jak bych to řekl, pořád ještě podlidé...«

»Zajímavé je, že jste za těmi podlidmi přišel s prosíkem!« zamračil se Olda.

»To je něco jiného,« řekl d'ábel. »Máte cosi od andělů, víte tisíckrát víc než jiní, jednat s vámi už má smysl.«

»Aha,« spolkl to Olda. »Takže příměří je jen mezi vámi a Gehennou.«

»Tak jsem to neřekl,« opáčil d'ábel. »Mezikmenové příměří panuje jen mezi námi, co žijeme na Zemi. Na Gehenně o nás nevědí a to je dobře, škodili by nám. Dva tisíce let na Zemi vyčkáváme, až se ti na Gehenně navzájem vybijí. Čekáme, až tam zůstane poslední vítězný kmen a s tím si to rozdáme. To měla být ta poslední a rozhodující bitva. Armageddon, to slovo jste už jistě slyšeli. Je nás málo, ale jsme dobře vyzbrojení a víme jak na ně. Vyhubíme je, aby nám už nemohli škodit.«

»Nejste moc vlídní ani sami k sobě,« podotkl Olda.

»Prach z těch vlídných je dávno rozvátý po mnoha světech,« ušklíbl se d'ábel. »Přežijí jen nejsilnější a nejchytřejší. Kdyby to šlo podle našich plánů, zůstali bychom naživu jen my, co jsme na Zemi. Plány ale občas nevycházejí. Objeví se andělé a ti mohou šeredně zamíchat kartami. Místo vítězného armageddonu to spíš vypadá na potupný ústup.«

»Po tomhle si ani nejsem jistý, jestli vám máme pomáhat,« mračil se Olda.

»Proč ne?« opáčil klidně Ariel. »Podívejte se, nabízím vám věčný mír, to není tak málo. Ubude vám jeden protivník. Patřím k letecké elitě, mohl bych vám nadělat vrásky, kdybychom se někdy utkali v bitvě. Mám ale vraždění, bitev a ničení dost, chci se od ostatních odtrhnout a doufám, že mi k tomu pomůžete. Je to určitě i ve vašem zájmu.«

»Tak jak to říkáte, by to mohlo být i pravda,« řekl Olda. »Jde o to, jestli se tomu dá věřit a co máte za lubem nekalého, kdybychom vám přece jen pomohli.«

»Nevěřte mi,« pokrčil rameny. »Ale počítejte, jestli to pro vás nebude výhodné. Uvažte, když na naší straně zmizí jeden bojovník, nebude to ani moc znát. Se mnou ale zmizí *vimaan*, bombardér o jakém nemáte ani tušení, s pětadvaceti atomovými hlavicemi a s palebnou silou dalších zbraní. Rodzoty asi neznáte, ale uvěříte mi, že bych jimi zmetl se všemi letadlovými loděmi lidských armád? To už je jiný počet, ne?«

»To máte na Zemi tolik atomových hlavic?« zarazil se Olda.

»Dost,« řekl Ariel. »Chci si jich vzít maximální počet, co se ještě vejde do *vimaanu*, ale nemusíte se jich bát, nechci je použít proti vám a neberu je kvůli ničení. Naše atomové bomby mohou být výhodným dlouhodobým zdrojem energie. S tím vydržím i pěkných pár tisíc let.«

»Plánujete tedy jejich mírové využití?« ušklíbl se Olda.

»Dá se to tak nazvat,« souhlasil ďábel. »Nožem můžeš někoho zabít, nebo krájet chleba, záleží jen na úmyslu. Chcete mi něco vyčítat? Své bomby nechci použít k ničení. Vaše bomby jsou primitivnější, ale také pěkně silné, ale hlavně, dají se využít jen a jen k zabíjení.«

»My nemáme žádné atomové bomby,« řekl suše Olda.

»Vy asi ne,« připustil ďábel. »Myslel jsem lidi na Zemi.«

»To vám věřit můžeme, ale nemusíme,« řekl Olda. »Můžete být soukromá osoba nebo špion. Třeba vám jde o získání informací o tomhle světě.«

»Pár našich skutečných špionů už jste tu měli, něco o vás víme,« řekl klidně Ariel. »Mě to ale nezajímá. Podívejte se, nejbližší sousedy Země znám. Mám jistotu, že váš svět nepatří do lunárních ani marsických, mohu vyloučit i měsíce Jupitera a Saturna. Tam všude už máme konvertory, ale žádný z těch světů to není. Cesta sem vede přes jedinou bránu a zbývají vazby na poslední tělesa téhle soustavy. Venuše, Jupiter, Saturn nebo Uran.«

»Jste si tím tak jistý?« ušklíbl se Olda.

»Nemůžete popřít, že tenhle svět je bezprostředním sousedem Země. Může to být jediné venušský, jupiterský, saturnský svět či svět ledových planet a teoreticky i sluneční. Na žádném z těchto těles se nám nikdy nepodařilo postavit konvertor. Zkoušeli jsme to kdysi na Venuši, ale ve žhavé kyselině sírové jsme nemohli opustit ochranné silové pole, to se pak těžko něco staví. Na Jupiteru jsme přišli o pár *vimaanů*, nemělo to zkrátka smysl. Velké planety jsou i pro nás hodně drsné. Hodně byste mě ale překvapili, kdybyste měli konvertor na slunci.«

»Sluneční vazby opravdu nepoužíváme,« řekl Olda. »Máte ale pravdu, jsme na takovém světě. Jen skutečnou vazbu po mně nechtějte vědět, i my chceme mít svá tajemství. Tajemství našeho světa nás chrání před napadením z vaší strany.«

»Mějte si je, zřejmě máte k dispozici andělské konvertory,« pokrčil rameny. »Ale to už jsem tady říkal, někdy je lépe nic nevědět. Nezajímá mě, kde jsem právě teď, stačí mi vědět, že to není na Zemi a musím vás teď přesvědčit, že bude i pro vás výhodné, když mi vyhovíte.«

»A co kdybychom vás na Zem už nevrátili?« promluvila konečně i Jarča.

»Na Zemi bude o jednoho bojovníka méně, ale zůstane tam bombardér s více jadernými hlavicemi, než je třeba ke smetení Evropy,« opáčil klidně Ariel. »Pilotů máme dost. Můžete tím přispět jen k větší zkáze vás lidí, až budou naši bojovat s anděly.«

»Malujete to hezky,« uznal Olda. »Jen aby to nebyly straky na vrbě! Raději vás předáme Alexijevovi, právě přiletěl.«

Alexijev skutečně právě přilétal.

Příchodem dospělého se zdánlivě nic nezměnilo. Čtyři děti dál zaujímaly kolem vetřelce obranný vějíř, Alexijev se zařadil mezi ně. Ozbrojené příměří nadále trvalo, ostražitost snížit nemohli. Ďábel to viděl, ale dělal, že se ho to netýká.

Alexijev ocenil pochvalou, jak děti vyjednávaly. Jarča mu totiž celou cestu dělala přenos z jednání, takže se nemusel na nic vyptávat, jako kdyby tu celou dobu byl.

»Co jste, pane, řekl dětem, jako byste řekl i mně,« řekl vážně Arielovi. »My telepaté už jsme zkrátka takoví...«

»To mi řekl už tady Olda,« přikývl netečně Ariel. »Takže víte všechno. Tím lépe, aspoň to nemusím zbytečně opakovat. Jak tedy vidíte mou žádost?«

»Stejně jako ty děti,« opáčil Alexijev. »My už jsme takoví...«

»To není odpověď, ani ano, ani ne,« opáčil klidně d'ábel.

»Víte, jste pro nás velké překvapení,« řekl Alexijev. »D'ábel, který slíbí neškodit lidem, je asi takový protimluv, jako suchá voda!«

»Ale pojem suchý led znáte, ne?«

»Suchý led není voda,« pokrčil rameny Alexijev.

»Nebudeme se snad hádat o slovíčka,« řekl Ariel. »Požádal jsem vás o službu výhodnou pro obě strany, i když uznávám, že pro mě víc. Nabízím za to mír a můžeme se dohodnout i na něčem dalším. Už jsem řekl, zadarmo to nechci. Byl by to pro vás dobrý obchod?«

»Obchod?« pokrčil rameny Alexijev. »Můžete nám zaručit, že nás na Zemi vaši krajané nechají na pokoji, až se tam vrátíme?«

»To vám zaručit nemohu,« odvětil d'ábel klidně. »Jistě chápete, že mohu jednat pouze za sebe, ne za ostatní. I když s nimi nesouhlasím a chystám se to ještě více zpečetit.«

»Pak nemluvte o obchodech,« řekl Alexijev. »Nám nejde o kšefty, jde nám spíš o pomoc lidem v nouzi.«

»To se dá chápat i na mě,« řekl Ariel. »Kdybych nebyl v nouzi, nebyl bych tu.«

»Tak jste měl přijít hned,« řekl Alexijev. »Pomoc v nouzi vnímáme víc než peníze.«

»Idealisti!« řekl Ariel. »Uvidíme, jak se budete chovat za deset let! Málo idealistů to vydrží déle. A když ano, lidé je sami vygumují.«

»Lidé občas bývají dobytek,« přikývl Alexijev. »Zvlášť pod vaším vlivem.«

»Nemusíte nás vidět za kdejakým darebáctvím,« odmítl d'ábel. »Lidé si i sami na sebe ochotně vymýšlejí všelijaké krutosti. Je sice pravda, že je k tomu často vedeme, že využíváme lidské služebníky k různým, řekli byste špinavostem, ale spousta lidí k tomu žádný podrobný návod nepotřebuje. Atomové zbraně jste si na sebe vyvinuli sami. Naše atomovky jsou horší, ale ty vám nikdy nedáme.«

»Neříkejte, že je vám líto obětí, které to odnesou!« opáčil Alexijev.

»To jistě ne,« souhlasil d'ábel. »Máme pravidlo nedávat *podlidem* do rukou příliš silné prostředky, mohli by je obrátit proti nám. Musíme mít nad vámi zajištěnou převahu. Kdyby se zdálo, že se příliš vyvíjíte, je to sice málo pravděpodobné, nicméně to nikdo nemůže vyloučit, museli bychom vás trochu srazit.«

»Srazit?« pozvedl obočí Alexijev.

»Jistě,« přikývl d'ábel. »Už jsme to udělali několikrát. Určitě jste slyšeli o potopě světa, nebo o Sodomě a Gomoře. Co dnes víte o Atlantidě? Zbyla jen trocha

pověstí. Prostě smeteme civilizační středisko, kde se lidé příliš vyvinuli. Dokážeme vyvolat i globální katastrofu.«

»Chcete říci, že dokážete potopit celý kontinent?« zamračil se Alexijev. »Při tom by ale mohla vzniknout ničivá vlna a smést zbytek civilizace...«

»Potopu světa jsme udělali jinak,« zavrtěl hlavou d'ábel. »Vaše staré pověsti o ní nelžou. Byly to opravdu deště, ale pořádné. Není jednoduché narvat do stratosféry třetinu podchlazené oceánské vody, ale měli jste to vidět, když se uvolnila! Zametlo to doslova celý svět a z celé lidské civilizace zůstalo sotva pár trosečnicků, kteří museli začínat úplně od nuly. Pět tisíc let jsme pak s vámi neměli nejmenší problémy.«

»Koukám, že jste se s námi zrovna nemazlili,« vzdychl si Alexijev.

»My se nemazlíme ani sami se sebou,« souhlasil d'ábel. »Při našich válkách bývají ztráty způsobené nepřítelem v rovnováze s popravami zbabělců. Také by mě označili za zbabělce, kdyby se provalilo, o čem tady jedním, já to ale vidím jinak. Zbabělost ať mi nikdo nevyčítá! Prošel jsem se ctí bitvami, že se to nedá spočítat, tělo mám na tisíci místech regenerované po zraněních, ať si to někdo vyzkouší! Konec konců mi nemůžete upřít ani odvalu, když jsem přišel za vámi. Můžete mě zabít tisícovkou různých smrtí a kdyby má nabídka nebyla výhodná i pro vás, jistě byste neodolali a udělali to.«

»Tím si nebuďte jistý,« namítl Alexijev. »Nepomáhali bychom vám, abyste nám mohl víc škodit, ale nemůžete tvrdit, že bychom toužili po vaší smrti.«

»Neříkejte!« usklíbl se d'ábel. »Někteří z vás snad znají i soucit, ale na takové city se nevyplácí spoléhat. U nás už vůbec ne a u vás je to také bělovrannost.«

»Co bude pro nás tak výhodné, když budete na Zemi nezjistitelný?«

»Vy byste mě nezjistili tak jako tak,« usklíbl se Ariel. »To se bude týkat našich. A jak se budu chovat, to už jsem vám snad řekl. Nemusíte se spoléhat na mé city, beztak žádné nemám, ale může vám stačit, že chci žít v skrytu. Jakékoliv konflikty by vás dříve či později přivedly ke mně, takže vám nebudu škodit z vlastních zjištěných důvodů. To mi snad uznáte, ne?«

»Je to logické,« přiznal Alexijev. »I když s vašimi motivy nesouhlasíme, bylo by to lepší než současný stav.«

»No vidíte, že se dohodneme!« usmál se Ariel, snad poprvé upřímněji.

Oldovi už ale cosi vrtalo hlavou.

»Poslyšte, nebojíte se problémů, když vašim kolegům znenadání zmizíte ze světa? To je přece musí varovat!« zeptal se d'ábla.

»Hezky tě to napadlo, chlapče,« usmál se trochu d'ábel. »Já ale nezmizím. Napadlo mě to dřív než jsem se rozhodl. Je to čistě technická záležitost. Nebyl problém vyvinout si malou, nenápadnou náušnici, simulátor biočipu. Předává svou polohu skenerům místo biočipu. Teď ji nosí můj homunkulus. Je to sice jen člověk, ale slouží věrně. Skenery nerozliší dva signály tak přesně, takže to vypadá, jako když jsme právě spolu, ačkoliv jsem tady a měl bych vlastně zmizet ze světa, což by asi vyvolalo poplach. Nevyvolá. Bez základního zajištění bych nemohl nic riskovat. Až se vrátím, budu simulátor nosit dál a nikdo už to neodliší. Má to jen dva, zato

podstatné rozdíly. Simulátor mě nepopraví, jak by to mohl udělat biočip, a v kritické chvíli ho rozšlápnu a adié!«

»Nerozšlápnete přitom jen tak mimochodem i toho svého... homunkula?« zeptala se ho trochu ostřeji i Máňa.

»Poslyš, holčičko! Jsi nějak moc chytrá, ale do toho ti nic není!« ztvrdl d'áblův obličej. »Bude mi ho asi líto. Ne ze soucitu, ale sloužil mi věrně, jak říkám... Ale co s ním? Ví o mně příliš mnoho a vytáhli by to z něho. Budu se muset bez něho obejít. Nakonec, rychlá smrt bude i pro něho milosrdnější, než co by ho jinak čekalo.«

»A co ho takhle vzít s sebou do ilegality?« navrhla Máňa.

»Aby mě prozradil svým biočipem?« pokrčil d'ábel rameny. »Věřím, že byste mu to taky dokázali odstranit, ale tím by pro mě tak jako tak ztratil cenu. Nemohu riskovat, aby se mu zachtělo osamostatnit se.«

»Soucit opravdu není vaše silná stránka,« řekla jízlivě Máňa.

»To jistě není,« souhlasil mrazivě d'ábel. »Ale tím se netrap. Z vašeho hlediska je to darebák a vrah. Zabil lidí, že by se nevešli do velikého dálkového autobusu. Lidské soudy by mu spravedlivě napařily aspoň pět set let vězení, a to ještě jen tam, kde neuznávají trest smrti. Děvčátek, jako jsi ty, zabil ...tuším šest. Nelítuj ho! Věř mi, není to vhodný objekt soucitu.«

»Takového vraha máte za služebníka?« vybuchla Máňa. »To jste se ujal pěkné zrůdy! A nejspíš to všechno spáchal ve vašich službách, co?«

»Ba ne, jen něco z toho,« řekl d'ábel. »Ta děvčátka byla jeho soukromá věc, ujal jsem se ho až pak. Jako služebník je výkonný. Ví, že mi vděčí za život, nedělá si iluze, jak by dopadl, nebýt pod mou ochranou, a vzepřít se? To už teprve ne! Plní mé rozkazy a nedovolí si nikomu soukromě zkřivit ani vlas, pokud mu to přímo nenařídím. Je to snaživý homunkulus, každý máme takové. Zrůdy jsou nejvěrnější a nejspolehlivější, vybíráme si je tak všichni. Jen ty nám dávají jistotu, že budou mlčet jako hrob. A když vědí, kdo jim poroučí, nepokoušejí se nás ani podvádět, dobře vědí, že to nemá smysl.«

»Počkejte...« zarazila ho Máňa. »Když toho tolik provedl, než jste se ho ujal, pak jste mu ale pomáhal uniknout spravedlnosti! To je to tak jednoduché?«

»Je velice snadné svést policii na stopu, která *neomylně* vede k jinému,« pokrčil rameny d'ábel. »Obětní beránek to odskáče, homunkulus je vděčný, ale ví, že my to na něho víme.«

»My to ale chápeme jako další zločin,« řekla Máňa.

»Vy toho hodně chápete jinak než my,« souhlasil s ní d'ábel. »Podívejte se, podle našich zákonů o nic nejde a podle vašich je to dávno promlčené, takže v této chvíli opět o nic nejde. Věřím, že s tím nesouhlasíte, ale to je asi tak jediné, co s tím můžete dělat.«

»Můžeme nesouhlasit až tak, že pro vás teď nehne prstem,« řekl Alexijev.

»Což neuděláte, protože i vy budete jednat pragmaticky,« opáčil d'ábel. »Jak jsem řekl, chcete-li d'áblům odebrat plně vyzbrojený bombardér, musíte něco překousnout.«

»Je otázka, co je větší zlo,« uvažoval nahlas Alexijev. »Pomoci jednomu d'áblu, aby se mohl dokonale ukrýt, nebo nechat d'áblům o jedno letadlo víc?«

Všech pět už chápalo, že to bude složitý oříšek. Pomoci, nebo nepomoci...?

»Já bych mu pomohl,« navrhl telepaticky Vítek, ale vnímali to jen Olda a Alexijev. »Je to zrůda, ale s tím letadlem má asi pravdu. Komu pomůžeme, když ho necháme zoufale bojovat spolu s ostatními? Spíš to někdo nevinný pořádně odnese!«

»Nevinní to odnesou v každém případě,« namítl Olda k Vítkovi a Alexijevovi.

»Mně se to zdá jako další d'ábelská past,« řekla Máňa nahlas.

Jistě tušila, že se o podivném návštěvníkovi vedou skryté telepatické debaty, ale zřejmě se rozhodla nic neskrývat.

»Je to pro nás volba menšího zla, ale zlo zvolíme tak jako tak,« uvažovala. »Po příchodu na Zem se i Ogdurové budou muset s místní *elitou* vyrovnat, ale oni to s nimi po dobrém jistě nevykšeftují, až je budou mít pěkně pohromadě. To by se *tihle* museli příliš změnit a to se mi nezdá. Když ale jednomu umožníme zmizet, budeme ho mít v zádech my i andělé a to i když je před ním včas varujeme. Vyhodila bych ho zpátky na Zem.«

»Ty bys tomu dala!« odvětila také nahlas Jarča. »Necháš jim nejen bombardér, ale navíc pořádně rozzuřeného d'ábla, odhodlanému ke všemu? To myslíš vážně?«

»Držela bych se zásady, že s nimi nemáme nic mít,« dodala Máňa.

»Pomohla bych mu,« obrátila se Jarča směrovaně na Alexijeva. »Můžeme mu přece dát nějaké podmínky navíc, ne? Beztak sliboval, že to nechce zadarmo!«

»Dobrý nápad!« pochválil ji Alexijev nahlas, ačkoliv to vypadalo jako schválení Mánina názoru a Ariel byl okamžitě ve střehu.

»Který nápad myslíš?« obrátil se na Alexijeva Olda.

»Vítkův – a Jarčin,« odvětil Alexijev.

Na tváři d'ábla teď četli údiv. Jarča odmítla Mánino zásadové řešení, ale Vítek neřekl nahlas ani slovo. Ariel to ale pochopil správně. Dohadovali se o něm skrytě, část názorů, ne-li většinu, zřejmě neslyšel. Měli tedy výhodu skryté domluvy, ale na výsledku to nic nezměnilo, jen že o jejich rozhodnutí nebude předem vědět.

»Rozmyslete si to dobře, času mám dost,« řekl už zase klidně.

»Náš protivník samozřejmě neví, o čem mluvím,« řekl Alexijev. »Řeknu mu to raději sám. Padlo zde několik návrhů, zamítavých i kladných. Nejvíc se mi líbil návrh s podmínkou, kterou bychom si měli ještě dát, když už to nemá být zadarmo.«

»S jakou podmínkou?« zamračil se d'ábel. »Přiznám se, když to nechci zadarmo, mám samozřejmě na mysli peníze, co jiného? I kdybyste odmítli dolary, mohu platit v jakékoliv jiné měně, nebo ve zlatě, jak chcete!«

»Peníze i zlato si nechte,« opáčil Alexijev. »Nestojíme o dolary ani o jinou měnu. Máme na mysli podmínku, abyste nám opravdu nemohl škodit. Možná to vaše původní plány změní, ale musíme se zajistit proti porušení dohod. Zlobte se nebo ne, věřit vám jen tak nemůžeme, na to máme s vámi příliš špatné zkušenosti.«

»Chápu,« mračil se Ariel. »Nedůvěra je ve vašem postavení velice rozumná, nedivím se vám. Dobrá, jakou máte podmínku?«

»Dáte ten bombardér nám,« řekl Alexijev. »S veškerým vybavením, včetně atomových hlavic. Přesněji, dopravíte ho, kam vám určíme a otevřeme vám tam bránu.«

»Nebude vám k ničemu, když s ním neumíte létat,« mračil se ďábel ještě víc.

»Nepotřebujeme s ním létat,« řekl Alexijev. »Postačí nám, když bude neškodný, ale tak, abyste ho nemohl použít ani vy. Ta podmínka možná vypadá drsně, ale to už si rozvažte.«

»To mi příliš ztížíte pozici,« namítal ďábel. »*Vimaan* nepotřebuji jen k létání, ale hlavně k vlastní ochraně a jako zdroj energie. Podle mého původního plánu by mi stačilo pohybovat se poblíž svého vimaanu. To je moje povinnost, tím bych nebyl podezřelý. Dát vimaan vám, to už nebude tak jednoduché. Zmizení vimaanu se nedá utajit. Pak by mi nezbylo než předčasně ze Země zmizet bez možnosti návratu.«

»Rozmyslete si to dobře, času máme dost,« řekl už zase klidně Alexijev.

Vrátil ďáblovi jeho vlastní slova, ale znělo to hodně kousavě.

»To jste mě ale zaskočili,« odfrkl si ďábel. »Proč to nepřiznat, nabourali jste mi plány. Budu si to muset promyslet. Učíte se od nás dobře, když vám pouhé slovo nestačí.«

»Učíme se dobře,« opakoval po něm spokojeně Alexijev.

»Dobrá,« opět se uklidnil ďábel. »Tohle ještě vyřeším. Asi mi to urychlí rozhodování, ale ať! Jak se tedy dohodneme?«

»Předpokládám, že si dáme schůzku na Zemi,« řekl Alexijev. »Spojíte se s námi, my připravíme bránu a vy skrz ni proletíte do našeho světa. Odstranění biočipu je otázka chvílky, pak vás vrátíme na Zem nebo i jinam. Bude vám to vyhovovat?«

»Skoro,« řekl ďábel. »Měl bych jen pro změnu svoji podmínku. Tu si musíte uvážit vy.«

»Prosím,« pobídl ho Alexijev.

»Nepřiletím k vám s jedním letadlem, ale hned se dvěma. Vy mi odstraníte ten zatracený biočip a s jedním letadlem mě buď vrátíte na Zem, nebo, což by opravdu bylo pro obě strany lepší, dopravíte mě rovnou na svět, který vám určím. Předpokládám, že vaše ovládání bran je jednodušší, takže mi ulehčíte cestu bez velkých obtíží a rádi. Budete mít nakonec větší jistotu, že dodržím slovo.«

»O tom by se dalo jednat,« přikývl Alexijev. »Můžete nám předem sdělit, kam chcete dopravit? Rozumějte, hrozí tu kolize s našimi zájmy. Některé světy máme prozkoumané i my a neradi bychom se tam s vámi někdy setkali.«

»Já bych se tam také nerad setkal s vámi,« odsekl Ariel. »Přesněji, s vašimi známými. Neočekávám, že byste to obratem vyslepičili někomu z našich, spíš byste to mohli sdělit těm kdo přijdou... jmenovat je snad nemusím, už při tom jméně se mi otevírá kudla v kapse... Potíž je v tom, že se špatně zobrazuje tolik rozměrů, kolik jich vesmír má.«

»Ale kdepak,« usmál se Alexijev. »To je naopak až směšně jednoduché. Nemusíme se bavit na bázi vícerozměrném prostoru, postačí jednoduché schéma. Z každého světa vede více cest. Dvě se váží ke světu samotnému, po dvou ke každé

planetě. Dají se snadno rozlišit, jedním směrem to jde lépe a tomu my říkáme *dolů*. Dolů od Země je například Gehenna.«

»Také tomu tak říkáme... a je to vlastně logické...« přistoupil na to Ariel. »Pro nás jsou také výhodnější směry *dolů*. Konvertory jsou menší, lépe se ukryjí. Dobrá, dopravíte mě tedy cestou: Mars-dolů, Země dvakrát dolů, Mars-dolů. To už je dost daleko a poslední konvertor nikdo nezná. Kdysi jsem si tu ústupovou cestu připravoval s celou partou, ale nedokončili jsme ji, přišla válka a z naší party prakticky všichni padli, zbyl jsem sám. Pak už jsem v tom nepokračoval, ale ta cesta zůstala mým tajemstvím.«

»To není tak daleko,« zamračil se Olda.

»Dál budu cestovat už bez vás,« řekl Ariel. »Budete znát skoro šestinu cesty, ale tam dál se to větví víc, než abyste mě jen tak vyhmátli.«

»Nevím,« usmál se Alexijev. »Přecházíme mezi světy snadno i bez vašich konvertorů.«

»Zdá se mi, že jste tam ještě nebyli,« ušklíbl se ďábel. »Až se tam dostaneme, podívejte se na oblohu. Kromě známých planet najdete mezi Marsem a Jupiterem další planetu, jaká u Země ani u Gehenny není. Jupiter tam nemá čtyři velké měsíce, ale šest, Saturn dva... Je to největší vesmírná křižovatka, jakou znám. Tam mě dopravte a já už budu vědět, jak zamést za sebou stopy. Nemusíte se mě bát. U Země bude brzy nezdravě přeandělováno, raději zakotvím daleko a vracet se sem rozhodně nemíním...«

»Nevím...« vzdychl si Alexijev. »Nevydržel bych dlouho sám ve vesmíru.«

»My jsme silnější a tvrdší,« usmál se trochu ďábel. »Ve vesmírech se pro našince místo vždycky najde...«

»Jak myslíte,« pokrčil rameny Alexijev. »Na tom bychom se shodnout mohli.«

»To jsem rád,« konstatoval ďábel. »V tom případě vás teď požádám, vraťte mě do vaší pozemské pobočky, cestovní kanceláře, či jak tomu říkáte.«

»Na Zem vás můžeme vrátit kamkoliv,« nabídl mu Alexijev.

»Kdyby vám to nevadilo, raději bych tam,« trval na svém Ariel. »Poblíž mě čeká můj homunkulus s náušnicí. Když se objevím dost blízko u něho, skenery nic nepoznají.«

»Jak libo,« souhlasil Alexijev. »Mikrobus je volný, můžeme jet třeba hned, nač to ještě zbytečně zdržovat?«

»Oldo, Vítku, leťte za námi, budete mě jistit,« telepatoval současně nenápadně chlapcům. Pak si odvedl ďábla k mikrobusu a vyjel s ním po prázdné silnici na Prahu. Olda s Vítkem je sledovali ze vzduchu a když konečně mikrobus zmizel za bránou, oba se také konvertovali na Zem, aby Alexijeva pohlídali i tam. Zdálo se ale, že to proběhne dobře. Ďáblovi nesměli věřit, ale potřeboval je více než oni jeho.

Ariel vyšel z hlavního vchodu cestovní kanceláře a zamířil ke stanici podzemní dráhy, kam ho Olda a Vítek nenásledovali. Cestou se k němu připojil rozložitý chlap v černé kožené bundě, vyměnili si několik krátkých vět a dál šli spolu.

Olda se otřásl, když si uvědomil, kdo to je. Ďáblův homunkulus, neboli mnohanásobný vrah, věrně sloužící svému pánovi. K čemu ale? K dobrému jistě ne. Šest zabitých děvčátek!

Jako neviditelní by je mohli spolu s Vítkem sledovat dál, dokonce i v podzemní dráze, ale Olda se spokojil s tím, co viděli. Zdálo se, že ďábel drží slovo.

Přistáli raději před vchodem cestovní kanceláře a vstoupili. Sekretářka Věra je poznala a vpustila, Alexijev už vzadu hovořil s lékaři i s ostatními.

»Tak co?« zeptal se chlapců, když prošli bezpečnostními dveřmi.

»Odjeli metrem,« referoval Olda. »Lidi, viděli jste toho chlapa v černém?«

»Právě nám o něm Ivo říká,« usmála se na ně trochu smutně Věra. »Zajímavé je, že bych klidně přísahala, že tudy nikdy neprošel. Nějak se k vám ale dostat musel, když se vrátil, že?«

»Prošel přes vás,« pokýval hlavou vážně Olda. »Libor ho přivezl, nasednout musel tady, jiná možnost není.«

»Že si ho ale nikdo nepamatujeme?« divila se Věra.

»Kdoví, co na vás použil,« řekl Olda. »Třeba vás všechny zhypnotizoval.«

»Co proti němu můžeme udělat, kdyby to byl opravdu ďábel?« ztišila hlas Věra. »Klidně bych došla i pro svěcenou vodu, jen mám dojem, že by to nepomohlo.«

»To není dojem, ale skutečnost,« vzdychl si Alexijev. »Znamená to, že přes vás projdou, kdykoliv se jim zachce. Budeme s tím muset počítat.«

»Co s tím ale budeme dělat?« opakovala Věra otázku nervózně. »Není to příjemný pocit, že si s námi může někdo dělat co ho napadne, zvláště když všichni tušíme, že ho nenapadne nic dobrého! Když k vám pošleme někoho takového... fuj!«

»Tady je asi dobrá rada drahá,« pokrčil Alexijev rameny. »I když ďábla nezjistíte, zlobit se na vás nemůžeme, neděláte to úmyslně.«

»Myslíte, že zrušíme prohlídky pacientů?« nadhodil Igor Novotný, jeden z lékařů, kteří tu měli právě službu.

»To jistě ne,« řekl Alexijev. »Necháme to při starém. Ostražitost je nutná i nadále proti pozemšťanům. Uvažujte, ďábel nám nepůjde škodit, když ví, že ho můžeme zadržet a bude záležet jen na nás, jestli se vrátí. Ďáblové nejsou kamikaze, na to přece mají lidi. Těch se ale jako možných teroristů obávat musíme.«

»Vždyť ani ty nerozeznáme,« vzdychla si Věra. »Před chvílí tu byl ten druhý, vypadal jako boxer, ale jinak docela milý chlap, choval se naprosto normálně. Kdo by do něho řekl, že je to vrah malých holčiček?«

»Snažte se aspoň jako dosud,« řekl Alexijev. »Budeme počítat s tím, že se k nám občas nahrne divná chasa. Snad postačí, když eliminujete aspoň lidské teroristy.«

»Je to příšerné,« vzdychla si Věra. »Kam se svět žene? My se snažíme lidem pomáhat, proč má někdo zájem škodit nám?«

»Protože se snažíme lidem pomáhat,« řekl Alexijev. »Někomu to zřejmě vadí.«

»Já to zkrátka nechápu,« řekla Věra. »A je mi z toho smutno.«

»To je asi nám všem,« posteskl si také Olda.

»Smutno nám je, ale vzdát to nesmíme,« dodal Alexijev.

»O tom snad nikdo nemluví,« opáčil Olda. »Jen si říkám, jak by byl svět krásný bez těch darebáků? Vždyť nám z toho dělají to své peklo!«

»Jen to nezjednodušuj!« napomenul ho Alexijev. »Nesmíš soudit ukvapeně, není to tak černobílé. Spousta lidí se d'áblům v necitelnosti vyrovná. A naopak, d'ábel Sarimachiel má už války a zabíjení dost a kouká z toho vycouvat.«

»Nezdál se mi zrovna andělský!« namítl Olda.

»To bys po něm chtěl trochu moc, nemyslíš?« usmál se Alexijev. »Pravda, móresy má d'ábelské, soucit zná leda ze slovníku, lumpáren se jistě navyváděl víc než dost, ale podstatné na něm je, že už ani zabíjet nechce.«

»Na to bych se nespolehal,« řekl Olda. »Máňa má asi pravdu. Teď ještě zardousí svého homunkula, ne že by mi ho bylo nějak líto, ale vražda to bude taky. I polepšený d'ábel je horší než plný autobus menších darebáků!«

»Tenhle chce skončit,« vzdychl si Alexijev. »Aspoň tak! Jestli opravdu připraví d'ábly o dvě letadla, udělá dobře. Až zmizí ze světa, nikdo pro něho truchlit nebude.«

»Nám zmizí,« pokýval hlavou Olda. »Jenže se nevypaří. Představ si, že se nakvartýruje do jiného obydleného světa. Jeho obyvatelé nám za něho určitě nepoděkují.«

»Asi máš pravdu,« zvažněl Alexijev. »Ale jedinec není tak nebezpečný jako organizace. Mafie bývají horší než osamělý Jack Rozparovač, i když ani ten nemusí být jehňátko.«

»Nechte si ty úvahy!« mračila se Věra. »Ty nám nic neusnadní.«

»Jde o to, co ještě můžeme dělat,« vzdychl si Olda. »Měl bych nápad, byl by to docela zajímavý úkol pro Vítka. Zkusit za pomoci robotů vyvinout na Útočišti něco, co d'ábly odhalí. Nějaký přístroj, vysílající signály k aktivaci d'ábelských biočipů. A měli bychom je když už ne rovnou v hrsti, alespoň pod kontrolou. Pro jistotu bychom měli zařídit podobné prověřování všech přicházejících pacientů. Ariel tvrdil, že u nás bylo několik jejich špiónů, důvod by jistě byl. Dalo by se to snad udělat tak, aby si toho ostatní ani nevšimli. Co ty na to, Vítku?«

»Že nás to mělo napadnout dřív!« zabručel Vítek. »Mrzí mě, že to nenapadlo mě. Víte co? Vracím se na Útočiště. Tohle se nedá odkládat.«

»Koho by to napadlo? Jsme vševědoucí?« obrátil se na něho smířlivě Olda. »Do dneška jsme přece o těch biočipech nic pořádného nevěděli.«

»Máme aspoň co dělat!« rozjasnil se Vítek. »Pojď domů! Už se nemůžu dočkat!«

»Domů... do cizího světa?« vzdychla si Věra.

»Víš Věrko, když se někomu jeden domov zhroutí, může vzít zavděk i takovým, jaký by jiným lidem jako domov nepřípadal,« filosofoval Olda.

»Jednou stejně oba poznáte, kde je váš pravý domov,« zamyslela se. »I kdybyste si jej museli sami vytvořit. A nebude to nikde jinde než na naší staré dobré kuličce Zemi!«

»Uvidíme!« podotkl Olda suše.

Do večera se Vítek pochlubil výsledkem své spolupráce se zdejšími roboty. Přinesl malý přístroj v podobě šperku, takový amulet, určený k zavěšování jako ozdoba na krk.

»Co to umí?« ptala se zvědavě Jarča.

»Vysílá to aktivační signál,« odvětil Vítek. »Když biočip odpoví, reaguje buď červeným světélkem nebo ještě lépe telepaticky. Zdejší roboti přece telepatii ovládají.«

»Jak to reaguje telepaticky?« zajímala se Jarča. »Ono to mluví?«

»Ne,« vysvětloval jí rychle Vítek. »Když je *naladěný* na majitele, nereaguje světélkem, ale červeně ti obarví celého člověka s biočipem.«

»Jak obarví?« zaškaredila se Jarča. »Nebude to moc nápadné?«

»Ale kdepak!« chlubil se nadšeně Vítek. »Zobrazení vzniká jen v hlavě majitele, ostatní nic nezpozorují. Bude to naprosto nenápadné.«

»A jak se to naladí?« chtěla vědět Máňa.

»Jednoduše,« usmál se Vítek. »Když to zapneš telepaticky místo knoflíkem, naladí se to na tebe a pak už to reaguje jen na tebe, dokud to zase telepaticky nevypneš. Ostatním je to jeví jen jako ozdoba.«

Rozdal všem přístroje a každému hned ukázal, jak se zapíná a vypíná.

»Půjdu teď na Zem,« řekl. »Jeden dám Věrce a druhý Evě do Pardubic. Uvidíme!«

»Nebudou to vysílání zaměřovat satelity?« napadla Oldu oprávněná obava.

»Nebudou,« řekl vítězně Vítek. »Když detektor zachytí signál ze satelitů, nemusí vysílat svůj a tedy sám nevysílá.«

»To by bylo dobré,« pochvaloval si Olda. »Konečně něco! Jsi pašák, Vítku!«

»A já už mám prvního špiona!« řekla Máňa skoro spokojeně.

»Kde?« vyskočili všichni tři zbývající členové party.

»Támhle!« ukazovala jim.

Podívali se tím směrem. Stranou od koupajících se pacientů stála červeně orámovaná postava člověka, kterého dobře znali. I když věděli, že barva vzniká jen v jejich vědomí, skoro se polekali, že ten člověk hoří. Nejhorší na tom ale bylo, že ho všichni znali.

Byl to Alexijevův oblíbený řidič Bulis.

Alexijev tentokrát dorazil velice rychle. Byl někde u Kolína, ale když se dozvěděl, co se děje, otočil se a rozletěl se naplno zpátky.

Vítek zatím rozdával další detektory. Současný Alexijevův zástupce doktor Libor Černý jen spráskl rukama a podobně reagovali další. Bulise si úmyslně nevšímal, aby ho nepoplašili, ale všichni byli nesmírně překvapení.

Konečně přiletěl Alexijev. Olda se nabídl přivést Bulise stranou a vyzpovídat ho. Libor by ho raději vyslechl ve své pracovně, ale Vítek byl proti.

»Nevíte, co ten člověk může provést!« varoval ostatní. »Na volném prostranství ho lépe uhlídáme. Spíš bych byl pro to rozestavit se, aby nemohl použít žádnou zbraň.«

»Myslíš, že nějakou má? Ale jdi! To se mi nezdá!« nevěřil mu Libor.

»Když nemá, tím lépe, ale mohl by mít,« souhlasil s Vítkem Alexijev.

Olda došel pro Bulise. Zblízka označení vypadalo jako jasné červené plamínky, ale když si uvědomil, že to vzniká jen v jeho hlavě, byl docela klidný. Na zkoušku detektor telepaticky vypnul. Ohnivá aura zmizela, ale když přístroj zapnul, objevila se znovu v plné kráse. Oldu napadlo, že stejně by byl ještě nedávno označený i on sám. Vždyť na to ani nepomysleli, že by byl Bulis také jen oběť!

»Můžete, prosím, hned přijít za Alexijevem?« požádal zamračeného řidiče. Přitom se podíval i na jeho ženu. Usmívala se na něho – a neměla ďábelské označení.

Bulis neřekl nic, ale obrátil se s Oldou ke hloučku rokujících lékařů na kraji lesa.

»Brejden!« pozdravil, když k nim s Oldou došli.

»Dobrý den!« odpověděl mu Alexijev. »Poslyš, Franto, odkdy se znáš s ďábly?«

Otázka nemluvného řidiče parádně zaskočila. Zůstal překvapením celý ztuhlý.

»Mohl by být stejnou obětí jako já,« nadhodil Olda telepaticky Alexijevovi.

»Nemusel by jim sloužit vědomě!«

»Taky mě to napadlo, neboj se,« odvětil jen pro něho Alexijev. »Beru to v úvahu jako jednu z možností. Ale nerozptyluj se a sleduj ho, co kdyby se potvrdilo to horší?«

»Žádného ďábla neznám!« vyhrkl Bulis po chvilce, když se vzpamatoval.

»Nejméně jednoho jsi musel v životě potkat,« vrtěl hlavou Alexijev. »Zajímalo by nás, o čem jste spolu jednali?«

»Žádného ďábla neznám!« trval na svém Bulis.

»Proč nám to raději neřekneš?« domlouval mu Alexijev mírně. »Pomohli bychom ti od něho, kdybys chtěl!«

»Žádného ďábla neznám!« opakoval Bulis jako zaseklá gramodeska.

»Vytáčky ti nebudou nic platné,« ujistil ho Alexijev suše. »Dnes jsme získali prostředek k odhalování ďáblů i jejich služebníků. Málo platné, jsi od nich poznačený. Jak nám to chceš vysvětlit?«

Bulis mlčel.

»Podívej, Franto,« pokračoval nahlas Alexijev. »Mysleli jsme si, že ses k nám dal kvůli Květě, ne že bys nám šel škodit. Vždyť by to byl od tebe podraz a černý nevděk.«

»Vy nic nevíte...« zavrčel Bulis.

»Něco přece víme,« opáčil Alexijev. »Ten pán v černém, co tu byl ráno, byl ďábel. Ano, pravý, jeden z nich. Jednali jsme s ním... nediv se, je to možné. Nevíme o tobě od něho, byl tu v jiné záležitosti, ale co vlastně chtěli od tebe?«

»Nic,« řekl Bulis.

»Že by o tobě nevěděli?« smutně se usmál Alexijev. »Těžko. Oldu si také poznačili, ale protože pro ně odmítl pracovat, znepríjemnili mu každý pokus o návrat na Zem. Málem ho zabili, zato ty se tam vracíš každý den a nic. Proč tě nechávají na pokoji? Kdybys nebyl jejich člověk, už dávno by tě ztýrali jako Oldu.«

»Oldu aspoň nezabili,« řekl Bulis tiše. »Mě by zabili...«

»Bojíš se ďábelského cejchu?« začal Alexijev. »Víme už, co to je, umíme to najít a snad už víš, že to umíme odstranit. Kdyby ses chtěl od jejich vlivu odtrhnout, stačí říct, pomůžeme ti jako Oldovi.«

»Pro mě už je pozdě,« řekl Bulis a vytáhl pistoli.

Snažil se ji natáhnout, ale i kdyby ji měl nataženou, nemohl být rychlejší než připravený Olda. Pistole nemluvnému řidiči náhle vypadla z bezvládné ruky, majitel se zhroutil, tak-tak ho Alexijev stačil očima zachytit.

»Chtěl střílet! Neříkal jsem to?« vykřikl Vítek.

»Měl jsi pravdu,« souhlasil s ním Alexijev, ale netvářil se nadšeně.

»Co teď s ním?« rozhodil rukama Libor Černý.

»Oživit ho,« pokrčil rameny Alexijev. »Jen se trochu podívám, aby toho u sebe neměl víc, teď už věřím všemu.«

Bezvládného Bulise lehce prošacoval, ale žádnou další zbraň u něho nenašel.

»Mám ještě energii,« řekl Olda. »Nechte to na mně, jedna dávka mu postačí.«

»Už jsi někoho přimrazil, vid'?'« usmál se trochu smutně Alexijev.

»Jo,« přiznal suše Olda. »Ani tohle už neznám jen teoreticky.«

Pak se postavil nad řidičem a poslal na něho svou energii.

Řidič nejprve zamžikal očima, pak se pomalu nadzvedl, ale jen se trochu rozhlédl, zase klesl zpátky.

»Ani mi nedovolíte zastřelit se?« řekl malátně s nádechem výčitky.

»Nedovolíme!« přikývl Olda. »To je totiž vaše největší pitomost. Ještě jste nic zlého neprovedl, proč se chcete střílet?«

»Poslyš, Franto,« přidal se k Oldovi Alexijev. »Takové zklamání jsi nám připravit nemusel. Nabízeli jsme ti pomocnou ruku a pořád nabízíme. Proč se jí nechytneš?«

»Teď už ani nemůžu Květě na oči...« vzdychl si Bulis.

»Jak jsi starej, tak jsi blbej,« řekl Alexijev. »Dnes prošel přes cestovní kancelář pravý ďábel aniž by si ho všimli. A co myslíš? Upozornil jsem je na to, ale zlobit se na ně nemohu. Ďáblové jsou zkrátka silnější než my, dovedou se přetvařovat, zlomí člověka jako nic, mají na to sílu. Oldova vlastní matka pomáhala ďáblu proti svému vlastnímu dítěti! Vytrhli jsme ji z jeho vlivu a přivítali ji tady.«

»Přece byste nevyhodili Oldovu máti!« namítal Bulis.

»Přitom to byla zrada nejčernější, pomáhat zabít vlastní dítě!« trval na svém Alexijev. »Uznali jsme, že to bylo pod vlivem ďábla. Nic mi nevykládej, taky tě museli zlomit! Nabízím ti osvobození od ďáblů jako jí. Řekni, že to nebereš, a nebudu věřit vlastním očím.«

»Když vy nic nevíte!« vybuchl Bulis. »Jste důvěřiví jako ty děti!«

»A ty něco víš?« opáčil Alexijev. »Proč se proti nám pořád stavíš?«

»Protože už jsem... ztracený...« řekl temnějším tónem.

»Jdi s tím někam!« mávl rukou Alexijev. »Jak jsi starej, tak jsi blbej! Kdo přizná chybu a chce ji napravit, toho uvítáme jako ztraceného syna. Dělat darebáctví je pod vlivem ďáblů normální, málokdo jim odolá. Víme to, proto nikoho neztracujeme, pamatuj si to! Podáváme ti ruku, chyt' se jí a my tě z té žumpy vytáhneme!«

»To už snad ani nejde!«

»Prosím tě, co ti to nakukali?« rozzlobil se vážně Alexijev. »Všechno jde, pamatuj si to! Zabil jsi snad někoho?«

»Jo,« přikývl. »Vidíš, není to jen tak!«

Tohle zaskočilo všechny, i Alexijeva.

»A bylo to z tvé vlastní hlavy, nebo až pod nimi?« vzpamatoval se po chvílce, když si to trochu v hlavě prošel.

»Až potom,« přikývl Bulis neochotně.

»Tak se to nepočítá!« mávl rukou Alexijev. »Byl jsi jejich nástroj, přičteme to jim, oni za to mohou.«

»Kdyby to šlo tak jednoduše!«

»Jde to tak jednoduše,« řekl Alexijev. »Pozemská spravedlnost by považovala zločiny, spáchané pod vedením d'áblů, za tvoje vlastní, ale ona nejspíš úmyslně nepočítá s d'ábly. My to ale musíme brát jinak. Tyhle lumpárny přičteme těm, kdo za nimi skutečně stojí. Předtím jsi nevráždil?«

»Ne,« řekl ztrápeně.

»Tak koukej vstát a podej mi ruku,« napřáhl k němu svou. »Útočiště není Země, tady nedokonalé pozemské zákony neplatí.«

A pomohl řidiči vstát.

»Poslyš,« oslovil ho telepaticky, ale zaraženě Libor Černý. »Vážně si myslíš, že tady pozemské zákony neplatí?«

»Ano, myslím to vážně,« řekl Alexijev nahlas a pro všechny. »Pozemské zákony vůbec neuvažují existenci d'áblů. Je hezké, že vyžadují, aby každý zodpovídal sám za sebe, ale je to nemravné, když to není vina dotyčného člověka, ale někoho jiného.«

»Na navádění by se mohl vymlouvat každý!« namítl také nahlas Libor.

»Mohl,« řekl Alexijev. »Musíme tedy uvážit, nakolik to mohl ovlivnit. Ať nese hlavní odpovědnost ten, kdo na jiné uplatňuje vliv, který nikdo nedokáže překonat. Ve světě se přece často děje, že velitelé nařídí vojákům nějakou zhovadilost a když to praskne, exemplárně je za to odsoudí. Takový soud nechává pravé viníky bez trestu a je tedy ještě nemravnější.«

»Jak to chceš ale odlišit?«

»Jednoduše,« usmál se Alexijev. »Právě d'ábelským cejchem, kterým si sami d'ábové značkují své pomocníky. Kdo to má, jedná pod vlivem d'áblů. Ariel říkal, že ani jeho vrahoun si nedovolí někomu zkrivit vlas, dokud to nedostane nařízeno.«

»A jak to tedy míníš dělat?«

»Navrhuji amnestii pro ty, u kterých to najdeme a odstraníme, ale jen na dobu, kdy byli označení,« navrhl Alexijev. »Předtím ani pak se už nikdo nesmí vymlouvat. Nemám pravdu?«

Nikdo z přítomných na to nic neřekl, nikdo neprotestoval.

»A teď vážně! Co jsi měl provést?« obrátil se na Bulise Alexijev.

»Ani nevím,« řekl trochu stísněně Bulis. »Mám sem dopravit nějaký kufřík. Dostal bych ho v bance, až tam povezeme peníze. Měl bych ho předat tomu, kdo se o něj tady přihlásí.«

»Nic víc?« díval se na něho zkoumavě Alexijev a s ním všichni okolo. »Ty bys nevěděl, co je v tom kufříku?«

»Vážně, nic víc,« ujišťoval je Bulis. »Ten kufřík měl být zamčený.«

»To bude nějaký podraz,« uvažoval Alexijev. »Kufřík pro toho, kdo se přihlásí! Může tam být zrovna tak dobře časovaná bomba!«

»Měli bychom si ji ještě na Zemi pořádně prohlédnout,« navrhl Vítek. »Můžeme přece použít částečnou průhlednost!«

»Být pořádná svině, zabránil bych každému prohlížet takové věci!« odfrkl si Libor. »Dal bych dovnitř fotodiodu s rozbuškou a kdo by to otevřel, letěl by do povětří.«

»To bys musel být hodně velká svině!« souhlasil Alexijev.

»Ale má pravdu,« opáčil Vítek. »Kdo chce tvrdit, že ďáblové nejsou?«

»Ať je to, jak chce,« mračil se i Olda. »Já bych to ani nezkoumal a rovnou bych to hodil malinkatou bránou do Gehenny. Tam to nikomu neublíží.«

»I kdyby to byla bomba?« pokrčil rameny Vítek.

»I kdyby to byla bomba přímo atomová,« souhlasil Olda. »Ariel říkal, že tam ďáblové žijí v podzemních krytech, chráněných nějakým silovým polem... Prostě bych to tam šoupl, beztak to z pekla vzešlo, ať se to tam hezky vrátí!«

»Ostražitost bude jistě rozumná,« souhlasil Alexijev. »Uděláme to tak. Být to, jak říkáte, byl by to podraz i na Frantu. Poslechne je, vezme sem bombu a vyhodí do vzduchu nejen nás všechny, ale i sám sebe a Květu.«

»Myslíš?« zhrozil se Bulis.

»Ty nevíš, komu sloužíš?« opáčil Olda znechuceně.

»Nech ho, Oldo!« zastal se Bulise mírně Alexijev. »Už jim neslouží. Vyndáme mu cejch a uděláme za tím tlustou čáru, ne?«

»Ještě bych s tím počkal,« řekl Olda. »Až se mu budeš hrabat v hlavě, dej mu tam navíc tacuky a telepatii. Maličko se tím zvýší odolnost proti podprahovým ďábelským vlivům. Není to stoprocentní, ale aspoň něco. A dej to i Květě, ať se tady oba necítí jako cizinci. Uvidíš, že to oběma prospěje. Můžeš to rovnou začít klonovat.«

»Nedáváme to nikomu proti jeho vůli,« připomněl mu Alexijev.

»To sice ne, ale až se Květa dozví, co kvůli tomu hrozilo, bude souhlasit,« opáčil Olda. »Jen jí řekněte, co mohlo nastat, uvidíte, že to pochopí.«

»Ona o ničem nevěděla!« ujišťoval všechny Bulis skoro zoufale. »Věřte mi!«

»Vždyť už ti zase věříme,« řekl Olda.

Výměnný obchod

Ďábel Ariel Sarimachiel se ohlásil až za dvanáct dní.

Necestoval inkognito do Útočiště, ale normálně se přihlásil v pražské pobočce cestovní kanceláře *Za zdravím*. Věra ho zjistila dříve než vstoupil a ihned zalarmovala nejen pobočku, ale prostřednictvím Alíka i Útočiště.

Alexijev se ihned rozletěl k pobočce, aby se s neobvyklým návštěvníkem setkal osobně. Ariela zatím usadili do křesla pro klienty a nabídli mu kávu a zákusky, které s díky odmítl. Jen Alík se držel vzadu a temně vrčel.

»Co tomu psisku je?« všiml si toho Ariel.

»Nemá vás rád,« řekla Věra. »To víte, zvířata...«

»Minule takhle nevyváděl!« opáčil Ariel.

»Minule to byl přece jiný pes,« ujistila ho Věra. »Maskotů máme víc, střídají se. Jsou ale z jednoho vrhu, takže jsou si podobní.«

»Ach tak,« spokojil se s tím. »Pravda, ten minule neměl psí známku.«

Věra to dál nekomentovala, ale zamrazilo ji, do jakých detailů si to ten černý pamatuje. Předtím psi nenosili obojky, až teď. V psí známce byl ukrytý Vítkův detektor, aby i oni věděli, s kým mají tu čest. Psi byli přímější a neuměli se přetvařovat, Alík se proto neudržel a vrčel. Věra ho raději poslala do zadní místnosti. Odkráčel se vztyčeným ocáskem a ještě ve dveřích si neodpustil poslední výhružné štěknutí.

Za chvíli dorazil Alexijev, letmo se s Arielem zdvořile přivítal a šel hned k věci.

»Přiletím přes marsický svět,« navrhl mu ďábel. »Nerad bych, aby se oba vimaany zdržovaly na Zemi. Nejlépe aby se nezdržely ani vteřinu, snad to dokážete.«

»Je to i v našem zájmu,« přikývl Alexijev.

»V jednom vimaanu bude můj homunkulus,« pokračoval Ariel. »Umí s tím létat. Druhý budu pilotovat sám. Jeden vám nechám, kde mi určíte, druhý si ponechám.«

»Prosím,« souhlasil Alexijev. »Nešlo nám o to, abyste neměl letadlo, ale o to, aby je neměli vaši krajané.«

»Chápu,« souhlasil Ariel. »Vy naopak musíte pochopit, že se musím také trochu zajistit. Bude to snad džentlmenské, ne?«

»Na džentlměna si nehrajte,« zachmuřil se trochu Alexijev. »To slovo má poněkud jiný význam. Ale nebudeme si navzájem škodit, v tom je smysl dohody, nic víc.«

»Dobrá,« přikývl ďábel. »Teď k technické stránce. Na kterém místě Země byste si přáli přechod uskutečnit?«

»Někde, kde není tolik lidí,« navrhl Alexijev. »Na druhé straně to nemůže být daleko. Nejvýhodnější se mi zdá nějaká vrchovina. Co třeba Orlické hory nebo Jeseníky?«

»Souhlasím,« kývl rychle ďábel. »Jsou ty světy synchronní, nebo se posouvají?«

»Světy, které mám na mysli, jsou synchronní, neposunou se ani o metr.«

Ďábel měl u sebe mapy, takže si snadno dohodli místo, čas i další podrobnosti chystané akce. Alexijev potom odletěl do Útočiště připravit všechno ostatní. Tvrdil, že by bylo výhodné dopravit tam operační stůl, aby to měli po ruce.

»Maličkost!« přihlásil se Vítek. »Necháme přímo na místě vyrobit jiný. Zdejší roboti udělají rychle cokoli, největší problém je sdělit jim, jak by to mělo vypadat.«

»Troufl by sis na to?« obrátil se na něho Alexijev. Asi doufal, že Vítek couvne a nebude už mít další připomínky.

K jeho údivu Vítek přikývl a odešel se bavit s roboty. Ostatní probírali další podrobnosti.

»Mám to!« přišel po půlhodině Vítek.

Doktoři Alexijev, Černý a všichni kdo mohl se šli na Vítkův zázrak podívat.

Vítek je zavedl do sálu, kde vedle sebe stály dva operační stoly.

»Původní poznáte jen podle větší otlučenosti,« řekl Vítek pyšně.

Alexijev údivem jen hvízd.

»Jak jsi to dokázal?« podíval se obdivně na Vítku.

»Není to těžký problém,« řekl skromně Vítek. »S programováním pozemských počítačů se zdejší roboti nedají srovnávat. Myslím, že jsem se stačil trochu zaučit.«

»Dobrá,« rozhodl Alexijev. »Poletíš s námi na místo a pomůžeš nám s vybavením. Ale od ďábla byste se měli všichni držet stranou a nechat to na nás.«

»Půjdeme napřed,« řekl Vítek. »Zařídíme tam operační sál a pak se stáhneme.«

Alexijev s tím souhlasil a Vítek se zbytkem party odletěli napřed.

»To je prima!« rozplýval se Vítek nadšením. »Ještě nikdy jsem neviděl ďábelské letadlo! A teď budeme mezi prvními, kdo to uvidí.«

»Neříkal Alexijev, že se máme držet stranou?« namítla Jarča, ale také se těšila.

»Budeme se držet stranou,« souhlasil Vítek. »Nebudeme se míchat do jednání, budeme se hezky tiše jako myšičky držet stranou, ale přitom to uvidíme z první ruky. To se přece až tak nevyklučuje. Vsaďte se, že nás Alexijev nevyhodí!«

»Jen aby,« pochybovala Máňa.

Ale letěla samozřejmě dál.

Alexijev sice ďáblovi tvrdil, že jeho letadlo uschová na pustém světě, ale celý minulý týden se dospělí dohadovali, který svět k tomu využijí. Nakonec se dohodli uschovat ďáblovu letadlo v Útočišti, ale vydávat ten svět za pustý.

Na dohodnutém místě byly na Zemi Jeseníky, v Útočišti nižší kopečky. Přímo na místě byla pyramida, podobná té v Pardubicích. Byla nižší, ale měla rovněž na vrcholu zlatou sochu telete. Irena Alexijevová se pod dojmem svého úspěchu s objasněním smrti zdejších obyvatel robotů několikrát zeptala, jaký má ta socha smysl, ale pokaždé dostala stejnou odpověď. Je to zkrátka socha, nic víc.

Zatímco Alexijev odletěl na Zem, aby ďáblovi vytvořil potřebnou propust, parta doletěla na místo. Vítek připravil operační sál a objednal od robotů dalekohledy. Napoprvé mu nabídli trojoké, ale pro Vítku nebyl problém požádat je o dvojoké varianty pro všechny členy party.

Dětský čtyřlístek se pak stáhl do místnosti vedle operačního sálu. Jedna její stěna byla zevnitř průhledná, ale zvenku je nikdo neviděl. Vítek zařídil, aby se k nim přenášely i zvuky, mohli tedy sledovat jednání Alexijeva s Arielem a přitom se držet zpátky.

»Už je tady!« vykřikl náhle Olda, pozorně sledující okolí.

Na jižní straně se vyloupil veliký létající talíř. A hned za ním druhý! Ďábel zřejmě držel slovo. Oba talíře zamířily k pyramidě a dosedly na nedaleké plošině.

»Dobrý!« hvízdal si Olda. »Budeme mít opravdové UFO!«

»Neumíme s tím zacházet,« odvětil skepticky Vítek.

»To neva,« mávl rukou Olda. »Ani by mě to nebavilo. Uvnitř bude jistě smrdět síra. Ale nemůžete popřít, že je to zvláštnost.«

Z jednoho talíře vystoupil chlap v černém, druhý čekal ve druhém. Vzápětí vystoupili z další brány doktor Alexijev s Liborem Černým.

»Neříkal jste, že to bude pustý svět?« zamračil se Ariel.

Slyšeli ho trochu zastřeně, ale zřetelně.

»Tohle tu zbylo, ani nevíme po kom,« ukázal klidně a trochu nedbale na pyramidu se zlatou sochou telete Alexijev. »Jinak je ten svět pustý, zdá se, že tu už dlouho nikdo nebydlí. Původní obyvatelé jsme hledali dlouho, ale neúspěšně.«

»Nesetkali jste se s nimi?« zajímal se ďábel zvědavě.

»Ne,« pokrčil rameny Alexijev.

»To máte štěstí,« podotkl ďábel. »My jsme se s touto civilizací kdysi popadli za pačesy. Byli silnější než my, ale neměli vůli vyhrát. Dobyli na nás dva světy, pak se stáhli a nechali nás dobýt si je zpátky. Přesněji obsadit, stáhli se totiž bez boje.«

»Nebyli náhodou i na Zemi?« nadhodil Alexijev a ukázal na pyramidu, tyčící se nad nimi. »Tyhle symboly jsou nám nějak povědomé, ale neumíme si je vysvětlit.«

»Radši si je ani nevysvětľujte,« usklíbl se ďábel. »Dalo nám hodně práce, než jsme je z lidí na Zemi vymlátili. Máte pravdu, příslušníci civilizace zlatého telete pobývali kdysi i na Zemi. Postavili pár ukázkových staveb, obdarovali domorodce, pak ale všeho nechali a odešli. Vaši předkové na ně dlouho vzpomínali, oslavovali je a nesmyslně se stavěli na odpor. Marně, nakonec jsme jim natloukli do hlav, že zlaté tele je symbol zla a jeho uctívání zvrhlost.«

»Tím spíš by nás ta civilizace zajímala,« řekl Alexijev.

»Jak se tak dívám, už vám nepomůže,« usklíbl se ďábel. »Pro nás by bylo dobré, že jsou pryč, kdyby ti druzí nebyli ještě horší.«

»Horší pro vás, že?« ujišťoval se Alexijev.

»Všichni posuzujeme dobro a zlo podle toho, co nám pomáhá anebo škodí,« usklíbl se ďábel. »Ogdurové vás ledacos naučili, darovali vám technologii, jakou byste vyvíjeli tisíce let, byli pro vás užiteční a berete je jako ztělesněné dobro. Až se vám budou nepřipustně míchat do vašich zájmů, až vás začnou nestydatě omezovat, budete je taky chápat jinak.«

»Nezdá se nám, že by nás nějak omezovali,« řekl Alexijev.

»To ještě poznáte,« věštil Ariel. »Jen počkejte, jak rychle vám přistřihnou křídla, až se trochu porozhlédnete a zkusíte zabrat a obsadit další světy!«

»Zatím nám nikdo nepřekážel,« nesouhlasil s ním Alexijev. »Dokonce nás sami na volné světy upozornili. Nebude to spíš tím, že jsme se ještě nepokoušeli zabírat žádný svět, obydlený někým jiným?«

»A k čemu vám bude pustý svět?« odsekl d'ábel. »Dobrá, může být dobrý jako základna, místo, kam můžete takticky couvnout, když narazíte na někoho silnějšího, což nakonec právě teď využíváte, budiž! Ale co jinak s pustým světem?«

»Můžeme takový svět obydlet,« navrhl doktor Černý. »Na Zemi nám začíná být těsno, dáme lidem další prostor k osídlování.«

»Ale jděte!« ušklíbl se d'ábel. »Vy nevíte, co s přebytkem obyvatel? Málo jste se od nás poučili? Malthusiel vám to přece vysvětlil srozumitelně a jasně, jako pro pitomce! Ani nemohl jinak, když vás za ně považoval.«

»Myslíte snad Thomase Malthuse a jeho *jediný přirozený* způsob regulace počtu lidí na Zemi válkou?«

»A koho jiného?« opáčil d'ábel. »Spousta vašich si přece vzala jeho rady k srdci, radost pohledět! Regulujete se skoro nepřetržitě!«

»Za takové rady vám pěkně děkujeme!« otrásl se Alexijev. »Nechme toho, na tom se neshodneme. Máme jiné zájmy. Abychom to nezdržovali, přivezli jsme si potřebné vybavení sem, do jedné místnosti téhle stavby. Pojd'me!«

»Říkali jste, že to netrvá dlouho!« připomněl jim rychle Ariel.

»Netrvá,« přikývl Alexijev. »Ale potřebujeme k tomu osvětlení a nástroje.«

»Nemusím vám snad připomínat, co se stane, když se do večera nevrátím?« podotkl pro jistotu Ariel. »Můj homunkulus neumí jen létat, umí také odpalovat střely!«

»Na pustém světě by nám vaše střely nevadily,« řekl Alexijev. »My ale slovo dodržíme. Spíš jsem zvědavý, jak dodržíte vy svoje!«

»Jen klid,« opáčil d'ábel. »Budu vás ještě potřebovat. To je snad dost seriózní záruka.«

Nechali to bez odpovědi...

Alexijev s Černým odvedli Ariela na operační sál a parta dětí se začala přít, co bude dál. Než se ale dohodli, Máňa jim správně připomněla, že už není o čem.

»Nechte toho,« napomenula je. »Počkáme tady, operace už beztak končí.«

Měla pravdu. Krátce poté vyšla ven dvojice lékařů i s d'áblem. Ariel Sarimachiel jim zdvořile pokynul a se zavázanou hlavou zamířil ke druhému stroji. Jakmile se druhý talíř zvedl nad plošinu, náraz zmizel. Současně zmizel Alexijev, aby splnil další část dohody, doprovodit oba nebezpečné návštěvníky na dohodnutý svět.

Jen druhý létající talíř, prázdný a nehybně stojící poblíž, svědčil o tom, co se stalo.

Parta dětí rozjařeně vylétla z pyramidy, ale doktor Černý už stál pod létajícím talířem a ještě ve vzduchu všechny zarazil.

»Nechte to na pokoji!« mračil se na děti. »Je to příliš nebezpečná hračka. Neumíte s tím zacházet a je tam dvacet atomových střel. Chcete některou omylem odpálit?«

»Co s tím budeme dělat?« zeptal se ho nadšeně Olda.

»Zatím nic,« řekl doktor. »Ariel tvrdí, že by každá střela spálila půlku Evropy.«

»Jen si to zblízka prohlédneme...« umlouvala ho Jarča.

»To známe!« usmál se Libor Černý. »Jen dva prstíčky tam strčíme...«

»Nejsme jeskyňky!« zamračil se Vítek.

»To jistě nejste,« usmíval se Libor. »Ale teď vážně! Budeme muset vymyslet, kam těch dvacet atomových bomb uklidíme, aby nedošlo k neštěstí. A opravdu se tam neometejte, kdo ví, co je tam za podraz!«

»Tak tam pojd'te s námi!« navrhl bezelstně Olda. »Ať na nás vidíte! Obejdeme to jen zvenku, dovnitř nepolezeme.«

Doktor Černý se na okamžik zamyslel, ale pak kývl. Všichni přeletěli skoro až k letadlu, aby si je důkladně prohlédli. Do otevřeného vchodu se ale neodvažovali, jen kradmo nahlíželi do kabiny.«

»Lidi, to nám nikdo neuvěří!« vzdychla obdivně Jarča. »Pravé UFO stojící přímo před a nad námi, i sáhnout si na ně můžeme!«

»O věření nejde,« řekl Olda. »Když si představím, kolik zla tahle letadla vyvedla... skoro bych uvažoval o tom, jak aspoň tohle nějak nenápadně zlikvidovat.«

»Letadlo je taky jen nástroj,« řekl Libor. »Záleží na tom, jak je kdo použije.«

»Právě!« řekl Olda. »Takový nic moc disk, na fotbalové hřiště by se vešly dva, jen se divím, že to ty tenké nožičky unesou. Kdo ale ví, jestli už nezabil tisíce lidí.«

»Pokud to byli lidé,« podotkla Jarča.

»A koho jiného?« opáčil Olda.

»Pokud vím, oni se tím vraždili navzájem,« vysvětlovala Jarča.

»I d'áblové jsou nejspíš lidi jako my,« řekl Olda.

»Olda má pravdu,« zastala se ho Máňa. »Jen jsou krutější, ačkoliv ani lidé nejsou svatí!«

»Doufejme, že aspoň tenhle stroj na zabíjení už dolétal,« souhlasil doktor Černý.

V té chvíli se vrátil doktor Alexijev. Když u létajícího talíře spatřil partu dětí, lekl se a okamžitě k nim zamířil, ale když mezi nimi viděl doktora Černého, zase zvolnil.

»Dopravil jsi Ariela, kam chtěl?« přivítal ho Olda zvědavou otázkou.

»Dopravil,« potvrdil Alexijev. »To šlo rychle. On tam určitě nezůstane, bude pokračovat dál, ale neřekl kam. Já jen doufám, že už se nevrátí.«

»Měli jsme se ho ještě na něco zeptat,« mrzel se na sebe Vítek. »Třeba by nám řekl něco důležitého, když už mu na jeho krajanech přestalo záležet.«

»Tím si nejsem vůbec jistý,« zavrtěl hlavou Alexijev. »Když nás potřeboval, přišel za námi, ale byla by neskutečná naivita očekávat od něho vděčnost. Zejména když jsme pro něho pořád podlidé. Uvědom si, je to strašně namyšlený nacista.«

»Až na to, že nacisté jsou proti němu hotoví andílci,« dodala Jarča.

»Mohl by se ještě polepšit,« zkusila to Máňa.

»Víš, děvenko, můžeme být rádi, že to dopadlo aspoň tak,« vzdychl si Alexijev. »Vám mláďatům opravdu chybí životní zkušenosti. Řekl bych, že jsme od něho získali maximum. Přiznávám se, obával jsem se ho. Tady by si nic netroufl, mohli

bychom ho snadno zablokovat i s letadlem, ale když jsme se loučili na jeho světě, mohl se nám klidně odvděčit podrazem.«

»Naštěstí se to nestalo,« přikývl doktor Černý.

»Nestalo, ale jsem rád, že jsem zase tady,« přiznal Alexijev. »Věřte ďáblovi! Co kdyby ho napadlo zbavit se mě? Už proto, že jsem věděl, kam ho doprovázím?«

»To nás přece vědělo víc,« mínil doktor Černý. »Tím by si nepomohl. Naopak, není v jeho zájmu něco proti nám podnikat. Kdyby na nás šil boudu, obrátila by se proti němu. Co by získal porušením dohod? Nic! Pro něho bude výhodnější držet slovo a nedat nám nejmenší důvod k nespokojenosti. Budeme mu pak sami krýt záda. Kdyby nás podrazil, mohli bychom překonat nechuť k jeho krajanům, poslat je za ním a vzpomeňte si, co říkal o jejich popravách ve vlastních řadách? Kdepak, takovou hloupost neudělá, má to dobře spočítané!«

»Vážně bude na nějakém světě sám?« otřásla se Máňa. »Skoro bych ho litovala!«

»Jen ho nelituj!« obořil se na ni Vítek. »I mezi lidmi najdeš docela hnusnou chásku, tihle jsou tisíckrát horší.«

»Byl jediný, kdo by nešel proti nám,« trvala na svém Máňa.

»Ani tím bych si nebyl jistý,« nesouhlasil s ní Alexijev. »Poslyšte, vrátíme se, ne? Už jsme si tuhle obludu prohlédli dost.«

»Vrátíme se,« souhlasil Vítek. »Dáme se zase do učení.«

Vznesli se a ve skupině zamířili domů.

Květa Bulisová přivítala svého manžela po operaci pláčem.

»Ty... ty vrahu!« vykřikla, ale vrhla se mu do náruče.

Operace hlavy patřily díky implantovanému orgánu tacuky k lehčím, operování mohli krátce po probuzení odejít. Bulisová si ale muže odváděla, jako by právě vstal z mrtvých.

»Aby z toho nebyl rozvod!« strachovala se Máňa.

»Nebude!« tvrdil Olda. »Spíš je to dá dohromady. Horší je, že mi až teď došlo, jakou jsme udělali pitomost.«

»Jakou?« podívali se na něho všichni.

»Zapomněli jsme přemýšlet,« úpěl Olda. »Bulis měl v bance dostat kufřík, ale vzali jsme mu poznávací znamení a nikdo mu teď nic nedá! Naopak, půjdou po něm jako po odpadlíkovi a zrádci.«

»To první by mě nebolelo,« pokrčil rameny Vítek. »Ať mu nic nedají... beztak by to byla nějaká kulišárna, není o co stát. Ale jestli po něm půjdou, mohli by ho zabít.«

»Hele, Vítku, nedokázali by zdejší roboti udělat náušnici jako měl Ariel, aby ji Bulis nosil místo biočipu? Odpadne možnost týrání, ale Bulis nebude nápadný.«

»S tím přece bude nápadný dokonce až z družic!« namítla Jarča.

»Jak se to vezme,« řekl Olda. »Bulise znají a mají blahý dojem, že ho mají v hrsti. Když se objeví bez biočipu, bude jim okamžitě nápadný. Jen ať mají dál tu svoji iluzi!«

»Máš pravdu,« ožil Vítek. »Bulis bude paradoxně nenápadnější, když bude nápadný až z družic! A s tím kufříkem mám nápad. Souhlasím, aby ho Bulis okamžitě vhodil do Gehenny, hned jak jej převezme; jistota je jistota. A my tam za ním pošleme robota, aby ho prozkoumal. Různá mechanická monstra nejsou jen mánie Japonců, zdejší nejsou výjimkou.«

»Dobrý nápad!« řekl Olda. »Ale nejdřív tu náušnici. Nemusí být tak malá, postačí, když se vejde do kapsy.«

»Nech to na mně!« mávl rukou Vítek. »Ve zdejších robotech se vyznám nejlíp!« Pak odešel, aby ho nerozptylovali.

Vítek se opravdu vytáhl.

Seděli u velikého kulatého jídelního stolu a večeřeli. Pacienti tomu stolu říkali doktorský a nechávali jej volný. Teď tu byla jen dvě volná místa, sestřičky Hedvika a Marcelka se ještě věnovaly pacientům. Společné slavnostní večeře byl Vítkův nápad. Nedávno je navrhl zavést a hned také ve velké hale umístil jídelní stůl ve stylu kulatého stolu krále Artuše. O jídlo se starali zdejší roboti, zdejší kuchyni si jen občas zpestřovali pozemskými pochoutkami. Stůl byl jako vždy pokrytý mísami, ze kterých si všichni brali na talíře.

Vítek jako mimochodem položil před sebe masivní zlatý prsten s rudým kamenem.

»Kdes to sebral?« natáhla se po prstenu Jarča a zvědavě si šperk prohlížela.

»Využil jsem zdejších robotů,« odvětil Vítek. »Nebyl to pro ně problém. Simuluje to všechny funkce ďábelského cejchu s výjimkou těch škodlivých.«

»Dobrý!« ocenil to Olda. »Je vidět, že jim rozumíš. To přece nikdy předtím nedělali.«

»Objevil jsem něco, co se nám může hodit ještě víc,« pokračoval Vítek, když si prsten všichni důkladně prohlédli.

»Něco zajímavého?« zpozorněl Olda.

»Jo,« přikývl lakonicky Vítek.

»Tak povídej!« vybídl ho Olda.

»Až po večeři,« odmítl tajnůstkářsky Vítek.

Večeře se tím značně zkrátila, protože všichni spěchali, jak byli na Vítkův objev zvědaví. Vítek je ale nezklamal. Když na něho po večeři naléhali, aby se pochlubil se svým objevem, vstal a beze slova všechny vedl před vchod do podzemního paláce. Stál tam podivný autobus bez kol, dlouhý nejméně dvacet metrů, široký tři a vysoký asi jako pověstné patrové londýnské autobusy. Střechu měl průhlednou, z jednoho kusu.

»Tohle používali zdejší obyvatelé před deseti tisíci lety,« řekl Vítek na vysvětlenou.

»Nevypadá tak staře,« podotkla Jarča nedůvěřivě.

»Je to úplně nová replika,« zpražil ji pohledem Vítek. »Originály se nezachovaly, roboti tady uklízejí odpadky strukturální přeměnou hmoty. Roboti si to jen deset tisíc let pamatují.«

»Dobře, ale k čemu to máš?« chtěla vědět Jarča.

»Nahradí nám to mikrobus,« odvětil stručně Vítek. »Na rozdíl od mikrobusu nepotřebuje silnice, nemusíme si znešvařovat krajinu.«

»Na co? Vždyť létáme!« odvětila Jarča.

»My létáme,« přikývl klidně Vítek. »Tohle bude pro pacienty. Můžeme je nejen přivážet ze Země, ale i tady jim dopřávat různé výlety. Třeba do Rakovnických pramenů, do zdejšího skalního města u Turnova nebo k pyramidám s telaty.«

»Dobrý!« chytil se toho Olda. »Rakovnické prameny jsou léčivé, může to být součást léčivého pobytu.«

»Nechci ale vidět ten poprask, až se tohle objeví na Zemi,« sýčkovala Máňa. »Vždyť to neprojde pod žádným mostem! A do nástupní haly se to taky nevejde.«

»Halu můžeme rozšířit,« pokrčil rameny Vítek. »Pomocí zdejších robotů to dokážu i skrz otevřenou bránu. Tohle pobere pohodlně přes dvě stě lidí, s autobusem se to nedá srovnávat. Tady to nebude mít konkurenci.«

»Jak se to řídí?« vyzvídal rychle Olda.

»Telepaticky,« řekl Vítek. »Už jsem to zkusil, je to jednodušší než řízení auta. To monstrum má vlastní inteligenci, stačí tomu zadat, kam má doletět. Samo se vyhne překážkám a zaparkuje na určeném místě.«

»Tímhle létali místní obyvatelé?« ujistňovala se Máňa.

»Kdysi dávno,« přikývl Vítek. »Pak hromadnou dopravu zrušili a zavedli místo ní malé jednomístné stroje. Mohli bychom je také používat, ale zatím to není nutné.«

»To je pravda,« souhlasila Máňa. »Vždyť létat je tak snadné!«

»Bylo by,« opravil ji Olda. »Kdybychom měli *kokony* jako Bísíája. Takhle si musíme k létání vybírat slunečné počasí, létat ve studeném dešti není zrovna příjemné.«

»Dva tyhle autobusy dodáme i do Pardubic,« plánoval Vítek. »Jediný problém může být s rozměry odjezdových hal, ale o tom jsem už telepatil s Alexijevem.«

»A co on?« zajímalo Oldu.

»Byl pro, jak jinak?« usmál se sebevědomě Vítek. »Prohlásil mě za hlavního dodavatele techniky pro Útočiště a nejbližší kosmické okolí.«

»Doufám jen, že se nebudeš moc nafukovat!« zamračil se trochu Olda.

»Ty jsi měl taky jednu dobu monopol na andělské možnosti,« opáčil Vítek. »Taky by ses mohl chovat monopolně, sobecky a nafoukaně.«

»Může se učedník andělů chovat sobecky?« zavrtěla hlavou Máňa. »To je přece jasný a očividný protimluv!«

»Není,« zamračil se Olda. »Všichni jsme jen lidé.«

»Dobře, ale pomáháme druhým,« opáčila Máňa. »Tady nemá sobectví místo!«

»Nemáš tak docela pravdu,« řekl zamračeně Olda.

»Kdo z nás se tak nechová?« vybuchla Máňa.

»Cilka,« usadil ji Olda.

Máňa zalapala po dechu, ale zmlkla. Na Cilku zřejmě zapomněla. Cilka byla přece také učedník andělů. Jenže nepomáhala lidem. Až na výjimky, jako po výbuchu v Parlamentu.

Naštěstí i pro ni.

Po večeři se Olda dočkal ve své vlastní ložnici další nečekané návštěvy.

Čekal tam na něho Čert. Hned na uvítanou skočil Oldovi do náruče a olízl mu obličej, ale sotva se Olda otřel, olízl ho Čert znovu.

»Že jsem ti chyběl!« dožadoval se kladné odpovědi.

»Trochu,« řekl Olda.

»Jen trochu?« opáčil Čert podezřívavě, až skoro uraženě.

»Hodně trochu,« upřesnil Olda. »A co ty? Jak ses měl na Zemi?«

»Jako paša,« přiznal Čert. »Nebo jak to vlastně šteknete... Mám zprávy dobré i špatné. Které chceš slyšet dřív?«

»Vzal bych je nejlépe podle důležitosti,« řekl Olda.

»Podle důležitosti? Pro koho?« opáčil Čert. »Varuji tě, seřadil bych je jinak než ty, my psi na to máme jiné koukání.«

»Stejně mi je řekneš, ne?« usmál se Olda. »Ale abys neřekl, seřaď si je podle sebe.«

»Takže... pro mě bude nejdůležitější žádost, doufám, že jí vyhovíš. Chci, abys dal Apině telepatii, idarchon a slýrib, jako mám já.«

»Které Apině?« zarazil se trochu vyjeveně Olda.

»Apino! Pojď se ukázat!« telepatoval Čert všesměrově.

Ze stěny se vynořila, jak už Olda skoro najisto očekával, psí slečna.

No nazdar, pomyslel si, když ji spatřil. Apina byla rozježená tmavohnědá fenka, velká asi jako Čert a stejně neurčité rasy. Měla maličko kratší nohy, takže Olda hádal, že v ní bude něco z jezevčíka. Neodvažoval se ani hádat, co by v ní mohlo být ještě.

»Kdes ji sebral?« obrátil se raději na psa.

»Zachránil,« opáčil Čert hrdě. »Byla chudák v jednom vězení, psím útulku, či jak tomu štekáte. Zkrátka, nikdo ji nechtěl vysvobodit, pokud nepočítám ošklivého smradlavého chlapa s velkou taškou... ten by o ni zájem měl, ale lidská samice, co tam hlídala, mu řekla, že podle záznamů dostal už čtyři psy a další na guláš nedostane. Vsadím se, že ji chtěl sníst k večeři, psožrout! Naštěstí mu Apinu nedala, i když jí pak hrozně sprostě nadával. Ale co kdyby přišel jiný takový? Raději jsem udělal Apině z klece bránu do Útočiště a vzal si ji sem.«

»Ty jsi těm lidem rozuměl bez telepatie?« nezdálo se Oldovi.

»Máš mě za hlupáčka?« opáčil Čert. »Na mluvení mi chybí v krku tento... hlasivky, ale to neznamená, že vám nerozumím!«

»No dobře,« souhlasil Olda. »Když nebude Apina lovit zvířata, může tu být. Přidáme jí telepatii a s ní trochu inteligence, proč ne?«

»Jak dlouho ti bude trvat ta operace?« žádal Čert samozřejmě.

»Pár minut,« odhadoval Olda. »Připočti k tomu ale týden, tolik trvá pěstování klonů. Dám jí samozřejmě starší typ telepatie. Ten novější, co máš ty, pro ni klonovat nemůžu, sám nic takového nemám.«

»A nemohl bych to pro ni udělat já?« zajímal se Čert. »Rozuměj, já bych to pro ni udělal rád! Apina je fajn fenka, stojí mi za to. Jak se vlastně dělá to klonování?«

»Rozumím ti,« řekl Olda. »Ale ty nemáš *tacuky* od hlavonožců, nemůžeš nic klonovat. Kdybych ti dal nejprve tacuky, trvalo by to přinejmenším čtrnáct dní.«

»Rychleji by to nešlo?« smlouval Čert dychtivě.

»Nešlo,« řekl Olda. »Nestačilo by vám domlouvat se přes celou zeměkouli?«

»Bude to jisté omezení,« namítal Čert.

»Asi jako mezi námi dvěma,« pokrčil rameny Olda.

»A co kdybys jí dal teď tvoji telepatii, mně to... to od chobotnic... a pak, až se to naučím dělat, bys jí předělal starší na novější...«

»Poslyš,« podíval se Olda na psa ostře. »Nechceš toho moc? Telepatie je složitý orgán, prorůstá do okolního mozku. Umím to naoperovat, ale odstranění bude složitější, třeba to ani nepůjde. Mohlo by se přitom poškodit okolí a to snad nechceš!«

»No tak dobře,« svolil pes bez velkého nadšení. »Tak to uděláme podle tebe.«

»Máme i druhou možnost, nechceš raději počkat?« sondoval Olda.

»Nechci,« opáčil Čert. »Apina taky ne. Uděláš to pro nás, vid'?' Oldo, prosím, prosím, smutně koukám, kňučet umím ještě smutněji...«

»Já s tím tedy začnu, abys viděl, že jsme kamarádi,« řekl smířlivě Olda. »A teď mi řekni další novinky!«

»Nechci moc hádat,« obrátil Čert, »ale budou další štěňata, možná i víc najednou. Mohla by s nimi být i starost. Asta a Pegina mají hodně divné páníčky, musíme je včas přemluvit, aby ty malé drobečky neutopili!«

»Neboj se, postaráme se o ně,« sliboval Olda. »To by byla dobrá zpráva! Pro štěňata, ale i pro nás všechny.«

»Poslední zpráva je zase špatná,« referoval Čert. »Objevil jsem na Zemi nepříjemné lidi, co používají ty ošklivé zastrašovací zvuky, jaké jsme zažili u tetičky.«

»My jsme tu také něco objevili,« sdělil Olda psovi zdejší novinku. »Dostaneš přístrojek, abys je poznal už na dálku a mohl se jím vyhnout.«

»Já se jím vyhnu i tak,« mínil Čert. »Nač přístrojek?«

»Je lepší,« uťal diskusi Olda.

»A proč přístrojek? Jak to mám držet? Nebyla by lepší... nějaká nová játra?«

»Nebyla,« řekl Olda. »Nové orgány nedokážeme vymyslet. Na něco je pro nás přece jen vhodnější technika.«

»Vidíš, a já myslel, že to Ogdurové dovedou nejlépe ze všech.«

»Ogdurové to nejspíš dovedou,« souhlasil Olda. »My ne. My jsme od nich dostali jen pár drobností. Asi jako když někdo do Afriky doveze pár technických zázraků a místní lidé se je naučí používat. To pořád neznamená, že by je dokázali sami vyrobit. Kolik je na africkém kontinentě automobilek a továren na elektroniku?«

»No dovol!« ohradil se Čert. »Jak to mám vědět? To je čistě vaše záležitost, to snad ani nepatří do vzdělání!«

»Maličko se sice mýlíš, zeměpis do vzdělání patří, ale uznávám, pro psy není důležitý,« ustoupil trochu Olda. »Někdy na tom nesejde, co kde dokáží udělat. Většina elektroniky dnes pochází z Tchajwanu, to je malý ostrůvek u Číny,

srovnatelný s Čechami... ale ty jistě nemáš představu ani o tom, jak jsou veliké Čechy, že?«

»Mě vaše dělení světa nezajímá,« přiznal Čert.

»Máš pravdu, pro psy není důležité,« svolil Olda. »Vraťme se k tomu přístrojku. Budeš to mít na obojku, nic nebudeš muset držet.«

»Na obojku??« vyletěl Čert. »Obojek ne!!!«

»Tak to chceš držet packou?« opáčil Olda. »My lidé míváme všelijaké kapsy, ale oblek by tě omezoval ještě víc. Ostatně, podívej se, i my nosíme některé věci na krku!«

Ukázal mu svůj šperk, ukrývající Vítkův přístroj.

»Uznej, obojek je šikovnější než řetízek,« pokračoval. »Tobě by řetízek všelijak plandal a překážel by ti.«

»Když... obojek, to je vodítko...! Zvykl jsem si na větší svobodu!«

»Víš dobře, že jsme to s vodítkem nepřeháněli,« připomněl mu Olda. »Měl jsi vodítko jen když muselo být. Někdy si ale nevybereš, vodítko je někdy předepsané.«

»To jsou ty vaše rasistické lidské předpisy!« vyštěkl Čert.

»Neříkám že ne!« opáčil Olda. »Já jsem je nevymyslel.«

»Když jste si, vy lidé, svět zařídili jenom pro sebe...« zesmutněl Čert.

»To máš pravdu,« souhlasil Olda. »Ale pro psy se v něm taky najde místo.«

»Na vodítku?!« dodal Čert vyčítavě.

»Zkus se na to podívat jinak,« chlácholil ho Olda. »Když psi nemají rozum, musí být na vodítku nebo uvázaní. Vběhli by pod auto, pokousali lidi i zvířata, to přece nejde.«

»Lidi na vodítku nejsou a pod auto jich vběhne víc než psů!« opáčil Čert. »Neštěknu, že někteří lidé jsou za volantem nebezpečnější než vlčí smečka! Těm by vodítko prospělo víc než nám! Co se týče kousání, nemáte tak špičaté zuby, ale doháníte to střílením a semtexem. Kdo je nebezpečnější? Lidi nebo psi?«

»Lidi!« souhlasil mrzutě Olda. »Ale můžeš jim to vysvětlit a když neposlechnou, je to jejich chyba. Psům se to vysvětluje špatně.«

»S telepatii to přece jde,« odsekl Čert.

»Ale jak poznáš, jestli ti pes opravdu správně rozumí?« opáčil Olda. »Jó, když má pes taky telepatii, jako ty, tam se můžeme domlouvat. Buď mi rozumíš, nebo se hned sám zeptáš. Pes bez telepatie může jen vrtět ocáskem a štěkat! Kdo má z toho poznat, že mu nerozuměl?«

»To už vím taky,« mávl odevzdaně packou Čert. »Ale přece jen... s Apinou si rozumím lépe než s jinými fenkami a to ještě nemá telepatii!«

»Asi bych tě měl raději varovat!« usmál se Olda. »Až Apina získá inteligenci, nevím, nevím... Nevíš, do čeho jdeš!«

»Nech to na mně!« odsekl Čert.

Nechal si ale vysvětlit zacházení s Vítkovým přístrojkem, zejména když mu Olda stvrdil, že to všechna štěňata nosí hrdě jako projev další důvěry lidí.

»A teď bys měl Apině ukázat tenhle svět,« navrhl Čertovi. »Vezmi ji do lesa, jistě vám tam přijde k chuti nějaká jitrnice. Ale nehoňte zvířata!«

»Nevrčel jsem náhodou, že to beztoho není žádná zábava, když neutíkají?« opáčil pes. »Lovím jen jitrnice. Ty sice taky neutíkají, ale létat za nimi do korun stromů je podle mě přece jen sportovnější než sbírat je na zemi.«

»Já ti to připomínám jen pro jistotu,« řekl Olda. »Na míru nám tady hodně záleží.«

»Bez obav,« zavrčel Čert.

Na konci prázdnin se vrátili Alexijevovi. Po vzájemné dohodě se vyměnili s doktorem Černým a doktorkou Brožovou. Pro ty to nebyl problém, v pardubickém středisku získali byt jako u Mělníka a práce tam byla stejná. Výměnu vyvolal Alexijev, aby byl dostupný, kdyby čtyřlístek dětí potřeboval pomoc na fakultě. Jak se zdálo, přece jen jim úplně nevěřil.

»My to zvládneme!« holedbal se Olda, ale neprotestoval proti seminářům, zaměřeným na získání praktických znalostí. Naopak!

»Musíme zavést pevný režim, abychom všechno stihli,« tvrdil Alexijev. »Ráno budu na Zem létat pro pacienty, vy si zatím trochu přispíte. Až přijedu, věnujeme se jim spolu. Naučíte se stanovovat diagnózy, dokud jsou nemocní. Příznaky se pak rychle ztratí.«

Na Zem už Alexijev nejezdil pancéřovaným mikrobusem. Mělnické středisko teď mělo tři obrovské autobusy bez kol. Kupodivu nebylo nutné ani upravovat odjezdové haly na Zemi, obrovská monstra byla nečekaně obratná a vešla se všude, jen v Praze museli přemístit o dva metry dveře. Dalo jim to práci, stěna haly byla železobetonová, aby něco vydržela.

»Musíme mít při vítání pacientů všichni bílé kombinézy?« usmála se Máňa. »Vypadáme v nich opravdu jako sbor andělů.«

»Není to přece povinné,« oplatil jí úsměv Alexijev. »Ani nevím, jak to vlastně vzniklo. Pacientům se to ale líbí a je dobré začínat jejich pobyt slavnostněji.«

»Náhodou vypadáš jako andílek věrohodně,« dodal Olda. »Ačkoliv nevypadáš špatně ani jako jaguáří mládě. Kočka se zkrátka nezapře!«

»Nech toho!« pohrozila mu a naznačila rukou plácnutí.

Olda úhybný manévr také jen naznačil, oba to brali jako pouhé pošťuchování.

»Až rozdáme všechny denní dávky,« pokračoval Alexijev, »budete mít do oběda volno. Rozmísťování pacientů na pokoje nebude vaše starost, od toho jsme tu my. Máte přece nárok na nějaké volno a nebudu vám do toho mluvit. Můžete se třeba létat koupat do Rakovnických pramenů, to záleží na vás.«

Do Rakovnických pramenů vozili pacienty autobusy, ale děti tam raději létaly volně.

Kolem osmé hodiny se Alexijev vracel s autobusem pacientů. U vchodu do podzemního paláce je všichni čekali, oblečení do andělských kombinéz přebarvených na bílo. Působili tak opravdu jako sbor andělů. Do deseti hodin se věnovali pacientům. Alexijev rozděloval úkoly, nezapomínal na sebe, ale jasné případy dával na starost dětem, aby měly do odpoledne volno na cokoliv je napadne. Od vlastního učení, po koupání v horkých pramenech.

Po obědě jim Alexijev předváděl na vybraných pacientech ukázkou pozemské medicíny. Mimoszemské znalosti měl sám od Oldy, soustředil se proto na praxi.

V šest večer učení přerušili a do osmi měli volno. Po večeři Alexijev přednášel už bez pacientů, ti měli v té době také nárok na odpočinek. Přednášky trvaly, dokud Alexijev viděl u svých žáků zájem. Jakmile zpozoroval známky únavy, případně i nechtěné zívnutí, skončil a popřál všem dobrou noc.

Bylo to poměrně intenzivní učení a přitom měli ještě dost volna. V Útočišti nebyla kina, nepočítáme-li video, zásobené hlavně lékařskými snímky, dováženými Alexijevem ze Země.

»Potřebujete lékařskou fakultu, když máte Alexijeva?« sondoval kamarády Vítek, který ochotně přispíval svými dávkami síly k léčení pacientů, ale lékařských seminářů se neúčastnil. Všichni nad ním dávno odevzdaně mávli rukou, než aby z něho chtěli udělat lékaře.

»Já se neflákám,« tvrdil na každou kritiku. »Možná studuji stejně intenzivně jako vy, jen jsem si vybral jiný obor.«

Dosavadní úspěchy se zdejšími roboty byly dobrým důvodem získat od nich co nejvíc informací. Brzy se na něho všichni obraceli, kdykoliv něco potřebovali. Místo seminářů se ale toulal po Zemi a když se ho zeptali, co tam dělá, nic jim neprozradil.

»Kochám se,« tvrdil s tajemným úsměvem.

»Neměl bys tam aspoň chodit sám!« varoval ho starostlivě Olda.

»Naopak,« usmíval se sebejistě. »Žádný ďábel mě nezná a nemá důvod dělat mi potíže. Tebe znají víc než je milé a spolu bychom byli ještě nápadnější. Sám se tam pohybuji jistěji.«

»Ještě jsi nenarazil na nějaké... řekněme, darebáky?«

»Párkrát,« přikývl s klidem Angličana. »Zatím mi na ně stačil tvůj nápad: kostěná ruka a hlava. Neboj se, nikdy to neopakují na stejném místě dvakrát.«

»Jak by byl svět krásný, nebýt darebáků!« opakoval nešťastně Olda.

»Myslíš ďábly?« zeptal se ho Vítek. »I mezi lidmi je darebáků víc než dost!«

»Myslím všechny!« opáčil Olda.

»To bude těžké,« pokrčil rameny Vítek. »Nás je jen pár, to prostě nezměníme.«

»Můžeme to lidem jen ulehčovat,« vzdychla si Máňa.

»I to je dobré, nemyslíš?« řekl Vítek.

Oldu, Máňu a Jarču společné učení sblížovalo, Vítek se jim vzdaloval. Zatím se zdálo, že mu to nevadí.

Ďábelský úder

V poledne se Vítek vrátil ze Země, ale nebyl sám. Přiletěl nakvap, za ruku si vedl skoro stejně starého kluka a hned se s ním obrátil na Alexijeva.

»Tohle je Pepek Horáků,« představil svého chráněnce.

Pepek byl malý, vyděšený, rozježený kluk. Poplašeně se rozhlížel, nepromluvil ani slovo a nedal se přimět k řeči. Jen očima hledal, kudy by utekl.

»To není jen tak, Vítku,« vytkl mu Alexijev mírně. »Nemůžeme sem vzít kdekoho, koho sebereš někde na ulici!«

»Vy jste mě sem vzal přesně tak!« opáčil zatvrzele Vítek.

»Měl jsem k tobě vztah,« vysvětloval mu Alexijev. »Jsi syn mého kamaráda, nevidím na tom nic špatného, že jsem se tě ujal. Zvláště když o tebe neměl zájem nikdo z celého tvého příbuzenstva.«

»Pepek je zase můj dávný kamarád!« obhajoval se Vítek. »Je sirotek jako já a taky o něho nemá nikdo zájem. A nenašel jsem ho na ulici, ale v děčáku, co jsem byl sám!«

»Nemá rodiče?« zpytoval Vítko Alexijev. »Ani příbuzné?«

»Nikoho nemá!« vybuchl Vítek. »V děčáku si na něho zasedli. Neumíte si ani představit, co tam měl za peklo!«

»Představit si to dovedu,« zamračil se Alexijev. »Tobě tam taky nekvetly růže.«

»No právě!« řekl Vítek. »Když jsem odešel, byl tam nejslabší Pepek. Víte vy vůbec, co to znamená?«

»Šikanovali tě?« otočil se Alexijev přímo na chlapce.

Pepek se místo odpovědi stáhl dozadu. Odtáhl se i když ho chtěl vzít za ruku Vítek. Nevěřil zřejmě nikomu.

»No dobře,« ustoupil zamračeně Alexijev. »Necháme ho tady. Proved' ho po Útočišti, seznam ho s ostatními. Naklonuji mu co bude potřebovat, ale potrvá to týden, celou tu dobu bude bez telepatie a ty se o něho budeš starat, jasné?«

»Jasné!« postavil se Vítek do pozoru.

»A nešaškuj!« napomenul do Alexijev. »Nejsme na vojně.«

»Rozkaz!« neodpustil si Vítek.

Nový přírůstek se stal středem pozornosti, ale Pepka to nijak netěšilo. Držel se co nejdál od ostatních, na žádné otázky neodpovídal. Jako vyplašené ptáčátko, vypadlé z hnízda.

Olda to zkusil telepatii, ale to si dal! Jakmile Pepek zjistil, že děti kolem něho mají další záhadné vlastnosti, uzavřel se do sebe jako do ulity a nedostali z něho ani slovo.

»Je to s ním těžký!« povzdychl si Olda.

Protože měly začít odpolední semináře, Olda, Máňa a Jarča se omluvili a odešli na sál za Alexijevem. Pepek osaměl s Vítkem.

»Mě se neboj!« nařídil mu Vítek. »Mě přece znáš!«

»Ty taky umíš mluvit... rovnou v hlavě?« sondoval ho Pepek.

»To se naučíš,« ujišťoval ho Vítek. »Létání taky. Je to užitečné, bát se toho nemusíš.«

»Kde to vlastně jsme?« couval před ním Pepek.

»Na onom světě,« ujistil ho Vítek. »U andělů.«

»To jsme už zemřeli?« rozevřel Pepek oči hrůzou.

»Ne, neboj se,« ujistil ho Vítek. »Jsme oba živí. Andělé jsou jiní, než jsi na Zemi slyšel. Jsou to lidi jako my, jen mají nějaké možnosti navíc. Něco z toho se naučíš i ty.«

»Ty ale nejsi anděl, že ne?« zeptal se ho opatrně Pepek.

»Nejsem,« ujistil ho Vítek trochu zamračeně.

»Myslel jsem si to,« vzdychl si Pepek. »Anděl by asi Kráječi nerozbil hlavu o stěnu. Ale přál jsem mu to, grázlovi, ani nevíš jak!«

»To se nemělo stát,« zamračil se Vítek. »Ne abys to někomu vykládal! Opravdoví andělé mají plamenný meč a dokážou trestat!«

»Já jsem přece nic neudělal!« vyjekl vystrašeně Pepek.

»Ty ne!« přikývl Vítek. »Ale já ano. Nechceš mě snad shodit?«

»Nechci!« rychle mu sliboval Pepek. »Vždyť jsi to dělal pro mě!«

»Tak mlč!« řekl Vítek. »Nebo nás vrátí do děcáku! Chtěl bys tam znovu potkat Kráječe? Nechtěl, že? Jestli to nevíš, andělé dokáží oživit i mrtvé. Už jsem to tu viděl dvakrát.«

»Budu zticha jako myška,« sliboval Pepek.

»V jednom máme kliku,« oddychl si Vítek. »Ogdurové nejsou vševědoucí.«

Netušil, jak hluboce se mýlí...

Odpoledne toho dne, kdy si Vítek do Útočiště přivedl Pepka, zavolal Alexijeve ze Země Bulis. Volal jako všichni přes štěňata, ale i štěňata si všimla v jeho volání zvláštní naléhavosti. Volal z banky, kde byl vybrat další peníze.

»Chtějí mi dát kufřík navíc!« sděloval Alexijevovi. »Ten chlap je celý červený, určitě je to někdo od nich!«

»Klid, Franto!« vzkazoval mu lékař. »Převezmi zásilku jako by o nic nešlo, nech si ještě jednou podrobně vysvětlit, co s ní máš dělat, ale na chodbě si otevři malou bránu do Gehenny a strč to tam. My už se na to podíváme.«

»Je to hrozně těžké,« hlásil Bulis. »Jako kdyby v tom bylo olovo či co!«

»Toho si nevšímej!« radil mu Alexijev. »Hlavně nenechávej Gehennu dlouho otevřenou, je tam radioaktivita, ať se ti něco nestane!«

»A co když se ten kufřík rozbije?« napadlo Bulise.

»Co by se tam mohlo rozbít?« opáčil Alexijev. »Český křišťál tam jistě nebude, to bych se hodně divil!«

Bulis se zachoval podle jeho rady. Před nepřístupně se tvářícím úředníkem, který mu kufřík donesl, hrál nechápavého, ale pečlivého posla. Dostal od něho další podrobné instrukce, co s tím dělat a zejména komu má kufřík předat. Pokýval hlavou, že rozumí, i když se trochu třásl vzrušením. Po vypnutí Vítkova přístroje se ten chlap od ostatních ničím neodlišoval, ale sotva Bulis přístroj telepaticky zapnul, chlap

okamžitě zrudl drobnými plamínky. Ano, byl to buď sám ďábel, nebo aspoň jeho pomocník.

Na chodbě se Bulis rozhlédl a když nikoho neviděl, otevřel si nevelikou bránu a rychle do ní kufřík vhodil. Sotva ale za kufříkem bránu zavřel, otřásla se celá budova, až všechna skla zadrnčela.

»A sakra!« zarazil se Bulis. »Co to bylo? Zemětřesení?«

»Nech to na nás a vrať se rychle do Útočiště!« vzkázal mu rychle Alexijev.

To už ale na chodbu vybíhal úředník a zarazil se, když viděl Bulise bez kufříku.

»Kde máte zásilku, člověče?« vyštěkl na něho.

»Strčil jsem ji tam napřed!« hájil se řidič. »Byla příšerně těžká! Přistavím si auták trochu blíž, tam mi v tom nepřekáží žádné zdi!«

»Pitomče!« vyštěkl úředník.

»Položil jsem to tam opatrně!« hájil se Bulis. »Nemohlo se tomu nic stát!«

»Troubo! Ačkoliv, metr sem, metr tam, je to vlastně jedno,« uklidnil se chlap.

»Tak se tu mějte, vracím se,« loučil se s ním rychle Bulis.

»Vrať se – máš-li ještě kam!« opáčil úředník jízlivě.

Bulis na víc nečekal a otevřel si malou bránu do tropické krajiny Útočiště. Zaznamenal ještě úředníkův udivený pohled, ale to už se brána zavírala.

Alexijev už tam čekal s nesmírně vážnou tváří.

»Pojď se na něco podívat!« vybídl řidiče.

Chvilí trvalo, než dostal obrázek z digitálního fotoaparátu na obrazovku svého počítače. Sledovalo ho několik dychtivých párů očí kromě Bulise jeho žena, František, dvě zdravotní sestry a nezbytný čtyřlístek dětí, které tu pochopitelně nemohly chybět. Přišoural se po chvilce i Pepek, který ještě ničemu pořádně nerozuměl.

Gehenna vypadala jinak než jak ji znali, kdo se tam již podívali. Zuřila tam právě nějaká bouře, všude létaly kotouče prachu, nebylo vidět ani na pár kroků.

»To udělal ten kufřík!« ukázal tam Alexijev. »Byla v něm bomba, vybuchla v okamžiku, kdy jsi zavřel bránu. Podle toho, jak se otřásla i sousední Země, byla v něm nespíš atomová nálož. Možná ji před výbuchem zadržovalo něco tady na Zemi, třeba rádiové signály. Představ si ale, že bys ji vzal do Útočiště!«

»Myslíš, že by to dosáhlo až k Mělníku?« zeptal se ho Olda. Musel telepaticky, protože v krku měl najednou nějaký chumel či co.

»Stejný obrázek pořídil Libor Černý v Pardubicích,« ujistil ho Alexijev.

»Dosáhlo to až tam. Mimochodem, i tam dost ničivě.«

»Tak proto mi ten chlap říkal: *Vrať se, máš-li ještě kam!*« vzpomněl si Bulis.

»Kdybys to vzal do autobusu, smetlo by nás to všechny,« přikývl Alexijev. »Ještě že nás napadlo odložit to do Gehenny!«

»To napadlo Oldu,« řekla všesměrově telepaticky Máňa. »Myslela jsem si, že přehání. Promiň, Oldo.«

»To už je od ďáblů vysloveně vyhlášení války!« řekla ohromeně Květa Bulisová.

»To je něco horšího!« ušklíbl se Alexijev. »To je válka bez vyhlášení.«

»Příští kufřík nám může nevědomky přivést některý pacient,« uvědomila si s obavami sestřička Hedvika.

»Měl bych nápad,« přihlásil se nesměle Vítek. »Máme přece schovaný d'ábelský létající talíř s dvaceti atomovými střelami.«

»Nač by ti byly?« podíval se na něho Alexijev.

»Mohli bychom se do nich podívat,« navrhoval Vítek. »Vykoumat, jak by se daly na dálku a bez rozebrání zjišťovat. Třeba něco vyzařují... když se do toho dám...«

»Kdyby ti to bouchlo pod rukama, smete nás to všechny,« zarazil ho Alexijev.

»Nesmete,« hájil se Vítek. »Ten létající talíř můžeme přestěhovat na nějaký úplně pustý svět, kde ho budou zkoumat mobilní roboti. To bych jim snad vysvětlil.«

»Bylo by to na tebe příliš mnoho odpovědnosti,« mračil se Alexijev.

»Já to zvládnou!« sliboval Vítek.

»Myslíš to jistě hezky, ale tohle chce přísnější opatření,« uvažoval Alexijev. »Mohlo by to odnést příliš mnoho lidí.«

»Měl bych jiný nápad,« navrhl Olda. »Obsadíme ještě jeden svět, například Zahrádku. Sousedí se Zemí přes Měsíc, d'áblové by se tam mohli dostat, ale nedopraví nám bombu do Útočiště. Nebudeme tam mít pohodlí jako tady, ale snad to vydržíme. Oni jistě brzy zjistí, že jejich současná akce selhala, pokud už to nevědí. Ať vědí, že máme světů víc a že všechny naráz nezlikvidují.«

»Myslíš něco jako karanténu?« vzdychl si Alexijev. »Moc bychom si nepomohli. I tam by to byla krutá tragédie, kdyby ta bomba zlikvidovala plný autobus lidí. Ba ne, musíme tomu zabránit důkladněji. Vítkův nápad vypadá lépe. Citlivý detektor záření by bombu odhalil ještě na Zemi a stačili bychom ji zneškodnit odhozením do Gehenny.«

»Měli byste žádat především spravedlnost,« vrčel zamračeně nejmladší účastník porady, dosud skoro nemluvný Pepek Horák.

»Jak to myslíš?« vzhlédl k němu udiveně doktor Alexijev.

»Bulis by se měl vrátit a toho d'áblova člověka unést do Útočiště,« řekl Pepek nevraživě. »Postavit ho tady před soud a odsoudit pro pokus o masovou vraždu. Chtěl nás všechny zabít, nebo ne? Bez trestu to příště zopakuje.«

»Na takovou spravedlnost nejsme vůbec připraveni,« namítal Alexijev. »Dejme tomu, že ho sem dopravíme. Jak chceš ale někoho odsoudit bez soudu?«

»Když to zůstane bez trestu, bude to nespravedlnost!« trval na svém Pepek. »Vám všem ještě nedošlo, že to měla být vražda, ke všemu hromadná?«

»To je jasné každému,« řekl Alexijev. »Co chceš ale proti tomu dělat? Dejme tomu, že sem někoho přitáhneme. Co s ním tady budeme dělat? Nemáme soudce!«

»Můžeme sem přitáhnout i soudce, třeba na ten jeden jediný soud,« navrhl Pepek.

»Dobře, přitáhneme sem soudce,« souhlasil s ním Alexijev. »Dejme tomu, že soud toho darebáka shledá vinným. Co s ním ale potom?«

»Zavřít ho!« řekl Pepek urputně. »Až zčerná!«

»Kam?« opáčil Alexijev. »Vždyť tady nemáme žádné vězení. Upřímně řečeno jsem rád, že nemáme ani zločince.«

»Zasloužil by smrt!« řekl Pepek sveřepě.

»Ty bys byl i pro smrt?« požíval se na něho Alexijev přísně.

»Zneškodnit ho musíme a bude to spravedlivé,« trval na svém Pepek. »Jinak se o to bude pokoušet dál, až se mu to podaří.«

»Zneškodníme...« vzdychl si Alexijev. »Ještě že to bereš aspoň tak. Zneškodnit bychom ho měli. Nebude ale zneškodněný už tím, že se sem nedostane?«

»Nebude!« trval na svém Pepek. »Může to příště dát někomu do kufru.«

»Má pravdu!« zastal se ho Vítek. »Tihle týpkové mají na Zemi všechno co chtějí. Když potřebují atomovou bombu, mají ji. Vsadím se, že ta bomba nebude nikomu na Zemi chybět. Nechat je bez trestu, koledujeme si o repete!«

»To se lehko řekne,« pokýval hlavou František. »Kdo má ale takové lidi hlídat?«

»Věděl bych, jak některé grázly zneškodnit bez vězení,« řekl zamračeně Olda. »Stačilo by dopravit je na pustý svět, jako kdysi posílala Anglie své darebáky do Austrálie. Nikdo by je tam ani nemusel hlídat! Bez *slýribu* se zpátky nedostanou, leda by některý z nich znal principy hvězdných bran. Ani pak není jisté, že ji postaví!«

»Pozor, někteří je nejspíš znají!« upozornil na to Oldu Vítek. »Nepodceňuj je!«

»No dobře,« přikývl Olda. »Možná by se to týkalo jen d'ábelských pomocníků. Třeba by jim to paradoxně pomohlo, dostat je z vlivu d'áblů. Na pravé d'ábly by to ale nestačilo. Ani bych si netroufal některého sem unést, mohl by nás přemoci i tady. Mají děsivou sílu, už jsem zažil pár úderů od Johana.«

»Ani když jim sebereme strojky na ovládání lidí?« nadhodila nesměla Máňa.

»Něco dělají pomocí strojků, ty bychom jim zkusili sebrat,« souhlasil Olda. »Ale nejsem si jistý, že něco nedokáže jako my, pomocí orgánů podobných andělským. Co víme o jejich možnostech? A pořád je hlídat, to taky nevidím dobře.«

»Ty přece taky dokážeš někoho přimrazit, ne?« nadhodil Alexijev.

»Ano, ale musí to být člověk,« řekl Olda. »Tebe bych přimrazit nedokázal, *idarchon* by tě před tím ochránil. Proti d'áblovi jsem to ještě nezkoušel, ale může mít něco podobného, co takový útok odvrátí.«

»Už mě napadlo, co bychom dělali, kdybychom dali andělské možnosti omylem někomu kdo je zneužije,« vzdychl si Alexijev.

»To by byla katastrofa,« přiznal Olda. »Kdyby se nám nepodařilo přesvědčit ho, aby se zneužíváním přestal, viděl bych to černě. Umíme ty orgány přidat, ale už ne odebrat.«

Olda se díval na Alexijeva a ostatní na Oldu. Nemohli si tedy všimnout, jak se na sebe po straně významně požívali Vítek s Pepkem...

»No právě!« zatvářil se starostlivě Alexijev.

»Pak by nám nezbylo, než se obrátit na štěňata,« dodal Olda.

»Proč na štěňata?« nechápal František. Ostatní ale nevypadali o nic moudřejší.

»Protože mohou přivolat Přítele,« dodal rychle Olda. »A ten by si jistě věděl rady. Mělo by to jen jednu vadu.«

»Jakou?« zeptal se ho rychle Vítek.

»Přiznali bychom neschopnost vyřešit si to sami mezi sebou,« řekl Olda. »Toho se bojím víc. Mohli bychom o všechno přijít i my.«

Černí andělé

Všem bylo jasné, že o neúspěchu atomové bomby se ďáblové brzy dozvědí. Bulis tvrdil, že si toho všiml už atentátník, který mu předával kuffík. Ale i kdyby to přehlédln, nejpozději při návratu další skupiny uzdravených pacientů a odletu dalších si museli dát dohromady jedna a jedna a muselo jim dojít, že cestovní kancelář z jejich atentátu vyvázla.

Pražská i pardubická cestovní kancelář *Za zdravím* proto vyhlásily změnu podmínek zájezdů. *Z důvodů zvýšení přepravní kapacity* vyhlásily omezení zavazadel na jednu příruční tašku na osobu s tím, že každý pacient dostane jako kompenzaci přímo na místě bez zvýšení ceny zapůjčeno, co bude potřebovat. Připojily poměrně dlouhý seznam půjčovaných věcí.

»Bojím se jen jednoho,« řekl Alexijev. »Za tohle nám může protimonopolní úřad skočit po krku a prohlásit to za dumping.«

»Ať nám ouřady vlezou na záda,« mávl rukou Olda. »Naše cestovky nejsou ledajaké, my přece lidi léčíme a rekreace je tam jen jaksi navíc.«

»Máš sice pravdu, ale vysvětluj to ouředníkům!« vzdychl si Alexijev.

»Když ohlásíme zvýšení přepravních kapacit, měli bychom předělat autobusy,« podotkl Vítek. »Naštěstí to bude jednoduché, zmenšíme zavazadlový prostor a přiděláme pár sedadel. To zvládnou rychle.«

»Věřím ti,« řekl Alexijev. »Ale autobusy bude předělávat Franta Bulis. Měl bys mu jenom pomoci, kdyby si nevěděl rady, ale ty sis na sebe vymyslel těžší úkol. Přemístíme ti na nějaký jiný svět ďábelský vimaan a ty se pokusíš naučit roboty zjišťovat atomové bomby. Naprosto nutná bezpečnostní podmínka bude, abys u toho nebyl osobně.«

»Jak může Bulis předělávat autobusy, když neumí zacházet s roboty?« namítal Vítek.

»Tak ho to naučíš,« mávl rukou Alexijev. »To bude pro tebe maličkost. A teď si dáme rozchod. Dneska toho bylo moc, ale ještě nás čekají operace.«

»A budu pak lítat?« ožil Pepek, protože měl být jedním z operovaných.

»To nejde tak hrrr,« usmál se té dychtivosti Olda. »Až se probudíš, budeš umět telepatii, ostatní musí nejprve vyrůst. Ale lítat bys mohl už příští týden!«

»Už se na to těším!« vyskočil radostí Pepek.

O poznání nadšeněji pak odešel s Oldou a Alexijevem do operačního sálu.

Dospělí se k operacím tak nehrnuli. Mívali je ještě ze Země podvědomě spojené s bolestí od říznutí, s dlouhým léčením a dalšími nepříjemnostmi. Dnes to už bylo jiné. Začala to Máňa, která po první unikátní operaci hlavy vstala a odešla jako nic domů, stejně jako všichni další. Jen Olda a Čert si ještě mlhavě pamatovali, jak je bolely Oldovy první operace, při kterých si vyměňovali odlišné dary andělů, idarchon a slýrib. Olda tomu právem říkal barbarské období. Tenkrát to asi jinak nešlo, ale dnešní pacienti už tak netrpěli.

Učedníci se zkrátka něco naučili.

Vítek během tří hodin naučil Bulise komunikovat s roboty. Bulisovi se to zalíbilo, bylo to snadnější než výroba v pozemských továrnách.

»To je krása!« pochvaloval si, když si vytvořil křeslo na míru. »Za pár okamžiků celý autobus předělám a druhý pak trvá jen mžik. Tohle by všude na Zemi dělali aspoň týden, ne-li déle. Proč tomu vlastně říkám autobus, když je to letadlo bez křídel? Proč se nevykašleme na léčení a neprodáváme na Zemi tohle? Vyřešili bychom tam i problémy se silnicemi.«

»Tahle letadla ale nejsou nejlepší co tady měli,« namítl zamyšleně Vítek.

»Jak to?« nechápal Bulis.

»Zdejší lidé používali letadla dávno před námi,« odvětil Vítek. »Pak se jich během krátké doby zbavili. Přišli na lepší způsob dopravy.«

»Ty jsi zjistil něco nového?« podíval se na Vítku Bulis opatrně.

»Jo,« přikývl Vítek. »Dávno. Jejich letadla byla lepší než naše auta, lodě i vlaky. Byly doby, kdy jich byla plná obloha. Ale co je to platné, cestovní kabinky jsou lepší!«

»Jaké kabinky?« zpozorněl Bulis.

»Takové... nejsou moc velké,« krčil rameny Vítek. »Vypadají jako malé kamrlíky, kam by se vešla běžná rodinka, kdyby tu nějaké měli... Dopraví tě kam chceš, je jich všude plno, jenže kolem nich chodíme a nevšímáme si jich. Poznáš je podle blesku v kroužku na dveřích. Musíš se samozřejmě zneviditelnit, abys to viděl.«

»Ty s nimi umíš zacházet?« podíval se na něho Bulis podezřívavě.

»Skoro,« přikývl Vítek. »Zdejší roboti mají jednu výhodu: kdo něco nezná, tomu to sami pěkně podrobně vysvětlí. Stačí se zeptat. Celý problém kabinek je znát jména míst, kam se chceš dopravit.«

»Mohl bys mi to ukázat?« požádal ho Bulis.

»Beze všeho!« usmál se Vítek, kterému trochu zalichotilo, že může někomu ukázat, co dosud věděl jen on sám.

Nechali autobus autobusem a zamířili do paláce. Vítek zamířil rovnou k nejbližší kabině o které věděl, měl na dveřích značku blesku barvou viditelnou pro lidské oči.

»Kam by sis přál?« zeptal se Bulise, když se dveře nevelké kabinky za nimi tiše zavřely. »Chtěl bys třeba do Pardubic?«

»Ono to může až... na Zem?« zeptal se ho opatrně Bulis.

»Ne,« zavrtěl Vítek hlavou. »To bys chtěl trochu moc. Možná časem... Když říkám do Pardubic, myslím tím do naší druhé základny.«

»Tam se mi teď ani nechce... nešlo by to jinak?« otrásl se Bulis.

»Jistěže šlo,« řekl Vítek. »Už jsem si našel pár šikovných adres v Americe. Chtěl bys se podívat do New Yorku, do Los Angeles, nebo do Chicaga?«

»Myslíš jistě jen osady, které jsou na těch místech ve zdejším světě, že?« ubezpečoval se opatrně Bulis.

»Jistě,« přikývl Vítek. »Ale pro nás není problém přejít tam z jednoho světa do jiného. Tady se dopravíme do blízkosti Londýna a za chvíli už můžeme bloumat po Hyde Parku nebo krmit holuby na Trafalgarském náměstí.«

»Zajímavé!« usmál se Bulis. »Na co všechno už jsi nepřišel?«

»Ale není to tak jednoduché,« podotkl Vítek. »Na místě některých zdejších budov je na Zemi Atlantik, jiné jsou v poušti. Od Rakouska se tady rozkládá oceán přes celou Francii a Itálii, ve Španělsku jakbysmet. Tam pochopitelně nejsou žádné kabinky a na Zem se tak snadno nedostaneš. Naštěstí zbývá spousta míst, kam se podívat můžeme.«

»A ty se touláš... po Americe?«

»Jen jsem se tam porozhlédl,« ujišťoval ho Vítek. »Olda prý už navštívil spousty cizích světů, proč bych se nemohl naopak podívat po Zemi? Kdo si všimne kluka navíc? Takových je všude plno! Ačkoliv pravda, v Číně a v Japonsku po mně koukali dost divně.«

»Tohle za mých mladých let nebývalo,« vzdychl si Bulis. »Ale přeju ti to.«

Vítek mezitím otevřel dveře a vyvedl Bulise na chodbu. Kdyby stěny neměly jinou barvu, asi by se ho starý řidič zeptal, kdy někam poletí. Takhle mu ale veškeré otázky zamrzly v krku a nepochyboval už o tom, že jsou jinde než předtím.

»Venku to tady vypadá skoro jako u nás,« vysvětloval Vítek Bulisovi. »Je tam ale víc stromů, prakticky všude kolem je prales. My ale ven nepůjdeme. Nejlepší místo pro přechod na Zem je kousek odtud. Namaloval jsem si tam červeným sprejem značku.«

»To aby ses vždycky střelil?« hádal Bulis.

»Samozřejmě,« opáčil Vítek. »Z druhé strany je to jednodušší.«

Došli na místo, kde se na zemi skvěl poněkud šišatý kruh, který do zdejšího světa už podle jeho neumělosti původně nepatřil.

»Postav se sem ke mně,« požádal Vítek Bulise. »Na Zemi je tady trochu těsno, ať se tam vejdem!«

»Kde vylezeme?« zeptal se Bulis zvědavě.

»V takovém zapadlém průchodu...« nadhodil neurčitě Vítek.

Ten průchod vzápětí spatřili. Nevypadal vábně, byl tmavý a povalovaly se tu spousty krámů a odpadků. Vítek tam vkročil jako první, Bulis ho chtě nechtě následoval, aby nezůstal sám. Průchod končil na jedné straně na špinavém dvorku, na druhé straně byla zavřená vrata.

»Kudy teď?« zeptal se Bulis Vítku polohlasně.

»Na dvorek a nahoru!« usmál se Vítek. »Těmi vraty neprojdeme, nemáme klíče. Umíme ale oba létat, ne?«

»Ještě jsem si na létání nezvykl,« brblal Bulis. »A kde vlastně jsme? Myslím ve kterém městě a tak...«

»Tohle je New York,« řekl lakonicky Vítek. »Nejsme zrovna v luxusní čtvrti, kolem je spíš ta horší část města, ale odsud se můžeme dostat kam chceme.«

»Luxusně to tu opravdu nevypadá,« souhlasil Bulis a kopl si do pomačkané plechovky od Coca-Coly, ležící na dosah, až to zazvonilo.

»Nechci moc provokovat,« podíval se Vítek na Bulise, »ale tady stát nemůžeme. Chodí sem občas pěkná cháska, už mi tady vyhrožovali nožem a chtěli po mně peníze.«

»A co ty?« chtěl vědět řidič. »Utekl jsi jim?«

»Vidíš tamhle na stěně ty šmouhy?« ukázal mu Vítek stranou nahoru.

»Co to má být?« podíval se řidič na světlejší šmouhy na stěně těsně pod stropem.

»Tam jsem jedním bacil o stěnu, když byl moc drzý,« řekl Vítek. »Ujišťuju tě, že jsem to nejdřív zkoušel po dobrém, ale nakonec to dopadlo takhle.«

»A nebylo by lepší ustoupit?« pokáral Vítko řidič.

»Nevím,« pokrčil Vítek rameny. »Olda vykládal, jak mu andělka o prázdninách kladla na srdce, aby si nezačínal s ďábly. Sama jim ale neustupovala, protože zlu se podle ní ustupovat nemá. Tihle frackové nejsou ďáblové, couvat před nimi nebudu.«

Bulis se ještě jednou podíval na stěnu. Šmouhy na ní připomínaly obrysy lidského těla. Byly světlejší než okolní zaprášená zeď, jako kdyby tam dopadl hadrový panák a trochu ji učistil, ale bylo tam i pár tmavších skvrn.

»Poslyš, není tam nakonec... krev?« zajímal se zvědavě.

»Asi je,« připustil ledabyle Vítek. »Zeď vypadá jako struhadlo, ten grázlík se přitom odřel. Ale nemusíš ho litovat, nic jsem mu ani nezlomil, utíkal odsud pěkně po svých a ječel jako nějaká hysterka.«

»Ani se mu nedivím,« podotkl Bulis. »Když narazil až pod stropem, musel to být strašný náraz! Poslyš, Alexijev říkal, že můžeme zvedat i železniční vagóny, ale na lidi máme dávat pozor, ať jim neublížíme.«

»Já dávám pozor!« opáčil Vítek. »Nehodil jsem ho tam jedním nárazem, to by bylo kruté, hodil jsem ho tam pozvolna. A ještě jsem se staral, aby si do sebe nevrátil vlastní kudlu.«

Vznesli se mezitím do výše, stoupali podél špinavých zdí až nad střechy.

»Podívej se!« ukázal Vítek Bulisovi. »Vidíš ty mrakodrapy v dálce? To je Manhattan!«

»Jsou ještě dost daleko!« podotkl Bulis. »Poletíme tam?«

»Ani já jsem tam ještě nebyl,« přiznal Vítek. »To by byl výlet na pár dnů a tak moc času nemáme. Budeme se muset ještě dnes vrátit.«

»Vidíš!« řekl Bulis. »Můžeš se podívat do Ameriky kdy se ti zachce. Za mých mladých let jsme si o tom mohli leda nechat znát!«

Přeletěli několik střech a snášeli se do parku. Byly tu sice stromy, ale kromě nich také spousta plotů. Chvilí letěli vodorovně nad uzavřenými ohradami.

»Přistaneme nejlépe tady v ulici,« ukázal Vítek. »Musíme se na chvíli zneviditelnit, aby si nás při tom nikdo nevšiml.«

V ulici pod nimi byla odhadem stovka spěchajících lidí, ale nikoho nenapadlo zvednout hlavu vzhůru, všichni si hleděli svého. Postačilo zneviditelnit se na pár posledních metrů klesání a přistát do trošku volnějšího místa.

»Zajímavé!« řekl Bulis, když se opět objevili.

Stál s Vítkem na ulici a kolem nich nevšimavě procházely davy lidí. V okamžiku, když se objevili, se pár nejbližších chodců znepokojeně rozhlédlo. Zřejmě zahlédli okrajovým viděním nějakou nepatřičnost, ale hned se zase přestali znepokojovat.

»Tak co?« usmíval se Vítek. »Už mi věříš?«

»No jo, jsi šikovnej kluk,« uznal to řidič. »Kdy by mě napadlo, že se jednou podívám do Emeriky! Jen škoda, že neumím anglicky a nikomu nerozumím.«

»Ani nemusíš,« uklidňoval ho Vítek. »Anglicky trochu umím a lidem rozumím, ale do řeči se s nikým nedávám. Spíš mě baví bloumat jen tak městem.«

Společně se teď proplétali davem, Vítek se snažil udržovat od lidí vzdálenost, ale ne tak, aby se jim musel příliš vyhýbat.

»Sem tedy chodíš, zatímco se ostatní učí?«

»Tady v New Yorku jsem byl jen párkrát,« řekl ledabyle Vítek. »Zrovna tady toho moc na koukání není. Za rohem nějaké obchody, ale nic moc... Londýn se mi líbí víc.«

Obchody tu opravdu byly, ale nic neobyčejného. Ze známějších jmen brzy narazili na McDonalda, ostatní byly menší. Turisté tu nebyli a město nevypadalo honosně.

»Tohle je totiž chudá čtvrť,« vysvětloval Vítek Bulisovi. »Ačkoliv nám je to jedno, žádné dolary nemáme a nakupovat nepotřebujeme. Docela rád bych se ale posadil na lavičku jako v Londýně a pozoroval lidi, bohužel tady není kam.«

»Měl sis najít jinou kabinku!« poradil mu Bulis. »Jistě tu bude někde lepší místo.«

»Zkusím to, snad tu bude lepších míst víc,« souhlasil Vítek. »Ale ne dneska, musíme se už vrátit.«

Obešli nevelké náměstíčko a vraceli se k parku. Místo aby se vznesli, šli pomalou chůzí po zemi podél dlouhých plotů z drátěného pletiva.

Z boční uličky najednou proti nim vyskočili tři mladíci s velkými noži v ruce.

»**Freeze! Give us money! All you have!**« poručili jim.

»No vidíš!« obrátil se klidně česky Vítek na Bulise. »A jsou tady zase!«

»Nerozumím jim,« přiznal zaraženě Bulis. »Nechtějí snad peníze?«

»Jo, přesně tak! Všechno co máme! To se ale spletli! Už minule jsem s nimi zametl, ale nedají si říct!« udrtil Vítek. S těmi slovy si přebarvil kombinézu na antracitovou čern.

Výrostci se zarazili. Náhlá přeměna je nejspíš vyvedla z míry.

»Takhle si mě snad ještě pamatují!« pokračoval Vítek česky. Pak se otočil ke třem loupežníkům a spustil na ně všesměrově telepaticky:

»Vám to minule nestačilo?«

»Black angel!« zaječel mladík. Nuž napřáhl ještě víc, ale couvl o krok zpátky.

Z límce Vítkovy černé kombinézy najednou místo normální klukovské hlavy trčela holá kostěná lebka a ruce se změnilly v natažené kostěné pařáty. Působilo to tak hrůzně, až se Bulis otrásl, ačkoliv o tom triku od dětí ledacos slyšel. Nikdy to ale sám

neviděl a za plného denního světla to bylo působivé i pro něho, natož pro ty tři. Ti se ovšem roztrásli ještě víc. Pokoušeli se couvnout, ale brzy narazili zády na zeď.

»Černý anděl?« opakoval kostlivec po mladíkovi. »Jak libo! My už se přece známe! Co jsem vám minule říkal? Že byste neměli přepadávat lidi! Andělsky vám to nestačilo, vážně to chcete slyšet d'ábelsky? Kdo z vás se mnou půjde jako první?«

Ukázal zvolna na jednoho, pak na druhého a třetího, jakoby je rozpočítával.

Na víc nikdo z povedené loupežnické trojice nečekal. Mladíci se vzpamatovali a dali se za zoufalého ječení na útěk. Daleko ale nedoběhli. Znenadání ztratili půdu pod nohama a za bezmocného mávání rukama i nohama se vznesli do výšky v marné snaze něčeho se zachytit. Z jejich řevu teď vyzařovala čirá hrůza. Skončilo to zapraskáním větví, jak zapadli do koruny nedalekého vysokého stromu.

»Příště to bude horší!« přidal jim k tomu Vítek telepatickou výstrahu a změnil se zase v kluka. »Měli byste toho už nechat!«

Kolem nich bylo náhle pusto. Stovky lidí se krčily ve všech možných skrýších. Někteří opatrně vykukovali z různých dveří, jiní se schovávali za popelnicemi a kde se dalo.

»Darebáci jsou snad všude,« povzdychl si Vítek.

»Dal jsi jim to pěkně,« řekl Bulis. »Až na to, že jsme teď středem pozornosti.«

»Nevinní se bát nemusí!« poznamenal na to Vítek všesměrovou telepatii. Nikdo na to ale nereagoval, všichni se krčili dál. Někteří mohli být mimo dosah všesměrové telepatie, ale ti nejbližší Vítku jistě vnímali, jen mu nevěřili. Raději se obrátil zpátky na Bulise.

»Zneviditelníme se a poletíme domů,« navrhl mu směrovaně.

Když mizeli těm stovkám lidí s očí, ozval se ještě jeden všeobecný povzdech, ale pak už nikdo nic neviděl a dříve než Vítek s Bulisem vystoupali nad střechy, začali dole na ulici první odvážlivci opouštět své úkryty.

»Jen abys příště nenarazil na horší ptáčky!« sýčkoval Bulis, když letěli nad plochými střechami. »Co kdyby měli místo nožů pistole a zastřelili tě?«

»Kdyby měli pistole, přimrazil bych je,« souhlasil Vítek. »Je to rychlejší než zmačknout spoušť, pokud by na mě nešli zezadu. Pak bych je ale nechal řádně přidusit, než bych je oživil, aby si to pamatovali!«

»A myslíš si, že je napraviš?« pochyboval Bulis.

»Nevím,« povzdychl si Vítek. »Sám bych se tomu divil. Tihle tři mohli a už minule měli pochopit, že by nemuseli dopadnout dobře.«

»A proč ti říkali Černý Anděl?«

»Ani nevím, co je to napadlo,« řekl Vítek. »Když mě přepadli poprvé, měl jsem na sobě bílou kombinézu a přebarvení na černo mělo být pro ně varování. Už minule jim to nestačilo, proto jsem s nimi trochu zametl ulici. Když pak utíkali, řvali **Černý anděl!** Možná jsem jim v bílém připomínal andílka, ale o andělech jsem jim nic neříkal a nezdá se mi, že by nás úplně prokoukli.«

»Mohlo to být i jinak,« usmál se Bulis. »Četl jsem, že tady kdysi existovala, nebo ještě existuje, organizace Černí andělé. Pomáhala přepadeným lidem, hlavně v podzemní dráze. Její příslušníci nosili černé čepice ověšené cingrlátky, aby je

všichni lidé poznali. Měli speciální výcvik, ale na rozdíl od policie žádné pravomoci. Násilníky nemohli zatýkat, místo toho je na místě důkladně zmlátili. Dělali to s rizikem, že je postižení zažalují, ale žaloby proti nim byly výjimečné, soudy je prý tolerovaly a lidé jim nepokrytě fandili. Stačilo, aby ve vagónu metra cestoval jediný Černý anděl, a nikdo se neodvážil spolucestující obtěžovat. Byla to vlastně slabá obdoba lynčování, ale na rozdíl od úplného selhání policie v těchto případech překvapivě účinná. Nemohli tě tihle výtečníci považovat za součást takové organizace?«

»Byly v té organizaci děti?« pokrčil rameny Vítek.

»Co jsem o tom četl, ne,« přiznal Bulis. »Měli to být zdatní karatisté, specializovaní na boj beze zbraně, měli ovládat bojová umění, ale o dětech v tom článku nic nebylo.«

»Nemyslím si, že si mě s nimi spletli,« vrtěl hlavou Vítek. »Říkáš, že tamti Černí andělé byli školení rváči, schválně hodně nápadní. Vypadám snad na to?«

»Nevypadáš,« souhlasil Bulis. »Až na to přebarvení. To rozhodně není obvyklé.«

»Snažím se vypadat nenápadně,« pokračoval Vítek. »Podle oblečení mě od jiných kluků nerozeznáš. Co jsem zač, všichni pochopí, až když jim vyvedu něco hodně nepříjemného.«

»Horší bude, až si tě vyčihají a odstřelí zezadu!« sýčkoval řidič.

Přistáli mezitím na správném dvorku. Bulis si tím zprvu nebyl jistý, ale Vítek sem neletěl poprvé a skutečně brzy stáli ve známém průchodu.

»Sám sem létat nebudu,« přikývl Vítek. »Od zítřka budu cvičit v létání Pepka, budeme na to dva.«

»Dva kluci taky není nic moc,« nestačilo to Bulisovi.

»Přibereme k tomu i ostatní,« nedal se vyvést z míry Vítek. »Každá škola jednou skončí, přece se nebudou učit věčně.«

Pepka se brzy přidal k Vítkovi, mimo jiné i tím, že se odmítl dát na lékařskou dráhu.

»Vám to jde skoro samo,« vmlouval se. »Mně by víc bavila technika.«

»Ogdurové dosáhli víc biologií!« přesvědčoval ho Olda zamračeně.

»Vítek říkal, že technika nejsou jen auta a letadla,« namítal Pepka. »Na Útočišti se máme čemu učit! Tady byla hodně vyspělá technická civilizace.«

»...která bohužel skončila neslavně,« podotknul Olda.

»Co to znamená? Neudělat stejné chyby,« zastal se Pepka Vítek. »Zdejší lidé toho hodně dokázali, než se jim to vymklo z ruky.«

»Proč se to nevymklo z ruky Ogdurům?« namítal Olda. »Dokázali toho víc a přitom ani za statisíce let neustrnuli.«

»Asi měli větší pole působnosti,« hádal Vítek. »Zajímali se více o okolní světy, pomáhali sousedním civilizacím a právě to jim pomohlo. Zdejší se nedostali ani přes práh vesmíru.«

»Ba ne,« řekl Olda. »Tak to nebude. Ogdurům se podařilo změnit především sami sebe. Zlepšili si inteligenci, odstranili mechanické učení, ale jak říkala Bísíája, nahradili to učením jiných oborů, o jakých se nám ani nezdá.«

»To už jsi nám říkal aspoň stokrát,« ohrnul nos Vítek. »Prosím tě, co je zajímavého na oborech, jako je jásání?«

»Nevím,« pokrčil rameny Olda. »Oni to ale považují za důležité a my podle nich ani pořádně jásat neumíme.«

»To bych neřekl!« protestoval Pepek. »Je vidět, že nechodíš na fotbal!«

»Nechodím,« přiznal Olda. »Nemám na to čas. Ale vážně si myslíš, že na fotbalu umíme jásat? Jaké je to jásání, když se někteří chovají jako utržení ze řetězu? Kolik už zdemolovali stadionů?«

»To dělá vždycky jen menší část nejtvrdších fanatiků,« namítl Pepek.

»A větší část je nechává řídit,« útrpně se usmál Olda. »Ale nejde o fanoušky. Proč mají na Zemi úspěch stejně přítomnělé televizní pořady, jaké měli bývalí obyvatelé Útočiště těsně před neslavným koncem? Neženeme se do stejné propasti? Kolik je na Zemi opravdu tvůrčích lidí? Směšně malé procento! Nemluví o vědcích, ale o všech lidech. Většina lidí chápe práci jako nutné zlo, kouká ji odbýt, případně si snaží pomoci jinak.«

»Dobře, ale co my tady?« opáčil Vítek. »Co je na tom tvůrčího napravovat rozbité lidské tělesné schránky? Je to jistě záslužné, taky dávám energii starým babkám, proč ne? Ale že by to byl vrchol tvůrčí činnosti?«

»Tvůrčí na tom může být i to, čemu se přitom naučíme,« řekl Olda.

»Mně se to nezdá,« řekl Vítek. »Vyléčíme kdejakou nemoc, napravujeme lidem bolístky, kříšení mrtvých je velice efektní... ale co dál? Museli jsme se odstěhovat do Útočiště, protože nás ze Země vyhnali. Lidi nebo d'áblové, to je skoro jedno. Přitom ani tady nejsme bezpeční, je jen otázkou času, kdy nám tu bouchne další atomový kufřík a pošle nás ke všem čertům.«

»To není naše chyba,« namítl Olda pevně. »Smůla je, že máme proti sobě d'ábly, bytosti velice silné a nepochybně zlé.«

»Jistě,« souhlasil Vítek. »A my jim jen ustupujeme. Podstrčili nám upravenou atomovou bombu, aby u nás vybuchla. Smetla by nás i s tisícovkou nevinných pacientů. A my proti těm darebákům neheme prstem. Dáváme jim příležitost podnikat proti nám další a další akce, až se jim to jednou podaří!«

»Co chceš ale dělat?« mračil se Olda. »Nechci se chlubit, ale mám s d'ábly největší zkušenosti a věř mi, setkání s opravdovým d'áblem není žádná selanka! Věk tady nerozhoduje. Alexijev a ostatní dospělí jejich podprahovým útokům neodolají. Jsem proti nim nejodolnější, mám od Bísíáji nejlepší vybavení, ale na Johana jsem ani jednou nestačil. Za svůj největší úspěch považuji, že jsem se z posledních sil vždycky dovlekl do Útočiště. Otevřeně se proti nim postavit nemůžeme.«

»Proč ses Johanovi stavěl sám?« opáčil Vítek. »Jeden vlk medvěda neudolá, ale před celou smečkou i medvěd vyleze na strom nebo zaleze do doupěte. Náhodou jste jednou padli na Johana tři a utekl před vámi on! A to byly s tebou jen dvě holky!«

»Možná máš pravdu,« pokrčil rameny Olda. »Kdybychom chodili aspoň ve trojici, byli bychom snad silnější než jednotlivý ďábel... Ale co až potkáme ďáblů pětici? Myslíš, že oni nepřijdou na totéž? Nepodceňuj je! Nevíme kolik jich je, ale obávám se, že víc než nás. Přítel andělů tvrdil, že přemazal paměť několika tisícovkám lidí, ale ani zdaleka se nedopátral jádra ďábelské organizace.«

»Máme proti nim výhodu,« trval na svém Vítek. »Do Útočiště za námi nemohou. Máme kam se stáhnout, kdykoliv jsme v nevýhodě.«

»Co chceš ale proti nim dělat?« nedůvěřoval mu Olda.

»Nevím,« odvětil Vítek. »Něco ale vymyslet musíme. Nechce se mi stát se založenýma rukama, když do nás někdo buší. Máme výhodu, že je poznáme na dálku, kdežto oni nás ne.«

»Chceš jim vyhlásit válku?« zarazil se Olda.

»Tu přece vyhlásili oni nám,« řekl Vítek. »Máme snad jejich bombu považovat za mírové poselství? Za nabídku spolupráce?«

»My musíme nejprve vyrůst,« trval na svém Olda.

»Jestli nic proti nim neuděláme, zabijí nás dříve než vyrosteme,« odsekl Vítek. »Nezlob se, ale nechce se mi trpně čekat, až se jim to podaří. Měli bychom se jim postavit! I když sílu na otevřené přímé střetnutí nemáme.«

V tmavém, páchnoucím průchodu se objevil bílý ovál a z něho vystoupili dva malí kluci v bílých kombinézách.

María hekla strachem a vtiskla se do stínu za popelnici plnou odpadků.

Andělé! uvědomila si.

Takže Dave, Mike ani Paul nelhali!

Bílý ovál zmizel, kluci v bílém ne. Najednou se začali měnit. Jednomu zešedly kalhoty a zmodrala košile, druhý teď měl na sobě džíny a potištěnou, křiklavě barevnou košili.

Maríi ale neoklamali, už věděla, co jsou zač. Nevšimavě prošli kolem ní. Pravda, držela se ve stínu na opačné straně popelnice, aby ji nemohli vidět. Pak se ale odrazili a přímo před jejíma nevěřícíma očima se vznesli jako odlétající balóny. Za malou chvíli byli nad střechou domu, přehoupli se přes ni a zmizeli jí s očí.

Andělé! vířilo jí hlavou. Kluci tedy opravdu potkali anděly, ale co ještě říkali? Že na ně byli zlí? To snad ne, andělé přece nemohou být zlí!

María rychle vyběhla průchodem na ulici, aby ještě uviděla ty dva. Jestli přeletěli dům, měli by tam být. A opravdu! Spatřila je, jak se pomalu snášejí dolů. Nikoho nenapadlo podívat se vzhůru, všichni se dívali do výšky svých očí a zatím se nad nimi jako na padácích snášeli dva andělé, jenže nad nimi nebylo nic, vůbec nic. Ani padák, ani lano.

Pak najednou oba zprůhledněli. Byl to další důkaz jejich nepozemské příslušnosti, další odlišnost od obyčejných lidí. Maríi až zatrnulo. Ale najednou, opravdu, jsou to oni! Objevili se v parku na rohu ulice. Před okamžikem tam bylo volno, teď tam stáli navenek dva obyčejní kluci, jakých je všude plno. Nikoho by ani nenapadlo, že to nejsou lidé.

Nejsou?

Vypadali jako tisíce jiných kluků ve čtvrti. Kráčeli ulicí, zřejmě se spolu o něčem bavili, nic nenasvědčovalo, že by se něčím lišili. Teď se jeden rozmáchl nohou a nakopl prázdnou plechovku od piva, či co to tam leželo. Plechovka opsala parabolou přímo do odpadkového koše. Skvělá trefa, ale spíš náhoda...

Náhoda?

Druhý z té podivné dvojice si vyhlédl další prázdnou plechovku, válelo se jich po zemi všude plno, nakopl ji, až roztočená vylétla do výšky, aby... ne, tohle nemůže být náhoda! Také druhá plechovka zamířila neomylně do koše...

Třetí plechovka a další přesný zásah! Ne, to není samo sebou!

Ti dva se tím zřejmě dobře bavili. Pátá trefa! Šestá! Sedmá! Ani jedna mimo!

María je sledovala opatrně, snažila se přiblížit se jim co nejvíc, ale nenápadně, aby si jí nevšimli. Další plechovka neomylně zamířila přímo do koše, ačkoliv letěla velikým obloukem dobrých padesát metrů... Maríi se zdálo, že původně letěla mimo, ale až ve vzduchu se stočila do správného směru. Což lidé nevidí, co se to přímo před jejich očima děje? Dobrá, nic moc, dva kluci kopou do plechovek, ale s jakým výsledkem?

Najednou María ztuhla.

Dave, Mike a Paul!

Vynořili se z úkrytu a zamířili k těm dvěma. Pravda, tady byl jejich rajón a ti dva andělé vypadali jako normální kluci, podle neotrhaného oblečení se dalo čekat, že patří k vyšší střední třídě a budou mít u sebe slušné kapesné, ale... což předtím Paul nenařikal, že se příště na tak snadné týpky nevykašlou?

María věděla, že všichni tři potřebují peníze na heroin. Litovala je, že spadli do té pasti, chápala je a omlouvala, ale pomoci jim nemohla. Mít nějaké prachy, uvažovala, všechny bych jim je dala. Jen škoda, že neměla o nic víc než oni.

Teď ale tušila, že bude zle. Přepadávat anděly není správné. Což je opravdu nepoznali? Asi by neměli loupit vůbec, ale jak jinak by sehnali tolik peněz? Heroin je strašně drahý i pro zámožnější. Paul se už minule dušoval, že mrňavé kluky nechají na pokoji, i kdyby jim před očima mávali stodolarovkami, ale zřejmě zase jen sliboval...

Tři výrostci zastoupili cestu dvěma andělům!

Přepadení strnuli jako každý mrňous, na kterého kluci vytáhnou opravdové vystřelovací nože. Byla to i jejich chyba, co mají děti z vyšší střední třídy pohledávat v téhle čtvrti? Vždyť si o přepadení koledují, sem se přece bojí i trénování a ozbrojení policajti! María ale věděla, že ti dva nebudou tak snadnou kořistí, jak se zdálo.

Andělé nehodlali vytáhnout peníze a poslušně je odevzdat. Místo toho náhle zčernali. Ne v obličejích, ale znenadání měli na sobě oba úplně černé kombinézy, jako policejní agenti. Tak proto jim Paul říkal Černí andělé!

»Kluci, utečte!« chtěla María vykřiknout, ale nemohla. Stejně bylo pozdě...

Místo ní začali křičet hrůzou Dave, Mike i Paul. Měli ale proč. Začali se vznášet vzhůru, bezmocně mávali rukama nohama, ale nebylo jim to nic platné. Lidé na ně

zírali ohromeně, někteří si začali hledat nejbližší úkryt, zatímco ti tři stoupali vysoko nad pouliční lucerny.

Pak ale začali padat.

Z té výšky pád netrval dlouho, ale musel být strašný. Jako kdyby Mária slyšela praštění lámaných kostí, když všichni tvrdě dopadli na asfalt. Řev hrůzy se změnil v bolestné sténání.

Teď už se do bezpečí klidili všichni. Málokdo věděl, jak to začalo a co se vlastně stalo, ale nikdo nechtěl dopadnout jako ti tři.

Jediná Mária naopak vyrazila k místu jejich dopadu. Paul byl přece její bráška, i kdyby byl vrahem! Ale než tam doběhla, vzpomněla si na anděly.

Ještě tam stáli a divně se ušklebovali, ani je nenapadlo zmizet. Na první pohled se mohlo zdát, že prostě leknutím strnuli, ale Mária věděla, že ti jediní strach nemají. Už zase vypadali normálně, černých kombinéz se mezitím zbavili.«

»Co jste to provedli?« vyjela si na ně. »Vy vrahové!«

Byla to odvaha z nerozumu, ale Mária byla spravedlivě rozhořčená. Paul měl pravdu, ti andělé byli zlí! A přitom vypadali tak nevinně! Mária pocítila chuť skočit na ně a zpracovat je pěstmi a škrábáním, ale na to si přece netroufala, dodala by jim jen záminku, aby s ní naložili stejně, ale musela jim aspoň říci, co si o nich myslí.

»Podívejte se, co jste provedli!« ukázala jim ta tři sténající, rozbitá těla, bezvládně ležící na asfaltu.

»Asi jste to neviděla od začátku, slečno,« pokusil se ji odpálit jeden z těch dvou. »Začali oni! Napadli nás noži a tohle je jen spravedlivý trest.«

»Jakýpak spravedlivý trest?« vmetla jim do tváře zle. »Nic by vám neudělali! Proč jste jim nedali šanci?«

»Dostali ji už třikrát,« odvětil anděl zamračeně. »Komu tři šance nestačí, čtvrtou si ani nezasluhuje. A nezastávejte se jich, patří jim to.«

Pořád mluvil jen jeden, zatímco druhý byl němý, či co.

»To není pravda!« ječela na ně. »Jste vrahové, vrahové!«

»Nejsme!« opáčil zamračeně andílek. Kalužinka krve, která se právě objevila pod těly jejich obětí, začala ale jeho slova vyvracet.

»Kdo je zabil, když ne vy? Viděla jsem vás, když jste se prve objevili v průchodu! Vy přece nejste lidi!« udeřila na ně se svým svěděním.

Trochu je tím zaskočila. Celá ulice ani nedýchala, jen ti tři zranění nahlas sténali.

»To jim nikdo nepomůže?« vzpomatovala se Mária a rozkřikla se na lidi kolem.

Slyšeli ji jistě všichni, ale nikdo se nenabízel s pomocí.

»Dobře, dostanou ještě jednu šanci!« rozmyslel si to anděl.

Neznělo to příliš dobrosrdečně, ale oba andělé vykročili ke svým obětem.

»Vy na ně nesahejte, vy vrazi!« postavila se jim Mária do cesty.

»Chceš pro ně pomoc, nebo ne?« vnímala jejich zamračenou odpověď.

Náhle pocítila, jak i jí mizí asfalt pod nohama. Začala zděšeně křičet, ale nebylo jí to nic platné, zvedla se a odsunula vzduchem dva metry stranou. Tam pozvolna dosedla, nohy pod ní podklesly, tak-tak vyrovnala rovnováhu, aby neupadla. Vlastně

se jí nic nestalo, přestala tedy ječet a jen bezmocně sledovala anděly, co budou dělat dál.

Andělé se sklonili nad zraněnými. Jeden se pokoušel rovnat jim zpřerážené ruce a nohy, druhý jen tiše přihlížel. Bolest při rovnání kostí musela být ale strašná. Ranění ztráceli vědomí a přestávali křičet, ale jejich mučitel na to nehleděl, postupoval bezohledně, jako kdyby před sebou neměl lidi, ale nějaký neživý materiál.

Pak se oba andělci postavili stranou a třikrát po sobě cosi neznámého provedli.

Co to bylo, Maríá nedokázala posoudit. Třikrát od nich zavanulo podivné teplo, znatelné i v horku nad rozpáleným asfaltem. Nic víc. Oba najednou vypadali jako po vyčerpávajícím běhu, námahou sotva dýchali.

Tři těla, ležící před nimi na asfaltu v krvi, se ale zdála být úplně mrtvá.

»Poslouchejte, slečno!« obrátil se k Maríi ten aktivnější. »Vaši přítelíčkové budou žít. Možná ještě dlouho, ale jen když zanechají svého lupičského řemesla. Díky vám teď dostali tu úplně poslední šanci, rozumíte?«

»Jakou šanci?« opáčila nenávistně. »Vždyť jste je zabili!«

»Nejsou mrtví,« zavrtěl hlavou andělek. »A i kdyby byli, umíme to napravit. Neumíme ale napravit jejich loupežnické manýry. Mají svobodnou vůli, sami se musí rozhodnout. Teď dostali čtvrtou šanci, ale příště poletí neodvolatelně rovnou do pekla.«

»Oni za to nemůžou!« pokoušela se je obhajovat.

»Každý může za své činy, slečno!« opravil ji zamračeně andělek. »Proč se jich pořád tak urputně zastáváte?«

»Paul je můj bratr!« vyhrkla rychle. »Oni nutně potřebují peníze... na helio!«

Bylo to hrozné přiznání, ale jak jinak jim to měla zdůvodnit, aby to pochopili? Vždyť je to pravda! Hlad není tak zlý, aby člověk musel loupit, heroin je horší pán!

»Co je to helio?« zarazil se andělek.

»Vy to neznáte?« podivila se. »Helio, jako heroin...«

»Aha!« pochopil konečně andělek. »Chcete nám naznačit, že nemohou přestat, i kdyby sebevíc chtěli, je to tak?«

»Ano!« trochu se usmála z radosti, že ji pochopili.

Andělci chvíli přemýšleli. Maríá pochopitelně netušila, že se ti dva kvůli ní právě hádají. To probíhalo jen mezi nimi, navenek oba mlčeli.

»Chtěla byste jim pomoci?« zeptal se jí po chvílce ten aktivnější.

»Jak o tom můžete pochybovat!« vykřikla.

»Neublíží vám, když s nimi odejdete na nějakou dobu... jinam?«

»Ne,« odvětila po krátkém zaváhání. »Stejně zrovna nemám pořádnou práci!«

»Dobře,« řekl andělek. »Jestli jim chcete pomoci, pojd'te s námi.«

Bílá plocha, která se za nimi objevila, způsobila hromadný povzdech všech lidí na tomto konci ulice, i když byla větší, než aby vypadala jako křídla.

Tři zkrvavená těla se zvolna zvedla a zaplula do té bílé plochy. Po nich tam vkročil málomluvnější andělek. Ten druhý ale pokynul napřed Maríi.

Trochu pod ní podklesla kolena, ale vkročila tam srdnatě.

Dave, Mike i Paul leželi na zemi uprostřed jeskyně, neútné až běda. Bylo tu přešší a kromě nich tu nebylo nic, vřbec nic.

»Tady s nimi počkáte,« řekl andílek, když vstoupil za ní.

Bílá plocha zmizela, jako kdyby tu nikdy nebyla. Jeskyně teď vypadala ještě temněji.

»Tady?« rozhlížela se zklamaně kolem. »Kde to vlastně jsme?«

»Jestli hádáte, že nejsme na Zemi, pak hádáte správně,« ujistil ji andílek.

»Co tady budeme dělat?« zeptala se rychle.

»Nic,« řekl andílek. »Počkáte tu s nimi, až se uzdraví.«

»To přece může trvat dlouho...« pokoušela se protestovat.

»Může,« přikývl andílek. Teď už na sobě měli oba bílé kombinězy.

»Co tady ale budeme jíst?« namítala María.

»Pojďte za mnou,« požádal ji a vkročil přímo do skály. Nemluvnější kolega ho ihned následoval a María se ořásla hrozným pomyšlením.

Neuměla přece procházet skálou!

Zůstala tu sama – se třemi mrtvými!

Cítala, jak se jí pomalu zmocňuje panika. Naštěstí dřívě než začala ječet hrůzou, vynořila se ze skály hlava andílka.

»Bojíte se projít stěnou?« zeptala se Marii s pochopením.

»Neumím to,« přiznala. Byla ráda, že se tu objevil někdo živý, ale zrozpačitěla, když viděla jen hlavu trčící ze skály.

»To nic není,« ujistila ji andělská hlava. »Jestli vám to psychicky vadí, zkuste zavřít oči a projděte dveřmi po hmatu.«

Hlava zase zaplula do skály, ale María se vzchopila. Podle rady zavřela oči a začala skálu ohmatávat. Brzy přešla na otvor, kterým pomalu postupovala dál.

»Už jste venku, otevřete oči!« poradil jí andílek.

Poslechla ho. Stála u šedivé skály na pokraji hustého pralesa. Kdyby nevěděla, že je v jiném světě, nepochopila by, kde se v New Yorku vzala taková džungle. Vzduch byl horký, vlhký a plný podivných vůní.

»Hlad zaženete ovocem z keřů,« ukázal jí andílek. »Budeš jim je nosit. Jako znamení ti tady ponecháme lavičku, ale nechod' daleko do lesa, ať nezabloudíš, starat se o vás nemůžeme. A neubližujte zvířatům. Mohla by být inteligentnější než vy.«

Lavička, která v té chvíli vyvstala jako z mlhy, byla opřená o skálu a průhledná jako ze skla. María se zachvěla, když ji spatřila. Nic, co tu viděla, nepatřilo na Zem.

»Kde vlastně jsme?« chtěla přece jen vědět.

»V jiném světě,« odvětil jakoby nic andílek. »Nazývej si ho jak sama chceš. Dřív jsme mu říkali Eden, teď tomu tady říkáme New York.«

»Eden?« zpozorněla. »Tam, co se nesmělo trhat jedno ovoce?«

»To byl jiný Eden,« usmál se andílek. »Vy máte jiný zákaz, neubližovat zvířatům. Až se vrátíme, zeptáme se jich, jak jste se k nim chovali.«

Pak ale María vytřeštila oči ještě víc.

Oba andílci zmizeli, jako kdyby se vypařili.

Přírůstek

»To nám tedy moc nevyšlo,« povzdychl si Vítek, když s Pepkem vystupovali z kabinky teleportu v Mělnickém paláci.

»Ukecala nás,« přiznal Pepek mrzutě. »Teda spíš tebe, já jí nerozuměl ani slovo.«

»Ale měla pravdu,« dodal Vítek. »Musíme si na trestání vyhlédnout někoho jiného. Tihle byli moc malé ryby.«

»Co takhle počíhat si na toho, kdo jim ten heroin prodával?« napadlo Pepka. »To by byl jistě větší darebák!«

»Hlavně aby neměl taky tak výřečnou sestru!« vzdychl si Vítek.

»Poslyš, co nám je do nějakých sester?« zavrčel Pepek. »Měla být pro nás vzduch. Měli jsme trestat lupiče, ne se vybavovat s příbuznými. Každý mafián může mít nevinnou sestru a tím pádem nebude koho trestat.«

»Jestli se tamti kluci dostanou ze závislosti na heroinu, mohou se vrátit mezi lidi,« ujistil Pepka Vítek. »Loupili přece pro heroin. To už jsou jen loutky své závislosti.«

»Takže vinen není nikdo a přitom rukama *nevinných* zemře spousta ještě nevinnějších,« odfrkl si Pepek. »Co s tím chceš dělat?«

»Lépe se rozhlížet,« řekl Vítek.

»Já bych radši začal tam, kde máme jistotu,« řekl Pepek. »Například u chlápka, co dal Bulisovi ten atomový kufřík. A taky bych se ještě na skok vrátil do děčáku.«

»Co tam?« otrásl se Vítek.

»Podívat se, jak to dopadlo,« navrhl Pepek. »Kráječovi jsi rozbil hlavu, ale na smrt to nebylo a vsaď se, že už zase někoho terorizuje.«

»Tam nejdu!« řekl Vítek. »Ještě bych tam někoho přizabil... nestojí to za to. Smažme to, zapomeňme na to, nechme to být.«

»No dobře,« zavrčel Pepek. »Tys tam byl beztoho jen krátce.«

»Jestli se ti to zdá krátce, pro mě to bylo až moc dlouho,« znovu se otrásl Vítek. »Hele, šel bych radši za Alexijevem, jestli už přesunuli ten *vimaan*. Čoveče, kdyby mi na Zemi někdo sliboval, že se vlastníma rukama dotknu lítacího talíře, ale kdyby jen to! Tebe opravdové UFO pěkně zevnitř nezajímá?«

»Mě to nějak nebaví,« přiznal Pepek. »Víc mě štve zdejší nespravedlnost. Nikoho tu nic nepálí, nikdo nic nehasí...«

»Šel bych do té banky,« ustoupil Vítek. »Ale nevíme, jestli je ten chlápek člověk, nebo sám ďábel. V tom případě jsme na něho jen dva a víš, co říkal Olda!«

»Olda má velký voči a je z ďáblů posranej až za ušima...« odfrkl si Pepek.

»Vole!« zamračil se Vítek. »Omlouvá tě, že jsi tady moc krátce. Kdyby byl Olda až za ušima, pak ti ručím za to, že bys dopadl hůř. U Oldy to není strach! S Čertem má za sebou průzkum více světů než všichni dohromady. Zeptej se Jitky a Máni, ty dvě viděly výsledek, jak se z jednoho vrátili! Narazili na něco, co na nich v jediné vteřině rozpustilo vlasy, obočí, nehty, chlupy i drápy. Pokud vím, na ďábla šel i sám a betonově věděl, že to není legrace, ale nechtěl do toho nikoho tahat.«

»Ustoupit dokážeme taky!« řekl Pepek.

»Tím bych si nebyl jistý!« zavrčel Vítek. »Neslyšel jsi, že Olda má proti nám něco navíc? Mohlo by se stát, že nám ďábel sebere vůli a pak by si s námi mohl dělat, co by ho napadlo. Olda by mu v takové chvíli odolal.«

»Slyšel jsem, že Johan s Oldou zametl na dvě doby!« odfrkl si Pepek.

»Zametl!« souhlasil Vítek. »Když zjistil, že mu vůli nesebere, použil na něho sílu. O tom, co by udělala s námi, si nedělám iluze. Ďábel nikoho jiného tak neudeřil, vždycky mu stačilo sebrat lidem vůli.«

»A přece před Oldou, Máňou a Jarčou utekl!«

»Možná je považoval za rovnocenné s Oldou,« oddychl si Vítek. »Naštěstí ani on není vševědoucí!«

»Proč nám Olda nedá i to, co má sám navíc?« naježil se Pepek.

»Dal nám všechno, co nám dokáže dát,« hájil ho Vítek. »Nezapomeň, že ani Olda, ani Alexijev neumí to co Ogdurové. Kdyby to uměli, určitě by nám to dali. Můžeme být rádi, že se jim podařilo přenést aspoň něco.«

»Takže oni jen... sbírají drobečky z andělského koláče?« odfrkl si Pepek.

»Asi tak!« usmál se Vítek. »Díky těm drobečkům jsme tady, umíme létat, léčíme nemoci, které doktoři na Zemi vzdávají... to ti nestačí?«

»Proč se zaměřujeme na léčení?« popichoval ho Pepek. »Bulis má pravdu, měli bychom dodávat na Zem letadla... Nevím, jestli je léčení lidí to pravé, co lidé na Zemi potřebují.«

»Andělka Bísíája učila Oldu léčit lidi,« pokrčil rameny Vítek. »Dřív ho taky přitahovala technika, ale ona mu prý řekla, že to tak bude lepší. Proto se na to zaměřil. Nemám důvod mu nevěřit a ty bys to měl taky pochopit.«

»Upřímně se přiznám, ta andělka mě rozčiluje,« vzdoroval Pepek. »Proč nám dala tak málo vědomostí o letadlech? Nebo o energii? Tu přece Země potřebuje víc!«

»Tím bych si tak jistý nebyl,« zavrtěl hlavou Vítek.

»Cože?« vyskočil Pepek. »Zemi hrozí energetická krize, letecká doprava je drahá, auta na to zdaleka nestačí a navíc potřebují víc a víc silnic... a my léčíme staré báby?«

»Ba ne,« řekl Vítek. »Já Oldu chápu. Andělčiny znalosti by mohly odvrátit energetickou krizi, ale taky vyvolat šílené zbrojení. Energie má jako mince dvě strany. Na jedné atomové elektrárny, na druhé bomby. Mohli bychom lidem dodávat letadla zdejších obyvatel. Když si ale představím, že by nosily jako vimaany ďáblů atomové střely, přejde mě na to chuť.«

»Tomu stejně nezabráníme!« upozornil ho Pepek. »Ďáblové na Zemi vimaany už dávno mají i s těmi bombami!«

»Možná,« souhlasil Vítek. »A je to další důvod, proč proti nim nemáme nic dělat. Bísíája řekla Oldovi jasně: ďábly nezvládnete, nechte je nám, Ogdurům. Dala mu jen to, čím můžeme lidem pomáhat. Proto jenom léčíme.«

»To za nás mají všechno vyřešit nějací Ogdurové?« zaškaredil se Pepek.

»Ďábly nezvládneme,« vrtěl hlavou Vítek. »Necháme je tedy silnějším.«

»Dobře,« ustoupil Pepek. »Ale naše, lidské darebáky, snad můžeme trestat sami.«

»Můžeme,« řekl Vítek. »Teď jde o to, jak je od ďáblů odlišit...«

»A co tvůj přístrojek?« nadhodil Pepek.

»Ten přece neodliší ďábla od lidských darebáků,« pokrčil rameny Vítek. »Odliší jen lidi poznamenané od nepoznamenaných. A to je rozdíl.«

»Ti poznamenaní jsou buď ďáblové, nebo jejich slouhové,« řekl Pepek. »Abys měl klid, uznám, že se takovým můžeme vyhýbat. Nepoznamenaní ale dělají lumpárny sami za sebe. Takové můžeme trestat, aniž bychom narazili na ďábly.«

»Jo, přesně tak,« vzdychl si Vítek. »Jenže ti neoznačení jsou jen menší ryby.«

»Mně by docela stačili,« řekl Pepek.

Alexijev předal Vítkovi vimaan.

Přenesli ho s Liborem Černým na marsický svět, kde by se podle nich nic nestalo, ani kdyby současně vyletělo do povětří všech dvacet bomb. Alexijev Vítkovi připomněl podmínku, zkoumat nebezpečný stroj na dálku, ne osobně.

Marsický svět, přístupný z venušského, byl naštěstí dostatečně oddělený od všech světů přístupných ze Země. Byl to nevládný svět, mrazivý až běda. Vítek mu začal říkat Sibérie pro jeho podobu se Sibiří. Kde bylo na Zemi mírné pásmo a na venušském Útočišti subtropy, byla v Sibírii ledová tundra. Vítkovi to tak nevadilo, posílal tam přece roboty. Prolézali ďábelským vimaanem, nahlíželi všude svými kamerami a zkoušeli objevit dvacet atomových střel, které tam podle Ariela Sarimachiela měly být.

»Atomové střely se projevují slabým zářením,« snažil se Vítkovi napovědět Alexijev.

»To bylo první, co mě napadlo,« odpověděl mu nervózně Vítek. »Pozemské se tak možná projevují, tyhle ne. Všechno je negativní, žádné stopy po gama záření.«

»Nemusí to být jen gama záření!« nadhodil Alexijev.

»Ostatní složky se dají odstínit tak snadno, že nemá smysl po nich pátrat,« odvětil Vítek. »Alfa a beta neprojdou ani papírem, natož pláštěm bomby. Kromě toho mají roboti detektory všech druhů záření, co mě jen napadlo.«

»Měl by ses zaměřit na zdroj pohonu,« připomněl Vítkovi Alexijev. »Ten vimaan přiletěl vlastní silou a klasické letecké palivo ďáblové zřejmě nepoužívají.«

»Nechte mě být, já na to přijdu!« požádal ho nevrle Vítek.

Alexijev to pochopil jako výzvu k nevyrušování a odešel po své práci. Vítkovi nepomohl, ale Vítek jeho pomoc nepotřeboval. Měl od Oldy andělské znalosti z fyziky a navíc si ledacos zjistil z knih, dovezených Alexijevem ze Země.

Ve zdejší populaci byl expertem číslo jedna.

Večer Vítek přišel na večeři mezi ostatní včas, ale mračil se jako kakabus.

»Nic si z toho, Vítku, nedělej,« utěšovala ho Jarča. »Ty na to přijdeš!«

»Nic jiného mi nezbyvá!« odvrčel Vítek.

»Jsi náš nejchytřejší technik!« přidala se pochlebovačně i Máňa.

»Jistě, mezi slepými i jednooký králem!« odmrštil ji Vítek.

»Měli bychom se pořádně podívat na Čerta a štěňata,« zkoušel odvést pozornost Olda. »Telepatii má Čert od Bísíáji, slýrib od Přítela. Ten máme ale stejný, tak mi vysvětlíte, proč Čert se štěňaty telepaticky hovoří přes deset vesmírů a my nic?«

Kupodivu se mu ostatní zaujmout nepodařilo.

»Hele, to nás teď nebolí,« ohlédla se po něm na půl oka Máňa.

Olda se urazil, ale nikdo si toho, jak se zdálo, nevšímal. Středem pozornosti byl Vítek. Obě dívky se marně snažily vytáhnout z něho nějaké podrobnosti.

»Příští týden máme v Praze seminář!« připomněl děvčatům Olda. »Měli bychom se na to připravit.«

»Co ještě chceš?« odbyla ho Jarča. »Umíme toho dost, neboj se pořádk!«

»O to nejde, já jen, že budeme zase na Zemi,« pokrčil rameny. »Když budeme chodit v houfu, budeme moc na ráně.«

»Ty zase vidíš čerty na každé zdi!« ušklíbl se Pepek. »Nevykládej, že jsi chodil po cizích světech jako po Václaváku! Vsadím se, že jsi tam chodil přískoky a plazením!«

Večeře skončila roztržkou, rozešli se málem nepřátelsky. Pepek s Vítkem nechodili dávat před spaním dobrou noc rodičům, zato bydleli spolu, takže se nemuseli loučit.

»To jsi přehnal,« řekl Vítek Pepčovi. »Povídám ti, dokud nepřineseš z Dinosaurie hlavu tyrannosaura, nenavážeš se do Oldy, ten už jednu přinesl.«

»Co s ní?« ošklíbl se Pepek. »Jen strašně smrdí. Ani se nedivím, že ho s ní v jeho škole na Zemi vyhodili! Proč jim to tam vůbec cpal?«

»Protože jim to slíbil,« odpálil ho Vítek. »Sliby se mají plnit. Není jeho chyba, že si to rozmysleli.«

»Sem ji tahat ale nemusel!« řekl Pepek.

»Ale neříkej! Kdo ji nejvíc obdivoval?« připomněl mu Vítek.

»Všechno se okouká,« vrčel Pepek. »Zvlášť když vydává takový puch!«

»Ty něco cítíš? Vždyť je odsud po větru třicet kilometrů! Alexijev s tím taky souhlasil. Dal nad ní postavit stříšku, aby na ni nepršelo a aby vyschla. Chce ji časem nabídnout v museu a možná budeme jednou hrdí, když to bude v Praze.«

»No jo, aby ses ho nezastával!« vrčel Pepek. Proti Vítkovi ale moc nevystupoval, takže oba nakonec usnuli v pohodě.

Ani dalšího dne se Vítkovi nedařilo. Trojlístek Olda – Máňa – Jarča odcestoval na Zem a u večeře probíral čerstvé dojmy z university. Zpočátku je doprovázel Alexijev, pak se někde zapovídal a přidal se k nim až když se měli vracet. Až do Prahy byl s nimi ještě František, ale pak se od nich také oddělil, šel sice na lékařskou fakultu, ale teprve si vyřizoval přijetí na další školní rok.

Seminář byl povinný, pak si vyjednávali konzultace s profesory, aby mohli předčasně složit některé zkoušky. Jeden z profesorů je chtěl vyhodit, že děti nemají na fakultě co dělat, ale pak si vzpomněl, choval se k nim velmi srdečně a na oplátku

vyzvídal jejich zkušenosti s léčením kosmickou energií. Zajímala ho, věděl o ní, ale jen mlhavě.

»Dejte se k nám a naučíme vás to!« navrhl mu bezelstně Olda.

»Myslíte?« usmál se na ně šelmovsky.

»Samozřejmě!« ujišťoval ho Olda. »My už to děláme docela běžně. Třikrát denně, každé ráno místo rozcvičky.«

Domluvili se na termínu zkoušky a všichni tři nadšeně odešli. Na nikoho ďábelského nenarazili, všechno prošlo v pohodě. S Alexijevem se pak prošli po Praze, aby se tu necítili jako cizinci. Do Útočiště dorazili až večer a u večere to znovu všechno probírali.

»Nejvíc mě vytočili zvědavci!« tvrdila Jarča. »Chodili nás okukovat v procesí. Copak jsme nějaká exotická zvířata?«

»Znamená to ale, že o vás vědí,« usmál se Alexijev. »To je dobře.«

»Jak se to vezme,« vzdychl si smutně František, který právě přišel zvenku. »Tohle je zase mnohem horší.«

A položil před Alexijeva čerstvé noviny.

»Co tam je, stojí to vůbec za to?« nechtěl se jimi Alexijev zprvu ani zabývat.

»Přečti si tohle, to bys měl určitě vědět!« ukázal mu František na kratičký článek.

Alexijev přelétl očima těch pár řádek. Pak vstal od stolu a obrátil se stranou.

»Ježíši! To snad ne! Kdo to byl?« zahřměl a nepřírozeně zbledl tak, jak ho neznali.

Máňa i Jarča se na něho zařívaly vyjeveně, nikdy ho neviděly tak vybuchnout. V jídelně bylo najednou ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík.

»Promiň, Oldo!« obrátil se Alexijev na Oldu a zamával ve vzduchu novinami. »Nevěřil jsem ti, že by něco takového bylo možné. A přesně toho ses kdysi bál!«

»Co se stalo?« nechápal ani Olda. A jak se zdálo, nechápal to nikdo.

»Vy tři jste byli poslední dobou pod mým dohledem,« uvažoval Alexijev zamračeně. »Takže jste to udělat nemohli. Vaše štěstí! Musel to být jeden z těch dvou, Vítek nebo Pepka. Kluci, kdo z vás to byl? Přiznejte se!«

»Co je?« dělal nechápavého Vítek.

»Na to jsme vám *idarchon* nedali!« zahřměl Alexijev. »Ujali jsme se vás, abyste lidem přinášeli dobro, rozumíte? Ne aby někdo *idarchonem* vraždil!«

Zvedl noviny k očím a přečetl všem článek telepaticky.

»V dětském domově... došlo k záhadné tragické události. Pracovníky ústavu vyburcoval večer neobvyklý křik v jedné z ložnic. Tři chovanci chyběli a ostatní zmateně tvrdili, že si pro ně přišla smrt v podobě zpřímá chodící (!) kostry. Chybějící chovance našli v koupelně mrtvé, i když bez nejmenších stop cizího zavinění. Policie nařídila pitvu, ale příčina smrti se nenašla. Soudní patolog odmítl tuto záhadu komentovat. Nic také nevysvětluje záhadu zpřímá chodící kostry. Ředitel ústavu byl do vyřešení případu odvolán...«

Alexijev se podíval zle na Vítku i Pepka, až se oba příkrčili.

»Zpříma chodící kostra, to je pouhá klukovina,« řekl. »Ale ukazuje na vás, nikdo jiný to nedokáže. Jenže ti tři mrtví chovanci, to je přece vražda! Kdo z vás dvou to byl?«

Vítek se zděšeně podíval na Pepka.

»Proč jsi tam chodil?« vybuchl.

»Proč?« opáčil Pepek. »A to se ptáš ty? Jediný, kdo by to měl pochopit? Tys to na vlastní kůži nezažil? Říkal jsem si, že jsi tam byl příliš krátce, ale mě týrali dva roky! Ty bys to nechal být, ale já... já ne!«

Všichni byli najednou nepřirozeně bledí. Olda, Jarča i Máňa se na Pepka dívali se špatně skrývanou hrůzou, dospělí s podivným smutkem.

»Proč ses tam vůbec vracel?« naléhal na Pepka Vítek. »Říkal jsem ti přece, že se tam už nikdy nevrátím, abych nemusel někoho zabít! A to jsem měl méně důvodů, tím spíš ses tam neměl vracet ty!«

»Tys tam byl jen pár měsíců!« odsekl Pepek. »Ale já... já to snášel dva roky! Dva roky pečlivě promyšleného pekla! I ty ses tam přece vrátil! Nikdy ti nezapomenu, že sis vzpomněl, věděl jsi, koho budou šikanovat, když jsi zmizel. Mně zase došlo, koho si najdou teď. Myslíš, že bych si tady mohl klidně žít a vědět, že tam sadista Kráječ se svou partou tyranizuje další? Tys tam nebyl, když se Marián na záchodě oběsil, když to nemohl vydržet! Víš aspoň, kdo byl teď na řadě? Nevíš, ale jistě si to domyslíš, vždycky přece týrali nejslabšího, sám jsi to prožil taky, škoda že jen dva měsíce!«

»Škoda?« vybuchl Vítek. »Ty říkáš škoda?«

»Jo, škoda!« odvětil pevně Pepek. »Kdyby tě pronásledovali aspoň rok, jako mě, taky by ses každou noc modlil za co nejkrutější smrt celé Kráječovy bandy!«

»Takže jsi to byl ty!« podtrhl to Alexijev. Najednou vypadal rezignovaně, jako by ho opustil elán, kterého měl do této chvíle na rozdávání.

»Jo, byl jsem to já!« řekl Pepek zatvrzele. »A na rozdíl od vás všech si myslím, že to bylo jediné správné. Marián kvůli nim zemřel a i když ho nikdo z nich vlastnoručně nevěšel, jako by se stalo. Zabili ho, dostali jen, co si zasloužili.«

»Nikdo nemá právo vzít druhému život!« odpověděl na to tiše František.

»Nikdo nemá právo!« vybuchl Pepek. »Nikdo nemá právo? Co je to za právo? Jedněm dovoluje týrat jiné a trestá ty, kdo takové týrání překazí? Alexijev taky neměl právo zachránit nás z toho pekla, co? Zato byl v právu ředitel Hroch, když nás nechtěl vydat! Jděte už konečně k čertu s takovým právem!«

»Alexijev vás sem přivedl, ale nikomu nezkřivil vlásku!« namítl František.

»Nezkřivil, ale to byla chyba!« postavil se mu Pepek. »Alexijev sem vzal Vítka, protože je to synáček jeho dávných přátel! Mě by tam nechal shnít zaživa a další taky! O týrání přece musel vědět, ale nechal to být! Až já jsem to zastavil!«

»No jo, ale jak!« vykřikl i František se smutkem v hlase. »Tři kluky jsi zbytečně zabil.«

»Tři jsem zabil,« opakoval po něm Pepek. »Ano, vycucl jsem z nich životní sílu, ale jen díky mně může dvacet jiných žít! Nepřeháním! Kráječ dělal slabším klukům z děcáku peklo celé roky, ale určitě by to neskončilo, až by ho pustili ven! Co by

dělal venku? Vsaďte se o co chcete, že by v tom pokračoval jinde a jinak. Kolika lidem by přinesl peklo, než by skončil ve vězení jako vrah? V děcáku mu prošlo všechno! Mariána zpopelnili a prý si za to mohl sám! Sebevražda! Vyšetřování šlo do ztracena, nic se nikomu nestalo. Vsaďte se, že i teď to nějak šikovně skoulejí! Kráječ si už v děcáku vychoval nástupce, Freda a Montyho, ti by v tom pokračovali. Až já jsem to přetřhl! Ani Alexijev, ani Vítek! Uznávám, že tvrdě, ale copak to šlo jinak? Kdo jste bez viny, abyste směli hodit kamenem?«

»Věřím, že jsi měl důvod nenávidět,« řekl František. »Ale proč jsi nám to neřekl? Dalo by se to vyřešit jinak.«

»Jak?« podíval se na něho Pepek. »Tam to jinak řešit ani nešlo! Myslíte, že by to vyřešil ředitel Hroch? Tomu na nikom nezáleželo! Kdo jiný? Všichni na to kašlali, všem to bylo fuk! Alexijev naštěstí zachránil Vítka a Vítek mě, ale nejvíc kluků jsem zachránil já! Rozumíte?«

»Nemůžeme brát spravedlnost do svých rukou, od toho jsou přece na světě soudy!« řekl František vážně.

»Soudy!« vyprskl přezíravě Pepek. »Soud by Kráječi jen pohrozil: Ty, ty, ty, darebáčku! Potrestat by ho nemohl, je nezletilý! Do děcáku by ho poslat nemohl, tam už přece je. A třeba by ho ještě odškodnil za psychickou újmu, že ho nazval darebákem, to přece soudy s vrahy dělají, ne? Zajímá mě, jak mě potrestáte! Soud by mě musel osvobodit, ještě mi není dvanáct! Mohli byste mě stejně jako soud poslat do děcáku, ale toho se nebojím. Co jste mi dali, to mi už nevezmete!«

»Přesně toho se Bísíája bála,« řekl pomalu, zamračeně Olda. »Říkala, že není správné dávat barbarům *idarchon*, aby mohli vraždit! Dala mi ho pod podmínkou, že toho nezneužiju ani já, ani ti, komu to svěřím. Z toho by určitě radost neměla! Víš, Pepku, zklamal jsi. Jak tak koukám, nejen mě, ale všechny.«

»Ta tvoje andělka taky vraždila!« odsekl Pepek. »Jakéhosi pana Hollowaye, nebo jsem to slyšel špatně?«

»Slyšel jsi to špatně,« řekl Olda. »Nezavraždila ho. Toho chlapa honila policie pro různé zločiny, mimo jiné pro pokus o vraždu. Pan Holloway byl vrah a navíc ďábel. Když na něho policie nestačila a hrozilo, že unikne spravedlnosti, zabila ho. Tím mu jen zabránila uniknout a páchat další vraždy. Kdyby ho zastřelili policajti, bylo by to totéž.«

»A nebyl Kráječ taky takový padouch jako Holloway?« opáčil Pepek.

»Nebyl,« řekl Olda. »Kráječ nebyl ďábel a šlo to vyřešit jinak, to jsou přece zásadní rozdíly! Kráječ si určitě zasloužil trest, ale ne smrt!«

»Kdyby tě terorizoval aspoň rok, nebyl by sis jistý, že to není ďábel,« opáčil jedovatě Pepek. »Možná byl bys ochotný upřít mu lidský původ, jako já.«

»Když jsi ho zabil tak snadno, ďábel to určitě nebyl,« řekl Olda. »Nedostal jsi od nás tak silné prostředky, aby ses vytahoval na slabší. Čím se liší tvůj teror od Kráječova?«

»Já jsem je aspoň tak netrápil,« řekl Pepek. »Neříkám, že si před smrtí neprožili chvílku strachu, ale to nebylo nic proti tomu, jaký vzbuzovali celé roky oni. Smrt měli rychlou, bez bolesti, kdoví, jestli se stačili leknout. Nezabíjel jsem je, abych se

pásl na jejich utrpení! Jen aby přestali týrat druhé. A teď mě docela zajímá, jak budete zabíjet vy mě!«

»Nesud' nás podle sebe!« mračil se Olda. »My tě přece nechceme zabíjet!«

»Ale budete muset!« popichoval ho Pepek. »Jinou možnost nemáte! Zavřete mě snad do vězení? Cha chá! Uteču vám sousedním vesmírem a chytejte si mě! Pozvěte si na mě Přítele andělů? Ten jediný dokáže odebrat dary, které vy sami odebrat neumíte. Ale on vám je nejspíš vezme všem! Tak do toho!«

Olda se na Pepka podíval znechuceně.

»Neprovokuj!« okřikl ho, ale vzhledem k situaci ještě mírně. »Jsi hnusný, abys věděl! Kdyby to nešlo jinak, zavřeli bychom tě, až bys zčernal! Nedávno jsem přemýšlel nad tím, že nikomu nedokážeme bránit ve zneužívání andělských darů. Trápilo mě to, nemohl jsem kvůli tomu spát, byla by to částečně moje vina, ale pak mě našťestí napadlo, jak z toho ven. Jen bych nerad, abys byl první zavřený zrovna ty!«

»Kam mě chceš zavřít?« provokoval Pepek. »Stačí okamžik a jsem v úplně jiném světě! Chyť si mě tam!«

»Jen se netěš, šlo by to!« řekl Olda. »Mohli bychom postavit vězení hluboko pod ledem Antarktidy. Měl bys tam jen kavalec, stůl, židli, ale nic víc. Přístup by tam byl jen upravenou teleport-kabinkou, ale tu bychom ti zablokovali, o tom nepochybuji. Mohl by sis tam po libosti otevírat brány do sousedních světů, ale kam by ses dostal? Zase jen do Antarktidy. Paralelní světy se odlišují, někde je na jižním pólu moře, jinde pevnina, ale i tady ve zdejších tropech je v Antarktidě sto až dvě stě metrů silná vrstva věčného ledu. Představ si to! Všechny brány máš zazděné ledem a sousední světy jsou absolutně nepřístupné. Hraběti Monte Christovi bys mohl jen tiše závidět. Ten měl v cele aspoň okénko a pevnou víru, že se jednou prohrabe ven.«

Pokud to mohli posoudit, Pepek zbledl ještě víc. Jeho iluze vlastní beztrestnosti dostala právě pořádnou trhlínu.

»Poslyš, skutečně bys tam kamaráda zavřel?« zeptal se Oldy Alexijev. »Jak nám to líčíš, takové vězení by bylo dost příšerné!«

»Můžeme za kamaráda považovat vraždící stvůru?« obrátil se k němu Olda. »Těžko. Tím ještě nemyslím Pepču, uznávám jeho důvody a věřím, že chtěl zabránit stůj co stůj hnusné šikaně, ačkoliv to podle mě přehnal. Uvažuji to, kdyby se někdo nedejpámbu zbláznil a začal ohrožovat lidi. Asi bychom ho museli zneškodnit i bez volání Přítele.«

»Kéž bychom to nepotřebovali!« vzdychl si Alexijev. »Ale co budeme dělat s Pepkem? Přiznám se, naprosto mě zaskočil.«

»Co budeme dělat s Pepkem, to v této chvíli nevím,« řekl Olda. »Nejspíš nic. Soudit ho můžeme jen morálně, když tady soudy nemáme. Vydat ho na Zem policii? To je nesmysl, tam ho nikdo neuhlídá! Kdysi jsi tvrdil, že u nás nesmí platit špatné pozemské zákony. Nejsm proti. Ale trojnásobná vražda nemůže zůstat bez trestu, to je trochu moc. Chtě nechtě budeme muset zavést nějaké zákony i pro nás a pro tento svět.«

»Čekal jsem to, ale ne tak brzy,« vzdychl si Alexijev. »Málo platné, Pepek nám dokázal, že to bez zákonů nejde. Uznávám jeho důvody a věřím, že chtěl zabránit něčemu ošklivému a nejspíš tomu zabránil. Uznávám i jeho obvinění, že jsem tomu nezabránil sám. Má pravdu, ale nejsem povolán ani oprávněný napravovat všechny nespravedlnosti světa. Spravedlnost by ale neměla záviset na Zorro mstitelích. Bez jasných pravidel ji nebudeme mít nikdy.«

»Ano, ale vy vůbec nic neřešíte!« připomněla jim Máňa. »Ať chcete nebo ne, jsou to tři vraždy a to přece nejde nechat jen tak.«

»Vyřešíme je asi tím, že začneme pracovat na zákonech,« odpověděl jí Alexijev. »To je jediné, co můžeme dělat. Přitom musíme respektovat některá obecně uznávaná pravidla. Třeba to, že zákony nelze uplatňovat zpětně a každý přestupek i zločin může být trestný, jen když je spáchán po vydání příslušného zákona. Tím ale Pepek z našich zákonů vyklouzne.«

»Takže mu ty vraždy projdou?« mračila se Jarča.

»U nás nejspíš ano,« řekl Alexijev. »Na Zemi ne, ale i to je otázka.«

»Myslíš, že u nás nemůžeme zákony uplatnit zpětně, a na Zemi, protože je mu teprve jedenáct let?« ubezpečoval se Olda. »Četl jsem, že v některých zemích řadí beztrestně mladí gangsteři a nikdo na ně nemůže, protože policie ani soudy nezletilé nestíhají. To není dobré, to musíme vymyslet lépe.«

»Policie už ten případ jako nevysvětlitelnou záhadu uzavřela,« odvětil Alexijev. »Trestní stíhání se tedy nekoná. Kde není žalobce, není soudce. S nezletilostí to nemá nic společného.«

»Jak to bude s beztrestností nezletilých tady?« chtěla vědět Máňa. »Musíme to vymyslet lépe než na Zemi! My přece víme jak to bylo, žádná záhada!«

»Co třeba neposuzovat zodpovědnost podle věku, ale podle toho, zda pachatel byl nebo nebyl schopen posoudit trestnost svého jednání?« navrhl Alexijev.

»Proč ne správnost?« přihlásil se rychle Pepek.

»Protože správnost může chápat každý jinak,« usadil ho Alexijev. »Trestnost ukazuje nepřípustnost takového jednání lépe. Trestání darebáků se může zdát někomu správné, ale bez respektování pravidel musí být trestné.«

»Ach jo!« vzdychl si Pepek.

»Moc nevzdychej!« řekla Máňa. »Nebo s tebou zatočíme! Dokud pravidla neplatí, bylo by to pro nás beztrestné!«

»A dost!« zarazil to Alexijev. »Legrace stranou! Tohle je příliš vážné!«

»Není nějaký zákon, podle kterého je trestné oznámit něco takového?« zeptal se ještě zamračeně František. »Pak bychom to museli oznámit policii, jinak jsme spoluviníci.«

»Ano, takový zákon existuje,« odvětil Alexijev. »S výjimkou, že nic nemusí oznamovat, kdo by tím oznámením těžce uškodil sobě nebo někomu z blízkých.«

»Je Pepek naším blízkým?« optala se rychle Máňa. »Není, že? Takže se nás ta výjimka vůbec netýká.«

»Můžeme si uškodit všichni,« řekl Alexijev zamyšleně. »Kdybychom policii vysvětlili, jakým způsobem se vraždy staly, bylo by pro d'ábly hračkou rozpoutat

kampaň pro zavedení zákonů zaměřených speciálně proti nám. Navíc by měli další důvod získat tyto prostředky pro sebe, třeba i tím, že někoho z nás rozpitvají. Znamenalo by to neúnosné zvýšení nebezpečí, pokud ne úplnou izolaci od Země.«

»Vidíš!« obrátila se Máňa na Pepka. »Měl by sis uvědomit, že bys nás mohl na Zemi poškodit. Dodávat ďáblům záminky není sice trestné, ale není to rozhodně správné.«

»Co tedy uděláme s tím trestáním?« staral se Vítek.

»Měli bychom o tom uvažovat,« řekl Alexijev. »Nejprve musíme vymyslet pravidla. Kdo má na to ale čas? Olda se spolužačkami se učí, ty zkoumáš ďábelské letadlo, žádného právníka tu nemáme, ani bych na to právníky nechtěl, mohli by vymyslet leda právní džungli jako na Zemi, jak jsou ovlivněni současným stavem a – Pepku, co kdybychom dali za úkol vymýšlet zákony pro tento svět – tobě?«

Tentokrát strnuli všichni.

»Mně?« zděsil se Pepek.

»Není to tak trochu kozel zahradníkem?« vzpamatovala se první Máňa.

»Možná,« přikývl Alexijev. »Také se říká: pytlák je nejlepší hajný. Neboj se, nezůstane to jen na něm. My jeho výmysly zkontrolujeme a posoudíme. Parlament na vymýšlení zákonů nemáme, ale posoudit je můžeme všichni.«

»Tomu se říká přímá demokracie,« řekl Vítek. »Tady by to dokonce mohlo nějakou dobu fungovat, dokud nás nebude příliš mnoho.«

»Proč myslíš, že by to nefungovalo trvale?« usmál se na něho Alexijev.

»Čím víc lidí, tím méně shody,« pokrčil rameny Vítek. »Zatím to jde, ale až nás budou miliony? Uvidíme!«

»Takže bychom to měli ukončit,« řekl František. »Pepek začne za trest sepisovat zákony, my mu je potom zkritizujeme.«

»Tak to nemusí být,« namítal Alexijev. »Až budeš mít čas, můžeš se k Pepkovi přidat a pomoci mu s tím.«

»Jen ho nech, ať to má za trest!« řekla pomstychtivě Máňa. »Místo aby tisíckrát napsal: Nemám zabíjet spolužáky! Chápu, že ti tři byli grázlové. Ale místo abys je zkusil napravit, zabil jsi je. Nezlobte se, to by podle mě zasluhovalo trest už teď.«

»Myslíš?« zamračil se na ni Pepek.

»Samozřejmě!« odsekla Máňa. »Třeba tím, že na něho aspoň týden nepromluvíme. A nekoukej na mě jako vrah! Vlastně, ty můžeš, ty přece vrah jsi...«

»Nech ho, Marie!« napomenul ji mírně Alexijev. »Také cítím část viny na tom, co se stalo, ale taky nevím, co jsem zkazil. Nemůžeme napravovat všechny křivdy, které se na Zemi staly a ještě stanou, nemáme na to. Pepek to vzal příliš rázně. Asi se shodneme, že to tak nejde, ale z jeho pohledu byla nečinnost ještě horší. Možná má také pravdu. Na Zemi je o trestech napsaná spousta knih, ale celá naše civilizace není zajedno v otázce, co je přípustné a co už není. Proto to aspoň zpočátku necháme na něm. Nebude to pro něho trest, ale pokus o nápravu. Pravidla potřebujeme víc než hurá akce, ale především se při tom bude muset zamyslet nad úměrností trestů.«

»Mně vadí jen jedno,« nedala se Máňa tak snadno přesvědčit. »Vysvětlete mi, jak může učedník andělů, který by měl být mírný jako beránek, spáchat takovou trojnásobnou hrůznost! Netvrdím, že zabil nevinné, ale byli to přece taky lidi!«

»Sto kilometrů kolem nenajdeš horší sadisty!« hájil se Pepek. »Rafinovaně terorizovali slabší! Co s nimi?«

»Proč jsi je nevyhodil do Oldovy Zahrádky?« opáčila. »Tam by neměli koho terorizovat, byl by to pro ně taky trest, ale byli by naživu!«

»Napravilo by je to?« opáčil Pepek. »Vsaď se, že ne!«

»Nejde o nápravu!« zavrčela Máňa. »Líto mi jich není, ale nechápu, jak jsi je mohl tak chladnokrevně zabít! Proboha, co se ti přitom honilo v hlavě? Prostě si to neumím představit.«

»Asi jsem ty grázly nepovažoval za lidi!« odsekl Pepek.

»Tak vidíte!« posteskla si trpce Marie. »Nepovažoval jsi je za lidi! Jak to můžeš tak klidně říct? Kdo tedy byli? Zvířata? Nebo dokonce podlidé? Obávám, že právě to je pro nás větší nebezpečí než ďáblové! Chceme najít spravedlivý vztah k inteligentním psům. Jsou to myslící bytosti, měli bychom se k nim chovat jako k lidem... a někdo tady začne považovat za dobytek i lidi? Vzpamatuj se, Pepčo! To už tu bylo mockrát! Vrcholem byla Osvětím, ale na Zemi nejsou jen Himaláje, každý kopec hlouposti je pro nás překážkou!«

»Kdyby tě taky tak týrali, uvažovala bys jinak!« odsekl Pepek.

»Neuvažovala!« řekla Máňa. »Nezapřu, že bych je nenáviděla. Určitě by mi nevadilo vymyslet pro ně pořádný trest. Ale stačilo by mi zneškodnit je.«

»To říkáš teď!« namítl Pepek. »Ale co kdyby ti zabili někoho blízkého! Máš přece dvě malé sestry! Co bys dělala, kdyby ti je utýrali před očima?«

»Ale jo, možná bych dokázala i zabít toho, kdo by se mi chystal přímo před očima zabít sestřičku,« řekla Marie. »Nebo kdyby šel proti mě, ale pochop rozdíl mezi obranou a vraždou. To tvoje nebyla obrana, tu chápu jinak.«

»A chápeš ji asi dobře,« souhlasil zamýšleně Alexijev.

»Bísíája mohla toho chlapa taky někam prohodit a ne ho zabíjet!« trval na svém Pepek.

»Bísíája musela,« zastal se jí Olda. »Neměla jinou možnost. Prohozením na Zahrádku zneškodníš člověka, ale ďábel by se vrátil.«

»Tak víte co?« řekla Máňa. »Pro tentokrát se přidržíme zásady, že zákony nesmějí platit zpětně. Ale kdo spáchá neomluvitelnou vraždu, toho budeme muset zneškodnit i podle našich budoucích zákonů. Třeba i ledovou pevností, jak ji navrhoval Olda. Nemůžeme si přece říkat *učedníci andělů* a přitom vraždit stejně krutě, jako ta nejhorší lidská zvěř.«

»Vidíš? I ty považuješ lidi za zvěř!« vyčetl jí Pepek prudce.

»Omyl, Pepčo!« řekla Máňa. »Lidská zvěř jsou u mě pořád lidi, i když se chovají jako zvěř. Nejsem proti jejich zneškodňování, ale dokud je můžeš zneškodnit, nesmíš je vraždit. Při našich možnostech to prostě nepřipadá v úvahu.«

»Ale co ďáblové?« nadhodila Jarča.

»Tam je to jiné,« zamračila se Máňa. »Dokud nevíme, jak na ně, budeme se jim bránit všemi způsoby a prostředky, ale kdyby chtěli vyjednávat, jako Ariel Sarimachiel, měli by to být pro nás lidé jako jiní. Jsou nebezpečnější, nedávají nám velký výběr, ale my musíme zůstat lidmi, v tom prostě nesmíme slevit.«

»I když to bude někdy těžké,« pokýval hlavou František.

»Máňa má pravdu,« přidal se Alexijev. »Doufám, že to byl první a poslední případ toho druhu. Jinak by nám nezbylo než začít stavět vězení pod Antarktickým ledem.«

»Dnešní svět taky není růžový!« vzdychl si František. »Takových případů jsou tam plny noviny. Tady třeba stojí, že Němci od hlavonožců, zachránění z Hitlerovy Čtvrté říše, opustili na protest proti nelidskému zacházení Spojené státy a vrátili se, ačkoliv je hlavonožci považují za nepřátele. Proboha, co se jim tam dělo, že jim válka s hlavonožci připadá jako menší zlo?«

»Bohužel o tom nic nevíme,« vzdychl si Alexijev. »Můžeme se zeptat hlavonožců, co si o tom myslí, ale pochybuji, že by věděli víc. Podívejte se, to my nezměníme.«

»Měli bychom ale změnit, co můžeme,« shrnul to František. »Nejvíc sebe. Málo platné, Pepek nám ukázal nejen potřebu zákonů, ale dal nám varování, že nás ani andělské možnosti neudělají lepšími. Nemůžeme se považovat za něco víc jen proto, že máme něco navíc.«

»Největší tragédie vyvolených národů bývá právě to, že se považují za vyvolené,« usmál se smutně Alexijev. »Vyvolené národy zkrátka neexistují. A vyvolení jedinci teprve ne.«

»Ach jo, vy uličníci!« přišla k nim až teď paní Irena Alexijevová. »Myslela jsem si, jak vás potěším, a vy tady probíráte takové věci. Skoro se mi to ani nechce říkat.«

»Máš něco potěšujícího?« usmál se na ni Alexijev.

»Za normálních okolností by vás to jistě těšilo!«

»Tak sem s tím, toho ošklivého jsme si právě užili až až!«

»Přivezla jsem ze Země tři malá štěňátka!« usmála Irena. »Svěřila jsem je do péče Čerta s Apinou, konec konců jsou to Čertovy děti a Apina je hned adoptovala. Měli byste vidět, jak se o ně příkladně starají!«

»Jak se ti jednalo s majiteli?« zajímal se Olda.

»Byli rádi, že je vezmeme všechny,« zamračila se trochu Irena. »Přesněji, zbavili jsme je starostí s jejich topením. Aspoň jsme je dostali zadarmo.«

»Aspoň že tak!« roztál Olda. »Nikdo na Zemi ještě nepochopil, jak jsou zvláštní.«

»Vzniká nám tady nové psí plemeno, Vořechus Sapiens!« zažertoval Vítek.

»Nech si ty legrácky!« okřikla ho Máňa. »Asi to vypadá legračně, ale my tu psí mutaci nedokážeme vrátit zpátky, takže nové plemeno *Canis Sapiens* už vzniklo! A hodně nahlas vám připomínám to slůvko *Sapiens*! To by měl být i konec nadřazenosti lidí. Rozumíš mi, Oldo?«

»Nevím, jestli sis toho všimla,« vzdychl si Olda. »Ale my jsme s Čertem kamarádi už dlouho. Doufám, že nám pomohou psí instinkty. Psi nás považují za svou smečku a jestli ten vztah udržíme, bude to dobré.«

»Ano, ale nebude stačit udržet ty vztahy tady, na Zemi to bude horší,« starala se Máňa. »Už vidím, jak jdeš někam s Čertem a první policajt bude na vás vyžadovat psí známku, košík a vodítko. Čert to už teď nemá rád.«

»O Čerta se nebojím!« zasmál se Olda. »Čert policajta telepaticky osloví, já mu ochotně potvrdím: Ano, jistě, pane, je to mimozemšťan, jenom vypadá jako pes, to víte, musíte si na to zvykat...«

»Dobře, napoprvé by to pomohlo. Ale co až se to okouká a nezabere?«

»Vypaří se mu před očima,« usmál se Olda. »Nebo vzlétne! Ten pes má víc možností, jak si nenechat vnutit vodítko, než devadesát procent lidí!«

»No dobře,« spokojila se Máňa. »Vrátila bych se k Pepčovi a zákonům. Co kdyby každý sepsal pár bodů, které by tam podle něho nesměly chybět?«

»Klidně,« přikývl Olda. »Dobročinnosti se meze nekladou.«

»Mám dojem, že na dnešek jen tak nezapomeneme,« vzdychl si František. »Tohle jsem vážně nečekal!«

»To asi nikdo,« souhlasil Alexijev.

Cilka

Ačkoliv Olda slíbil Cilce návštěvu, události s d'áblem Sarimachielem mu ji překazily. Pak se na něho přivalila škola a Olda na Cilku zapomněl.

Nezapomněla ale Cilka. Přihlásila se mu přes štěňata, vynadala mu, jak na ni mohl zapomenout, a hned se vytyčila se svými podmínkami.

»Budeš se strašně divit, ale ukecala jsem tátu!« hlásila mu. »Nalomily ho salámovníky, ale couvl, když jsem mu slíbila i špekovníky a jitrnicovníky. Šel by to k vám zkusit, ale má to několik háčků, nebo spíš háků.«

»Jakých?« chtěl vědět Olda.

»Předně ten traktor...« začala Cilka. »Tátovi jde hlavně o palivo a o údržbu. Máte tam něco jako naftu?«

»Palivo bude, to považuj za vyřízené,« potěšil ji Olda. »S údržbou to bude horší, máme málo techniků. V nouzi mu dopravíme traktor do nějaké opravny na Zem.«

»Druhá věc, dá se tam postavit dům? Rozuměj tím český venkovský, se stodolou...«

»Mám protiotázku: vadilo by vám bydlet v paláci?« usmál se Olda.

»Nevím, ale asi vadilo,« trvala na svém Cilka. »Znáš tátu, je to mezek! Tradice jsou pro něj svatý a stodola musí být větší než barák na bydlení!«

»Dobrá, budeš ji mít,« ustoupil Olda. »Libovolné stavby tu nejsou problém.«

»Třetí podmínka: vadilo by, kdybyste tam místo jedné naší rodiny vzali rovnou dvě? Táta to totiž nad jedním mimozemským salámem a slivovicí projednal s panem Rovným a tak ho nažhavl, že by do toho šli spolu.«

»Když vás bude víc, založíme vám tam celou vesnici,« souhlasil Olda.

Cilka chvíli mlčela.

»Poslyš...« řekla přes štěně po chvíli. »Tobě by nevadilo, kdyby tam s námi přišel taky Jirka Rovný? A dal bys mu něco z toho, co máme navíc?«

»Na to bych měl taky jednu podmínku!« řekl Olda. »Jestli se pamatuješ, před úpravami na tobě chtěla Bísíája slib, že nezneužiješ nic z toho co dostaneš.«

»To jsem přece splnila!« odvětila rychle Cilka. »Beztak toho používám málo.«

»Věřím ti,« nedal se zastavit Olda. »Moje podmínka je stejná, ale slíbit musí Jirka. Věřil bych, že za něho dáš ruku do ohně Pravdy, jestli se neočekávaně nezměnil.«

»Víš přece, jak si Jirka zakládá na spravedlnosti!« potvrdila Cilka. »Jak ho znám, taková podmínka pro něho nebude těžká.«

»Vím, ale i když to vypadá jako formalita, musím na tom trvat,« řekl Olda. »Co máš ještě na srdci?«

»Mám poslední otázku,« řekla. »Tvrdil jsi nám, že tě do sousedních vesmírů bere Čert, ale štěňata tady na Zemi mi tvrdila, že to není pravda, chodíte si z vesmíru do vesmíru sami. Jak to děláte? Bísíája mi tvrdila, že na tom budeme naprosto stejně, ale mně to nejde. Že máte proti mně něco navíc? Můžeš mi to nějak přijatelně vysvětlit?«

»Vysvětlím ti to snadno. Nemám dary jen od Bísíáji, ale i další, některé i od hlavonožců ze sousedního vesmíru. Můžeš ale dostat všechno, co umím dát jiným.«

»Ty taky něco neumíš?« ošklíbla se.

»Jistě,« přikývl. »Například neumím ti dát prostředky proti podprahovému působení. To mě Bísíája nenaučila. To tady mám jenom já a jsou s tím občas problémy.«

Cilka chvíli mlčela.

»Já neumím nic,« posteskla si. »Ale prostředky proti podprahovému působení, myslíš ty úpravy očí a uší? Ty mám od Bísíáji taky. Ale nezdá se mi, že by to byl nějaký přínos. Kvůli nim se nemůžu koukat na televizi, každou chvíli na mě z obrazovky vyskočí nějaká trapná pitomost, kterou máma ani táta nevidí.«

»Toho daru si važ,« zvažněl Olda. »Ty pitomosti, co ti tak vadí, vyskakují na všechny, ale kdo je nevidí, začne jim věřit a to je horší.«

»Jak je to vlastně u vás s televizí?« zajímala se Cilka. »Podle mě byste tam neměli mít žádný signál!«

»Taky že nemáme,« řekl Olda. »Máme tu jen malé vlastní automatické studio. Zpočátku to šlo bez televize, pak to začalo některým pacientům vadit, samozřejmě až po vyléčení, vážně nemocným může být televize ukradená. Vyřešili jsme to koupí tří videopřehrávačů, napojili jsme je na směšovač a pouštíme je do naší malé televizní sítě. Obsluhujeme to jen od pěti do deseti večer, ale když se některý zdravější pacient nabídne, necháme ho vyměňovat kazety třeba celý den.«

»Mě televize ani moc neoslovuje,« přiznala Cilka. »U vás ji vůbec nechápu. Lidi k vám cestují do cizího světa a místo aby si to pořádně prohlédli, čumí na pitomou televizi! Já bych se tam jinak rozhlížela!«

»Zajímalo by tě objevovat nové světy?« nadhodil Olda. »Neříkej! Kdo to tenkrát neměl zájem o výlety do Dinosaurie?«

»Ještě dneska bych si za to vrazila pár facek!« posteskla si Cilka upřímně. »Parta o tom bájila hotové hrdinské ságy a já je jen trapně poslouchala! Těšila jsem se aspoň, že se něco vylíhne z toho dinosauřího vejce. Škoda, že to bylo pukavec!«

»Můžeme si přivést jiné,« navrhl Olda. »Ale víš... přinést na Zem dinosaura nebyl asi nejlepší nápad. Zkusili jsme to, ale když si vzpomenu, jaké z toho vznikly problémy, jsem rád, že se nic nevylíhlo. Tady by to bylo zajímavější. Ačkoliv ani to přesně nevím. Zdejší zvířata jsou mírumilovná, dokonce i psi se tady stali vegetariány... Přinést sem nějakého dravce by asi nebylo nejlepší.«

»A co býložraví dinosauři?« opáčila Cilka. »Nejsou tam nějakí menší, řekněme velikosti kočky? Něco, co by se dalo vodit na vodítku?«

»V zemi, kde běhají raptori, nemají mrňousci dlouhý život,« vzdychl si Olda. »Aby tam přežili, musí se umět dobře skrývat nebo rychle běhat. Ty první nenajdeme, druhé nechytíme.«

»Dobře, vzal to d'as! Aspoň se za vámi brzy podívám! Máma mě straší, že mě tam něco jedovatého kousne, ale řekli *ano* a zpátky už to nevezmou!«

Chvilku mlčeli.

»Hele,« začal Olda opatrně. »Nechtěla by ses podívat do nějakých cizích světů se mnou? Už dlouho se na to chystám.«

»To víš, že jo!« řekla bez rozmýšlení. »Už tam byla celá parta a já nic!«

»Počkej!« zarazil ji. »Do Dinosaurie tě klidně vezmu taky, ale... co bys řekla na úplně neznámé světy? Takové, kam se od vzniku vesmírů lidská noha nedostala?«

Tím ji trochu zaskočil. Před odpovědí raději chvíli uvažovala.

»Hele, vážně chceš objevovat nové světy?« zeptala se ho. »A není to nebezpečné?«

»Trochu je,« přiznal. »Ale snažím se rizika minimalizovat. Asi se mi podařilo vyřešit to nejhorší, totiž agresivní bakterie. Zbývají nebezpečná zvířata, ale těm už se dá nějak čelit.«

»A ty bys chtěl, abych tam šla s tebou?«

»Uvítal bych to. Jde o to, jestli by se ti chtělo...«

»Chtělo by se mi, ale je mi to divný,« přiznala. »To tam nikoho nemáš?«

»Neboj se, sám tam rozhodně nepůjdu,« řekl Olda. »V každém případě mám Čerta. Na takové výlety je to nejlepší kamarád. Má odvahu a instinkty, jaké mu můžeme jedině závidět. Ale dva jsou přece jen málo, ve třech by nám bylo líp.«

»To tam víc hazardérů nemáte?«

»Jsme tu jen tři kluci a čtyři holky, ostatní jsou dospělí. Tři jsou příliš malí. Vítek je nejlepší technik, ale spolu s Jarčou a Máňou nemají o cizí světy zájem,« vypočítal jí.

»To by znamenalo, že mám ještě možnost přihlásit se na výzkumné výpravy?«

»Jistě. A poradil bych ti, ber to, dokud je ruka Páně otevřená!«

»Chybami se člověk učí, už jsem jednu takovou příležitost prošvihla. Jen hlupák udělá stejnou chybu dvakrát. Zkus teda se mnou počítat.«

»Budu ti k tomu muset něco dodat,« upozornil ji. »Ale teď už to umím, nemusíš se ničeho bát.«

»Neměj obavy!« řekla. »Od Bísíáji to taky nebylo příjemné, ale když to vydržely ostatní holky, vydržím to taky, nejsem z marcipánu.«

»Tak jsme domluvení,« řekl Olda spokojeně. »Informuj pány rodiče a ozvi se, až budete připravení.«

»Poslyš, Oldo,« ještě chtěla něco dodat. »Když upravíš Jirku Rovného, vezmeš ho do party taky?«

Olda se na ni podíval pátravě.

»Když bude chtít...« řekl neutrálně.

»Jirka bude pro všema deseti!« opáčila rychle Cilka.

Olda jen mlčky přikývl.

U večere, když byli všichni pohromadě, sdělil Olda všem obsah dohody s Cilkou.

»To je ta dívčina, co nám pomáhala, když bouchl plyn v Parlamentu?« ujišťoval se pro jistotu Alexijev. »Byla docela šikovná!«

»Jo, to je ona,« přitakal Olda. »Lákal jsem ji k nám už dávno, ale ozvala se mi až teď. Má problémy s rodiči. Přemluvila je, aby k nám šli sedlačit, že to zvládneme.«

»Proč sedlačit?« namítal Alexijev. »Tady je to přece zbytečné.«

»Možná,« pokrčil Olda rameny. »Pro ně zaručeně nebudou zbytečné zdejší zkušenosti, až se vrátí na Zem jako experti přes zdejší plodiny. Skamarádil bych je i s chobotnicemi, aby je naučily něco z jejich vědy.«

»Jak myslíš,« přikývl Alexijev. »Ale nedělej to sám, ať ti to zase nepřeroste přes hlavu! Budete mít teď na Zemi plno učení.«

»To vím!« opáčil Olda. »Tohle ale zařídit můžeme a proto musíme.«

»Řekni někomu, ať ti s tím pomůže!« navrhl mu Alexijev. »Já to nebudu, mám dost jiné práce. Zkus tím zaměstnat Frantu Bulise.«

»Bulis se chobotnic bojí,« řekl Olda. »Cilka to zvládne sama, já ji tam jen uvedu. Možná sem přijdou dva – ona a Jirka Rovný. To je docela fajn kluk se smyslem pro spravedlnost.«

Marie se na Oldu podívala tázavě, ale nic neřekla.

»Jak myslíš,« řekl Alexijev...

Ještě než se Macounovi rozhodli pro stěhování, zavolala Cilka Oldu, jestli by je nevzal do nového světa na ukázkou.

Olda přiletěl vzduchem jakoby od tetičky, přistál na dvoře u Macounů a rutinně otevřel vesmírnou bránu do venušského světa. Na dvůr ihned vletělo modrobílé auto bez kol, dosedlo a vyrolováním otevřelo dveře. Uvnitř seděl Bulis, Oldovi jen zvedl palec. Let podivného stroje doprovázel nevýrazný sykot a pod břichem stroje to jemně jiskřilo, jinak byl let klidný jako v pohádce. Když letoun dosedl, sykot ustal.

»Nasedat!« pobídl Olda Macounovy.

»To máte od andělů?« zaraženě se Oldy ptala Cilka, zatímco její rodiče opatrně usedali na sedadla. »To snad ne!«

»Ne, to opravdu nemáme od Ogdurů,« usmál se Olda. »Je to od jiných mimozemšťanů.«

»S kolika mimozemšťany se vlastně kamarádíš?« vyzvíдалa Cilka.

»S Ogdury a s chobotnicemi,« řekl bez zaváhání Olda.

»Tohle je tedy od chobotnic?« upřesňovala si Cilka a usazovala se na sedadlo.

»Ne, to je od těch třetích,« ujišťoval ji Olda a rychle zaplul vedle ní.

»To nechápu!« rezignovala Cilka.

»Nemusíš,« usmál se Olda.

Letoun proletěl jiskřící bránou, která se za ním zavřela. Bulis nabral asi kilometr výšky a zamířil na jih. Neletěli dlouho, když se dole objevily červené střechy dvou typicky českých zemědělských usedlostí, sestávaly z obytných budov a větších stodol. Červené taškové střechy svítily do dále a bílé stěny výsledný dojem jen podtrhovaly.

»Páni!« komentovala to užasle Cilka. »Jak jste to stihli postavit? Neříkej mi, že to tady stálo už předtím!«

»Nestálo,« usmál se Olda. »Zázraky děláme ihned, nemožné do tří dnů!«

Letoun dosedl na dvoře prvního statku. Z obytné budovy vyšel kluk vysoký jako Olda a zamával přichozím.

»Vítáme nové osadníky!« uklonil se trochu přehnaně obřadně.

»Čau, Vítku!« vyskočil vesele z letadla Olda. »Vítek je náš vrchní stavitel!« obrátil se na Macounovy s vysvětlením.

Byli z toho natolik vyvedení z míry, že to ponechali bez komentáře. Cilka pomáhala matce vystoupit, pan Macoun vystoupil sám.

»Poslyš, tohle by mělo být naše?« obrátil se nedůvěřivě na Oldu.

»Pokud si nebudete přát něco jiného!« souhlasil Olda.

»Ale tohle je přesně to, co jsme chtěli! Kolik za to chcete?«

»Výjimečně nic,« usmál se Olda. »Tím lépe, ne?«

»Já nechci nic zadarmo!« urazil se pan Macoun.

»To nebude zadarmo!« opáčil rychle Olda. »Měli byste být zemědělskými experty, takže to dostanete za pouhou symbolickou jednu korunu pod podmínkou, že zvládnete pěstování mimozemských rostlin. Jinak byste tady byli zbyteční a pak by bylo lepší vrátit se na Zem.«

»Uvidíme!« bručel pan Macoun. »Jenže tady vidím i stáje. Co jste to tvrdili, že se tady nedají chovat zvířata?«

»Venkovská usedlost je přesně podle pozemského vzoru,« odvětil Vítek. »Stáje se určitě dají adaptovat i na něco jiného.«

»A co když si sem vezmeme nějakou krávu?« sondoval pan Macoun. »Já si to bez mléka neumím ani představit!«

»Já ano,« řekl Olda. »Máslo tu roste na poli, mléko máme ze stromů a když budete mít nějaký dobrý nápad, co by se ještě dalo pěstovat, zkusíme se domluvit s Xijtrany to jsou ty chobotnice. Třeba to s vámi vyřeší jinak!«

»Já to nechci řešit jinak!« zavrčel pan Macoun. »Když už jsou tu stáje, dovezeme sem naše krávy. Jen chci vědět, jak. Tím autíčkem to asi nepůjde, co?«

»Na stěhování dostanete normální náklad'ák,« slíbil Olda.

»A kde jsou ty vaše sady?« mávl rukou netrpělivě pan Macoun.

»Trochu stranou,« odvětil Olda. »Chcete se tam podívat? Beztak budou vaše.«

Pan Macoun byl pro a vyšli proto ze dvora.

»Není tu žádná cesta!« všiml si.

»Cesty si budete muset projezdit traktorem,« navrhl mu Olda. »Až zjistíte, kudy by měly vést, vyasfaltujeme vám je, nebo nějak podobně upravíme.«

»Nechci to vidět, kdyby zapršelo,« vrčel pan Macoun.

Sad naštěstí nebyl daleko. Z dálky se podobal lesíčku, zblízka byly vidět větve stromů obsypané nevidanými plody.

»Co je tohle modré?« ukazoval pan Macoun Oldovi na trsy plodů, tvarem podobných banánům, ale švestkově modré barvy.

»Masohrušky,« vysvětloval mu Olda. »Ty plody chutnají jako šunka.«

»Fuj!« řekl pan Macoun. »A tenhle strom s těmi boulemi?«

»To jsou mléčné stromy,« řekl Olda. »V těch boulich je mléko. Stačí naříznout je nad konví a je to. V tom mléce jsou ještě semínka, takže se to musí přecedit.«

»Dojit stromy kudlou?« otrásl se pan Macoun. »To se mi tedy nelíbí.«

»Když je nesklidíte, ty boule přezrají a prasknou!« vysvětloval mu rychle Olda. »Tady to sklízí ještě takoví velcí komáři. Před nimi si to budete muset chránit.«

»Velcí komáři?« zarazila se paní Macounová.

»Říkáme jim tak,« pokrčil rameny Olda. »Trochu se podobají našim pozemským, až na to, že jsou velcí asi jako vrabec. Naštěstí nesají krev, ale jen mléko.«

»Potvory!« otrásla se paní Macounová. »Poslyš, Oldo, na rovinu! Cilka se pořád dušuje, že neví o žádném jedovatém tvorovi, ale ona neví nic. Co je tady jedovatého a co může být lidem nebezpečného?«

»Já taky o ničem takovém nevím,« řekl Olda. »Ještě jsme tady nenarazili na tvora, který by byl lidem aspoň nepříjemný, natož nebezpečný. Komáři nesají krev, ale mléko, všichni zdejší tvorové jsou vegetariáni, až na červy, kteří se starají o mršiny. Jsou sice oškliví, mají fialovou barvu a páchnou, ale bez nich by tu asi víc páchlo něco jiného.«

»Copak tu nejsou šelmy? A co psi?«

»Psy jsme si přivezli ze Země,« ujistil ji Olda. »Mimo fenky Apiny tu máme Čerta a jeho štěňata. Všichni jsou vegetariáni, ačkoliv si to ani neuvědomují.«

»To je přece nepřírozené!« namítla.

»Možná na Zemi!« pokrčil Olda rameny. »Tady je jiný svět.«

»Svět bez masožravců? Podivný svět!« přidal se pan Macoun. »Není to tak trochu týrání zvířat, předělávat na vegetariány i šelmy psovitě?«

»Není,« opáčil Olda. »Jitrnice, masohrušky, salámy i špekovníky mají chuť masa, takže nejen my, ale i psi mají pocit, že je to pravé maso! Jenže vyrostlo na stromě. Psi říkají trhání masitého ovoce přímo z větví lov, na rozdíl od sbírání stejných plodů na zemi.«

»Maso na stromech! Není tu v létě moc velký puch?«

»Ani ne,« řekl Olda. »Copak něco cítíte?«

»Necítíme,« připustila paní Macounová. »Ale ještě to není zralé, ne? Co až to všechno dozraje a spadne na zem?«

»Právě teď všechno dozrává,« řekl Olda. »Co spadne na zem, uklidí místní zvířata. Proto je tu tak uklizeno.«

»No,« rozhlédl se kolem ještě pan Macoun. »Dalo by se o tom uvažovat. Ale pro začátek bych sem vzal i krávy a kozy. Prasata snad oželím, ale tomu stromovému mléku nevěřím.«

»Vezměte si sem co chcete,« usmál se Olda. »Sami přijdete na to, že je stromové mléko lepší než od krav. Anebo budeme mléko kupovat od vás.«

Vrátili se raději do usedlosti. Pan Macoun si všechno prohlížel. Ťukal i do dveří, které vypadaly jako z pravého dřeva.

»Chcete si sem odstěhovat svůj nábytek, nebo byste raději brali zdejší?« zeptal se paní Macounové Vítek.

»Jistěže svůj!« opáčil pan Macoun. »V žádném jiném by nám tak dobře nebylo!«

»V tom případě se můžete stěhovat už dnes!« navrhl mu bezelstně Vítek.

»S tím raději počkáme,« zarazila se paní Macounová. »Cilka ještě nekončila školu a vůbec...«

»Ba ne!« rozhodl rázně Macoun. »Když stěhovat, tak stěhovat. Dobytek prodám a Cilka školu dodělá, i kdybych ji měl vozit každý den na Zem. Kde máte ten náklad'ák?«

Macounová jen po straně sepnula ruce, ale nebylo jí to nic platné. Macoun byl zřejmě ze staré patriarchální školy. Když se rozhodl, nesnesl odpor.

Cilka byla nejspíš po něm.

Odpoledne přijeli Macounovi s Oldou a Bulisem s náklad'ákem plným starodávného dřevěného nábytku a večer Macounová vyzkoušela nový sporák s pečicí troubou, který před týdnem koupila na Zemi. Vítek musel zajistit elektrický přívod, ale pro něho to byla maličkost, stejně jako jim musel zapojit starodávnou stahovací lampu nad stolem. Za to dostali oba, Olda i Vítek, pozvání na večeři.

»Já vím, jistě se tu máte dobře,« řekl starý Macoun. »Ale naše mamka tak báječně vaří, že se to nedá se zdejšími blafy srovnávat. Jistě si časem poradí i se zdejšími poživatinami, ale teď ještě vaří z poctivých českých zdrojů!«

Olda s Vítkem pozvání přijali, Alexijev to vzal telepaticky na vědomí, Máňa a Jarča jim na dálku popřály dobré chuti.

Na stole se objevila veliká mísa plná jahodových knedlíků. A Olda musel uznat, že paní Macounová vařit umí. Ani on, ani Vítek nešetřili chválou.

»Zítرا se přistěhují Rovnejch,« řekla při večeři po straně Cilka Oldovi. »Kdy nás začneš upravovat?«

»Za týden,« opáčil Olda. »Klony musí vyrůst a uzrát. Já je budu na sobě pěstovat pro tebe a Jirku, Alexijev pro tvoje rodiče a Libor Černý pro Jirkovy rodiče.«

»A do té doby?« podívala se na něho tázavě.

»Co máš od Bísíáji, to už máš,« řekl Olda. »Týden vám budeme pomáhat, bez nás se nedostanete ani sem, ani odsud. Pak už to jistě zvládnete sami.«

»Tobě nevadí, že budeš upravovat i Jirku Rovnýho?« vyzvíдалa.

»Co by mi na něm mělo vadit?« opáčil. »Jirka je přece fajn kamarád. Navíc jsi mi ho sama doporučila, nebo ne?«

»Třeba to, jak mi ho táta pořád vnucuje...« nadhodila.

»Zrovna v tomhle směru se o tebe nebojím!« usmál se. »Ty si přece žádný obojek vnutit nenecháš!«

»Hele, nech si to!« urazila se. »I mistr tesař se utne! A víš, že jsi zatím vyrostl? Že už nejsi takový mrňousek?«

»To je možné,« usmál se neutrálně. »Jenže já neměřím lidi na běžné metry. Tady Vítek je menší než já, ale chytřejší. Uznáváme ho všichni. Mimochodem, tenhle

barák vám postavil on. A řekl bych, že dobře. Abych viděl tvýho tátu tak spokojenýho, to už asi něco znamená!«

»Jak to, postavil on?« nechápala. »Nevykládej mi, že dokázal tahat cihly, trámy a tašky na střechu? To je přece nesmysl!«

»Rukama to netahal!« usmál se Olda při té představě. »Vítek váš barák naprogramoval. Tady se staví jinak než na Zemi.«

»No jo, já husa na to zapoměla!« praštila se pěstí do čela.

»Nic si z toho nedělej,« utěšoval ji Olda. »Až se zabydlíte, vezmu vás za chobotnicemi do světa Xijtra. To si teprve popovídáte s mimozemšťany!«

»Když si představím, že už teď jsme ve vesmíru!« zasnila se Cilka. »Dnes budeme spát poprvé v úplně cizím světě... Já dnes asi neusnu!«

»Ale usneš!« věštil jí Olda. »Zítra se pořádně rozhlédni a až se vynadíváš, přilet' za námi do Mělníka, tam teprve uvidíš věci!«

»Poslyš, Oldo,« zvažněla trochu. »Kolik jste už sem dostali lidí? Nemyslím vaše klienty, co tu byli na týden, myslím natrvalo! Není jich na tak velký svět málo? Co s tím uděláte?«

»Máš pravdu,« trochu se zamračil. »Je nás tu málo.«

»A co s tím chcete dělat?« naléhala Cilka.

»Zatím nic,« řekl Olda. »Vítku, seženeš teď hned jeden indikátor d'áblů? Ať se s ním aspoň Cilka naučí zacházet.«

»Beze všeho!« pokrčil rameny Vítek a natáhl ruku nad stolem.

Na poctivé dubové desce stolu se objevil šperk na řetízku.

»Nosí se to na krku,« řekl Vítek Cilce. »Kdybys spatřila kolem někoho takové zvláštní ohnivé orámování, dej si na něho pozor. Buď je to přímo d'ábel, nebo někdo z jejich slouhů. V takovém případě se koukej rychle vzdálit, sama na něho nemáš.«

»Ani kdyby nás byla přesila?« zamračila se Cilka.

»Při poměru tři na jednoho už jakousi šanci máme,« odpověděl jí Olda. »Ale sama jim vyklid' pole, není tvým úkolem d'ábly porazit. Máš proti nim výhodu, poznáš je na dálku. Oni tě od ostatních lidí neodliší, ale radši se ani na to nespolehej.«

»To jsou i tady?« zamračila se.

»Tady ne,« odvětil Olda. »Pár špionů sem přišlo s pacienty, ale už dlouho jsme žádného dalšího neviděli. To ti říkám dopředu, pro jistotu, abys je včas poznala, když se budeš občas vracet na Zem.«

»Díky,« řekla. »Říkáš do týdne? To už je chvilka.«

»Teď už je to chvilka,« přikývl.

Protitah

Rodina Rovných se přestěhovala do Útočiště hned následujícího dne. Ve vesnici po nich zbyly dvě opuštěné usedlosti, zatímco novopečení sedláci se zabydlovali v novém světě. Olda se s Jirkou Rovným přivítal srdečně, ale Jirka musel pomáhat rodičům a Oldovu nabídku pomoci hrdě odmítl.

Pan Macoun ráno poprvé na zkoušku vyjel s traktorem. Připráhl valník a zkoušel v sadu sklízet salámy. Vrátil se s plným valníkem a hned se sháněl po Cilce, aby zavolala Oldu nebo Alexijeva.

»Komu to tady budu prodávat?« chtěl vědět. »Plný valník nádherných salámů, to by se rychle zkazilo!«

»Ovoce vydrží déle než maso,« uklidňoval ho Alexijev, ale raději se vypravil na Zem jednat, aby ukázal dobrou vůli. Navštívil dva hypermarkety, ale urychleně je opustil, když na místech šéfů našel lidi s červenou aurou, d'áblový pomocníky. Do poledne takových lidí zjistil šest a vrátil se otřesený.

»Neměl jsem tušení, kolik darebáků tam je,« stěžoval si Macounovi. »Sjednal jsem vám odbyt, bohužel jen u malých obchodníků. Největší obchody nemají zájem.«

Ve velké sednici u Macounů bylo živo. Byli tu Macounovi s Cilkou i sousedi Rovných se synem Jirkou. S Alexijevem jich bylo sedm.

»Nabízeli jste to za cenu, co jsem řekl?« mračil se Macoun.

»Jistě,« souhlasil Alexijev. »Pro malé obchodníky je nabídka zřejmě lukrativní, ti větší ale couvli.«

»Jak to?« nechápal to Macoun. »Zdá se jim to drahé? Nechtějí nás jen přitlačit ke zdi, abychom zlevnili?«

»To snad ani ne,« řekl Alexijev. »Vždyť jste mi sám navrhl nabízet je za poloviční cenu ve srovnání s originálními masovými salámy. Vymlouvají se na smlouvy, nebo že je to pro ně příliš nezvyklé, prostě nemají zájem.«

»Co vlastně chtějí?« uvažoval Macoun.

»Nevím, třeba naopak něco nechtějí,« uvažoval Alexijev. »Vážně jsem se zhroutil, jak jsou na Zemi d'ábloví pomocníci rozšíření. Může to být i tím, že jsme je dřív neuměli odlišit, takže se nám až teď zdá, že je jich nějak moc. Bude s nimi těžká práce. Vypadají normálně, ale mohou mít jiné uvažování. Normální obchodník nabízí zákazníkům, co oni potřebují. Tihle lidem pomocí agresivní reklamy vnucují, co nikdo nepotřebuje. Nejspíš je nezajímají příliš levné potraviny, na kterých by nevydělali. Taky by se to mohlo dotknout jejich dosavadních dodavatelů.«

»Ti že berou ohled na dodavatele?« vybuchl Macoun. »Vždycky každého tlačili ke zdi, aby šel dolů s cenami. Že by jim najednou nízká dodavatelská cena vadila? To slyším poprvé v životě!«

»Budeme muset dodávat jen těm drobným,« navrhl Alexijev. »Těm to připadalo jako velice seriózní.«

»Má to jednu nevýhodu,« odplivl si Macoun. »Kdybychom dodávali velkým, stačilo by nám na odvoz jedno nákladní auto. Takhle bychom jich potřebovali aspoň deset, včetně šoférů a závozníků, které nemáme. To nezvládneme.«

»S auty problémy nebudou,« uvažoval Alexijev. »Problémy budou s lidmi. Nezdá se mi to. K odmítnutí takové nabídky musí mít obchodník hodně pádný důvod. Opravdu bych rád věděl, co je k tomu vedlo!«

»Jestli to není tohle!« podal mu pan Rovný včerejší noviny, obrácené naruby tak, aby si mohl přečíst jeden článek zevnitř.

Alexijev si článek pozorně přečetl, ale vrátil noviny s vrtěním hlavy.

»To jsou přece nesmysly!« řekl.

»Myslíte?« pokoušel se ho zviklat pan Rovný.

»Co to znamená?« pozvedl ramena Alexijev. »Ať si Američané na svém území zakazují, co chtějí, třeba i pěstování mimozemských plodin pro podezření ze škodlivých vedlejších účinků. Je to nesmysl, ale je to jejich věc! V Evropě to nemá váhu.«

»Ale přece! Podezření tu je!« povzdychl si pan Rovný. »Je to v novinách, spousta lidí tomu věří. Takhle neprodáme ani šišku salámu.«

»Pro pouhé podezření?« vrtěl hlavou Alexijev. »Nedávno jsem se o těch plodech bavil s hlavonožci. Ručí za jejich neškodnost a naopak tvrdili, že tam jsou stimulatory, prodlužující lidskou svěžest. Německá populace se tím v jejich světě živila přes padesát let. Nejenže beze škod, ale oni i pomaleji stárnou. Století Němci vypadají jako mladíci, devadesátileté Němky zvládnou bez problémů i graviditu. Nebýt války, dařilo by se jim tam nádherně. Jejich největší smůla byla, že se tam v čele s führerem dostala ta nejhorší lůza. Ale podezření na škodlivé účinky? Nesmysl!«

»Noviny tvrdí, že tam něco škodlivého je,« odvětil pan Rovný. »Proč by to Američané zakazovali, ne?«

»Dobře, půjdu se do těch novin podívat,« slíbil Alexijev. »Tohle by nás opravdu mohlo poškodit. Měli by uveřejňovat jen ověřené zprávy.«

»Ta zpráva ověřená je,« upozornil ho pan Rovný. »Včera to bylo v televizi. Američané mimozemské plodiny skutečně zakázali. Ten článek neříká vůbec nic o tom, že by někdo něco prokázal. Jen tam stojí, že to Američané zakázali.«

»Ten zákaz je ale postavený na lži,« řekl Alexijev. »To se přece nedá udržet věčně.«

»Věčně jistě ne,« souhlasil pan Rovný. »Ale dost dlouho na to, abychom zkrachovali. Nemůžeme se přece postavit proti autoritě Spojených států!«

»Krach vám tady nehrozí,« odmítl to prudce Alexijev. »V nejhorším to budeme od vás odebírat my, než se to na Zemi dá do pořádku.«

»Začínám poprvé litovat, že sem nedosáhne televize,« vrčel Macoun. »Přece jen tu jsme bez zpráv a takovéhle zprávy mohou být důležité.«

»Televizi tady nemáme,« vzdychl si i Alexijev. »Už jsem uvažoval, že na Zemi zřídíme informační středisko. Zaměstnáme pár lidí, aby nám natáčeli aspoň televizní zprávy. Případně bychom mohli odebírat pár novin.«

Zvedl se a prohodil, že se ještě zastaví na Zemi. Po jeho odchodu se ale na sebe oba sedláci významně podívali.

»Ševče, drž se svého kopyta!« řekl pan Rovný. »Neměli jsme raději zůstat doma?«

»Ba ne!« namítl pan Macoun. »Když jsme se dali na vojnu, budeme bojovat!«

»Zkusíme to,« řekl pan Rovný. »Ale já dům na Zemi neprodám. Nechám si to tam jako zadní vrátka.«

V novinách Alexijev neuspěl. Ale co horšího, narazil tam na další d'áblové pomocníky. V jeho očích byli ověnčeni pro jiné lidi neviditelnou červenou aurou, kterou našťestí spatřil.

V první chvíli ho to tak rozladilo, že chtěl odejít, ale když se ho jeden z nich suše zeptal, co si přeje, rozmyslel si to. Ví, co jsou zač, zato oni o něm nevědí nic, řekl si v duchu.

Byli ale na něho dva a sotva jim přednesl svou stížnost na uveřejněný článek, pustili se do něho zarputile, jako kdyby přímo před jejich očima spáchal hned několik trestných činů. K solidní diskusi se ani nedostal, naopak mu ukázali článek připravený do zítřejšího vydání, doplněný posudkem z mikrobiologického ústavu, kde stálo černé na bílém, že mimozemské potraviny, které se záhadnou cestou objevily už i v Čechách, obsahují neznámé bakterie, jaké se nikde na Zemi nevyskytují.

»To je samozřejmé!« usmál se s převahou Alexijev. »Pocházejí z jiného světa, tam jsou všechny formy života odlišné od pozemských. Důležité je, že nejsou pozemskému životu nebezpečné. Rozhodně jsou nevinnější než pozemská salmonela.«

»Chcete zpochybňovat posudek renomovaného vědeckého ústavu?« štěkl na Alexijeva nepřátelsky šéfredaktor.

»Nic nepochybňuji,« zavrtěl hlavou Alexijev. »Ten posudek neříká vůbec nic, jen to, co je zřejmé každému. Ty vzorky pocházejí z jiného světa. Nic víc.«

»Můžete odhadnout, kolik tisíc lidí by to zaplatilo životem, kdyby se jejich prokázaná nebezpečnost projevila?« útočil dál šéfredaktor. »Vzal byste si na svědomí?«

»Jejich závadnost se neprokázala,« trval na svém Alexijev. »A prokázat se ani nemůže, jsou neškodné. Kdo ty potraviny zkonsumovali, ti už jistě vědí, že se není čeho bát. Pravda, jsou v tom jiné bakterie. Zabraňují plesnivění, nedovolí zamoření našimi, třeba salmonelou, ale lidem jsou nebezpečné asi stejně jako bakterie v jogurtu.«

»To je ovšem pouhé vaše tvrzení proti odbornému vědeckému posudku!«

»Moje tvrzení nestojí proti žádnému posudku,« bránil se Alexijev. »Ten posudek přece nic neříká o nebezpečí. Netvrdí se v něm nic víc, než že tam jsou mimozemské bakterie. S tím souhlasím, jen dodávám, že nejsou nebezpečné, nemohou nikomu škodit a nikdo se nemusí cítit ohrožený.«

»To tam ale není!« vykřikl vítězně šéfredaktor. »To už tvrdíte navíc!«

»To opravdu tvrdím navíc,« přikývl Alexijev. »To tam totiž chybí. Ale bez toho se jedná o polopravdu, rozumíte mi snad?«

»To byste musel nejprve prokázat!« vyštěkl šéfredaktor.

»Poslyšte,« zamračil se Alexijev. »S těmi potravinami je to jiné. Jsou prověřené víc než dostatečně. Němci se jimi živili půl století. Kdyby byly závadné, už dávno by se na to přišlo.«

»To byste nám tady musel dokázat seriózními vědeckými rozbory, pane!« nakohoutil se šéfredaktor. »Takové jistě nemáte!«

»Neřekl bych,« opáčil Alexijev. »Ale uveřejnili jste článek, kde pod záminkou jednoho nepodloženého podezření napadáte kvalitu těch potravin, takže jejich nebezpečnost budete muset prokazovat vy. Což se vám nepodaří.«

»To podezření vedlo k zákazu jakékoliv manipulace ve Spojených státech, pane!« opáčil s převahou v hlase šéfredaktor. »Zřejmě je to setsakra vážné podezření!«

»Nicméně jde pouze o podezření,« usmál se opět Alexijev. »Musím vám tedy říci, že mám s těmi potravinami dost mimozemských zkušeností, abych vás teď mohl žalovat za šíření poplašných zpráv. Dosavadní rozbory škodlivost nepotvrzují. Váš papír je jako důkaz jejich škodlivosti bezcenný. Až ten zákaz ve Spojených státech odvolají, což budou muset, budu po vašem deníku požadovat odpovídající náhradu za poškozování dobrého jména mimozemského zemědělství. Může to činit až milion korun denně.«

Šéfredaktor na okamžik znachověl.

»A ven!« zařval. »Tady nemáte co dělat! Vyděrači!«

»To není vydírání,« usmál se Alexijev. »To je předběžné varování. Chcete-li nám škodit takovým způsobem, že výše škod může dosáhnout miliard, musíte počítat i s tím, že všechno zaplatíte. Vy totiž tu pomluvu neprokážete. Není pravdivá.«

»Není pravdivá?« mával šéfredaktor lejtrem s razítky mikrobiologického ústavu. »Na nás si nepřijdete! My ten důležitý důkaz máme!«

»To není důkaz o nebezpečí!« opáčil Alexijev. »Aby bylo mezi námi jasno, jestli se ve vašem plátku objeví pouhý náznak tvrzení o nebezpečí z mimozemských potravin, máte ode mě na krku žalobu. Kterou prohrajete, počítejte s tím!«

»Toho se nebojíme!« řekl šéfredaktor pyšně. »Máme krytí, o jakém se vám zřejmě ani nezdá!«

»Poslyšte, já přece vím, komu vy dva sloužíte,« řekl Alexijev. »Nemusíte mi o tom nic vykládat. Jenže patřím tak říkajíc ke konkurenci. Nebudu si vás všímat, ale když nepřestanete provokovat, měli byste vědět, že spory na vyšší úrovni nedopadnou pro ty dole nikdy dobře.«

Očička obou redaktorů se rázem stáhla do úzké štěrbiny.

»Víte co?« zasyčel šéfredaktor. »Stěžujte si svému šéfovi, ať to žene výš. My budeme na oplátku informovat naši stranu. Nemá cenu vířit ten spor tady, mezi námi.«

»To jistě nemá,« přikývl Alexijev. »Nepochybuji, že máte své instrukce. Jde mi o to, co děláte sami, iniciativně a nad jejich rámec. Rozmyslete si to dobře, nevíte, proti komu jdete.«

»My si nic rozmyslet nemusíme!« vyštěkl šéfredaktor.

»Jste mezi námi nejspíš noví,« podotkl klidně, ale významně druhý redaktor. »Asi byste měli vědět, že se nemůžete navázat do médií, když v nich sami nepracujete. Máme proti vám odedávna vyšší prioritu.«

»Mohli byste o ni přijít,« odsekl Alexijev suše.

»To by se musel svět otočit vzhůru nohama!« odvětil sebejistě redaktor.

»Svět se už začal otáčet vzhůru nohama,« řekl Alexijev. »Možná to ještě nepozorujete, ale zastavit to nedokážete. Radím vám dobře, omezte své soukromé iniciativy, dělejte jen co vám shora přímo nařídí, abyste se později necítili jako zrnko obilí mezi mlýnskými kameny.«

»Dám vám také dobrou radu!« odvětil na to šéfredaktor. »Když chcete něco od nás, nemůžete chodit za námi. To je předem prohrané. Jedinou cestou je protlačit to shora. Tam se všechno rozhoduje, ne tady.«

»Děkuji za dobrou radu,« řekl Alexijev. »Zařídíme se podle toho.«

A rozplynul se novinářům přímo před očima.

Šéfredaktor zůstal stát s vyřeštěnými očima. Rychle vtáhl nosem vzduch, ale ani to mu nic neřeklo, neucítil žádný podezřelý zápach.

»Týýý, poslyš...« obrátil se na kolegu. »Byl ten chlap vůbec od nás?«

»To je snad jedno,« pokrčil rameny jeho kolega. »Ohlásíme to nahoru a ať se tím někdo zabývá. Nás to bolet nebude.«

»Tím bych si nebyl jistý. Mohlo by to rozšířit paletu našich úkolů. Ten chlap má zřejmě něco, co jsme my nikdy nedostali. Mohl by to být jeden ze šéfů, s tím nebudou žerty!«

»No a?« zněla odpověď. »Aspoň se bude něco dít. Máme své úkoly, ostatní nech jiným. Ten chlap k šéfům nepatří. Vypadá příliš mladě, nebude mu víc než sto let a s takovou drzostí ani dlouho nevydrží. My děláme svou práci, to musí uznat i konkurence, pokud tady nějakou máme. Jen ať si to vyřídí mezi sebou ti nahoře!«

»Ti si to mezi sebou vyřídí, o tom nepochybuji!« chmuřil se šéfredaktor. »Jde o to, kdo to odnese. Ti nahoře to zaručeně nebudou!«

»Dokud děláš přesně, co máš přikázané, máš naději, že vyvázneš,« pokrčil rameny jeho kolega. »Věř mým zkušenostem.«

»Jistotu ale nemáme žádnou!« vrčel nesouhlasně.

»Myslet si to můžeš, ale snaž se, aby si na tebe šéf zvykl. Nesmí mít důvod shánět za tebe náhradu. Spokojený šéf – dobrý šéf. Věř mým čtyřem stům rokům zkušeností.«

»Jak myslíš...«

Alexijev se vrátil do Útočiště navenek v dobré náladě, ale účinkem si nebyl jistý. Všem trvalým obyvatelům Útočiště u večere popsal svůj pokus o zastrašení ďábelských pomocníků. Přes den se vídali málo, ale společné večere ve velké jídelně u Artušovského stolu je držely pohromadě, proto je teď nevynechával ani nemluva Bulis. Květa ho tam přitáhla vždycky mezi prvními, když pomáhala při úklidu.

»Aspoň jsem to zkusil,« doprovodil to Alexijev úsměvem. »Co vy na to?«

Chvíli bylo ticho. Všichni přemýšleli.

»To nebude mít úspěch!« vyhrkl jako první Pepek.

»Možná,« přikývl Alexijev. »Čistě teoreticky to může být jejich soukromá akce, pak by mohli couvnout. Jestli to mají nařízené shora, jak říkali, pak to s nimi nehne.«

»Nejde o to, proč to dělali, ale proč to měli nařízené dělat,« uvažoval Olda.

»Mimozemské potraviny zřejmě někomu vadí,« souhlasil Alexijev. »Něco tu nehraje. Americký zákaz vyšel dříve, než jsme ty potraviny dopravili na Zem. Podle mě nesouvisí s tím, co děláme v Čechách. To by museli reagovat hrozně rychle.«

»Nebo to souvisí,« podotkl skepticky Franta Bulis. »Vyloučit to jistě nemůžeš, dnes je možné všechno. I to, že náš parlament urychleně přijme podobný zákon.«

»Tím by nám udělali škrt přes naše plány,« mračil se Alexijev. »Doufám, věřím, přeji si, aby to nesouviselo. Uvažte! Kdyby Američanům vadily mimozemské potraviny v Čechách, nezdržovali by se s urychleným přijímáním zákazu v Americe, ale intervenovali by přímo u nás, ne?«

»Třeba se nějaké dostaly na Zem v souvislosti s válkou Němců s chobotnicemi,« zkusila uvažovat Máňa.

»To by mohlo být ono!« chytil se toho Alexijev. »Ve světě Xijtra jsou kromě Němců tisíce Američanů, je tam veliký pohyb lidí i materiálu, lodě jezdí sem a tam! Proč by někoho nenapadlo dovézt mimozemské plodiny na Zem a vydělat na nich? Zajímalo by mě ale, kdo to brzdí. Podle mě se pokrok zastavit nedá, ale zpomalit ano. Jen ještě vědět proč?«

»Na to mám jednoduchou odpověď,« opáčil Bulis. »Tři plodiny, salámovník, chlebovník a xijtra-máslo by dokázaly rozvrátit síť McDonalds! Komu mohou ty nové plodiny vadit víc, než výrobcům současných potravin?«

»Myslíte, že by dokázali ovlivnit ten zákaz?« zeptala se nesměle Máňa.

»Aby ne!« řekl Bulis. »To jsou přece obrovské společnosti!«

»Mohly by těch plodin využívat i samy, ne?« navrhla Jarča.

»Mohly, ale kdyby se rozšířily, byly by levnější. Současné potraviny jsou velice výrobně komplikované. Chlebovník můžeme po utržení ze stromu rovnou nakrájet, odpadá manipulace s obilím, mlýny a pekárny i problémy s přísadami. Salámy a máslo jsou náročné produkty živočišné výroby. Na kilogram masa nebo mléka spotřebujete více krmení než při rostlinné stravě. Proto jste přece našim zemědělcům nedoporučili chovat skot ani vepře. Když si to ale sečtete, měly by být potraviny levnější, řekněme na polovinu až desetinu současné ceny.«

»To je snad dobře, ne?« opáčil Vítek.

»Jak pro koho!« usmál se Alexijev. »Pro zákazníky jistě. Kdo by nechtěl chleba, maso a máslo po pětikoruně za kilo? Problém by to byl pro obchodníky, na příliš levném zboží málo vydělají. A úplná katastrofa by to byla pro potravinářský průmysl, masokombináty, mlékárny, pekárny a ostatní. Ti mají v současné době práci po celém světě, ale jistě pochopili, co se na ně s mimozemskými potravinami valí. V Americe stačili reagovat zákazem pod smyšlenou záminkou, jistě mají dost peněz i k uplácení vědců.«

»Tím to zastaví jen v Americe,« mínil Olda.

»Nezastaví, jen to zdrží,« namítl Alexijev. »Ale možná mají dost velký vliv i v Evropě.«

»Mám nápad!« řekl Pepek. »Musíme podniknout protitah, dříve než to d'áblové zablokují po celém světě.«

»Jak si to představuješ?« zadíval se na něho Alexijev.

»Jednoduše,« řekl Pepek. »Máme tady v Útočišti možnost cestovat po celém světě skoro bez omezení. Využijme ji k rozšíření mimozemských potravin na Zemi.«

»Myslíš hlavně v místech, kde d'áblové nemají dost vlivu?« došlo Alexijevovi.

»Samo!« přikývl Pepek. »Když je rozšíříme po Číně, v Africe a po jižní Americe, nikdo už to nezastaví! Kde mají lidi opravdu hlad, budou na nějaké pitomé zakazy prostě kašlat.«

Alexijev se zamyslel.

»Na něco takového je nás trochu málo,« namítl opatrně.

»Ale kdež!« nedal se Pepek. »Co potřebujeme? Vynořit se někde, donést lidem pár šišek chlebovníku a salámu, nabídnout jim k ochutnání a naučit je sázet semínka a pěstovat stromky. Naše zkušenost je jasná. V mírném pásmu budou mít sklizeň za půl roku, v tropech ještě dřív. Další semínka už budou lidi sázet sami. Přidáme jim pak mléko a máslo.«

»Umíš tolik jazyků, aby ses domluvil v Africe a v Číně?« zkusil ho zarazit Olda.

»Nač?« poťukal si Pepča neuctivě na čelo. »Rozumět jim nemusíš, stačí, když rozumí oni nám a tady nevidím žádnou překážku, telepatii chápou i zvířata. Vynoříme se z brány jako Ogdurové, předáme dary, doplníme návodem k použití a sbohem! Uvidíte, že nás chtě nechtě budou brát vážně.«

»Nebo to všichni v hrůze zahodí a utečou!« uvedla jinou možnost Máňa.

»Takovými se nebudeme zdržovat!« opáčil Pepek. »Kdo nás neposlechne ani po ukázce, nezaslouží si to a půjdeme jinam. Rozhodíme-li sítě na tisícovce míst, aspoň na pětinaš musíme mít úspěch. Odtud už se to bude šířit samo. Jako lavina.«

Ted' už nad tím přemýšleli vážně všichni. Pepčův návrh stál za úvahu.

»Je nás málo,« zkusila nasměle namítnout Jarča. »Kromě toho máme plno práce. My se navíc připravujeme ke zkouškám.«

Olda a Máňa jen souhlasně kývali.

»Vy tři to beztak nevytrhnete!« usadil je Pepek. »Ani já s Vítkem, ačkoliv si to nenecháme ujít. Je tu přece spousta dospělých! Možná by kvůli tomu měli omezit všechno ostatní, snad kromě léčení.«

»Tobě se nechce zabývat se zákoníkem, přiznej se!« zašklebil se na Pepču Vítek.

»K čertu se zákony!« mávl neuctivě rukou Pepek. »Vrátím se k nim až bude po všem! Tohle má podle mě přednost!«

Alexijev zřejmě uvažoval podobně.

»Pepča má pravdu!« řekl. »Měli bychom s tím začít co nejdřív. Je vidět, že to je důležité a jistě to má význam. Už proto, jak to vadí d'áblům.«

»K čertu s d'ábly!« řekl Pepek. »Neděláme to proto, aby to někomu vadilo!«

»To sice ne,« opáčil Alexijev. »Ale dalo nám to signál, že to je důležité! Neměli bychom to rozšiřovat i v Čechách? Třeba společně s místními lidmi i ve Spojených státech? Americký zákaz přece nezakazuje pěstování mimozemských plodin pro vlastní potřebu, jen jejich prodej. A my je nebudeme prodávat, jen šířit.«

»To se nebude líbit Macounům ani Rovným,« připomněl Olda.

»Nebudou jen prodávat, co kde vyrostlo,« řekl Alexijev. »Raději jim umožníme schůzky s chobotnicemi, aby se naučili víc než jen sázet a sklízet. Všechny plodiny přece pro Němce vymyslely chobotnice. Ať se to naši zemědělci naučí také!«

Rozdělili si tedy úkoly na zítra. Vítek s Pepkem se toho měli účastnit také, kdežto Olda, Máňa a Jarča se měli dál připravovat na zkoušky.

»Zase škola!« protáhla obličej Jarča.

Jak Olda správně předpovídal, Macounovým ani Rovným se nelíbilo rozšiřovat na Zemi mimozemské plodiny. Kdo by také ochotně podporoval budoucí konkurenci? Alexijev ale oba tvrdohlavé sedláky přemluvil, že je to právě teď nejdůležitější úkol.

»Musíme na Zemi dosáhnout zrušení nesmyslných zákazů!« tvrdil.

»Ztratíme náskok!« namítal zamračeně Macoun.

»Jinak tam nic neprodáme!« varoval ho Alexijev.

»Koukám, že se vyskytly nečekané potíže už na začátku!« durdil se Macoun.

»To jste nám měli říct dřív!«

Alexijeovy důvody ale nemohl vyvrátit a nakonec se i on dal přesvědčit. Měl jen jednu připomínku:

»Začal bych s tím nejdůležitějším, s chlebovníky. Možná bych k tomu přidal salámy, ale rozhodně ne celý zdejší sortiment.«

»Proč?« zarazilo Alexijevo.

»Půjde to rychleji a za druhé se tam budeme snadněji vracet, až budeme nabízet další.«

»To nepostačí,« přihlásil se pan Rovný. »Rozšířil bych to o naftovníky. Ať Olda vykládá co chce o úpadku automobilů, lepší dopravu na Zemi nezavede. Obdělávání půdy chce také sílu. Jsem pro nezávislost na dodávkách paliv. Beztak je nafta na Zemi v rukou d'áblů!«

»Má to logiku,« souhlasil Alexijev. »Naftovníky od hlavonožců potřebují jednoduché technické zázemí. Určitě dokážeme vymyslet mobilní zařízení na destilaci benzínu, které bude konkurovat dovozu. Státy, kde budou pěstovat naftovníky, nebudou ovladatelné přiškrcením kohoutků, jako je tomu doposud.«

»Tak jo,« odfrkl si pan Macoun. »Jsem pro. Půjdeme na to, ne?«

Překotná partyzánština by ale nebyla efektivní, proto se rozhodli vypracovat na to aspoň rámcový plán.

Vítek, jako největší znalec tohoto světa, dostal za úkol opatřit podrobné mapy, ze kterých by bylo vidět umístění a adresy použitelných transportních kabin. Byla by to nadlidská práce, kdyby nešlo o úkol vysvětlit zdejším robotům, co od nich požaduje, což Vítek zvládl za pouhé dopoledne. Dvouvrstevné mapy obsahovaly také

pozemské údaje, i když pozemská část byla méně podrobná. Důležité bylo, že zdejší transportní kabiny umožňovaly velice rychlé přesuny v rámci tohoto světa, odkud bylo pro lidi vybavené slýribem snadné přenést se na Zem.

Ještě před obědem se všichni vrhli na nový, poměrně jednoduchý úkol. Nezůstali stranou ani *studenti*, jak ostatní říkali trojlístku Olda, Máňa a Jarča. Úkol byl nabrat si ve dvojici plný batoh nebo tašku plodin, vynořit se na Zemi poblíž vhodné zemědělské usedlosti, telepaticky oslovit prvního člověka, kterého potkají a požádat ho, aby přijal *dary nebes*.

Oslovení většinou padali hrůzou k zemi, ale po překonání prvního úžasu přistupovali na návrhy *nebešťanů* ochotně, vždyť šlo o dary, spojené jen s nepatrnou vyžadovanou námahou. Kde *nebešťané* narazili na vzdělanější protějšky, říkali si *příchozí z jiného světa*, ale nabídku dávali shodnou a dál už se to nelišilo.

Rozmluvy byly trochu jednostranné, neboť *nebešťané* místním lidem nerozuměli, ale většinou to nevadilo. Během odpoledne převzali obdarování několik tun potravin se stručným návodem, někde i s praktickými ukázkami. Každá dvojice po svém návratu vyznačila na mapě, kde své dary zanechala. Nejvíce označení se táhlo jako dlouhé pruhy v centrální a jižní Africe, v Číně, Indii a jižní Americe, ale dostalo se i na Evropu.

»To bude, panečku, pro Američany překvapení!« liboval si Vítek. »Mysleli si, že to tím zákazem zastaví! Tůdle!«

»O ně nejde,« opáčil Olda klidně. »Měl bys vidět, jak svítla očička zemědělcům v Číně nebo v Indii! Jeden mě chtěl po ochutnání zabít, že je vegetarián a já mu vnucuji maso, ale když jsem mu vysvětlil, že je to rostlinné, upokojil se.«

»Tys mu rozuměl?« podivila se Jarča, na kterou losem vyšel Vítek.

»Náhodou uměl anglicky,« vysvětlovala jí rychle Máňa, která chodila s Oldou.

Do večera byli děti i dospělí utahaní jako kořata. Ale očesaný háj u Mělníka poskytl své plody tisícovce lidí a ti to jistě začnou brzy šířit dál.

Vítek se po první návštěvě Země od Jarči oddělil a vrhl se do vynalézání, v andělském poslání ho nahradil Pepča. U večere se Vítek pochlubil destilační kolonou, namontovanou na ručním vozíku. Byla nezávislá na přívodu energie, brala si totiž pro svou spotřebu malou část destilovaného paliva. Nahoře byla násypka na modré, rajčatům podobné olejnaté plody naftovníků, dole vypouštěcí kohout nádrže na benzín. Ovládání destilačního procesu ani nemohlo být jednodušší, spouštěl se jediným vypínačem, samočinně se vypínal naplněním nádrže nebo vyčerpáním plodů v násypce.

»Co s tím ale budou dělat, když se jim to rozbije?« staral se Olda.

»Komu se to rozbije, bude mít smůlu, ale není to moc pravděpodobné,« dušoval se Vítek. »Může to pracovat i bez dozoru a mělo by to být spolehlivé. Roboti mi na to trochu upravili jeden jejich prastarý agregát z muzea dat.«

»Výborně!« řekl Alexijev. »To je přesně to, co potřebujeme. Od zítřka můžeme po světě roznášet i naftovníky. V Čechách máme naštěstí výhodu. Zákaz mimozemských potravin dnes neprošel Parlamentem.«

»My dokonce víme proč!« prořekla se Máňa.

»Co o tom víte?« zachytil to Alexijev.

»Byli jsme se podívat na zasedání Parlamentu, na galerii,« přiznala Máňa, ačkoliv se na ni Olda mračil. Bylo ale pozdě něco tajit, zvláště když se neměli za co stydět.

»No a? Jak to probíhalo?« zajímal se Alexijev.

»Oni by to nejspíš schválili,« řekla Máňa. »Povídej, Oldo!«

»Část poslanců se nám podle Vítkova medailónku projevila jako služebníci d'áblů,« řekl zamračeně Olda. »Nebyla jich většina, ale bylo jich moc. Kromě toho se vedle nás na galerii usadilo pár chlápků, ti také svítili jako vánoční stromečky. Nebyli to d'áblové, jen pomocníci. Ti praví by si nejspíš věděli rady, když jsem jim postupně vyřadil všechny jejich stroječky na podprahové ovlivňování lidí.«

»Ti syčáci je chtěli použít i na poslance?« zamračil se Alexijev.

»Už s tím dokonce začali!« řekl Olda. »Měli jste je vidět, jak začali zmatkovat, když zjistili, že jim to nefunguje!«

»Tys jim je vyřazoval?« ubezpečoval se Alexijev, zda to správně pochopil. »Co kdyby byl s nimi nějaký skutečný d'ábel? Mohl by tě objevit! Zase se spoléháš na svou kliku?«

»Nemohli mě zjistit,« řekl Olda. »Už to umím líp než dřív, teď už se z těch strojků ani nezakouří, když jdou do háje! Měli jsme tam prima místo v koutku za jednou starší paní, širší než delší. Navíc mě kryla Máňa, tu ještě nikdo nezná.«

»Máňu neznají, ale tebe určitě!« káral ho Alexijev. »Proč na sebe pořád upozorňuješ? Zbytečně vystavuješ sebe i Máňu nebezpečí!«

»Mám největší možnosti i zkušenosti,« ohradil se Olda. »Nikdo jiný nemůže proti jejich poťouchlostem nic dělat! Vždyť si ani nevšimnete, že něco takového dělají! Toho si všimneme jen já a Cilka. Dopadlo to dobře, zákon neprošel. Ale nelíbilo se mi, kolik zaprodanců d'áblům v Parlamentu máme.«

»I kdyby ten zákon přijali, budou to muset beztak brzy odvolat.«

»Ale Ivo!« mávl rukou Olda. »Víš přece, jak to chodí! Kdejakou pitomost bleskurychle schválí, ale náprava jim dá strašáášnou práci, pokud je k tomu vůbec kdo dotlačí. Buďme rádi, že bude na chvílku klid.«

»Nevyjadřuješ se uctivě o našem nejvyšším zákonodárném sboru!« usmál se Alexijev. »Nemysli si, není to tak jednoduché! Uvidíme, jak si Pepek poradí se svým návrhem! Řekl bych, že se na to nakonec budeme muset vrhnout všichni a ještě si budeme libovat, když ze stávajících právních řádů převezmeme něco hotového.«

»Dobře, myslí si to!« pokrčil Olda rameny. »Já si budu myslet svoje...«

Podle souhlasných pohledů s ním tentokrát byli všichni. Ostatně i Alexijev se usmíval.

»A kdes' byl dneska ty?« zkusil otočit hovor jinam Vítek a obrátil se na Alexijeva.

»Byl jsem ještě jednou v redakci toho plátku,« vzdychl si dotázaný. »Ale neuspěl jsem. Šéfové tam nebyli a ti menší se odmítli se mnou bavit, prý to není v jejich kompetenci.«

»Oni ten článek nevydají,« řekl Pepek.

»Naopak!« řekl Alexijev. »Už ho vydali. Mají teď z ostudy kabát, otiskli totiž, že ten zákon Sněmovna schválila. Je vidět, že to byla koordinovaná akce, byli si tím nějak moc jistí. Uvidíme, co bude dál. Odhadl bych, že budou ve sveřepé kampani proti mimozemským potravinám pokračovat.«

»Nebudou!« pokrčil rameny Pepča. »Po takové ostudě...«

»Tak zrovna tímhle bych si jistý nebyl!« vrtěl hlavou Alexijev. »Uvědom si, komu slouží! A ti se nebudou ohlížet na nějakou ostudu! Mínění lidí je jim lhostejné. Neřídí se jím, naopak! Oni si je vytvářejí!«

»Trochu jsme jim pozměnili plány,« řekl spokojeně Olda. »S Máňou jsme zařídili ještě něco. V Útočišti jsme už očesali všechno, takže bychom zítra skončili, ale ve světě chobotnic Xijtra je salámovníků i chlebovníků víc než tady. Napadlo mě podívat se tam. S chobotnicemi jsme se dohodovali hladce. Aiwuy mě ujistila, že válka s Němci skončila a bát se nemusíme. Svět Xijtra se proti Zemi i Útočišti zvolna otáčí, právě teď je proti Čechám natočená oblast Nového Saska. Nový Berlín, kde jsou Němci soustředění, je vzdálený přes tři tisíce kilometrů. Nebude nás tedy nikdo rušit a můžeme si tam sklidit co chceme. Jen nesmíme zbytečně ničit stromy, ale to jsem s klidným svědomím slíbil.«

»Oni sami tyhle plodiny nevyužívají?« zajímalo Alexijeva. »Neříkali nám... měl jsem takový dojem, že je pro Němce jen trochu chuťově upravovali!«

»Využívají je,« řekl Olda. »Ale teď jsou soustředění na konec války a když jsem jim vysvětlil, nač to potřebujeme, nabídli mi sami víc, než jsem po nich původně chtěl.«

»Dobrá, tuhle pomoc využijeme,« souhlasil Alexijev.

»Aiwuy si pochvalovala, že s námi nemají problémy. Ale s Němci, hanba mluvit! Už se ani nesnaží spočítat, kolikrát porušili dohody. Teď to vypadá lépe, když Němce vede nějaký Čech. Aiwuy říkala, že ten aspoň drží slovo. Nejspíš máme kliku, že jsme taky Češi.«

»S tím chlapíkem bych se někdy rád setkal!« usmál se Alexijev. »Řekl bych, že to také nemá lehké!«

»Nevím,« zamyslel se Olda. »Mě před ním varovali. Uznávají ho, ale ačkoliv pracuje pro ně a pro dobrou věc, je to pro ně vrah a setkání s ním nám minule nedoporučovali.«

»Nedoporučovali, ale sami ho uznávají, to nepopřeš,« zastal se neznámého Alexijev. »Asi na nás nebude mít čas, ale jednou... někdy... bych se s ním přece jen rád sešel.«

»Já bych to odložil, důležité je, že můžeme pokračovat,« řekl Olda. »Co vy na to?«

»Dobře jste to zařídili!« usmál se na oba Alexijev. »Až teď bude náš protitah skutečně účinný. Byl by i podle původního plánu, ale takhle bude jistější.«

»Neměli bychom zůstat u toho,« mínil Vítek. »V Útočišti děláte záslužnou práci, ale je to jako když plivnete do rybníka. Chtělo by to víc. Kdyby bylo po mém...«

»Co bys navrhoval zlepšit?« zbystřil pozornost Alexijev.

»Vzal bych sem víc lidí,« navrhl Vítek. »Nejen lékaře. Máte problémy se studiem Oldy, Máni a Jarči na Zemi. Proč nepozvete pár lékařských kapacit sem a nezaložíte lékařskou fakultu tady v Útočišti? Máte tu zajištěné ubytování, jídla je tu dost, mohli byste přijmout víc studentů, než všechny české lékařské fakulty dohromady! A taky bych řekl, že by se naučili víc! Když si představím, co dokáže jediná paměťová piha!«

»Mělo by to jednu nevýhodu,« namítl suše Alexijev. »Diplom ze zdejší univerzity by na Zemi nemuseli uznávat.«

»Ale houby!« vybuchl Vítek. »Tak to není!«

»Jak je to tedy?« zamračil se trochu Alexijev. »S uznáváním diplomů jsou přece ve světě problémy. Jen málo diplomů platí všeobecně.«

»Každá lékařská fakulta si musí uznání zasloužit!« nedal se přesvědčit Vítek. »Kvalita studentů přece nezáleží na starobylosti budov, ale na vědomostech a hlavně na výsledcích! Ty na Zemi uznávají už teď, podívejte se, kolik lidí sem jezdí, a nejen z Čech, máme tu už aspoň pátý autobus z Německa! Proč se toho pořád bojíte?«

»Proč se toho bojíme?« opakoval zamyšleně Alexijev. »Možná máš pravdu. Založit tady fakultu... taky by to bylo řešení.«

»Udělejte to!« přidal se i Pepča.

»Proč ale zrovna vy dva?« podíval se na ně Alexijev. »Odmítli jste přece studovat! Proč se teď tak zasazujete o jiné?«

»To je přece jasné,« řekl Vítek. »Neodmítli jsme studovat, odmítli jsme obor! Nechceme být lékaři! Ne že by to nebylo záslužné, ale nás baví něco jiného, jsme spíš na techniku!«

»Ogdurové ale...« začal Olda.

»Ano, Ogdurové šli biologickou cestou!« dokončil za něho chvatně Vítek. »Ale trvalo jim to dvě stě tisíc let. Vy to možná zkrátíte, či spíš Ogdurové, až to tu vezmou do rukou, ale i jim může trvat tisíc let, než od základů změní naši technickou civilizaci na jiný typ. Technika tu bude mít místo ještě dlouho!«

»Je hezké, že se staráte o techniku,« přikývl Alexijev. »Tebe, Vítku, tady uznáváme jako nejschopnějšího. Nikdo z nás neví o zdejší zaniklé civilizaci víc než ty. Vyznáš se ve zdejších robotech, umíš používat teleporty. Vyvinout v tak krátké době použitelný stroj na destilaci naftovníků byl husarský kousek, inženýrům na Zemi by to jistě trvalo déle. Nakonec i úpravy zdejších letadel na naše podmínky... smekám. Ale myslím, že biologie se nakonec prosadí víc. Máme pro to dostatečně přesvědčivý příklad.«

»Ani Ogdurové se bez techniky neobejdou,« trval na svém Vítek. »Vezměte si třeba Oldův *hiblag*. Je to biologie, nebo technika? To se ví, že technika! Duplikuje hmotu podobně jako zdejší syntezátory, až na to, že zdejší stvoří jen to, co jim někdo pracně naprogramuje, kdežto *hiblag* může analyzovat a syntetizovat cokoliv.«

»Dobře,« ustoupil Alexijev. »Necháváme vás, ať si to nastudujete, výsledky už nějaké máte, takže to není samoučelné. Ale přece jen, my se chceme vrátit na Zem a sloužit lidem. K tomu si musíme zachovat jakousi vstřícnost vůči pozemské vědě, i když víme, že v mnoha případech nestačí a že naše metody jsou na vyšší úrovni.«

»Chcete se vrátit?« zatvářil se kysele Vítek. »Tady je vám zle?«

»Není,« řekl Alexijev. »Ale na Zemi jsme doma!«

»Tam? Víte přece, že našemu světu vládnou ďáblové! A ti vás nenechají na pokoji, dejte si říct! První atomový úder jsme přečkali ve zdraví, i když se štěstím. Ale už druhý se jim může podařit. Atomové kufříky jsou trochu silné kafe!«

»To máš těžké!« vzdychl si Alexijev. »Co bys navrhoval? Zůstat tady, vykašlat se na Zem i na lidi? To přece nemůžeš s vážnou tváří navrhopvat.«

»Počkal bych,« odfrkl si Vítek. »Až přiletí Ogdurové, dají to jistě do pořádku.«

»Ty bys vydržel čekat na pomoc s rukama v klíně?«

»To jistě ne,« řekl Vítek. »Ale nehrnul bych se jim na Zemi do drápů. A když už bych tam musel být, neseděl bych s těma rukama v klíně, zatímco oni na nás útočí.«

»Víš přece, že jsou ďáblové silnější!« připomněl mu Alexijev.

»Čím?« opáčil Vítek. »Mají víc technických hraček? Možná by se daly trumfnout! Proč nějakého ďábla nezajmeme? Proč se jim nepodíváme na zoubky?«

»Zajmout ďábla?« pozvedl Alexijev obočí. »To si tedy troufáš!«

»Nic jiného nám beztak nezbyvá,« řekl Vítek. »Když to neuděláme, budeme pořád slabší stranou. Možná jim nechcete oplácet stejnou mincí. Ale zkuste něco vymyslet, abyste všechny nevystavovali zbytečnému nebezpečí. Pravidelné cestování na Zem je problém, víte to všichni. Ďáblové to mohou vystihnout. Mě a Pepču napadla fakulta přímo tady. Co napadne vás?«

»Kdyby nás nenapadlo nic lepšího, budeme o tvém návrhu založit fakultu tady uvažovat. Třeba to nebude tak špatný nápad.«

»No konečně!« neodpustil si Vítek.

»Možná by to bylo bezpečnější,« přidala se k tomu názoru Máňa. »Ale ať je to jak chce, jdu se teď učit.«

»Nevím jak ty, ale já jdu rovnou do postele, mám toho dneska dost!« zívla Olda. »Dneska byl hrozný den!«

»Taky toho mám dost,« opáčila Máňa. »Proto se jdu učit do postele, ať to můžu sklapnout a odložit, až to dál nepůjde.«

»Takže žádné společné šprtání?« podívala se na ni Jarča.

»Dneska ne,« odbyla ji Máňa a zvedla se k odchodu.

»Tak dobrou!« popřála jí Jarča.

»Sladké sny!« přidal se Olda.

Bráška

Alexijev se vypravil na Zem, aby se poradil s několika svými známými profesory. Chtěl je zlákat do chystané fakulty v Útočišti, ale musel přitom objet hned několika fakult.

Ostatní pokračovali v rozšiřování mimozemských potravin na Zem. Mapa se jim utěšeně plnila místy, kde se podařilo za pomoci místních lidí zasázet semínka. Zůstávala místa, kam neměli přístup pomocí teleportů. Protože se ale zaměřili spíš na hladovějící rozvojové země, kam se všude dostali, nijak moc jim to nevadilo.

Každý večer se teď scházeli v jídelně u kulatého lékařského stolu, aby se pochlubili, kde všude byli. Za těch několik dní stihli na světě navštívit neuvěřitelné množství míst. Někde se domluvili, jinde méně, ale všude jim rozuměli, a jak se zdálo, všude jim byli vděční.

Toho večera chyběli všichni lékaři Alexijevova klanu. Bylo to tím podivnější, že ten den nepříjel žádný autobus s pacienty. Když se Olda po Alexijevovi sháněl, doktor Černý mu jen tak mezi řečí sdělil, že mají nějakou operaci a nikdo je nemá rušit. Parta tedy debatovala dál.

Jarča v Indonésii narazila na muslimy, kteří jí anglicky a tedy pro ni srozumitelně spílali pro její odhalený obličej. Nikdo nepatřil k d'ábelskému klanu, takže si z toho nic nedělala a pokračovala ve výkladu, i když se rolník, se kterým jednala, všelijak ošíval. Uklidňovala ho, aby si z výhrůžek nic nedělal, ona že všechno dělá na příkaz samotného Alláha, ale nebylo to moc platné, chlap měl ze svých sousedů očividně strach.

Ti brzy nezůstali u nadávek a když je Jarča nadále ignorovala, sáhli po kamenech. Tím ale vyčerpali její trpělivost, předvedla jim proto pár zázraků. Nejprve letící kameny zastavila a podržela ve vzduchu, až jich před ní visel celý hrozen. Muslimům to nedošlo, naopak svou snahu zdvojnásobili a pokračovali v kamenování, ačkoliv museli vidět, že to nemá smysl.

Jarča skončila instruktáž, obrátila se a bez ohledu na další létající kameny, které jen jako mimochodem srážela k zemi, došla k nim. Pak se ale nestačili divit! Jarča se náhle proměnila v smrtku a telepaticky jim vynadala, co se do nich vešlo. Co si to vlastně dovolují, stavět se proti Alláhovu dílu? Ona přece není žena, ale anděl! A to nejobávější, anděl smrti! A jestli nepřestanou provokovat, znemožní jim navěky vstup do ráje a spolkně je Gehenna.

Pak už se nezmohli na odpor, zůstali ležet a hlavou před ní tloukli do země.

»Děláme to blbě,« řekla Máňa. »Měli bychom o náboženstvích víc vědět. Narazila jsem dnes na křesťany a bylo to v pohodě, i když jsem jim nerozuměla ani slovo. Jestli to není tím, že je lépe chápeme.«

»Nevím, jestli máme čas a náladu studovat náboženství světa,« namítal Olda. »Já lidem říkám pravdu a myslím si, že je to nejlepší.«

»Mně by dneska za pravdu rozbili hlavu,« povzdychla si Jarča.

V té chvíli se do jídelny přihnala doktorka Taťána Chlumská, Alexijevova dcera.

»Oldo, máš jít hned k vašim,« obrátila se na něho. »Jsou na pokoji sto osmnáct.«

»Proč tam? Proč nejsou doma?« podivil se Olda.

»Nemáme ti to říkat, dokud to sám neuvidíš!« řekla mu.

»Šmarjá!« vyhrkl Olda. »Já na to zapomněl! Jako na smrt! Máma měla dneska termín!«

Vyskočil od stolu a ačkoliv všichni v místnostech zásadně chodili, vznesl se a zamířil rovnou ke dveřím.

»Počkej na nás!« snažila se ho marně přibrzdit Máňa.

Proletěl chodbou jako vítr a za okamžik už otevíral dveře pooperačního pokoje číslo sto osmnáct, zatímco Máňa, Jarča, Vítek a Pepek teprve vybíhali z jídelny na chodbu.

»Kde máte brášku?« křičel směrovaně, aby to vnímala jen máma a táta.

Táta mu pyšně ukázal na mimino, které máma držela. Bylo zabalené, spalo a koukal mu jen světlý obličejíček. Vypadalo tak lidsky, ale Olda se zachvěl, když si uvědomil, čím je. Byl to přece človíček jen napůl. Napůl to byl – malý ďáblík.

Mrně to ale netušilo. Jen se trochu zavrnělo, ale spalo dál. Olda si uvědomil, že zřejmě nezáleží na tom, čím je to potomek. Byl to přece jeho nový bráška. Když ho správně vychovají a dostane andělskou výbavu, bude jako oni. Konec konců, ďáblové mají být beztak padlými anděly, proč by se jeden z nich nemohl vrátit k původní podstatě? Zejména když nebude tušit, kdo je jeho pravý táta! Důležité bylo, jak ho rodiče přijali a jak ho vychovají. Když se s tím vyrovnal táta, proč ne on, Olda?

»Tak tě k nám vítám!« sklonil se slavnostně nad mrnětem. »Jak se vlastně jmenuje?«

»Bóža,« řekl pyšně táta.

»Co?« obrátil se na něho nechápavě. »To má být jméno pro kluka?«

»Není to kluk,« souhlasila maminka. »Máš sestřičku.«

»Jak to?« nechápal. »Vy jste to nevěděli?«

»Ne. Nechali jsme se překvapit,« usmála se maminka.

»Panebóže!« zaúpěl Olda. »To snad není pravda! Každý doktor tady dokáže do pacientů koukat i bez rentgenu – a vy se necháte překvapit? Ty jsi nechodila na prohlídky?«

»Chodila,« usmívala se. »Ale tohle nebylo důležité, ani jsme to nechtěli vědět.«

»Já tomu nevěřím!« řekl Olda.

»Věř nebo nevěř, máš sestřičku,« usmívala se maminka. »Jmenuje se Bóža. Pochovej si ji, ale neupuť ji.«

»To je snad jenom zlej sen!« lamentoval Olda, ale převzal od ní ten raneček opatrně, aby sestřičku nevzbudil. »Co já teď budu dělat se šesti modrými dupačkami pro brášku?«

»Ty máš pro brášku dupačky?« usmál se i tatínek.

»Jo,« řekl Olda. »Šest kusů a všechny klukovsky modré. To jste mi udělali naschvál!«

Mimino spalo a bylo mu jedno, jakou nesnáz právě Oldovi způsobilo. Rodiče se na sebe podívali a rozesmáli se.

»Můžeme dál?« pocítili v té chvíli telepatický dotaz. Byl všesměrový, takže to vnímali všichni, ale musel být blízko, nejspíš za dveřmi.

»Jen pojd'te!« odpověděl také telepaticky tatínek.

Dveře se otevřely a dovnitř opatrně vstoupili Oldovi kamarádi.

»Chceme taky vidět mimino!« telepatila za všechny Jarča.

»Takhle malé mimčo by nemělo být zblízka okukované,« trochu zvažněl tatínek.

»Není to přece žádná hračka!«

»Jen pojd'te!« zval všechny Olda. »Pojd'te taky přivítat na svět Bóžu! Ty bys už, tati, měl vědět, že se okukování mimin zakazovalo kvůli nebezpečí infekce, která na tomhle světě nehrozí. Všichni máme tacuky a navíc andělskou sílu. Bóža tacuky nemá, ale nedostane ani rýmu a kdyby, vyléčíme ji do deseti vteřin.«

»Má asi pravdu,« uklidňovala tátu maminka. »Jen ať se podívají.«

Bóžu opatrně od Oldy převzala Máňa, chvíli ji chovala, ale to už se hlásila Jarča, aby si taky mimina užila.

»Ty už máš doma ségry dvě,« vyčítala Máně. »Já chci taky chovat!«

Mezitím vyšlo najevo, že Olda přivezl ze Země dupačky nesprávné barvy.

»Kupoval jsem jen jedny, pak jsem si je rozmnožil, ale co s nimi?« naříkal na oko, ale tvářil se na sestřičku pyšně.

»To nic,« uklidňovala ho Máňa. »Bóža je beztak nebude potřebovat. Andělské šaty se jí přizpůsobí, u nich velikost ani barva nehraje žádnou roli.«

»To by musela ovládat telepatii,« zarazil se Olda.

»Jak dlouho s tím chcete čekat?« namítla Máňa. »Ogdurské děti mají rychlejší počáteční vývin, pak se to naopak zpomalí.«

»Odkud to víš?« podíval se na ni Olda podezřívavě.

»Všechno co vím o Ogdurech, vím od tebe,« odvětila. »Sám jsi mi to přece dal. Jak se tak koukám, ty ani nevíš, co všechno víš!«

»Já to vím,« bránil se Olda. »Jen nemám přehled o tom, jaké vědomosti jsem pro koho vybíral, když jsem rozdával rozum.«

»Nó, to jsi teda řekl krásně!« zaštětila se Jarča. »Rozdával rozum!«

»Kdyby to tak opravdu nebylo, vypadalo by to směšně!« uchichtla se i Máňa.

Bóža šla zatím z náruče do náruče. Tatínek jen ostražitě sledoval, jak ji bere Pepek, nejmenší ze všech. Olda se jen usmál. Že by ji Pepek upustil? I kdyby byl takový nešika, sedm párů očí by ji určitě zachytilo dřív, než by dopadla.

»Koukám, že Bóža bude dítě ulice,« řekla maminka, ale nemyslela to zle, když se při tom usmívala. »Tak už ji nechte, ještě si jí užijete.«

Pochopili, že návštěva skončila. Ani ne kvůli Bóže, jako kvůli mamince. I když jistě dostala povinnou dávku energie kvůli regeneraci. Raději se obrátili k odchodu.

»Zítřejší je taky den,« řekl Olda. »Jdeme to vedle oslavit. Vy si to užijte spolu!«

Otočili se a v mžiku byli za dveřmi.

»Vážně jdeme slavit?« zeptala se pro jistotu Máňa.

»To se přece musí!« řekl Olda.

»Ještě že se po mimozemském vínu neopijeme!« dodala významně Jarča.

»Vino pijeme, abychom se povznesli, ne abychom padli pod stůl!« okřikl ji Olda.

»To jsi řekl krásně!« souhlasil Pepek.

»To říkali už staří Římané, víš?« ujistil ho Olda.

»Povznést se ale můžeme,« řekla Máňa. »Jdeme ven na flašky!«

Vyletěli nejbližším oknem a zamířili k osamělé skupině stromů, důvěrně nazývaných tu flaškovníky, jindy vinohrad. Do jídelny se vrátili každý se dvěma, ale nechali si jen tři, ostatní dali do ledničky. Nikdy nevíte, kdo z pacientů bude slavit narozeniny či svátek.

Postavili flašky do stojánků, protože neměly rovné dno a samy by nestály. Olda každé odřízl zúžený konec a Jarča s Máňou lily krvavě červenou tekutinu do skleněných pohárů.

»Na děti našich rodičů, Bóžou pro dnešek konče!« zvedl pohár Olda.

»Pro dnešek?« usmála se Jarča. »Děláš, jako by to Bóžou nemělo skončit! Hadrbolců už je fůra i tak, ledaže by se do toho dali i naši...«

Olda to velkoryse nechal bez odpovědi, protože do jídelny právě dorazili Cilka s Jirkou. Někdo je telepaticky přivolal, ale nikdo se k tomu nehlásil. Olda věděl jen to, že on to nebyl. Venkované ale nikomu nepřekáželi, naopak, kde se slavilo, bylo rozšíření společnosti vždycky vítané. Vína z flaškovníků měli přece dost. Nebylo sice alkoholické, ale v horku začínaly na stromech některé plody částečně kvasit, takže v nich menší množství alkoholu bylo. Naštěstí ne tolik, aby to vadilo. Alexijev to srovnával s nealkoholickým pivem a rodičům benevolentně doporučil tolerovat to.

»Tak na Bóžu!« zvedla podaný pohár Cilka. »Zapomněli jste na nás, ale v tom fofru nám to nevadí, podíváme se na ni zítra. Mimochodem, už je to jisté, budu mít zaručeně brášku. Máma mi to sice nechtěla ukázat, ale naše hodně zajímalo, aby to byl kluk.«

»A bude?« zeptala se Máňa.

»Jo, je to jistý,« řekla Cilka. »Už nebudu jedináček. A víte, že se na to těším? Když vím, jak našim zářily oči...«

»Tys to věděl!« obrátila se Máňa s podezřením na Oldu.

»Vždyť jsme to kdysi Cilce nabízeli!« připomněl jí Olda. »Pak jsme na to zapomněli, ale Macounovi na to přistoupili. Přece jen, když víte, jak pan Macoun chtěl syna...«

»Náš kovář Soukal chtěl taky syna,« usmála se Cilka. »Tvrdil, co by to bylo za kováře... Teď už ho mají, ale nejdřív si podle vlastních slov *zaneřádil* rodinu šesti dcerami! Kovářka to oslavila víc než on a to je co říct, Soukal hostil celou vesnici!«

»Věř tomu, že je krásný mít sourozence!« ujistila ji Máňa.

»Jo, už to taky začínám chápat,« přikývla šibalsky Cilka. »Tak na ty děti našich rodičů, co tu jsou, i co tu zatím nejsou!«

Oslavu protáhli, ale nikdo je za to nekáral. Kdo by také mohl? Rodiče měli svých radostí dost a Alexijev se do oslav zásadně nemíchal, pokud nebyl pozván. Mezi dětmi na Andělském světě panovalo liberální ovzduší. Oslav ostatně tolik

nebývalo, neměli na ně pro samou práci a studium čas. Alexijev jim toleroval i přetažení večerního klidu, věděl, že není tak časté, aby jim vadilo ve studiu.

»Máte partu malou, ale dobrou,« hodnotila to Cilka. »Měli bychom se scházet častěji.«

»Jsme pohromadě skoro pořád,« připomněl jí Olda.

»Vy ano, ale nás s Jirkou z toho vynecháváte,« nesouhlasila Cilka.

»Vaše smůla,« odrazil ji Olda. »Ale neboj se, nudit se nebudete. Na příští týden máte vyjednanou návštěvu Xijtry. Aiwuy se už na vás těší.«

»Mám z toho už teď trému,« přiznala se Cilka. »Za prvé to nejsou lidi. Za druhé se mi nezdá, že by nás měli něco učit. Ještě že tam budeme všichni, naši i Rovných.«

»Na chobotnice si zvykneš,« chlácholil ji Olda. »Vysvětlují docela srozumitelně. Nechal jsem se od nich taky vyškolit a kdo to může posoudit, tvrdí, že dobře.«

»No jo, ty!« mávla rukou.

»Věř si trochu, nejsi pitomá!« napomenul ji. »Umiš řídit všechno od traktoru po letadlo, to každý neumí. Genetiku zvládneš taky!«

»Jen aby,« vzdychla si. »Mám takové obavy, abych tam nebyla nejpitomější.«

»To budete zpočátku všichni,« usmál se. »Já byl taky natvrdlý jako poleno. Než jsem si uvědomil, čím se jejich věda liší od naší a Ogdurské. Pak už mi to šlo líp.«

»Čím dýl o tom přemýšlím,« řekla Cilka, »tím víc mi vychází, že jsem se tě měla držet. Měla jsem pochopit, že nám s Bísíájou začíná nový věk.«

»No a? Nepochopila jsi to a nedržela ses mě,« pokrčil rameny Olda. »Čím víc nad tím přemýšlím, tím líp mi to vychází. Jen si to představ! Dva bychom toho moc nesvedli, pořád bys mi vyčítala, jak ses se mnou zahodila, neříkej, že ne, bylo by to tak. Není to takhle lepší?«

»Asi je,« přikývla. »To je zkrátka osud! Pitomci jako mně nepomůže ani anděl.«

»Jdi do háje!« zamračil se na ni Olda. »Copak je všemu konec? Je něco rozhodnuté? Jak říkala moje babička, škoda, že se nedožila dneška, než kočička vejce snese, všechno se může pětkrát otočit. Zlobím se snad na tebe? Nedostala jsi slýrib jako ostatní? Nedělej ukřivděnou, nesluší ti to.«

»Dobře, jak myslíš,« stáhla se Cilka. »Ještě se napijeme na Bóžu a jdeme.«

Rozloučili se s Cilkou a s Jirkou, měli to domů nejdál. Ale už se jim ani nechtělo slavit, ten den toho měli všichni dost. Zvedli se a v houfu vyšli z jídelny. Vzali to kolem Koutových, kde se od nich odpojila Jarča, pak se otočili k Hadrbolecům, aby vyprovodili Máňu.

»Kluci, nechali byste nás chvilku o samotě?« obrátila se najednou Máňa telepaticky, ale směrovaně pouze na Vítka a Pepka.

Oba se na ni udiveně podívali. Proč ty tajnosti? Ale oba současně přikývli.

»Jdeme spát!« ozval se všesměrově Vítek. »Budeš Máně jako doprovod stačit?«

Bylo to míněno na Oldu. Ten jen přikývl a kluci se ztratili jako pára. Olda měl ale plnou hlavu Bóži. Takže sestřička, ne bráška. Ačkoliv, není to jedno?

Ani si nevšiml, že mezitím došli s Máňou k Hadrbolecům.

»Hele, Oldo, neprošel by ses ještě se mnou?« podívala se na něho prosebně.

»Ještě se mi domů nechce.«

»Mně taky ne,« přikývl. »Dneska budu beztak doma sám, naši chtějí být spolu.«
»To je dobře,« řekla Máňa.

Šli tedy spolu dál. Olda byl duchem mimo, směr určovala Máňa. Vybírala krátké boční chodby, kterými nikdo nechodil. Tímto klikatým způsobem brzy opustili známá místa paláce.

»Oldo, všiml sis dneska něčeho?« zeptala se ho Máňa po dlouhém mlčení.

»Čeho?« odpověděl jí otázkou.

»Všiml sis, jak se na tebe Cilka koukala?« upřesnila to raději Máňa.

»Nevšiml,« přiznal Olda. »Víš, Bóža...«

»Ještě že máš plnou hlavu sestřičky!« oddychla si. »To je dobře, ale přece jen mi to nedá. Víš, Cilka by se k tobě možná ráda vrátila...«

»Myslíš?« usmál se trochu Olda. »Taky se mi to zdálo. Tím lépe, vezmeme ji do party!«

»Tak jsem to nemyslela,« zakabonila se trochu Máňa. »Nejde o léčení.«

»A o co jde?« nechápal Olda.

»Už pro ni nejseš mrňousek!« sdělovala mu trochu oklikou.

»Nesmysl, pořád je o půl hlavy větší,« pokrčil Olda rameny. »Kromě toho se mi zdá, že bude vyšší už napořád. Její máma je taky pěkná čára a Cilka bude jistě po ní...«

»Ty to pořád nechápeš!« zlobila se Máňa. »Nejde ani o léčení, ani o výšku!«

»A o co tedy?« zamračil se Olda.

»Jde o to, co předtím odmítla,« podívala se na něho. »O nápady starého Prskavce.«

Zastavila se a otočila se proti němu, takže mu nezbylo než také zastavit.

»Myslíš?« podíval se na ni nevěřícně. »To snad ne!«

»Jo,« přikývla a dívala se mu do očí. »Chtěla by s tebou chodit.«

»Vždyť jsem jí říkal, že to nebudu spojovat,« vrtěl hlavou Olda.

»Nechápu, jak může bejt někdo tak natvrdelej!« zlobila se. »Ty to snad jen hraješ!«

»Nehraju!« bránil se. »Chceš mi tvrdit, že by se mnou Cilka chtěla chodit? Ne v partě, ale jako holka s klukem?«

»Jo!« přikývla Máňa. »Máš vážně dlouhý vedení, trvalo ti to!«

»Neblázni, na to přece máme dost času...« drmolil zaraženě. »Kluci s holkama obvykle ve třinácti nechodí.«

»Cilce už je čtrnáct, jestli sis toho nevšiml,« řekla významně.

»No a?« opáčil. »Nám je teprve třináct. A vlastně, proč mi to vůbec říkáš?«

»Protože...« trochu se zarazila, ale pak vyhrkla: »Protože ji chci předběhnout.«

»Coo?« nemohl si to nějak srovnat v hlavě. »Ty bys chtěla...«

»Jo, chtěla!« řekla odhodlaně. »Chodit s tebou. Teda, já vím, že je to ve třinácti brzo, ale když si tě včas nezamluvím, udělá to dřív Cilka.«

»To by ale musela hodně otočit!« vyhrkl Olda. »Jednak jsem pro ni mrňousek, a to ještě dlouho budu, jestli ne napořád. Za druhý, Cilka má Jirku Rovnýho, proč by ho jinak chtěla upravit? Za třetí...«

»Jirka je fajn kluk,« nenechala ho domluvit. »Ale má u ní nevýhodu. Jednu jedinou, zato kardinální. Pan Macoun mu moc okatě nadržuje. Jako zeťák by mu asi vyhovoval nejvíc. Jirka je sedlák ze vsi, bude mít určitě úspěch, až se to naučí s mimozemskými rostlinami... Ale co by vyhovovalo taťkovi, může u Cilky působit pravý opak. Jistě si pamatuješ, jak Cilka přímo bytostně nesnáší sňatky z rozumu!«

»No právě!« řekl Olda. »Bytostně! To jí přeci na mně vadilo nejvíc!«

»Jenže ten důvod už u tebe pominul,« řekla Máňa. »Cilka bude mít brášku, její táta syna, přestane jí nutit, co sama nechce a Cilka si bude moci vybrat jak sama chce. No a když se tady rozhlédneš, kluků tu zrovna moc na výběr není...«

»Co Jirka Rovný?« nadhodil Olda. »Je větší než já, o rok starší a znají se od malička... co by jí na něm vadilo, když jí ho táta přestane dohazovat? Je to přece fajn kluk.«

»To je,« přikývla Máňa. »Ale vážně sis nevšiml, jak po tobě šla? Najednou mi došlo, že mi tě přebere, když neseberu všechnu odvalu a nepospíším si. Já to viděla úplně jasně.«

»Jestli se ti to jen nezdálo,« zapochyboval Olda.

»Kdyby se mi to jenom zdálo, brala bych to,« vzdychla si. »Ale nemysli si, už si na tebe myslím dlouho, Cilka to jen uspíšila! Nebýt Cilky, počkala bych si. Máš pravdu, máme na to oba dost času, ale takhle...«

»Cilka... Cilka...« hučel zaskočený Olda. »A co Jarča, ta ti nevadí? Kdo se to nedávno sázel o první pusu ode mě?«

»Jarča tu sázku nemyslela doopravdy!« zrudla Máňa. »Jen mě chtěla pozlobit. Uznávám, povedlo se jí to, ale pak toho naštěstí nechala. Ta mi nevadí.«

»Jsi si tím tak jistá?« popichoval ji.

»Hele, Oldříšku, holky si občas řeknou věci, až by ses divil!« poučovala ho. »Jarče se zrovna teď líbí Vítek. Ale ne abys mu to vyslepičil, on je stejný... zkrátka, taky o ničem neví. Jarča ale tím pádem nestojí o tebe a to je dobře. Nebýt Cilky...«

»Nebýt Cilky, taky bych nic nevěděl, co?« usmál se trochu Olda. »To je snad normální, ne? Máme přece oba zkoušku z pediatrie, víme o tom dost, ačkoliv ne z vlastní zkušenosti. Na tu ale máme ještě čas. Přiznám se, ještě mě to nebolí.«

»Hele, Oldříšku...« přešla do prosíku. »Já vím, že máme dost času, ale přece... nenutím tě se mnou chodit, klidně si na tebe počkám, jen...«

»Jen mě nechceš přenechat Cilce?« dokončil to naplno.

»Nechci,« zčervenala. »Divíš se? Hele, kdo ti od začátku věřil? Ze všech nejvíc? Kdo by s tebou šel do kdejakého pekla? Kromě Čerta jenom já! A nebyla to pokaždé legrace, jen si vzpomeň třeba na ty mrtvolky v Útočišti!«

»Já vím,« řekl vážně. »Byla jsi i moje první pacientka na operaci hlavy. Byla to důvěra jako řemen a ta operace rozhodla. A znáš mě skrz naskrz z toho hledání ďábelského cejchu, to se taky nezapomíná. Být nám osmnáct... jenže je nám jen třináct, pamatuj na to!«

»Já vím, je nám teprve třináct,« sklopila trochu oči. »Hele, Oldo, počkáš si na mě? Slib mi to! Já na tebe počkám taky, věř mi!«

Dívala se mu najednou do očí – a nějak nemohl uhnout pohledem.

»Nevím,« řekl neurčitě. »Mohl bych ti slíbit ledacos, ale tohle... nevím.«

»Nelíbím se ti?« vyhrkla zklamaně.

»Ale to jo,« řekl. »Jsi přece hezká holka. Ale i naše minimální životní zkušenosti říkají, že jsme ve válce s ďábly. Co když ti do těch osmnácti nevydržím naživu?«

»Případy *vis major* nechej laskavě stranou!« rozjasnila se trochu. »Co nemůžeš ovlivnit, nepočítej. Uvažuj jen, co záleží na tobě. Já ti taky neslíbím nic víc, než že se ani nepodívám na jiné kluky. Stejnak se ti tady žádný nevyrovná.«

»To si jen myslíš,« řekl. »Vítek je určitě chytřejší. Tomu říkali génius už před operací, já jsem byl předtím úplně tuctovej kluk. To přece víš.«

»Byl,« přikývla. »Před tvým setkáním s Bisiájou jsi mě vůbec nezaujal. Ve třídě jsme měli kluků dost a ty jsi nebyl nic moc. Snad se nezlobíš, když ti to říkám. Ale pak ses změnil, to snad nepopřeš.«

»Díky za upřímnost,« usmál se. »Taky ti neřeknu nic nového, že ses hodně změnila. Ale odložil bych to, až to bude zajímavější. Kdysi jsem to tak řekl Alexijeovým. Nejsi ani moje otrokyně, ani nevěsta. Kdyby ses chtěla osamostatnit, nebudu ti v tom bránit a dostaneš aspoň Čertovo štěně, ale to mi šlo čistě o léčení, chápeš?«

»Jo,« přikývla rychle. »Já vím, že nemůžeš chodit kolem holek s odvrácenou tváří. Jako náš nejlepší chirurg budeš jistě upravovat další a další, ale to jsou, jak bych to řekla? Služební záležitosti. Ty bych prostě oddělila a nevšímalas si jich, pokud je dokážeš oddělit i ty. A právě o to, ale jen o to tě chci poprosit, víš?«

Chvilí se na ni díval, ale neuhýbala očima.

»Hele, Máno...« začal trochu rozvázněji než čekala. »Ne že bys mě nepřitahovala. Ale teď je na to vážně moc brzy. Když se budeme vodit za ruku před ostatními, rodiče to ohodnotí spravedlivým výpraskem. Necháme to uzrát, souhlasíš? Slíbím ti jen, že se nebudu koukat po ostatních. Jestli tě to uklidní, Cilka mě ani nepřitahuje. A jestli ti časem nepřeběhne přes cestu někdo jiný, můžeš se mnou počítat.«

»Víš, Oldříšku,« rozzářila se. »Když už jsi mě, původně pitomou nánou, dotáhl a dokopal až na lékařskou fakultu, budu se snažit, abych ti stačila. Nejen ve škole, ačkoli i tam.«

»Taky se budu snažit, abys nelitovala,« řekl šibalsky. »Jsi vážně hezká holka a přitom chytrá a hodná. Jsem rád, že ti to můžu říct.«

»Lichotky nech stranou,« zčervenala trochu.

»Jak chceš,« přistoupil na to. »Nečekej teď ode mě všechno, ale něco ti chci říct hned. Nebudeme počítat pusy maminčiny, andělské a ze sázek, ale první pusa, kterou ode mě nějaká holka dostane, bude tahle.«

Vzal její hlavu oběma dlaněmi a přitáhl si ji k sobě.

Nebránila se. Spíš se jí zdálo, že to bylo až moc krátké. Přece jen je pravá pusa od kluka jiná než maminčina i tatínkova.

»A jestli sis mohla do dneška říkat děvče nepolíbené, teď už rozhodně ne!«

»Nápodobně v klučičím provedení!« zasmála se také.

»U kluků se to, co já vím, nepočítá,« připomněl jí. »Ale neboj se, nezapomíná se na to.«

»Při tvé paměti ti to věřím,« usmála se také.

Čertovo svědectví

Dalšího večera byli po rušném dni všichni utahaní. Máňa s rodiči oslavovala narozeniny sestry Terezky a Olda šel hned po večeři spát. Po pravdě řečeno, po včerejšku se strachoval, jak se má k Máně chovat, ale zřejmě to pochopila podobně. Až na jednu pusu se nic nestalo, jen si přestala dělat starosti s Cilkou, která se dnes ani neukázala. Kdoví, jestli si Máňa sama nemalovala čerty na zeď!

Bud' jak bud', zatím jim oběma nevznikly žádné závazky. Oba se tvářili jakoby nic, ani u večeře se na sebe moc nedívali. Máňa nakonec vstala, že ji doma volají na ty narozeniny, letmo se rozloučila a hned byla pryč.

V Oldově pokojíčku ale na něho čekal někdo, koho rozhodně nečekal: jeho pejsek Čert.

»Ahoj, Oldo! Jak se máš?« přivítal ho a hned se mu pokusil olíznout tvář.

»Utahaně, ale dobře! A co ty? Kde máš Apinu?« odvětil Olda.

Od chvíle, kdy Olda svému čtyřnohému kamarádovi osobně upravil jeho vyvolenou psí slečnu, žil Čert v malé místnosti u Alexijejova operačního sálu. Každé ráno disciplinovaně předávali obvyklé porce energie pacientům, ale pak se ztráceli s Čertovými štěňaty v blízkém lesíku, kde je nikdo nesháněl. Olda je ani nechtěl rušit, vždyť pořád chodili léčit.

»Apina na mě čeká venku,« řekl Čert. »Tohle musí zůstat jen mezi námi dvěma.«

»Copak? Tajemství?« usmál se Olda.

»Nevím,« řekl Čert. »Podle mě bys o tom měl vědět. Apina je stejného názoru. Je to něco vážného.«

»Tak povídej!« vybídl psíka Olda.

»Jak jistě víš, máme teď plno starostí s dětmi,« začal Čert rozvážně. »Štěňata se musí naučit, co musí umět každý správný pes, navíc i to, co budou potřebovat u lidské smečky. Trénujeme je ve všech směrech. Od plížení za kořistí... já vím, tady nelovíme, ale na Zemi to budou muset umět... až po zhášení ohně na dálku, jak jsi mě naučil ty. Taky se s nimi touláme po okolních světech. Neměj starosti, jen po těch známých, dál se nepouštíme.«

»A jak jim to jde?« zajímal se Olda.

»Dobře,« odvětil vážně Čert. »Abys rozuměl, Apina chtěla, abych něco z toho vynechal, že by ses na mě zlobil, ale tvrdil jsem, že všechno pochopíš a jsem rád, žeš mě nezklamal!«

»My jsme přece kamarádi, ne?« usmál se na psíka Olda.

»No, není to ani rok, co jsem musel chodit na vodítku!« připomněl mu Čert. »Asi to bylo nutné, uznávám. Ale opravdu se kamarádíme až teď. Správné kamarádství vyžaduje rovnost. Když ne úplnou, tak aspoň v něčem.«

»Odkdy ses dal na filosofii?« popíchl ho Olda.

»Proč by pes nemohl přemýšlet, když má čím?« odvětil důstojně Čert. »Když jsi navrhl Bísíaje, aby mi dala telepatii, bylo to od tebe velice kamarádké.«

Olda se při té vzpomínce trochu zastyděl. Nebylo to tak kamarádké, jak si to pamatoval Čert. Použil ho přece jako pokusného zvířete. Ale na druhou stranu, ten pes tím opravdu hodně získal, utěšoval teď sám sebe.

»Ale radši se vrátím k věci,« pokračoval Čert. »V jednom sousedním světě jsme něco našli. A podle nás byste to měli vědět.«

»Něco zajímavého?« zpozorněl Olda.

»Jistě,« přikývl psík. »Našli jsme tam lidi.«

»Myslíš nějakou rozumnou rasu podobnou nám lidem?« vyskočil Olda.

»Ne,« vrtěl hlavou Čert. »Lidi ze Země. A navíc ty nejhorší, které si představíš.«

»Lidi ze Země?« zarazil se Olda. »Kde to bylo? Jak by se tam dostali?«

»Úplně všechno nevím,« omlouval se Čert. »My jsme před nimi utekli.«

»Proč?« nechápal Olda.

»Protože tohle!« potukal si Čert na medailónek na obojku. »Varoval jsi nás, abychom se jim vyhýbali. Dvojnásob, když máme s sebou štěňata.«

»Děblové? Kde to bylo?« zvažněl Olda.

»Nejbližší marsický svět dolů,« řekl Čert. »Ale není to tady. Je to až u Londýna.«

»Marsický svět...« uvažoval Olda. »No, není to nejlepší svět, ale přežít se na něm dá. Jak jste se ale dostali do Londýna?«

»My? Jednoduše,« řekl Čert. »Dopravit se teleportem do Londýna není podle Vítkových map těžké. Teprve na místě skáčíme do dalších světů. Máme tak klid, nikoho tam nemůžeme potkat... tedy, to jsme si mysleli, než jsme tam potkali ty zlé... To jsem ti podle Apiny neměl ani říkat.«

»Proč?« usmál se trochu nervózně Olda. »Co je na tom špatného? Nehuboval bych vás, že se touláte po cizích světech, nanejvýš bych se hněval, že tam chodíte beze mě.«

»No právě!« opáčil Čert.

»Co to teda bylo za lidi?« vyzvídal Olda.

»Nevím. Já je neznám, nikdy jsem je nečichal. Tam jsme měli plné packy práce sehnat štěňata do houfu a fofrem zpět. Ani nevím, jestli se k nám hnali, aby nás ulovili, ale vypadalo to tak. Raději jsme spořádaně ustoupili.«

»Jak aspoň vypadali?«

»Hladově, to ti povím,« ujišťoval ho Čert. »Dva byli trochu roztrhaní, dva ne. Myslím tím oblečení, ne kůži. Křičeli na nás něco, ale bez telepatie jsem jim nerozuměl ani štěk. Hele, zajímá tě to?«

»To se ví!« odvětil vážně Olda. Nevypadal sice soustředěně, ale bylo to tím, že se právě telepaticky dohadoval s Alexijevem. »Děblové v sousedním marsickém světě, kde si mohou bez problémů postavit bránu přímo k nám, to je velice závažná zpráva. Dobře, že jsi nám to řekl. Budeme muset zjistit, co jsou zač.«

»Je to tedy důležité?« podíval se Čert na Oldu tázavě.

»Moc důležité!« řekl Olda. »Tak důležité, že teď půjdeme za Alexijevem, chce se na to osobně podívat.«

»Ale bez Apiny a štěňat,« požádal zdvořile Čert. »Když na tom budeš trvat, půjdu tam ze starého kamarádství s tebou, ale Apina ani štěňata s tím nemají nic společného.«

»Vynecháme je z toho,« přikývl Olda. »Štěňata ještě nemají dost zkušeností, nevědí, kdy je nutné utíkat a mohlo by se jim něco stát. Apina by měla být s nimi, ale ty bys tam se mnou jít měl. Kamarádství má něco do sebe. Víš dobře, že bys se mnou čumák neměnil a já tě taky nenechám bez pomoci, kdyby ses dostal do maléru.«

»To vím,« přikývl vážně psík. »Půjdu tam s tebou, Apina s tím taky souhlasí.«

»Dobře, pojď!« obrátil se Olda ke dveřím. »V Londýně je už večer, ale je tam víc světla než tady, do setmění to ještě stihneme.«

»Už dneska?« couvl trochu Čert.

»Jistě!«

»No dobře, nač to odkládat, když je to důležité,« svolil po krátkém váhání pes. I když se mu to zřejmě nelíbilo.

Alexijev se na tu výpravu ale vůbec neřval bezstarostně.

»Co je to za lidi?« ptal se Čerta vyšetřovatelským tónem. »Jak se tam, proboha, dostali? A jsi si jistý, že patří k ďáblům?«

»Mají ďábelský cejch,« ujišťoval ho Čert a ukazoval si packou na obojek, kde měl místo psí známky Vítkův indikátor ďáblů.

»Není to jen nějaká shoda okolností?« namítal Alexijev. »Falešný poplach?«

»To je skoro vyloučené,« zastal se Čerta Olda. »Vítkův detektor musí dostat dost složitou odpověď. Falešný poplach je velice nepravděpodobný.«

»Ďáblové ve světě, odkud nás mají na dosah!« chytal se za hlavu Alexijev.

»Nezdá se, že by nás měli na dosah,« podotkl Čert neutrálním tónem. »Vypadali dost sklesle, nezdálo se, že by nám poroučeli. Ani bychom je neposlechli, nemají nám co nařizovat, ale podle tónu to spíš vypadalo, že nás prosí.«

»Prosí?« podivil se Olda.

»Jo,« přikývl Čert. »Připadali mi, jako kdyby zabloudili a nevědí jak zpátky.«

»Dobře, půjdeme se na ně podívat,« rozhodl Alexijev. »Ale musí nás být víc.«

»Nemůžeme tam jít všichni,« připomněl mu Olda.

»Neboj se, půjdou tam jen chlapi,« rozhodl Alexijev. »Tady v Mělníce jsou jen tvůj táta, František, Kouta, Hadrbolec, Bulis a Novotný, ale Libor Černý z Pardubické pobočky si bere všechny chlapy co tam má a přijde za námi. Sejdeme se za chvíli v Londýně.«

Díky telepatii to vyřídil v okamžiku.

»Ty zůstaneš doma!« zarazil ale Oldu, když ho chtěl následovat k teleportu.

»Nezůstanu!« vzepřel se Olda pevně. »Půjdu tam taky. Kdyby ti ďáblové měli podprahové ovlivňovače, budu možná jediný, kdo jim odolá.«

Alexijev si ho změřil přísným pohledem, ale pak to vzdal.

»Dobře,« řekl. »Budeš naše záloha. Ale jako správná záloha se budeš držet vzadu, abys zůstal schopný akce, kdyby se něco nečekaného stalo, rozumíš?«

»Provedu!« srazil Olda paty.

»Ale bez šaškování!« napomenul ho Alexijev vážně. »Nemusí to být taková legrace.«

Vstoupili do kabiny teleportu a vzápětí vystoupili v úzké, tmavé chodbě, stejně strohé jako všude v Útočišti.

»Světlo!« poručil Alexijev. Chodba vzplála světlem, ale na vlídnosti jí to moc nepřidalo. Vypadala jako jeskyně ve skále, na její umělý původ ukazovala jen její pravoúhlost.

Kabinka za nimi jen zavřela dveře a hned je otevřela. Na chodbu vyšli rychlými kroky doktor Libor Černý s doktorkou Vendulou Brožovou.

»Neříkal jsem, že je to akce pro chlapy?« zavrčel na Libora Alexijev.

»Promiň,« pokrčil rameny doktor Černý. »Nádvorník s Bělíkem mají dovolenou, odjeli na Zem a víc chlapů nemám. Vendula se ale nebojí, i kdyby to byli praví ďáblové.«

V té chvíli ze dveří teleportu vyšli Bulis, František, Oldův táta, Hadrbolec a pan Kouta.

»Chybí nám už jen Igor!« řekl Alexijev. »Kde vězí?«

»Nechybím!« ozvalo se v té chvíli stranou.

Doktor Igor Novotný právě přibíhal z boční chodby.

»Spletl jsem si stanici, naštěstí jsem se nedostal moc daleko.«

»Poslyš, Ivo,« hlásil se o slovo doktor Černý. »Je to jen pro chlapy, o Vendulu se bojíš, ale co tahle vyžlata?«

Ukázal přitom na Oldu a Čerta.

Olda se na doktora Černého podíval pohledem, který neměl daleko do vraždy, ale Alexijev ho předešel.

»Za prvé, pes ty lidi objevil a za druhé má lepší čich než my všichni dohromady,« řekl.

»No dobře, ale co Olda?«

»Olda je naše pojistka proti podprahovému působení ďáblů. Nejenže je odolnější, ale asi jako jediný pozná, kdyby se to pokusili použít.«

»Odolnější?« zvedl doktor Černý významně obočí. »Nekřísili jsme ho po jeho setkáních s Johanem nějak moc často?«

»Až přežiješ první otevřený konflikt s ďáblem, posuzuj jiné,« zavrčel Alexijev. »Budou se držet v pozadí, aby se jim nic nestalo, ale kdyby se ukázalo, že ti grázlící proti nám něco nasadili, Olda zasáhne.«

Pak ještě přelétl očima po výsadku, než otevřel marsické okno.

»Brrr!« otrásl se Čert. »Tam je dneska zima!«

»Hlavně ať tě nikdo nepřekvapí!« nabádal ho Olda.

»Nikdo není v dočuchu!« ujišťoval všechny Čert, když proskočil do studeného světa a zavětril. »Můžete sem všichni!«

Prošli tedy bránou a rozhlíželi se zvědavě kolem. Krajina kolem byla posypaná sněhem, ale pod ním byla hustá zelená tráva, do níž se hluboko bořili za hlasitého křupání povrchové zledovatělé vrstvy.

»Pozor,« varoval Alexijev všechny telepaticky. »Jsme na cizím světě, může tu na nás kromě d'áblů a jejich pomocníků číhat i nějaká ta místní přírodní nástraha. Pozor na všechno, co se hýbe!«

»V téhle ledové pustině se nic neschová!« odvětil doktor Černý. »Vidíme do daleka, dokonce i skrz těch pár keříčků.«

V té chvíli před ním nečekaně vyrazil z úkrytu v nízkém keři dvoumetrový zelený had, tlustý jako lidská ruka. Dal se ale na ústup, měl z nich zřejmě větší strach než oni z něho, takže pro ně nepředstavoval nebezpečí.

»Nic se tu neschová, až na hady,« doplnil Černého sarkasticky Alexijev.

»Had v takové zimě?« divila se doktorka Brožová. »Hadi by snad měli být dávno někde zalezlí, ne?«

»Nejsme na Zemi!« pokrčil rameny doktor Černý. »Tady se mohou zvířata chovat jinak. Kam by ostatně zalézali, vždyť je tu jako u nás konec léta! Zdejší živočichové jsou na zimu jistě zvyklí a musí využít celého léta.«

»Potěš pámbu, jak to tu asi vypadá v zimě?« vzdychla si telepaticky Brožová.

»Kde to bylo, Čerte?« obrátil se mezitím Alexijev na nejmenšího člena výpravy.

»Určitě tady,« přikývl psík. »Poznávám tamten vršek, vypadá jako číhající liška. Navíc tu jsou naše včerejší stopy.«

»Kde jaké vidíš?« divil se doktor Černý.

»Nevidím,« řekl psík. »Ale jsou správně uleželé, čichám je i zpod sněhu!«

»Kde mohou být ti lidé?« staral se Alexijev.

»Předtím na nás vyběhli tam z lesíka,« ukázal jim Čert packou. »Teď vím jen že nejsou proti větru, tam je hledat nemusíme. Mohou být ale ve všech ostatních směrech.«

»Budou jistě v tom lesíku!« řekl s jistotou doktor Černý. »Vidíte ten kouř? Dělají si nejspíš ohýnek pro zahřátí.«

»Přiletíme k nim shora!« navrhl Alexijev. »Nechte mě s nimi jednat, dávejte pozor na ostatní a taky na okolí, ať nás nikdo nezaskočí. Kdo chce, může se zneviditelnit, ať nás není opticky tolik, ale to si každý rozhodněte podle vlastního uvážení.«

Vznesli se a rozdělili do vějíře. Brožová, Bulis, Hadrbolec, Kouta, Olda i Čert byli neviditelní, ostatní bedlivě pozorovali lesík, odkud se vinul dým.

»Něco si tam pečou!« ozval se slabě Olda.

»Opatrně, nevyplaš je!« napomenul ho František.

»Na tuhle vzdálenost ještě všesměrovou telepatii nevnímají,« uklidňoval ho Olda.

Pak už to šlo ráz naráz.

V lesíčku plápolal oheň a nad ním se skutečně peklo nějaké zvíře, alespoň podle stažené podélně pruhované kůže, visící stranou na větvi stromu. Nebylo jasné, co to opravdu je. Podle velikosti to mohl být králík, sele, kočka nebo malý pes, ale v cizím světě to mohlo být stejně tak dobře i něco úplně jiného.

Kolem ohně se hráli čtyři chlapi. Čert je popsál dobře. Dva měli obleky potřhané, zřejmě se prodírali houštím. Druzí dva měli na sobě běžná saka, do zdejší

zimy nepřiliš vhodná. Kdo měl zapnuté Vítkovy indikátory, nemohl přehlédnout červené linky kolem všech čtyř chlapů. Všichni byli, když ne d'áblové, pak aspoň jejich pomocníci. Vypadali ale spíš jako trosečníci, než jako dobyvatelé, jenže tento dojem nemusel být pravdivý.

Alexijev se rozhodl překvapit je. Zneviditelnil se, snesl se až k nim, pak se náhle objevil přímo před nimi. Vznášel se přitom metr nad zemí.

»Hej, vy čtyři! Kdo jste?« oslovil je telepaticky v dobré víře, že tomu porozumí, ať jsou odkudkoliv. Telepatii přece rozumí i zvířata, tím spíš lidé.

Ti čtyři vyskočili, jako kdyby před nimi vybuchla mina.

»Haló, pane!« vykřikl jeden z nich. »Nemůžete nám povědět, kde vlastně jsme?«

Ačkoliv nepoužili telepatii, rozuměli jim kupodivu všichni.

Mluvili totiž – česky.

Alexijev pozvolna přistál a zhoupal se v kolenou.

»Opravdu by nás hodně zajímalo, jak jste se sem dostali,« opakoval klidně otázku, aniž dal najevo překvapení. »Tohle přece není váš svět!«

Ti čtyři se na sebe rychle podívali.

»Já to hned říkal!« vyhrkl chlap nejkulatější postavy. »Nejsme na Zemi! Peklo to ale není, musíme být někde jinde.«

»Peklo to opravdu není,« zamračil se Alexijev. »Odpovíte mi ale, jak jste se sem dostali? Nebo vás máme považovat za vetřelce? Neradil bych vám to!«

Ruka jednoho chlapa svižně zajela do kapsy, ale i když stačil pistoli natáhnout, vypadla mu z ruky a zapadla do sněhu. Zděšeně a nevěřicně si své ruce prohlížel. Od zápěstí mu visely bezvládně dolů, nemohl pohnout ani prstem.

»Chcete nás ohrožovat vašimi primitivními zbraněmi?« okřikl ho znechuceně Alexijev. »To nemůžete myslet vážně!«

»To ne, pane mimozemšťane!« honem se ohradil tlust'och. »Nech tu pistoli ležet, Bene! Musíme s nimi po dobrém! Jenže my opravdu nevíme, jak jsme se sem dostali. Ani nevíme, kde jsme! Mě už napadlo, že to není Země, ale do této chvíle jsme jistotu neměli!«

»Po dobrém to vypadá lépe!« řekl Alexijev mírněji.

Do Benových rukou se začal vracet život. Ben si chvílku procvičoval prsty, ale už ho ani nenapadlo pomýšlet na zbraně.

Zajímavé, uvažoval neviditelný Olda. Nikdo se nediví, že si rozumíme. Telepatie je sice univerzální, ale copak se po celém vesmíru mluví česky? Se mnou měla Bisiája víc problémů! Jak to, že to nikoho netrkne? Nikdo jiný se nad tím ale nepozastavil a Alexijev tomu vzápětí nasadil korunu, neboť také přešel na obyčejnou řeč a češtinu.

»Nejsem mimozemšťan, pane redaktore!« zamračil se. »Dobře, že jste přestal psát vaše pamflety proti mimozemským potravinám.«

»Ježíši Kriste!« vytřeštil oči tlustý redaktor, očividně zděšený, že ho mimozemšťan zná. Na neznámém světě mohla vykonat své i čeština, pokud si jí kromě Oldy někdo všiml.

Olda ale také strnul. To, že Alexijev toho chlapa zná, mohlo znamenat jen jedno. Byl to šéfredaktor novin, které tak brojily proti mimozemským potravinám. Ale co dělá tady?

Redaktor chvíli horečnatě uvažoval. Pak si nejspíš Alexijeva představil v normálním pozemském obleku a pochopil, o koho jde.

»To je ale náhodička!« rozzářil se trochu. »Vy jste byl tudle u nás, že? Co ale děláte tady? Tady přece žádné mimozemské blafy nerostou!«

»Moc hezky působí, když se odvoláváte na Ježíše,« ušklíbl se Alexijev. »Zejména když oba dobře víme, pro koho pracujete. Proč raději nevzýváte vašeho pána?«

»Já jsem to tak nemyslel!« omlouval se redaktor. »U nás na Zemi je to obvyklé zaklení... nemusíte to brát doslova!«

»Klít ve jménu Krista je neobvyklé,« odvětil jedovatě Alexijev. »Chápu, že jste to tak nemyslel... ale nakonec, co bych čekal, že? Uvědomujete si ale, že jste v naší zájmové zóně? Tady nemáte ani přednost ani ochranu!«

»My jsme sem nepřišli schválně!« bránil se tlustý redaktor. »Něco neznámého nás sem dostalo, ani nevíme jak! Nevíme ani kde jsme, natož abychom věděli o nějaké tajné zóně! To se ale jistě vysvětlí!«

»Vysvětlí? Jak to chcete vysvětlit?« udeřil na něho zamračeně Alexijev.

»Nejlépe bude nechat to na našich nadřízených,« navrhoval úlisně redaktor.

»Kdo je váš nadřízený?« zeptal se ho zpříma Alexijev.

»Ale pane...« udělal redaktor nešťastný obličej. »Jestli to má být test oddanosti, budiž, ale víte přece stejně jako já, že vám naše nadřízené prozradit nemůžeme! Takové informace se nepodávají, to musíme odmítnout! Nedělejte, že to nevíte!«

»Jak to chcete nechat na nadřízených, když je neprozradíte?«

»Ale pane!« zamračil se redaktor. »To je přece elementární věc! Jistě máte spojení na ty své! Zavolejte jim, že jste nás objevili ve vaší zóně a nechte to na nich! Oni si to mezi sebou nějak vyjednají, nebude to poprvé!«

»Tady nejsme na Zemi,« řekl Alexijev chmurně. »Odsud spojení nemáme.«

»No bóže, tak holt budeme muset pár dní počkat!« zachmuřil se redaktor. »Nemáme ani zájem vědět víc než je třeba. Máte jistě svá tajemství, nám nezbyvá než je respektovat.«

»To tedy máme!« řekl Alexijev. »My ale musíme zjistit, kudy jste se sem dostali. To je zase náš zájem!«

»Rádi bychom vám v tom pomohli,« podbízel se redaktor. »Ale my to vážně nevíme. Já jsem jen koutkem oka zahlédl něco, co se podobalo malé smrtce. Pak jsem se probral až tady. Sám a sám v nevlídné pustině, nebylo to příjemné probuzení! Nebýt tady kolegů, bylo by to ještě horší! Přece jen, sám v neznámu, to je kruté!«

»A oni?« obrátil se k nim Alexijev.

»To samé,« zabručel chlap, co na ně vytáhl pistoli. »Tu malou smrtku jsem pro změnu zahlédl až tady. Ani nevím, jak jsem se sem dostal. Nevím co vaše zájmová zóna znamená ani proč ji máte tady, ale upřímně řečeno, nezávidím vám ji. Máme na Zemi určitě teplejší flek!«

»S tím se asi jen tak nesečkáte!« věštil mu chmurně Alexijev. »Dejme tomu, že vám to uvěříme. Malá smrtka... to mi už něco říká. Ale nemáme žádnou jistotu. Radši tady počítejte s delším pobytem.«

»Nechcete nás vrátit na Zem?« zděsil se třetí chlap v roztrhaném tmavomodrém obleku, který snad ještě nedávno býval společenský. »A co dohody?«

»Technicky vás vrátit můžeme,« kývl hlavou Alexijev. »Ale prakticky... víte toho příliš mnoho, pánové, rozumíte? Nemůžeme si dovolit pustit vás jen tak zpátky, dokud to někdo jiný nerozhodne. Což může trvat trochu déle, uznejte!«

»Co se dá dělat!« vzdychl si redaktor. »Šéf to musí uznat, není to naše vina. Ale nemohli byste nám to usnadnit? V téhle zimě není snadné přežít. Náboje nám docházejí, zdejší králíci... nebo *jaksetybestiejmenují*, jsou čím dál ostražitější...«

»Máte štěstí, že jsme si vás všimli,« souhlasil Alexijev. »Nějaké potraviny vám dodáme. Kaviár a vodku ale nečekejte, dodáme vám přesně ty, proti kterým jste zaníceně až jedovatě psal, pane redaktore.«

»Já jsem si to nevymýšlel,« opáčil s klidem redaktor. »Já přece vím, že nejsou jedovaté ani škodlivé. Dostal jsem za úkol zdiskreditovat je a snažil jsem se, to snad pochopíte. Jestli jsme byli v kolizi s vámi, je to věc šéfů, ne naše.«

»To jistě pochopím,« sliboval mu Alexijev. Ani to neznělo moc zlověstně.

»No vidíte!« opáčil už skoro spokojeně redaktor. »Když se domluvíme my, byl by v tom rohatý, aby se nedomluvili ti nahoře.«

»Domluvíme se... to snad,« řekl Alexijev. »Ale nečekejte, že vám padneme kolem krku. Nezapomínejte, že jsme od konkurence.«

»Konkurence?« zašklebil se redaktor. »Pořád je stokrát lepší být ve spárech konkurence jako *homunkul*, než jako obyčejný *jeliman*!«

»Jeliman?« pozastavil se nad tím Alexijev.

»No ovšem!« zašklebil se redaktor. »Vy byste mě ale rozesmáli! Slovo *jeliman* vám nic neříká? Proč byste se k nám jinak dávali?«

»Nedali jsme se k vám,« opáčil Alexijev. »Dali jsme se ke konkurenci!«

»To není žádná konkurence!« odfrkl si redaktor. »Pravá konkurence je drsná až to řeže, nikoho nešetří! Pravá konkurence zabíjí, ale my? Homunkula si dovolí zabít leda jelimani a to ještě z neznalosti, obvykle to pro výstrahu odnesou, že si o tom ti co přežijí dlouho povídají.«

»Nemáme vás oficiálně na starosti,« přerušil ho netrpělivě Alexijev. »Budete to muset nějak vydržet, až se vrátíme ke své práci.«

Nadskočil a vzlétl vzhůru. Ve vzduchu se rozplynul, stejně jako ostatní.

Zdeptaná parta zůstala v cizím světě sama.

Kdyby ti pánové tušili, jak je to doopravdy s tou konkurencí, určitě by se tak spokojeně netvářili...

Alexijev s ostatními se zviditelnili až v Útočišti, poblíž transportní kabinky.

»Přetrhnu ho jako hada!« láteřil nahlas.

»Koho?« nechápal Bulis.

»Toho, kdo je tam unesl!« vybuchl Alexijev. »Tu *malou smrtku*! Vám to nedošlo? Jestli to byl Pepča, má to u mě schované!«

»Ty myslíš...«

»Jistě!« odvětil nahněvaně Alexijev. »Někdo z naší milé andělské mládeže si zase hraje na spravedlnost. A vůbec, kde je Olda?«

Olda chyběl i s Čertem, ale sotva se po nich začali shánět, vynořili se oba z brány.

»Kde jste byli vy dva?« obořil se na Oldu nevrle Alexijev.

»Jen jsem si poslechl, co budou říkat, až se budou cítit zase sami,« odvětil klidně Olda. »Zdá se, že dva z nich patří do jedné party, dva do druhé.«

»To jsi nemusel zjišťovat u nich,« přerušil ho netrpělivě Alexijev. »Zeptáme se na to pachatele, ten to bude jistě vědět přesněji.«

»Pachatele?« zamračil se Olda. »Koho?«

»Konkrétně ho neznáme,« pokrčil rameny Alexijev. »Na tom nesejde, to je vedlejší. Můžeme to shrnout do dvou zpráv, dobré a špatné. Nejprve dobrou: ďáblovi pomocníci nás neohrožují. Nejsou tam dobrovolně, chybí jim konvertor prostorů, jsou tam vlastně v zajetí. Jsou na nás závislí a asi bychom jim tam měli dodat nějaké potraviny, aby to přežili.«

»A ta špatná zpráva?« přerušil ho netrpělivě doktor Černý.

»Musíme proplesknout viníka, tu *malou smrtku*,« řekl Alexijev. »Hádal bych, že to je Pepča, ale musíme to zjistit určitě. Nejsi to, doufám, ty, Oldo? To bys mě opravdu zklamal!«

»Já o tom nevím,« zavrtěl hlavou Olda. »Snad bych vás na to nevolal, a ještě s takovou výpravou! Dozvěděl jsem se to od Čerta.«

»Opravdu?« podíval se na něho přísně Alexijev.

»Vážně!« tvrdil Olda. »Uznávám, mám občas partyzánské sklony, ale tohle přece není můj styl. Kdybych to udělal, dávno byste to věděli. Nemám důvod dělat s tím tajnosti. Navíc bych dopředu věděl, že jsou neškodní a nenechal bych tě sestavit takovou výpravu.«

»Víš aspoň, proč se tak zlobím?« zeptal se ho Alexijev o poznání mírněji.

»Nevím,« přiznal Olda. »Jestli tam někdo unesl darebáky, co nám škodí, nebylo to snad špatné, ne? Jistě si to zasloužili.«

»Bylo to špatné, Oldo,« řekl Alexijev mírně. »Každá akce proti pomocníkům ďáblů, byť sebe spravedlivější, rozčertí jejich pány. Pak tam půjdu vyjednávat a místo pomocníků mám na krku samotné ďábly. Chápeš ten rozdíl?«

Olda jen leknutím polkl. Alexijev měl pravdu. Věděli přece, že proti nim ďábové cosi chystají, ale dosud proti nim otevřeně nevystoupili. Nenechali si od nich diktovat, ale tohle by byla opravdu otevřeně nepřátelská akce. Jako odvěta za atomový kufřík by to nebylo nic moc, ale přece jen by tím píchli do vosího hnízda. Kdo tohle udělal, měl ostatní aspoň varovat!

»Zeptáme se Pepka,« zamračil se Olda.

Doktor Černý s doktorkou Brožovou se vraceli do Pardubic, ostatní do Mělníka.

»Co jsi slyšel od těch hochů?« zeptal se Alexijev v transportní kabině, sotva se za nimi zavřely dveře.

»Nic moc,« řekl Olda. »Vypadá to, že si nás spletli s jinými pomocníky d'áblů. Franc, co jsi mu říkal redaktor, ostatní ujišťoval, že bossové asi podnikají tajný výpad do cizích světů a vy jste nějaká nová skupina. Jen si pochvaloval, že má své teplé místo a nebude se muset někde plahočit s námi, my teď odskáčeme všechny problémy... Jen se podívoval, jak málo toho známe.«

»To se tedy spletl,« řekl Alexijev suše. »Ne že toho málo známe o d'áblech, to souhlasí. Ale to teplé místo jen tak neuvidí!«

»My je zpátky na Zem nevrátíme?« zajímal se pan Hadrbolec.

»Ne,« řekl Alexijev. »Uvažujte trochu, prosím. Dáblové mohou hádat, proč jejich lidé tak nepochopitelně zmizeli ze světa, ale nevědí nic konkrétního. Kdybychom je vrátili, dověděli by se, že byli zajatí v nějakém cizím světě, kde jsme proti jejich pomocníkům vystoupili a naznačilo by jim, že máme světů víc. Takhle máme jakousi slabou naději, že se budou držet zpátky.«

»Jak dlouho je tam chceš zadržovat?« zajímal se pan Hadrbolec.

»Nevím,« opáčil nerozhodně Alexijev. »Je to protiprávní omezování osobní svobody, na druhou stranu je to směšná prkotina proti jejich atomovému kufříku, oni se do nás pustili hůř. V každém případě musíme zjistit, kdo od nás za tím vězí, aby už to nedělal.«

»Teď budou viníci nejspíš spát,« připomněl jim Bulis. »Vyříkáte si to s nimi pěkně ráno u snídaně, až budeme všichni pohromadě.«

Alexijev u snídaně neztrácel čas a tvrdě udeřil na Pepka.

»Poslyš, Pepčo, tohle už přestává každá legrace!«

»Co zase?« vzpouzel se Pepek.

»Vysvětlili jsme si snad jasně, že nemůžeš brát spravedlnost do svých rukou!« hřměl na chlapce lékař. »To přece nejde! Navíc to vůbec není spravedlivé!«

»Nejdřív se posad'te a najezte!« uklidňovala muže Irena. Spolu s Květou rozdávaly talíře a nalévaly příchozím polévku.

»Co není spravedlivé?« bránil se uraženě Pepek.

»Připomenu ti to!« vybafl na něho Alexijev, sotva spolkl lžící horké polévky.

»Co měla znamenat tvoje soukromá akce v Americe?«

»To jsem už napravil!« vybuchl Pepek.

»Napravil?« zvedl Alexijev oči ke stropu nad tou troufalostí. »Co jsi napravil? Nic jsi nenapravil!«

»Napravil jsem to spolu s Vítkem!« trval na svém Pepek. »Vyléčili jsme je a vrátili jsme je domů! Navíc jsme jim pomohli od heroinu! Co by ještě chtěli?«

»Od heroinu?«

Teď už se Alexijev zarazil úplně. Ale nedal se snadno zaskočit.

»Tak se zdá, že ses právě rozhodl přiznat jednu nepravost, netušíce, že na vás praskla úplně jiná!« řekl sarkasticky.

»O co vlastně jde?« zarazil se i Pepek. »Myslíte přece ty tři lupiče v New Yorku, nebo ne?«

»Nemyslíme,« opáčil Alexijev. »Ale když už jsme je nakousli, povídejte! Snad se taky něco dozvíme. Teď už to nezatlučete!«

Pepek s Vítkem tedy, ač neradi, vykládali o konfliktu s mladými loupežníky na předměstí New Yorku, zatímco Alexijev se až přehnaně věnoval polévce.

»Ale oni nás napadli!« hájil se Vítek. »Jen jsme se bránili. Přenesli jsme je do Útočiště, ale tam jsme se o ně opravdu poctivě starali, vyléčili jsme je a nejspíš jsme je zbavili abst'áku po heroinu! Mohli by nám být ještě vděční!«

»Kde jsou teď?« zeptal se stroze Alexijev.

»Vrátili jsme je koncem minulého týdne,« dušoval se Pepek. »A možná se žíví poctivě, jestli se nevrátili k heroinu a k loupení. Akorát nám znechutili New York!«

»Takže jste je vyléčili a vrátili,« opakoval spokojeně Alexijev a odsunul prázdný talíř. »Dobrá, to vám uznáme, to by snad bylo správné. Ale co ostatní únosy? Co ti chlapi v oblasti Londýna, na dalším marsickém světě, nota bene ne moc vhodném k životu!«

»O těch nic nevíme!« bránil se Pepek zaraženě.

»K tomu se nehlásíte, co?« pozměnil to Alexijev. »To jste ale přehnali! To už není žádná klukovina, to už se dá nazvat darebáctví!«

»Jaké darebáctví?« urazil se Pepča. »Nic takového jsme neudělali!«

»To vykládejte někomu jinému!« mračil se Alexijev. »Aspoň kdybyste to dokázali jako chlapi přiznat!«

»Nemají co by přiznávali!« zastala se znenadání Pepka dosud mlčící Máňa.

»Chceš tvrdit, že to neudělali?« zarazil se Alexijev.

»Neudělali. Udělala jsem to já.«

U stolu se na okamžik rozhostilo hrobové ticho. Ticho bylo i v telepatii. Nikdo se tak rychle nestačil vzpamatovat.

»Ty?« vyhrkl Olda a díval se na Máňu udiveně. »Jak's to stihla? A proč jsi to dělala?«

»Stihla jsem to předevčirem, než jsme šli spát,« přiznala klidně Máňa.

»Tvrdila jsi přece, že se ti lépe učí v posteli!« vyčetl jí Olda, i když byl rád, že nevytáhla na světlo jejich včerejší rozhovor.

»Trochu jsem ošídila studium,« přiznala klidně. »Ale když už jste na to přišli, obhájm si to. Nebylo to žádné darebáctví, na tom si trvám.«

»Vždyť je to únos, omezování osobní svobody, možná i ohrožení života!« zachmuřeně vrtěl hlavou Alexijev. »To je opravdu hodně, děvče! Jak to chceš obhájit?«

»Nebojte se!« opáčila Máňa. »Tak předně, zajímalo vás, co mají vaši d'ábloví chráněnci na triku? Jestli si takové vyhnanství nezasluhují?«

»Nejsi soudce, abys je mohla soudit!« připomněl jí Alexijev.

»Nejsem!« souhlasila Máňa. »Ale vezměte si pana doktora práv Isidora Sumka, to je ten solidní pán v modrém obleku. Tady pan Bulis by si ho měl pamatovat celý zbytek života!«

»Ježišmarjá!« chytil se za hlavu řidič. »Ten v modrém by vážně mohl být ten mizera, co mi předával atomový kufřík... a podíval se, kam se chci ještě vrátet!«

»Jinými slovy: věděl, co v něm je!« dodala vítězně Máňa. »To bych se na to podívala, aby si chlap s podílem viny na atomovém teroristickém útoku nezasloužil vyhnanství, i kdyby mělo být doživotně na Sibíři! Vy byste ho klidně nechali na jeho teplém místečku v bance? Styďte se!«

»Počkej, jsi si tím opravdu jistá?« vyskočil Alexijev.

»Velice jistá!« řekla Máňa tvrdě. »Snad uznáte, že nechat takového darebáka dělat další podrazy by bylo nejen nespravedlivé, ale z naší strany i nebetyčně hloupé.«

»Kdybys aspoň mohla dokázat, že to byl on...« váhal Mánin tatínek, pan Hadrbolec.

»Dokážu to,« ujistila ho. »Tak dál. Pan Benjamin Dulas, ten v kabátu.«

»Nikdo z těch čtyř nebyl v kabátu!« opravil ji Alexijev.

»Dobře, kabát mohl mezitím ztratit nebo zahodit,« připustila Máňa. »Měl pod ním ale jako jediný džíny.«

»Jeden s džínami tam byl,« potvrdil dceři pan Hadrbolec.

»Měl u sebe plný kufřík strojků na ovlivňování lidí,« pokračovala Máňa. »A taky pistoli. Když jsem ho oživovala, chtěl mě zastřelit!«

»Na Alexijeva vytáhl pistoli taky,« potvrdil Olda. »Alexijev ho včas parciálně ochromil, takže si ani neškrtl.«

»Proč jsi ho tam brala?« zeptal se jí suše otec. »Jeden kufřík je dost slabý důvod.«

»Ne pro ten kufřík ovlivňovacích strojků,« odvětila Máňa. »Ale právě ten pán donesl do banky ten atomový kufřík. Škoda, že jsem nezjistila víc, stopa končí na letišti. Můžete se ho na to zeptat, ale pochybuji, že by něco přiznal. Vzala jsem je proto oba hned po sobě.«

»A nebylo to nebezpečné, pouštět se do nich sama?« zeptal se jí zamračeně Alexijev.

»Nebezpečné bylo proti takovým grázlům nic neudělat!« odvětila Máňa. »Někdo to snad udělat musel a když tu nejsou opravdoví chlapi...«

»Chlapi by tady byli!« vybuchl Olda uraženě. »Nevadí ti, že nás ta partyzánština může všechny poškodit?«

»Nemyslím, že by to někoho poškodilo!« odsekla Máňa jedovatě. »Naopak bych řekla, že by někoho mohlo víc poškodit, že nic neděláme.«

Olda jí tedy několika větami za mlčenlivého kývání Alexijeva vysvětlil, že měla ostatní aspoň varovat. Mohlo se stát, že ďáblové po útoku na jejich lidi zbystrí pozornost a mohli by Alexijevovi nebo jiným připravit nějakou past.

»Navíc by to mohli odskákat i úplně nevinní lidé v našich pobočkách,« skončil.

»To mě nenapadlo,« zarazila se Máňa. »Dobře, že jste na to přišli, promiňte. Trvám ale na tom, že jsem to udělala možná trochu nedomyšleně, zato spravedlivě.«

»Až podle toho, jaký jsi měla důvod u těch redaktorů,« řekl Alexijev. »Nezdá se mi adekvátní omezovat je na svobodě za pouhý pomlouvačný novinový článek.«

»Když jsem se tam objevila, samozřejmě neviditelná, předávali si ti dva pánové nějaké ampulky,« řekla Máňa. »Mluvili přitom nějakým divným jazykem. Nebyla to ani čeština, ani angličtina, ale mluvili hodně naléhavě. Napadlo mě chvíli je sledovat, byla to docela zábava. Jeden zůstal v redakci, druhý se vypravil kamsi autem. Už byla tma, chystala jsem se to vzdát, ale on zastavil v tmavé ulici a pěšky došel až k obchodu pana Zatloukala, co jsme mu dali na prodej mimozemské potraviny. Když přelézal plot, došlo mi, že zamýšlí nějakou lumpárnu. Sledovala jsem ho proto dovnitř, naštěstí mi díky Vítkovu indikátoru svítil před očima. Vybálil z aktovky tlusté gumové rukavice, navlékl si je a opatrně vytáhl krabici s těmi skleněnými ampulemi. Řekla jsem si, že to bude určitě velká kulišárna a přimrazila jsem ho. Rozsvítla jsem si, ale když jsem si přečetla, co to bylo za ampulky, přetáhla jsem ho k nám do teleportu a přihodila k těm dvěma atomovým expertům. Pak jsem se ještě vrátila a přidala k nim i pana redaktora. Když mu ty ampule předával, jistě dobře věděl, co jsou zač.«

»A co to bylo?« zajímal se Alexijev.

»Pěkná kulišárna, přečtěte si to, pane doktore!« podala Máňa Alexijevovi nepříliš velkou skleněnou zatavenou ampuli, jaké se používají k injekcím.

Alexijev si rychle přečetl text na ampulce.

»A sakra!« hvízdal si. »Holka nešťastná! Tohle nosíš jen tak u sebe? Vždyť je to horší než klubko zmijí!«

»Doufám, že je to neškodné,« opáčila Máňa. »Vystavila jsem to našemu modrému ohni *xeri*, jiskřilo to i uvnitř. Raději bych to ale neotvírala.«

»Doufejme, že to *xeri* spálilo,« řekl Alexijev. »Ale nosit něco takového u sebe... Dobře, uznávám, obhájila jsi to. Ale měla's nám to říct, na tom trvám zase já.«

»Chystala jsem se k tomu až po roznášení semínek,« trochu sklopila hlavu. »Měla jsem s tím asi přijít hned, ale nechtěla jsem nikoho rušit.«

»Co to bylo?« natahoval se Olda k Alexijevovi. »Jaká kulišárna?«

»Podle nápisů to měla být kultura pravého tyfu,« vrčel Alexijev. »Máňa ji pomocí *xeri* sterilizovala, to udělala dobře. V každém případě bych to likvidoval hodně opatrně.«

Olda se podíval na Máňu skoro obdivně.

»Proč by to dělali?« ptal se nevěřičně Pepča. »To by nám přece neublížilo! Tyfus léčíme snadno a nás samotných se vůbec nechytne!«

»Proč?« podíval se na něho Alexijev. »Třeba tím chtěli prosadit zákaz mimozemských potravin. Epidemie tyfu se zdrojem v prodejně, kde se prodávaly, by udělala své. Těch ampulí měli víc, nejspíš by to dali do více prodejen.«

»A určitě by si vybírali jen některé!« dodala Máňa. »To taky není pouhá domněnka, tady mám jejich seznam.«

Podala Alexijevovi zmačkaný a zřejmě opět rukou rovnáný papír.

»To se ti ale povedlo, Marie,« pokýval Alexijev hlavou, jen seznam letmo přelétl očima. »Zmařila jsi druhý zákeřný útok d'áblů proti nám.«

Olda teprve teď zachytil její pohled, ale kromě stopy vítězství v něm nic nebylo. Musel jí uznat, že to byla parádní partyzánská akce.

»Vždyť to nebylo namířené proti nám!« namítal Pepek. »Jak by nás to mohlo ohrozit?«

»Bylo to namířené proti nám jen nepřímě, zato důkladně,« opáčil Alexijev. »Epidemii by vyšetřovali jako všeobecné ohrožení. Pan Zatloukal by přiznal mimozemské potraviny, tím by podpořil argumenty pro jejich zákaz, sám by byl stíhán, ale stíhání by se rozšířilo i na nás. My bychom pak byli hlavní původci.«

»Darebáci!« ulevil si Pepek. »Ať si to byla partyzánština, bylo to plně na místě. Jsem od teďka jednoznačně s Máňou!«

»Tohle už je hodně silné kafe!« řekl Alexijev. »Nezbývá nám než přiznat Máně i jistou oprávněnost její partyzánštiny.«

»Ať žije Marie!« vyskočil Pepek nadšeně. Také Olda se na ni díval s obdivem. A když se podíval na Jarču a Vítka, viděl, že jsou stejného mínění.

»Ale pro příště, kdo narazí na něco podobného, musí informovat ostatní, dříve než sám začne něco podnikat,« ukončil jásání Alexijev. »Co jsi to prve říkala? Kdo tě chtěl zastřelit?«

»Pan Benjamin Dulas,« řekla Marie. »Je to zřejmě vášnivý střelec, ale dávala jsem si na něho dobrý pozor, nepovedlo se mu to. Pistolník nemá proti přimražení šanci.«

»Nepodařilo se mu to, ale *bohulibé úmysly* měl,« podotkl Alexijev. »Takže pro příště, a to platí pro všechny, nesmíte to dělat pokoutně! Když něco závažného objevíte, než začnete podnikat nějakou protiakci, zavolejte. Jedno telepatické zavolání nikoho nezabije, ale budeme o tom aspoň vědět. A ještě lepší by bylo nechat si v takové chvíli poradit, případně si vyžádat pomoc. Tohle není nic pro třináctileté kluky, tím méně pro dívky.«

Byla to dobře míněná rada, ovšem hraběcí. Celé partě bylo totiž jasné, že se jí budou řídit, až kdyby jim nic jiného nezbývalo.

»Dobře, ale co uděláme s těmi darebáky?« mračil se pan Hadrbolec. »Před chvílí se mi zdálo, že pobyt v tamtom světě je krutý trest a zlobil jsem se na dceru, že ty lidi nešetřila. Teď se mi naopak zdá, že to pro ty darebáky kruté nebylo a že bychom je neměli jen tak pustit.«

»Zřejmě je nepustíme,« řekl Alexijev. »Ale zadržovat je bez obvinění a bez soudu se mi taky nelíbí. Budeme si muset sehnat nějakého právníka a pustit se pořádně do toho zákoníku. Pepča sám na to nestačí.«

»To říkám už dlouho!« neudržela se Jarča.

»Nech si toho!« naježil se Pepek. »Náhodou, už jsem na tom začal dělat... ale zatím toho moc nemám.«

»To nemůže být na jednom člověku!« řekl Alexijev. »Naštěstí mám známé!«

»Dobrá,« řekl Olda. »Měl bych ale ještě jeden návrh.«

»Je to k věci, nebo o něčem jiném?« zeptal se ho Alexijev.

»K věci,« ujistil ho Olda. »Měli bychom se více starat, co proti nám ty bestie chystají. Náhoda je vrtkavá. Čistě náhodou jsme zachytili už druhý útok. Díky Bulisovi žijeme, díky Máně žijí jiní, nechtěl bych vidět, kolik lidí by tu epidemii odneslo. Tady se tomu můžeme smát, ale na Zemi... Měli bychom se d'áblům věnovat víc.«

Všichni se nad tím zamysleli.

»Máš asi pravdu,« přiznal nakonec Alexijev. »Budeme se tím zabývat. Něco zlého hrozí nejen nám, ale spolu s námi i jiným. Nemůžeme to pořád podceňovat, šeredně by se nám to mohlo vymstít.«

Byla to pravda. Nepříjemná a krutá, ale natolik reálná, že by to příště mohlo dopadnout opravdu hůř.

Posily

Do mělnického paláce se nastěhovalo několik dalších obyvatel.

Přilákal je sem, jak jinak, Alexijev. Některé Olda s Máňou poznali. Například sestřička Alenka pomáhala Oldovi ještě dříve, než se seznámil s Alexijevem, takže se tu s ním radostně setkala. Paní Gertruda Steinová vařila v Alexijevově klinice, takže sem nastoupila jako stará známá. Mezi nováčky byly ale i úplně neznámé tváře.

Alexijev je na společné večeři všem obřadně představil. Ve velké jídelně byli i speciálně pozvaní členové Pardubické pobočky.

»Prosím, zapamatujte si dobře naše nové osadníky!« zjednával si ticho zvoněním lžičky o skleničku. »Pepčo, nech toho poš'uchování, budeš mít nového spolupracovníka!«

Pepču zvědavost okamžitě uklidnila. Usadil se, ani nedutal.

»Nejprve přivítáme docenta Vlastimila Broula,« zahájil představování nováčků.

Vedle něho nakrátko povstal starší pán s úctyhodnými šedinami.

»Vlastu jsem přemluvil do odpovědné funkce, zvolíme ho prvním rektorem naší nové mimozemské univerzity,« pokračoval Alexijev.

»Moment!« vyskočil Vítek. »Nějak předbíháš události! Jak můžeš dopředu slibovat, že ho zvolíme? Co když ho teď naschvál nezvolíme?«

»Ale zvolíme,« usmál se Alexijev. »Vhodnějšího kandidáta prostě nemáme.«

»Máme tomu rozumět, že se na to místo nikdo nehrne, nebo je tak dobřej?« přidala se k Vítkovi Jarča.

»Tak dobřej!« ujistil ji Alexijev a usmál se pobaveně. Také docentu Broulovi přelétl přes tvář úsměv.

»Já budu ale hlasovat pro tebe!« trucoval trochu Olda.

»Nebudeš,« usmál se na něho Alexijev. »Já totiž nebudu kandidovat.«

»To zase dostane demokracie na frak!« vzdychl si Pepěk odevzdaně.

»Výjimečně nedostane,« odpálil ho Alexijev. »Tímto otevírám konkurs na rektora naší nově zakládané univerzity. Univerzita bude jistě významně zasahovat do našeho zdejšího života, proto jsme tu všichni, bude se to týkat všech. Takže zvedněte ruku, kdo se na to místo hlásíte... Vlasto, přihlaš se... kdo ještě? Nikdo? Dobrá, můžeme začít hlasovat...! Kdo je pro docenta Broula?«

Ruce zvedli všichni doktoři a doktorky, váhavěji se přidaly sestřičky.

»Jsem taky pro!« zvedl ruku František. »Vy tady, neslyšeli jste? Hlasují všichni!«

Oldovi rodiče, manželé Hadrbolcovi, Koutovi a po nich i Bulisovi zvedli ruce.

Vítek odevzdaně pohlédl ke stropu, ale ruku nezvedl.

Olda, Pepča i obě dívky následovali jeho příkladu. Statečně ignorovali udivené pohledy dospělých a všichni zvedli ruku až na Alexijevův dotaz, kdo je proti.

Vzhledem k nedostatku dalších kandidátů bylo rozhodnuto.

»Tak ti, Vlasto, gratuluji!« obrátil se na nového rektora Alexijev. »Jak vidíš, mládež se proti tobě postavila jako jeden muž, ale přehlasovali jsme ji. Podotýkám pro všechny, že tato funkce je, stejně jako další, dočasně neplacená!«

»Jak dlouho bude to dočasně?« zeptal se našťavaně Pepek.

»Tak dlouho, dokud to půjde,« odvětil Alexijev. »Teď jsme zkrátka na jedné lodi, takže peníze nepotřebujeme, ale kdybychom je časem zaváděli, budeme o tom muset nejprve všichni společně jednat.«

»No dobře!« souhlasil smířlivěji Pepek. »Jak se zdá, korupce v tom nebude!«

»Neřekl jsi mi, že tu jsou taková mláďata!« obrátil se nově zvolený rektor na Alexijeve. »Co je to za mládež? Čí jsou to děti? A jak to, že také hlasují? Myslíš si, že plně chápou, co se tady děje?«

»Čí jsou, to se hned dozvíš,« ujišťoval ho Alexijev. »Hlasují, protože mají vlastní názor. Zdejší univerzita je i jejich záležitostí. Až budeme rozhodovat o něčem všeobecně důležitém, budeme muset brát ohled i na mínění našich psů. Universita je nezajímala, proto tu ani nejsou. I když by aspoň na seznámení přijít mohli!«

»Tady hlasují i psi?« vytřeštil oči Broul.

Alexijev mu musel říci o Čertovi a o psí odrůdě s hlasovacím právem *canis sapiens*. Broul jen vrtěl hlavou, ale tuto informaci strávil. Jen pokrčil rameny a Alexijev pokračoval:

»Přejdeme k dalším nováčkům. Další významnou podporou bude doktor práv pan Emil Větrný. Bude s ním spolupracovat Pepek Horák, jako externisté se k nim přidají, pokud si to nerozmyslí natrvalo, doktoři práv Igor Koudelka a Patrik Badavý. Pánové, ukažte se všem, prosím... děkuji.«

Poslední dva doktoři byli mladší, zřejmě nedávno opustili právnickou fakultu, ale doktor Větrný byl jurista na první pohled vážný, suchý až upjatý.

»Další posilou bude pan Vašátko,« představoval Alexijev zvědavě se tvářícího muže. »Bude bydlet na Zemi, dostane speciální úkoly, sem se přišel jen podívat a taky by ho měl Olda trochu upravit a vyškolit.«

»V čem?« chtěl vědět Olda.

»Ve všem, co bude potřebovat,« usmál se Alexijev.

»Moment!« vyskočil pan Vašátko. »Snad mě nemá školit tenhle kluk?«

»Bude to asi překvapení pro všechny nováčky,« řekl Alexijev. »Olda je náš nejstarší a dá se říci nejdůležitější osadník. Ne věkem, ale on náš svět spolu se svým psem objevil.«

Seznámil pak všechny nováčky s Oldou, Máňou, Jarčou a Vítkem.

»Olda bude pomáhat doktoru Větrnému sestavovat zdejší právní řád.«

»Myslíte, pane doktore, že ten kluk zná naše pozemské právo?« zeptal se opatrně doktor práv Emil Větrný. »Obávám se, že to je nemožné!«

»Obáváte se správně,« souhlasil Alexijev. »Olda pozemské právo nezná. To není chyba. Kdyby se mu věnoval, nejspíš by se v něm za půl roku vyznal, ale to není naším cílem. Olda zná základy kosmického práva. Od našeho se liší, ale podle všeho je dokonalejší. Málo platné, setkali jsme se s civilizací o nějakých dvě stě tisíc let starší než naše. Jak jsem vám řekl již na Zemi, chceme po vás přiblížit pozemské právo ke kosmickému. K tomu budete mít ale jediné vodítko Oldu.«

»Říkal jste to trochu jinak, pane doktore,« znejistěl doktor Větrný.

»Ano, říkal jsem, že budete mít příležitost sestavit vzorové právo,« připustil Alexijev. »Mělo by být lepší než dosavadní pozemské právní systémy, nebudete proto vázáni žádným z nich. Ani římské právo, ani Chammurappiho zákoník nejsou dost staré a žádný systém nemá za sebou statisíce let prověřování. Pomůckou pro vás bude Olda. Když budete na pochybách, nebo si nebudete vědět rady, nestyďte se ho zeptat, jak by se na to asi dívali mimozemšťané. A nedivte se, když je nazve anděly. Tak si je totiž do historie zaznamenali naši předkové.«

»Nebylo by jednodušší převzít kosmické právo tak, jak stojí a leží?« zeptal se zamračeně Větrný. »Proč vymýšlet vlastní, když existuje lepší?«

»Vymýšlení nás nemine,« řekl Olda. »Mimozemšťané mají právo zjednodušené. Jenže oni s tím vystačí, nemají úmyslné trestné činy, ale na Zemi to stačit nebude. To se už vícekrát prokázalo. Nestálo ani zjednodušené *Desatero*, ani ještě jednodušší Kristovo *Miluj svého bližního jako sebe sama*. Ogdurům to stačí, lidé budou potřebovat podrobnější předpisy.«

»Takže nakonec vymyslíme něco podobného dnešním zákonům,« řekl pan Větrný.

»To bych neřekl,« opáčil Olda. »Co řeknete paragrafu, že je každý člověk povinen v mezích svých možností zabránit, aby jinému člověku vznikla škoda?«

»Citujete mi tu ze současného zákona, že?« usmál se na něho pan Větrný. »Ten je snad naprosto v pořádku, ne?«

»Dobře, ale co dodáte k výkladu, že je tedy povinností policie nerušit zloděje při jejich řemesle, aby zloději neutrpěli škodu?«

»To je ovšem právnícký nesmysl!« opáčil dotčeně právník.

»Právnický nesmysl?« usmál se Olda. »Bohužel podpořený autoritou českého

J

právníka!
uzná.«

Chybí už jen soudce, který takový výklad

»Takového soudce naštěstí neznám!« mračil se pan Větrný.

»Potíž je, že i takový výklad je možný,« řekl Olda. »Náš současný právní řád chrání více darebáky, než poctivé lidi. Soudci nejsou výjimkami. I kdyby soudili křivě jako turecká šavle, jsou podle našich zákonů doživotně neodvolatelní. Mohou být jen pokáráni. Jen malá náplast na škody, které stihnou napáchat! Ještě jste neslyšel, že by soudce porušil zákon? Otevřete si první noviny, případů je plno! Každou chvíli konstatuje odvolací soud porušení zákona jiným soudem. Ještě jsem ale neslyšel, že by to mělo nějaký vliv na zlepšení jejich práce.«

»Z toho vidíte, že je to složitější problematika, než se zdá!«

»Z toho vidíte, jak je současný právní řád špatný!« nedal se Olda. »Ogdurové měli dobré pravidlo: když odvolací soud zjistí porušení zákonů nižším soudem, potrestá soudce trestem ve výši neoprávněně vyneseneho rozsudku.«

»To je ale nesmysl!« namítl pan Větrný. »To by nikdo nemohl soudit!«

»Nemohl by nikdo soudit nespravedlivě!« změnil to Olda. »Soudy by se musely snažit, aby jejich rozsudky nebyly napadnutelné.«

»Předpokládáte ovšem, že ten vyšší soud je nestranný a neomylný!« vytáhl Větrný další argument.

»Proč?« usmál se Olda. »Vyšší soudce musí soudit ještě pečlivěji, tomu by při dalším odvolání hrozil dvojnásobný trest oproti nižšímu soudci!«

»Někde to ale musí mít konec, ne?« usmál se pan Větrný. »Nejvyšší soud je beztrestný? Co vy na to?«

»Proti tomu měli ale Ogdurové pojistku,« usmál se Olda. »Když výše hrozícího trestu přesáhla jistou hranici, stala se ta causa věcí celosvětové diskuse a někdy až referenda. Párkrát to tak dokonce skončilo, naposledy asi před dvěma sty tisíci lety.«

»To bych se divil,« opáčil pan Větrný. »Co by každému odsouzenému bránilo vést svůj spor výš a výš až do té celosvětové diskuse?«

»Odvolání byla dvojsečná zbraň,« opáčil Olda. »V případě neoprávněného, neuznaného odvolání hrozilo odsouzenému zdvojnásobení trestu. Viníci raději přijali nižší trest. Jen když se někdo cítil naprosto nevinný, mohl jít až na tu celosvětovou diskusi. Ale ono se to pak už nestávalo... Možná párkrát ze začátku...«

»Podrobnosti si nechte na pracovní schůzku!« přerušil je Alexijev. »Řekl bych, že Olda bude tvrdší oříšek i pro právníka.«

»Zdá se, že se spolu nudit nebudeme,« řekl pan Větrný. »Pokud nebude příliš rejt, беру ho. Diskuse se mi líbí víc než příkyvování.«

»Dobrá,« souhlasil Alexijev. »Na závěr jsem si nechal známé tváře. Zejména vítám naši starou známou kuchařku Gertrudu Steinovou, která se konečně dala přemluvit, aby se k nám odstěhovala.«

»Jen jste měl, pane doktore, po pravdě dodat, že mi nic jiného nezbylo,« podotkla stará Gerta. »Od té doby, co mě vyhodili z bytu, jsem bezdomovec.«

»Jak to, že vás vyhodili z bytu?« zajímal se pan Větrný.

»Jednoduše,« odvětila Gertruda. »Zvedli mi nájem nad výši mého důchodu a pak mě jako neplatičku vystěhovali na ulici.«

»To přece nejde jen tak!« kohoutil se právník.

»Vy jste nikdy nežil v Čechách?« podívala se na něho útrpně Gertruda.

»Můžete si její případ prostudovat,« navrhl mu Alexijev. »Budete mít lepší podklady pro svou práci. Nemyslím si, že je náš právní systém tak spravedlivý, aby se tohle stávat nemohlo. Jenže Gertrudě bude lépe vyhovovat ubytování u nás, než aby se na Zemi hádala o svá práva. Má toho až po krk, vid', Gerti?«

»Svatá pravda!« otřásla se Gertruda. »Když nájemné přesáhne výši důchodu, je to vážně nekřesťanské. Z čeho má člověk žít?«

»Tady se to zjednoduší,« ujistil ji Olda. »Na peníze si ani nevzpomenete! Tady to jde bez nich lépe než na Zemi.«

»Jo, už jsem slyšela!« vyskočila Gertruda. »Jen si budu muset každý měsíc chodit až na Zem pro důchod. Alexijev říkal, ať se na důchod vykašlu, ale já těm krkounům nenechám ani korunu! Ty peníze radši hodím do kanálu! Celej život poctivě platím daně jako mourovatá, a na stará kolena mě ti darebáci vyhodí na ulici, protože důchod nestačí na nájem? Dyť je to nespravedlnost! Kde má člověk sehnat zastání?«

Olda začal Gertrudu uklidňovat směrovaně telepaticky. Podívala se na něho vděčně, ale pak se zase posadila.

»A nakonec tu máme dvě zdravotní sestry, Alenku a Jolanu,« představil Alexijev dva poslední přírůstky. »Obě měly ve svém původním místě kvůli Oldovi problémy, aspoň jim to Olda vynahradí.«

»Říkal jste ale, pane doktore, že nás naučí ty své zázraky!« připomněla mu Alena.

»Jistě,« přikývl Alexijev. »Umí to všechny sestry a pomůže vám to nejen tím, že budete s námi léčit, ale i v soukromém životě. Každý vám z vlastní zkušenosti potvrdí, že létání je snadnější než chůze a stěhování nábytku je maličkost, když očima uzvednete lokomotivu.«

»To vážně jde, pane doktore?« podívala se na něho udiveně Jolana.

»Jo, jde,« ujistil ji Alexijev. »Jen si představte, že jen tak očima zvednete metrákového bezvládného pacienta. Pohoda, co?«

»To by teda byla paráda!« vzdychla si nadšeně Jolana.

»Zajděte si za kolegyněmi a nechte si to předvést,« poradil oběma Alexijev. »Od příštího týdne to začnete zkoušet také a do čtrnácti dnů uvidíte!«

Oběma sestrám se samozřejmě rozzářily oči.

»Poslyš, Ivo, nemohl bys mi něco takového zařídit v kuchyni?« zeptala se ho nesměle Gertruda. »Já vím, s pacienty je těžší práce, ale těžké hrnce...«

»Už jsi to přece odmítla!« usmál se na ni Olda. »Nepamatuješ se? Nabízel jsem ti to, když mě odřekl kámoš. Nakonec to vzala tady Hedvika.«

»No jo, ale to měly být zázraky!« zarazila se Gertruda.

»Tak se tomu říká pořad!« usmál se Olda. »Až na to, že to používá spousta lidí, nemusíš se toho tolik bát. Už jsi to mohla mít dávno! Ale neboj se, dostaneš to taky.«

Po představování následovala slavnostní večeře a pak se všichni rozešli. Sestřičky si nové kolegyně odvedly, Gertruda zamířila do zdejší kuchyně, kde začala ustaraně vzdychat nad nezvyklým vybavením. Pardubičtí odešli teleportem, Alexijev odešel ubytovat právníky a na Oldu zbyl pan Vašátko, o kterém Olda nevěděl skoro nic.

»Tak – a všichni jsou v luftě!« konstatoval, když se rozhlédl a zjistil, že zůstal s panem Vašátkem sám. »Poslyšte, vy máte bydlet na Zemi. Proč nechcete být tady?«

»Protože bych měl sledovat, co se děje tam.«

»Tam nic zajímavého není!« mávl rukou Olda. »Zato tady, tady se dějí věci!«

»Neřekl bych!« usmál se shovívavě pan Vašátko. »Něco jsem o tom už slyšel od doktora Alexijeva. Na Zemi máte problémy s ďábly a Alexijev mě požádal, abych se na ně zaměřil.«

»A sakra!« zarazil se Olda. »To že chtěl?«

»Něco takového!« přikývl pan Vašátko. »Měl bych je trochu sledovat, případně proti nim zakročit, kdybych zjistil, že chystají něco nepatřičného.«

»Ten Ivo je vážně cvok!« vybuchl Olda. »Člověče nešťastnej, viděl jste někdy živýho opravdovýho d'ábla?«

»Ne,« přiznal klidně Vašátko. »Prý tu máte něco, co je umožňuje rozeznat. Docela by mě to zajímalo.«

»Jo, máme!« vzdychl si Olda. »Je to náš největší objev poslední doby. Vážně Ivo chtěl, abyste je sledoval?«

»Vážně,« usmál se pan Vašátko. »Je to tak říkajíc můj obor!«

»Vy jste lovec d'áblů? Když jste ještě žádného ani neviděl!?« vybuchl Olda.

»Lovec d'áblů je přehnané označení,« usmál se skromně Vašátko. »Ale donedávna jsem něco podobného dělal.«

»Koho jste lovil? Nebo aspoň sledoval?« lomil rukama Olda.

Vašátko se jen usmíval.

»Poslyšte,« napadlo v té chvíli Oldu. »Jakou máte hodnost?«

»Major,« uznale kývl Vašátko. »Major od kriminálky. Bývalý. Udivuješ mě ale, chlapče. Jak tě to tak rychle napadlo?«

»Aspoň že tak,« řekl Olda, ale nevypadalo to ulehčeně. »Takže pane majore, Ivo po mně chce, abych vás něco naučil. Předem vám říkám, že to nebude jen tak. Můžete mít bohaté zkušenosti s pozemskými darebáky, ale d'ábel je darebák úplně jiného druhu. Co byste dělal, kdybyste ho měl zatknout?«

»Opatřil bych si na to asi zatykač a pouta,« usmál se pan Vašátko.

»Zkuste mě tedy zatknout, pokud mě chytíte!« řekl Olda a vypařil se.

Pan Vašátko se udiveně rozhlédl, ale byl najednou v jídelně sám.

»Jsem pořád vedle vás,« lákal ho Olda telepaticky, aby se kriminalista neorientoval podle zvuku.. »Chyťte si mě!«

Pan Vašátko kolem sebe máchl oběma rukama, ale pocítil jen vzduch.

»Nebude to tak snadné, co?« řekl Olda klidně. »Dobře, tohle byl jen malý pokus. Teď se vám objevím, abyste viděl, že jsem celou dobu jen půl metru od vás.«

Pan Vašátko ho opět spatřil, ale udiveně zjistil, že chlapec nehybně visí ve vzduchu na dosah od něho, jenže vzhůru nohama, hlavou dolů. Jeho hlavu měl přímo proti svému obličejí, ale aby Oldu chytil, musel by rukama mávnout výš. Na to by ale musel vědět, kde neviditelný chlapec visí.

»Tohle že d'áblové dovedou?« zeptal se trochu zaraženě.

»Nevím,« opáčil Olda. »Tohle dovedeme my. Dábel by se asi neschovával. Kdyby měl pocit, že po něm jdete, poručil by vám, abyste mu podržel dveře a hrdě by odešel.«

»To jsou tak drzí?«

»Je to ještě horší!« ujistil ho Olda. Zvolna se přitom otočil a přistál nohama na podlahu. »Úslužně byste mu ty dveře přidržel a ještě byste se mu uklonil až k zemi.«

»Považuješ mě za tak devótního?« usmál se detektiv.

»Je to ještě horší!« opakoval chlapec. »Kdyby vám to poručil, na místě byste se zastřelil vlastní služební pistolí.«

»Upíráš mi snad i pud sebezáchovy?« zvažněl trochu Vašátko.

»Upírám,« řekl Olda. »Ovlivní vás tak, že nebudete vědět co děláte. Budete v jeho ruku bezvládný hadr. Anebo ještě hůř, udělá z vás svého oddaného služebníka. Budete sice nadále vědět, co děláte, ale budete uvažovat jako voják, stroj na zabíjení, neschopný pochopit, že dělá zlo. A budete hrdý na to, že mu pomáháte.«

»Strašíš mě opravdu hodně!« nadhodil Vašátko.

»To není strašení,« řekl Olda. »To je, bohužel, skutečné nebezpečí. Takových případů je spousta, současný svět je toho víc než plný.«

»Slyšel jsem ale, že jsi něčemu takovému odolal,« zeptal se zvědavě detektiv. »Co to bylo a proč právě ty?«

»Mám od andělky Bísíáji něco navíc,« přiznal Olda. »Na účinnou aktivní obranu proti d'áblům to nestačí, ale přece jen rozpoznám aspoň pokus o jejich ovlivňování dřív, než se ze mě stane loutka.«

»Víš aspoň, co máš navíc?«

»Vím,« přikývl Olda. »Má to ještě Cilka Macounová, ale neumíme to dát všem. Je to nad hranicí našich možností. Teď mě ale napadlo, Máňa jim včera ukořistila kufřík přístrojů na ovlivňování lidí...«

Olda jako kdyby se zasnul.

»Co s nimi?« zeptal se ho pan Vašátko.

»Moment!« zarazil ho Olda. »Máňa mi právě slíbila, že ty přístrojky předá Vítkovi. Vítek se na ně podívá a pokusí se zjistit všechny jejich funkce. Pak zkusí vymyslet, jak jejich účinky detekovat, případně udělat nějakou protiakci.«

»Máňa ti teď... právě... přislíbila...?«

»Tomu se nedivte, to je telepatie,« mávl rukou Olda. »Když musím někomu z nás něco naléhavě sdělit, řeknu mu to na dálku, i kdyby byl na opačné straně světa. Jen když se chcete domlouvat s někým v jiném světě, odsud třeba na Zemi, musíte se s ním bavit přes štěňata.«

A protože Vašátko, jako každý jiný při této zprávě, nevypadal zrovna moudře, musel mu Olda vysvětlit i úlohu štěňat v mezivesmírné komunikaci.

»Koukám, že mě Alexijev stačil seznámit se slabým odvarem překvapení, která se tady dozvím,« usmál se opět trochu.

»Možná,« přikývl Olda. »Jako kriminalistu vás budou asi zajímat naše možnosti. Máňa, moje spolužačka, sledovala nedávno jednoho darebáka. Nejprve se vznášela nad jeho autem, neměl šanci jí ujet. Pak se vloupal do jedné prodejny potravin, slétla níž a neviditelná vlétla za ním. Načapala ho přímo při činu a když měla dostatečné důkazy, prostě ho zmrazila. Nestačil použít zbraň ani zamést stopy. Mít její možnosti, to by se vám objasňovaly trestné činy!«

»To tedy zírám!« přiznal policista. »Ale dovedu si to představit. Být neviditelný, přitom umět létat, to by bylo ke sledování podezřelých ideální. A co jsi to říkal o tom přimražení?«

»To je jedna z našich možností,« řekl Olda. »Přimrazit můžete někoho buď úplně, nebo jen částečně, například na rukou. S mrazem to nemá nic společného, jen tomu tak říkáme. Ve skutečnosti to v malé oblasti znemožní přenos nervových impulsů. Člověka s přimraženým mozkiem musíte do půl hodiny oživit, nebo zemře, částečně přimražený se po nějaké době vzpamatuje sám. Nebolí to, ale už jen ten pocit bezmocnosti postiženého pořádně vezme.«

»Jak se to projevuje?« zajímalo pana Vašátka.

»Minulý týden přimrazil Alexijev v sousedním světě chlapa,« popisoval Olda nedávnou příhodu. »Pistole mu znenadání vypadla z ruky a neudržel by v ní ani párátko, jen mu takhle bezvládně visely ruce.«

»Řekl bych, že to ve srovnání s jinými způsoby zneškodňování zločinců není drastické,« zkusil to odhadnout Vašátka. »Natrvalo to snad nikoho nepoškodí?«

»Kdepak!« souhlasil s ním Olda. »Je to asi jako když si ruku příšerně přeležíte. Nemáte v ní cit a nemůžete s ní hýbat, navíc to nastane náhle a zdánlivě bez příčiny. Nepříjemné to asi je, ale brzy se to samo spraví. Běžní zločinci by proti nám neměli naději. Dáblůvi pomocníci jsou na tom líp. Viděli mě, i když jsem byl neviditelný. Sice jen trochu, ale stačilo jim to, aby po mně stříleli, našťastí mimo. Dáblové mají naopak výhody proti nám. Klidně bych se popral s deseti jejich pomocníky, ale proti opravdovému d'áblu jsem neuspěl.«

»Prý ti ten opravdový něco provedl?« zeptal se ho vážně Vašátka. »Co to bylo?«

»Vlastně ani nevím,« přiznal Olda. »Pamatuji si jen strašnou ránu. Když jsem se probral, byl jsem svázaný jako balík a ještě přivázaný k posteli. Mám dojem, že se mě chystal pitvat za živa, našťastí mě podcenil, dokázal jsem mu uletět i s postelí. To nic nemění na tom, že mě měl nějakou dobu v drápech a nevím ani, co všechno se mnou dělal. Víckrát to nechci zažít.«

»To vypadá dost nebezpečně,« podotkl pan Vašátka.

»Však se taky Alexijevovi divím, co blázní?« souhlasil Olda. »Posílat proti tisíciletým d'áblům někoho bez odolnosti proti podprahovým sugescím!«

»Tisíciletým? Jsou snad d'áblové nesmrtelní?« napadlo pana Vašátka. »Říká se to o nich, ale považoval bych to za pohádky,« dodal omluvně.

»Nepovažujte,« odvětil Olda. »Dáblové žijí tisíce let. Proti lidem jsou velice dlouhověcí, ačkoliv úplně nesmrtelní nejsou, viděl jsem už jednoho zemřít. Andělka mě před ním chránila a zabila ho. Když odletěla, našel se jiný. Nesmrtelní nejsou, ale určitě je není snadné zabít. My lidé na to nestačíme.«

»To jsou mi ale věci!« vzdychl si Vašátka.

Olda mu tedy začal vyprávět o tom, co o Ogdurech i d'áblech věděl.

»Co to Alexijeva napadlo?« zakončil svůj výklad. »Poslat někoho proti d'áblům! Ještě bych pochopil, kdyby to mělo být proti jejich pomocníkům, ale ani to nemá smysl. Tím jenom přivoláme ty pravé a proti nim nemá šanci nikdo. Ani když vám dáme naše možnosti.«

»Jak to tedy Alexijev myslel?«

»Nevím,« pokrčil rameny Olda. »Snad má nějaký smysl hledat jejich lidské pomocníky, abychom se stihli včas stáhnout, kdyby se někde objevili. Rozhodně nemáme na to, abychom jim vyhlásili válku.«

»Alexijev mi ani netvrdil, že bych měl jít proti d'áblům,« přiznal Vašátko. »Jen říkal, že s nimi máte problémy a že bych vám s tím mohl pomoci.«

»Už bych se ho na to zeptal, kdyby zrovna neměl nějaké jednání,« řekl Olda. »Až bude volný, podebatujeme o tom. My lidé se nedokážeme soustředit na dva problémy současně.«

»Dobrá, co tedy navrhuješ dělat?«

»To co navrhl Alexijev,« pokrčil rameny Olda. »Abych vás mohl něco naučit, budu vám muset nejprve něco věnovat. Normálně to trvá týden, ale protože jsme čekali, že nám někdo přibude, začali jsme se připravovat včas. Zítřka se vás zeptám, jestli se odhodláte podstoupit nezbytnou operaci mozku. Nemusíte se jí bát, zatím se všechny zdařily a vydrželi to všichni. Tím zvládnete telepatii a do týdne všechno ostatní.«

»Tu operaci bude dělat Alexijev?«

»Spíš já,« řekl Olda. »Kdybyste mi nedůvěřoval, udělá ji za mě on, ale je to zbytečné, on to beztak umí ode mě.«

»Od tebe?« nevěřil Vašátko.

»A já ji umím od Xijtranů,« podotkl jako nic Olda. »To jsou ty inteligentní chobotnice ve světě *nahoru* od Země. Máme od nich spoustu důležitých znalostí. Tady nerozhoduje, co kdo dělá, ale jak to dělá. Já operuji mozek, neměl jsem zatím nejmenší komplikace. Vítek staví letadla, je mladší než já, ale letadla mu létají. První vzkříšení mrtvé ženy jsme si vyzkoušeli už na Zemi. Musí na to být čtyři, ale kromě Alexijeva jsme na to byli tři děti.«

»No nazdar!« vzdychl si pan Vašátko. »To mám co dělat, abych s vámi držel krok!«

»Každý může v něčem vyniknout,« usmál se Olda. »Kdo se snaží dělat poctivě co umí, může v tom být lepší než druzí. Máňa vám fušovala do řemesla, ale ona nejspíš vynikne jako lékařka, v detektivním oboru bude vždycky amatér, ačkoliv už zneškodnila čtyři teroristy.«

»Taky je přimrazila?«

»Taky,« přikývl Olda. »To už byl jen závěr. Především je vypátrala a zajistila si o nich potřebné důkazy.«

»Nebylo to jen náhodou?« vyzvídal pan Vašátko.

»Možná,« připustil Olda. »Ale náhoda přeje připraveným. Nemusela se o ně zajímat a nikdo by jí nic nevytkl.«

»Dobře, to už pak není náhoda,« přiznal detektiv.

»Není,« usmál se Olda. »Však jsme taky na Máňu pyšní. Ale teď mě omluvte, Alexijev má nějaké problémy a chce mě.«

»Omluvím, jistě. Ale nemohl bych jít s tebou? Beztak tu nemám co na práci!«

Olda se na něho po díval.

»Dobře, pojďme!« usmál se. »Půjďme pěšky, není to daleko.«

Ukázal ke dveřím a oba spolu vykročili.

Kazatelé

Alexijev předal Oldovi skupinku tří nových pacientů.

»Chtějí mluvit s tebou,« řekl mu směrovaně telepaticky, aby to nikdo jiný neslyšel.

»Co je to za lidi?« zajímal se rychle, ale také tak neslyšně Olda.

»Nějací fanatici,« sdělil mu Alexijev. »Chtěli by tady obracet lidi na víru. Já už se s nimi bavit nemíním, mám toho za tu chvilku dost.«

»Tady máte našeho Oldu,« řekl ale nahlas. »To je náš duchovní vůdce.«

»To ti teda děkuji,« usmál se Olda kysele. Samozřejmě jen v telepatii, navenek se trochu nesměle usmál.

Vzhledem k tomu, že při jejich příchodu vstali, podali si na uvítanou ruce. Alexijev pak odešel. Olda představil pana Vašátka jen jménem, pacienti se poté představovali sami.

»Šimon Stadický,« uklonil se obřadně vysoký a štíhlý pán s bohatými šedinami, zřejmě z této trojice nejstarší.

»Marcela Brdlíková,« pokrčila trochu kolena slečna, či možná mladá paní. Měla šedivé šaty, brýle a na hlavě veliký drdol černých vlasů.

»Isidor Horác,« řekl hlubokým basem třetí, pro změnu nejširší. Měl na sobě kromě sepraných džín tričko potištěné čímsi bílým, ale po několikerém průchodu pračkou bylo těžké rozeznat, co to původně mělo být. Oldu maně napadlo, že se podobají trojici Dlouhý, Široký a Bystrozraký, ale tuto nevhodnou myšlenku se mu podařilo včas utlumit a tím i utajit.

»Dobře, posaďte se zase,« navrhl všem.

Posadili se všichni k jednomu stolečku. Alexijev je zřejmě zásobil zákusky, ovocem i mléčnými koktaily, takže to měl Olda jednodušší, stačilo pokynout beze slov rukou. Pacienti ale neměli hlad, takže si vzali jen Olda s Vašátkem.

»Prosím, co máte na srdci?« vybídl hosty Olda a zakousl se do modré broskve.

»Chtěli bychom si s vámi promluvit,« začal Šimon Stadický.

»Máte slovo!« pobídl je Olda nesměrovanou telepatii, což byl jediný způsob, jak mluvit s plnými ústy. Trojici to ale viditelně trhlo, zřejmě se s tím tady setkali poprvé.

»Víte, máme zájem hovořit s vámi o velice důležitých věcech,« pokračoval pan Šimon trochu nesměle. »Jistě vám záleží na tom, abyste žili zdravě a spořádaně.«

»O to se přece usilovně snažíme,« ujistil ho Olda opět telepaticky.

»Zdravý a spořádaný život ale sám o sobě nestačí, když nedbáte o duchovní stránky,« pokračoval pan Šimon. »A právě o tom bychom s vámi chtěli mluvit.«

»Prosím, jen mluvte!« vybídl ho Olda stručně.

»Zamysleli jste se někdy nad tím, jaké poselství nám přináší Bible?« pokračovala jako štafetový běžec slečna Marcela.

»Myslíte jestli jsem ji četl?« usmál se trochu Olda. »Ano, četl jsem ji. Mohu vám ji celou z paměti ocitovat, vyzkoušejte si mě.«

»Vy jste se zajímal o Bibli?« trochu se tomu podivil pan Šimon.

»Něco jsem tam hledal,« řekl Olda neurčitě. »Hledal jsem to poctivě, přečetl jsem ji proto celou. A co si pečlivě přečtu, to si do posledního písmene pamatuji.«

»Výborně!« kývl uznale pan Šimon, očividně už se vzpamatoval.

»Bible je vlastně takový dopis lidem od Boha,« pokračoval s jakýmsi nadhledem. »Měli bychom jej znát, číst si v něm a hledat v něm oporu. Když jste ji četl, jistě z ní znáte pasáže o falešných prorocích, kterých se mají lidé vyvarovat. Právě na falešné proroky vás chceme upozornit, abyste to měli snadnější, až se s nimi setkáte. Co o tom soudíte, pane Vašátko?«

»Mě si nevšímejte,« řekl Vašátko. »Jsem tady jen jako pozorovatel, do diskuse se míchat nebudu. Nemám dost znalostí, abych mohl něco soudit.«

»Setkal jsem se s různými jevy,« řekl tedy Olda. »Dokonce i s pravými d'ábly. Už jste na vlastní oči viděli pravého d'ábla?«

»To přece nemůžete s jistotou tvrdit,« opáčil pan Šimon nesouhlasně. »Žádný smrtelník d'ábla od lidí nerozezná.«

»Donedávna to byla pravda,« souhlasil Olda. »Asi před čtvrt rokem jsme přišli na to, jak d'ábly i jejich lidské pomocníky rozeznat. Není to snadné, ale není to nemožné. Jak víte, jsme v jiném světě než na Zemi. Na d'ábly ani jejich pomocníky tady nenarazíte. Jediná přístupová cesta je přes naši cestovní kancelář. Tam také dokáží rozeznat d'ábly i jejich pomocníky. Buď je sem nepustí, nebo nám s nimi včas pošlou varování. V současné době mohu potvrdit, že tu žádní d'ablové nejsou.«

»V Bibli je psáno, že d'ablové na sebe mohou vzít libovolnou podobu, i těch falešných proroků,« tvrdila se zaujetím slečna Marcela. »Nemáte čím je od lidí odlišit, proto mají takové úspěchy ve svádění lidí!«

»To ano, d'ablové vypadají jako ostatní lidé,« souhlasil s ní Olda. »Hodně dlouho jsme je nedokázali rozpoznat, ale i oni dělají chyby a díky tomu je dnes rozeznáme.«

»Můžete nám říci, jak?« zajímalo pana Šimona.

»Nemohu,« řekl Olda. »Je to náš trumf a žádný hráč neukazuje na požádání trumfy všem okolo. Řekl bych vám to, jen kdyby to bylo pro vás životně důležité.«

»Jak chcete, abychom vám to uvěřili?« vyhrkla trochu dotčeně slečna Marcela. »Tvrzení bez důkazů nemá žádnou hodnotu!«

»Já vás přece nenutím něčemu věřit,« opáčil Olda. »Věřte nebo nevěřte, v této chvíli to není důležité. Jak si ale myslíte, že poznáte falešného proroka vy?«

»Zásadně po jeho ovoci,« odvětila s přesvědčením slečna Marcela. »Jak pravil Lukáš, *není strom dobrý, který nese ovoce zlé, aniž strom zlý, který nese ovoce dobré.*«

»Máte sice pravdu,« řekl Olda, »ale čekání na ovoce od d'áblů může být nebezpečné. Než se to projeví, může být i pozdě.«

»Jinak to ale nerozpoznáte,« tvrdila mu rychle a s přehledem.

»Naštěstí je to jinak,« usmál se Olda. »Poznali jsme včas, když nám d'ablové podstrčili bombu. Kdybychom čekali, co to udělá, smetla by nás všechny.«

»Bombu?« usmál se povzneseně pan Šimon. »I kdybyste nějakou zneškodnili, jistě by byla od lidí a ne od ďáblů. Ti nepotřebují používat tak primitivní materiální prostředky.«

»Myslíte?« usmál se Olda. »Ďáblové jsou chytřejší, než si myslíte, použijí cokoliv, co by jim pomohlo. Nepodceňujte je a neříkejte, že něco nemohou. Každá lumpárna jim je dobrá! Ta bomba by přece vypadala jako normální lidská špinavost!«

»To asi tady nerozsoudíme,« trochu ucouvl pan Šimon. »Vypadá to logicky, ale těžko uhodneme, co ďáblové skutečně chtějí.«

»Vraťme se raději k těm falešným prorokům,« navrhl rezignovaně Olda.

»Ano, to bude nejlepší,« souhlasila nadšeně slečna Marcela. »Musíme mít na paměti, že se nás falešní prorokové snaží odvrátit od pravé cesty. Někdy to činí i pod pláštěm dobra. Zdánlivě tedy konají dobro, ale jen proto, aby nás svedli.«

»Potom asi bude těžké poznat je po ovoci,« podotkl Olda pobaveně. Logické kotrmelce, které mu tihle lidé vnucovali, byly opravdu bizarní.

»Samozřejmě,« chopila se toho Marcelka. »Zpočátku se vám zdá, že jde o ovoce zdravé, takže včas nepostřehnete červa, jímž je prolezlé.«

»Už jste se někdy s takovým ovocem setkali?« nahrál jí Olda trochu na smeč.

»Kvůli tomu jsme přece tady,« opáčila slečna Marcela. »Zamysleli jste se někdy, jakým způsobem v tomto neskutečném světě léčíte?«

»Jistě,« řekl Olda. »Kdo by to měl mít lépe promyšlené, než my?«

»Slyšeli jsme ale, že se pokoušíte křísit i mrtvé!« řekla rychle Marcela.

»O to se nejen pokoušíme, ale za jistých podmínek to i děláme,« ujistil ji Olda. »Nejde to vždycky, ale u několika případů se nám to podařilo.«

»Tak praví svatý Marek: *Povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činit divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených.*« odříkala Marcelka jako ve škole.

»To říká i Matouš,« odvětil klidně Olda. »*A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé...* Co to asi znamená? Zřejmě se objeví falešní proroci, aby sváděli lidi. Tomu se dá těžko zabránit, i falešní proroci mají svobodu slova. No a co?«

»A nepřipadáte si vy sami jako ti falešní proroci?« zaryla si Marcelka.

»Ani ne,« usmál se Olda. »Nikoho nesvádíme, neprohlašujeme se za proroky a už vůbec ne za Krista, nikomu nic nekážeme. Jen léčíme. Léčíme dobře, nikdo nás nemůže hanět. To je totiž naše ovoce.«

»Ale v tom ovoci červa lidem podáváte!« vložil se poprvé do diskuse svým basem Isidor Horác. »Nezdůrazňujete dostatečně, že všechno jedině od Pána našeho pochází!«

»To není třeba zdůrazňovat,« řekl Olda. »V Bibli přece stojí: *Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo ne, neposlouchá.* Kde v tom vidíte červa? Lidé od nás odcházejí uzdraveni. Křesťany to utvrdí ve víře, ostatní se aspoň zamyslí. Každá těžká nemoc donutí člověka přehodnotit svůj dosavadní život. To je snad dobře.«

»To je málo!« trval na svém pan Isidor. »Jedině důsledné kázání může včas napravit, co falešní proroci a modloslužebníci pokazí.«

»Kde tady máte nějaké modloslužebníky?« zamračil se trochu Olda.

»Vy sám tady lidem lžete, že vaše schopnosti pocházejí od jakýchsi podivných bytostí!« zaútočil už otevřeně pan Isidor.

»To přece není lež, to je pravda,« zamračil se i Olda. »Ty divné bytosti jsou popisované i v Bibli, říká se jim tam andělé. A nejsou to bytosti záporné, naopak!«

»Pokud nejsou falešné!« dodala rychle slečna Marcelka. »Známe přece i spoustu andělů svržených. *I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove d'ábel a satanáš, svodící všechn okrsek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou...*«

Znalá svou roli dobře a přednášela ji sice školácky, zato s velkým patosem a zanícením.

»Jistě,« přerušil ji Olda. »Těm svrženým říkáme d'áblové. Máme s nimi velké problémy, kazí naše dílo. Už to snad hovoří samo za sebe.«

»Jak můžete tvrdit, že rozeznáte špatné anděly od těch dobrých?« zabasoval pan Horác.

»Tvrdit to můžeme,« řekl Olda již trochu netrpělivě. »Nemusíte vědět, jak je rozpoznáváme, je to složitější, než tušíte. Kdybyste vy tři byli d'áblové nebo jejich pomocníci, věděli bychom to od samého počátku a ani bychom se s vámi nebavili. Vy ale d'áblové nejste.«

»Vidíte!« vykřikla vítězně Marcelka. »To ale znamená, že stojíme pevně...«

»To nic neznamená!« přerušil ji Olda příkře. »Nepatříte k d'áblům, to je vše. Neříká to nic o tom, že byste byli proti nim. Nanejvýš slovy.«

»Slovo ale bývá mocné!« snažil se o klidnější tón pan Šimon.

»Vaše slovo neuzvedne do výšky ani pířko,« řekl Olda. »Nebo snad ano?«

Současně před nimi zvedl očima z misky modravý banán a nechal jej chvíli nepohnutě viset ve vzduchu, než si jej nechal zaplout do ruky a klidně se do něj zakousl. Zdejší banány nebylo nutné loupat, měly kůžičku tenkou jako jablko.

Pan Vašátko se zvědavě naklonil, aby to lépe viděl, ti tři se naopak trochu odtáhli.

»Nemůžete popřít, že lidem pomáháme,« řekl Olda telepaticky, protože měl plnou pusou. »Nikoho nesvádíme, aby se klaněl cizím bohům. Máme sice problémy s d'ábly, ale nelekáme se jich, to by také mělo něco znamenat. Když vám řeknu, že naše léčení pochází od pravých andělů, se kterými jsem se osobně setkal, co proti tomu můžete postavit?«

»Že to museli být d'áblové!« řekla přesvědčeně Marcelka.

»Jak to ale můžete tvrdit?« vypálil Olda. »Nerouhejte se tolik! D'ábla rozeznat neumíte, anděla jste v životě neviděli, nic o nich nevíte, jak můžete mít tu *drzost* soudit je?«

»No – podle ovoce...« zarazila se Marcelka, zaskočená Oldovou naléhavostí.

»Ovoce přinesli dobré,« nenechal ji domluvit. »Naučili nás léčit, pár lidí jsme dokonce vzkřísili z mrtvých. Vracíme slepým zrak, hluchým sluch, stavíme na nohy chromé. Co je na tom, proboha, špatného?«

»Nechválíte dost Pána našeho!« zabasoval pan Isidor Horác.

»Chválí ho za nás naši pacienti,« pokrčil rameny Olda. »To má větší váhu než celý týden nějakého papouškování. Nepřesvědčujeme lidi slovy, ale činy!«

»Ano, ale...« zarazil se pan Isidor.

»Pomocí prostředků od andělské civilizace uzdravujeme nemoci, na které špičkoví lékaři na Zemi nestačí,« pokračoval Olda. »Co ještě chcete? Kázání? To samo nikoho neuzdraví.«

Oldu opravdu naštvalo, že tihle tři haní jeho dílo a díval se na ně proto nevraživě, možná jim odpovídal až příliš ostře. Ti tři zase nečekali tak silný odpor od pouhého kluka. Olda se jim postavil tak prudce, že si hodnou chvíli očividně nevěděli rady.

»Vraťme se raději k Bibli,« přerušil ticho pan Šimon. »Z ní můžeme vyjít, když už jsme se shodli, že je to dopis od Boha, který bychom měli číst a vracet se k němu.«

»Ani na tom jsme se neshodli,« odpálil ho Olda. »To tvrdíte vy. Uvědomte si, Bible byla dlouho majetkem národa, proslulého svou prolhaností. Ani se to nepopírá. Ten vyvolený národ lhal, podváděl, smilnil, kradl, loupil a vraždil. V jeho dějinách, popsaných v Bibli, se střídají období, kdy se svému Hospodinu zpronevřoval a byl za to krutě trestán, střídaných dobami, kdy se údajně choval správně a za to dostával volnou ruku k vraždění sousedů. Ani jedno, ani druhé se podle mě neslučuje s Boží dobrotou a se spravedlností. Řekl bych, že Bible Bohu i andělům strašně křivdí. Boha nikdo nikdy neviděl, ale podle toho, co vím o andělech, má to být bytost laskavá a spravedlivá. Tohle berme jako východisko k další diskusi, na tom se snad ještě shodneme!«

Trochu jim vzal dech, dívali se teď na něho jako na jedovatou kobru.

»Človče, uvědomujete vy si vůbec, co si to dovoluujete?« vyhrkl po chvílce pan Šimon uraženým tónem. »Jak se opovažujete takhle hanět Bibli i našeho Pána?«

»Pána nechte stranou, toho se naopak zastávám!« odsekl Olda. »Zkuste se na Bibli dívat jako na historický popis jednoho z mnoha národů Země. Národa, který sám sebe pasoval za vyvoleného, ačkoliv byl barbarský jako jeho susedé, ne-li víc.«

»A je to tady!« zvedl prst pan Šimon. »Falešný prorok se snaží nás, věrné ovečky, svést na cestu zla!«

»Kdepak, vážení!« opět promluvil normálním hlasem Olda po posledním soustu modrého banánu. »Přestaňte pomlouvát bytosti, které si to nezaslouží! Jinak mě přesvědčíte, že pracujete pro ďábly! Co kdybychom opravdu vyšli z toho, že Pán je laskavý a spravedlivý? Na tom bychom se shodnout měli, jinak nemá žádná další diskuse smysl. Nepochybujte příliš ani o andělech, myslí to s námi velice dobře!«

»Ale to je přece v Bibli psáno na mnoha místech!« opáčil pan Šimon.

»Na hodnocení Bible se zřejmě také neshodneme,« odsekl Olda. »Považuji ji za výtvar lidí, vy za dopis od Boha. Jaké máte argumenty pro vaše tvrzení?«

»Jsou tam části přímo zjevené,« začal opatrně pan Šimon. »Lidé si některé pasáže neumí ani vysvětlit, natož aby je byli schopní napsat.«

»To jsou vaše argumenty,« přikývl Olda. »Jsou to *axiomy*, nemá smysl je vyvracet ani dokazovat, to už z definice nejde. Můžeme je buď přijmout nebo ne. Nechme je být a obraťme pozornost na výroky, které se dokazovat dají. Tvrdím, že je

tam spousta věcí, které nasvědčují spíš tomu, že je aspoň část Bible podvržená. Bud' od lidí, nebo od d'áblů, to už je jedno.«

»Poslyšte, to je příliš silné tvrzení!« mračil se pan Isidor Horác. »Takové rouhání přece nemůžete v žádném případě dokázat!«

»Vyjděme z toho, že Bůh je bytost spravedlivá,« nedal se ovlivnit Olda. »Taková bytost nebude páchat totální genocidu lidstva potopou. Není to ani laskavé, ani spravedlivé.«

»Ani když je lidstvo tak dokonale zkažené, že jeho náprava je prostě nemožná?« vyhrkl pan Isidor opatrně.

»Spravedlivá bytost nebude vraždit nevinné,« trval na svém Olda. »Měla by přinejmenším chránit malé, dosud nezkažené děti. Potopa světa je nejspíš dílo d'áblů. Ti s chutí vraždili vinné i nevinné a ještě by to rádi svedli na někoho jiného! I podle toho ovoce to je jejich dílo a v tomhle místě je Bible silně zkreslená.«

»To nemůže být pravda,« namítal vášnivě pan Šimon. »Bible obsahuje spousty prvků, které jakákoliv zkreslení prostě vylučují!«

»Vylučují jen neúmyslná zkreslení,« opravil ho Olda. »Ochranné prvky, které tam jsou, odhalí vynechání nebo přidání slova omylem. Proti úmyslnému zfalšování jsou ale bezmocné. Kdo správně upraví ochranné prvky, může text měnit podle své potřeby. To se dělo od starověku dodnes. Egypťané své texty měnili při každém střídání bohů a Izraelité tam žili dost dlouho, aby se to naučili falšovat. Pravda, dnes už to u Bible nejde, je tak rozšířená, že lidé nepřipustí změnu u části výtisků, ale uvědomte si, jak dlouho měl Bibli v majetku jeden jediný prolhaný národ!«

»Bůh by nedovolil, aby někdo překroutil jeho dopis lidstvu!« namítl pan Isidor vášnivě, jako spravedlivě rozhořčený kazatel.

»Tady se zase neshodneme,« řekl Olda klidně. »Proč by to měl být dopis? Být to pouhá historická kniha o dějinách jednoho národa, změny ani zkreslení by mu nevadily. Vysvětluje to i vyložené pomluvy, které jsou tam o něm napsané.«

»Jaké pomluvy?« vyskočil rozhořčeně pan Isidor.

»Je tam snad málo případů nespravedlností a krutostí, které se mu připisují?« optal se ho klidně Olda. »Tam jich je! Od nespravedlností proti Izraelcům po krutosti, kterých se naopak dopouštěli oni! Nejen ty trpěné, ale některé údajně konané na přímé Boží příkazy! Co jiného je vybízení napadnout sousedy, vyvraždit je do posledního muže, ženy a dítěte, rozvrátit stavby a posekat i stromy, aby města zmizela úplně? Podle dnešních měřítek je to genocida. **A bude zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve...**, vždyť to doslova zakazuje jakýkoliv soucit! Tak mluví laskavý a spravedlivý otec? Nejsou takové příkazy spíš d'ábelské? Kristova láska je přece pravým opakem!«

»Taková byla tenkrát doba, kdyby se tak nechovali, sami by zhynuli,« snažil se důstojně namítat pan Šimon.

»Spíš se zdá, že tyhle pasáže pocházejí od d'áblů,« vrtěl hlavou Olda. »Nebo aspoň od lidí bez srdce. Pána to jen uráží a anděly s ním.«

»To nemůžete posuzovat!« vybuchl opět pan Isidor. »Co se z našeho pohledu jeví jako nespravedlnost, může být jen záměr, který zkrátka ještě nechápeme!«

»Nespravedlnost zůstane nespravedlností,« řekl Olda. »Největší krutosti dělali vždy lidé pod heslem *Účel světí prostředky*. Také tohle heslo pochází docela určitě od ďábla.«

»Jak to můžete tvrdit?« zaduněl pan Isidor. »Byl jste u toho, když vznikalo?«

»Po ovoci!« odvětil klidně Olda. »Ovocem toho hesla bylo utrpení, krev a slzy, to jistě nepopřete. A teď vám řeknu, co jsem v Bibli hledal. Hledal jsem zmínky o andělech, znám je lépe než vy. Hledal jsem zmínky o ďáblech, což mají být padlí andělé, jak je tam psáno, ale především zmínky o bytosti, která si sama říká Přítel andělů. Je tam popisovaná nejasně, ale i to znamená, že kdysi pobývala na Zemi, takže si ji naši předkové poznamenali.«

»Jaký přítel andělů?« vyštěkl na Oldu pan Isidor Horác. »Co to mělo být? Toho neznám! Kde jste to v Bibli našel?«

»Přítel andělů, bytost která jim pomáhá,« řekl Olda. »Je trochu zvláštní, neboť vypadá, jak ji samotnou napadne. Jako člověk, jako zvíře, ale i jako plamen, třeba jako hořící keř. Vlastní tvar ale nemá a nedá se žádným obrazem vypočítat.«

»Hořící keř byla pouhá známka Boží přítomnosti!« řekl s jistotou pan Šimon. »Tak se přece Pán zjevil...«

»To není pouhá známka, ale skutečná bytost,« nesouhlasil Olda. »I když nepochopitelná. Hovořil jsem s ní ale a pomáhala mi, úmyslně i neúmyslně. Měla větší schopnost dělat zázraky než andělé.«

»To musel být jistě nějaký dobře maskovaný ďábel,« vrtěl hlavou pan Šimon.

»Nebyl,« opáčil Olda. »Přítel andělů nám naopak proti ďáblům pomáhal. Pozval nás i na tento svět, kam se žádný ďábel sám dostat nemůže.«

»To všechno mohly být ďábelské léčky!« namítal i pan Isidor. »Nezkušený člověk jako vy jim snadno naletí. Když se ale obrátíte k Bibli a budete jí plně důvěřovat, prohlédnete!«

»A jsme zase tam, kde se neshodneme!« řekl Olda. »Já Bibli věřím, ale jen jako dějinám jednoho národa. Licoměrné lichotky o jeho výjimečnosti považuji za později připsané. Setkal jsem se s anděly a srovnával jsem to s tím, co tam o nich stojí. Podle mě je tam málo pravdy.«

»Jak tohle můžete tvrdit?« mračil se pan Isidor.

»Například jsem si jistý, že by andělé netáhli v čele vojsk barbarů pro nic za nic zabíjet jiné barbary,« řekl Olda. »I kdyby ti druzí barbari byli služebníky ďáblů, andělé by nezabíjeli nevinné děti. Vezměte si situaci, kdy *Poslal Bůh anděla na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatřil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I řekl andělu, který hubil: Dost, zadrž ruku svou!* Hubení Jeruzaléma uznává jako zlo i sám Hospodin. Kde tady vidíte spravedlnost? Kde laskavost? Jestliže je hubení lidí zlo, nesměl by s tím nikdy ani začít! Anděl je tam vylíčený jako nemyslíci kat, ale oni nejsou tupí vojáci, kteří na rozkaz zabíjejí, cokoli se jim připele do cesty! Takové darebáky hledejte spíš mezi lidmi!«

»I andělé přece někdy musí bojovat, třeba s ďáblý!« přidala se slečna Marcela.

»Ale nejsou krutější!« namítl Olda. »Posuzujte Bibli z hlediska spravedlnosti! Kde tam zabíjejí nevinné děti, je to podle mě dílo ďáblů. Je potopa světa a zkáza

Sodomy spravedlivá, když se tam vraždily děti? Těžko! Nespojíte zločiny s anděly, ale s ďábly!«

»Nikdo z nás nespojuje zločiny s anděly!« odvětil uraženě pan Šimon. »Ale každý musí uznat, že Bible je přece pravda sama!«

»Ani v tom se neshodneme,« pokrčil rameny Olda. »Měli byste si ji důkladněji přečíst se zřetelem na dodatečné změny. Bible se přehnaně věnuje výlučnosti Izraelců. Když mají správnou víru, povolují se jim i zločiny proti lidskosti. Dívejte se na to očima spravedlnosti, ať poznáte, co je pravda a co ne. Především si pamatujte, vyvolené národy neexistují. Ty, které to o sobě tvrdí, vědomě lžou, stejně jako když jiné národy prohlašují za zavržené.«

»Vy si myslíte, že mají ke spasení všichni lidé stejně blízko?« naježila se Marcela.

»To ne,« usmál se Olda. »Nejsme všichni stejní, každý máme svědomí jinak zatížené. Ale podle mě nesejde na tom, ze kterého národa kdo pochází. Všude jsou lidé dobří i zlí, i tam, kde někteří převažují. Jen národy fanatiků obvykle napáchají více zla.«

»Ano, ale pak záleží především na správné víře!« dodal rychle pan Isidor.

»Ani to ne,« mínil Olda. »Říká se přece, že nejzbožnější křesťané jsou mafiáni, ačkoliv jim na lidském životě příliš nezáleží. A pokud správnou vírou myslíte příslušnost ke správné církvi nebo sektě, je to stejný omyl, jako příslušnost k vyvolenému národu.«

»Ale přece jen... jistě uznáte, že kdo žije ve víře, má větší naději na spasení, než kdo víru nemá vůbec,« vmlouvala se slečna Marcela.

»Ale co je to správný přístup k víře?« zeptal se jí Olda. »Je to třeba modlitba: Otče náš nebeský, dej, ať sousedovi prostřelím hlavu dříve než si mě všimne?«

»To jistě ne!« opáčila uraženě slečna Marcela. »Nikdo nemůže žádat Pána o pomoc při nepravostech, které jsou mu nemilé! Každý člověk by měl dělat jen to, co najde před tváří Hospodina dobré ocenění,« přidala si.

»A neděláme to?« usmál se Olda. »Co můžeme dělat lepšího než léčit lidi?«

»Léčíte ale lidi pomocí ďábla!« zabasoval do toho opět pan Isidor.

»Ale to přece není pravda!« zamračil se Olda. »Podle čeho tak soudíte?«

»Nemáte správnou víru!« trval na svém dunivě pan Isidor. »Dokud nebudete mít víru, můžete dělat cokoli a nic nemůže najít dobré ocenění před tváří Páně!«

»A jsme u toho!« řekl Olda. »Správná příslušnost ke skupině vyvolených je podle vás víc než skutky? Je snad správnější chválit Pána při dělení kořisti z vraždy?«

»To ne,« rychle opáčila slečna Marcela. »Snad by vaše skutky byly správné, ale chybí vám víra a vy potřebujete obojí! My vám víru nabízíme. Pomůžeme vám najít pohled na Pána! Je to jen věc důvěry!«

»Je to jen věc důvěry!« opakoval po ní zamyšleně Olda. »Zajímavé. Dostal jsem od andělů poučení i zákazy. Nejvíce je zajímalo, abych jejich dary nezneužil, ale otázku víry ponechávali stranou. Nepochyboval jsem o nich a zřejmě jim to stačilo.«

»Je ovšem otázka, zda to byli praví andělé, nebo ti svržení!« podotkl basem pan Isidor.

»Když je budete posuzovat podle ovoce, které nám přinesli, nemohli být špatní. Je přece psáno: *není strom zlý, kterýž nese ovoce dobré,*« pokrčil rameny Olda.

»Nemůže být dobré ovoce, které nechválí Pána,« namítal pan Isidor. »Ovoce musí být dobré po všech stránkách a červ může zkazit ovoce všelikého druhu.«

»To je zajímavá myšlenka!« chytil se jí Olda. »Znamená to, že stačí doplnit naše léčení o odpovídající chválu Páně a bylo by snad už konečně dobré?«

»Jistě!« rozzářila se slečna Marcela. »A my vám s tím rádi pomůžeme!«

»Vy umíte správně chválit Pána?« zeptal se jí pro jistotu Olda.

»Snažíme se a podle mínění všech máme nejlepší misijní výsledky,« přikývla skromně slečna Marcela.

»Aha!« kývl hlavou Olda. »Takže když vás trochu upravíme a naučíme teorii, měli byste mít nejlepší výsledky i mezi námi. O tom by se dalo uvažovat.«

Všichni čtyři včetně pana Vašátka se na Oldu podívali trochu překvapeně.

»Moment! Jak to myslíte?« zarazila se slečna Marcela.

»Tak jak to říkám,« souhlasil Olda. »Vezmeme vás mezi sebe. Budete s námi léčit lidi a přitom chválit Pána. To dobré z obou stran se přitom spojí.«

»Já ale neumím léčit!« zarazila se trochu Marcelka.

»To vás naučíme,« ujišťoval ji ledabyle Olda. »U nás léčí i psi, vy budete jistě lepší.«

»Mně ale učení nikdy nešlo, ani nebavilo!« upozornila ho opatrně.

»Andělé vám pomohou,« ujistil ji Olda. »Naučili nás zlepšovat lidem paměť, inteligenci i schopnosti učení, dodáme vám i telepatické schopnosti. Andělé kvůli tomu navrtávat hlavu nepotřebovali, ale my jsme také leccos zvládli a výsledky máme dobré.«

»Vy kvůli tomu navrtáváte lidem hlavy?« zděsila se slečna Marcela.

»Není to tak zlé. A obětovat se pro lidi je přece záslužné,« řekl Olda. »Tohle není velká oběť a za ty výsledky to rozhodně stojí!«

»Ale bez té díry do hlavy to nejde?« zkusila to usmlouvat.

»My to bez té díry neumíme, jsme jen učedníci,« omlouval se Olda. »Andělé to dovedou i bez vrtání kostí, ale na ně nemůžeme čekat, ani my nevíme, kdy se zase objeví. Může to být dnes večer, ale taky až za sto let! Tolik času nemáme.«

»Ale... co když se nám to zrovna nehodí?« přemýšlela usilovně slečna Marcelka.

»Jak se vám to může nehodit?« nechápal schválně Olda. »Nabízíte nám přece spolupráci, my ji přijímáme. Přijali jsme takhle už více lidí, nikdo ještě nic proti našim úpravám nenamítal. Vás vezmeme s otevřenou náručí, protože máte víc než jiní. Nebo jste si to rozmysleli?«

»To ne,« zbledl pan Šimon. »My jsme ale samozřejmě měli na mysli tu... řekl bych čistě duchovní spolupráci!«

»To se snad rozumí!« odvětil Olda. »Budete nás zvelebovat po duchovní stránce, my vás za to naučíme léčit lidi a dohromady bude ovoce naší spolupráce bez nejmenší chybičky!«

»Počkejte!« zarazil ho raději pan Šimon. »Nějak jsme si nerozuměli! Chceme pomáhat jedině po té duchovní stránce! Bez té materiální!«

»V pořádku!« souhlasil Olda. »Sami rychle zjistíte, že léčení lidí je více duchovní, než materiální záležitost. A to jste ještě nebyli u vzkříšení mrtvých! To je tak povznášející, jak se vám ani ve snu nezdá! Jistě se vám o tom bude lépe kázat, vždyť si to bez vlastní zkušenosti neumíte ani představit!«

»Poslyšte, pořád si nerozumíme!« přidal se i pan Isidor. »Domníval jsem se, že budeme kázat, ne ztrácet drahocenný čas léčením!«

»Vlastní léčení je krátké!« ujišťoval ho Olda. »Trvá jen pár vteřin, obvykle když přiletí autobusy s čerstvými, neošetřenými pacienty. Zbytek dne budete mít ke kázání. Záleží na vás, jak s vaším časem naložíte.«

»Tak jednoduché to nebude. Nemůžeme tu zůstat natrvalo, musíme se vrátit na Zem,« řekl pan Šimon. »Máme tam... ehm, jiné povinnosti.«

»Moment!« zvažněl najednou Olda. »Jak to? Pochopil jsem, že jste k nám přišli zvýšit úroveň našeho léčení. Myslel jsem si tedy logicky, že tu zůstanete a povznesete naši duchovní stránku přímo na místě. Jak to, že teď najednou nemůžete?«

»Měli jsme za úkol přivést vás po duchovní stránce mezi naše bratry a sestry,« pomalu mu vysvětloval pan Šimon. »Měli jsme vám poskytnout první zasvěcení, další už by bylo na vás, rozumíte? Jednou za měsíc za námi na Zem přijedete pro nejnovější propagační materiály, zaplatíte příspěvky a tady se budete kromě léčení starat, aby se slovo Páně šířilo mezi lidi.«

»Ano, tak si to přece představuji!« souhlasil Olda. »Vaši duchovní posilu vřele vítáme. Pomůžete nám léčit a postaráte se, aby kázání měla náležitou úroveň. Andělská metoda trochu vyčerpává, ale zabere denně jen pár vteřin a zbytek dne se zabýváme jinou prací nebo studiem. Vy nebudete mít na práci nic jiného než léčení a kázání. Tady léčí kdekdo, od primáře po naše inteligentní psy.«

»Mysleli jsme si, že to je trochu jinak,« couvala i slečna Marcelka. »Proč léčíte jen pár vteřin denně, proč ne víc?«

»Člověk nemůže vydávat více duchovní energie naráz,« řekl vážně Olda. »Když vydáte pět dávek volné energie za den, cítíte se jako po výstupu na velehoru. Po šesté dávce se někdy složí i dospělý člověk. Proto jsme každému stanovili, kolikrát denně smí léčit. Když svůj limit využije, má pro ten den skončeno.«

»Není to nakonec... nebezpečné?« starala se slečna Marcelka.

»Snad ne,« pokrčil rameny Olda. »A i kdyby bylo, už jsme tolika lidem zachránili život nebo vrátili zdraví, že to kladně jasně převažuje. Uvidíte, jak vás to bude blažit! Spojit léčení s duchovní stránkou, tomu říkám šťastné rozhodnutí!«

»Musíme to nejprve konzultovat s našimi nadřízenými,« rozhodl se pan Šimon rázně. »Zřejmě očekáváte, že úplně zanecháme naší současné misijní činnosti a dáme se k vám, ale to nezávisí jen na nás.«

»To ovšem nemohu ovlivnit,« zesmutněl Olda. »Mohli byste nám významně pomoci, jistě byste pozvedli naši duchovní úroveň, ale jestli nemůžete, nedá se s tím nic dělat. Naše činnost je i bez toho poměrně atraktivní. Lidé tomu říkají zázraky, průměrně jednou za čtvrt roku vzkřísíme i mrtvého, když někteří pacienti nestihnou přijet včas, to hovoří samo za sebe. Vaši pomoc uvítáme, ale když to nezáleží na nás, budete si to muset rozhodnout sami.«

»Mohli bychom k vám třeba jednou týdně na kázání dojíždět,« navrhl pan Šimon.

»Podívejte se, bylo by to lákavé, ale ovoce vaší činnosti by mělo být dokonalé po všech stránkách,« vrátil mu Olda jeho vlastní argument. »Ideální může být jedině spojení duchovní i léčitelské stránky. Vašemu kázání chybí zázraky a ty se naučíte jedině u nás. Bohužel mám další, pádnější důvody, proč musím trvat na zdejším trvalém pobytu. Podívejte se blíže na naše pobočky. Jsou to pevnosti, schopné krátkodobě odolat i značné vojenské síle. Zaměstnanci bydlí uvnitř, ven vycházejí výjimečně a navíc nepravidelně, aby se nemohli stát terčem útoku ďáblů. Vy byste chtěli zavést pravidelné dojíždění několika stejných lidí? To byste si opravdu koledovali, aby vám někdo na cestu přibalil bombu. Tady budete před ďábly v bezpečí, sem se nedostanou. I proto vám to nabízím. Ale na Zemi se budete vracet jen málo a nepravidelně. To je daň za to, že děláme něco, co se ďáblům nelíbí.«

»Takže to stavíte kategoricky: buď – anebo?« mračil se pan Isidor.

»Když si to pořádně zvážíte, nic jiného ani chtít nemůžeme,« řekl Olda. »Naši lidé jsou ďáblům trnem v oku. Je to asi potvrzení, že je naše věc opravdu dobrá, ale není to bezpečné. Chcete-li se přidat k našemu dílu, a neskrývám, že každého uvítáme, lidí máme málo, budete se muset kvůli bezpečí podrobit naší řeholi.«

»To musíme projednat na Zemi,« řekl nervózně pan Šimon. »Máme tam i jiné závazky, není to jen tak. Doufám, že na naše rozhodnutí nespěcháte už dnes?«

»Samozřejmě ne!« uklidňoval trojici misionářů Olda. »Raději si to v klidu rozmyslete. Já to pochopím. Je to vážné a zodpovědné rozhodnutí a hlavně, není cesta zpátky. Předem vám říkám, že provedené úpravy neumíme vracet zpět. Naštěstí to ještě nikoho nenapadlo, má to nesporné výhody. A když se necháte upravit, byl by zločin nevyužívat toho. Léčit amatérsky není to pravé, věřte mým zkušenostem. Nevypadám na to, ale mám jich víc, než si myslíte. Uvidíte, že se vám to také brzy zalíbí!«

Olda vstal, aby všem třem podal ruku, ale pak už se s nimi rozloučil a nechal je ve velké jídelně samotné.

S panem Vašátkem pak odešli.

V nejbližší prázdné místnosti požádal Olda místní roboty o vytvoření pohodlných křesel, postavených proti sobě. Jedno nabídl panu Vašátkovi, do druhého si sedl sám.

»Pořád si nemohu zvyknout, jak se tady věci objevují a mizí,« přiznal se detektiv trochu mrzutě. »Naštěstí tu nebudu dlouho a snad se nestačím zhýčkat.«

»Máte pravdu, mně to naopak začíná na Zemi chybět,« usmál se Olda, ale hned zvažněl. »Mohl bych se vás teď na něco zeptat?«

»Beze všeho!« potvrdil mu detektiv.

»Co si myslíte o těch třech?« zajímalo Oldu. »Víte, bude mi teprve třináct let. A jak na Zemi řekla jedna zasloužilá pedagožka, v tomhle věku nemá nikdo dost životních zkušeností. Ale ti tři mě zajímají. I když bych hádal, že je už neuvídíme.«

»Proč si to myslíš?« zeptal se ho naopak detektiv.

»Zdá se mi, že jejich nadšení prudce ochladlo, když jsem formálně jejich nabídku přijal, ale současně se dozvěděli, že budeme naopak něco vyžadovat my od nich.«

»Měl jsem podobný dojem,« usmál se detektiv. »Nejspíš jim šlo o odbyt propagačních materiálů a placení příspěvků, možná o reklamu pro jejich církve či sektu. Čekal jsem hned od počátku, že je odmítneš. Bylo by to logické, parazitů na vašem úspěchu by se brzy našlo víc. Otevřené odmítnutí by je ale urazilo a mohli by vám pak škodit, třeba tím, že svým ovečkám zakáží vaše léčení, takových případů je na Zemi plno. Upřímně řečeno, zíral jsem, jak ses jim postavil. Teď to zřejmě odmítnou oni, ale dal jsi jim možnost čestného ústupu a zůstalo to od tebe otevřené. Na těch třináct let to byl opravdu výkon. Mít na hlavě klobouk, smeknu.«

Olda se při těch slovech trochu začervenal.

»Už nám nabídlo spolupráci více lidí, několik nabídek jsme dokonce přijali,« řekl raději rychle. »Všichni ale přišli s nadšením, zajímalo je, jak to děláme a bylo vidět, že nám chtějí pomoci. Tihle byli první nespokojení. První, kdo se nám odvážili tvrdit, že to děláme špatně.«

»To není nic divného,« řekl detektiv. »Lidé už jsou takoví. Každý má jiný pohled na svět a co se jednomu zdá důležité, druhý neuznává. Léčení se obecně přijímá jako záslužné, zvláště když máte výsledky, ale některým to nestačí. Zejména když je v tom náboženství.«

»Náboženství bych nechal stranou. Očekával jsem buď obrovské nadšení, nebo úplnou nedůvěru, ale ne takové pozvolné vycouvání.«

»To byla naopak přirozená reakce,« usmál se detektiv. »Kdyby projeví nadšení, museli by přijmout tvé podmínky. Tvrdý odpor by na ně prozradil, že jim jde jen o placení příspěvků. Bylo od nich velice taktické odložit rozhodnutí a ponechat je na někom jiném. Nic ti neslibili, ale neztratili tvář. Dobře, že jsi jim to umožnil.«

»Taky si myslíte, že už je tu neuvídíme?« usmál se i Olda.

»Pět ku dvěma že ne,« tipnul si Vašátko. »Úplně to nevylučuji, může to mít význam i pro ně. Řekl jsi správně, jejich kázání chybí zázraky a ty by mohli získat jedině tady. Ale poslyš, opravdu tu máš hlavní slovo, jak říkal Alexijev?«

»To se ví, že ne,« mávl rukou Olda. »Nejčastěji má hlavní slovo on, i když o důležitých věcech hlasujeme všichni. Tady se nápady posuzují podle přínosu, ne podle toho, kdo s nimi přijde. Pár věcí jsem už prosadil, ale dobrý nápad měl skoro každý. Když vás něco šikovného napadne, neváhejte to navrhnout! Skoro si říkám, čím to je, že se lidé na Zemi taky tak snadno nedohodnou?«

»Protože mají často protichůdné zájmy,« řekl detektiv. »Tady je to jiné. Jste něco jako posádka jedné lodi a jde vám o společný cíl, proto si vyhovíte.«

»Proč se tak nechovají lékaři v nemocnicích na Zemi?« zeptal se Olda. »Přece jsou také na jedné lodi, proč to někteří druhým schválně kazí? Než jsem potkal Alexijeva, chodil jsem jen tak amatérsky léčit po nemocnicích. Měl jsem udivující výsledky, ale ze všech nemocnic mě nakonec vyhodili, i když to pokaždé odnesli chudáci pacienti.«

»Dnešní nemocnice nejsou charita, ale byznys,« vzdychl si pan Vašátko. »Točí se tam obrovské peníze, kříží se různé zájmy. Uzdravený pacient není jejich cílem, ideální by pro ně byl trvale nemocný pacient.«

»To už jsem pochopil,« připustil Olda. »Alexijev založil vlastní kliniku, zaměřenou na pacienty. Když to ekonomicky sečetl, vyšlo mu, že to půjde. Také pro zdravotní pojišťovny by to bylo výhodné. Proč se najednou proti nám svorně postavily? Proč za léčení odmítaly platit, když jiným nemocnicím za horší výkony ochotně platily i dvojnásobek?«

»Nevíš nic o tom, jak jsou pojišťovny provázané!« pokrčil rameny detektiv. »Léčíte bez léků, umíš si představit tu ránu pro farmaceutický průmysl? A co když se pojišťovny na jejich zisku podílejí? V tom kotli se vaří obrovské peníze, úplatky jsou skoro samozřejmostí a vy jim to chcete rozvrátit!«

»Úplatky? Neměla to být starost policie?« vybuchl Olda. »Proti nám se policie stavěla vždycky tvrdě, zatímco stíhání bavorské firmy pro podvod brzy potichoučku zastavila.«

»Úplatky nejsou snadná záležitost,« vzdychl si Vašátko. »Policie jen výjimečně načapá viníky. Velké ryby nikdo nechytí a jen diletanti se nechají přichytit s kufříkem bankovek. I za ojedinělými úspěchy je často udání někoho, kdo se v tom angažuje na opačné straně. Mafiáni říkají, že při úplatku nikdy nerozhoduje čest, jediné výše sumy.«

»Pak jsou ale jako ochrana před úplatky nesmyslné i libovolně vysoké platy soudců,« dodal rychle Olda.

»Máš pravdu. Ty jejich nestrannost nezajistí, jen trochu ztíží uplácení pro méně majetné darebáky. Úplně je nevyloučí. Nemůžeme se divit, jak některé soudy rozhodují. Navíc mohou postižení snadněji uplatit méně placenou policii a k soudu se to ani nedostane.«

»To říkáte vy?« podíval se Olda na detektiva tázavě. »Už jste se u policie setkal s něčím takovým?«

»Ano,« přikývl Vašátko. »Taky patřím k bláznům, co se pyšní výsledky své práce, místo jejich finančním ohodnocením. Proto jsem se přidal k vám. Když vyřešíš případ, aby ho tvůj šéf založil, protože se mu nehodí do krámu s ohledem na kamarády, budeš asi skřípat zuby. Když se ti to stane po desáté, přestane tě to bavit.«

»A co takhle usvědčit toho šéfa?« napadlo Oldu.

»Policejní hierarchie to úplně vylučuje,« odvětil Vašátko. »Podřízený proti nadřízenému prakticky nic nezmůže. Musel by využít nějakého vyššího papaláše, ale ten by na tom musel mít vlastní zájem a nejspíš by se podle úsloví o mouřenínovi postaral, jak se nespolehlivého podřízeného rychle zbavit.«

»Spolehlivost se tam posuzuje podle toho, jak kdo drží hubu a krok?«

»Takový už je svět!« vzdychl si detektiv.

»A vy doufáte, že to tady bude jiné?« podíval se na něho Olda vyčítavě.

»Zatím to jiné je,« přikývl Vašátko. »Všichni táhnete za jeden provaz a nekoukáte na peníze. Proč sem ale nevezmete víc lidí?«

»Protože tahle planeta už jednou za záhadných okolností vyhynula,« zamračil se Olda. »Vysvětlení zdejších robotů je příšerné, zdejší obyvatelé zahynuli na televizní nudu. To by ale většině přistěhovalců ze Země hrozilo také. Doufám, že zaujetí léčením nás před tím aspoň trochu chrání. Ještě že máme pořád co dělat! Televizi tady máme jen pro pacienty, sami ji ani nesledujeme, beztak se tam točí pořád dokola pár obehnaných filmů. Někteří pacienti si to ale bez ní nedovedou představit. Kdyby tak věděli, na co vyhynuli původní zdejší obyvatelé!«

Musel pak panu Vašátkovi vysvětlit, jak k tomu vlastně došlo.

»Zajímavá historie!« zamyslel se detektiv. »Oni si v honbě za pohodlím připravili sami na sebe hroznou past. Když si ale představím naše *televizní spoluobčany*, začínám vaše obavy chápat. Jedna věc je nastěhovat sem lidi, to by asi šlo. Druhá věc je dát jim náplň života. Kdo má za životní cíl hromadění majetku, bude tu nešťastný. Možná není dobré, když jde všechno příliš snadno.«

»Tak nějak to říká i Alexijev,« přikývl Olda. »Já sice nemám životní zkušenosti, zato si to umím velice živě představit. Vychází mi přesně stejná katastrofa, jaká tu kdysi byla. Není mi ale jasné, co s tím uděláme.«

»Asi to budeme muset odložit,« pokrčil rameny pan Vašátko. »Uvidíme! Je to zřejmě složitější, než jsem si myslel. Těžko to vyřešíme hned. Raději abys mi předvedl něco z toho, co bych mohl na Zemi používat a co mám čekat od opozice. První varování jsi mi už ušetřil, snad to nějak zvládnou...«

»Dobrá,« řekl Olda. »Dáme se do toho...«

Zajatci

Marie přišla po ránu za Oldou celá ustaraná.

»Zapomněli jsme... ty víš na koho,« naznačila Oldovi.

»Nevím,« odvětil bezelstně. Opravdu netušil, koho má Máňa na mysli.

»Na chlapy, co jsem unesla na marsický svět!« připomněla mu. »Jestli jim došla munice nebo zajíci, pak už tři dni nejedli.«

»Nemyslím, že by je to ohrožovalo na životě,« opáčil Olda. »Na to, co nám chystali, by si zasluhovali i horší zacházení.«

»Dobře, ale i se zajatci se má zacházet lidsky,« připomněla mu.

»Jsem zvědavý, jak by se chovali oni k nám, kdyby se to otočilo,« brblal trochu Olda, ale neprotestoval. Požádal roboty o velký batoh, ze skladiště pozemských věcí vzali čtyři spací pytle a vyrazili s Máňou do lesíka, kde batoh naplnili masohruškami, mléčnými koulemi, chleby a salámy. Olda si batoh hodil na záda, teleportovali se s Máňou do Londýna a až tam proletěli bránou do mrazivého marsického světa.

»Kde mohou být?« zeptal se Olda, když vyletěli do dvousetmetrové výšky, aby získali rozhled. V té chvíli sám spatřil kouř z ohničku v nedalekém lese.

»Á – támhle!« řekl spokojeně.

Přibližovali se pozvolna. Očekávali, že zajatci nebudou mít nic na práci, takže je spatří už z dálky, ale ani se moc neskrývali.

Tři chlapi samozřejmě vyběhli z lesa a zuřivě na ně mávali. Olda ani Máňa jim zatím neodpovídali. Na všesměrovou telepatii byli ještě daleko a jak Olda mínil, směrované telepatie byla pro ně škoda.

»Haló!« křičel na děti tlustý redaktor. »Vy jste snad na nás zapomněli!«

»Skoro,« přikývl Olda. Snesli se s Máňou níž, až se před nimi postavili na zem.

»Ale ne úplně,« dodala Máňa. »Neseme vám něco, abyste neumřeli hlady.«

»Poslyšte, vy k nim taky patříte?« zeptal se trochu zaraženě druhý redaktor.

»Jo, patříme,« přitakal lakonicky Olda.

Předal redaktorovi batoh a ostatním dali každému dva spací pytle.

»Oni mezi sebe berou i takové děti?« nevěřičně vrtěl hlavou redaktor.

»A co je na tom špatného?« opáčil Olda.

»Zřejmě nevíte, že máme pistoli! Co kdybysme z vás udělali nevinná rukojmí?«

»Moc kecáš!« zasyčel na kolegu poslední zamračený chlap a vrazil mu nenápadně štulec do žeber, až se redaktor zkroutil bolestí.

Máňa směrovaně telepaticky upozornila Oldu, že právě ten dal Bulisovi atomový kufřík. Olda ji stejně skrytě ujistil, že to ví a zná je. Navenek neřekli nic, jen se neutrálně usmívali.

»To už beztak vědí!« bránil se dotčeně redaktor. »Naopak by nám mohli donést nějakou municí, jinak máme po lovu.«

»To tam nemáte nikoho dospělého?« zeptal se rozzlobeně Oldy třetí chlap, jako by ani neslyšel kolegovy námitky.

»Dospělí na vás nemají čas,« opáčil klidně Olda.

»Tak k nám aspoň jednoho pošlete!« rozkázal mu chlap. »Chceme si stěžovat, přes vás to nevyřídíme.«

»Na co si chcete stěžovat?« opáčil Olda.

»Na nedůstojné zacházení,« opáčil chlap. »Měli jste nás pustit, tohle je proti dohodám.«

»Vážně ještě nevíte, že jsme od konkurence?« opáčil pobaveně Olda.

Ukazoval přitom dál redaktorovi v batohu balíček zápalek, sůl a další drobnosti, které by jim mohly usnadnit život.

»To nerozhoduje!« odvětil namyšleně zamračený chlap. »My máme proti všem obecně uznané priority!«

»Možná,« připustil Olda. »Ale ne proti nám.«

»To bychom o vás museli vědět!« čepeřil se chlap. »Co kdybychom chytili my vás? Jak chcete, abychom uznávali vaši prioritu, když o vás vůbec nevíme?«

»Jednoduše,« opáčil Olda. »Priority jsou dané tím, že jste tady a ne naopak.«

»Je to bordel!« zavrčel třetí chlap. »Homunkulové si nemají dovolovat takovou anarchii! Podívejte se, my už tady máme dokonce nemocného. Má horečku a my proti ní nic nemáme. Budeme si na vás stěžovat výš, takhle to přece nejde.«

»Nemocného?« zbystril pozornost Olda. »Kde?«

»V jeskyni,« řekl třetí chlap.

»Mohli bychom se na něho podívat?« mrkl Olda na Máňu.

»Nevěříte nám?« naježil se třetí chlap.

»To není otázka důvěryhodnosti!« řekl Olda. »Chceme ho jen vidět.«

»Dobře, podívejte se, ať to sami vidíte!« zněla odpověď podobná zavrčení.

Olda s Máňou už se chtěli vrátit, ale nemohli odejít a ani se nepodívat na nemocného. Následovali proto ďáblový pomocníky do lesíka, kde po padesáti metrech narazili na jeskyni, či spíš jen na převislou skálu, nebo větší skalní výklenek.

»Tady bydlíte?« usmál se pochvalně Olda.

Nebyl tam sníh a ležela tam čtyři lůžka ze suché trávy a listí. Před výklenkem se ještě kouřilo z popela ohniště, zřejmě se tu všichni ohřívali.

»Vylepšete si to zatím spacáky,« navrhla chlapům dobromyslně Máňa. »Na nemocného se hned s Oldou podíváme.«

Nepotřebovali se ani domlouvat. Z chlapa bezpochyby horečka přímo sálala. Nejspíš byl bez sebe, ale podle Oldy to ještě nebylo zlé, do Útočiště vozili pacienty na poslední chvíli a už předtím v nemocnici se setkávali s horšími případy. Místo aby se podle očekávání těch chlapů zabývali nemocným zblízka, postavili se oba do kříže a použili na něho volnou energii, až se od ní v tmavém výklenku trochu rozsvítilo.

»U čerta!« zařval v té chvíli třetí chlap. »Tohle přece nejsou homunkulové! To jsou ti zasraní andělé!«

Vytáhl pistoli a namířil ji na Máňu, ale v té chvíli mu zbraň vypadla z ruky a zazvonila o skálu. Olda byl o fous rychlejší.

»Zabijte je, ty mrchy andělský!« řval chlap, ale sám nemohl nic dělat, jen si bezmocně držel bezvládnou ruku.

Ostatní se vzpamatovali a protože zbraně neměli, začali se shýbat aspoň pro kameny; bylo jich tu kolem dost. Olda s Máňou ale na nic nečekali a zmizeli v bráně. Vynořili se poblíž londýnského paláce a hned zamířili k teleportu.

»Máňo, že oni si nás až doteď'ka pletli se svými d'ábelskými kolegy?« sděloval jí Olda, osvícený náhlým poznáním.

»Vypadá to tak!« udiveně kroutila hlavou.

»Alexijev jim vlastně tvrdil jen to, že jsme od konkurence a to je pravda,« dodal Olda. »Myslel to ale jinak než oni!«

»To je ale průšvih!« řekla Máňa. »Viděl jsi, jak se změnili, když jim to došlo? Ted' už tam mezi ně nemůžeme. Koledovali bychom si o výstřel ze zálohy.«

»Měli jsme jim tu pistolku sebrat,« napadlo Oldu, ale napadlo ho to pozdě.

»To už je nejspíš jedno,« utěšovala ho Máňa. »I bez ní by nás zezadu bacili kamenem. Musíme to ale říci Ivovi! Někoho by to mohlo nepříjemně překvapit.«

Z teleportu vyšli v mělnickém paláci. Dobrodružství tentokrát skončilo dobře, ale oba o tom pořád přemýšleli. K Alexijevově kanceláři to naštěstí neměli daleko a za chvíli už seděli oba dva proti němu.

»Je to změna k horšímu, ale nedalo se čekat, že v omylu setrvají věčně. Nechal jsem je při tom, ale jednou jim to dojít muselo,« podotkl Alexijev s nejasným úsměvem.

»Ale jak je budeme zásobovat?« ptala se Máňa. »Mohli by si na nás počíhat, vypadali dost vztekli!«

»Poslyš, Oldo, neměl bys v zásobě nějaký svět, kam bychom je mohli uklidit?« napadlo Alexijeva. »Nějaký vhodnější k životu, kde by jim nehrozilo zmrznutí, jako v Sibérii. Léto tam končí jako na Zemi, v zimě tam bude k nevydržení.«

»Měl bych jich víc,« zachmuřil se Olda. »Ale mají společnou nevýhodu, jsou v dosahu d'áblů. Mohli by je najít a vysvobodit. Když říkáš, že by d'áblové neměli tušit, jak je to s jejich zmizením, pak jsou nám tyhle světy na nic.«

»A jinde?« zeptal se Alexijev.

»Mohl bych pár světů prozkoumat,« navrhl Olda. »Aby se tam nedostali d'áblové, musel bych pokračovat do neznáma. Podle toho, co mi Bísíája ukazovala, bude nejspíše hrozen světů s Útočištěm oddělený od našeho pozemského venušskými vazbami. To by znamenalo, dokud některou nepoužijeme a nevrátíme se do naší oblasti, d'áblové se na nás nedostanou. Problém je s bakteriemi. Podle zkušeností Ogdurů mají venušské světy nebezpečné, agresivní bakterie. Ale měl bych nápad, co s tím.«

»Povídej!« vybídl ho Alexijev.

»Upravíme si velkou kovovou nádrž, odolnou proti bakteriím,« přednesl mu Olda svou vizi. »Musí mít odolné stěny bez oken a dveří. Dovnitř dáme pár zdejších telepaticky řízených kamer, hodí se k tomu nejlépe. Můžeme tam umístit i nějaké vzorky, ať vidíme, jak to na ně působí. Uvnitř nakrátko otevřeme bránu do dalšího světa. Buď tam žádné nebezpečné bakterie nebudou a můžeme tam jít. Nebo budou tamější mikroby žravé, pak tam nepůjdeme a spálíme je pomocí *xeri*. Už dřív jsem si

zjistil, že *xeri* není elektřina, takže prožahne i skrz ocel, ani na to nemusím vidět. Kdyby ani to nestačilo, sterilizujeme nádrž rozežhavením. Žádné bakterie nevydrží pět set stupňů Celsia, to si ještě pamatuji od Bísíáji.«

»Bísíája měřila teplotu ve stupních Celsia?« pochybovala Máňa.

»Tak tedy tisíc *laifélu*,« dodal rychle Olda. »Ogdurové mají jiné jednotky, já ti je rovnou přepočítávám. Copak to nevíš?«

»To vypadá rozumně,« přemýšlel Alexijev. »První podmínkou je, že nesmíme dovolit cizímu agresivnímu životu proniknout na naše světy, ale proč bychom se měli vzdávat dalších výzkumů? Problém ale vidím jinde. Dejme tomu, že zkouška dopadne dobře. Půjdeš tam, ale na místě zjistíš, že se ty nejhorší bakterie zdržují někde pohromadě a napadnou tě, až když se jim dostaneš na dosah.«

»Když jsou někde opravdu nebezpečné bakterie, že na ně ani *xeri* nestačí, pak jsou prý všude,« uklidňoval ho Olda. »Samozřejmě bychom se měli nějak pojistit.«

Dohodli se tedy, že se spojí s Vítkem a ten jim udělá bezpečný keson na zkoumání cizích světů. Zjistit, kde se Vítek nachází, bylo věcí okamžiku. Vítek neuměl směrovaně telepatovat se dvěma najednou, takže se vypravili za ním.

»Měli bychom si vzít skafandry,« navrhl Vítek. »Zdejší lidé je kdysi k výzkumu vesmíru používali, než zlenivěli a vykašlali se na to.«

»Skafandry mají nevýhody,« namítal Olda. »Proti nejhorším baktériím skoro nechrání, ty si s gumou snadno poradí. Ale dejme tomu, že by vydržely. Skafandr se ti ale v cizím světě z vnější strany zamoří a jak to ze všech záhybů dostaneš?«

»Horkem!« navrhl Vítek. »Když zjistíme nejhorší bakterie, spálíme je v kesonu a s tím vesmírem skončíme. Ve skafandru se vypravíme jen do světů se slabšími bakteriemi. Ty zase nepřežijí tři sta Celsia. To skafandr vydrží.«

»Jak to víš?« nedůvěřoval mu Olda.

»Je to můj obor, patří to do techniky,« řekl Vítek.

»Dobře, jak dlouho ti to bude trvat, než to ze zdejších robotů vymámíš?«

»Pět minut,« řekl Vítek. »Skafandry můžeme mít ihned, ty si pamatují. Keson bude tak jednoduchý, že jej naprogramuji, než se otočíš.«

»Můžeš tedy začít,« řekl Olda. »Aby bylo jasno, nejprve podnikneme výzkum pomocí kesonu, pak se skafandry a nakonec bez nich, zato s Čertem. Ten je na průzkum cizích světů nepřekonatelný.«

»Myslíš?« odfrkl si Vítek.

»Mám to vyzkoušené,« řekl Olda klidně. »Psí čich a instinkty jsou k nezaplacení. Přičti si jeho inteligenci a nemáš lepšího průzkumníka!«

Vítek už nic neříkal, ale za čtvrt hodiny stála v malém údolí dva kilometry od mělnického paláce třímetrová kovová krychle, vybavená jak Olda žádal: telepatickými kamerami, miskami na vzorky a velikými, dosud studenými žárovými tělesy.

»Kolik dáme udělat skafandrů?« zeptal se Vítek Oldy, když se chlubil výsledkem.

»Nejprve vyzkoušíme keson,« řekl Olda. »Skafandr nám stačí jeden, nebudeme radši moc riskovat.«

»Dobře, ale půjdu tam já,« řekl Vítek.

»Nepůjdeš,« opáčil klidně Olda. »Půjdu tam já, ty nemáš *xeri*.«

»To je co?« zarazil se Vítek.

»To je zase pro změnu něco biologického,« řekl Olda. »Dokáže to na tobě spálit všechny bakterie. K léčení to ale není nutné, takže to všichni nemají.«

»Já to ale mám, že?« přihlásila se Máňa.

»Ty to máš,« souhlasil Olda. »Ale pokud vím, kdysi jsi mi tvrdila, že s tebou nemám na průzkumy cizích světů počítat.«

»To tě tam máme pustit samotného?« naježila se. »To nemyslíš vážně! Co kdyby se ti tam něco stalo?«

»Jisté riziko tu bude vždycky,« odvětil Olda.

»Zmenšíme to riziko tím, že tam půjdeme všichni tři,« řekla Máňa odhodlaně.

»Vítek chce jít také a jistě tam nebude jen překážet.«

»Nemá *xeri*,« připomněl jí Olda.

»A proč vlastně nemá *xeri*?« vyjela si na něho. »Proč jsi to nedal všem?«

»To ti povím někdy jindy!« zarazil ji směrovanou telepatí.

»Proč?« odpověděla mu stejně tak skrytě.

»Nech mi aspoň nějaké tajemství!« požádal ji velice naléhavě a směrovaně.

»Pro léčení to nebylo nutné!« opakoval normálním hlasem, aby to slyšel i Vítek. Máňa pochopila, že si o tom nepřeje mluvit, ale nechtěla to vzdát.

»Můžeme ho snad pomocí *xeri* zbavit bakterií my dva,« řekla.

»Teoreticky ano, můžeme,« souhlasil. »My dva ho snad vzkřísíme.«

»Chceš tím říci, že by mu to mohlo ublížit?« podívala se na něho.

»Ano. A už se na to neptej!« požádal ji.

»No dobře,« zastavil jejich hádku Vítek. »Když je to tak, budu se držet stranou. Aspoň do doby, než se to vyřeší s tím... s tím *xeri*.«

Mezitím se postavili k velikému televizoru, který sem od místních robotů vyžádal Vítek. Obraz ukazoval vnitřek kovové, slabě osvětlené krychle.

»Můžeš začít!« obrátil se Vítek na Oldu.

V krychli se objevil oválný otvor do sousedního světa. Ale současně se tudy do krychle vevalilo jakési řídké bahno a rychle se plazilo po kovových stěnách vzhůru.

»Hele, je to živé!« vzdychl si Vítek. »Ale nějak moc rychlé!«

V té chvíli obraz cosi překrylo a televizor zhasl.

»Zruš bránu!« navrhl Vítek zklamaně Oldovi. »Budeme to muset sterilizovat.«

Olda zrušil bránu a pokusil se prosvítit vnitřek krychle modravými plameny *xeri*. Občas přesáhly ven, podobaly se Eliášovu ohni. Vítek s Máňou to pozorovali mlčky, občas mrkli na obraz televizoru.

»Málo platné, nestačí to!« řekl po chvíli Vítek. »Pomůže jen žár.«

»*Xeri* asi zničilo kameru,« řekl Olda, ale svolil, aby Vítek zasáhl tím nejjednodušším způsobem. Jistota byla přednější.

Za deset minut se obrovská kovová krychle rozžhavila do červena, další hodinu potom chladla. Celou tu dobu byli jako na trní. Konečně Vítek robotům nařídil prořezat do kovové krychle otvor, kterým by se dalo nahlédnout, případně i vlézt

dovnitř. Olda se těšil, že konečně uvidí nějakého zdejšího robota, ale nedočkal se. Po kovovém plášti krychle zakroužila oslnivě bílá tečka a vzápětí veliký kruh vypadl na zem, kde plácl do měkké hlíny.

»Počkej, může tam být jedovatý nebo i žíravý plyn!« zadržel Olda Vítka. Máňa se držela pro jistotu zpátky sama.

Chvilí čekali, ale pak se postupně přiblížili až ke krychli. Vítek si nenechal přebrat prvenství a opatrně si dovnitř posvítit baterkou.

»Je tam všechno jako pokryté uhlím,« popisoval co spatřil.

Pak se vsoukal dovnitř, aby přinesl kameru.

»Křupe to pod nohama,« hlásil zevnitř. Jeho hlas zněl jako ze sudu, ostatně to nebylo daleko od pravdy. »Kamera je tím taky pokrytá. Zkusím to z ní olámat, dívejte se, jestli se neobjeví obraz.«

»Kdepak, ani zdání!« odpověděla mu Máňa od televizoru.

Vítek vystrčil ruku s kamerou ven a Olda ji převzal, byla ale zničená. Nepřežila modravý oheň *xeri*, nebo ji spálil žár.

»Kameru můžeme vyměnit,« utěšoval Oldu Vítek.

»To sice ano, ale nedozvěděli jsme se, jestli to spálilo *xeri* nebo žár,« odvětil nahněvaně Olda. »S ohněm to trvá déle.«

»No a co?« odsekla Máňa. »Do cizích světů nechodíme každý den. Hodina čekání nás nezabije. A když Vítek udělá těch zkušebních krychlí víc, můžeme se motat kolem dalších, zatímco první budou chladnout.«

»Ba ne,« řekl zamyšleně Olda. »Celé je to špatné. Řekl bych, že se vyplatí předem se nad tím trochu zamyslet.«

»Jak to myslíš?« zpozorněla Máňa.

»Ogdurové tvrdí, že venušské světy bývají nebezpečné,« uvažoval Olda všesměrově telepaticky, aby mu rozuměl i Vítek, montující v krychli nové kamery a osvětlení.

»Proč tu tedy jsme?« nadhodil Vítek.

»Naše Útočiště je výjimka, bílá vrána mezi venušskými světy,« pokračoval Olda. »Jiné už takovou výjimkou nebudou, všechny budou nebezpečné. Leda bychom měli kliku na další bílou vránu, ale nespoléhal bych se na to. Marsické světy budou k životu vhodnější, ale příliš studené. Raději bych rovnou zkusil další vazby.«

»Těch moc nebude,« namítal z krychle Vítek. »Tahle sluneční soustava má jen Venuši, Zemi, Mars a jednu nepříliš velkou planetu za Marsem, ale Jupiter to není ani podle velikosti, ani podle oběžné dráhy. Začal jsem jí říkat Faeton. Tak kdysi nazývali pozemští hvězdáři hypotetickou planetu mezi Marsem a Jupiterem, podle dávných teorií rozpadlou na asteroidy. Tady chybí Jupiter, ale zato je tu Faeton.«

»Ty ses tady zabýval hvězdářstvím?« zeptala se ho nedůvěřivě Máňa.

»Ne,« odvětil Vítek. »Jen jsem se zeptal zdejších robotů.«

»Ty pozemské teorie o Faetonu jsou příliš staré a překonané,« opáčil Olda. »Ale budiž, Faeton. Co takhle zkusit jeho vazby?«

»Neříkal jsi něco o nebezpečných Jupiterských světech?« starala se Máňa.

»Faeton není Jupiter,« řekl Olda. »Slyšela jsi, že je mnohem menší. Ostatně – budeme to beztak zkoušet pomocí krychle!«

»No dobře,« ustoupila nabručeně Máňa. »Prašť jako uhoď!«

Zatímco čekali na Vítka, připravili Olda s Máňou další sadu vzorků. Držáky plné misek pak podali do krychle Vítkovi. Jakmile vylezl ven, dal uzavřít otvor, ale roboti to opět udělali aniž by se objevili.

»Jak to vlastně dělají?« zajímala se Máňa, když se kovový kruh vznesl, zapadl do otvoru a jiskra jej přivařila, takže ani nebylo znát, kde se před chvilkou nacházel.

»Jako my,« pokrčil rameny Vítek. »Ovládají docela slušně antigravitaci.«

Olda se zaměřil na Faeton. Tato vzdálená planeta byla kdesi pod obzorem, ale idarchon ji podle energie vycítil a dovolil se na ni zaměřit slýribem. Pak Olda nakrátko otevřel bránu a všichni tři se shlukli kolem obrazovky.

»Je tam nějaká džungle,« konstatoval Vítek.

»Ano, ale divná,« dodala trochu zaraženě Máňa. »Všechny rostliny jsou tam nějak moc do červena.«

»To by nevadilo,« řekl Olda. »Kanárkov je žlutý a docela to tam ujde, Ultramarín je zase do modra a rostou tam dobré sladké spirálky... Uvidíme, co na to vzorky.«

»Zatím se s nimi nic neděje,« řekla Máňa rozmrzele.

»To by bylo naopak dobré,« povzbuzoval ji Olda. »Měli bychom to nechat chvíli působit a začít se bát, jen kdyby se vzorky zkazily moc rychle.«

»Jakou chvíli máš na mysli?« zeptal se věčně Vítek. »Pět minut – hodinu – den?«

»Řekněme čtvrt hodiny,« plácl naslepo Olda. »Bísíája otestovala za noc dva světy. A to se tam vždycky stačila pořádně porozhlédnout, aby zjistila co se dá.«

»Nemáme její možnosti,« připomněl Vítek. »Ale ta čtvrt hodina se mi zamlouvá, vypadá přijatelně a logicky.«

Čekali tedy ještě chvilku.

»Mám objednat skafandry?« nadhodil Vítek.

»Ani ne,« prohlížel si Olda pozorně obraz zevnitř krychle. »Nespořádalo to ani agar, zřejmě vystačíme s *xeri*. Půjdeme tam všichni i s Čertem.«

»Zavolej ho tedy,« souhlasil Vítek.

»Už se stalo,« vzdychl si Olda. »Vždycky mi připomeneš něco, co tak jako tak dělám.«

»Promiň, ale nejsem vševědoucí a nezachytávám tvoji směrovanou telepatii s Čertem. Když něco vyjednáš směrovaně, měl by ses ještě obtěžovat a uvědomit o tom své kamarády, když se jich to týká, nemyslíš?«

»Za chvilku bude tady,« ujišťoval tedy všechny Olda. »Vrací se s Apinou a štěňaty z výletu do Brazílie.«

»Hezká dálka!« podotkla Máňa.

»Jak se to vezme,« usmál se Olda. »Vrátí se tak rychle, jak to stihnou k nejbližšímu teleportu. Vida ho, už je tu!«

Nad údolíčkem se objevil letící pes a bez nejmenšího zdržování a kroužení zamířil přímo k nim. Přistál a zaujal předepsaný psí postoj **Sedni**.

»Kam půjdeme?« zeptal se všesměrově. »A to půjdeme všichni?«

»Všichni,« přikývl Olda. »Vyčíhli jsme si nejbližší svět, chceme vidět, jaké to tam je.«

»Nejbližší?« sklonil Čert hlavu na stranu. »Nejbližší je přece Země! Když nepočítám ty sousední venušské, ale těm bych raději nevěřil.«

»A máš pravdu, jenže jeden docela slušný jsme našli vedle marsického, kde jsou tamti d'áblovi poskoci.«

»Marsické světy bývají studené,« zavěťřil psík. »Často jsou tam zemětřesení a smrdí tam síra, to není nic pro psy. Víš, jak nesnáším silvestrovské rachejtle! Sousední svět je asi jediná klidnější výjimka.«

»Až to uvidíš, posuzuj!« usadil ho Olda. »Docela nás bude tvé mínění zajímat. Už jsme tam byli, ale vezmeme tě jako znalce.«

»Jako znalce?« zajiskřila psí očička.

»Jo, znalce,« opakovala to i Máňa. »Byl jsi na více světech než my tři dohromady, číchal jsi všelijaké věci, prostě ti věříme. Jsi náš expert na cizí světy.«

»To se rozumí, že nezklamou!« vypjal se psík. »Můžeme jít!«

Olda se zaměřil na Faeton a otevřel bránu do červeně tónovaného světa.

»Expert jde jako první!« štěkl Čert a proskočil branou. Nedopadl ale na červený mech, či co to bylo, vznášel se půl metru nad tím. Zatočil se jako káča, aby mohl číchat vzduch ze všech stran, chvilku věťřil a pak se ještě jednou rozhlédl.

»Jsou tu kolem nějaká zvířata,« řekl. »Pojďte, ale opatrně a připravte se vzletět, kdyby se nechovala přátelsky. To se podle čichu poznat nedá.«

Vletěli za ním postupně všichni tři. Olda zrušil bránu a vznesli se do výšky, aby se rozhlédli po okolí.

»Jak jsem štěkl, jsou tu zvířata s pěkně silnou kůží!« připomněl Čert své zásluhy, když nedaleko spatřili něco jako nosorožce bez rohů na nose.

»Vypadají mírně,« soudil Olda. »Nezdá se, že by toužila po naší krvi.«

»Nejsou to dravci,« ujistil je Čert. »Musely by tu vonět nějaké zbytky, třeba kosti. Nic takového tady široko daleko není.«

»Dobrá, co teď?« zeptala se Máňa.

»Podíváme se, co tu kde roste,« navrhl Olda.

Rozletěli se rovnou za nosem. Směr letu nerozhodoval, krajina vypadala do všech stran stejně. Na rozdíl od Čech tu bylo víc vody. Pod nimi plynula mozaika nevelikých ostrovů, ale moře mezi nimi bylo poměrně málo, průlivy nebyly příliš široké, ze všech ostrovů bylo vidět na sousední.

»V té vodě něco velkého plave!« upozorňovala ostatní Máňa.

»Drž se raději výš!« varoval ji Olda. »Jednou po mně takhle vyjela obrovská dravá velryba, měla tlamu jako můj pokojík na Zemi, tak tak jsem jí uletěl.«

»Tak to nebyla velryba!« opravila ho Máňa. »Velryby tak velké tlamy nemají.«

»Čoveče, holka!« vzdychl si Olda. »Kolikrát ti mám vykládat, že v cizích světech není *nic* úplně stejného s tím, co známe ze Země? **Vždycky** musíme použít

jen nejbližší možný pojem, jinak se nikam nedostaneme. Pozemské velryby znám aspoň z učebnic, je mi jasný, že to není stejný, ale jaké jiné přirovnání mám použít na mořského tvora, velkého jako fotbalové hřiště? Ještě že jsou na Zemi velryby a můžeme je k tomu monstru aspoň trochu připodobnit!«

»Tak bys měl aspoň říkat **jako velryba**,« navrhla Máňa trochu dotčeně.

»A slůvko **jako** se stane naším zaručeně nejčastějším pojmem,« namítal Olda. »Nebylo by jednodušší ujasnit si jednou provždy, že všechno, co existuje mimo Zemi, je pozemským pojmem jen vzdáleně podobné?«

»To je fakt,« přidal se k němu Vítek. »Nebudeme si to komplikovat. Nesmíš být taková puntičkářka, Mančo!«

»Jak myslíte!« urazila se Máňa.

Letěli pak chvíli potichu, ale dlouho to nevydrželi.

»To je ale žraloků!« ukázal nadšeně dolů Vítek. »Je jich tam celé hejno!«

»A ještě větší hejno ryb před nimi prchá,« dodal Olda také tak vzrušeně. »Koupání bych si tam ale hrozně rychle rozmyslel!«

»Já ne!« řekla Máňa. »Vidíte tu nádhernou lagunu uprostřed ostrova? Tam nejspíš žádné žraloky nevidíte! Jak by se tam dostali?«

»Půjdeme si tam zaplavat?« navrhl Vítek.

»Nevyšiluj!« zpražila ho Máňa. »Jsme tu poprvé, ještě jsme se nerozkoukali a ty chceš do vody? Co když jsou v té laguně dravci, třeba něco jako piraňi? Shora všechno vidíš jako na dlani, ale ve vodě si jich všimneš až když tě začnou trhat na kusy!«

»Dobře, někdo může zůstat nahoře hlídat,« navrhl bezelstně Vítek.

»Ale kdo?« uvažoval Olda. »Ačkoliv, je to vlastně jasné. Máňa lagunu viděla jako první a kromě toho, nenecháme snad dámu hlídat, ne? A my dva si o to hlídání buďto střihneme, nebo si hodíme korunou.«

»Stříhat si nemusíte a kdoví, jestli vůbec máte korunu,« odfrkla si Máňa. »Hlídání беру na sebe dobrovolně, beztak se mi do vody nechce!«

»No počkej!« zarazil se Olda. »To snad nemyslíš vážně! Hlídat musí někdo z nás! Přece nechceš, aby dáma hlídala a džentlmeni se rochnili ve vodě. To radši беру hlídání dobrovolně a vy dva můžete do vody.«

»Můžeme hlídat spolu,« trvala na svém. »Já se koupat nebudu!«

»Ale proč?« nechápal Vítek. »Na hlídání stačí jeden a nechápu, proč by sis to odříkala, když se Olda sám nabízí?«

»Protože se mi do vody tak jako tak nechce!« tvrdohlavě opakovala Máňa. »Nutit mě nemůžete! Jestli Olda trvá na tom, že bude hlídat, prosím. Ale já se na to budu dívat shora.«

»Takže koupání nebude!« řekl Vítek. »To by byla zábava! Jako v márnici, kdybyste se na mě koukali svrchu! Koupat se můžeme pohodlněji a bez nebezpečí v Útočišti, je tam lidí jako maku a je to zábavnější!«

»Takže to tady vlastně nepotřebujeme,« řekl zklamaně Olda. »A takový nádherný svět necháme darebákům!«

»Jenže tady budou ve vyhnanství,« ušklíbl se Vítek. »Měli bychom jim sem dodat aspoň pár mobilních buněk, aby nemuseli bydlet v jeskyni.«

»Mohl bys je vymyslet, ne?« navrhl Olda.

»Jó, celej žhavej!« odfrkl si Vítek. »Snad abysme se podívali, co se tu dá najít k snědku! Jinak jim sem budeme muset denně dopravovat zásoby. To by byla výhra! Hledáme snad svět, kde by přežili i bez nás, ne?«

Olda ani Máňa na to neřekli nic. Mlčení je taky souhlas. Mezitím přeletěli nepřilíš široký průliv. Většina ostrovů byla plochá jako deska a rostly na nich jen palmy, ale další ostrov byl členitý, kopce byly na něm vyšší a zdálo se, že na něm rostou celé pralesy. Bylo tu i víc zeleně než na ostrovech, kde převládaly červené palmy.

»Podívejte se!« ukázala tam Máňa. »Ten vysoký ostrov vypadá jako jediný sopečný mezi korálovými. A vidíte ty palmy? Roste na nich určitě víc plodů než těch pár chlapů spotřebuje.«

»Zdá se mi, že máme vystaráno,« řekl Olda.

»Zapomínáš, že neumějí létat!« vmetla mu hned výčitku.

»Můžeme jim to trochu usnadnit,« přemýšlel Olda. »Opatříme jim na to stupačky, kdysi jsem je viděl, leze se v nich po sloupech docela dobře.«

»Nechal bych jim raději vznášedlo,« řekl Vítek. »Na Útočišti je kdysi používali, nejsou veliká a lítají spolehlivě. Problém je, že potřebují dobíjet baterie. Když jim zasázíme políčko naftovníků a přidáme agregát na zpracování, mohlo by jim to stačit.«

»Můžeme jim nechat oboje,« řekla Máňa. »Kdyby si všechnu naftu vyplýtvali, ať na palmy lezou pomocí stupaček.«

»Dobře, s tím bychom měli začít,« souhlasil Olda. »Zpočátku je budeme muset tak jako tak kontrolovat, aby nechytli nějakou místní nemoc. Na nás si zdejší bakterie ani nevrznou, ale na ně... měli přece nemocného už předtím.«

»Tím je to vyřízeno!« řekl Vítek. »Vracíme se, nebo to tu ještě trochu obletíme?«

»Nebudeme to odkládat,« rozhodl Olda. »Ty, Vítku, připravíš agregát, vznášedlo a raději i ty stupačky. Zvládneš to sám, nebo ti s tím máme pomoci? My vezmeme sazenice.«

»Nech to na mě,« mávl rukou Vítek. »Takové drobnosti dělám s roboty na Útočišti levou rukou a ani se na to nemusím probudit.«

Vrátili se do Útočiště, Olda s Máňou se od Vítky oddělili a spěchali na políčka. Za chvíli měli veliký koš sazenic a s lopatkou se vrátili do načervenalého světa.

»Nazval bych to tady *Ďábelské ostrovy*,« řekl Olda. »Na Zemi už jedny jsou, ale až tady budou mít tu správnou významovou náplň. Máme snad právo pojmenovat, co objevíme.«

»Snad se to bude líbit i Vítkovi,« uvažovala Máňa. »Má do toho taky co mluvit, když je objevitel.«

Vypravili se na jeden Ďábelský ostrov, aby zasázeli sazenice naftovníků. Olda vytrhal na vybraném místě plané keře. Dělal to očima, bez náradí, a i když byl na konci zadýchaný, pohled na rozsáhlé pole v něm vzbuzoval oprávněnou hrdost. Ani by se věřit nechtělo, že to dokázal takový kluk! Máňa začala od kraje pomocí nevelké lopatičky sázet, ale brzy se začala častěji narovnávat, její záda nebyla na takovou námahu zvyklá. Olda od ní převzal lopatičku a vyráběl jamky, Máňa sázela. Na závěr zaletěli s velikou konví pro vodu k jezírku, neboť Máňa tvrdila, že mořská voda není k zalévání vhodná.

U večere se sešli s Vítkem a zeptali se ho, jak je daleko.

»Mám to,« odvětil lakonicky. »Dům budoucnosti. Vpředu bude vchod, vzadu se sypou do násypky plody naftovníků. Všechno je tam na elektřinu a přebytek může sloužit k nabíjení vznášedla. Necháme jim jedno pro všechny, nebo každému jeho vlastní?«

»Ty bys je rozmazloval!« okřikla ho Máňa. »Jedno jim postačí.«

»Jak ten tvůj dům budoucnosti řeší vodu?« zeptal se věcně Olda.

»Zatím nijak,« odvětil Vítek. »Potrubí ani čerpadlo není problém, jen studna chybí.«

»Nebo dostanou pár kanystrů, ať si chodí k prameni!« řekla sveřepě Máňa. »Uvědomte si, co ti chlapi chystali! Atomovou bombu do nemocnice, tyfus mezi lidi... Má to být pro ně kriminál, nebo zasloužená dovolená?«

»Jsem spíš pro kriminál,« souhlasil váhavě Olda. »Ačkoliv ještě nebyli odsouzení!«

»Moc se mi líbila jedna ruská knížka, kde byl ve vyšetřovací vazbě Kostěj Nesmrtelný,« usmál se Vítek. »Vyšetřování jeho nekonečných zločinů mělo být nekonečně dlouhé, takže ten darebák měl svůj nekonečný život strávit v nekonečném kriminále.«

»Tohle my neřešíme!« opáčil zprudka Olda. »Jde nám o to, abychom je nemuseli hlídat. Toužíš stát se bachařem? Já ne. Pustit ty chlapy na svobodu nemůžeme, byli by nebezpeční, ale nesmíme je nechat zemřít hlady. Prý je snadné překročit hranici mezi spravedlivým trestem a nelidským týráním. Co já vím, na pusté ostrovy vysazovali lidi piráti, nebude to asi legrace.«

»Dáme si pozor,« slíbila Máňa.

Ještě téhož dne přestěhovali Vítkův výtvar na největší Ďábelský ostrov.

»Ďábelské ostrovy!« liboval si Vítek. »Vždycky pro mě byly zlověstně tajemné. Četl jsem knížku Motýlek a držel jsem palce tomu Francouzi, co ho tam věznili a on jim utekl.«

»Tihle neutečou,« odvětil suše Olda. »Z ostrova by to ještě šlo, ale nemají kam. Dostali by se z bláta do louže.«

»Tohle bláto jim může být milejší než ty louže okolo,« mínila Máňa. »Vzpomeňte si na ty spousty žraloků!«

Ustavili mezitím obytnou buňku a vypodložili ji kameny, aby se nekymácela.

»Nevezme ji nejbližší vichřice?« staral se Olda.

»Okolní stromy nevypadají, že by tu byly časté vichřice,« soudil Vítek. »Spíš mě zajímá, kde je tady nějaká voda?«

»Pramen čisté vody je asi kilometr odsud,« řekla Máňa. »Z výšky je to dobře vidět, do moře z něj teče potůček. Na vodu jim stačí veliká putna. Nošení vody je nezabije, aspoň budou mít co dělat.«

»Tady vzadu jsem jim udělal malou kůlničku,« ukazoval kamarádům Vítek. »Dal jsem jim sem rovnou metrů plodů naftovníku, aby měli do začátku, než sklídí první úrodu.«

»Koukám, že tu jsou i nějaké motyky, lopaty a konev,« pochválil ho Olda.

»Ještě jim tu nechám vodní čerpadlo, kotouč plastového potrubí se zalisovanými vodiči a návod, jak všechno uložit do země a zapojit,« uvažoval Vítek. »Mohou si ušetřit nošení vody v putně.«

»To už není rozmazlování, když si to budou muset sami dokončit.« hájil to před přísně se tvářící Máňou i Olda. »Kdyby jim došla nafta, nebudou mít elektřinu a budou muset beztak nosit vodu postaru.«

»Dobře,« ustoupila Máňa. »Když to bude záležet na jejich snaze... můžeme jim to i přát. Ale žádné další rozmazlování! Žádný televizor, ani kafičko až do postele!«

»Televize tu beztak žádná nevysílá a kafičko? Leda bys jim to sem chodila vařit, ale to je dost nepravděpodobné,« zasmál se Olda.

Na nevelkém stole v buňce zanechali dopis, kde jim Olda napsal, aby si nedělali falešné naděje, že by je v brzké době někdo vysvobodil.

»Jak jste správně pochopili, patříme k úplně odlišné konkurenci, šefovská dohoda tedy nepřipadá v úvahu. Pro vás to bude znamenat nedobrovolné vyhnanství. Nemůžeme si dovolit pustit vás zpátky, dokud nezajistíme bezpečí pro naše lidi, mohli byste je ohrožovat. Jak jsme zjistili, tento svět je mimo dosah techniky vašich bossů. Je skoro vyloučeno, aby vás zachránili a ještě méně pravděpodobné je, že byste odešli vlastní silou. Nezbyvá vám nic jiného než se tu zařídit na dlouhodobější pobyt.«

Na závěr jim pečlivě sepsali, jak mohou získávat potraviny a co si mají sami dokončit.

»Myslím, že jsme pro ně udělali víc než bylo nutné,« usoudila Máňa. »Aspoň nebudou mít důvody ke stížnostem.«

»Hlavně si nemají kde stěžovat,« ušklíbl se Vítek. »Není tu ani ta lampárna!«

Vrátili se tedy k Alexijevovi a seznámili ho s tím, co do této chvíle udělali.

Alexijev se na ně podíval uznale.

»Docela dobrý!« souhlasil. »Přestěhujeme je tam hned? Seženu pár chlapů...«

»Stačíme na ně sami,« mávl rukou Vítek. »Přibral bych na to Pepču a Cilku s Jirkou, když budou mít zájem.«

»Podívej, Vítku,« zvažněl Alexijev. »Nebude to legrace. Ti chlapi nejsou žádná jehňátka, už se vás přece pokoušeli zavraždit!«

»To víme,« odvětil Olda. »Nemají ale žádné strojky na ovlivňování lidí, budeme muset uhlídat jen jednu pistoli. Když tam přiletíme neviditelní...«

»Říkal jsi, že tě ďáblovi pomocníci viděli i neviditelného!« připomněl mu Alexijev.

»Jo, ale infraprístrojem,« řekl Olda. »Ten jim ve dne není nic platný. Navíc si myslím, že tam žádný nemají.«

»Dobře,« přikývl Alexijev. »Ale poletím tam s vámi aspoň já. Docela mě zajímá, jak se vám to podaří dokončit. Nebudu se vám do toho míchat, leda kdyby vám něco nevyšlo. Umím být taky neviditelný a určitě jim nejprve seberu tu zbraň.«

»Já bych jim tu pistoli ponechal,« mínil Olda. »Jen trochu... odborně znehodnocenou. Necháš to na mě?«

»Když zaručíš, že jim nebude nic platná...« dal si podmínku Alexijev.

»Za to ručím hlavou!« dušoval se Olda.

Alexijev tedy nic nenamítal a Vítek zavolal směrovaně Pepka, Máňa Jarču a Olda Jirku Rovného s Cilkou. Nikdo z nich neodmítl, zakrátko se všichni čtyři přihnali vzduchem, aby nepřišli pozdě.

»A nás pozvete až když máte všechno skoro hotový?« zaškaredila se na Oldu Cilka.

»To máš těžký,« ošival se Olda. »Na vsi chodila parta společně a co dělal jeden, dělali všichni. Tady máme partu menší. Možná je to chyba, ale nutit nikoho nemůžeme, parta je buď dobrovolná, nebo nemá smysl! Měla by ses méně držet stranou, nemyslíš?«

Trochu jedovatě narážel na Cilčinu neochotu ke společným akcím, ve kterých by neměla hlavní slovo jako na vesnici.

»Proč jsi nám ale nic neřekl?« vyčetla mu Cilka.

»Nevypadalo to zpočátku důležité,« ospravedlňoval se Olda. »Máňa si jen vzpomněla, že jsme tam ty darebáky ponechali osudu. Ostatní už se z toho vyvinulo.«

»No dobře,« vrčela Cilka. »Připisuju ti bodík, že jsi na nás nezapomněl úplně.« Bylo to od ní vyloženě smířlivé.

Do Londýna doletěli všichni pohromadě teleportem. Konvertovali se na marsický svět a jako neviditelní pokračovali k jeskyni.

Záře z otevírané brány ďábelské slouhy vyburcovala, ale naštěstí trvala příliš krátce, než aby jim poskytla orientaci, kde a co se děje. Všichni čtyři vyběhli před jeskyni, ale venku nic neviděli. Chlap v ošuntělém modrém společenském obleku držel v ruce pistoli, ale nerozhodně jí mířil nalevo a napravo, pořád nikoho neviděl.

»Nechte mi ho!« pomyslel si slabě Alexijev.

Byli ještě mimo dosah všesměrové telepatie, ale chlapem to trhlo, přece jen mohl něco zachytit. Všesměrová telepatie mu ale neposkytla žádný směr.

Nerozhodně se obrátil nalevo, pak napravo.

Najednou zařval bolestí a vztekem. Pistole mu vylétla z ruky, opsala plochou parabolou a skončila na zemi před jeskyní. Chlap v modrém se tam vrhl, ale najednou se přímo před ním zhmotnila postava doktora Alexijeva s jeho vlastní pistolí v ruce.

»Jste naši zajatci!« oslovil zděšenou čtveřici.

V té chvíli se začaly kolem objevovat děti. Na první pohled příliš malé a slabé, než aby se mohly pustit do zápasu s urostlými chlapy, ale ten první pohled mohl být

mylný. Všechny na ně totiž mlčky mířily rukama s roztaženými prsty. Vypadalo to jako tichá hrozba.

»Andělé!« vykřikl nenávistně chlap v modrém. »Co po nás chcete?«

»Přemístíme vás jinam!« řekl stručně Alexijev. »Tento svět není vhodný k životu, také mu právem říkáme Sibérie. Teď je konec léta, to snad ještě jde, ale zimu byste tady nepřežili. Máme pro vás jiné ubytování.«

»Pochybuji, že budeme souhlasit!« zavrčel chlap v modrém. »A co když odmítneme?«

»Nepochybujte o tom, že na vašem souhlasu nezáleží,« opáčil klidně Alexijev. »My ten přesun uskutečníme, ať chcete nebo ne. Mládeži – jedeme!«

Všichni čtyři chlapi vykřikli překvapením a také trochu leknutím.

Nebylo divu. Vznesli se do výšky a obklopeni létajícími dětmi proletěli modrou elipsou, pak druhou. Jarča, Máňa, Cilka a Jirka je nesli očima, každý svého chlapa. Olda jim otevíral brány, Alexijev jen přihlížel, ale byl připraven zasáhnout.

Pepča s Vítkem zatím pobrali spací pytle a vše, co bylo v jeskyni. Dohnali ostatní právě když prolétali první vesmírnou bránou.

Pod vznášející se skupinkou bylo modré moře, ale vpředu bylo na obzoru vidět vzdálené souostroví, kam všichni mířili. Neletěli rychle, jen kolem sta kilometrů v hodině, to už jim ale vítr hvízdal v uších a bez telepatie by na sebe museli křičet.

»Kam nás to vlečete?« řval na ně chlap v modrém. Zdálo se, že byl v téhle partě hlavní osobou, ostatní ho aspoň nechávali jednat za všechny.

»Záleží na tom?« opáčil Alexijev. »Připravili jsme pro vás zajatecký tábor, přijatelnější než vaše dosavadní jeskyně.«

»Zajatecký tábor?« opáčil jízlivě chlap v modrém. »S ostatními dráty a s kulomety?«

»Nikdo vás tam nebude hlídat,« ujistil ho Alexijev. »Nepotřebujeme ostatní dráty, utíkat nemáte kam. A na co kulometry? Copak jsme jako vy?«

»Dodržíte aspoň Ženevské ko... konvence?« lapal po dechu šéfredaktor novin.

»Ne,« zavrtěl hlavou Alexijev. »Ty beztak nedodržíte nikdo. Nedodržovali byste je ani vy, kdyby se naše úlohy vyměnily. Nevím, jestli vás to potěší, ale budete tam mít snesitelné podmínky a bude záležet jen na vás, jestli se tam budete cítit mizerně nebo ne.«

»Jak to myslíte?« vyštěkl chlap v modrém.

»Jednoduše,« řekl Alexijev. »Děti vám tam zařídily domek jistě pohodlnější než jeskyně i než vězeňské cely. Pro začátek vám naplnily spižírnu, dodaly zásoby nafty i nějaké nářadí, ale dál už bude záležet jen na vás, jak se uживíte.«

Letěli teď nad drobnými korálovými ostrovy. Pod nimi bylo víc moře než souše, ale to se postupně měnilo, souše přibývalo. Občas se mezi plochými korálovými ostrovy objevovaly vyšší a obvykle i rozsáhlejší sopečné. Alexijevova parta si vychutnávala let i krásný pohled dolů, ale ďábelští měli hlavu plnou obav.

»Máme se žít sami?« křičel chlap v modrém. »To je nepřípustné! Ženevské konvence zakazují používat zajatce k otrocké práci!«

»Proto říkám, že je nebudeme dodržovat,« souhlasil Alexijev. »Otrocká práce to nebude, budete pracovat jen pro sebe, ani daně z toho nebudete platit.«

»A když pracovat nebudeme?«

»Budete o hladu,« pokrčil rameny Alexijev. »Domek je elektrifikovaný, ale elektřinu budete muset získávat z plodů naftovníků, vypěstovaných na poli. Kdyby přišlo, máte to bez práce, v suchém počasí postačí, když je jednou za týden zalijete. Když je ale necháte uschnout, budete bez nafty a tedy i bez elektřiny. Zasázíte si keře s jedlými plody, naftovníky, zkrátka co si vypěstujete, to budete mít. Na ulehčení sklizně palmových plodů, podobají se kokosovým ořechům, dostanete vznášedlo. Jestli umíte řídit automobil, naučíte se je řídit brzy, ale bez elektřiny létat nebude. Doporučil bych vám zbytečně nelétat, dokud nebudete mít dost nafty.«

»Vždyť to neumíme!« namítal redaktor.

»To je jednoduché, to zvládnete,« utěšoval ho Alexijev. »Olda s Máňou vám připravili vzorové políčko naftovníků. Zralé bobule poznáte podle toho, že zmodrají. Nějaké najdete i za domkem v kůlně. Semínka si můžete zasadit a políčko rozšířit, nářadí máte. Ale pamatujte si, snažte se. Děláte to pro sebe. Roste tady spousta užitečných plodin, hladý nezahynete. Nikdo vám ale nebude nic nosit až pod nos.«

Mezitím doletěli na místo. Jirka s děvčaty postavili zajatce na pevnou zem, ale zajatci za tu chvíli příliš přivykli beztížnému stavu, takže je v první chvíli neunesly nohy. Rychle ale vyskočili a obhlíželi neveliký domek, kde by měli podle všeho bydlet.

Vítek s Pepkem mezitím před ně složili spací pytle a batoh z jejich jeskyně.

»Tady máte, co je vaše!« kopl nezdvořile Pepek na zemi do spacích pytlů.

»Ještě tu pistoli!« natáhl nerudně ruku chlap v modrém. »Na lov zvířat!«

»Nebo spíš, abyste po nás stříleli?« ušklíbl se Alexijev. »Myslím, že jste to dokázali víc než dostatečně.«

»Půjč mi ji!« připomněl mu Olda. »Já jim ji vrátím.«

Alexijev mu zbraň opatrně podal, ale přitom ho telepaticky varoval:

»Opatrně, ať ji hned proti tobě nepoužijí!«

»Bez obav!« usmál se na něho Olda. »Řekl jsem, že jim nebude k ničemu!«

Oběma rukama zmačkal pistoli do kovové koule a hodil ji nejbližšímu zajatci k nohám. Jen na něho zděšeně vytřeštili oči, takovou sílu od něho rozhodně nečekali. O rezonančním efektu *xeri* neměli ani ponětí a nešlo jim proto do hlavy, jak to ten kluk dokázal.

»Zbraň nepotřebujete,« ujistil je Olda klidně. »Zvířata lovit nemusíte, beztak by vám za chvíli došla munice. V domku ve spíži máte pár salámů, na stole je dopis s návody, co s nimi můžete dělat. Ze semen se dají vypěstovat salámovníky. Chutnají jako pravý salám, ale jsou zdravější a rostou skoro tak rychle jako bambus. Už tento podzim byste mohli sklízet. Ve spíži najdete masohrušky, chutnají jako pečená kuřata. Není to sice maso v pravém slova smyslu, ale chutná to velice podobně. Na vašem místě bych nevyhodil ani jedno semínko.«

»Ty andělskej smrade!« vybuchl chlap v modrém. »Vážně doufáš, že tady budeme sázet nějaká přiblblá semena jako hnojaři?«

»Možností na výběr máte víc,« řekl Olda. »Bránit vám v ničem nebudeme. Pro mě za mě můžete všechno zapálit, najít si jeskyni a žít v ní jako doposud, až na to, že je tu příjemné zeměpisné pásmo a dá se tu vydržet. Radíme vám ale, využijte, co vám jednorázově nabízíme. Nebudeme vás hlídat, ale ani obskakovat. S tím nepočítejte.«

»Vy smradi!« křičel chlap v modrém. »To si vypijete!«

Andělská eskorta se tomu zasmála a postupně zmizela v otevřené bráně.

»Vesmírná brána je pohlídá účinněji než mříže, ostnatý drát i strážní věž s kulomety,« uvažoval Olda. »Ačkoliv mohou chodit, kam je napadne, mají pro sebe celý svět a jsou bez dozoru, nedostanou se odtud.«

»Kdyby věděli, že jejich domek stojí na místě odbavovací haly letiště v Ruzyni!« zasmál se trochu Pepča.

»I kdyby to věděli, nebylo by jim to nic platné,« řekl Olda.

»Doufám, že pro ně bude Praha nedosažitelná!« řekla Máňa.

»Musel by je odsud někdo dostat,« řekl Olda. »Ale kdo? My si to rozmyslíme, ďáblové sem nemohou. Až k nám přiletí Ogdurové, řekneme jim o nich.«

»Až přiletí Ogdurové...!« vzdychla si Máňa. »Víš aspoň, kdy to bude?«

»Nevím,« zesmutněl Olda. »Může to být už zítra, ale také až za sto let.«

»Tos' mě potěšil!« zavrčela Máňa.

Parta se s Alexijevem vrátila do Útočiště.

»Jdete právě včas k večeři!« přivítala je v jídelně stará kuchařka Gertruda Steinová.

Dostali poctivé porce večeře a zasedli ke stolu. Veliká jídelna byla plná pacientů, byl tu normální šum, ale nikdo si jich nevšímal a mohli si v klidu znovu probrat dnešní události.

Vítka zajímalo, jak Olda dokázal zmačkat holýma rukama pistoli do nevzhledné kovové hroudy, ale dozvěděl se jen to, že to dělá pomocí *xeri*, takže jeho dotaz vyzněl do ztracena.

»Kdy se na tamty... zase půjdeme podívat?« zajímala se Cilka.

»Nechal bych je být,« řekl Olda. »Jednak by si připadali jako v zoologické zahradě, ale také by si mohli někoho z nás vyčítat, kdybychom se jim příliš často ukazovali. Ozbrojení už nejsou, ale mohli by si udělat luk a šípy. Nechtěl bych dostat zezadu do hlavy ani pitomým šutrem. Podíval bych se na ně nejdřív za týden, jestli mají co jíst. A pak až za měsíc.«

»A co když chytanou nějakou nemoc?« starala se Cilka.

»Možná bychom je měli zpočátku kontrolovat častěji,« ustoupil trochu Olda.

Po večeři se Cilka s Jirkou vrátili domů do vsi, jak trochu honosně nazývali zemědělské usedlosti Macounů a Rovných. Jarča a Pepek se šli podívat na průzkumnický keson, Vítek jim slíbil odborný výklad, Alexijev odešel do své kanceláře.

»Věnoval bys mi... asi tak čtvrt hodinku?« obrátila se znenadání Máňa na Oldu.

Trošku ho to zarazilo. Napadlo ho, že třeba Máně jejich nedávná dohoda nestačí a chtěla by ji rozšířit. Nakonec by to bylo přirozené. Na druhou stranu si neuměl

představit, že by si ho nějaká holka zabrala jen pro sebe, i kdyby to byla Máňa. Jak to udělat, aby ji nezklamal?

»Jen na chvílku,« doplnila rychle. »Neboj se, je to tak říkajíc služební záležitost. Ale chtěla bych, aby to bylo jen mezi čtyřma očima...«

Aha, řekl si v duchu. Tedy je to něco jiného!

»Mezi čtyřma očima...« opakoval po ní. »To musíme zajít trochu dál do lesa, tady je les všude plný pacientů.«

Ačkoliv to věděla, raději se o tom letmým mrknutím přesvědčila. Les byl skutečně plný pacientů, či v této chvíli už vlastně vyléčených rekreantů. Seděli porůznu na lavičkách, nebo se procházeli po cestičkách.

»Pojď tedy trochu dál,« souhlasila.

Chvíli šli mlčky. Dál od paláce byl les tišší, nikdo tu nechodil. I tady byly podél cesty po dvaceti metrech rozeseté lavičky, Vítek jich v prvotním nadšení postavil možná tisíce. Tady už byly prázdné, nikdo na nich neseděl.

Když neslyšeli hovor ani jiné zvuky z blízkosti, Máňa se u jedné zastavila a obkročmo se posadila na její dřevěně se tvářící sedačku.

»Smím se tě na něco vážného zeptat, Oldříšku?« ukázala Oldovi naproti sobě.

»Samozřejmě,« zvažněl Olda a posadil se stejným způsobem naproti ní.

Seděli naproti sobě, dotýkali se koleny, ale byli přitom od sebe dál, než kdyby seděli vedle sebe.

»Proč mám *xeri* jen já a ty?« podívala se mu do očí. »Nebo je nás víc?«

»Ještě Čert,« připomněl ji Olda. »Od toho *xeri* máme. Čert je dostal od přítele andělů za věrné služby, aby se nemusel bát zvířat v cizích světech. Bísíája měla *xeri* také, ale netroufla si dát mi to. *Xeri* je totiž hodně zlá zbraň. Idarchonem se dá také zabít, ale naštěstí pro nás je důležitější jako nástroj k léčení, proto nám jej po dlouhém rozvažování nakonec dala. Oblast elektrolytické nevodivosti, naše známé přimražení, člověka zabije až po chvílce a dá se snadno napravit. Navíc vůbec nepůsobí na nás, co máme idarchon. Vydržíme i oheň v hlavě, který by jiné také spolehlivě zabíjel. *Xeri* ale může ublížit i člověku s idarchonem a to tak důkladně, že by pomohla jen čtyřnásobná dávka. Jinak řečeno, zabije. Tobě jsem to dal z nerozvážnosti, ale taky tě snad trochu znám a věřím ti. Pak jsem se toho ale sám zalekl, zejména když nám Pepča předvedl přímo ukázkové zneužití idarchonu. Proto už ani nechci dávat *xeri* nikomu.«

»Ani Alexijevovi?« dívala se mu pořád do očí.

»Tomu snad ano,« přikývl Olda. »Někomu věřit musíme. Ale Ogdurové se to vyloženě báli dávat barbarům. Proto to máme oklikou přes Čerta. Musíme se chovat opatrně a rozumně, není to hračka. I bez přímého zákazu, který Bísíája respektovala.«

»A co kdybych to teď někomu vyklonovala ze sebe?« nadhodila.

»Možnosti máš stejné jako já,« přikývl vážně. »Ale opakuju ti ještě jednou, důkladně si to promysli, než něco takového uděláš.«

»Opravdu to nechceš dávat všem?« zeptala se ho přímo.

»Nechci,« zavrtěl hlavou. »Pepek mě přesvědčil, že by to bylo nebezpečné.«

»Ach jo,« vzdychla si. »Ale co chceš dělat s tím, že to nejspíš mají i všechna štěňata?«

»Všchna ne,« zavrtěl hlavou. »Jen ta poslední. Uvažuj trochu! Jestli jsou aspoň některé andělské orgány dědičné, mají *xeri* i dokonalejší telepatii jen štěňata, která si Čert pořídil po návratu ze záchranné výpravy s Přítelem. Ta první, která utopil pan Macoun, měla nejspíš jen telepatii, navíc stejnou jako my. Alík, Laila, Brok, Rek mají idarchon až ode mě, protože idarchon dostal Čert až po návratu z cest. Teprve poslední štěňata mají opravdu všechno.«

»Psi to mohou mít a lidé ne?«

»Psy ani nenapadne, aby pomocí *xeri* zabíjeli,« řekl Olda smutně. »Použijí to nanejvýš k sebeobraně a to ještě nejspíš k zastrašování. Ale lidi... přiznám se, Pepěk mě zaskočil. Něco takového jsem nečekal. Jak vůbec mohl... Já vím, šikanovali ho, týrali ho. A přece mi to přišlo necitelné. Pepěk ode mě zkrátka nikdy *xeri* nedostane.«

»Ode mě taky ne,« řekla Máňa vážně. »Máš pravdu, přesvědčil jsi mě. Taky nechci, aby to někdo používal k zabíjení. Jen jsem se chtěla ujistit, že to tak opravdu myslíš.«

Zvedla se a překročila sedátko zpět na cestičku. Olda si oddechl, opravdu měla na srdci jen tohle. Také vstal a obrátili se zpátky.

Bylo pozdě, na les začalo padat šero. Kdyby Olda a Máňa nebyli neobyčejné děti, už by o ně měli doma starost. Oba trochu na svou výjimečnost hřešili, proto zatím nespěchali.

Najednou Olda bez nejmenšího varování vrazil do kovové tyče. Až ho odrazila nazpět. Překvapením vytřeštil oči a držel si rukou čelo. Máňa šla krok za ním, stihla zabrzdit včas, ale překvapená byla stejně jako on.

Kovové tyče před nimi tvořily mříž, přehrazující lesní cestičku. Před chvilinkou tudy šli opačným směrem a to tu přece žádná nebyla!

Letným rozhlédnutím zjistili, že se mříže znenadání objevily kolem dokola. Nahoře byl ze stejných mříží i strop.

Byli – v kleci.

Ultimatum

Olda chvíli se zaujetím zkoumal mříž. Kov byl neuvěřitelně hladký a tyče bez nejmenší nepravidelnosti. Ale už jejich nečekané objevení svědčilo o jejich nepozemském původu.

»Co je to?« zeptala se ho nesměle Máňa. »Oldo! Nejsou tady nakonec ďáblové?«

»Nevím,« zavrčel. »To by byl vážně průšvih!«

Popadl dvě tyče a pokusil se je roztáhnout, aby tudy s Máňou prolezli. Měly v průměru aspoň tři centimetry, ale použil na ně *xerí* a rezonančně si je změkčil, takže je od sebe roztáhl.

»To se jen tak nevidí! Jste vážně dobří!« ozvalo se mu najednou v hlavě.

Oldovi se zdálo, že se ten někdo docela dobře baví, ale jemu to tak vtipné nepřipadalo. Horečnatě uvažoval. Ďáblové telepatii neznají. Ten trik s mřížemi před rokem neuměli, jistě by to použili už na Zemi. Ani lidé to být nemohou. Snad Vítek s Pepkem by s pomocí zdejších robotů něco takového dokázali, ale ty by podle telepatie poznal. Ogdurové by zase tak hloupě nežertovali. Musí to být někdo, kdo nepatří k lidem, k Ogdurům, ani k ďáblům.

Kdo to ale může být?

»Máňo! Někdo se mnou telepatí!« obrátil se rychle, ale raději směřovaně na kamarádku.

»Já to taky chytám,« ujistila ho stejným způsobem. »Zřejmě to směřuje na nás na oba! Já jsem už na to upozornila Alexijeva. Říká, že v paláci ani v Pardubicích se nic mimořádného neděje, ale chce vědět, jestli nám má přijít na pomoc, nebo ten problém zvládneme.«

»Nevím, jak by nám mohl pomoci,« řekl jí rychle a pečlivě to směřoval. Ten neznámý by neměl znát všechno, včetně jejich pocitů. »Ať se zatím drží v pozadí!«

Rozdělili si mlčky úlohy. Olda měl jednat s neznámým, ale směřovat to i na Máňu, aby byla v obraze. Máňa souběžně informovala Alexijeva a jeho prostřednictvím i ostatní.

»Je tu někdo? Ukaž se!« odpověděl Olda telepatickému hlasu směřovaně.

Příjemce směřované telepatie mohl být samozřejmě až na druhé straně světa, ale tenhle by měl být poblíž, když viděl, co se tu děje!

»Kdo jsi?« přidal ještě jednu otázku, zatímco prolézal mříží.

Místo odpovědi se před Oldou objevila další, stejně pevná mříž ze stejného materiálu. Prostě se najednou objevila. Tak jako se naráz objevovalo všechno v tomto světě.

Olda ji opět popadl, roztáhl ji ještě prudčeji, ale v té chvíli se před ním objevila třetí.

»Chceš si jenom hrát, nebo nám chceš něco vážnějšího?« pomyslel si trochu rozzlobeně. Pořád to směřoval na neznámého.

Roztáhl třetí mříž, ale rázem se před ním objevila čtvrtá.

»To je ale blbá hra!« řekl a zacouval zpátky. »Na tohle nehraju!«

»To není hra!« ozvala se jim v hlavě odpověď. »To je varování, abyste si nemysleli, že můžete všechno!«

Telepatie nemá zvuky, tón telepatie je víceméně fiktivní pojem, ale dá se z ní rozpoznat ledacos, i nálada. Neznámý přešel do skutečně tvrdého tónu, už ne pobaveného, ale vyloženě nepřátelského. Ten dojem podpořily i nečekaně se objevující mříže. Neznámý jim chtěl zřejmě ukázat, že je má v moci. Olda sice věřil, že jim bránu do sousedního vesmíru nezablokuje, ale tuhle možnost úniku si schovával jako poslední.

»Varuješ nás možná hezky, ale zbytečné!« řekl. »Ani zdaleka si nemyslíme, že můžeme všechno. Nemůžeš nám jasněji sdělit, co doopravdy chceš?«

»Co vlastně děláte na tomhle světě?« zeptal se jich neznámý, aniž by Oldovi odpověděl.

»Schováváme se tu. Právě proto, že nemůžeme všechno,« řekl Olda.

»Proč se tu schováváte? A před kým?« chtěl vědět neznámý.

»Záleží na tom?« položil mu Olda protiotázku.

»Možná ano, možná ne,« zněla nic neříkající odpověď.

»Nerozhoduje, před kým se tady schováváme,« odvětil Olda. »Nastěhovali jsme se sem, protože tenhle svět byl pustý. Máš něco proti tomu?«

»Tenhle svět je náš,« odpověděl neznámý. »A vy se odsud vypakujete, rozumíš?«

»Váš?« nedal se Olda. »To by mohl říct každý. Byli jste tu snad dřív než my?«

»To bych prosil!« odvětil neznámý. »Jste tady sotva rok a děláte, jako byste se tu chtěli uhnízdít natrvalo, ale my jsme tady doma odedávna, rozumíš?«

»Vy jste zdejší obyvatelé?« chytil se za hlavu Olda. »To je ale průšvih! Mysleli jsme, že jste všichni vyhynuli! Vždyť nám to tvrdili i zdejší roboti!«

»Copak, copak?« zeptal se ho jedovatě neznámý. »Mrzí tě, že jsme si dovolili zůstat naživu? Ale náš svět nebyl opuštěný ani na chvíli, takže tu nemáte co dělat. A naši roboti vám tvrdili jen to, co jsme jim přikázali. Zajímali jste nás. Nedostáváme často návštěvy z vesmíru. Kdyby vám šlo o výzkum cizích světů, prosím, zkoumejte si, co se vám líbí. Ale vy se u nás chcete usídlit a s tím už souhlasit nemůžeme. Tenhle svět je náš a náš také zůstane!«

»My vám ho nevezmeme,« mračil se Olda. »Průšvih by byl, kdyby se nám to samé stalo i jinde... Museli jste se před námi tak dlouho schovávat? Nemohli jste se nám ukázat dřív?«

»Záleží na tom?« zeptal se ho neznámý.

»To se rozumí, že záleží!« vybuchl Olda. »Vědět, že tu jste, nezařizovali bychom se tu! Teď už pro nás nebude tak jednoduché odejít!«

»Bude to naopak velice jednoduché!« odvětil neznámý štiplavě. »Odtáhnete odsud tak rychle, jak to umíte! Když neodejdete, vyženeme vás, nebo rovnou pobijeme! S vetřelci se mazlit nebudeme! Mříže jsou jen drobná ukázka, co všechno můžeme udělat, stejně tak vás můžeme roztrhat na kusy!«

To Oldovi došlo také. Kdyby se vedle nich znenadání objevila bomba načasovaná na půl vteřiny, nestačili by se ani polekat. Tím, že to neznámý neudělal,

dal najevo, že má ještě zájem na vyjednávání. Ale to vyjednávání nebylo rozhodně v přátelském tónu.

»Neprovokuj ho, Oldo!« ozval se mu v hlavě Alexijev. »Radši ustoupíme.«

»Nic jiného nám ani nezbyvá!« rychle odvětil Olda pro něho a Máňu. »Má nás v hrsti všechny, nejen nás dva. Ale mohl by nás nechat aspoň v klidu odejít.«

»Pokus se to vyjednat, držíme ti palce!« ujistil ho Alexijev.

»To se ví, že odtáhneme, o tom se hádat nebudeme!« řekl Olda neznámému. »Když je to váš svět a přejete si, abychom odešli, odejdeme. Problém je, kam půjdeme a jak rychle se tam dokážeme přestěhovat. To stěhování nebude jednoduché, uznej!«

»To je ale váš problém, ne náš.«

Pokus obměkčit neznámého poukazem na složitost situace zřejmě nevyšel, došlo Oldovi. Problémy pozemšťanů ho nedojímají.

»No jistě!« řekl našťavaně. »Je to náš problém. Ale vznikl i vaší vinou.«

»My že máme vinu na tom, že jste se pokusili ukrást náš svět?« zahromoval neznámý ve spravedlivém rozhořčení. »Není to trochu drzé?«

»Není!« odsekl Olda. »My nekrademe! Vědět o vás, nebyli bychom tu. Domnívali jsme se, že je zdejší svět prázdný, takže se můžeme nastěhovat a nikomu nebudeme překážet. Vaši roboti nás v tom jen utvrzovali. Proč jste nás nechávali tak dlouho na omylu? Nechali jste nás natahat sem tolik lidí i věcí, že nebude snadné všechno uklidit. Pro vás je to jednoduché, jistě, není to váš problém. Uznávám to. Vy zase uznejte, že pro nás to problém bude a veliký!«

»Poslyš, vás nenapadlo zůstat tady i proti naší vůli?« zeptal se trochu nejistě neznámý. »Vy o tenhle svět nechcete bojovat?«

»Copak jsme barbaři nebo dobyvatelé?« odmítl to Olda. »Jestli jste skutečně zdejší, není o čem diskutovat, tento svět je váš. Najdeme si jiný, opravdu prázdný. Známe nějaké, bohužel jsou daleko, takže stěhování bude problém. A veliký! Moc jste nás tím nepotěšili!«

»Nemáte obsazovat světy, kde už někdo je!« vyčetl jim neznámý nesmířitelně.

»Copak to děláme?« opáčil Olda. »Nemáme zájem o obsazené světy, jen o prázdné. Váš svět tak vypadal, ale to je vaše vina! Proč jste nás podváděli?«

»My že jsme vás podváděli?« vybuchl neznámý. »Jak můžeš tak drze lhát? Vždyť jsme s vámi ani jedním pojmem nejednali!«

»A právě tím jste nás podvedli!« trval na svém Olda. »Podvádět se dá i beze slov! Třeba vyvoláním dojmu, že tu nikdo není. Podvedli nás na váš příkaz vaši roboti, ale to se dá chápat, jako byste nás podvedli vy sami!«

»To není naše vina!« přešel neznámý do obrany. »Dlouho jsme o vás nevěděli, objevili jsme vás až nedávno.«

»Neříkej! A kdo nařídil robotům lhát, že tu nikdo není?«

»Ten příkaz dostali roboti už před pěti sty lety,« hájil se neznámý. »Nejste první, kdo se k nám dostal. Tehdy tu byli jiní. Přiletěli velikým hvězdným letadlem a také se rozhlíželi, kde by se usídlili. Když ale zjistili, že většina našich lidí vyhynula,

usoudili, že v našem světě bude něco nebezpečného. My jsme je v tom ovšem nechali. Odletěli a už se nevrátili.«

»My jsme také zjišťovali, jestli tu není něco nebezpečného,« řekl Olda. »Vaši roboti nám ale sdělili, že to nic tak zlého nebylo.«

»Vyhynutí skoro celé civilizace vám nepřipadalo zlé ani kruté?«

»Ani ne,« pokrčil rameny Olda. »Spíš smutné a taky trochu nešťastné. Především to ale bylo pro vnitřní příčinu, ne zvenku. Nám by to nehrozilo.«

»Jsi si tím jistý?« pokoušel se ho zviklat neznámý. »Po celou dobu, co vás sledujeme, se nám zdá, že spousta vašich žije dost prázdně na to, aby na něco podobného taky naletěla.«

»Naletěla?« vyhrkla Máňa. »Poslyšte, to vyhynutí nebylo náhodné?«

»Ale ovšemže nebylo!« v telepatii neznámého se mihl dost neupřímný úsměv. »To se ví, informace jsme pro vás upravili, aby se to podobalo nešťastné náhodě. Jinak byste moc rychle pochopili, že jsme tu zůstali.«

»Vy jste to udělali schválně?« zděsil se Olda. A jak se zdálo, Máňa také.

»Dá se to tak definovat,« souhlasil neznámý. »Vy se trápíte s léčením kdejaké bezcenné havěti, zatímco my jsme naši prázdnotu zlikvidovali. Na tom bychom se stejně neshodli.«

»To tedy ne,« souhlasil Olda.

Do této chvíle byl celkem pochopitelně na neznámého rozzlobený pro jeho lhaní, ale jak se zdálo, bylo to ještě horší. Jen vyvrhel se může chlubit vyvražděním většiny lidstva.

Alexijev, kterému to Máňa průběžně předávala, už rovněž pochopil, že se jim z mlhavé nevědomosti začíná vynořovat obrys něčeho obudného. Nechtěl to ale pokazit, jen tvrdil, že nemá cenu neznámému odporovat. Je to jejich svět a lidi tu nevitají? Pak tu lidé nemají co dělat. Olda to zřejmě chápal podobně a zatím si při jednání nevedl špatně. Pokoušel se získat čas na spořádaný ústup a dozvědět se přitom o těchto bytostech co nejvíc.

»Proč jste vlastně zlikvidovali tamty... to vám tak překáželi?« zeptal se Olda.

»Překáželi,« souhlasil neznámý. »Ta většina bezejmenných povalečů spotřebovávala bez užítku zdroje naší civilizace. Každý chtěl mít nejen co nutně potřeboval k životu, ale i bydlení s výhledem na nějaké jezero, nejlépe každý den nově zařízené, a když se to nedalo zvládnout, na každém kroku si stěžoval. Ty tupé nuly neustále přetěžovaly síť teleportů, jen aby mohly pořádat mejdany co nejdál od vlastních doupat. Marně jsme je napomínali, že to tak nejde dál a jestli nepřestanou plýtvat, naši civilizaci zahltí. Až jsme je nakonec zlikvidovali. Je od nich pokoj, konečně máme všechno a navíc klid.«

»To by se snad dalo řešit jinak,« mračil se Olda. »Když nestačí zdroje, každý to pochopí a spokojí se s menším komfortem.«

»My jsme se rozhodli jinak,« odvětil neznámý. »Radikálněji.«

»Takže neplatí tvrzení vašich robotů, že to bylo skrz televizi?« zeptal se Olda. »Jakou část vaší civilizace jste vlastně vyhubili? A jak?«

»Bylo to prostřednictvím televize,« ujistil ho klidně neznámý. »Většina bezcenných už beztak nežila pro nic než pro zábavu. Poslali jsme jim několik neviditelných příkazů, aby sami požádali roboty o smrt. Těch prázdných hlav nebyla žádná škoda. Zůstalo nás málo, zato těch nejlepších. Nám teď patří celý svět, ale vám ho nenecháme, beztak byste sem natahali stejnou prázdnotu, jaké jsme se my už zbavili.«

»No jo, vy jste elita!« zavrčel Olda. »Ale to je vaše věc. Uznáváme, že vám tenhle svět patří a odejdeme. Nadšení od nás jistě nečekáte, ale jak jsem řekl, rozhodnutí padlo v té chvíli, kdy jste se nám ukázali. Další vyhrůžky byly zbytečné. Zůstat tady proti vaší vůli se neslučuje s naším přesvědčením, nejsme dobyvatelé ani barbari. Naše přesvědčení nám nedovoluje dělat vám problémy. Odstěhovat se ale není pro nás věc rozhodnutí, je to především značně složitý technický problém.«

»Technický problém?« podivil se trochu neznámý. »Jaký problém?«

»Budeme potřebovat nějaký čas na přípravu na tom dalším světě,« vysvětloval mu Olda. »Natahali jsme sem spoustu materiálu. Dohodneme se s vámi aspoň na nějaké rozumné době k odchodu? Nebo po nás chcete, abychom odešli všichni ještě dnes?«

»A co kdybychom vám takový požadavek dali?« zkusil to škodolibý neznámý.

»Odcestovali bychom ještě dnes,« řekl Olda vážně. »Ale pak bychom se sem museli pro zapomenutý materiál vracet.«

»To my bychom ale mohli považovat za agresi a každou takovou nepovolenou návštěvu po zásluze ztrestat,« nadhodil neznámý.

»Poslyšte,« zamračil se Olda. »Co máte pořád s tím trestáním? Není k tomu důvod. Jestli chcete poznat skutečné nepřátelství, pošleme vám sem ty, před kým jsme se tady ukrývali. Ale měl bych vás varovat. Ti by váš svět zničili tak důkladně, že by se tu nedalo žít.«

»Myslíte?« zlehčoval to neznámý. »Co je to za nepříjemné bytosti?«

»Nevím, jestli vám to něco řekne,« pokrčil rameny Olda. »Říkají si *tefirové*. Ale musím vás ujistit, viděl jsem vlastníma očima svět, zničený tefiry tak důkladně, že je nebezpečné se tam být jen podívat.«

»Tefirové?« zarazil se neznámý a jeho sebevědomý tón okamžitě zvažněl. »To jméno už jsme kdysi slyšeli...«

»Oni tady byli?« zachmuřil se i Olda. Měl proč. Tefirové na venušském světě, to nebylo dobré znamení. Pak by je venušská vazba před nimi nemusela vůbec chránit.

»Tady sice žádní nebyli, ale právě tefirů se tolik obávaly bytosti, které nás navštívily před vámi,« vysvětloval pomalu Oldovi a Máně neznámý. »Říkaly, že jestli u nás byli tefirové, nezbyvá jim než zmizet, setkání s nimi je jistá smrt. Trochu se divily, že je tady tolik mrtvol, ale ještě by se tu dalo žít, tefirové podle nich ničí světy důkladněji... to by ale jen potvrdzovalo vaše slova. Musí to být hodně tvrdí válečníci!«

»Aspoň nám to uvěříte, když to víte i odjinud,« přikývl Olda. »Tefirové jsou známí na stovkách světů a všude je doprovází pověst nelítostných zabijáků.«

»A vy se s nimi znáte tak dobře, že byste je na nás mohli poslat?« opáčil neznámý. »Není to nakonec přiznání, že s nimi spolupracujete víc, než chcete přiznat?«

»Není,« řekl Olda. »Nevím, jak vám to mám říci. Na tomto světě jsme nenašli zvířecí dravce, ale na jiných světech můžete potkat zvířata, která loví a zabíjejí jiná zvířata.«

»Kdysi dávno žili i u nás,« souhlasil neznámý. »My jsme všechny dravce jako potravní konkurenci vyhubili, dříve než jsme se naučili získávat jídlo přímou syntézou. Teď už by nám nevadili, ale ani bez dravců se svět nezastavil.«

»Barbaři!« podotkla Máňa, ale směřovala to pečlivě jen na Oldu.

»Počkej, nech mě!« požádal ji Olda. »Chci ho trochu zastrašit.«

»Zkus to,« špitla Máňa tiše telepaticky.

»Dovedete si tedy představit zvířata, která loví jiná zvířata pro potravu?«

»Všechno jsme ještě nezapomněli,« souhlasil neznámý. »Přinejmenším jsme si podrželi pravidlo větší síly. Kdo je silnější, přežije.«

»Některá slabší, lovená zvířata používají zvláštní, ale účinnou taktiku, která často vede k jejich záchraně,« pokračoval Olda. »Úmyslně před pronásledovateli prchají k ještě horším dravcům a pro jistotu je hrubě vyruší z klidu. Šelmy se pak pustí do sebe a kořist jim uteče, ale obvykle to odnese slabší šelma z těch dvou. Mohli bychom tutéž taktiku použít a v roli lovné zvěře na vás vylákat tefiry. Nepochybujte o tom, že byste byli tou slabší šelmou právě vy.«

»Neznáte naše zbraně!« vypálil neznámý. »My také dokážeme zabít! Vám by přitom hrozila dvojitá smrt, od tefirů i od nás!«

»Když zvíře zaženete do kouta, udělá pro svoji záchranu možné i nemožné,« řekl Olda. »Zažehťe nás do rohu a dočkáte se třeba i návštěvy tefirů. Vaše zbraně neznáme, ale vodu ani vzduch natrvalo neotravují. Tefirské zbraně jsou horší. I kdybyste je odrazili, ještě tisíce let by se tu nedalo žít. Radím vám, nedávejte nám nesplnitelné podmínky.«

»Kdybychom chtěli, pobijeme vás všechny v jediném okamžiku!« holedbal se neznámý.

»To by tefirové dokázali také,« usmál se trochu smutně Olda. »Ale nezlikvidujete nás na sousedních světech. Naše telepatie nesahá jen po tomto světě, ale i do okolních. I kdybyste nás tady v jediném okamžiku pobili všechny, ostatní se to v témž okamžiku dozvedí. A ti by vám mohli návštěvu tefirů zařídit.«

»Ale jak se to shodne s vaším přesvědčením?« zkusil to neznámý jinak. »Tvrdil jsi, že vám přesvědčení nedovoluje dělat nám potíže!«

»To platí v případě, že se rozumně dohodneme,« ujistil ho Olda. »Kdybyste nás začali zabíjet, byl by to zločin. A trest za zločin je něco úplně jiného než křivda na nevinném! Proti spravedlivému trestu naše přesvědčení neprotestuje. Tefirové spravedliví nejsou, ale v tomto případě by jejich zbraně nad vámi výjimečně vykonaly spravedlnost.«

»My vás přece nechceme vyhubit,« ujišťoval Oldu rychle neznámý. »To bychom mohli udělat už dávno!«

»A neudělali byste dobře,« zavrtěl hlavou Olda. »My vám také ubližovat nechceme. Váš svět vyklidíme. Snad přijmete i naše vysvětlení, proč jsme se začali natrvalo zařizovat. S tím je konec, ale zkuste nám to nedělat zbytečně horší než to je. Co kdybychom se raději dohodli na oboustranně rozumné době pro klidný odchod?«

»A co když vám ustoupíme a vy pak na nás stejně pošlete tefíry?«

»Uvažujte trochu!« opáčil Olda. »Proč? Uznáváme vaše právo na tento svět, nechceme s vámi bojovat. Když nás nezaženete do kouta, nebudeme mít ani důvod riskovat další konflikt s tefíry, jsou nebezpeční i pro nás. Nemusíme být spojenci, stačí když nebudeme nepřátelé.«

»To zní rozumně,« souhlasil raději neznámý. »Nejsme proti dohodám. Můžete to ocenit, napadnout jsme vás mohli otevřeně a tvrdě už dávno, ale neudělali jsme to. Tohle je ale náš svět a my vás tu nechceme, to zase musíte pochopit vy.«

»Chceš snad tvrdit, že to nechápeme?« řekl Olda. »Co jsme udělali, když jsme zjistili, že jste zdejší? Tvrdil jsem jen, že máme problém. Jen my, vy ne. Je naše povinnost nedělat vám problémy ve vašem vlastním světě. Jen nám to nedělejte horší, než to pro nás už je.«

»Dobře. Co považujete za rozumnou dobu k odchodu?« zeptal se suše neznámý.

»Půl roku poté, co objevíme příhodný svět,« uvažoval rychle Olda. »Momentálně žádný volný nemáme. Hledání nemůže trvat dlouho, odhaduji to na rok. Kdyby ale můj odhad nebyl správný, neměl by to být důvod k nedůvěře.«

»Rok není nic proti věčnosti,« souhlasil rychle neznámý. »Ale okamžitě sem přestanete dopravovat další své lidi i materiál!«

»To se rozumí samo sebou,« přikývl Olda. »Jakmile jsme se o vás dozvěděli, naše plány na využití vašeho světa padly. Samozřejmě musíte pochopit, že někteří z nás budou odcházet jen dočasně a musí se sem vracet, dokud nebude všechno zařízené, nebudou sem ale přicházet další, kteří tu ještě nebyli. Naopak byste nám ale měli dovolit používat vaše zařízení, když sem nebudeme dovážet materiál. Vrátili bychom vám je na konci našeho pobytu, až je nebudeme potřebovat. Některé vaše prostředky mohou náš odchod významně urychlit.«

»Používejte si, co chcete,« ustoupil neznámý. »Můžete si to i odvézt do nového světa! Jen když budete pryč!«

»Díky,« odvětil vážně Olda. »Rozumné dohody musíme uvítat. Jak říkám, nemusíme být spojenci, stačí když nebudeme nepřátelé.«

»Tak jsme domluveni,« rychle dodal neznámý. »My se dorozumíváme telepatii, takže to v této chvíli známe všichni a budeme to dodržovat.«

»Také se domlouváme telepatii,« řekl Olda. »V této chvíli to známe nejen my na vašem světě, ale i všichni naši na okolních světech. Dodržování dohod je v našem i ve vašem zájmu. V této chvíli už začínáme pracovat na odchodu.«

»Pak jste volní!« řekl neznámý. »Ale jen do chvíle, kdy porušíte slovo!«

Mříže okamžitě zmizely. Lesní cestička byla volná.

»Poslyšte...« začal ještě Olda.

Hned si ale uvědomil, že nemá telepatický kontakt. Neznámý se stáhl. Byl někde poblíž? I kdyby to vypadalo divně, mohl je pozorovat nějakým skrytým kamerovým

systémem a sám sedět někde daleko... Teď už to ale bylo jedno. Kontakt skončil a obě pozemské osady tohoto světa čekalo nucené stěhování.

Kam? Zatím do neznáma...

»To jsme zase dopadli!« přivítal Oldu s Máňou doktor Alexijev.

Řekl to rezignovaně, ale Oldu i Máňu objal, jako kdyby přišli odněkud zdaleka. Podobně je přivítali i ostatní stálí obyvatelé Útočiště. Pepek a Vítek s trochou závistí, že u toho nebyli, stará Gertruda, doktoři, sestřičky i Bulisovi s ulehčením, že se jim nic nestalo.

»A můžeme se začít pakovat!« postěžoval si Olda.

»Mohlo to dopadnout hůř!« dodala Máňa vážně. »Co budeme dělat?«

»Jak říkal Olda, spakujeme se a vypadneme!« pokrčil rameny Alexijev. »Není to náš svět a jsme tu nezvaní hosté. Když nás tu domorodci nechtějí, nemáme na výběr.«

»A jsou vůbec odsud?« nadhodil Pepek. »Co když sem přišli až po nás? My jim zbytečně ustoupíme a oni přijdou zadarmo k hotovému!«

»Nejsou zdaleka,« řekl zklamaně Vítek. »Jsou zdejší. Celou dobu, co s nimi Olda a Máňa vyjednávali, nehnuli pro nás zdejší roboti prstem. Prostě nám je zablokovali. Zablokovat bych to ani neuměl, z toho je vidět, že se tu vyznají jako doma a zřejmě tu doma jsou. Ještě že nám šly alespoň otevírat dveře, jinak by nás tu úplně zavřeli. Budeme si muset najít něco jiného.«

»Ale co?« zeptala se nejistě sestra Hedvika. »Kam tak narychlo půjdeme?«

»Něco si najdeme,« povzdychl si Olda. »V nouzi bychom se mohli přestěhovat i na svět, kam jsme poslali ty ďábelské hajzlíky. Ďábelské ostrovy, přístupné přes Faeton.«

»Tam ale nic není!« namítal zklamaně Pepek.

»Tedy se tam zařídíme!« pokrčil rameny Olda. »Nebude to tam komfortní jako tady, ale podnebí je tam příznivé, roste tam spousta rostlin, další si jistě dovezeme a brzy to pro nás bude snesitelné.«

»Budeme se tam muset tak jako tak dostávat přes zdejší svět!« připomněl všem Pepek. »Nešlo by raději vyjednat, aby nám tady nechali aspoň jednu malou oblast? Stačilo by nám pár kilometrů kolem Mělníka...«

»Ani bych o to nestál!« zavrtěl hlavou Olda. »Vůbec se mi nelíbili. Jestli je pravda, co nám tvrdili, pak povraždili většinu zdejších obyvatel, nelitují toho a také o nás smýšlejí dost pohrdavě. Kdo se zaručí za to, že jim jedné noci nelupne v bedně a nezkusí nás vyvraždit?«

»To jsi jim přece vymluvil!« připomněl mu Pepek.

»Jo, vymluvil,« souhlasil Olda. »Řekl jsem, že jsou nás spousty na více světech a kdyby nás tady vyvraždili, ostatní jim to pořádně osladí.«

»No vidíš!« chytil se toho Pepek. »To nebylo špatně vymyšlené!«

»Jenže to není pravda!« vzdychl si Olda. »Máme na Zemi jen pár příznivců, ale ti by se na žádnou podobnou akci nezmohli. A na ďábly nikdo z nás nevsadí ani halíř.«

»To ale ti zdejší nevědí!« ujišťoval ho Pepek.

»Na lžích se nedá stavět,« vrtěl hlavou Olda. »Napadlo mě to jako nouzová válečná lest. Možná by to účinkovalo, ale jen do chvíle, až by se dozvěděli pravdu. Pak by se na nás mohli nečekaně vrhnout... a zabíjet je pro ně přece tak snadné...«

»To je pravda,« přidal se k němu Alexijev. »Bylo by to příliš nespolehlivé a nebezpečné. Určitě by nás špehovali a kdybychom jim pravdu neřekli my, prozradí jim to pacienti v dobré víře, že o nic nejde. Ba ne, musíme odejít. Museli bychom odejít, i kdyby nebyli zdejší. Kdyby nic jiného, uvědomte si, ovládají roboty tak dokonale, že by nad námi měli drtivou převahu. Vědí o nás všechno, my o nich nic. Válcit s nimi zkrátka nemůžeme. Tak krásný svět, blízko od Země a přitom nedostupný d'áblům, už asi nenajdeme, ale nebudeme mít v zádech takové vrahy! Byla by to příliš velká nejistota.«

»Olda by byl stejně proti násilí,« podotkla Máňa. »A já se mu nedivím.«

»Olda udělal všechno, co se udělat dalo,« řekl Alexijev. »Nikdy jsem moc neuznával Nobelovu cenu míru, ale Olda by si ji právě zasloužil. Rok odkladu opravdu není k zahození. Stihneme se nejen přestěhovat, ale i zařídit. Dali nám svolení využívat ještě rok jejich robotů. Postavíme si skladiště se zásobami letadel, montovaných domků i potřebných agregátů a když všeho rozumně využijeme, začneme na novém světě s lepším základem, než jsme měli tady. Mám pro vás ještě jednu dobrou zprávu. Na sousední faetonský svět nemusíme cestovat přes zdejší. Jde to i jinudy.«

»Kudy?« vyskočil Olda.

»Přišel jsem na to víceméně náhodou,« usmál se Alexijev. »Prostě jsem se spletl. Mohl to být nepříjemný omyl, ale tentokrát to dobře dopadlo. Na faetonský svět vedou dvě cesty. Jedna je Venuše-dolů Faeton-dolů, druhá Mars-nahoru Venuše-dolů. Při té druhé nemusíme procházet Útočištěm ani pokoušet osud s jejich nepříjemnými obyvateli.«

»Ten přestupní marsický svět je ale nevlídný,« připomněl mu Olda. »Už jsme to viděli! Je tam plno sopek, létají sopečné pumy a smrdí síra. Marsické světy využívají po celá staletí d'áblové, když se potřebují rychle ztratit ze Země! Zachovalo se to i v pozemských pověstech: odkud zmizí d'ábel, tam ještě chvíli smrdí síra!«

»Venušskou vazbou ale neprojdou,« řekl Alexijev. »Svět, o kterém mluvím, je přístupný ze Země vazbou Mars-*nahoru*. Ano, marsické světy bývají nevlídné a d'ábelské brány na nich dlouho nevydrží, je tam pro ně příliš neklidná půda. Nám zemětřesení nevadí, alespoň ne jako jim, pro nás to může být naopak výhoda.«

»Dobře, to bude vítané,« přerušil ho netrpělivě Olda. »Co tam ale přestěhujeme, než se tam natrvalo nastěhujeme? Nepotřebujeme paláce jako tady, ale budeme závislejší na místních potravinách. Tady nám je obstarávali roboti, tam budeme muset přemluvit nejen Macounovy a Rovných, ale možná i další zemědělce.«

»Vítek by měl vyvinout lepší montované domky, než vymyslel pro d'áblovy pomocníky,« napadlo Alexijeva. »Měl by je udělat tak, aby se z nich daly sestavovat i větší celky. Tím by se na novém světě zjednodušily stavby.«

»Měl bych lepší nápad,« přihlásil se Vítek. »Když mi někdo podrží otevřenou bránu do toho světa, zdejší roboti tam postaví třeba stejný palác jako máme tady.«

»To bych nedělal,« namítl Olda. »Neotevřeme bez nich ani dveře. K čemu vymoženosti, které bez robotů nebudou fungovat?«

»Nemyslím stavět totéž co tady,« namítal rychle Vítek. »Já jen, že můžeme jejich pomocí postavit prakticky cokoliv. Co byste řekli solidní budově sanatoria na břehu moře, vybavené jako špičkový pozemský hotel? Nebyla by lepší než nějaké montované provizorium?«

»To by asi bylo lepší,« uznal Alexijev. »Věříš si, že to svedeš?«

»No Jéžíš!« vypjal se hrdě Vítek. »Jen si nejsem jistý, že zvládnu řídit roboty a přitom držet otevřenou bránu.«

»Já ti ji podržím!« nabídl se rychle Pepek.

»Beru tě za slovo!« odvětil rychle Vítek. »A Alexijev musí aspoň zhruba načrtnout, jak by si to sanatorium představoval. Co tam má být, jak to má být rozmístěné a tak...«

»To by nám vytrhlo trn z paty,« přiznal po chvílce uvažování Alexijev. »Musíme sem vzít Broula, aby načrtl svou představu budovy pro univerzitu, když už budeš v tom stavění...«

»Toho sem nevezmeme,« řekl Olda. »Porušili bychom podmínky. Nezapomeňte, že sem nesmíme vzít nikoho ze Země, kdo tu nebyl ve chvíli, kdy jsme je dohodli.«

»A safra!« zarazil se Alexijev. »Na to si budeme muset dávat pozor! Dobře, Broul může zůstat na Zemi a nakreslit to tam. To snadno zařídím.«

»Tak na co ještě čekáme?« vstala Máňa.

»Teď už jen na ráno,« usmál se Alexijev. »Než se do něčeho pustíme, nejprve se na to vyspíme. Je pozdě a ráno bude moudřejší.«

»Myslíš, že po tomhle dokážeme usnout?« vybuchla Máňa.

»Zkus to,« usmál se na ni Alexijev. »Dneska už nic nevytrhneš, beztak bude půlnoc. Pamatuj, rozhodnutí v ospalosti bývají často špatná. Zítra ráno zrušíme program a začneme se starat o stěhování.«

Andělský svět

Ačkoliv Máňa předpovídala, že po tomhle nikdo nedokáže usnout, ráno všichni zaspali. Snídaně se odehrávala rozcouraně, jak se kdo trousil. Nikdo se tomu nedivil, ostatně, pacienti tak snídali vždycky. Alexijeva ale na snídani vyhlíželi marně, stejně jako většinu doktorů. Od kuchařky Gertrudy se dozvěděli, že Alexijev poslal brzy ráno všechny lékaře léčit na Zem a sám se tam vypravil také. Pražská i pardubická pobočka měly zrušit všechny zájezdy a vrátit lidem peníze, ale naléhavé případy chtěl Alexijev vyléčit na místě.

V paláci panoval zmatek. Někteří pacienti si již všimli nepřítomnosti lékařů a sestřičky nestačily zodpovídat jejich dotazy.

»Klid, prosím!« byla nejčastější odpověď. »Máme na Zemi mimořádný případ a všichni se tam vypravili.«

»To je pěkné!« stěžovala si starší obézní paní. »A co když zrovna teď dostanu záchvat?«

»Nebojte se,« uklidňovala ji Hedvika. »Máme to zajištěné dobře, v nouzi můžeme lékaře přivolat do deseti minut.«

»Deset minut je dlouho! Co kdyby tady někdo zatím umřel?« nedala se paní.

»Toho se bát nemusíte,« ujist'ovala ji sestřička Hedvika. »I kdybyste znenadání umřela, nic se neděje, umíme oživit i mrtvé. Koho nám dovezou až sem, třeba mrtvého, vrátí se domů živý. Už jsme tu měli několik takových případů. Vás se to ale netýká, jste přece zdravá. Nasnídejte se a jděte se vykoupat do jezírka, ať si zdejšího světa ještě užijete.«

Zmatek se zvolna uklidňoval, pacienti se rozcházeli po koupalištích a na procházky. Jen málokdo si všiml, že dnes nepřijely žádné létající autobusy s dalšími pacienty.

Děti se zmatky netýkaly, ačkoliv o nich věděly víc než ostatní.

Vítek s Pepkem se po snídani vytratili pod záminkou, že si musí něco vyzkoušet. Olda, Máňa a Jarča se vypravili za Cilkou a Jirkou, aby to probrali pěkně s očí do očí.

»To je průšvih!« lamentovala Cilka. »Táta bude řídit! Dvojí stěhování v jednom roce! To bude na něho moc!«

»Nemilé překvapení to bylo pro všechny,« ujist'oval ji Olda.

»To je určitě tvoje vina!« mračila se na něho Cilka.

Oldy se ale okamžitě zastali Máňa, Jarča i Jirka, takže Cilce nezbylo než včas ustoupit.

»Měli bychom se vypravit na nový svět,« navrhoval Olda. »A měli byste to vést vy dva, abyste vybrali vhodné místo pro vesnici. Zemědělství přece rozumíte nejlépe z nás.«

Tím si to u Cilky vyžehlil. Jirka se do funkce velitele nehrnul a být velitelem bylo Cilce milejší než pohlazení. Přestala lamentovat a rychle chystala do batohu zásoby na horší chvíle, jak říkala. Batohu se ujal galantní Jirka a za chvíli se vznášeli nad ostrovy.

»Tady se nedá nic rozumného pěstovat!« rozčilovala se Cilka, když přelétávali aspoň desátý korálový ostrov. Ostrovy byly ploché a kdyby přišel nějaký hurikán s většími vlnami, všechno by z nich spláchly do moře.

»Musíme asi najít něco většího,« uvažoval Olda.

»Tady není zemědělská krajina nikde!« vztekala se Cilka, když nenarazili na souvislejší pevninu ani po padesáti kilometrech letu.

Olda neodpověděl, ale vznesl se výš, aby získal lepší rozhled. Vystoupal aspoň do osmi tisíc metrů, až sotva popadal dech. Idarchon se sice činil, ale tady byl vzduch skutečně velice řídký. Naštěstí měl úspěch, v dálce spatřil souvislejší pevninu.

»Letíme na východ!« obrátil se směrovaně na Cilku. »Je tam nějaká větší pevnina! Tam snad najdeme něco vhodnějšího!«

Cilka jeho návrh (už jako vlastní) předala všesměrově ostatním a houf dětí jako tažných ptáků změnil směr k východu. Olda k nim klesl z výšky a jak Cilka správně předpokládala, ani ho nenapadlo připomínat ostatním, že tu pevninu objevil on.

»Není to nádhera?« rozplýval se Olda. »Pobřeží je trochu strmé, ale pak už to pokračuje jedna báseň! Krajina mírně zvlněná, lesíky se střídají s loukami, tráva hustá jako koberec. A jak je svěže zelená! Co bys říkala třeba pěkné usedlosti na břehu řeky?«

»Řeka je fajn,« přikývla Cilka. »Znamená to, že je tady dost vody. Ale postavit usedlost v záplavovém pásmu na břehu řeky? Spadl jsi z jahody?«

»To je teď na tobě,« pokrčil rameny Olda. »Mně by se ta říčka líbila.«

»No jo, městskej kluk!« ohrnula nos Cilka. »Na řekách vznikala odjakživa města. Buď proto, že po řece snadno plují lodě, nebo tam byl nějaký brod, kde se museli kupci tak jako tak zastavit. A když se zastavili, obvykle také přenocovali a přitom něco utratili. Měšťané bohatli a ani jim nevadilo, když jim občas půlku města vzala voda. Až když se to opakovalo příliš často, stavěli další domy z kamene, aby něco vydržely.«

»Vyber si tedy jiné místo!« navrhl jí bezelstně Olda, aniž by zpochybňoval její výklad vzniku měst na Zemi. »Jsi přece vůdce výpravy!«

Cilka po něm loupla okem, ale viděla, že to myslí upřímně. Měl vlastně pravdu, kdo jiný než venkované má rozhodovat o tom, kde bude stát vesnice? Olda bude později vybírat místo pro sanatorium, pokud to nevybere Alexijev.

»To máš těžký!« řekla Cilka. »Nemůžu to vybrat, jak mě napadne! Musím najít takový místo, aby se líbilo i mému tátovi!«

»Tak takový místo vyber!« navrhl jí bezelstně Olda. »Kdo ti v tom brání?«

Chvilí kroužili nad pevninou, Cilka občas slétala níž, ale vždycky se zase vznesla. Nikde se jí nelíbilo tak, aby dosedla.

»Tady jsou nějaké bažiny,« vrčela poblíž potůčku, obsypaného zelenými háječky.

»Tady je to samý kámen!« nelíbila se jí trochu výše položená planinka.

»Tady by to vypadalo dobře, ale nevím, co na to táta...«

»Hele, jakýpak s tím fraky!« řekl Olda. »Až sem s tvým tátou přiletíme, asi se rozhlédne kolem. A co uvidí? Táhle výš je moc kamení, na druhé straně dolík plný bažin, zato tady se všechno jen zelená. Co myslíš, že vybere? To samé co ty!«

»Jestli máš pravdu...« váhala ještě Cilka. »To přece není jen tak, vybírat si nový domov! Kdoví, jak dlouho tam můžeme bydlet?«

»Domov budeme mít takový, jaký si sami zařídíme,« uvažoval všesměrově Olda. »Je to jen na nás. Abych pravdu řekl, líbí se mi tu víc než v Útočišti. Tam už to bylo zařízené, ale já bych raději, aby to bylo po našem.«

»Jak tomu tady budeme vlastně říkat?« napadlo Máňu.

»Je tu docela krásně,« rozhlédl se Olda. »Ale útočiště tomu říkat nebudeme. Jednak si pod tím jménem pamatujeme něco jiného a za druhé tady nehledáme jen úkryt před ďábly.«

»Co takhle – *Andělský svět*?« napadlo Máňu.

»*Andělských světů* je už dost,« usklíbl se Olda. »Na jednom mám dokonce kamarádku.«

»Světů, na kterých žijí Ogdurové, je spousta,« namítala Máňa. »Vsadím ale co chceš, že jméno *Andělský svět* nemá žádný, vždyť si sami říkají Ogdurové! Pro nás bude *Andělský svět* taky jen tenhle.«

»Jsem pro!« přihlásila se Jarča.

»Já taky,« přidala se k ní Cilka.

»Vítek s Pepkem se jistě přidají a i kdyby ne, už teď je nás většina,« shrnul to Jírka. »Ale navrhoval bych pojmenovat po Cilce tuhle pevninu, když už ji objevila.«

»To je pravda!« souhlasila Máňa.

Olda se podíval na Cilku. Ta zrudla, ale jinak na sobě nedala nic znát.

»Tak za prvé: nemusí to být pevnina, ale ostrov,« řekla suše. »Viděli jsme z ní sotva sto kilometrů. I ostrovy jako Kypr a Kréta jsou větší. Za druhé si nemyslím, že by se mělo něco pojmenovávat po objevitelích. Mohli bychom tu mít bez velké námahy vlastní kontinenty, ale mě by to netěšilo. Jsem zásadně proti!«

»A za třetí,« začal Olda...

»Za třetí bychom to měli pojmenovat podle toho, co tu leží u nás na Zemi!« řekla rychle Cilka. »Co je vlastně na tomhle místě? Odhadla bych to na Bulharsko.«

»To se dá spočítat přesněji,« řekl Olda. »Podle směru a vzdálenosti našeho letu jsme teď někde poblíž ruské Oděsy.«

Bylo zřejmé, že nechce Cilku zkoupat za přivlastnění jeho objevu pevniny.

»Oděsa je moc velká,« řekla Cilka. »Počkejte chvílku!«

A zmizela za modravě orámovaným oválem. Ani ne za minutu se ale opět objevila. Ovál si otevřela z opačné strany, takže se podobal andělským křídům, byl ale více než sto metrů stranou. Cilka se jen krátce rozhlédla a rychle přiletěla blíž k ostatním.

»Nejbližší vesnice se jmenuje *Věrchuvka*,« řekla. »To je ale příliš ruské, takže se naše usedlost bude jmenovat *Na vršku*. Na jméno ostrova či pevniny si počkáme, až budeme mít podrobnější mapu.«

Olda jen pokrčil rameny na znamení, že není proti. Postupně to přijali i ostatní.

»A letíme nejkratší cestou domů!« rozhodla Cilka coby velitel výpravy. Poslechli ji, roztáhli se do vějíře a obrátili k domovu. Co také jiného? Měli přece hotovo.

Cilka se jako velitel opět osvědčila.

Alexijev se v Útočišti objevil až v podvečer, takže všechny zastihl u večeře.

»Jak to dopadlo na Zemi?« zajímal se dychtivě Olda.

»S námi dobře,« usmál se lékař. »Pár lidí se zlobilo, že se sem nedostanou, ale komu jde o zdraví, oželí i přidruženou dovolenou. Zejména když to zdraví dostane zadarmo a peníze zpět na ruku. Nespokojencům jsem navrhl, že si stihnou zaplatit jinou dovolenou na Zemi.«

»Byli jsme na novém světě a pojmenovali jsme jej,« pochlubila se Cilka. »Budeme mu říkat *Andělský svět*, protože jsme jej získali díky Ogdurům.«

»*Andělský svět*?« podíval se na ni Alexijev pátravě. »To jméno by docela ušlo.«

»Podívali jsme se tam po okolí a našli ideální místo pro vesnici,« řekla Cilka.

»Necítíte jste přitom nějaké otřesy?« nenechal ji domluvit Alexijev. »Tady se zase otřásl celý svět! Bylo to sice menší než první celosvětové zemětřesení, ale bylo to znát.«

»Copak?« zpozorněl Olda. »Němcům u chobotnic zase něco vyletělo do vzduchu?«

»To ne, ale stalo se něco nevídaného!« řekl Alexijev. »Němci se od chobotnic vrátili na Zem. Na tom by nic nebylo, ale oni se na Zem vrátili všichni najednou a navíc i s obrovským kusem pevniny, přes sto kilometrů v průměru! My tak velkou bránu ani nedokážeme otevřít, nebo ano? Co ty na to řekneš, Oldo?«

»Sto kilometrů?« divil se Olda. »To nedokážeme. To je betonově nad síly slýribu. Hádal bych ale, že Němce poslaly na Zem chobotnice. Tvrdily přece, že Němci mají jejich stroje.«

»Ať tak nebo tak, bylo to znát po celém světě,« řekl Alexijev. »Slyšel jsem, že se přitom přemístilo dvacet miliard tun skal a čtvrtina té váhy vody. Je něco takového vůbec možné?«

»Zřejmě ano,« řekl Olda. »Můžeme se na to přeptat Ogdurů, až se tu objeví. Možná by to jejich staré stroje také dokázaly, kdysi je přece měli. Můžeme se zeptat i chobotnic, měli bychom to z první ruky.«

»V každém případě si musíme opravit školní znalosti,« usmál se Alexijev. »Kousek od Brazílie, asi tak dvě stě kilometrů, se teď nachází nový ostrov. Jmenuje se Nové Německo, má sto kilometrů v průměru a ať to dokázali Němci nebo chobotnice, znamená to, že jejich stroje utáhnou i tak obrovskou zátěž. Určitě to bylo obdivuhodné.«

»Takže jsou všichni Němci zpátky na Zemi,« povzdychla si Máňa.

»Buď jak buď, chobotnice tím definitivně vyřešily válku v jejich světě. Němci odtáhli, je tam klid,« pochvaloval si to Alexijev. »Někdy je odsun nejlepší možné řešení.«

»Jen by mě zajímalo, koho to napadlo,« řekl Olda. »Taková masa skal v pohybu musela být něco příšerného! Připadá mi to jako hodně šílený nápad.«

»Šílený? Možná. Ale vyřešil všechno najednou! Kéž bychom uměli něco podobného!« posteskl si Alexijev. »Kdyby bylo tak jednoduché i naše stěhování do Andělského světa!«

»Takhle naráz to nedokážeme,« přihlásil se o slovo Vítek. »Ale vynalezli jsme s Pepčou něco stejně epochálního. Když si to spojíme s Alexijeovou nově objevenou cestou, můžeme se do Andělského světa nastěhovat ihned a nemusíme být závislí na Útočišti ani hodinu.«

»Co jste vynalezli tak epochálního?« zarazil se Alexijev.

»To ti tady v Útočišti neřeknu ani v telepatii, natož nahlas!« řekl Vítek. »Pojďte s námi zítra ráno na ten... *Andělský svět*. Půjdeme tam s Pepčou obhlédnout situaci.«

»Proč nám to neřekneš hned?« zajímalo Alexijeva.

»Nějak jste pozapomněli, kdo nás špehuje,« řekl Vítek. »Nemusí vědět všechno.«

»Nic přece neskrýváme, špehování by nám nemělo vadit,« přelétl Alexijevovi přes čelo mráček. »Nebo si myslíš, že své záměry musíme skrývat?«

»Řekl bych, že se to může vyplatit,« trval na svém Vítek. »Vůbec nemám dojem, že jim tady vadíme, místa je tu přece dost. Spíš si s námi chtějí hrát, jako kočka s myší. Připomíná mi to normální šikanu. Baví je, když nás mohou trápit. Když jim předem oznámíme, co chceme dělat, bude pro ně příliš lehké házet nám nenápadně klacky pod nohy. Stačí říct: Půjdeme k jezírku a pak se budeme divit, že tam byl naříznutý můstek. Nebo *jen náhodou* skrz naskrz prohnílý, aby to nevypadalo tak okatě.«

»Proč myslíš, že by nám chtěli škodit?« vrtěla hlavou Marie. »Vždyť je i v jejich zájmu, abychom odešli co nejdřív.«

»Mohli by nám škodit z čisté škodolibosti,« povzdychl si Vítek. »Bude lépe, když jim nic předem neprozradíme.«

»Já Vítku chápu,« zvažněl Alexijev. »Je lépe připravit se na poťouchlosti a být překvapen příjemně, než naopak. Zítra půjdu na Andělský svět s vámi. Půjdeme všichni, musíme se tam dobře porozhlédnout, kde bude stát naše nové sanatorium, když už nám to Vítek slíbil.«

»Vaše vynálezy mě opravdu zajímají,« souhlasil i Olda, ještě než se rozešli. »Jen jestli neděláte bouři ve sklenici vody. Nebo jak se říká, mnoho povyku pro nic.«

»To uvidíš zítra!« odvětil Vítek.

Ráno se všichni sešli na snídani brzy.

Starou Gertrudu ale nezaskočili. Byla v jídelně první, jistě vstávala ještě za tmy. U stolu pro lékaře bylo už všechno připravené, jen se pustit do jídla.

Najedli se rychle. Mezitím dorazili Cilka a Jiří. Cilka dnes sice neměla být velitelem této výpravy, ale nechtěla si ji nechat ujít. Tušila, že účast bude stát za to.

V rychlosti dojedli a vyšli před palác. Vítek otevřel větší bránu.

»A všichni pěkně jako husy za sebou!« pobídl ostatní.

»Já ti dám husu, že na ni nezapomeneš!« hnala se po něm Cilka, ale minula ho a tak jako ostatní, prolétla i ona do sousedního světa.

»Počkej, tady na ten ostrov ne,« varoval Vítka Olda. »Tady jsme přece nechali ďáblový spřežence! Poleť někam jinam!«

Zamířili tedy podle Oldy na sever a brzy našli další, podle vzhledu ne-korálový ostrov.

»Nevypadá to trochu jako sopka?« mračil se Vítek.

»Možná,« připustil Alexijev. »Ale když, tak hodně stará. Podívej se, jak už je obroušená. Podle mě mohla soptit naposledy ve druhohorách, pokud tady bylo něco podobného.«

»Proč by nebylo?« usmál se Olda. »Nějaký vývoj mají všechny světy, ne?«

»Na tom ostatně nesejde,« řekl Vítek. »Myslím, že tohle údolíčko mezi dvěma kopci bude nejvhodnější.«

Snesl se níž a ostatní za ním.

»Tady bych raději žádný dům nestavěl,« mračil se Olda. »Ty skály jsou podle mě příliš příkré a přitom dost zvětralé. Něco by se mohlo utrhnout a dům zavalit.«

»Nebudeme stavět dům,« odbyl ho Vítek a postavil se. »Pojďte sem a dívejte se!«

Popadali kolem něho na kamenitou půdu ostrova a obklopili ho.

»Co budeš dělat?« neudržela se Máňa.

»Hned uvidíš!« ujistil ji. »Pepčo, otevři okno!«

Okno se k jejich překvapení otevřelo za nimi, ale Vítek se ani neohlédl. Místo toho se soustředil před sebe.

»Dívejte se támhle naproti!« upozornil všechny.

V protějším svahu vířil hnědý dým protkávaný zelenými blesky. Vítr ho nerozfoukával, ten vířící oblak se zřejmě větrem nedal ovlivňovat. Ozval se silný hukot.

»Dívejte, zajíždí to do skály!« vykřikla Jarča, aby to překřičela. Ani si nevzpomněla, že by mohla použít telepatii, které hluk nevadí.

»Co to bude?« přidala se k ní i Máňa. »Nějaká obří jeskyně?«

»Neruš!« okřikl ji Vítek.

Skutečně se zdálo, že před nimi vzniká jeskyně. Rychle se zvětšovala a brzy by se do ní vešel pořádný panelák. Pak se ale uvnitř začalo blýskat víc do modra a oblak dýmu se zase vyvalil na její okraj. Pak se najednou rozplynul. Hora byla jako dřív, zdánlivě beze změny.

»Co to mělo znamenat, Vítka?« zeptala se Máňa zvědavě.

»Pepčo, zavři okno!« nevšímal si jí Vítek.

Pepča se zašklebil a zavřel vesmírnou bránu.

»A teď... malá zkouška!« řekl Vítek s trochou napětí v hlase.

Přímo před přihlízející skupinkou se odkrojil kus svahu, jen to zavířilo oblakem prachu. Vznikla skalní plošina, na níž se objevil bytelný, velký stůl, pokrytý ubrusem a mísami jídla. Kolem se postupně zhmotnily pohodlné židle.

»Klíčový pokus se podařil!« vykřikl vesele Vítek a vykročil jako první ke stolu. »Zveme vás s Pepčou na velkolepou hostinu na oslavu nezávislosti na Útočišti!«

»Počkej, jaké nezávislosti?« nechápala Jarča.

»V té hoře naproti jsme postavili duplikát robotického centra původních lidí Útočiště,« řekl slavnostním hlasem Vítek, přistoupil ke stolu a uchopil pohár mimozemského vína. »Tahle hostina je jeho dílo. Rozumíte? Máme vlastní roboty! S Útočištěm a s tamními závistivci je nic nespojuje, nikdo nám je nezablokuje a budou poslouchat jen nás. Napadlo nás to s Pepčou.«

»A co kdyby se sem ti závistivci přece jen dostali?« napadlo Jarču.

»Než se to stane, vyznáme se v robotech tak, že budou poslouchat jen nás!« řekl Vítek.

Začal všechny rozmisťovat. Počet židlí odpovídal počtu účastníků hostiny, takže brzy seděli všichni.

»A teď... dobrou chuť!« usedl Vítek jako poslední.

Všichni se opatrně pustili do jídla. Brzy zjistili, že se jídlo nijak neliší od toho, co jedli na Útočišti. Tohle bylo zvláštní jen tím, že vzniklo až tady.

»Na Útočišti je také takové centrum?« chtěl vědět Alexijev, když ochutnal ovoce. Bylo syntetické, ale od čerstvého k nerozeznání. Dokonce na něm byl jakýsi úmyslný kaz, zřejmě aby navozoval dojem skutečnosti.

»Je jich tam plno,« řekl Vítek telepaticky, protože právě okusoval pečenou masohrušku. »Jsou rozhozené v síti po všech pevninách zhruba tři sta kilometrů od sebe. My máme jedno, ale ještě dnes postavím další dvě. I tohle jedno by nás dokázalo zásobit, ale nechci riskovat, že se tahle sopečná nádhra kolem nás neprobudí. Vesuv se zdál také dávno mrtvým, obyvatelé Pompejí by o tom mohli něco vyprávět!«

»Zdálo se mi to tady ale trochu energeticky... hladové,« řekl Olda a pomalu se nadechl, aby si jeho idarchon mohl nasát okolní energii.

»To se ti nezdálo,« obrátil se na něho Vítek. »Idarchon přesuny energie vnímá jako hlad. Až tady bude těch center víc, budou se vzájemně energeticky podporovat a nebude to tak znát. Jejich dávní konstruktéři si na nich dali záležet, vymysleli je perfektně.«

»Myslíš, že tohle dokáže stavět i domy?«

»Jistě,« ujistil Alexijeva Vítek. »Všechno co kdy dělali roboti na Útočišti i co je naučíme my. Paměti se sem přece zkopírovaly i s obsahem.«

»Takže jestli jsem to dobře pochopil, v té jeskyni je úplné středisko robotů i s pamětí?« ubezpečoval se Olda.

»V každém centru se při vytváření kopie vytvoří i kopie jeho paměti,« vysvětloval všem Vítek. »Tento týden udělám aspoň pět duplikátů v různých místech světa, nemůžeme si dovolit přijít o ně při nějaké katastrofě. Vy si zatím rozmyslete, co a kde chcete postavit. Nebudeme to stavět pomocí robotů Útočiště, ale vlastními silami. Bude to pro nás pohodlnější, budeme mít na to klid, no řekněte, není to geniální?«

»Ti roboti uměli kopírovat i sami sebe?« zeptala se Jarča. »Oni to někdy potřebovali?«

»Jistě,« souhlasil Vítek. »Také na Útočišti občas docházelo k zemětřesení, nevyloučíš ani výbuch sopky. Zničená centra se v takovém případě duplikují podle jiných. Za tisíce let jejich existence se to prý stalo asi čtyřicetkrát. Já už jsem toho jen využil.«

»Jsi génius, Vítku!« nadšeně prohlásila Jarča. »Jak tě to vlastně napadlo?«

»To si povíme jindy!« řekl Vítek. »Navrhuji, když už nám to tak vyšlo, přestěhovat sem z Útočiště pacienty. Doleťte pro Bulise a vezměte si na to všechny létající autobusy. Počkám na vás tady a než se sem vrátíte, najdete tu palác jako z pohádek Tisíce a jedné noci. Až sem přestěhujete pacienty z Mělníka, vezměte sem i pobočku z Pardubic. Já zatím postavím druhou usedlost pro Macounovy a Rovných.«

»Neměla bych ti s ní poradit?« nabízela se Cilka.

»Nemusíš,« zavrtěl hlavou Vítek. »Roboti si pamatují, co jsme stavěli pod dohledem tvého táty. Jen mi ukážeš, kde to má stát.«

»Já nevím, co když se táta rozhodne jinak?« znejistěla Cilka.

»Poslyš, jak tě znám, vybrala bys to jistě dobře,« obrátil se na ni Vítek. »Tátovi nezbude nic jiného než se nastěhovat. Dneska tady zkrátka rozhoduješ ty! Jen si na to zvykej!«

»Vítku, seš nejen génius, ale i příma kámoš!« řekla Cilka procítěně.

»Mně stačí, že i ta opovrhovaná technika může být užitečná!« přiznal Vítek.

»To jsi právě dokázal!« uznal mu Alexijev.

Nová taktika

Stěhování stihli dokončit do poledne.

Někteří pacienti brblali, že nebylo v plánu, ale když se dozvěděli, že poletí na další svět, kde jiní lidé ze Země ještě nebyli, zanechali dalších připomínek. Zvědavost převládla.

Ani Vítek nesliboval nadarmo. Když před novou budovou přistával první létající autobus, pomalovaný barvami cestovní kanceláře *Za zdravím*, tísnili se u jeho oken netrpělivě všichni pacienti. Ani pilot Bulis nezakrýval údiv.

»Tohle tady stálo?« zavolal opatrně na Vítku, sotva otevřel dveře autobusu.

»Ještě před půl hodinou ne!« usmíval se Vítek. »Vyříd' pacientům, ať si vyberou pokoje. Jsou všechny stejné, odlišíme je později, až na to bude čas.«

»Neříkej, že jste takový palác postavili za půl hodiny!« vrtěl hlavou Bulis. »Vypadá to jako... jak se to říká? Neoklasicismus?«

»Říkej si tomu jak chceš,« nedal se vyvést z míry Vítek. »Není to žádný pozemský sloh, prostě se mi to takhle líbilo. Ať si pacienti uklidí věci do pokojů. Dveře jsou všude normální, jako na Zemi. Klíče jsou zvenku v zámčích, každý ať si vezme ten od svého pokoje a až budou odcházet, odevzdají je v recepci. Klíče pasují i do skříní, kdo chce, ať si své věci zamkne. Přivezl jsi taky Gertrudu?«

»Ta tam zůstala, říkala, že bez snídaně nikoho nepustí.«

»Až poletíš podruhé, nacpi ji do autobusu i kdyby nechtěla!« navrhl mu Vítek. »Řekni jí, že tady bude mít lepší kuchyň! Pořád brblala, že si na mimozemské pořádky nezvykne, tady bude mít pozemskou kuchyň, jak ji dobře zná ze Země.«

Bulis ohlásil pacientům pomocí reproduktorů, co je čeká. Pak se otočil opět na Vítku.

»Gertruda je z toho celá nesvá,« omlouval ji. »To víš, stěhování! Zrovna tak jako Květa, vzal bych ji sem na otočku. Budeme tu snad bydlet taky, ne?«

»Vezmi ji sem,« řekl Vítek. »Jestli máte nějakou památku ještě ze Země, přivezte si ji, ale všechno sem netahejte. Pamatuj, cokoliv máte v bytě nového, dostanete tady také. Pro mě je jednodušší udělat věci nové než se tahat se starými. A to samé vyříd' ostatním. Já už tady taky bydlím, dovezl jsem si jen to co mám na sobě.«

»No, bál jsem se toho víc!« vzdychl si Bulis. »Tak ahoj!«

Zavřel dveře za posledním pacientem, létající autobus se zvolna zvedl do výšky dvou metrů, pak se otevřel modravý ovál a autobus jím projel jako kdyby vyjížděl ze vrat garáže. To už na parkoviště před budovou sanatoria klesal další, řízený doktorem Igorem Novotným.

»Jsme tu dobře?« nasměroval se telepaticky na Vítku.

»Jistě!« odvětil Vítek. »Ohlas pacientům, ať vystoupí a jdou si do pokojů uklidit věci. Ať si každý vybere nějaký pokoj, volné poznají podle klíčů v zámčích. Dveře jsou tady normální, jako na Zemi...«

To už přistával další pomalovaný autobus. V tomhle ale nebyli pacienti. Autobus řídila Cilka a stěhovala se sem rodina Macounů.

»Už jsme tady, Vítku!« telepatovala mu.

»Otevři mi dveře!« požádal ji. »Chci vidět, jak se bude tvůj otecko tvářit na vaši novou usedlost! Mám ji samozřejmě hotovou.«

»No nevím!« zarazila se trochu Cilka. »Na tvém místě bych se radši zdekovala někam, kde tě táta nenajde! Měl jsi ho vidět, jak se rozčiloval, když se o tom stěhování dozvěděl!«

»No právě!« usmál se Vítek a naskočil si do autobusu. Přetížený stroj se zvedl a plynule se rozjel na východ.

»Kdo si tohle vymyslel? Snad ne vy?« ozval se za Vítkem hlas zamračeného Macouna. Až dosud byl někde vzadu, ale teď se hrnul dopředu k řidiči.

»Cilka vám to neřekla?« podivil se Vítek. »Obyvatelé Útočiště nám dali vyhazov, my jen napravujeme následky.«

»A kdo nás vyhodí odsud?« lamentoval pan Macoun.

»Snad už nikdo!« vzdychl si Vítek. »O nikom tady aspoň nevíme.«

Létající autobus svištěl nad plochými ostrůvky, pokrytými palmami. Cilka pilotovala s přehledem a táta ji pyšně sledoval.

»Ty jsi prý ten génius!« oslovil docela vlídně Vítko.

Macoun zásadně nepoužíval telepatii dokud nemusel, ale z jeho hlasu bylo cítit uznání.

»To je přece vaše Cilka taky,« řekl Vítek. »Zajímá mě, jak si povedete.«

»Prý dokážete udělat všechno, včetně jídla!« podíval se na Vítko podezíravě.

»Dokážeme,« přikývl Vítek.

»Co tady potom budeme dělat my, když všechno vyčarujete?« kábonil se pan Macoun.

»Budete pěstovat plodiny kvůli jedinečnosti,« odvětil mu vážně Vítek.

»Počkej, tomu nerozumím,« řekl zamračeně pan Macoun. »Nejsem génius, jen natvrdej sedlák. Můžeš mi to vysvětlit tak, abych to pochopil i já?«

»Můžu,« obrátil se k němu čelem Vítek. »Podívejte se!«

Podal Macounovi masohrušku, která se mu nenadále objevila v ruce. Jakmile ji Macoun od něho mechanicky vzal, objevila se Vítkovi v ruce druhá.

»Porovnejte je mezi sebou!« vybídl Macouna a podával mu i druhou.

Sedlák chvíli otáčel masohrušky v rukou kolem dokola.

»Vypadají úplně stejné!« vydechl po chvíli. »I tenhle strup mají stejný!«

»To je ono!« řekl Vítek. »Jsou naprosto stejné. Nejen tím strupem, ale i složením, zkrátka do poslední molekuly. Jestli jim chybí něco důležitého, chybí to všem stejně. Víte, co se stane, když budete jíst tak jednotvárnou stravu? Když je budete jíst týden, nic se nestane, ale po delší době by se vám přejedly a kdybyste se jimi živil pořád, mohl byste z nedostatku stopových prvků i onemocnět.«

»Můžete přece střídat stovky jídel!« opáčil pan Macoun.

»Stovky ano,« souhlasil s ním Vítek. »Když ale budete pěstovat masohrušky na stromě, bude každá jiná. Každá chutná jinak podle toho, kde vyrostla. Ale co je důležitější, nebudou stejné chemicky. V některé je třeba málo manganu, jiné chybí

jiné stopové prvky, ale ostatní jich mají v průměru dost. Takové masohrušky jsou pestřejší strava než sto různých a přitom přesně stejných syntetických jídel.«

»Aha!« rozjasnil se trochu Macoun. »Tím chceš říci, že pole je pole?«

»Přesně tak jsem to myslel,« kývl Vítek. »Podívejte se, naše létající autobusy jsou jeden jako druhý, tam ale sériovost nevadí, naopak. Většinu jídel můžeme syntetizovat, tím také nic nezkažíme. Ale syntetickou stravu budeme muset doplňovat. Individualizovat. Jinak by nám hrozilo nebezpečí chybějících stopových prvků. Nechte si to potom vysvětlit od Cilky, já jsem zaměřený více na techniku a uznávám, biologie je složitější.«

»Myslíš, že tohle naše Cilka zná?« pochyboval pan Macoun.

»Naučte se trochu věřit vlastní dceři!« poradil mu Vítek. »Cilka dostala znalosti přímo od andělky a řekl bych, že má jiné než Olda, nikdo neví, jaké. Ani Olda nedává všem stejné. Lidi jsou právě tak individuální, jako sad, kde nenajdete dva stejné stromy ani ve snu.«

»Ty kluku, vážně se mi líbíš!« plácl Macoun Vítku po zádech, až se prohnul. »Vrátil jsi mi chuť do života!«

»To je dobře,« řekl Vítek. »Každej jsme jinej, každej jinak potřebnej.«

»To už je skoro jako báseň!« rozplýval se pan Macoun. »Na městskýho kluka mluvíš až moc rozumně, skoro jako náš farář! Proč není taky takovej ten... Olda?«

»Na Oldu nám nesahejte!« varoval ho Vítek. »Olda je náš kamarád.«

»Výborně!« podíval se na něho pan Macoun. »Je dobře, že držíte spolu! I když jsem Oldu rád neviděl už kvůli starýmu Prskavcovi!«

»Ten to přece taky myslel dobře,« zastal se starého pána Vítek. »Nakonec to dopadlo líp, než se dalo čekat. Olda má partu doktorů, vy máte Cilku a věřte tomu, že ani Jirka Rovný není budižkničemu. Když to dáme dohromady, půjde nám všechno. Základní potraviny můžeme mít syntetické, vy to budete doplňovat. Znamená to, že nebudete pěstovat obrovské lány obilí, ale pestrost. Menší sady, zato každý jiný. Ovoce, zeleninu, salámy, masohrušky, melouny, chlebovníky, víno. A k tomu třeba i mléko od krav a koz. Co kus, to originál.«

»To si dám líbit!« pochválil Macoun Vítku. »Po tomhle mě ani to stěhování tak nebolí.«

»To stěhování jsme si nevymysleli, ale když už je to nutné, zvládneme to!« přikývl Vítek. »Posaď to přímo před dveře, Cilko, ať nic netaháme daleko. Máte ze všech nejvíc krámů!«

»Krámů?« zamračil se trochu pan Macoun. »To všechno je ještě ze Země!«

»No tak dobře, *památek!*« slevil Vítek. »S některými věcmi se člověk nerad loučí, že?«

»V těch krámech, jak jim říkáš, je kus Země!« tvrdil pan Macoun. »Někdy ti je ukážu, až na to bude čas. Ale teď se půjdeme podívat, co jste tady postavili!«

»Nic zajímavého tu nenajdete,« řekl Vítek. »Dům je do poslední třísky jako v Útočišti.«

»To už teda není!« řekl Macoun vítězně. »Tady do dveří jsem vyřezal letopočet. Teď tu není. Do poslední třísky už to nebude nikdy!«

»Pokud sem ten letopočet nevyřežeš znovu, tati,« nadhodila Cilka. »Ještě se nezměnil.«

»To se ví, že to sem vyřežu znovu!« tvrdil pan Macoun. »Ale jak nám tady Vítek krásně básnický vysvětlil, úplně stejné to nebude nikdy. Určitě mi kudla občas zajede do dřeva trochu jinak, my lidi nejsme stroje!«

Alexijev odletěl na Zem obnovit zájezdy cestovní kanceláře *Za zdravím*.

Olda do nového bytu v sanatoriu přivezl rodiče i Bóžu. Všichni mu chtěli pomáhat, ale Olda se jim hrdě postavil, jen aby ho nechali.

»Uzvednu očima traktor, a vy mi chcete pomáhat s pár kufry?« vyčetl jim. »Kromě toho, rodinné záležitosti by měly být rodinné záležitosti.«

Stěhování netrvalo dlouho. Olda rodičům zařídil byt v horním poschodí sanatoria, kde už bydleli všichni lékaři i sestřičky. Bóžu měli v létajícím košíku, nebyla s ní žádná starost. Beztak celou cestu prospala, jak je u mrňat zvykem. Rodiče ze Země odešli jen s tím, co měli na sobě, žádné památeční věci neměli. V jejich bytě na Zemi teď bydlela rodina Marešů, kteří si s nimi byt vyměnili. Ve vyměněném bytě bydlel Oldův bratr Jiří s Monikou, chystali prý dokonce svatbu.

»Proč máme bydlet až pod střechou?« zeptal se ho táta, když před nimi Olda slavnostně otevřel dveře do jejich nového bytu.

»V přízemí jsou jen pokoje těžkých pacientů, operační sály, kuchyně, jídelna a provozní místnosti,« vysvětloval jim syn. »Bydlí tam kuchařka Gertruda, na kterou Vítek pamatoval, aby nemusela chodit po schodech.«

»Maminka by také neměla běhat po schodech,« připomněl mu přísně táta.

»Proto máte byt hned vedle výtahu,« řekl Olda. »Kromě toho, s Bózou to snad není díky tomu košíku tak zlé, nebo se pletu?«

»Nepleteš,« svolila maminka. »Ten košík jste vymysleli perfektně!«

»To vyhrabal Vítek z robotického archivu. Měli to původní obyvatelé Útočiště, stačilo to přizpůsobit na naše poměry,« vysvětloval rodičům Olda.

»Kdo by to řekl do tak malého kluka, jako je Vítek?« divila se maminka. »Vidět ho není, ale je to expert na mimozemskou techniku!«

»Paradox, mami, co?« usmál se Olda. »Máš pravdu, jsme ještě mrňousci! Ale mrňousci, co zvednou očima traktor!«

»Kdo by to tenkrát do té Bísíjí řekl!« dodal otec.

»Nevím,« pokrčil rameny Olda. »Smutné je, že to na d'ábly nestačí. A že mají d'áblové tolik lidských pomocníků. Někteří snad netuší, komu slouží, jiní to vědí, ale udělají všechno, co jim d'áblové, poručí bez nejmenších protestů. Možná by nám pomohlo zbavit nás hlavních d'áblů, ale ani s jejich pomocníky to nebude snadné.«

»Máš příliš mnoho životního pesimismu,« napomenul ho táta. »Přitom jsi dokázal za rok víc než jiní za celý život. Můžeš jak chceš říkat, že to je společné dílo, ale bez tebe by nebylo vůbec nic.«

»Já to přece vím,« opáčil vážně Olda. »Ano, je to společné dílo. Bez ostatních bych to nedokázal, oni beze mě taky ne. To všechno vím. Ale ten životní pesimismus,

jak říkáš, mám po několika setkáních s d'ábly. Pochopil jsem, že nám nepřejí úspěch a jsou silnější.«

»Úspěch je i to, co vidíš kolem nás,« chlácholil ho táta.

»Není, tati,« řekl Olda. »Úspěch by byl, kdybychom sem mohli pozvat lidi, kteří mají chuť začít něco nového v tomhle světě. Ale to my bohužel nemůžeme.«

»Protože byste pomáhali i d'áblům?«

»Nevadilo by mi ani pomáhat jim, kdyby i oni byli potřební,« přikývl Olda. »Ale oni by nám všechno sebrali a zneužili pro svoje špinavé cíle. Vadí mi, že nemůžeme otevřít vesmírné brány a říci lidem: Pojd'te a berte si!«

»Pozvat lidi do ráje... to si třeba asi nezaslouží,« vzdychl si i táta.

»Nekoukal bych na zásluhy,« řekl Olda. »Jsou lidé potřební, kteří k zásluhám neměli ani nejmenší příležitost. Ti za nic nemohou.«

»My dva asi svět nepředěláme,« vzdychl si táta.

»Nepředěláme,« přiznal Olda. »Ale budeme se snažit udělat aspoň něco.«

»Snažte se. A nevzdejte to!« přikývl táta.

»Děláte to dobře,« řekla maminka. »Jsem na tebe moc pyšná. Tím víc mě mrzí, co se stalo s Johanem...«

»To už je pryč, mami!« mávl rukou Olda.

Zařizování bytu trvalo až do večera.

Vytváření požadovaných předmětů trvalo déle než obvykle. Prodlevy mezi požadavkem a jeho splněním se neúnosně prodlužovaly. Olda se nakonec telepaticky spojil s Vítkem a zeptal se ho, jestli o tom něco neví.

»Samozřejmě to vím,« vysvětloval mu Vítek telepaticky. »Robocentrum je přetížené. Každý, kdo má idarchon, by měl přímo cítit, jak nám energie nestačí.«

»Vidíš, proto mám pořád hlad, ačkoliv se v jednom kuse cpu salámy!« potvrdil to Olda. »Kde vlastně jsi a co zrovna děláš?«

»Sedím na kopci, z dálky vidím střechu Macounovic statku,« řekl Vítek. »Pomocí našeho robocentra vytvářím další duplikát. Je to důležitější než co jiného. Kdyby se to jediné centrum porouchalo, byla by to pro nás katastrofa. Nemůžeme se spoléhat, že pomocí robotů Útočiště postavíme další. Jsem si jistý, že by nám domorodci překazili už ten první duplikát, kdyby se o něm včas dozvěděli. Proto jsme to s Pepčou drželi pod pokličkou i před vámi. Podle mě bylo utajování naprosto nutné.«

Olda se nemínil hádat. Vítek mohl mít pravdu a kdyby ji měl, neměli by to na tomto světě tak jednoduché a ani stěhování by tak hladce nezvládli.

»Jak dlouho budeš vyrábět další kopie?« chtěl vědět jenom.

»Tak rychle jako ta první to nepůjde,« odpověděl Vítek. »Předtím to stavělo nejméně deset center a dalších dvacet jim doplňovalo volnou energii. Teď je to na jednom jediném. Nemám s tím ještě zkušenosti, ale nehnu se odsud, dokud to druhé robocentrum nepoběží. Pak půjdu hledat místo pro třetí. Oddychnu si teprve až jich bude pět a každé jinde.«

»A neměli bychom aspoň dočasně šetřit energií a nepožadovat další a další věci? Každý se zařizuje a to jistě něco stojí!«

»Jen ať se každý zařídí!« řekl Vítek. »Jede to asi pomaleji, ale roboti stihají dělat víc věcí najednou. Až budu mít další centrum, pokusím se další dělat přednostně tím novějším.«

»Dobře,« schválil mu to Olda. »Vrátím se teď do Útočiště a zkusím zavolat domorodce. Řeknu mu, že jsme to stihli rychleji než jsme sami čekali. A ještě jim poděkuji za všechno, co nám tak nezištně věnovali.«

»Jestli to pochopí tak, že jim děkuješ za těch pár autobusů, dobře. Ale jestli jim dojde, že jim děkuješ za duplikované robocentrum, mohli by to vzít jako provokaci,« varoval ho Vítek.

»Budu to myslet v tom smyslu, že nám dovolili vzít si co chceme,« řekl Olda.

Zvedl se a odletěl, aby se vynořil poblíž paláce u Mělníka. Podařilo se mu to, ale ještě se chvíli proháněl ve vzduchu, než dosedl.

Palác byl už několik hodin prázdný.

S pěti létajícími autobusy s kapacitou dvou set lidí odvezli pacienty rychle. Pár stálých obyvatel nepředstavovalo problém. V bytech po nich zůstala spousta pozemských předmětů, pro které se nikdo nemínil vracet. Také venku zůstaly po pozemšťanech stopy. Lavičky v lese, bazény, stezky, pár kilometrů silnic z dob prastarých pozemských kolových autobusů.

Prastarých? Vždyť Alexijev kupoval první mikrobus před rokem!

Olda se pokoušel zachytit telepatii neznámého domorodce, který s ním předtím jednal. Chtěl se mu pochlubit, jak to všechno zvládli, ale ačkoliv si jeho rezonanci dobře pamatoval, domorodec s ním asi nechtěl mluvit, neodpovídal mu.

»On snad spí!« řekl si Olda v duchu. »Vlastně bych se neměl divit, jestli bydlí na opačné straně světa, má právě půlnoc. Budu muset přijít jindy.«

Ještě jednou zakroužil nad tichým palácem. Sněhl se v parku, kde se procházel, aby si na poslední chvíli užil zdejšího parku. Byla tu už jen místní zvířátka. Vzletěl do korun stromů a shodil jim hromadu zdejších plodů.

»Mějte se tu krásně!« rozloučil se s nimi všesměrovou telepatii. »Už tady nebudeme.«

Pochopila to ta zvířátka?

Některá jistě ne, cpala se rychle plody a nejevila o něho zájem. Pár zvířat se na něho ale dívalo skoro tak rozumně jako pes Čert.

Oldovi se hlavou mihla myšlenka, kolik zdejších zvířat má aspoň tolik inteligence, jako měl Čert před operací od Bísíáji? A co by s nimi taková operace udělala? Co kdyby tak vznikl další druh rozumných bytostí?

Lidé se začali učit vycházet po dobrém se svými psy. Psi teď získali rozum a lidé je musí brát jako partnery. Co ale skamarádit se s jinými zvířaty? S delfíny, šimpanzy, ale kdoví, třeba i s kočkami. Kdyby se lidem podařilo vycházet se zvířaty, nevycházeli by lépe i mezi sebou?

Uvidíme v novém světě, pomyslel si Olda. Tady už nic nesvedeme.

Pak proskočil branou do Andělského světa. Andělský svět se zdál pustý, nebyly tu žádné stopy po nějaké civilizaci. Nakonec, tím lépe.

Tady teď budou – doma.

Vracel se trochu oklikou, takže se mu podařilo na pláži objevit skupinku koupajících se pacientů. Byli už uzdravení a plní síly, ale Olda na ně naletěl jako orel na hejno kuřat.

»Haló, vy tam!« spojil pro zvýšení účinků lidský hlas s telepatii.

»Hele! Andílek! Co je?« zamával na něho jakýsi chlap.

»Neříkali jsme vám, abyste se koupali jen v jezírku?« zastavil se ve vzduchu sotva pár metrů od nich.

»Sem je to blíž!« opáčil chlap.

»Jistě, ale jezírko je bezpečnější!« tvrdil Olda.

»Nemějte obavy, všichni umíme plavat!« ujišťoval ho chlap. »A doktor říkal, že už jsme zdraví a plaváním se máme rehabilitovat.«

»Rehabilitujte se v jezírku!« trval na svém Olda.

»Tam je moc lidí!« ohrnul nos chlap. »A vůbec, proč nás nenecháš být? I když víme, že léčíš, co ti dává právo zbytečně nás omezovat?«

»Poslyšte,« zamračil se Olda. »Nic vám nechci nařizovat, ale zřejmě si neuvědomujete, že nejsme na Zemi. Rozhlédněte se trochu, kolem vás je jiný svět!«

»Jo, slyšeli jsme něco takového,« připustil chlap.

»Sto dvacet kilometrů odsud jsem včera viděl žraloky!« řekl Olda. »Jen pro upřesnění, zdejší žraloci plavou rychlostí vlaštovky a při jejich rychlosti je pro ně cesta sem otázkou dvou hodin. Máte kliku, že jste ještě žádného neviděli, ale až ta klika skončí, bude krásné, ladné a děsivě rychlé žraločí tělo poslední krása, jakou v životě uvidíte. Pak nejspíš uvidíte hrozně zblízka jen velice ošklivé čelisti!«

»Tady jsou někde žraloci?« zvažněl chlap.

»Teď zrovna ne,« opáčil Olda. »Ale nejsou daleko a tady nejsou nikde žádné mříže, aby je zadržely. Zdejší žraloci nemají charakteristickou hřbetní ploutev, jako pozemští, takže až je uvidíte, bude na útěk zaručeně pozdě.«

»Už tady někoho napadli?« ptal se chlap, ale pro jistotu plaval jako všichni ke břehu.

»Ještě ne,« připustil Olda. »Ale jsme na tomto světě teprve pár hodin a zrovna vy byste mohli být první. Podívejte se, jezírko je bezpečné a stačí jako koupaliště i pro tisíc lidí. Přijeli jste sem proto, abyste se vrátili zdraví. Ne abychom vašim příbuzným s omluvou dovezli, co z vás později vyplaví voda na pláž!«

»Tisíc lidí? Slyšel jsem, že je nás tu mnohem víc!«

»Je,« připustil Olda. »Ale někteří ještě nejsou zdraví. Ti leží a nekoupou se.«

Všichni už naštěstí vycházeli z vody na písek.

»A co ty?« zeptal se ho chlap. »Proč se nekoupeš ty?«

»Já vám teď dělám strážného anděla,« usmál se trochu Olda. »Ale vážně. Na tenhle svět jsme se stěhovali v hrozném spěchu. Vypadá jako nejlepší svět v širém galaktickém okolí, ale dokonale prozkoumaný není. Sanatorium stojí na ostrově.

Ostrov jsme prohlédli důkladně, ale teď budeme pár dní létat kolem a hledat všechno nebezpečné. Už jsme objevili žraloky, ale ti naštěstí nelezou na souš. Viděli jsme i jiné mořské tvory, ale proti těm snad něco vymyslíme. Až tu bude bezpečno, dáme vám vědět.«

»Ale proč jsme se sem vůbec stěhovali? Tamten svět přece taky vyhovoval, nebo ne?«

»Ten svět byl pro nás v mnoha směrech výhodnější,« souhlasil Olda. »Byl blíž od Země a mohli jsme na něm využívat opuštěných staveb jeho původní civilizace. Jenže nebyl náš. Pořád patřil původním bytostem toho světa. A ty nám nařídily, že musíme odejít, takže nám nic jiného nezbylo. Sem je to maličko dál a přímá cesta sem nevede. Až se budete vracet na Zem, všimněte si, kolika branami projedete. Zato je opravdu pustý a nikdo nás nevyhazuje.«

Kráčeli teď v houfu napříč podivné louky. Nebyla rovná jako pozemské louky, občas obcházeli trsy špičatých zelených lodyh bez listů, na nichž se vysoko modraly veliké květy.

»Snad nám nechceš tvrdit, že na tomto světě je jediný obydlený ostrov nazývaný Jezerní s jedním jediným sanatoriem?« ptala se ho paní středního věku v modrých plavkách.

»To ani tvrdit nechci,« vrtěl hlavou Olda. »Ostrovů je spousta, ale většina jich je pustá. Máme tu ještě dvě menší osady, to je na tomto světě veškeré naše osídlení.«

»Tedy je to nějaký čerstvě objevený svět?« upřesňovala si to ještě.

»Ano. Dalo by se to tak říci. Víme o něm pár týdnů a zatím jsme to tu jen trochu zběžně prozkoumali. Ostrov Jezerní je podle nás bezpečný. Zkoumáme to ale dál, proto nemáme čas na bezstarostné koupání. To až časem, až podle toho, co tu objevíme.«

»Dobře, ale u zkoumání jistě nezůstanete. Tenhle svět zatím není využitý, ale jistě brzy bude. Víte aspoň, jaké jsou s ním plány?«

»Vím,« přikývl Olda. »Postavíme tu ještě jedno sanatorium. A možná pár zemědělských usedlostí. To je pro nejbližší dobu všechno.«

»Počkej, to přece nemyslíš vážně! Když jste takový krásný svět objevili, měli byste jej dát jako dárek lidstvu! Měla by tu brzy vyrůst nová města, aby se Zemi trochu ulevilo!«

»Žádná města tady neplánujeme,« zavrtěl hlavou Olda. »Lidé se sem stěhovat nebudou. Budou tu jen nemocní a i to jen dočasně.«

»Ale proč?« nechápali všichni.

»Zemi by to neprospělo,« řekl Olda vážně. »Dříve než první města by tu určitě vyrostly vojenské základny. Je tu všude pusto, ideální místo pro pokusy s novými zbraněmi. Teď se na Zemi objevily další, ještě horší. Němci si od mimozemšťanů přivezli kromě nového ostrova i nové mimozemské zbraně. Nečetli jste, jak jiným vyhrožují? Prý je použijí jen v sebeobraně, ale je smutné, že jimi vůbec vyhrožují.«

»To by se jistě nějak vyřešilo!«

»Ale jak?« pokrčil Olda rameny. »Jak naše lidstvo řeší své problémy? Většinou právem silnějšího. A ještě to někteří cynicky komentují: *Bůh stvořil lidi silné a slabé. Teprve Samuel Colt je všechny zrovnoprávníl!*«

»Díváš se na lidi moc přísně!« káral Oldu chlap.

»Kdybyste věděli jen zlomek toho co já, dívali byste se na to jinak,« povzdychl si Olda. »Vy ještě netušíte, jaká krutá pravda je v Bibli, že Zemi dostali do rukou na tisíc let d'áblové.«

»To je snad jen taková metafora!« odvětil žoviálně chlap.

»To není metafora,« řekl vážně Olda. »Podívejte se! Všimli jste si ozdoby, co tu všichni nosíme na krku? Není to žádný šperk, ale detektor d'áblů.«

Zarazili se všichni a nedůvěřivě civěli Oldovi na krk.

»Chcete tvrdit, že d'áblové nejen existují, ale skutečně vládnu světu?«

»Bohužel,« souhlasil Olda. »Mají to na Zemi dobře zorganizované. Přímo ovládají tisíce lidí a jejich prostřednictvím miliony a miliardy. Zařídili si to na Zemi dobře.«

»Vy dokážete rozeznat d'ábly od lidí? K čemu vám to může být dobré?« zeptala se žena.

»Pro nás to může být životně důležité,« kývl Olda. »Potřebujeme o nich vědět dříve, než poznají oni nás. Nemají nás rádi, víte? Občas jim překazíme plány, vyléčíme někoho, koho se rozhodli nepozorovaně zabít. Mohou nám škodit na tisíc způsobů, i zákony si vymysleli tak, aby jim vyhovovaly, ale kdykoliv se jim to hodí, sami je beztretně porušují.«

»To je nesmysl! Zákony přece vymýšlejí lidé!« zamračil se chlap. »Každá slušnější země má k vymýšlení zákonů vlastní parlament.«

»Vy tomu snad věříte!« usmál se trochu smutně Olda. »Ve skutečnosti vládnu d'áblové. Všimněte si, jak často mohou někteří navenek lidé porušovat zákony. Obyčejné lidi by soudy bez milosti přísně potrestaly, ale stačí mít dost peněz a dobré právníky, aby se jiným lidem nic nestalo. Slyšel jste o návrhu zákona, předneseného v Americe, že by měli být lidé s majetkem nad pět milionů dolarů automaticky beztretní? Zatím to neprošlo, ale už samo zdůvodnění je tak zajímavé, že stojí za zamyšlení. Prý se v historii Spojených států ještě nikdy nestalo, aby byl někdo tak bohatý odsouzený, takže soudy s nimi jsou vlastně zbytečným plýtváním peněz daňových poplatníků. Někteří lidé zkrátka mohou i vraždit a projde jim to.«

»Víme, že není všechno v pořádku,« připustil chlap. »Ale co s tím chcete dělat?«

»My? Nic,« řekl Olda. »Změnit to nemůžeme, nemáme na to vliv. Můžeme dělat jen to, co děláme. Léčit lidi. Na to naše síly stačí. Kdyby nám to d'áblové nekazili, mohli bychom být docela spokojení. Ale nemůžeme sem vzít všechny, pochopte. Přitáhli bychom sem i d'ábly.«

Došli mezitím k jezírku. Lidí tu bylo dost, ale nemačkali se. Olda se rozloučil a vzletěl. Pacienti mu zamávali a zamířili do vody.

Nálet

Jarča vystoupila z bílého oválu *bozgi* necelý kilometr od zapadlé horské vesnice.

»Je to dobrý,« schválil její volbu Brok. »Lidi jsou ve vesnici. Doletíme tam, nebo si radši trochu protáhneme nohy? Šel bych raději pěšky, ve vzduchu se nedá čmuchtat.«

»Protáhneme si nohy,« rozhodla Jarča. »Tady dole to vypadá docela fajn.«

Brok na to neřekl nic, jen si pozorně očichával strom, stojící hned u cesty.

»Je to tu jednotvárné,« komentoval nakonec výsledek svého čichání. »Psů je tu asi málo. Kdyby aspoň pěstovali něco jiného než tohle...«

»Ty neznáš mák?« zeptala se ho s úsměvem Jarča.

»Mák žereme jen ze zdvořilosti, když nám dáte na ochutnání,« kýchl si psík.

»Ochutnat, to je psí povinnost, ale jinak nám může být mák i s buchtami ukradený. Jak bych to nejlépe štkl... proti jitrnicím je málo masitý.«

»Máš pravdu,« zasmála se Jarča. »Je opravdu málo masitý.«

Kráčeli teď spolu bezstarostně horskou cestou mezi poli. Dívenka v bílé kombinéze na procházce s psíčkem.

»Za chvíli jsme ve vsi,« prohodila Jarča, aby porušila ticho.

»Tak pozor,« zavěťřil Broček. »Něco tam smrdí. Spáleniště, nebo co...«

»To se ti asi zdá,« zpozorněla Jarča. »Nejspíš tam topí dřevem, to je tady normální.«

»Dřevo voní jinak,« trval na svém Brok. »Tohle jsou dusičnany.«

»Ty znáš chemii?« podivila se Jarča.

»Jen zběžně,« přiznal psík. »Ale táta nás posledně telepaticky učil dávat si na tuhle vůni obzvláštní pozor. Říkal jí dusičnany.«

»Proč si na ni máte dávat pozor?«

»Když vy vůně skoro vůbec nerozeznáváte!« odfrkl si psík. »Vaše škoda. Ale tahle vůně je dost nebezpečná. Táta říkal, že vy lidé tomu říkáte jinak. Výbušniny nebo tak...«

»Cože?« zpozorněla Jarča. »Tady?«

»Štkám, co cítím,« řekl Broček. »Jsou všude ve vzduchu.«

»Poznáš, jak dávno tu mohly být?«

»Možná dávno,« připustil psík. »Na vůni není znát čas. Časem se rozředí, ale když je jí hodně, může se udržet dlouho.«

»Tak pojď dál,« pobídla ho. »Tady někde se asi válčilo. Možná je to ještě znát.«

»Spíš mi řekni, proč chodíme tam, kde jsou cítit dusičnany, když u nás doma na Zemi je docela klid.«

»Myslíš v Čechách?« zeptala se ho pro jistotu.

»Jo!« štkl psík. »A je tam víc psů!«

»V Čechách tolik nepotřebují naše salámy a chlebovníky,« usmála se na něho. »Potravin je tam všude dost. Proto navštěvujeme tyhle chudší kraje. A tady se zase občas střílí.«

Kráčeli v neustálém rozhovoru, ale kdo by je pozoroval, neslyšel by nic. Dívka, kráčejší mlčky ke vsi se svým neustále si něco očichávajícím psíkem.

Brok se najednou zastavil a pozdvihl přední packu.

»Pozor, číhá na nás nějaký chlap!« varoval Jarču.

»Kde?« zeptala se mlčky psíka. »Na cestě nikoho nevidím!«

»Za tím křovím vpravo,« ujistil ji. »Pozor na něho, smrdí od něho dusičnany!«

»Dám si pozor, ale ty taky sleduj!« vyzvala ho k opatrnosti telepaticky.

Pak se nadechla a obřadně spustila:

»Salaam aleikum!«

Ze křoví vystoupil vousatý chlap v šedém plášti, s turbanem na hlavě. Jednak pochopil, že další schovávání nemá smysl, jednak bývá zdvořilé odpovědět na pozdrav.

»Aleikum salaam,« odpověděl, ale namířil přitom na Jarču světoznámý kalašnikov.

»Andělé se takhle nevitají!« napomenula ho přísně Jarča. Současně se nadnesla, takže na něho pohlížela shora. »Chceš se snad protivit vůli Alláhově?«

Muž okamžitě padl na tvář, až zásobník zarachotil na kamenech cesty. Začal se zpěvavě omlouvat, tak to aspoň Jarča pochopila. Nerozuměla mu nic víc než ten pozdrav.

»Teď pozor,« varoval ji telepaticky pes.

Klíčovým bodem rozhovoru býval často okamžik, kdy tihle lidé zjistili, že jim domnělý anděl nerozumí. Některým došlo, že nemají před sebou pravého anděla, přece by měl znát řeč Proroka Mohameda! Když tento nebezpečný bod překonali, bývalo vyhráno.

»Vstaň!« vyzvala chlapa Jarča. »Nesluší se, aby muž klečel před andělem! Klanět se máš jen Alláhovi!«

Těmto slovům neodporovali ani uznávání ajatolláhové, natož obyčejní, byť pravověrní muslimové. Chlap váhavě vstal. Kalašnikov se mu dál houpal na prsou, ale chlap držel před sebou otevřené dlaně. Jarča to chápala jako zdůrazňování mírumilovných úmyslů.

»Promiň mi, chrabří muži!« pokračovala Jarča. »Sloužím obvykle Alláhovi na jiných světech, tady se nevyznám. Ty zřejmě neumíš mluvit andělskou řečí a já s hanbou přiznám, neznám řeč Prorokovu. Andělské řeči rozumí každý, tedy jistě i ty. Řeč Prorokova je ale jiná. Ne každý člověk i anděl jí rozumí. Nebude ti to vadit?«

Muž udělal jakési gesto, podobné počátku padání k zemi. Jarča si to vyložila po svém.

»Doufám, že se dohodneme,« řekla spokojeně.

Muž teď upřeně zíral na její ústa. Nebylo divu. Ještě je neotevřela a přitom jí rozuměl. Andělské řeči rozumí každý, jistě, ale člověk neslyší andělskou řeč každý den. Pokud to vůbec slyšel, vždyť tu bylo ticho. Byl zmatený, ale ostražitost ho nepřešla.

»Doprovodíš mě do vesnice?« požádala Jarča chlapa zdvořile.

Mlčenlivý posunek si tentokrát ani nemohla vyložit jinak, než jako pozvání.

Spustila se zpátky na pevnou zem a vykročila vedle chlapa. Vedl ji jako vzácného hosta, ale Brok je sledoval obezřetně, když kráčel za nimi. Ani se nevěnoval obvyklému očichávání okolních předmětů.

Jak to říkal táta Čert?

»Pes musí sledovat, aby se člověčímu pánovi nic nestalo. Člověčí pánové jsou čichově slepí, napolo hluchí a nevidí dozadu. My psi je musíme hlídat, aby se jim nic nestalo. Někdy je to obtížné, protože jsou navíc tvrdohlaví. Ale ještě se nestalo, aby pes pána neuhlídal! Tak na ně dávejte dobrý pozor!«

Laila při posledním psím předávání zkušeností přidala, že si mají na Zemi dávat pozor na lidi rasisty, kteří vidí ve psech něco podřadného. Platí to zejména o psožroutech. Od těch je vhodné dodržovat větší vzdálenost a dávat si pozor také na střelné zbraně. Nejlepším únikem je zneviditelnění a současný odskok do strany. A pozor na směr! Zbraně se při střelbě uhýbají většinou na tu stranu, ve které člověk zbraň drží. Odskočit na opačnou stranu je bezpečnější.

Ostražitost zakrátko přinesla další problém.

»Pozor, Jarčo!« telepatoval Brok směrovaně. »Dva chlapi se schovávají za domem, tedy, pokud těm boudám říkají domy.«

»Salaam aleikum!« pozdravila Jarča nahlas.

Oba dva vystoupili z úkrytu, přesně jak je Brok označil. Byli trochu rozpačití. Určitě si nikdy nehráli na pikolu, pomyslela si, ale chovají se jako objevení, které právě zapikáš.

»Aleikum salaam!« pozdravili oba. Tihle neměli zbraně, ale nevypadali méně divoce.

»Štěstí vašemu domu!« popřála jim, ale nenechala je odpovědět. Musela mluvit, mluvit, telepatit, nebo se začnou domlouvat mezi sebou a někoho z nich by mohly napadnout kacírské myšlenky o ne právě nebeském původu toho divného anděla.

»Mám radostnou povinnost sdělit vám, proč přicházím,« začala Jarča. »Alláh se slitoval nad bídou svých věrných a posílá vám plody z rajske zahrady, aby nasýtil hladové. Přináším vám ovoce nahrazující chléb i ovoce, které vypadá i chutná jako pečeně. Zasadte si semena do země, pečujte o ně a bude konec hladu ve vašem kraji.«

Chlap s kalašnikovem zavolal kamsi do vesnice. Za okamžik vyběhla jakási žena, nebo spíš dívka, podle hbitých pohybů mladá. Do tváře jí ale vidět nebylo, měla oděv i přes obličej. Chlap jí něco nařizoval a ona rychle přikyvovala.

»Do you speak english?« promluvila pak na Jarču.

»Tuhle řeč trochu znám, ale ne moc,« odpověděla jí Jarča všesměrovou telepatii, takže to zachytávali všichni. »Když budeš mluvit pomalu, porozumím ti...«

»Ale umíš ji a naši řeč ne,« vyčetla jí jemně dívka.

»Andělé, kteří rozumí řeči Proroka, chodí teď mezi věřící,« vysvětlovala jí Jarča. »My, kteří strážíme na jiných světech, jen vypomáháme. Na tomto světě je hodně dobrých věřících, kteří si zaslouhují a také dostanou ovoce z rajske zahrady.«

Chlapi souhlasně přikyvovali a dívka se tím zřejmě také spokojila.

»Tady je chudý kraj,« řekla omluvně. »Sem Alláh ani pořádného anděla nepošle...«

»To se mýlíš!« nedala se Jarča. »Já strážím na jiném světě, lepším než zdejší! Umím uzdravovat nemocné a vracet do života mrtvé.«

»To snad může jen Alláh!« zarazila se dívka.

»Jistě,« souhlasila Jarča. »Ale může přece svou moc nám andělům propůjčit.«

»Alláh je mocný!« souhlasila ihned dívka.

Jarča vytáhla z kapsy připnuté ke kombinéze nožík a rozkrojila jím plod salámovníku. Totéž udělala s plodem chlebovníku. Nožem pak vydloubla několik semínek a shrnula je do malého průhledného sáčku. Všichni tomu s údivem přihlíželi a zejména nemohli odtrhnout oči od nože, nehybně visícího ve vzduchu, kam si jej Jarča jen jakoby nic odložila.

Jarča pak podala po kusu chleba a kusu salámu všem.

»Ochutnejte, takové ovoce jste jistě ještě nejedli!«

Neměli se k tomu, ale pod jejím pohledem ochutnali. Chlap s kalašnikovem ale vyskočil, jako by ho někdo píchl. Vyplivl sousto a začal něco rychle mluvit.

»Nazim říká, že je to vepřové maso!« přeložila to Jarče dívka zděšeně.

»Nazim se mýlí,« odvětila klidně Jarča. »Je to plod stromu, nevidíš semínka? Věř mi, vím to dobře. Jak vůbec může tvrdit, že je to vepřové maso? On je někdy jedl?«

»Když ho zajali, krmili je násilím vepřovým masem,« řekla dívka omluvně. »Aby se prý nemohl dostat do nebe...«

»Jestli to bylo násilím, nenese na tom žádnou vinu,« řekla vážně Jarča. »To není v očích Alláha přestupek, můžeš mi to věřit. Tohle je ale skutečně ovoce ze stromu. Ten strom nikdy žádného vepře ani neviděl. Je to čisté jídlo, nemusíte se ho obávat. A jestli mu chutí připomíná špatné zážitky, není to vina ani Alláhova, ani Nazimova. Alláh je spravedlivý!«

»Chvála Alláhovi!« odvětila dívka.

Překládat Jarčinu řeč nemusela, rozuměli jí všichni. Působila na ně uklidňujícím vlivem, takže pomalu roztávali. Neřekla jim ovšem, že Nazimův dojem je částečně správný. Salámy vytvořily chobotnice ve světě Xijtra pro lidi ze Země, uprchlíky před přírodní katastrofou. Ti lidé ale byli hitlerovci v čele s Vůdcem Hitlerem, neprchali před přírodní katastrofou, ale před spravedlivým trestem a svým ochráncům se odvděčili tím, že je začali vyvražďovat. Salámy tedy pocházely z dob, kdy chobotnice svým nevděčným chráněncům poskytovaly všechno, co potřebovali. Geneticky jim nastavily chuť podle vzorků, přivezených z Německa. Nejspíš to bylo vepřové maso, možná míchané s hovězím i s koňským. Nazim měl pravdu, vepřová chuť v tom byla. Pravdu měla ale i Jarča. Ty stromy nikdy vepře neviděly. Bylo to čisté jídlo, které nemůže urazit muslima, hinduistu, ba ani zapřísáhlého vegetariána.

Za chvíli se přišourali další lidé. Brok se držel opodál, ale neměl důvod k obavám, Jarču zřejmě přijali v dobrém. Jarča se dozvěděla, že dívka, která na ni mluví anglicky, se jmenuje Sulami, žila nějakou dobu ve městě, kde se anglicky

naučila. Pak ale nastala válka a Sulami se vrátila do rodné vsi, doufala, že mezi svými bude více v bezpečí než mezi cizími.

»Až semínka zasadíte do země, měli byste je zalít čistou vodou,« poučovala je Jarča.

Byli to vesničané a pěstování rostlin jim bylo vlastní, ale poslouchali každé její slovo. Rozhodli se zasadit první semínka ihned. Jarča jim vysvětlila, jak veliký strom vyrostе. Museli s tím počítat, aby kořeny nepoškodily základy domů a aby se stromy u sebe netísnily. Najít ale vhodné místo nebyl žádný problém.

Sázení vypadalo jako slavnost, ale jako slavnost neskončilo.

Vesničané náhle zpozorněli. Vyskočili a aniž by co řekli, začali utíkat. Jarča nechápala, co se děje, ale Sulami ji popadla za ruku a vlekla úprkem za sebou.

»Co je?« ptala se jí.

»Nepřátelé, chtějí nás zabít!« vykřikla na ni rychle Sulami. Ve spěchu si nemohla hned vzpomenout na potřebná anglická slova, ale když to Jarča pochopila, hned si věděla rady.

Vznesla se i se Sulami.

»Kam všichni běží?« zeptala se jí.

»Do lesíka!« ukázala jí Sulami, zděšená dvojnásob, z nepřátel i z podivného letu.

Jarča s ní předletěla prchající vesničany. Někteří horempádem vbíhali do lesíka, jiní byli teprve na cestě. Chlap s kalašnikovem zapadl do dolíku, odkud se okamžitě vystrčila hlaveň jeho zbraně, obrácená dozadu.

Vrčivý zvuk přiměl Jarču ohlédnout se.

Spatřila černou helikoptéru, rychle se blížící ze slunce. Současně ale spatřila plamínky, vyskakující od jejího nosu. K vrčení motoru a vrtulí se přidal štekavý rachot kulometů.

Nestřílela jen helikoptéra, střílel i chlap z kalašnikova, ale zdálo se, že si ti v helikoptéře jeho střelby nevšímají. Jarča spatřila gejzíry prachu, zvednuté na cestě dopadajícími kulkami. Rychle se blížily k prchajícím opozdilcům, až obklopily mladíka, podepírajícího starou ženu. Ozvaly se výkřiky bolesti, Jarča viděla stříkající krev.

»Vy bestie!« otočila se k helikoptéře. »Co vám udělali?«

Přistála hodně razantně na okraji lesíka. Sulami neunesla navrácení gravitace a rozplácla se na trávě, ale rychle vyskočila a přiskočila k Jarče, aby ji strhla dál do lesa.

»Tady ne stát, tady nás zabít!« křičela na ni zoufale.

Jarča se otočila a i když musela být ve své bílé kombinéze nápadná, zastavila se. Místo útěku natáhla obě ruce k létající smrti s vrtulemi.

Helikoptéra náhle vybočila ze směru.

Kulomet přestal střílet, stroj se začal strmě naklánět na stranu a klouzavě padal na bok, přímo proti nevysoké skále. Nejprve do ní udeřily listy rotoru, ale odlomily se jako třísky. Pak tam vrazil plnou rychlostí i těžký stroj. Šedivá skála ale neustoupila

a lidský výtvar proti ní ve zkoušce pevnosti nemohl obstát. Ozval se výbuch a vyšlehl plameny.

Chlap s kalašnikovem se obrátil a zase začal střílet.

Jarča se podívala směrem, kterým mířila jeho hlaveň. Právě včas! Druhá helikoptéra se vynořila z paprsků slunce a tentokrát si za cíl vybrala vousatého střelce.

Jarča opět natáhla ruce k létající obludě.

Nos helikoptéry se náhle vzepjal vzhůru. Její rychlost ale nebyla tak velká, aby ten směr udržela. Helikoptéra se přímo nad Jarčou zastavila, pak začala couvat a současně se začala rychleji a rychleji otáčet. Protilehlý kamenitý svah údolí nebyl daleko. Tentokrát stroj narazil pozadu, ale pak už se to nelišilo od předchozí havárie. Výbuch, oheň a sloup dýmu...

Vesničané vyskočili a začali jásat.

Také Sulami vyskočila a začala spolu s ostatními křičet radostí. Až pak si vzpomněla na Jarču a obrátila se k ní.

Jarča už se skláněla nad dvěma zkrvavenými těly, ležícími v prachu cesty.

»Broku!« volala směrovaně telepaticky. »Kde jsi?«

Psík se jí ale právě otíral o nohy, sám věděl, co bude potřeba.

»Honem, nebo zemřou!« poručila mu.

Postavili se do pravého úhlu a oba vyslali co největší dávku síly. Nejprve na mladíka, prostříleného několika ranami, pak na jeho matku, zasaženou jen jednou, zato nebezpečnější ranou, protože porušila nejen krční páteř, ale také tepnu, ze které stříkala krev, ačkoliv jí Jarča na ráně držela aspoň ruku.

»Miata zemře,« dotkla se Sulami Jarčina ramene. »Tohle nemůže přežít.«

»Beze mě by zemřela,« řekla Jarča. »Se mnou ne. Přidrž jí tady ruku, ať neteče krev!«

Sulami se zarazila, ale neodvážila se odporovat. Jarča se obrátila k mladíkovi, ale to už sem přibíhali další. Někdo trhal kusy látky na obvazy.

»Dejte mi to!« odstrčila Jarča chlapa, který se chystal přikládat zraněnému obvaz.

Pak zraněného očima posadila a zručně mu začala obvazovat hrud' a ruku. Viděli, že si ví rady, proto ji nechali. Nevěděli o andělských schopnostech manipulace s těžkými předměty, proto je trochu zmátlo, že se zraněný před nimi zdánlivě sám posadil, ačkoliv jeho rány něco takového vylučovaly. Mladík byl v těžkém šoku, ze kterého se jen zvolna probíral. Bez dávky kosmické energie by byl v agonii, pokud by byl vůbec ještě naživu.

Sulami si najednou všimla, že z krku ženy neteče krev. Strašlivý průstřel se začal sám od sebe stahovat a zacelovat.

»To je snad... zázrak?« podívala se Sulami udiveně s otázkou v očích na Jarču.

»Říká se tomu tak,« přikývla Jarča lakonicky. »Andělé smějí dělat zázraky.«

Po dvou dávkách byla ještě bledá, ale už se pomalu vzpamatovávala.

Také mladíkovi se vracela barva do tváře. Ačkoliv byl prostřílený, probral se a díval se nechápavě na Jarču. Něco řekl, ale Jarča mu nerozuměla.

»Ptá se tě, kdo jsi?« překládala jí horlivě Sulami.

»Pro tebe jsem anděl života,« řekla Jarča. »Pro tamty jsem byla andělem smrti.«

Ukázala přitom ramenem k hořícím vrakům dvou helikoptér. Hořely jako dvě fakule. Nikdo z obou posádek se ani nesnažil dostat ven. Nejspíš byli mrtví hned po nárazu do skály, ale možná je v plamenech drželo přimrazení. V každém případě bylo na jejich záchranu pozdě. Kdyby se nemusela zabývat zraněnými... ale stejně by všechny nezachránila...

»Víte aspoň, kdo to vlastně byli...?« zeptala se pro změnu.

»Nepřátelé!« odvětila Sulami stručně.

Chlap s kalašnikovem skončil doplňování zásobníku. Otočil se k Jarče a cosi řekl.

»Alláh je spravedlivý!« překládala jí to ochotně Sulami. »Ale Nazim říká, že to musí být strašný pohled pro anděla. My lidé jsme na to zvyklí...«

»Máš pravdu,« odvětila Jarča... »Tisíckrát raději jsem andělem života než andělem smrti. Ale tady... tady to jinak nešlo...«

»Alláh je spravedlivý!« opakoval Nazim.

Jarča mu už tato slova rozuměla...

Ten večer přinesl další překvapení.

U večeře si všichni povšimli Jarčina neobvyklého chování. Místo aby jako vždy hýřila vtípem, seděla u stolu jako zařezaná. Vlastně se tak chovala už dlouho, ale když byli všichni pohromadě, bylo to zřetelnější.

»Co ti je?« zeptala se jí potají směrovaně Máňa.

Jarča se ale nechtěla svěřit ani nejlepší kamarádce. Seděla u stolu netečně, zdálo se, že ani nevnímá, co jí. Po večeři místo všeobecné zábavy vyskočila a utekla z jídelny.

Irena Alexijevová se zvedla také a obrátila se na ostatní, především na Máňu, která také vyskočila, jako by chtěla Jarču dohonit.

»Nechte mě, jdu si s ní popovídat!« řekla stručně.

Všem bylo jasné, že si ji Jarča přivolala, ale všem bylo také jasné, že Jarča nechce, aby u toho byl někdo třetí. Zábavu u stolu to brzy utlumilo a všichni by se nejraději rozešli.

Máňa se ale najednou už na odchodu zastavila.

»Máme tady počkat,« řekla ostatním. »Irena nám chce něco říct.«

Vrátili se tedy ke stolu a dělali, že dojírají večeři. Všichni se ale třásli zvědavostí.

Za chvílku přišlo s Jarčou celé procesí: Alexijev s Irenou, rodiče Jarčini, Mánini i Oldovi, dokonce i sestřičky. A jako by to nebylo dost, přihrnula se s nimi celá psí smečka: Čert, Apina i odrostlejší štěňata.

»Fí ha!« řekl Pepěk. »Tohle vypadá na proslav!«

To už ale zvažněli všichni. Pepěk mohl mít pravdu. Proč byla Jarča tak bledá?

V jídelně nebylo kromě osazenstva doktorského stolu živé duše. Tím to ale mohlo být horší, při takových příležitostech se vždycky projednávalo něco vážného.

»Kdo nám chybí?« přelétl očima všechny Alexijev. »Jak vidím, nikdo. Jsme tu všichni, to je dobře. Jarčo, povídej, máš slovo.«

Jarča ale stála bledá jako stěna, jako zařezaná. Mlčela, jen klopila hlavu.

»Tak Jarmilko,« povzbuzovala ji nahlas a bez telepatie Irena Alexijevová. »Víš přece, že jsme s tebou.«

»Když já...« zajíkla se Jarča a zase zmlkla.

»Dobře, já to řeknu za tebe,« uvolila se Irena.

»Ne, já sama!« vyhrkla rychle Jarča. »Abyste to věděli, zabila jsem dnes během necelé minuty aspoň deset lidí!«

U doktorského stolu i v celé jídelně bylo rázem ticho.

»Fí ha!« zašeptal Pepek.

»Takhle to říkat nemůžeš!« mračil se Alexijev. »Vezmi to pěkně po pořádku, jak se to stalo. Takhle neúplně se to přece říci nedá.«

»Tak dobře,« nadechla se Jarča. »Byla jsem... nesejde na tom, kde. Přinesla jsem dalším lidem salámovníky, aby si je mohli zasázat. Vypadalo to docela normálně, jako už mockrát, ti lidé by mi byli vděční za každý pojem. Nerozuměla jsem jim, ale stačilo, že mi rozumějí oni... Nejdřív jsem jim dala půlku salámu s chlebovníkem, oni jedli málo, prý aby taky něco zbylo dětem... Pak jsem je učila sázet semínka, bylo to docela normální... Jedna dívka tam se mnou zkoušela mluvit anglicky, ale nic moc...«

Zarazila se a podívala se kolem stolu na ostatní. Všichni na ní viseli očima, ale nezdálo se, že by vypadali jinak než obvykle.

»Pak tam přiletěly helikoptéry,« začala Jarča rychle. »Všimli jsme si jich, až když byly na dosah od nás. Místní najednou začali křičet, rozprchli se, mě strhli stranou... utíkala jsem s nimi, ale byli tam někteří pomalejší a pak... slyšela jsem práskání kulometu... nestříleli po mně, ale po těch lidech...«

»Počkej, proč?« nadzvedl se trochu Olda.

»To jsem ještě nevěděla,« řekla Jarča. »Dostala jsem ale strašný strach. Kulky hvízdaly, zvedal se prach, také jsem tam viděla stříkající krev... Nejdřív jsem chtěla utéci, ale pak jsem na ty s kulometem dostala strašlivý vztek...«

Začala brečet, ale pak se zase vzchopila.

»Obrátila jsem se a vzala jsem helikoptéry do zóny elektrolytické nevodivosti,« řekla.

»Takže jsi je – přimrazila?« ožil Pepek.

»Jo,« vzdychla si Jarča. »Ještě jsem si říkala, že stihnu oživit tak dva až tři, ale kdyby jich bylo víc, musela bych volat přes štěňata o pomoc... Jenže ty neřízené helikoptéry ztratily směr, začaly padat, nabraly rychlost a napálily to přímo do skály. A hned začaly hořet.«

»Co jsi dělala potom?« zeptal se Jarči suše Alexijev.

»Utíkala jsem ke zraněným,« rychle odpověděla Jarča. »Utíkal tam každý, kdo měl nohy, zraněným jsme s Brokem dali životní sílu, aby se vzpamatovali, ale v těch helikoptérách zatím všichni uhořeli.«

Zarazila se a podívala se opatrně kolem.

»Kolem mě začali všichni tančit radostí!« dokončila. »Měli příšernou radost, jak ti piloti hoří. A kdyby se některý přece jen vyvalil z ohně ven, rozsekali by ho snad na kusy...«

»Podle toho, co se dělo předtím, se ani moc nedivím,« řekl pomalu Vítek.

»Já jsem je ale nechtěla zabít!« vyhrkla Jarča. »Jen přimrazit, to ano, ale ne hned zabít!«

»Chápal bych to jako čistou sebeobranu,« řekl zamračeně Olda. »Stříleli po tobě. Mohla ses zneviditelnit, ale to by ti nemuselo pomoci, ostatně jsi asi zachránila život těm kolem...«

»To ano,« přisvědčila rychle Jarča. »Proto asi tak jásali. Jenže mi pak řekli, proč po nich helikoptéra střílela. Nebo mi to spíš ukázali. Já to pochopila až když mě na to sami upozornili, i když jsem to vlastně věděla od začátku...«

»Počkej! Co?« nechápala Máňa.

»To pole kolem nás bylo plné máku,« řekla Jarča. »Kolem byla samá maková pole. Oni tam pěstovali mák, rozumíte?«

»Co je na tom zlého?« zeptal se Pepek.

»Víš, Pepčo,« začal Alexijev. »Kdyby to bylo v Čechách, tak nic. My pěstujeme mák do buchet a na koláče. Oni na opium a heroin.«

»Fí ha!« řekl Pepek. »Takže jsi vlastně spolupracovala s drogovými mafiány?«

»Copak jsem to mohla vědět?« vybuchla Jarča. »Ať už ta helikoptéra patřila policii nebo konkurenční bandě, střílela na nás bez varování. Co jsem měla dělat?«

»Utéci do nejbližšího sousedního vesmíru,« řekl Olda. »Třeba k chobotnicím.«

»A nechat ty lidi postřílet? Když se na mě dívali jako na anděla spásy?«

Olda se zašklebil, ale mlčel. Zřejmě to nebylo tak jednoduché.

»Myslím, že bychom to měli pořádně rozebrat,« řekl Alexijev po chvíli. »Jarča teď má výčitky svědomí. Zabila deset lidí, nebo kolik jich v těch helikoptérech bylo... Jenže Jarmilko, ti lidé měli kulometry a bez nejmenšího varování po tobě stříleli, měla jsi právo na obranu. Chybovat je lidské, i civilizovaná policie si tě může splést s banditou, ale to jí nedává právo tě bez soudu zabít. Nedělej si výčitky, jednala jsi správně. To, že kolem tebe bylo pole máku, i když očividně pěstovaného na opium, je úplně vedlejší. Byla možná tvoje chyba, že sis toho nevšimla, ale i kdybys to věděla od začátku... ti lidé nebyli drogoví mafiáni, jen rolníci, co ten mák pěstují na obživu. Nabídla jsi jim jinou možnost, vlastně jsi je mohla, i když nevědomky, převést na správnou cestu. Kdyby se ti to podařilo, byl by to záslužný čin, i když jste o tom jednali uprostřed drogového pole. Ti v helikoptéře ti v tom chtěli zabránit. Takže by ty rolníky dál nutili pěstovat mák. Spíš oni, vědomky či nevědomky, sloužili drogovým bossům. Jejich hlavní vina ale je, že zahájili střelbu do lidí. Tím ztratili postavení civilizované policie a stali se z nich bandité.«

Jarča se trochu usmála.

»Strašně jsem se jich bála,« přiznala. »Když stříleli a lítalo to kolem, bylo to hrozné. Po těch kulkách byly hrozné rány! Jedna by stačila zabít, i kdyby jen roztránila nějakou kost.«

»My ti to věříme,« opakoval Alexijev. »Proto ti říkám, měla jsi právo bránit se.«

»A vedeš deset tři na mrtvoly!« řekl Pepek také spokojeně.

»No to snad ne!« zahřměl Alexijev. »Pepku, víš jaký je rozdíl mezi tebou a Jarčou?«

»Jarča vede deset tři,« začal zarytě Pepek.

»Kdepak!« nesouhlasil Alexijev. »Největší rozdíl je mezi Jarčiným zabitím v oprávněné sebeobraně proti tvé trojitě vraždě! Jarča neměla jiné východisko. Měla právo bránit se útoku na její život i na životy jiných. Zato ty jsi sprostý vrah, rozumíš? Nebránil ses, ale útočil jsi, mohl jsi to vyřešit jinak a proto jsi to také měl vyřešit jinak! Tys to vyřešil špatně!«

»Tos' to, Pepčo, ale dostal!« řekla tiše Máňa. »Taky si myslím, že Jarča neudělala nic zlého, aby ji muselo hryzat svědomí jako tebe. Ty se ale máš za co stydět.«

»Proč jste na mě pořád všichni takoví?« naježil se uraženě Pepek.

»Protože bys měl uznat rozdíl mezi tím, co jsi provedl ty a Jarča,« přidal Alexijev. »Sám to musíš pochopit, ne počítat skóre v mrtvých. Promiň, ale to je nechutné.«

»A co mám teda dělat?« vybuchl Pepek.

»Poradím ti,« řekl klidně Alexijev. »My tě chápeme, ale nesouhlasíme s tebou. To co jsi udělal, nebylo správné. Když se tím chlubíš, tak vlastně přiznáváš, že tě to ani nemrzí. A to je na tom nejhorší. Především musíš pochopit, že to bylo špatné. Mrtvým nikdo život nevrátí, ale dá se to trochu napravit. Můžeš za každého kluka, které jsi zabil, zachránit tři jiné kluky, kteří by jinak zemřeli. Máme jich mezi pacienty dost. Leukémie, rakovina, těžké srdeční vady. Až smažeš zlo větším dobrem, bude to aspoň trochu vyrovnané.«

»Neříká se tomu účinná lítost?« zeptal se Olda.

»Říká,« přikývl vážně Alexijev.

Bestie

Olda, Máňa a Jarča složili poslední zkoušky na Zemi. Další by měli skládat v univerzitě na Andělském světě. Vítek objevil další vhodný ostrov v místech, kde je na Zemi Plzeň, nazval jej Bolevec a postavil na něm komplex budov university. Bylo tam všechno: přednáškové sály i laboratoře, byty profesorů i jejich rodin, studentské koleje i menzy, kryté bazény i tělocvičny. Nejen mezi universitními budovami, ale po celém ostrově Bolevci vytvořil do původní přírody několik kilometrů cestiček vroubených lavičkami a umělým osvětlením. Pláž kolem Bolevce ohradil umělými útesy, jimiž mohla protékat voda, ale nepropluly veliké ryby. Pláž se rázem ukázala lepší než koupaliště u sanatoria na Jezerním ostrově a Vítek ochotně Alexijevovi slíbil, že stejně ohradí pláže kolem sanatoria, aby si už Olda nemusel hrát na anděla strážného.

Nový rektor univerzity Broul si to se svými kolegy prohlédl a předložili Vítkovi ještě pár požadavků, které Vítek obratem uskutečnil. Celkově ale nešetřili obdivem.

»Takový komplex kdyby byl v Praze!« vzdychl si Broul. »Ale na Zemi by to stálo tak těžké peníze, že by to v Čechách nikdo nezaplátil.«

»Tady našťestí na peníze nekoukáme,« utěšoval ho Vítek. »Ale hlavně, jsme úplně mimo dosah pozemských byrokratů! Nevidíte ty výhody?«

»Máš pravdu,« usmál se Broul. »Jak to ale bude s vybavením? Chybí tu ještě knihovna, nějaké počítače pro výuku i pro spojení se světem. A potřebujeme i nějaké názorné modely. Alexijev říkal, že nám na nákupy na Zemi přispěje, ale kde máš na to místnosti?«

»Knihy, časopisy i počítače jsou podle mě beznadějně zastaralé a pro výuku je nebudete potřebovat,« tvrdil Vítek. »Jen si zkuste rozdělit vědomosti na mechanické, pro které jsou lepší paměťové pihy, a praktické, které studentům musíte předvést prakticky. Zjistíte, že modely ani nepotřebujete, když všechno studentům ukážete pomocí částečné průhlednosti. Podle mě tu je všechno. Jen spojení se světem vám zdejší počítače nezajistí, jsme přece v jiném vesmíru.«

»Zastaralé, říkáš...« zamyslel se profesor Broul. »Človíčku, možná máš pravdu! Na to si snad zvykneme, ale v jednom ti musím oponovat. Pomocí průhlednosti neukážeš studentům patologické jevy. Potřebuješ jim třeba prakticky ukázat plíce zničené kouřením. Na zdravém je nenajdeš, na sobě také ne. Jak jim je ukážeš? Na to potřebuješ pacienta, který tím zrovna trpí, nebo ještě lépe model.«

»Paměťové pihy dokáží předávat i obrázky,« nedal se Vítek. »Jestli jste takové plíce sám někdy viděl, ať v knize nebo ve skutečnosti, jistě si je pamatujete. Asi jste si to ještě nezkusil, ale po Oldově úpravě si vzpomenete na takové detaily, až se tomu sám budete divit. Dokážete si je nejen vybavit, ale také předat je studentům. To všechno jsou mechanické vědomosti.«

»Poslyš, co vlastně do mechanických znalostí nepatří?« zeptal se Vítka profesor Broul.

»To, co si musí každý sám vyzkoušet,« řekl Vítek. »Operaci můžete studentovi předvést i několikrát, ale nakonec mu dáte skalpel, ať si do pacienta vlastnoručně řízne. Vyzkoušet si to pak musí každý sám.«

»No vidíš!« chytil se toho Broul. »Studenti se takové věci často učí na mrtvých. Já bych dával přednost modelům.«

»Možná by se dalo uvažovat o jejich vytvoření,« zamyslel se Vítek. »Asi by měly být co nejvěrnější, ne? Což o to, různých plastických hmot znají roboti dost, barevně by se také daly zkombinovat, ale nezlobte se na mě, to bude muset udělat odborník. Já na to nestačím.«

»Nestačíš?« podíval se profesor Broul na Vítku.

»Nestačím,« opakoval Vítek zamračeně. »Aby byly takové modely opravdu věrné, musí je navrhnout někdo, kdo zná dobře anatomii. Já si na to netroufám.«

»Škoda!« pokýval hlavou profesor.

»Můžeme to zkusit společně,« snažil se mu Vítek vyjít vstříc. »Vy máte anatomické znalosti, já se vyznám v robotech. Kdybyste na mě dohlížel, abych to nedělal úplně špatně, něco bych vyzkoušel. Ale vy teď budete zahajovat školní rok!«

»Zahájíme výuku bez modelů,« usmál se Broul. »Modely přijdou až potom. Nemusíme na ně zatím spěchat. Ale zkusit bych to chtěl.«

»Dobře,« souhlasil Vítek. »Jdu na to s vámi. Leda by se zatím našlo něco důležitějšího. To nejdůležitější, budovy univerzity, snad už máme.«

»Máme,« souhlasil Broul. »Senačně, dokonale, neuvěřitelně. Ještě studenty a jedeme.«

»Pane docente, mohl bych naopak chtít něco po vás?« obrátil se Vítek na Broula.

»Cokoliv, pokud to je v mých silách!« ujistil ho profesor.

»Chtěl bych, kdybyste měl nějaké známé na technice... co takhle založit tady technickou školu, když už tu máme tu lékařskou...«

Broul se na Vítku podíval s údivem. Ten mrňavý kluk by zakládal technickou školu? To je ale odvaha! Nebo spíš drzost?

»Ty by sis na to troufl?« zeptal se ho.

»Právě že ne,« posmutněl Vítek. »S cucáky jako já se nikdo na Zemi bavit nebude. Ale kdybyste našel někoho jako jste vy, možná by si věděl rady. Postavil bych mu podobnou školu jako vám. Mám už nějaké znalosti o mimozemské technice, rád se o ně podělím... Mohl bych o tom přednášet nebo připravovat paměťové pihy, na to snad stačím.«

O technice mluvil sebevědomě, ale jinak na profesorovi visel očima, jako kdyby v jeho pomoc doufal hodně nesměle.

»Uvažovat o tom můžeme,« slíbil mu Broul vážně. »Mám na technice známé. Ne sice ve vedení školy, ale uvidíme! Třeba je nalákají antigravitační motory.«

»Víte, tady všichni jen léčí,« stěžoval si mu Vítek. »Pořád jen léčení, léčení a zase léčení. Léčí i kdejaký pes. Já ostatně taky, člověk nemůže zůstat stranou, když může pomoci a je to nutné, stejně mi to nezabere ani tolik času jako ranní opláchnutí,

ale dyť o moji techniku nikdo nemá zájem a přitom je tady spousta děsně zajímavých technických figlů! Na Zemi mě ale všichni leda vykopnou ze dveří.«

Broul se trochu usmál nad Vítkovým slovníkem, ale pak zvažněl.

»Máš pravdu,« řekl. »Nepotřebujeme sem z techniky získat jejího současného rektora, ale toho, kdo se jím stane tady. I když to může znamenat odloučení od světa.«

»To by nebylo tak zlé,« dodal rychle Vítek. »Tady máme všechno co potřebujeme.«

»To je tvůj názor,« pokrčil rameny Broul. »Jiní mohou mít jiné. Například mi tady bude hodně chybět divadlo. Málo platný, já a zejména moje manželka jsme zvyklí na kulturu.«

Vítek se jen usmál.

»A co vám brání, pane profesore, pozvat sem nějaké divadelníky? Postavím jim divadlo, že Národní v Praze bude proti tomu psí bouda! Neříkejte, že na Zemi nenajdete bandu, které tam chybí právě jen ta budova! Jestli rozjedete univerzitu, budou tady i diváci. Zejména když nebudeme koukat na peníze.«

Broula to zarazilo.

»Poslyš, ty umíš stavět divadla?« podíval se na Vítka pátravě. »To nebude jen tak! Každé divadlo má kromě prostorů přístupných divákům ještě spoustu zázemí, techniky a já ani nevím čeho ještě! Myslíš si, že to dostatečně znáš?«

»Proč bych to měl znát?« pokrčil rameny Vítek. »Copak jsem ještě před půl rokem věděl, co všechno bude potřebovat univerzita? Zeptejte se Alexijeva, jak jsem z něho tahal rozumy! Alexijev mi dal na všechno svoje požadavky a výsledek už znáte.«

Broul chvíli přemýšlel.

»Koukám, že ti nadarmo neříkají génius!« řekl po chvíli. »Když něco neznáš, zeptáš se jiných, přidáš k tomu vlastní nápady a výsledek je jedna báseň. A tak to má být.«

»To je snad normální,« odmítl chválu Vítek. »Nezdržuji se detaily, které roboti znají. Ale nejsou na vědu zvědaví jen lékaři! Taky bych chtěl vědět víc.«

»Máš pravdu!« uznal Broul. »Dobře, budeš mít ve mně spojence. Příští týden se stavím na Zemi, jdu tam za mým dávným spolužákem Vavrečkou, je to archeolog, ten taky bude zírat na hlavu tyrannosaura i s kůží! Při té příležitosti se ti tam po někom poohlédnu.«

»To byste byl moc hodnej,« děkoval mu Vítek. »Víte – kdybych měl tátu, jistě by do toho šel se mnou, ale já už tátu nemám. Alexijev mě sem dostal rovnou z děcáku, ale on má plnou hlavu univerzity, sanatoria a organizování, ani se nedivím, že to nestihá. Tím nechci tvrdit, že tady nebudete mít co na práci, ale kdo jiný mi pomůže?«

»Jen klid, někoho seženeme,« usmál se Broul. »Človíčku, máš mé sympatie. Ještě jsem neviděl, aby takový kluk šel za něčím tak cílevědomě!«

»Vy neznáte Oldu?« podíval se na něho Vítek. »Toho si všimněte! Bez něho by to vůbec nebylo! Olda byl ochotný jít za chobotnicemi a nechat si od nich vyvrtat

díru do hlavy, jen aby se něco dozvěděl! Není o moc větší než já, ale víte, kolika lidem už úspěšně operoval mozek? Na toho se podívejte, jestli chcete vidět génia!«

»Géniové jste všichni!« usmál se profesor docent Broul. »Celá vaše banda. Minulý týden u mě skládaly zkoušky dvě holčičky a já jen zíral, co toho vědí. A že už jsem vyzkoušel stovky studentů!«

»S tímhle jste se ještě nesetkal?« podíval se Vítek na docenta pobaveně.

»Ještě ne,« přikývl Broul.

»Tak tady uvidíte!« věstil mu Vítek.

»A pro dnešek dost!« prohlásila rezolutně Jarča. »Jde se koupat!«

Dobrali právě další skripta ke zkoušce. Když nemohli použít nové metody, museli vzít zavděk i starými konvenčními, ale společně jim to šlo docela dobře. Zjistili totiž, že když si to všichni hodně potichu všesměrově telepaticky pobroukávají, jde jim to do hlav ještě lépe, než když šprtají každý zvlášť.

Univerzita byla dosud prázdná, všichni budoucí studenti bydleli v sanatoriu na Jezerním ostrově. Měli to blízko k pacientům i do vody.

»Půjdu se podívat do Útočiště,« řekl Olda. »Ještě jsem Starému Mrzoutovi neohlásil, že už jsme pryč. Půjdu mu udělat radost.«

Starým Mrzoutem Olda ze msty nazýval domorodce, co je nedávno vyhodil z Útočiště. Vlastně se jim ani nepředstavil a takové jméno se k němu podle Oldy hodilo.

»Půjdeme tam s tebou!« hlásila se ihned Jarča.

»Neměli bychom se tam nahnout všichni,« vrtěl hlavou Olda. »Co kdyby ho napadlo něco pitomého? Polapil by nás všechny najednou, nemusí to být legrace.«

»Půjdu tam s tebou aspoň já,« řekla odhodlaně Máňa. »Dva jsou jako jeden, ale kdyby se jednomu něco stalo, druhý mu přivolá pomoc.«

Olda se na ni podíval trochu udiveně, ale přikývl.

»Jak chcete!« couvla Jarča. »Přijďte pak na koupalko!«

Vznesla se a zamířila vzdušnou čarou ke koupališti, zatímco Olda přivolával Čerta, aby je jistil telepatickým přenosem. Starý psí kamarád se objevil ihned a radostně vrtěl ocáskem.

»Leila bude poblíž Alexijeva,« sliboval Oldovi. »Můžeme jít. Máňa jde s námi?«

»Půjdu s Oldou všude, kde to je nebezpečné,« řekla. »Neodmlouvejte a basta!«

Společně prošli všichni tři modravým oválem do Útočiště. Museli ještě kus letět, než se dostali do známých míst poblíž paláce v Mělníku.

»Útočiště byl krásný svět,« vzdychl si Olda. »Je ho škoda, budeme na něj určitě dlouho a v dobrém vzpomínat.«

»Byl krásný,« souhlasila Máňa. »Ale nebyl náš.«

Všichni tři přistáli na cestičce a Olda se zkusil naladit na domorodce. Tentokrát se mu to podařilo skoro ihned.

»Jdeme vám jenom oznámit, že už jsme se odstěhovali,« sděloval mu.

Dostali ale odpověď, jakou nečekali.

»Vy darebáci!« zahřměl na ně Starý Mrzout. »Co jste nám tady provedli za lotrovinu?«

»My?« zalupal po dechu Olda. »Jakou lotrovinu?«

»Děláte, jako byste nevěděli oč jde!« bušil do nich telepaticky. »Koukejte to napravit, než vás příkladně potrestáme!«

»Ale my vážně nevíme, oč jde!« odpověděla mu Marie, když se zaražený Olda nezmohl na jediné slovo.

»Co jste nám tady vyvedli?« pokračoval domorodec. »Jak to, že nevíte? Musí to být vaše lumpárna! Už tisíc let tu nikdo jiný než vy nebyl!«

»A co se vlastně stalo?« zeptala se suše Marie.

»Neříkejte, že to nevíte! Vy dobře víte, o čem mluvím!«

»Myslíte, že jsme si od vás odvezli pár létajících strojů?« sondovala opatrně půdu Máňa. »Ty jste nám přece sami nabídli! Ať si odvezeme třeba všechno co jsme si tu udělali, jen ať co nejdřív vypadneme! Neříkali jste to tak? My jsme to splnili. Co ještě chcete?«

»Abyste to tady uvedli do pořádku, jak to bylo!« požadoval Starý Mrzout.

To už se zarazila i Marie.

»Do původního pořádku?« začala nejistě. »To asi bude problém. Kdo si má pamatovat, kde tady ležel jaký kámen? Odklizené rostliny taky těžko vrátíme do původního stavu. I když je vypěstujeme, budou vždycky trochu jiné!«

»Nejde o rostliny!« vybuchl Starý Mrzout. »Uveďte do původního stavu roboty! Ty jste nám přece rozbili!«

»Roboty?« podivil se Olda. »Co s nimi je? Když jsme odcházeli, fungovali!«

»Fungovali!« potvrdil domorodec. »To přece víme! První robotické centrum se zastavilo hodinu po vašem odchodu! Zrovna jsme to oslavovali, když se to stalo! U nás byla noc, zhasla světla, to se nedalo přehlédnout. Od té chvíle nemine hodina, aby se nezastavilo nějaké další! Koukejte to rychle spravit, nebo uvidíte!«

»Moment!« vzpamatoval se Olda. »Ono to začalo na druhé straně světa? Ne u nás?«

»Jinak bychom si toho nemuseli ani všimnout!« potvrdil mu to domorodec. »Když jsme sousednímu centru prikázali obnovit to vypadlé, vypadlo také. A pak už to postupovalo jako lavina, jako nějaká epidemie.«

»Kdyby to začalo někde u nás, tomu bych rozuměl,« uvažoval Olda. »Na poslední chvíli jsme ještě něco dělali, ale nezdá se, že bychom je přetížili. Ale i kdyby, vaši roboti přece plní každý požadavek nejbližším centrem a pak by se to poškodilo někde u nás, ne?«

»Z toho je vidět, že to nebylo přetížením!« souhlasil Starý Mrzout. »Museli jste to udělat schválně! Neříkejte, že o tom nevíte!«

»Nevíme!« řekl Olda. »Ale poslyš, vy jste přece manipulovali s roboty, aby nás přestali poslouchat. My to ani zablokovat neumíme, nemohlo se to poškodit při tom? To by přece bylo přirozenější! Zejména když to začalo na vaší straně!«

»Chcete své darebáctví svádět na nás?« vybuchl Starý Mrzout. »To se vám nepovede!«

Náhle Oldu, Máňu i Čerta uzavřela klec z mříží. Přesně jako minule.

»Fuj!« pomyslel si psík nahlas. »Tohle vypadá jako past!«

»Taky že to je past!« souhlasil s ním klidně Olda. »Aspoň je vidět, že jim kolem nás roboti ještě fungují.«

Pořád ještě to bral sportovně, počítal s tím, že Starému Mrzoutovi utečou do Andělského světa kdykoliv si vzpomenou. Jeho klid se telepaticky přenesl i na Máňu, ačkoliv ta už začala mít obavy, co by se mohlo stát, kdyby jim mříže nedovolily odejít.

»Máte smůlu!« hučel telepaticky Starý Mrzout. »Nepustíme vás, dokud nám neřeknete, co jste vlastně provedli!«

Olda se pokusil dát robotům telepatický příkaz, aby mříž zmizela. Udělal to ale jen aby se přesvědčil, co už tušil. Roboti ho samozřejmě neposlechli.

»Podívej se, tohle není fér!« řekl Starému Mrzoutovi. »My vážně nevíme, co se tu stalo. Vaši roboti přitom neposlouchají nás, ale vás. Jak chcete, abychom s nimi něco dělali?«

»Jen koukejte povídat!« odvětil výsměšně domorodec. »Ještě si rozmyslíme, vás pustit! Můžete v té kleci zemřít hladem, případně vás můžeme zabít.«

Olda vzal za mříže, změkčil si je a roztáhl. Očekával, že se objeví další, ale chtěl jen dát Starému Mrzoutovi najevo, že jeho mříže nebude respektovat.

Další mříže se ale neobjevily, ani když prošel vzniklou mezerou ven. Podal ruku Máňe a pomohl jí ven. Čert na nic nečekal a proletěl spolu s ní.

»A hrome!« ozvalo se jim v hlavách. »Dalších pět – ne, šest... ne, jedenáct robotických center mrtvých! Darebáci, myslíte si, že vám to projde bez trestu? I kdybyste si na nás pozvali celý vesmír plný tefirů, vy sami ještě teď zemřete!«

Olda náhle pocítil hroznou slabost a zimu. Jako kdyby se ocitli na mrazu, ačkoliv kolem nich bylo tropické vedro. Mráz ale vycházel přímo z nich. Máňa vedle něho se zhroutila, Čert zoufale kňučel. Něco strašlivého na ně působilo, ale Olda nevěděl, co. Připomnělo mu to jeho bezmocnou slabost po ďábelských úderech, které ho ničily z družic. Nemohl pochybovat, že to je opravdu vážné. Starý Mrzout řekl, že zemřou, tohle byl tedy jeho útok.

Z posledních sil otevřel bránu do Andělského světa. Byla tam písčaná pláž, tvořící okraj nepatrného korálového ostrůvku. Ještě že to nebylo moře! Čert nečekal na nic a vletěl tam, ale Máňa zůstala ležet, zřejmě byla bez sebe. Olda ji popadl očima a zvedl. Bránu ještě rozšířil, aby o ni nezachytil, a spolu s Máňou jí s vypětím posledních sil proletěl.

Brána se za ním zavřela, ale slabost neustoupila.

Byl už tak zničený, že víc nevydržel. Podobně jako po úderech ze satelitů, i tentokrát se zhroutil na písek pláže hned vedle Marie. Jen z dálky zaslechl Čertovo zoufalé vytí.

Psíkovi odpovídal už jen hukot moře...

Olda se probouzel pomalu.

Zdalo se mu, že na něho někdo mluví, ale nerozuměl mu. Nejradši by to nechal plavat, co mu je do toho? Ale ten někdo se nedal, Olda pocítil na obličejí olíznutí a otevřel líně oči.

Byl to Čert. A černý pejsek hned začal jásat.

»Už je vzhůru! Ivo, Ireno, pojd'te sem!« volal všesměrovou telepatii.

Klika cvakla a Olda otočil po zvuku hlavu. Do pokoje klusem vbíhala Irena Alexijevová, za ní doktor Alexijev. Oba vypadali napjatě.

»Oldo, prober se!« promluvila na něho doktorka Irena Alexijevová.

Olda se nadzvedl na loktech. Stranou spala v křesle jeho maminka, právě se vzniklým hlukem také probouzela. Na opačné straně okna ležela na druhé posteli spící Marie.

»Co je s Máňou?« vzpružil se Olda.

»Je na tom možná maličko hůř než ty, ale už je to dobré i s ní,« ujišťoval ho rychle Ivo Alexijev. »Dlouho nám trvalo, než jsme ji převedli aspoň do spánku! Vy jste nám ale dali!«

»To jsme na tom byli vážně tak špatně?« zjišťoval si opatrně Olda.

»Jak se to vezme,« Alexijevovi ztvrdly rysy v obličejí. »Podle Čerta jste přežili smrtící útok té bestie v Útočišti. Rád bych to slyšel od tebe, Čert si není ve všem stoprocentně jistý.«

»Já taky ne,« řekl Olda. »Ale má pravdu, vypadalo to tak. Ještě teď je mi z toho zima. Poslední, co si pamatuji, byla vyhrůžka, že zemřeme. Pak to přišlo, bylo to děsné, ale dostali jsme se z toho. Útok na život to zřejmě byl.«

»To už víme,« přikývl Alexijev. »Zajímavé je, že to nejméně odnesl pes, ačkoliv měl být z vás tří nejslabší. Máňu to vyřídilo už tam a ty ses složil hned za bránou. Ještě že jsi ji vytáhl ven, kdyby tam zůstala, nevím – nevím... Co ty na to?«

»Možná něco zachytila úprava, co mám od Bísíáji navíc,« přikývl Olda. »Máňa ji nemá, proto dopadla nejhůř. A Čert má úpravy od Přítele, takže může být z nás všech nejodolnější. Neublížilo to Máně... tak nějak trvale?«

»Zdá se, že ne,« řekl Alexijev. »Naštěstí jste z toho utekli včas. Ale kdybyste tam zůstali déle, mohlo by se to projevit i zástavou srdce. Dovedeme sice ledacos, ale nikdy nevíš... vždyť bychom vás tam ani nenašli!«

»Zpočátku to přece tak zle nevypadalo,« vzdychl si Olda.

»Bud' jak bud', už tam nesmíte!« řekl Alexijev přísně. »Je to tam nebezpečné.«

»Proč se proti nám postavil?« zajímalo Oldu. »Chtěl jsem ho potěšit, že jsme splnili jeho podmínky... Copak za to můžeme, že se jim sesypala robotická síť?«

»Víš aspoň, co se jim tam stalo?« zajímal se Alexijev. »Čert tvrdil, že tomu nerozumí.«

»To by chtělo Vítka!« povzdychl si Olda.

»Čeká za dveřmi na chodbě,« usmál se Alexijev. »Jestli se cítíš dost silný na odbornější rozhovor, pozveme ho sem.«

»Jen ať přijde!« svolil Olda.

Klika cvakla a Vítek byl tu. Zřejmě na to netrpělivě čekal, ale pozvat ho musel Alexijev, Olda na to neměl sílu.

»Vítku, nám to říct můžeš,« začal Alexijev. »Neudělal jsi jim tam něco schválně?«

»Proč?« zeptal se Vítek. »Já byl tak nadšenej, že jsme stihli zkopírovat jejich roboty! Nic víc mě ani nenapadlo. I když si myslím, že jim to patří, chovali se k nám hulvátsky.«

»Patří – nepatří!« podíval se na něho přísně Alexijev. »Kdybys jim tam něco úmyslně vyvedl a pak tam nechal jít Oldu jako nic...«

»Ale Ivo!« ohradil se Vítek. »Máš mě za pitomečka? Nebo ještě hůř, za darebáka? To jsme snad probrali, když Máňa přitáhla ty čtyři zajatce!«

»Probrali,« přikývl Alexijev. »Ale podívej se, jak Olda s Máňou dopadli!«

»Přisahám, že jsem s těmi roboty nic neprovedl!« zvedl Vítek ruku. »Vždyť jsme při vši smůle získali tolik, že bych samou radostí dělal kotrmelce! Ani by mě nenapadlo jim škodit!«

»Nějaká škoda jim ale vznikla!« řekl Alexijev. »Jak bys to vysvětlil?«

»Olda měl asi pravdu, nejspíš si to udělali nevědomky sami,« uvažoval Vítek. »Proč nám to blokovali? Blokování je vždycky ošidné. Tu funkci tam nejspíš měli odedávna, ale tisíciletí nepoužitou. Až teď... jenže se jim asi vymkla z rukou, tak bych to aspoň odhadoval.«

»Přesněji to nevíš?«

»Nevím,« řekl Vítek. »Chystám se na to, zajímá mě to, ale teprve až tady postavím tolik center, abychom měli... nechci říkat jistotu, ale aspoň větší klid.«

»No dobře, věřím ti,« spokojil se Alexijev. »Co se tam stalo, je vážná věc. Kdyby nás to potkalo také, byli bychom bez robotů.«

»Z toho bych radost neměl,« zvažněl Vítek. »Naštěstí máme všechna centra oddělená od jejich sítě, takže se to k nám nerozšířilo. Řekl bych, že to udělal někdo z nich, ale někdo hodně zlomyslný. Jako hackeři na Zemi, co vymýšlejí počítačové viry. Robocentra jsou pospojovaná dohromady jako pozemské počítačové sítě a dají se ovládat na dálku, jak nám dokázali jejich zablokováním. Na Zemi to tvůrci počítačů vydávají za přednost, sítě jsou na dálku pohodlně spravovatelné, jenže hackerům tím nemohli dát nic lepšího!«

»Takže hacker u Mrzoutů?« trochu kysele se usmál Alexijev. »Pak by mě ještě zajímalo, proč to tak usilovně dávali za vinu nám?«

»Vždycky je pohodlnější hledat chybu u druhých, než u sebe,« zahučel Olda.

»Stálo by za zamýšlenou nepropojovat centra do sítě každé s každým, ale vytvářet již od začátku sítě dvě,« uvažoval Vítek. »Pak by se při podobném průšvihy zhroutila jen jedna.«

»Zkus o tom přemýšlet,« požádal ho Alexijev. »Bylo by nemilé, kdyby se nám roboti sesypali jako jim. I když si také myslím, že jim to patří a nás by se to dotklo méně.«

»Méně?« vrtěl hlavou Vítek. »Neřekl bych! Vědí o tom jistě víc než my, my bychom měli určitě větší starosti s opravou.«

»Máš sice pravdu, ale uvažuj!« opáčil Alexijev. »My se bez robotů obejdeme. Oni ne.«

»No jo...« došlo Vítkovi. »My máme i jiné prostředky, roboti jsou jen nadlepšení. Zato oni jsou na nich závislí! Ačkoliv, kdyby včas postavili nějaké stroje, třeba podle archivu těch center, která jim ještě fungují, třeba by se dokázali uživit. Mají tam přece teplejší podnebí než my na Zemi!«

»To není jen o podnebí,« uvažoval Olda. »My bychom mohli pěstovat rostliny, protože máme mezi sebou zemědělce, kteří to ještě umí. Oni už to nemusí umět. A jestli mají všechny vědomosti uložené v robotech, místo v knihách, budou nešťastní jako šafářův dvoreček!«

»To asi budou,« přisvědčil Vítek. »Poslyš, co kdybychom jim později, až zůstanou úplně na suchu, nabídli jejich vlastní vědomosti? Jestli se to k nám nerozšíří, budou je mít u nás jako ve spořitelně!«

»Ať vás ani nenapadne tam teď lézt!« zarazil ho Alexijev. »Pamatujte, že to jsou bestie! Vyvraždily i většinu vlastních obyvatel a to si pište, že by s vámi soucit neměly! I když nás považují za příčinu jejich problémů neprávem, nebudou si brát servítky.«

»Proč nejsou všichni lidé ve vesmíru jako andělé!« vzdychl si Olda.

»Třeba by to bylo moc jednostranné,« opáčil Vítek. »Alexijev má pravdu, neměli jste tam vůbec chodit.«

»Považoval jsem to za fér!« namítl Olda.

»Jednej fér i s ďábly a dopadneš ještě hůř!« vyčetl mu Vítek.

»To máme s nimi jednat stejně darebácky, jako jednají oni?« nelíbilo se to Oldovi.

»Poradím ti něco,« řekl Vítek. »Dokud to není nezbytné, nejednej s nimi vůbec. A když už budeš muset s nimi jednat, připrav se na nejhorší.«

»Sarimachiel smlouvu s námi dodržel!« připomněl mu Olda.

»Zřejmě byla výhodná především pro něho,« nedal se Vítek. »Nezávislosti si cenil víc než příslušnosti ke svým soukmenovcům, když je oslabil hned o dvě letadla! Vsad' se o co chceš, že by ho čekala krutá poprava, kdyby ho chytili!«

»To přece říkal,« neprotestoval Olda. »Když si to vezmeš nestranně, ani se mu nedivím, že od nich toužil vypadnout.«

»Dobře, to teď řešit nebudeme,« zarazil ho Vítek. »Mě by víc zajímalo, co se děje touhle dobou na Útočišti. Jsi poslední, kdo tam byl, tak povídej!«

Olda mu tedy chvíli vykládal své dojmy a Vítek pečlivě chytal každé jeho slovo.

Marie se probrala až večer. A hned se rozbrečela.

»On nás chtěl zabít!« vzlykala. »Proč jsme tam vůbec lezli?«

Byli na pokoji sami dva. Když se Olda probral a zdálo se, že je v pořádku, dala se jeho maminka přemluvit, aby se věnovala Bóže. Hadrbofcovi Alexijevovi důvěřovali více a dali se snáze upokojit, že jejich dítě bude v pořádku.

»Nebřeč, Máňo!« těšil ji Olda. »Vždyť se nám tolik nestalo! Tohle se brzy srovná.«

»Ale mohli jsme už být oba po smrti!« namítala plačky. »Ty taky vlezeš do kdejaké pitomé pasti...«

»Promiň!« požádal ji. »Netušil jsem, že to bude past. To přece nevěděl nikdo. Jarča by tam šla klidně s námi, ještě že jsem jí to z čiré opatrnosti rozmluvil!«

»Kdo nás vlastně dostal zpátky?« chtěla vědět.

»Budeš se asi divit,« usmál se trochu trpce. »Čert!«

»On nás uzvedl?« podivila se.

»To ne, ale přivolal nám pomoc,« vysvětloval jí.

»Dám mu pusu na čumáček!« řekla docela vážně.

»A já nic?« zkusil trochu šelmovsky Olda.

»Za co? Že jsi mě přivedl k tomu vrahounovi?« zlobila se.

»Jo,« přiznal. »Ale pak jsem tě prohodil bránou do Andělského světa. Ten metr byl určitě nejdůležitější! Čert nám přivolával pomoc až tady.«

»Vejtaho!« zpražila ho. »Ale abys neřekl, máš u mě taky pusu. Ale taky jen na čumáček!«

»Koukám, je ti dobře, když se ti vrátil smysl pro humor,« konstatoval spokojeně Olda.

»Třeba mě ještě přejde!« odsekla. »Proč nás teď nechali samotné?«

»Protože se o nás doteďka starali,« pokrčil rameny. »Měli prý s námi dost práce, ale teď už je všechno v pořádku, nemusí u nás věčně vartovat. Kdybys potřebovala pomoc, telepaticky si někoho přivolej!«

»Ále!« odsekla. »Zrovna teď nic nepotřebuju.«

»Tím líp,« usmál se.

»A poslyš... ty to teď můžeš srovnávat... vypadaly takhle nějak útoky d'áblů?«

»Ne,« zavrtěl hlavou. »Uznávám, že celkový výsledek byl podobný, ale útoky d'áblů se podobaly ráně kladivem do hlavy, tohle bylo, jako by tě sevřel a drtil neviditelný lis a k tomu tě vsadili do lednice.«

»Vlastně nevím,« otřásla se při té hrozné vzpomínce. »Vyhrožoval nám, že zemřeme, na to se ještě pamatuji. Pak se mi udělalo příšerně slabo. Napadlo mě, že to myslí vážně a asi by bylo lepší zdrhnout. Víc nevím, probudila jsem se až tady...«

»No vidíš!« vzdychl si Olda trochu zlehčujícím tónem. »Máme teď životní zkušenosti, o jakých by se Mráčkové a těm dalším ministerským babám ani ve snu nezdálo!«

»To ještě neznamená, že máme oba potřebnou zodpovědnost!« řekla vážně. »To, že jsme vlezli do takové pasti, svědčí o něčem jiném.«

»Víš, Máňo, možná je to jinak,« řekl Olda vážně. »Nejít tam my dva, odnesl by to třeba Alexijev. Vždyť jsme tam šli ze slušnosti, oznámit jim splnění dohody. Nikoho by nenapadlo, že na nás zaútočí. Kdyby napadli Alexijeva, zůstal by tam mrtvý. Nejméně to přece působilo na Čerta, upraveného Přítelem andělů. Já mám také něco navíc od Bísíáji, co nikomu neumím předat. Alexijev to ale nemá, stejně jako ty. To znamená, že by ho to vzalo podobně jako tebe. Šla jsi k zemi už v prvním okamžiku. Mě to vzalo taky, ale stihl jsem otevřít bránu a vyházet nás ven. Alexijev by s sebou neměl ani mě, ani Čerta a zůstal by tam. Začínám si říkat, dobře že se to stalo právě nám! Schytali jsme to za všechny, ale přežili jsme to. Jiní by dopadli hůř. Pochybuji, že bychom je zachránili, i kdybychom věděli, kde je máme hledat.«

»Chceš mi snad tvrdit, že by Alexijev vydržel míň?« usmála se trochu smutně.
»Takže jsi takový malý český superman?«

»Tak nadneseně bych to neříkal,« zavrtěl hlavou. »Parádně mě to vyřídilo. Alexijev je určitě fyzicky silnější, ale to zřejmě nerozhoduje. Rozhoduje biotechnologie Ogdurů. Jsem víc imunní než ty, ale nejodolnější je, ať nás to blaží nebo rmoutí, Čert. Už tady pobíhá jako by se mu nic nestalo. Zřejmě to odnesl nejméně!«

»Takže ne superman, ale superpes!« vzdychla si.

Olda se tomu jen trochu usmál.

»Ten superpes sotva vyletěl branou. Nemusel jsem ho tahat, ale nepomohl by nám. Jen se z toho nejrychleji otřepal.«

»Pořád si připadám jako přejetá parním válcem,« dodala po chvílce Máňa. »Teď tomu začínám rozumět. Bodejť, když jsem to schytala nejvíc. Poslyš, už se můžeš nadzvednout? Já mám pocit, že otočit hlavu na stranu by na mém místě dokázal jen mistr světa v těžké váze!«

»Možná nejsi daleko od pravdy,« uvažoval. »Snad bych už dokázal vstát, i když se taky cítím jako po nemoci. Ať chceme nebo ne, jsi na tom zřejmě nejhůř. Ale to nic, to se spraví. Po ďábelských útocích mi bylo hůř!«

»Co se dá dělat!« vzdychla si. »Říkal jsi mi kdysi, že už nikdy nebudu nemocná, ale teď se cítím jako po hodně zlé a dlouhé nemoci. Já vím, je to něco jiného... ale přece. Taky ti je tak hrozná zima?«

»Byla,« řekl Olda. »Už jsem se z toho dostal. Strašně rád bych ti pomohl, ale nevím jak. Nemám energii na posílání, jsem jako vyždímaný hadr, potřebnou energii jsi ostatně dostala, v té to nebude. Budeš muset počkat, až to samo přejde.«

Přiznával to mrzutě, ale chápala to. Chvíli leželi mlčky. Olda se pokoušel usnout, aby to raději zaspal, ale nedařilo se mu to. Spal přece dva dny, to je dost dlouho.

»Poslyš, Oldříšku,« začala po chvílce zase Máňa. Zřejmě také nemohla usnout.

»Povídej!« vybídl ji.

»Věděla bych takový menší test zodpovědnosti,« začala trochu zeširoka.

»Test zodpovědnosti?« podivil se. »Jak to myslíš?«

»Jestli se dokážeme chovat zodpovědně,« podala mu nic neříkající odpověď.

»Myslíš, že nedokážeme?« pochyboval Olda. »Možné to je. Čím víc toho vím, tím víc si připadám jako malej klouček.«

»Já to nevidím tak katastroficky,« řekla. »Víš, co je zajímavé? Že si na Útočišti ani tady nehrajeme. Hřiště tu je, děcka pacienti se honí za míčudou už druhý den po příjezdu, sotva se otrkají a vzpomínají z nemocí, jen naše parta nic. Dokonce to ani nesledujeme.«

»Protože by to bylo nefér,« mínil Olda. »Ani by mě to nebavilo. Co by to bylo za hru? Když kopnu míčudou na bránu třeba přes celé hřiště, a budu ji očima postrkovat, nemá žádný brankář šanci. Leda by byl brankářem Vítek nebo Pepek, ale pak by to byla přetahovaná o míč očima ve vzduchu. Fotbal zkrátka hrát nemůžeme. I kdybychom chtěli hru jen sledovat, těžko se udržíme nepostrčit tu a tam míč jinam

než mířil. Proto je lépe, když fotbal ani nesledujeme. A jiné hry? To samé. Tyhle hry pro nás prostě nejsou.«

»Čoveče, neměl nakonec Havránek pravdu, když tě pokaždé diskvalifikoval?«

»Při vší úctě k učitelům, Havránek byl pitomec!« vybuchl Olda. »Diskvalifikoval mě, když jsem se mu nevešel do tabulek. Soudný člověk měl dávno pochopit, že narazil na zázrak. Nikdo na to nemusel zdlouhavě přicházet, všem jsem to správně vysvětlil už od začátku. Jiní to přece pochopili: Hrdinová, Faustka, nakonec i Kružík. Potřebují na nás zkrátka jiná měřítka, pokud má vůbec smysl to poměřovat. Vlastně ani není s čím.«

»Neměl bys takhle mluvit o učitelích,« řekla zamyšleně. »Nebyli všichni pitomci.«

»Copak tvrdím, že byli pitomci všichni?« opáčil Olda. »Jen ti, co byli příliš svázaní škatulkami. Když budu dělit učitele do mých vlastních škatulek, do jedné přijdou pitomci jako Havránek, do druhé učitelé s velkým U, před kterými vždycky smeknu, třeba Faustka nebo Hrdinová. Někam doprostřed bych dal Kružíka. Snažil se mě nacpat do nesmyslných škatulek, ale pak uznal, že se dá občas dělit i nulou, ačkoliv se to do středoškolské matematiky nevejde. Ale to už jsme od her utekli příliš daleko. Ostatně i hry mají škatulky, Bísíája je sama dělila na nulové, nenulové, půlnulové a záporné...«

»Mohli bychom hrát hry, které nepotřebují mičudu,« napadlo ji. »Jistě se takové najdou, třeba šachy.«

»Tam zase nemá nikdo šanci proti Vítkovi,« vzdychl si Olda. »Alexijev to zkusil krátce po Vítkově příchodu a operaci. Vítek ho hladce smetl ze šachovnice. A ještě si pochvaloval, jak mu to krásně myslí a kolik tahů dopředu předvídá, to prý dřív nedovedl, ale to už Alexijevovi i mně došlo, že operace zvedla Vítkovi nejen paměť a celkovou inteligenci, ale také smysl pro šachy. Alexijev mu to tak vysvětlil. Vítek může hrát jen s rovnocenným protivníkem, ale zatím žádného nemá. A nejen tady, nejspíš v celém světě! Naštěstí tu má Vítek spoustu jiných zájmů, takže mu na šachy nezbývá čas.«

»Myslíš, že je nehraje, protože nemá protivníky, nebo ho už šachy ani nezajímají, když na ně nemá čas?« zajímalo ji.

»Nejspíš oboje,« přisvědčil Olda. »Pacienti šachy hrají, pořádají i šachové turnaje. Vítek se jich neúčastní. Možná párkrát, ze začátku, ale o tom nevím.«

»Vidíš, já si myslím, že jsme příliš utekli z průměru,« řekla vážně. »Nehrajeme si, místo toho se učíme. Ne z donucení, ale abychom se toho sami co nejvíc naučili. Není to dostatečně zodpovědné? Řekla bych, že je. Zkrátka jsme příliš brzy vyrostli z dětských šatiček a už se do nich nikdy nevrátíme.«

»Ale dospělí taky ještě nejsme!« namítal. »Od bývalých spolužáků se ničím nelišíme. Co máme navíc, to není vidět. Až když začneme dělat něco neobvyklého.«

»Nejsme dospělí,« přisvědčila. »Nejsme vyspělí, nemáme dospělé starosti, ale kdyby to bylo nutné, tohle sanatorium bychom zvládli. Vadilo by nám jediné místo, kde se naše světy dotýkají. Cestovní kancelář na Zemi musí vést dospělí, s dětmi

nikdo nejedná. Pamatuješ se, jak ti vadilo, že s tebou dospělí nechtějí jednat jako s rovným?«

»Pamatuji,« zamračil se trochu Olda. »Léčili jsme s Čertem o sto šest, pacienti se nám uzdravovali přímo zázračně, ale kdejaký pitomý doktůrek nás mohl kdykoliv vyhodit, ačkoliv sám za svou krátkou praxi nedokázal skoro nic. To tedy nebylo spravedlivé.«

»Nebylo,« souhlasila. »Navíc jsme pak s Alexijevem narazili na průšvih s penězi. Svět založený na penězích není nic pro Ogdury.«

»Tak vidíš!«

»Vraťme se raději k zodpovědnosti,« obrátila Máňa. »Myslíš, že ta baba z ministerstva měla pravdu? Já si to teda nemyslím. My už máme víc zodpovědnosti než ona sama.«

»Počkej,« zarazil ji trochu. »Pořád mi tady straší Pepek. Ten se podle mě zodpovědně nechoval. Jarča nemohla jinak, ale on mohl.«

»Mohl,« přikývla. »Nedali jsme mu ale čas. Udělal to krátce po příchodu k nám, ještě se nestačil přizpůsobit. Pokud vím, něčeho podobného v menším se účastnil i Vítek, ale ten se pak rychle obrátil k technice a zapomněl na nutkání dát se na dráhu Zorro mstitele!«

»Ty jsi přece také prosazovala spravedlnost!« řekl Olda, ale neznělo to ani vyčítavě.

»Prosazovala,« přikývla. »Nebyla to spravedlnost? Ale ďáblové pomocníky jsem přitom nezabila, jen jsem je zneškodnila. I dospělí, jako Alexijev a táta, uznali, že to nebylo ani kruté, ani neoprávněné. Já si přitom myslím, že by bylo nezodpovědné nechat je škodit na Zemi. Je to tak, nebo není? Stejně Jarča, když sundala ty helikoptéry. Taky to bylo spravedlivé, navíc měla strašně málo času na rozmýšlení. V tom fofru udělala nejlepší co mohla. A co se Pepka týče, vsaď se, že ho ta aféra mrzí víc než je ochotný sám sobě přiznat!«

»Měl by se dát k nám na medicínu!« řekl Olda.

»Nespěchej na něho,« poradila mu. »Je mladší než jsme byli, když jsme začínali.«

»Ale je už dost dlouho pod naším vlivem,« namítl Olda.

»Možná... ale všimni si, Pepek by si jako jediný z nás ještě hrál,« upozornila Oldu Máňa. »Taky z toho vyrostete, jako my. A možná taky předčasně. Ale teď je to zkrátka ještě dítě.«

Od třináctileté dívenky by to znělo skoro legračně, kdyby to nebyla pravda.

»Dobře,« připustil Olda. »Ale zas jsme odběhli. Jak si představuješ test zodpovědnosti?«

»Jednoduše,« ožila trochu. »Je ti zima?«

»V tomhle horku?« naznačil údiv. »Okna otevřená, venku třicet ve stínu?«

Nevypadalo to na podzim. Andělský svět byl teplejší než Čechy, kde už začínaly studené ranní mlhy. Hned mu ale došlo, že on se už z toho chladu dostal, ale Máňa ještě ne.

»Taky mi byla zima, ale už mi není. Tebe to taky přejde,« utěšoval ji.

»Mně ale zima je,« řekla. »Strašná. Bude to špatným prokrvením, ale drkotám zuby jako v lednici. Co kdybych tě poprosila, abys mě přišel zahřát?«

»Neříkal jsem ti, že mám kosmické energie strašně málo?«

»Nemyslím kosmickou energii,« usmála se trochu. »Můžeš mě zahřát vlastním tělem. Tu zodpovědnost projevíš tím, že se mě nedotkneš víc než bude nutné.«

Chvilí uvažoval. Pak se vznesl i s příkrývkou a pomalu přeletěl k její posteli. Kdo bude mít řeči, toho přesvědčíme, že je trouba, pomyslel si.

Udělal mu vedle sebe místo. Uložil se tam a přikryl svou příkrývkou oba. Zpod její se vysunula ruka. Vzal ji do dlaní, opravdu byla studená. Snažil se ji zahřát, pak ale vklouzl pod její příkrývku a přitiskl se k ní celým tělem.

»A tady máš tu slibovanou pusinku na čumáček!« zašeptala směrovaně telepaticky, aby to nemohl nikdo jiný zachytit. Neodpustila si pokračovat trochu žertovně políbila ho jen na nos, ale hned se zase odtáhla. Otočila se k němu zády, ale pak se k němu zády sama přitiskla.

»Vděčím ti za život,« řekla vážnějším tónem. »A těžko ti to kdy oplatím. I když se zase dostaneme do podobné situace, budeš pokaždé imunnější.«

»Měl bych se spíš starat, abychom se do takových situací nedostávali,« přiznal. »Tohle jsem spískal já, můžu to jen trochu napravit.«

Přitiskl se k ní, ale to už mu došlo, proč je to – marné.

»Něco ti povím,« řekl tiše. »Obávám se, že tě nezahřeju. Oba máme na sobě kombinézy. Zvykli jsme si nesundávat je ani na noc, mají vynikající tepelné vlastnosti, nepropálí je oheň, neprojde jimi mráz, ale když ti chybí vlastní teplo, budeš pod kombinézou studená, i kdybys ležela na slunci a vedle tebe horko tavilo asfalt.«

»Aha,« řekla. »To je trochu nečekaná komplikace. Pak je asi jediná možnost, sundat je.«

»Asi tak,« přikývl. »Jestli ti to nebude vadit...«

Telepatický příkaz nepocítil, jen vír bílých vloček. Počkal, až si uklidí bílou chlupatou kouli pod polštář, pak přikázal totéž své kombinéze.

»Zodpovědnost, Oldo!« napomenula ho nesměle, když prostrčil holou ruku pod jejím krkem, aby ji mohl k sobě přitisknout.

»Mám na paměti,« zabručel a přitiskl se k jejím zádům. »Brrr! Jsi opravdu studená, jako žába, co právě vylezla z ledové vody, víš to?«

»Vím,« řekla. »Proto to přece děláme. Ty už ses z toho dostal, jak vidím, či spíše cítím.«

Vzal ji za ruku a snažil se ji zahřát. Pod jeho rukou se její dlaň rychle zahřívala. Studila ho celými zády, ale buď si zvykal, nebo se celá zahřívala stejně rychle jako její dlaň.

»Ale hřeješ mě krásně!« vzdychla si ještě, než usnula.

Byla ještě příliš slabá a teplo ji uspalo.

»Vděčím ti za zodpovědnost,« zašeptal. Také telepaticky a směrovaně jen pro ni, i když neměl jistotu, jestli to ještě vnímá.

Zpívající náušnice

Když se probudili, bylo už ráno a leželi každý ve své posteli. Někdo je zřejmě ve spánku přenesl, ani je přitom nevzbudil. Olda se nadzvedl a hledal očima Máňu, ale ta ještě spala.

»Napadlo vás to dobře,« ozval se mu v hlavě telepaticky Alexijev. »Oživování pomocí živočišného tepla znají na Zemi různé národy. Jen v Evropě není moc rozšířené.«

Jeho telepatie byla trochu pobavená, ale nebyly v ní ani jízlivost, ani posměch.

»Nic víc to ani nebylo,« řekl rychle a omluvným tónem Olda.

»Nic víc taky neříkám,« usmál se Alexijev. »Ale dovedu si to představit. Jestli jí byla po tom šoku zima, stačilo se zmínit a rytíř se hned našel, že?«

Oldovi došlo, že posměch to sice není, ale jemně vyjádřený nesouhlas ano.

»Kdybych nebyl sám po šoku, použil bych kosmickou energii,« ujistil ho rychle. »Byla to opravdu nouzovka!«

»Já to přece nekritizuji,« dodal Alexijev. »Dostalo ji to ze šoku rychleji než jsme čekali, urychlilo to i účinky kosmické energie. Z lékařského hlediska to tedy bylo správné.«

»Může být ještě jiné hledisko než lékařské?« zeptal se ho trochu jízlivě Olda.

»Může,« ujistil ho klidně Alexijev. »Na Zemi by to leckdo pochopil jinak. Když najdou kluka s děvčetem nahé v objetí v jedné posteli, obvykle nikoho nenapadne možnost lékařského vysvětlení s oživováním...«

»Ležela přece zády ke mně,« namítal Olda.

»Možná zpočátku,« usmíval se Alexijev. »Když vás Irena našla, objímali jste se, až nám dalo práci vás rozplést a nevzbudit. I když jste spali opravdu tvrdě oba.«

»Vážně to bylo jen zahřívání,« trval na svém Olda. »Přiznám se, vymyslela si to Máňa a musela mě přemlouvát, že je jí opravdu zima a že za tím nebude nic jiného. A taky nebylo! Neměl jsem pro ni volnou energii... co bys dělal na mém místě ty?«

»Kdyby šlo o Irenu, asi totéž,« usmál se Alexijev. »U Marie bych si samozřejmě na nic takového netroufl. I když věřím, že jí zima byla a že to skutečně pomohlo.«

»Proč by sis na to netroufl?« útočil dál Olda.

»Protože to uznávané evropské konvence nedovolují,« řekl Alexijev. »Každý žalobce by soud snadno přesvědčil, že šlo o typické zneužití nezletilé. V mnoha státech za to hrozí přísné tresty, většinou vězení.«

»Ani kdyby to bylo nutné k záchraně života?«

»To bys hodně těžko prokazoval,« usmál se Alexijev. »Máně bezprostřední nebezpečí nehrozilo, záchrana života to tedy nebyla. Ale přece jen chápu spíš lékařské hledisko než jiné. Účinné to bylo a ocenil bych, že vás to vůbec napadlo.«

»Díky,« řekl Olda. »Za Máňu, ale vyřídím jí to. Poslyš, Ivo, snad nás trochu znáš. Máňa tomu říkala test zodpovědnosti. Pomoci a nepřekročit přitom jisté hranice... Chápeš?«

»Chápu a věřím ti to,« pokračoval Alexijev vážně, jako by nebylo od takového kluka směšné předpokládat nechápavost u zkušenějšího muže a navíc lékaře. »Irena

to také správně pochopila. Ale zkus teď trochu zapojit šedou kůru mozkovou! Jak by to přijali tvoji bývalí spolužáci? A jak učitelé? Nebo rodiče Hadrbolevci?«

Olda se zarazil.

»Nejspíš jako průšvih!« přiznal. »Výsledky, dvojka nebo i trojka z mravů, vylučování ze školy... ale na fakultě už by to snad tak horké nebylo, tam se studentům víc věří!«

»Věří!« přikývl Alexijev. »Na fakultě se předpokládá, že jsou studenti dospělí a nikomu do nich nic není. Ale na střední škole by to tak nedopadlo a kdyby sem před Irenou přišel pan Hadrbolec, asi bys mu to těžko vysvětloval. Myslím, že má rozhodovat rozum a ne konvence, zejména když jsou v rozporu, ale na tvém místě bych si dal příště větší pozor. Chceme se vrátit na Zem a s pozemskými konvencemi budeme muset ještě hodně počítat.«

»I kdyby byly pitomé a někoho ohrožovaly na životě?« nadhodil Olda.

»Takové by bylo lépe změnit, vím,« přikývl chápavě Alexijev. »Ale jsou věci, které se ti změnit nepodaří. Dobře, dobře, necháme to být. Ale chlubit by ses tím neměl, rozumíš? Máně by také nebylo příjemné, kdyby to kdekdo rozpatlával. Mohla by snadno přijít o pověst slušně vychované dívčiny. Ne u mě, ale u jiných.«

»Jasně,« kývl Olda. »Říkám, byla to nouzovka a pochybovat o tom může jen trouba.«

»Jedno se mi zdá jisté,« řekl Alexijev. »Máňa ti věří. Strašně moc ti věří. Vlastně, když si to v hlavě probírám, věřila ti už při té první operaci. Nejen z lékařského hlediska, ale vůbec. Věřila ti jako kamarádka a možná i jako holka klukovi, i to by už bylo možné. Takovou důvěru bys neměl zklamat.«

»Snažím se!« zrudl Olda. »Ale já jí přece taky věřím. Pamatuješ, jak jsme spolu marně hledali d'áblův cejch? Od té doby mě Máňa zná i zevnitř! Líp než vlastní máma!«

»Věřím ti,« ujistil ho lékař. »Ale příště zkus trochu více dbát i na ostatní.«

»Doufám, že už se do takové pasti nedostaneme,« vyhrkl Olda. »Víš, uvažoval jsem tady s Máňou, jak by to dopadlo, kdybys tam byl místo nás ty. Obávám se, že bys tam zůstal.«

»Myslíš?« zarazil se Alexijev.

Olda mu zopakoval svoji úvahu o tom, že ho nejspíš zachránilo to, co má navíc.

»Možná máš pravdu,« zamyslel se Alexijev. »V každém případě ti připočítáme, že jsi ji dostal zpátky domů. Kdybys ji tam nechal, byla by jí škoda...«

»Bez ní bych se nevrátil,« zahučel Olda. »Právě proto, že mi věřila. Nejvíce světů jsme objevili s Čertem, párkrát jsme i tam měli namále, ale ani Čerta bych nikde nenechal.«

»Víš, Oldo, jako kluk jsem taky snil o objevech, i když u mě to byly sny čistě pozemské, plné tajuplných ostrovů, lidožroutů s kostmi ve vlasech... to už na Zemi nikde nenajdeš. Tobě se takové sny splnily ve vesmíru. Světů jsi objevil hned několik, našel jsi v nich nebezpečí, ale i přátele nelidského původu... Já to chápu. Nakonec, proč bych to nepřiznal, poslední dobou se mi dětské sny splnily také. Našel jsem na cizích světech přátele s chapadly, ale i lidožrouty, po mnoha letech lékařské

rutiny používám mimozemské metody a ani mi to nepřipadá jako další sen. Probudím se a sny se změnilý v realitu. Zajišťuji příjem pacientů ze Země, jen až přiletí mimozemským autobusem. Tebe to probuzení také čeká, jestli ti to ještě nedošlo.«

»Už mi to došlo,« přikývl Olda. »O příjem pacientů ze Země se staráš ty, ale já chci za dva roky vystudovat lékařskou fakultu a ještě s sebou protáhnout zkouškami Jarču s Máňou, to taky není málo. Pak už snad bude s námi na Zemi každý jednat jako s dospělými!«

»Obávám se, že nebude,« vzdychl si Alexijev. »Většina lidí vás bude stále měřit běžným metrem a vidět ve vás malé děti. To jenom my s vámi jednáme jinak. Ne jako s dospělými, k tomu máte ještě daleko, ale přinejmenším jako s rozumnými lidmi.«

»Díky vám i za to,« řekl Olda. »Vysvětli mi ale, proč to tady jde a na Zemi ne?«

»Myslel jsem si, že to víš!« usmál se Alexijev. »Vždyť to tu sám děláš! Přinejmenším jsi to tady zavedl.«

»Myslíš operaci hlavy?«

»Přesně tu!« zvedl prst Alexijev. »Uvědom si, to není jen kousek ošklivé hmoty, který se musí vložit na správné místo do hlavy. Ten kousek mozkové hmoty přidá každému inteligenci. Způsobí, že můžeš mluvit se psem a nepřipadáš si ani tak trapně, jako když mluvíš s některými lidmi. Ze zvířete se stane myslící tvor, z pitomce inteligentní člověk, z normálního člověka génius a kdo byl génius už předtím, nemá teď na celém světě rovného.«

»Hele, Ivo, stop!« zarazil ho Olda. »Neříkal jsi nedávno, jak se ti hnusí vyvolené národy i vyvolení jedinci?«

»Počkej!« vrtěl hlavou Alexijev. »To říkám pořád. Tou operací se nestaneš vyvoleným. Jen získáš vlastnosti, které jsi předtím neměl. Zvýšení inteligence je přece objektivní, dá se změřit, ostatně i bez měření je to vidět na psech. Nedává nám to ale právo pohrdat ostatními, jak nám ukázkově předvedla banda Starého Mrzouta v Útočišti. A už vůbec ne, aby nám bylo dovoleno všechno! Získané vlastnosti pro nás nejsou důvodem k vyvyšování nad jinými, ale výzvou pomáhat jim.«

»Vždyť přece lidem pomáháme,« souhlasil Olda.

»Pomáháme,« opakoval po něm Alexijev. »Dokážeme pochopit i jejich problémy. Ale to neznamená, že oni pochopí nás.«

»To mě právě štve!« řekl Olda. »Copak je to tak těžké, neházet nám klacky pod nohy? Proč nám to dělají?«

»Kazíme jim kšefty,« řekl Alexijev. »Na lidském neštěstí se dá dobře vydělávat. Přitom stačí málo. Trocha reklamy, drzé čelo...«

»Myslíš farmaceuty?« řekl Olda.

»Třeba!« pokrčil rameny Alexijev. »Ale nejen je. Je pravda, že vyvíjejí léky. Možná je to opravdu nákladné, jak lidem prezentují. Také ale na tom dobře vydělávají, skutečně účinné léky občas drží pod pokličkou a korumpují lékaře, aby používali právě jejich výrobky. Občas se pak stane menší katastrofa typu Contergan, kdy léky místo pomoci škodí.«

»Už aby tady byli Ogdurové!« povzdychl si Olda. »Ti s nimi jistě zametou!«

»Nějak jim to ale trvá, co?« usmál se smutně Alexijev.

»Taky se mi to zdá dlouhé!« řekl Olda. »Jak dlouho jim může trvat příprava expedice do barbarského světa?«

»To nevím. Nenašel jsem to ani ve vědomostech od tebe. Víš to aspoň ty? Víme přece oba, že jsi nám nedával všechny informace.«

»Zatím jsem se po tom moc nesháněl,« přiznal Olda. »Do teďka jsme měli pořád co dělat a na vzpomínání nebyl čas. Snažil jsem se ale vynechávat jen čistě soukromé vzpomínky a předal jsem vám opravdu většinu informací.«

»A co když to nevíš ani ty?« nadhodil Alexijev. »Co když ti Bísíája úmyslně právě tuhle informaci nedala?«

»Proč by to ale tajila?«

»Ona ti to přece sdělila, ale jen náznakem,« nadhodil Alexijev. »Neřekla ti to přímo, jen se prořekla, dokonce hned dvakrát.«

Olda zuřivě přemýšlel. Co to mohlo být? Alexijev to ví, musel mu to předat on sám, od nikoho jiného to vědět nemůže!

»Ale kdy?« podíval se Olda na přítele skoro zuřivě. »Nějak mi to nedošlo.«

»Vzpomeň si na to!« vybídl ho Alexijev. »Nejprve ti řekla, že se sem jistě vrátí, jestli to jen trochu půjde.«

»To není zrovna přesný časový údaj!« namítl Olda.

»Ona to jen nakousla. Co ti řekla? ***Za sto let by to už nemuselo mít smysl***, vid'?«

»To sice říkala, ale to by určovalo jen horní hranici časového rozpětí, nemyslíš? Týden až sto let, to je příliš velký časový rozptyl!«

»Pak ti ale dala druhé takové číslo, přesnější,« naléhal na Oldu Alexijev.

»Vážně nevím kdy!« vzdal to Olda.

»Připomenu ti to. Říkala tehdy: ***To nebylo líbání, to jsem jen Oldovi spravila zuby, aby aspoň dvě stě let nemusel poslouchat trapičskou zubařskou vrtačku.***«

Olda se zachvěl. Ano, přesně tak to Bísíája říkala. Znamená to, že Alexijevovi nechtěně předal i některé své soukromé vzpomínky. Ale to ho teď nebolelo, přítel může znát i to, co jiní nesmějí... Co z toho ale vyplývá?

Imunizovala mu zuby alespoň na dvě stě let...

»To je přece ještě větší časový rozptyl než těch předchozích sto let!« namítl. »Tomu bych ani neřikal přesnější údaj!«

»Je to ale větší a nejspíš reálnější číslo,« řekl Alexijev vážně.

»Proč si to myslíš?«

»Sto let je naše pozemská lidská hranice. Sto let života je pro nás předěl. V desítkové soustavě je to změna řádu, desetkrát deset. Chobotnice z Xijtry nemají deset prstů, ale devět chapadel, proto mají podobné číslo osmdesát jedna, tedy devětkrát devět. Takový věk je u nás dosažitelný jen omezenému počtu jedinců. Pro lidi Země je to počátek nedostižnosti.«

»Jaký smysl by potom měly zuby, které vydrží dvě stě let?« mračil se Olda. »Myslíš, že bychom se měli dožít dvoustovky?«

»Nejméně tolik,« přikývl vážně Alexijev. »Spíš bych řekl, že víc.«

»Pak by ale mohla Bísíája přijít třeba až za dvě stě let!« nesouhlasil Olda.

»Mohla,« vzdychl si Alexijev. »A když se nad tím zamyslíš, dojde ti, že je to reálné. Jen ti to neřekla rovnou do očí, nechtěla ti přivodit deprese. Ale dá se to logicky odvodit a až na to přijdeš, budeš starší a spíš to sneseš. Neříkám, že to tak musí být, ale je to možné.«

»To snad ne!« vybuchl Olda. »Chápu, že nestihnou uskutečnit výpravu proti d'áblům za týden, nejspíš ani za měsíc. D'áblové jsou silní, museli by takový výsadek dobře připravit, aby měl smysl. Ale rok už je snad dost času, ne? Co když se tu objeví zítra?«

»Rok je jedno procento pro lidi, jejichž věk dosahuje tak-tak stovky. Tak uvažujeme my. Kolik je jedno procento z věku Ogdurů, kteří žijí sto tisíc let?«

»Počkej, to snad nemyslíš vážně!« zarazil se Olda. »Že by k nám přišli až za tisíc let?«

»Oni to nejspíš urychlí,« chlácholil ho Alexijev. »Řekněme na pětinu. Přijdou až za těch dvě stě let. Pro ně je to jako pro nás dva měsíce. To bychom i my považovali za dostatečné na přípravu expedice na barbarský svět, že? Ty se toho dožiješ. Bísíája ti proto prodloužila nejen trvanlivost zubů, což by samo o sobě opravdu nemělo smysl, ale i věk. Ani nevíš, co všechno s tebou udělala. Nám jsi z těch darů předal všechno co umíš a o čem víš. Je ale reálné, že o všem ani netušíš. Dnes je příliš brzy na odhady, kolik věku ti Bísíája dala. Podle těch zubů určitě přes dvě stě let. Jestli to bude tři sta, nebo pět set, zjistíš, až se toho věku dožiješ. Můžeš se na to zeptat Bísíáji, až se sem vrátí. My ostatní se toho ale nejspíš nedožijeme.«

»Jde přece přes vás léčivá energie z idarchonu!« vyhrkl Olda. »Řekl bych, že ty a Irena mládnete, určitě vypadáte mladší, než když jsme se viděli poprvé!«

»Možná to opravdu pomáhá,« usmál se Alexijev. »Vyhlazuje to vrásky, to ale dokáží i obyčejné botulinové injekce, kterých se ročně po celém světě prodají miliony, ačkoliv mají účinek jen na vrásky a život nikomu neprodlouží.«

»Babičce Liškové začaly růst třetí zuby, přestala nosit brýle a chodí si sama na nákupy, s taškou a bez hole!« řekl Olda. »A to dostala jen dvě dávky! Pravda, ještě od Bísíáji. Když to má ale takové účinky na pacienty, proč by to nemohlo mít větší účinky i na dárce?«

»Dobře, řekneme si to za sto let,« usmál se Alexijev. »Pokud ti nebudu odpovídat, může to být tím, že se z urny špatně mluví.«

»Nech si ten černej humor!« okřikl Olda lékaře. »Nebavilo by mě čekat tak dlouho! Povíme si to na tvých stých narozeninách, ano? Nejenže pevně věřím, že se jich dožiješ, ale doufám, že nebudeš vypadat starší než teď!«

»Nemusíme čekat tak dlouho,« řekl Alexijev. »Psi se dožívají kolem dvanácti let.«

»Myslíš, že to uvidíme na psech?« pochyboval Olda. »Čerta upravovali Bísíája i Přítel. Mohl dostat dlouhověkost, o jaké se nám ani nezdá. A jeho štěňata to mohou podědit!«

»Pak to uvidíme na Apině,« souhlasil Alexijev. »Tu jsi upravoval ty, nic nezdědila.«

»Dobře, to zjistíme dřív,« uklidnil se Olda. »Když se Apina dožije patnácti let, mohlo by to něco znamenat. Ale kdyby ne...«

»Kdyby ne, budeš dlouhověký jenom ty, Čert a Cilka,« přikývl Alexijev. »A kdyby se to dědilo, pak možná vaši potomci. Pro nás ostatní bude muset stačit stovka, pro většinu ani ta ne. Některé věci zkrátka neovlivníme.«

»To by ale... i Máňa?!« zděsil se Olda. »Anebo... anebo na to do té doby přijdeme!«

»Uvidíme!« usmál se Alexijev. »A teď zkus opatrně vstát. Je už na čase, aby ses šel sám navečeřet k našemu Artušovskému stolu. Všichni se na tebe těší.«

»I Manča?« zarazil se Olda. »Mám ji probudit?«

»Tu bych nechal ležet,« zvažněl trochu Alexijev. »Přineseš jí večeri pěkně do postýlky, sní si ji, až se sama probudí.«

»Urychlit by se to nedalo?« žadonil.

»Ne,« řekl lékař. »Abys věděl, když jsme tam díky Čertovu telepatickému vytí dorazili, vypadali jste oba jako mrtvoly, ale Máňa přesvědčivěji. Dostali jste po jedné dávce hned na místě, pak ještě druhou tady, když to nepomáhalo. Jsme rádi, že dnes vstaneš aspoň ty.«

»Nechtělo by to ještě trochu...« zarazil se Olda.

Alexijev to samozřejmě hned pochopil.

»Já vím, pomohlo to,« usmál se. »Ale kdybych ti řekl ano, mohli by mě později obvinít z ohrožování mravní výchovy mládeže, nebo rovnou z kuplířství. Tak jen řeknu, že sem dnes nikoho nepustím. A bude to záležet na tvé a Máňině zodpovědnosti... Zkuste se chovat jinak, než by se chovali někteří vaši vrstevníci bez dozoru dospělých, například když učitel odejde ze třídy, nebo rodiče nejsou doma.«

Oldu u večeře přivítali tak bouřlivě, až se po nich celá jídelna ohlížela.

Vypadalo to, že o jeho poslední cestě do Útočiště vědí i pacienti, všichni na něm aspoň viseli očima. Byli tu výjimečně i Macounovi a Rovných.

»Vítejte zpátky mezi živými!« vítala Oldu za všechny Jarča s pohárem vína v ruce.

»Tak zlý to snad nebylo!« bránil se trochu Olda.

»Kdyby ses viděl!« řekla významně Jarča. »Irena tvrdila, že ses pohnul, jinak už jsme se na tebe chystali čtyři a na Máňu taky. Pak jsme se o vás pohádali. Ireně jsme vyčetli, že měla vlčí mhu, bůhví co vlastně viděla, a vyplácali jsme zbytečně dvě dávky, to chtělo hned zkraje jednu čtyřnásobnou, pak jsme vám pro jistotu přidali ještě jednu.«

»Dostal jsem se odtamtud vlastními silami!« připomněl jim Olda.

»Čert to sice taky tvrdil, ale než jsme k tobě doletěli, mohl ses značně zhoršit!«

»Byl jsi jako kus ledu,« přidal si Pepek.

»To máš pravdu, zima mi byla strašná!« připustil Olda.

»Hlavně že jsi naživu!« řekl Pepek. »Tak na tvoje zdraví!«

Víno bylo z flaškovníků, takže nikomu nehrozilo, že by skončil pod stolem, nad poháry červené tekutiny v dětských rukou se proto dospělí nepozastavovali. Stará

Gertruda si dala na dnešní večeři zvlášť záležet! Na závěr přinesla ručně dělané koláčky, prokazatelně každý jiný, žádná syntéza. Nejvíc si je pochvaloval pan Macoun. Každý koláček si prohlížel a spokojeně se usmíval. Jen Vítek a Cilka tušili příčinu jeho dobré nálady.

»Ty se ti opravdu povedly, Gerti!« chválil kuchařku.

»Však jsem je dělala z mouky od vás!« zářila Gertruda.

Mouka nepocházela ze žita ani ze pšenice, jako na Zemi. To, co používala jako mouku Gertruda, byly usušené a umleté plody chlebovníků. Mouka byla sice nahnědlá, ale jinak měla vlastnosti podobné pravé žitné mouce. Gertruda přišla na to, že příměs sušeného stromového mléka dodá koláčům jemnější chuť a byla na svůj nápad patřičně pyšná.

Hospodářské vztahy mezi zemědělci a sanatoriem byly přísně neutrální. Základem byly smlouvy mezi Macounem, Rovným a Alexijevem. Podle nich odebíralo sanatorium za pevné ceny od zemědělců větší část jejich produkce. Další obchody uskutečňovali podle momentální situace. Nutno dodat, že Alexijev za sanatorium platil řádně a zdejší zemědělci mu produkty nabízeli za cenu běžnou na Zemi.

»S Útočištěm jsme tedy definitivně skončili,« povzdychl si Vítek. »Škoda. Ani jsme tam všechno neobjevili. Pořád mě zajímají ty telecí sochy.«

»Jsou to přece jenom sochy, ty to nevíš?« podivila se Jarča.

»Kdo nám to říkal? Roboti, že? Ty těm prolhancům věříš?« ušklíbl se Vítek.

»Hele, máme je teď přece tady,« napadlo najednou Oldu. »Mimo vliv svých prolhaných a úskočných pánů. Záleží jen na tobě, kdy z nich dostaneš pravdu. Předpokládám, že je v nich někde schovaná, jen ještě ze setrvačnosti dodržují příkaz, co nám mají říkat. Bylo by na čase, aby začaly za své pány uznávat nás.«

»To by mohlo být...« zamyslel se Vítek. »Pustím se do nich, ty sochy mě vážně přitahují. Co když opravdu něco znamenají? Sarimachiel tvrdil, že lidé z civilizace zlatého telete byli kdysi dávno i na Zemi. Mrzouti tam nebyli nikdy, jenže to tvrdili oni, věřit se jim nedá... ale už to, že nás Sarimachiel před zlatým teletem varoval, mě na nich přitahuje.«

»V Bibli se píše, že to byl kult mamonu,« zrazoval ho Olda. »To by pak ani nestálo za to. Nečekej, že to bude mít tak velký význam.«

»Kult mamonu by mě opravdu nezajímal,« uvažoval Vítek. »Ale víš, co Sarimachiel říkal dál! Že to z lidí Země vytloukali oni, ďáblové! Co když je ta pasáž vložená do Bible od nich? Co když je za tím něco, co má jiný smysl? Proč by se ďáblové snažili potlačit kult mamonu? Jim přece vyhovuje! Beztak jej na Zemi sami zavedli a pořád v tom pokračují?«

»Máš aspoň co zkoumat,« přál mu to Olda. »V těch robotech budou naskládáné znalosti za celá tisíciletí vývoje civilizace na Útočišti... Jistě se můžeme v mnohém poučit!«

Cilka seděla mezi dvěma dospělými, svým tátou a panem Rovným, na Oldu se dívala přes celý stůl. Olda ji mrknutím oka zaregistroval, ale nevíšal si jí o nic víc než ostatních. Na okamžik mu bleskla hlavou myšlenka, jestlipak ví Cilka o Máně?

O jejich nehodě na Útočišti věděli všichni, ale přičítali to náhodě. Olda byl dobrodruh a Máňa se k němu přidala. Jarča by šla s nimi, ale Olda řekl, že by jich bylo moc, takže se šla koupat a to ji asi zachránilo, dvě by Olda ven nejspíš nedostal. Věděla ale Cilka, že ji Máňa předběhla? Co by dělal, kdyby za ním přišla se stejnou nabídkou? Se dvěma by chodit nechtěl, zklamat Cilku také ne, ale neměl by jinou možnost, oběma to přece slíbit nemohl. Ne že by na Zemi nebyli takoví, co chodí hned se dvěma, ale zodpovědné to od nich rozhodně není.

Cilka se ale bavila jakoby nic. Občas něco prohodila s Jirkou, něco vysvětlovala tátovi, na Oldu se sice také několikrát podívala, ale bez velkého zájmu. Když Olda navrhl napít se na Mánino uzdravení, chovala se úplně stejně jako ostatní. Uzdravení Máně přáli všichni.

Nevymyslela si to Máňa nakonec? uvažoval Olda. Nebyl to od ní jen psychologický tah, aby ho snadněji zlomila? Ujistit ho, že po něm jde holka, o kterou by sám ani moc nestál, ale nabídnout se sama místo ní, to by přece nebylo hloupé! Jak to říkali staří Řekové? Uhýbáš-li šestihlavé Scylle, spadneš do obrovského chřtánu Charybdy..?

Vlastně, teď je to jedno. Když Máně slíbil, že bude pro něho jediná, nezáleží na tom, jak na to bude reagovat Cilka. Cilka by ho stejně měla jako onuci... a přitom je Máňa hezčí, má takový jemný dívčí půvab, věří mu a šla by s ním třeba i do pekla, zatímco Cilka je klučičí typ, trochu moc pánovitá...

V té chvíli se v něm málem zastavilo srdce. Jestli má pravdu Alexijev, pak to všechno platí jen dnes. Teď jsou všichni děti, ale až Marie zestárne, bude z ní stará bába a zemře, dříve než přijdou Ogdurové. Kdežto Cilka...

Ne, tohle přece nemůže být! Něco do té doby vymyslíme!

Nikdo netušil, co se Oldovi prohání hlavou. Rozešli se v pohodě. Olda naskládal na táč večeři pro Máňu, Gertruda mu pro ni přidala další čerstvé koláčky a Olda s tácem vykročil do nemocničního křídla sanatoria.

Máňa už na něho netrpělivě čekala.

»Ty už chodíš?« vyzvídala na něm. »Ty se máš! Ptala jsem se před chvílí Alexijeva, kde jsi a jestli mám také vstát, ale nedoporučil mi to. Všimni si, prosím, jak disciplinovaně ležím!«

»Disciplína musí bejt,« souhlasil Olda. »To je, tuším, ze Švejka. Ale o nic nepřijdeš, tady jsem ti donesl všechno, i víno.«

»Plnou flašku, ale jen jednu skleničku?« zamračila se.

»Klid, skleničkám nevadí, když jsou všechny stejné,« usmál se Olda. »Vzal jsem jednu, aby to nebylo nápadné. O druhou si řeknu až tady.«

Položil táč na držák před Máňu a očima jí pomohl zvednout a nastavit lůžko, aby se jí dobře sedělo. Zatímco se hladově pustila do večeře, opatřil druhou skleničku, postavil obě na stolek, odřízl hrdlo plodu flaškovníku a opatrně nalil víno.

Marie rychle spořádala večeři a odsunula prázdný talíř. Olda před ni postavil skleničku vína a druhou si vzal sám.

»Na děti našich rodičů!« řekl dvojhlasně, slovy i telepatii.

Ťukli si. Marie se mu dívala do očí a usmívala se.

»Na život!« řekla stejným způsobem, ale o poznání vážněji. »Málem jsme o něj přišli! A to by mě vážně mrzelo. Zvlášť teď, když už vím, o co všechno bychom ještě přišli!«

Popíjeli pomalu víno. Osvěžovalo, ale opít se nemohli. Chvíli se díval Máni do očí, až trochu poplašeně uhnula pohledem. Ano, teď jsme oba děti, honilo se mu hlavou. Vyrůsteme, ale pak se to může začít lišit. Proti věku není léku. Měli bychom si oba víc vážit života, dokud jsme spolu? Máňa už na to přišla. Nakonec, většina lidí má před sebou ani ne stovku let a dá se to prožít naplano nebo účelně. Ale co pak? Asi bude lépe na to nemyslet.

»A teď vážně!« začal se jí ptát doktorským stylem. »Jak se cítíš?«

»Podstatně lépe než včera!« zvažněla také trochu. »Ne že by se mi to zahřívání nelíbilo, ale už není nezbytně nutné.«

»Dobře,« řekl a odnesl ták s nádobím a skleničkami na manipulační stoleček. »Alexijev slíbil, že sem do rána nikdo nepřijde, ale dodal, že to všechno ponechá na naší zodpovědnosti. Budeme se tedy chovat zodpovědně. Ne jako někteří žáci, když ze třídy odejde učitel.«

Podívala se na něho trochu zklamaně, ale nic nenamítala.

Narovnal jí aspoň lůžko, aby si mohla lehnout a puntičkářsky dlouho jí natřásal polštář. Brzy pochopila, že se mu z její blízkosti nechce a usmála se na něho.

»No jo!« vzdychla si, natáhla se co nejvíc a přitáhla si příkrývku až k nosu. »Přiznám se, sama si teď vyčítám, měla jsem více zdůrazňovat příznivé účinky než zodpovědnost...«

»Šibalko!« usmál se na ni. »Ale na narozeniny si aspoň jednu pusu zasloužíš, ne?«

»Já přece nemám narozeniny!« zachmuřila se.

»To se teda pleteš!« ujistil ji. »Na večeři říkali, že jsem vypadal jako mrtvola, když nás našli, ale ty jsi byla mrtvola ještě věrohodnější! Dostali jsme oba po dvou dávkách a potom se nad námi pohádali, že to mělo být naráz! Obrazně řečeno, sundali nás hrobníkovi z lopaty. Ani na okamžik nikdo nepochyboval, že můžeme slavit další narozeniny. Oba.«

»Jo ták!« rozjasnila se. »Takže já jednu pusu, ty jednu, to už jsou dvě...«

»Nezáleží na počtu, ale na délce trvání!« poučoval ji.

Naštěstí jim Alexijev slíbil, že je nikdo nebude rušit...

Po další společně strávené noci, tentokrát ale každý ve své nemocniční posteli, se Olda s Máňou probudili do krásného rána. Na okenním rámu seděl pták, jakého ještě neviděli, švitořil a poskakoval si. Tvarem i velikostí nic moc, vyrovnal by se mu i běžný český vrabec, ale jeho peří, nebo co to měl, zářilo jako sbírka různobarevných drahokamů.

»Ten je ale krásný!« zatelepatila Máňa Oldovi směrovaně, aby tu krásu nevyplašila.

»Takového jsem ještě neviděl,« odvětil stejným způsobem Olda.

Pták chvíli poskakoval po okně, pak se zvedl a odletěl jako duhová kometa.

»Co jsme tady vlastně viděli?« zasnila se Marie. »Pár ostrovů a kus něčeho, asi pevniny, možná většího ostrova. A považujeme tento svět za prázdný. Kdybychom se na Zemi objevili v některém pustějším místě, třeba na tichomořských ostrovech, uprostřed některé pouště, nebo na Sibíři, mohli bychom doufat, že je Země prázdná. A taky by to nebyla pravda. Jen abychom nedopadli jako na Útočišti!«

»Budeme muset zorganizovat pořádný průzkum,« umiňoval si Olda. »Hele, jak se cítíš? Už bys mohla vstát? Alexijev řekl, že další nechá na nás. Na to už prý rozum máme!«

»Vstávám a jdeme na snídani do jídelny!« rozhodla se tedy.

Pozoroval ji ale nedůvěřivě a skutečně si všiml několikerého drobného zakolísání. Zdálo se mu, že je ještě slabá a nemá správnou koordinaci pohybů, ačkoliv se snažila nedat na sobě nic znát. Sám se už cítil skvěle. Snad ji to také přejde, jestli je to opravdu rozdílem mezi tím, co má on sám od Bísíáji navíc a tím, co dal Máně ...ačkoliv jí toho dal ze všech lidí nejvíc.

Opět se otrásl nepříjemným pocitem. Donedávna věřil, že dlouhověkost a idarchon spolu těsně souvisí, ale co když má pravdu Alexijev? Bísíája mu prodloužila život, ale nenaučila ho předat to nikomu dalšímu. Pak by nakonec z celého sanatoria zůstal sám. On a Cilka. A Čert, ale to je pes.

Znovu se při té představě otrásl, ale hned se vzpamatoval. Alexijevovi omládlí, utěšoval se. To nebylo vyhlazení vrásek botulinovými injekcemi, to bylo celkové oživení. Na psech to ostatně uvidíme brzy. Ne na Čertovi, ale na Apině, tu upravoval Olda, stejně jako lidi. No jo, ale co až Apina zestárne, ačkoliv přičinlivě dává energii při léčení a mělo by ji to omlazovat?

Bísíájo, Bísíájo! Ty jsi mi ale zkomplikovala život!

Při snídani chtěl s Alexijevem domluvit průzkumnou výpravu kolem Andělského světa. Alexijev ho vyslechl pozorně jako všichni, ale pak si povzdychl.

»Máme teď hodně práce s univerzitou. A navíc, to asi všichni ještě nevíte, začali jsme připravovat další, tentokrát technickou školu. Přišel s tím Vítek a není to špatný nápad. Poslyš, Oldo, vím o vašem studijním zatížení, ale objevování nových zemí by vám jistě vyhovovalo. Co kdybyste si vzali jeden autobus, případně jiný létající dopravní prostředek, Vítek vám třeba nějaký vhodný vymyslí, a podnikli výzkumnou výpravu kolem světa?«

»To není špatný nápad!« chopil se toho Vítek. »Mohl bych při té příležitosti rozmístit po celém světě nová robotická centra a teleporty. Jednak bychom se pak mohli i bez dopravních prostředků snadno vracet, za druhé bychom to tam měli připravené pro případnou kolonizaci a konečně za třetí, teleporty potřebujeme i k cestám na Zem.«

»Dobře, dobře,« souhlasil Olda. »Ale co kdybychom objevili zdejší obyvatele?«

»Myslíš jistě nějaké inteligentní...« zamyslel se Alexijev. »Asi by bylo vhodné navázat s nimi kontakt. Dávám přednost přátelskému, pokud to jen trochu půjde.

Zabránilo by nám to tenhle svět osídlit, ale lépe dřív než později. Mohli by nám dočasně půjčit aspoň pár ostrovů.«

»Jde teď už jen o dopravní prostředek,« obrátil se Olda na Vítka. »Kdy bude?«

»Zítra ráno,« slíbil Vítek stručně.

»Takže zítra ráno vyrazíme,« rozhodl Olda. »S Cilkou a Jirkou to dohodnu. S rodiči si to prohovořte sami a včas, ať se pak po nás neshánějí.«

»Mluvíš, jako bys už byl velitelem výpravy,« zaškaredil se Vítek.

»Velitelem bude nejspíš Cilka,« řekl Olda. »Řekl bych ale, že na tom nesejde.«

»To nechápu!« opáčil klidně Vítek. »Proč jí pořád ustupuješ? Co kdy pro nás udělala?«

»Na tom nesejde,« opakoval klidně Olda. »Cilka má zkrátka postřeh velet jak je potřeba. Nejspíš bych dával stejné příkazy jako ona, ale kdyby se cítila odstrčená, i kdyby se proti mně otevřeně nepostavila, jednala by schválně nebo neúmyslně pomalu. Takhle bude sama dbát na to, abychom dopadli co nejlépe.«

»Ale co ty? Ty se jí podřídíš?«

»Dokud bude velet správně, a to ona nejspíš bude, podřídím se jí,« řekl Olda. »Beztak většinou o nic nepůjde.«

»Jak myslíš,« pokrčil rameny Vítek. »Jdu na to letadlo...«

Olda došel domů, či přesněji do bytu, kde právě s rodiči bydlel.

»Nemohl bys pohlídat Bóžu?« požádala ho maminka. »Máme zrovna návštěvu! Jsou u nás Hadrbołcovi kvůli vaší nehodě.«

»A sakra!« uklouzlo Oldovi. »Dobře, Božka nespí?«

»Nespí, ale je nakrmená i přebalená,« sdělovala mu podstatné okolnosti. »Asi by chtěla někoho vidět. Můžeš jí zazpívat, to má ráda.«

Olda se shovívavě usmál. I malé miminko touží po pozornosti, ale jestli chce něco vidět, pak mu nejspíš postačí jakýkoliv pohyb, než by toužilo po nějaké konkrétní osobě. A už vůbec nemůže milovat hudbu.

Maminka odešla a Olda s Bózou osaměl.

»Tak co, ty malá d'áblice?« oslovil mimino v postýlce. »Kuk na brášku! Jak se máme? Napapaná, přebalená, spokojená, co? To je ale život!«

Mimino se zavrtělo a trochu roztáhlo pusinku. Při troše nadsázky se to dalo popsát jako úsměv, i když tak malé děti se obvykle vědomě ještě nesmějí.

»No vidíš!« řekl Olda. »Ukaž mi hlavičku, podívám se na tebe!«

Trochu si její hlavičku zprůhlednil, aby viděl ten malý mozeček. Prohlížel si jej, jako by plánoval operaci. Vlastně už ji začal plánovat. Musím se s našimi domluvit, umiňoval si. Čím dřív dostane Bóža novou paměť, tím lépe pro ni. Přitom jí přidá i tacuky, orgán zajišťující regeneraci, důležitý při zranění i pro klonování. Tyhle dvě věci je výhodné dělat společně na jedno otevření hlavičky. Zbytek dostane, až zvládne koordinaci svalových pohybů. Ještě že ho chobotnice varovaly k větší opatrnosti u malých dětí! Paměť jim nesmí dát naplněnou, jinak dítě nezíská vlastní osobnost. Teprve starším jedincům smí implantovat paměť s vědomostmi. Naštěstí se dá všechno dohnat později pomocí paměťových pih, i když ty od chobotnic nejsou

tak výhodné jako andělské. Andělské pihy vyrůstaly na kůži a daly se snadno odloupnout, pihy od chobotnic se musí odtrhávat a i když se pahýlek po nich rychle vstřebává, zpočátku krvácí.

Bóže se ale jeho zájem nelíbil. Začala natahovat a z pusinky se jí dělal čtvereček, jen začít brečet. Olda jí raději začal podle maminčina návodu zpívat.

Andělský zpěv je směs zvuku a telepatie. I u dospělých vzbuzuje jakousi blaženost, což teprve u dětí! Mimino ihned roztáhlo pusku a začalo se usmívat. To se přece neusmívá, na to je brzy, říkal si Olda. Ale vypadá to skoro tak.

»Co mi povíš, mrně malé?« zpíval sestřičce na úplně jinou melodii, co ho právě napadlo. »Budeme si spolu zpívat, zpívat, zpívat, až se budou hory zelenat...«

Nerýmovalo se to, ale dítěti se to líbilo. Bodejť by ne! Ogdurové dětem zpívají od rána do večera, aby se jim zlepšilo cítění krásy. I tomu mrněti něco uvízne v hlavičce, ačkoliv tomu zatím nerozumí!

Na okamžik se odmlčel. Jakou píseň začít teď? Miminu je to jedno, ale kdyby zpíval tu samou píseň hodinu, vypadal by jako debil.

Najednou se ale zarazil, až ho zamrazilo.

Z postýlky se ozýval slaboučký zpěv.

»Budeme si spolu zpívat, zpívat, zpívat, až se budou hory zelenat...«

Byl to jen zvuk bez telepatické složky, ale ta slova i hlas byly jeho vlastní. Ozývalo se to od mimina, ačkoliv ani nepíplo, dokonce ani neotevřelo pusinku. Zvonivá melodie se ale ozývala dál. Nemá Bóža pod peřinkou zapnutý walkman nebo diktafon? Ale ne, kde by se tu vzal, to je přece absurdní.

Píseň se ozývala dál, znovu od začátku.

»Co mi povíš, mrně malé, budeme si spolu zpívat...«

Mrně se usmívalo, ale Oldovi vstávaly vlasy na hlavě. Telepatie to není. Zpěv také ne, ta malá neotvírá pusinku. Co to, proboha, může být?

»Vítku!« začal naléhavě směrovaně volat kamaráda.

»Ještě to nemám,« ozval se mrzutě Vítek. »Vy si myslíte, že mám letadla v zásobě, jen pro ně sáhnout? Musím je trochu upravit, jinak by se vám v nich sedělo jako na struhadle!«

»Vítku, můžeš to přerušit? Přijď k nám, teď hned, mám tady záhadu! Děsnou!« naléhal Olda na kamaráda.

»Nemůže to počkat?« namítl Vítek.

»Jestli to zmizí, už to neuslyšíš!« varoval ho Olda. »Přileť ihned k nám, stojí to za to! Je to možná větší záhada než telecí sochy! Myslím to naprosto vážně! Dělej!«

»Větší záhada než sochy?« zpozorněl Vítek. »Když to říkáš ty...! Už letím!«

Vítek to nemyslel obrazně, ale doslova, protože za okamžik vletěl do místnosti rovnou otevřeným oknem.

»Pojď si to poslechnout, ale tiše!« zval ho opatrně Olda.

»Skákal pes přes oves, přes zelenou louku...« ozývalo se potichoučku z dětské postýlky.

»Diktafon!« napadlo Vítka.

»Žádný diktafon!« odmítl Olda. »Nic technického tu široko daleko není. Ani telepatie to není, tu bych snad poznal. Něco tu zpívá mým hlasem, ale co? Božka to přece neumí!«

Vítek se sklonil nad dítětem, ale zpěv v té chvíli umkl.

»Vylekal jsi ji!« vyčetl mu Olda. »Stáhni se stranou!«

Když Vítek poslechl, začal Olda předzpěvovat Halí belí, koně v zelí. Skončil a dal si prst na pusku, aby byl Vítek zticha.

»Halí, belí, koně, v zelí...« ozývalo se z postýlky.

»Týýý brďo!« řekl Vítek. »To je vážně záhada. Bóža nezpívá, diktafon to taky není, jak to? Co to je?«

»Dyť říkám, záhada!« opakoval vítězně Olda.

V té chvíli se ale na dítěti objevily dvě červené svítící nitky. Vítek zřejmě požádal roboty o zaměření zdroje zvuku. Ustálily se na dolním okraji malého ouška, procházely středem očka náušnice. Vítek tam sáhl opatrně rukou a dotkl se lehce náušničky.

»Dělá to náušnice!« sděloval šeptem Oldovi. »Vibruje a vytváří zvuk. Odkud ji máte?«

»Táta je koupil na Zemi. Naprosto normální náušnice!« tvrdil zaraženě Olda.

»Naprosto normální?« vrtěl hlavou Vítek. »Těžko! Můžeš jí jednu odepnout?«

Olda to zkusil a zakrátko náušnici rozepnul a vyvlékl sestřičce z ouška. Bóže se to nelíbilo, musel jí začít zpívat, aby se nerozbrečela.

»Podívej se na ni, ať už to víme!« zazpíval Vítkovi andělským zpěvem něco podobného operní árii. »Ať už to víme, ať už to víme, ať už to víme!«

Vítek držel náušnici pozorně v ruce.

»Podívej se na ni, ať už to víme...« zpívalo to – trochu slaběji, ale pořád z postýlky.

»Tak tedy, náušnice to není!« řekl s určitostí Vítek. »Zpívá jen ta u Bóži. Ta, co mám v ruce, je naprosto tichá.«

»Vždyť říkám, že jsou naprosto normální!« tvrdil Olda.

»Náušnice jsou normální, ale zpívají a to už normální není!« dodal Vítek. »Navíc se mi zdá, že je nějak... divně zahřátá. Hele, vrať jí tu náušnici a zazpívej ještě něco, zkusím to jinak. Můžeš něco, co ještě neslyšela?«

»Copak já vím, co ještě neslyšela?« namítal Olda. »Máma jí zpívá taky, vím já co?«

»Tak zkus něco hodně nezvyklého!« naléhal na něho Vítek.

Olda tedy zkusil něco jiného. Miminu se to líbilo a když Olda skončil, začalo si to tím svým podivným způsobem opakovat.

»Měsíčku na nebi hlubokém, světlo tvé daleko vidí...«

Červené křížky se tentokrát ustálily pod ouškama, za čelistní kostí.

»To je ono!« šeptl Vítek Oldovi směrovaně telepaticky.

»Co tam máš?« zamračil se Olda.

»Zdroj elektromagnetického pole,« tvrdil tiše Vítek. »Tvoje ségra má pod každým uchem elektromagnet. Kdybys vedle ní vysypal špendlíky, byla by jimi celá

oblepená. Náušnice tvoří jen závit, jako cívka u reproduktoru, nebo spíš kotva nakrátko u elektromotoru. Proto trochu hřeje, tvoří se v ní vířivé elektrické proudy, chápeš? Kdybys k té náušnici přilepil papírovou membránu, hrála by možná silněji než hifi věž.«

»Vole, nekecej!« zarazil Olda kamaráda. »Bóža není robot!«

»Není robot,« souhlasil Vítek. »Ale můžeš se jí tam snad podívat. Já tu vaši průhlednost neumím, ale zajímalo by mě, co tam má.«

»Co by tam měla?« mračil se Olda. »Ucho! Hele, počkej, ona asi bude spát!«

Bóža otočila hlavičku na stranu a usínala. Olda chvíli čekal, ale když mimino začalo pravidelně oddechovat, nechal se zviklat.

Když ale zprůhlednil hebounkou kůžičku mimina pod ouškem, sám si udiveně hvízdal.

»Panebože!« zašeptal telepaticky jen pro Vítka. »Tohle jsem ještě neviděl! Co to je?«

Podivný prstencovitý orgán se v pozemských učebnicích anatomie nevyskytoval. Olda jej neznal ani ze vzpomínek od Bísíáji. Jen na to bezradně zíral.

»K čemu to je?« obrátil se bezradně na Vítka. »Takhle snad ani elektromagnet nevypadá, žádnou cívku v tom nevidím!«

»Na mě se nekoukej!« odpálil ho Vítek. »Měl by to být tvůj obor, je to přece biologie, ne technika. Až na to, že to vytváří tak silné elektromagnetické pole, že rozechvívá náušnice. Snad bys měl sám nejlépe vědět, cos jí tam namontoval!«

»To nemá ode mne!« podíval se Olda na Vítka bezradně.

»A od koho tedy?« opáčil Vítek. »Ty tady přece umíš všechno, ty to musíš vědět! Ostatní dovedou jen co jsi je naučil. Nemá žádnou jizvu, tak se přece hojí vaše operace, nebo ne?«

»Přisahám, že jsem na ni ani nesáhl!« opáčil Olda. »Ona se tak už narodila!«

Mimino leželo klidně, jen zvolna odychovalo.

»Hele, tak blbej snad ještě nejsem!« urazil se Vítek. »Prosím, nejsem odborník, biologie mě netáhne a lékařem být nechci, ale nezlob se, tohle patří do základního vzdělání a tím jsem se přece jen prokousal. Něco takovýho přece žádný člověk nemá!«

»Máš vlastně pravdu! Tohle žádný člověk nemá!« pochopil konečně Olda a zklidnil se.

Vítka to trochu zarazilo.

»Dobře,« řekl ustaraným hlasem. »Nikdo to nemá, ale tvoje ségra ano, tak to snad musí mít nějaký význam. K čemu je to vlastně dobrý?«

»Vůbec netuším, k čemu to je,« přiznal Olda. »Bude to asi tím, že Bóža není člověk.«

Vítek se na něho podíval teď už značně vyděšeně.

»Je to snad tvoje sestra, nebo není?«

»Je,« řekl Olda. »Poslyš, Vítka, je to naše rodinné tajemství, nikomu to neříkej. Říkám ti to jen proto, že už to vlastně víš. Bóža je člověk jen napůl. Je to moje sestra, protože máme společnou matku. Má ale jiného tátu. Ďábla Johana.«

Vítek jen zděšením zalapal po dechu.

»Toho, co tě... chtěl zabít?«

»Jo, toho,« potvrdil mu to lakonicky Olda.

»A tvůj táta to ví?«

»Jo,« potvrdil Olda. »Stálo ho to hodně přemáhání, ale nakonec to spolkl, aby udržel naši rodinu pohromadě. Táta je zlatej, ale za tohle fakt nemůže.«

»Takže Bóža je... tak trochu... ďábel?« podíval se Vítek s respektem na mimino.

»Jo,« potvrdil mu to Olda. »Ďábelka, ale taky moje sestra. Ještě netuším, co všechno má po svém tátovi navíc, zřejmě právě tohle. Možná toho má víc, ale to budu muset zjistit.«

»Poslyš, Oldo, co s ní budeš dělat?« váhal Vítek. »Co když bude... nebezpečná? Nemůže mít tenhle elektromagnet souvislost s tím, jak tě Johan vždycky zvalchoval?«

»Je to přece mimino jako každé jiné,« usilovně přemýšlel Olda. »Naši ji chtějí normálně vychovat. Nezdá se mi, že by byla nebezpečná.«

»A co když tě jednoho krásného dne zabije? Nebo někoho jiného?«

»Nesýčkuj!« napomenul ho Olda. »Je to snad moje sestra, ne? Neboj se, trochu víc se na ni zaměřím, když má proti ostatním lidem něco navíc, ale to ještě nic neznamená. My máme taky něco navíc, i když něco jiného. Jsme snad nebezpeční?«

»Mohli bychom být!« řekl Vítek významně. »Například Pepek...«

»Mohli bychom!« opakoval po něm významně Olda. »Mohli bychom, ale nechceme být nebezpeční a proto nejsme. Záleží na výchování. Pepkovi možná do správné výchovy něco chybí. Nebo už ne, on teď seká dobrotu, ale to ještě přesně nevíme.«

»Jak myslíš,« vrtěl hlavou Vítek. »Na vašem místě bych byl opatrnější.«

»Budeme,« slíbil mu vážně Olda. »Sám ale vidíš, že se tady uplatní technika stejně jako biologie. Kdybych zjistil ještě něco, pomůžeš mi s tím po technické stránce? Ty se v tom přece jen vyznáš nejlíp.«

»To se rozumí!« slíbil Vítek.

Když odešli Hadrbołcovi, Bóža ještě spala.

Maminka s úsměvem pohlédla na malou, táta se ale spíš staral o Oldu.

»Prý jste si vymysleli nějakou výzkumnou výpravu!« ptal se ho.

»Jo,« řekl stručně Olda. »Vítek nám projektuje nové letadlo. Bude to něco jako školní výlet po vlastech Českých.«

»Tak jednoduché to snad nebude,« staral se otec. »Tenhle svět ještě není prozkoumaný.«

»Právě proto se na to chystáme,« odvětil Olda. »Chceme zmapovat pevniny, podíváme se po zdejších živočišném světě a kde to půjde, chce Vítek rozmístit teleporty.«

»Zřejmě to považujete za bezpečné,« sondoval opatrně táta.

»Nepovažujeme,« přikývl Olda. »Bude to ale riziko srovnatelné s autobusovým výletem po Čechách. Za normálních okolností by měl dopadnout dobře, ale nemůžeš nikdy vyloučit, že na dvacátém šestém kilometru nevletí do autobusu kamion.«

»Nebyl by to úkol spíš pro dospělé?« přidala se maminka.

»Naopak, mami!« obrátil se k ní Olda. »To je přesně úkol pro kluky a holky. Objevovat cizí světy je přece úžasné dobrodružství!«

»Já vím, ale co když se vám něco stane?« namítla.

»Vrátíme se nejbližším teleportem domů,« sliboval Olda. »Ale chtěl bych se vás taky na něco zeptat. Nevšimli jste si, že by k Bóže přiskakovaly špendlíky, nebo něco železného?«

»Ne, proč?« zarazila se maminka.

»Všimli jste si aspoň těch zpívajících náušnic?« vyslychal je Olda dál.

»Jakých náušnic?« ptala se ho opatrně maminka.

»Co to plácáš, prosím tě?« řekl trochu ostřeji i táta.

»Proč má v sobě Bóža dva obrovské elektromagnety?« obrátil se Olda na matku.

»Cože má v sobě?« zděsila se maminka.

»Dva obrovské biologické elektromagnety,« trval na svém Olda. »Víte o nich, nebo jste si jich sami ještě nevšimli? Chcete je vidět?«

Dovedl rodiče k postýlce a ukázal jim pomocí částečné průhlednosti ty dva prstencovité orgány. Až se z nich mamince málem udělalo špatně, přece jen nebyla zvyklá na pohled pod kůži, jako zdejší doktoři. Ani táta nevypadal příliš chytře.

»To tam podle tebe nemá mít?« zeptal se Oldy opatrně.

»Ono to asi k něčemu bude,« řekl Olda. »Všichni máme od Ogdurů proti ostatním lidem něco navíc. Idarchon, slýrib, tacuky, telepatii. O tom ale víme. Tenhle orgán neznáme. Jediný, kdo může něco vědět, jsi ty, mami.«

»Já?« podívala se na něho bezradně. »Snad ty, ne? Co jsi s ní dělal? Není na to malá?«

»Nic jsem s ní nedělal,« odvětil. »To má od narození. Nejspíš dědičně.«

»Myslíš...« zajíkla se trochu vyděšeně.

»Po Johanovi,« řekl to naplno Olda. »Andělské orgány jsou také dědičné. Štěnata se rodí už s telepatii a ta novější i se schopností létat.«

»Bóža není žádné štěně!« vyhrkl trochu dotčeně táta.

»Není,« souhlasil Olda. »Ale má po Johanovi něco, co jiní lidé nemívají. Nepochlubil se ti Johan něčím mimořádným, mami?«

»Ne,« zajíkla se. »Ty si myslíš...«

»To není pouhá domněnka,« zavrtěl hlavou. »Sami jste právě viděli důkaz. Sestřička má v sobě něco ďábelského. Kdoví, třeba s tím bude jednou ovládat lidi!«

»To snad ne!« vykřikla tlumeně maminka.

»Může to dělat, když ji slušně nevychováte,« pokračoval Olda. »Až se vrátím z výpravy, podívám se na ni pořádně. Možná má v sobě orgán, kterým může dávat lidem rány, jaké jsem já dostával od Johana.«

»A kdyby takový měla?« zeptal se táta a opatrně se podíval na maminku.

»Budete ji muset naučit, jak s ním zacházet,« odvětil klidně Olda.

»Naučit ji dávat lidem rány?« vyhrkla maminka nesouhlasně.

»Naopak,« řekl Olda. »Naučit ji nikomu rány nedávat. Slušně vychovaný člověk kolem sebe na potkání rány nerozdává. Jen šmejdi a grázlové lidem bezdůvodně ubližují.«

»Ty si myslíš, že se to dá spravit výchovou?« zeptal se ho táta.

»Jistě. To bude především věc výchovy!« přikývl Olda.

»Jak to myslíš?« starala se maminka.

»I my můžeme zabíjet,« vysvětloval oběma. »Ve chvíli ohrožení zdoláme slona i tygra. Jarča se nedávno připletla do ozbrojeného konfliktu a sestřelila dvě helikoptéry. Nikdo jí to ale nevyčítá, udělala to v sebeobraně, šlo jí o život, když na ni ti piloti stříleli. Když se nás nikdo nesnaží zabít, používáme to výhradně k léčení lidí. Bóžu musíte vychovat také tak. Když už má nějaké neznámé vlastnosti, měla by je využívat jen k dobrému.«

»To máme ale obrovskou zodpovědnost!« poškrábal se táta za uchem.

»Jó, to je to pravé slovo!« usmál se Olda.

Anděl smrti

Pepča se snažil přidružit k Vítkovi, ale ten se mu tentokrát nevěnoval, zaujatý projektem letadla. Pepča to nakonec vzdal. Všichni se ale mezitím rozprchli. Co teď?

Obrátil se telepaticky na Jarču, snažil se z ní vymámit, kde naposledy na Zemi roznášela plodiny, ale to neměl dělat. Jeho záminka, že by v tom chtěl pokračovat, byla příliš průhledná. Jarče došlo, že Pepču nejspíš zajímají ty dvě sestřelené helikoptéry, takže mu to sice řekla, ale dost našťvaně. Na jeho nesmělou nabídku, aby v tom s ním pokračovala, odsekla, že roznášení plodin teď beztak všichni zastavili.

Pepčovi to kupodivu stačilo.

»Když nechceš, nechtěj!« pokrčil rameny a odpojil se. Ve skladu potravin si vyzvedl pár šišek salámovníků a chlebovníků a odkráčel k teleportům.

Vynořil se na stejném místě, kde začala svou poslední misi Jarča s Brokem. Na rozdíl od ní byl proti zákazu samotného Alexijeva sám, neměl s sebou ani štěně. Pepča to ale riskoval úmyslně. Chtěl být opravdu sám.

Krajina ale Jarčiným popisům neodpovídala a Pepča se chvíli bezradně rozhlížel. Jarča přece tvrdila, že vesnice měla být necelý kilometr daleko a v místech, kde se vynořila, měla být rozsáhlá maková pole, ale žádná vesnice na dohled nebyla a místo polí bylo všude kolem jen staré, zčernalé spáleniště. Jediné, co jakž takž souhlasilo, byla kamenitá cesta, mírně se vinoucí do kopce. Jestli se nechtěl vrátit hned zkraje, nezbyvalo mu nic jiného, než se po ní vydat. Umínil si najít lidi, se kterými se Jarča domlouvala. Jistě se na ni budou pamatovat.

Najednou se rozhlédl – a strnul.

Stranou na úpatí skály spatřil trosky helikoptéry. Kdyby ale nehledal právě helikoptéru, nepochopil by, co byla dřív ta hromada plechů, ze které trčí jakési ohořelé části. Na tom vraku se nedalo poznat, z jakého stroje pochází, ale nacházel se na místě, které Jarča popsala a kam by se auto jen stěží dostalo, pod skálu nevedla žádná cesta.

Jarča tedy nelhala.

Helikoptéra, to by odpovídalo. Ale kde je vesnice? Měla by být na dohled!

Rozhlédl se pátravěji a pochopil to.

Vesnice tu byla ...a přitom nebyla. Tu a tam byly mezi porůznu rozházenými hromadami kamení rozeznatelné zbytky základů nevelkých domků. Ano, kdysi tady stála vesnice, ale teď po ní zůstaly jen nezřetelné stopy. Jako kdyby byla postavená z papěří, do kterého foukl vítr, tak nějak mu to připadalo. Ačkoliv... ty kameny byly jistě těžší, než aby s nimi pohnul vítr.

Napadlo ho, že to mohlo způsobit zemětřesení, ale když se trochu rozhlédl, sám viděl, že je to úplně jinak. Zemětřesení by nespálilo stromy. Byly tu všude jen opálené pařezy, dalo se rozeznat jen to, kde stály ojedinele a kde tvořily hájek, ve kterém hledali vesničané úkryt před střelami helikoptér, jak to nedávno Jarča vykládala.

Muselo tu řídit něco horšího než zemětřesení. Ale co? Jako kdyby vesnici srovnaly se zemí buldozery, ale po nich by tu snad zůstaly aspoň nějaké stopy pásů!

Zamyšleně smetenou vesnici obcházel a hledal nějaké stopy, aby pochopil, co se stalo. Objevil malý, poničený vesnický hřbitov. Nebyly tu ale žádné nové hroby. Žádná katastrofa by se tu tedy neměla odehrát, ale bylo to podezřelé. Zamyšleně, ale jen zlehka kopal botou do kamenných náhrobků. Jeho lehké botky by mu palce nezachránily, kdyby kopl do nějakého kamene naplno.

»Hej ty tam! Kdo jsi?« uslyšel najednou za sebou trochu chraplavý ženský hlas. Bylo to anglicky, ale rozuměl jen stěží a neuměl ani odhadnout, zda patří staré ženě nebo mladé dívce. Tón hlasu nebyl vyloženě nepřátelský, ale moc vstřícnosti v něm nebylo, tak nějak se všude na světě hovoří s nezvaným hostem. Otočil se ihned tím směrem, ale nikoho neviděl.

»Co tu chceš?« ozvala se další nevlídná otázka.

»Jen se rozhlížím,« odvětil. Nepoužil telepatii, ale svoji ne zcela dokonalou angličtinu. Telepatii si schovával až na rozhovor zblízka.

»Tady nic dobrého nenajdeš!« ujistil ho hlas dost suše. »Co tu vlastně hledáš?«

»Někde by tu měla být vesnice,« odvětil, ačkoliv pořád ještě neviděl, s kým mluví.

»Žádná vesnice tu není!« odsekl hlas. »Co je ti do ní?«

»Moje kamarádka tu nedávno byla a říkala, že tu má být vesnice,« trval na svém.

»Jaká kamarádka?« vyštěkl hlas. »Nikdo cizí tu nebyl, musel jsi zabloudit.«

»Jsou tu ale zbytky stavení!« nedal se Pepča.

»Ano!« odsekla teď už očividně nepřátelsky žena. »Jenom zbytky. Ty jsi nejspíš jejich reportér, co? Přišel jsi fotografovat vaši práci? Kontroluješ, jak dobře jste vraždili?«

»Nejsem reportér!« ohradil se Pepča. »Nemám foťák a nikdy jsem tady nebyl! Nemusíš se mě bát, nejsem vrah. Jen nechápu, co se tady stalo a proč si mě spojuješ s nějakými vrahy!«

Za hromadou kamení se zvolna vztyčila postava dívky v tmavé modrém hábitu.

»Vidím, že jsi nějaký... příliš mladý hoch,« řekla trochu méně nepřátelsky. »Neměl bys sem chodit, tady je jen smrt... Co jsi zač?«

»I kdybych ti to nakrásně řekl, neuvěříš mi to. Ty jsi zdejší?« také rozjasnil obličej.

»Byla jsem zdejší,« povzdychla si. »Než se stalo tohle!«

Ukázala kolem sebe.

»Co se tady vlastně stalo?« vyzvídal naléhavě.

»Bombardování!« odvětila stručně.

»To by tu snad byly... stopy po bombách, ne?«

Nemohl si najednou vzpomenout, jak se anglicky řekne kráter, ale dívka to pochopila.

»Teď se používají moderní bomby,« odvětila a pomalu, opatrně se k němu přibližovala. »Jedna bomba – jedna vesnice. Žádný kráter, jen oheň. Spousta ohně.«

»To je divné!« řekl. »Poslyš, nebyla tady nedávno dívka s malým černým psíkem? Maličko větší než já, podobně oblečená, jen nevím, jakou barvu obleku si vybrala.«

»To snad nebyla dívka!« zarazila se trochu. »Ta dívka, jak jí říkáš, to byl anděl!«

»Anděl?« usmál se. »Ne tak docela. Jen žák andělů.«

»Žák andělů?« podivila se a trochu ucouvla. »To je něco jiného?«

»Nebyla pravý anděl,« opakoval Pepča. »Asi jako já. Nejsme andělé, jen jejich žáci.«

»Jaký je v tom rozdíl?« zajímalo ji.

»Andělé žijí na dalekých světech,« vysvětloval jí. »My jsme původně lidé ze Země, ale máme něco od andělů a také žijeme v jiném světě.«

»Jak, v jiném světě?« nechápala. »Myslíš v nebi, nebo u těch ošklivých chobotnic, co se o nich poslední dobou mezi lidmi mluví?«

»S těmi chobotnicemi se také přátelíme,« přikývl. »Žijeme ale jinde. Nebe to není, jen trochu jiný svět.«

»Proč jsi sem ale přišel?« naléhala na něho ještě víc.

»Slyšel jsem, co Jarča říkala o téhle vesnici,« začal trochu zeširoka. »Vykládala, jak sem donesla semena rostlin z našeho světa, aby tu lidé neměli hlad. Říkala ale, že tu potom nějaké helikoptéry střílely po lidech a ona je musela zničit.«

»Ano, tak to bylo,« zamračila se dívka.

»Napadlo mě, že to neudělala dobře,« pokračoval.

»Proč si to myslíš?« vyhrkla rychle. »Bylo snad špatné, že nám chtěla pomoci?«

»To samo o sobě ne,« řekl. »Jen to nedomyslela.«

»Nechápu tě. Jak to myslíš?« vrtěla hlavou dívka.

»Na rozdíl od ní mě napadlo, že to nemohlo stačit,« usmál se trochu kysele. »Zničila dvě helikoptéry a zabránila jim střílet. Ale jak to dopadlo? Vesnice je zničená úplně. Pomohlo to? Zdá se mi, že moc ne.«

»To máš asi pravdu,« zachmuřila se. »Já jsem zůstala naživu jen díky tomu, že jsem byla navštívit příbuzné. V noci nás všechny vzbudila strašná rána a oheň a když jsme sem přišli, bylo to tu takové, jak to vidíš.«

»Co se stalo s lidmi?« zajímalo Pepka.

»Všichni se dali smést na malou hromádku popela,« odvětila tiše. »Nikdo z nich nežije.«

»Myslel jsem si to,« přikývl vážně Pepča. »Napadlo mě to správně, ale pozdě.«

»Co tě napadlo? Myslíš, že by tomu andělé zabránili?« zapochybovala.

»Andělé ne, ti jsou příliš daleko,« zavrtěl hlavou. »Ale nás to mělo napadnout. Trochu si teď vyčítám, že jsem nepřišel dřív.«

»Myslíš, že bys nám pomohl ty? Jak?«

»Měli jsme to aspoň zkusit,« vzdychl si. »Mohli jsme vás vzít na nějakou dobu k nám do bezpečí, u nás by se nikomu nemohlo nic stát. Nebo jsme měli odvrátit bombardování.«

»Těžko!« vrtěla hlavou. »Letadla vždycky bombardují z velké výšky, ani vidět nejsou. Znenadání vyskočí strašný oheň a je konec.«

»Letadla nemohou létat věčně, musí mít někde letiště,« namítal přesvědčeně. »Co se tam třeba podívat?«

»O letišti vím,« souhlasila. »Ale není nic platné vědět o něm. Chlapi už uvažovali, jestli by se nedalo něco dělat, dokud jsou ty pekelné mašiny na zemi, ale nic nevymysleli. Letiště je příliš rozsáhlé, cesty k němu přehledné a dobře hlídané.«

»Nemohla bys mi to letiště ukázat?« vyzvídal.

»Nemohla,« zavrtěla rychle hlavou. »Vím kde je, ale nikdy jsem nebyla ani na dohled. Možná by ti to mohl ukázat Ahmed.«

»Kdo je ten Ahmed?« zeptal se.

»Můj... příbuzný,« řekla neurčitě. »Vševědoucí moc nejste, jak se zdá...«

»Nejsme,« souhlasil. »Vševědoucí je jen... vy mu říkáte Alláh, že?«

»Vy ne?« zamračila se na něho přísně.

»Jak kdy,« mávl rukou Pepča. »Tibeťané tvrdí, že Alláh má devět miliard jmen. Hlavně že máme všichni na mysli totéž a rozumíme si, ne?«

»Devět miliard jmen?« nedůvěřovala mu. »Kolik jmen má doopravdy?«

»Nevím, my nejsme vševědoucí,« odmrštil ji. »To není naše věc, ale věc lidí.«

»Nezdá se ti podivné, aby to andělé nevěděli?« nedala se tak snadno.

»Podívej se... jak ti to mám říci?« obrátil se k ní. »Jak se jmenuješ ty?«

»Sulami,« napověděla mu.

»Podívej se, Sulami, proč vlastně mají lidé jména? Protože jich je příliš mnoho. Když chci mluvit o tobě, nestačí říci **člověk**, musím říci tvé jméno. Když je ale někdo jediný v celém nekonečnu, potřebuje jméno? Nepotřebuje. Nebo naopak, každé jméno, které mu lidé dají, aby ho mohli oslovit, je stejně dobré. Tady mezi vámi mu také říkáme Alláh, porozumíme si tak s vámi a nemůže dojít k omylu.«

»Vy mu říkáte i jinak?« chtěla se ubezpečit.

»Jistě,« přikývl. »Ale vy andělskou řečí mluvit neumíte.«

»A jak říkáte proroku Mohamedovi?« zajímala se.

»Prorok Mohamed,« ujistil ji vážně.

»Jiné jméno pro něho nemáte?«

»Není proč. Pochop, to byl člověk a jeho jméno má význam jen na tomto světě. Světů je ale spousta a Mohamed žil jen na jednom jediném, takže ho někteří andělé ani neznají.«

»To by měl slyšet náš ajatolláh!« podívala se na něho pochybovačně.

»Až ho potkám, můžeme si o tom popovídat,« nevzrušoval se tím Pepča. »Co mi na to může říct? Vždyť je to tak.«

»Na tak malého kluka máš zajímavé názory,« přiznala mu.

»Nejen názory!« řekl. »Ukážeš mi svého příbuzného Ahmeda?«

»Ukázala bych ti ho, ale bydlí dost daleko odsud!« upozornila ho jemně.

»Podej mi ruku!« vyzval ji a natáhl k ní svou.

»Co chceš dělat?« zarazila se.

»Poletíme vzduchem jako ptáci,« slíbil jí. »Pěšky by to trvalo moc dlouho!«

»Jako ta... ta dívka-anděl?«

»Jsem jako ona, všichni umíme létat,« přikývl.

»Už jsem s ní letěla... bylo by to úžasné, kdyby... kdyby na nás nestříleli...«

»Dobře, poletíš teď se mnou a dovedeš mě k Ahmedovi.«

»Přišla jsem ale navštívit hrob svých rodičů...« zdráhala se Sulami.

Pepča se na ni podíval vyčítavě.

»Chceš snad, aby proto někde zbytečně přibýly další hroby?« zeptal se jí.

Na chvíli zaváhala, ale pak přikývla a natáhla k němu ruku.

»Dobře, poletím s tebou.«

Vznesli se nízko nad terén. Sulami se pomalý let líbil. Volnou rukou Pepčovi ochotně ukázala směr k sousední vesnici za kopcem, kam zakrátko dorazili.

»Tam máš Ahmeda!« ukázala na staršího muže, sedícího s dýmku na zápraží malého domku. Dýmka mu málem vypadla z úst, když viděl tu podivnou dvojici přilétávat.

Domorodému jazyku Pepča nerozuměl ani slovo. Musel počkat, jak se Sulami se svým příbuzným domluví. Naštěstí to netrvalo dlouho, přitom ovšem brzy vyvstala další překážka. Ahmed neuměl ani slovo anglicky.

»Ahmed říká, že si nedovede představit, že by andělé neznali řeč prorokovu!« překládala Pepčovi Sulami. »Co mu na to řekneš?«

»Znají ji ti, kdo na váš svět létají,« přešel Pepča na telepatii, aby mu oba rozuměli i bez překládání. »My se tu objevujeme jen výjimečně. Neučili jsme se řeč prorokovu, zato známe řeč andělů.«

Telepatie dokonale zaskočila jen Ahmeda, Sulami se s ní už setkala.

»V Koránu není žádná zmínka o žácích andělů!« namítl, když se trochu vzpamatoval. Sulami to Pepčovi rychle přeložila do angličtiny.

»Korán je kniha psaná pro tento svět,« vysvětloval oběma Pepča. »Nemusí v ní být ani slovo o poměrech na jiných světech. Většina z toho by tam byla zbytečně.«

»V Koránu není ani slovo zbytečně!« vybuchl Ahmed nahněvaně.

»Říkám snad něco jiného?« ohradil se Pepča. »Máš pravdu. V Koránu jsou koně, které na nejbližších světech nenajdeš, takže by v knihách pro jiné světy byli zbyteční. Tady jsou ale důležití. Jinde jsou zase živočichové na Zemi neznámí. Co by ale dělali v Koránu?«

»Dobře,« uklidnil se Ahmed. »Sulami říká, že chceš vidět letiště. Nač to chceš vidět?«

»Zajímají mě lidé, ochotní házet na někoho pro nic za nic bomby.«

»Oni to neberou jako pro nic za nic,« snažil se to vysvětlit Ahmed. »Když jim u sousedů vybuchly dva létající stroje, došlo jim, že to nebylo jen tak. Nejspíš si mysleli, že to způsobili naši sousedé. Proto na ně hodili ohnivou smrt.«

»Házet na někoho ohnivou smrt a nevědět, co se tam doopravdy stalo, to je skoro jako pro nic za nic,« řekl Pepča. »Chci ty lidi vidět. Aspoň z dálky.«

»Zblízka by to ani nešlo,« přikývl Ahmed a Sulami pilně překládala. »Kolem letiště je rozsáhlé zakázané pásmo. Tam se stejně nedostaneš.«

»Stačí, když mi je ukážete z dálky,« ujišťoval ho Pepča. »Promluvím si s nimi už sám.«

»Nedostaneš se přes jejich strážce!« varoval ho Ahmed. »Zatknou tě.«

»Jsi si tím jistý?« usmál se Pepča a na několik vteřin zprůhledněl. Pak se objevil, aby si vychutnal překvapení, které způsobil.

»Myslíš, že mi někdo bude bránit v cestě, když mě ani okem nespatří?« řekl.

»Alláh je velký!« zdvihl Ahmed ruce v úžasu. »Odpusť mi, že jsem pochyboval!«

»Pochybnosti nejsou vina,« usmál se Pepča. »Není co odpouštět. Doprovodí mě někdo k tomu letišti? Chci vědět, kde je. Našel bych je i sám, ale zbytečně by mě to zdrželo. Poletíme tam spolu, pak svého průvodce přinesu zpátky a vrátím se tam sám a neviditelný.«

Ahmed přikývl a chvíli diskutoval se Sulami.

»Říká, že bys měl raději počkat, až se vrátí Mustafa,« obrátila se pak Sulami na Pepču. »Lépe byste se domluvili. Mustafa umí anglicky a byl blíž u letiště než Ahmed.«

»Kdy se vrátí Mustafa?« zeptal se jí Pepča.

»Ahmed říká, že zítra.«

»To bych to letiště našel dřív sám,« zavrtěl hlavou Pepča. »Co kdybych vás tam vzal oba? Ty umíš anglicky a Ahmed ví, kam bychom měli letět.«

Řekl to opět telepaticky, takže mu rozuměli oba, ale chvíli se pak dohadovali bez něho.

»Jestli nás oba uneseš...« obrátila se pak Sulami na Pepka.

»Unesu mnohem víc!« kasal se. »Podejte mi ruce, poletíme.«

Sulami neváhala ani okamžik, zato Ahmed podal Pepčovi ruku váhavěji. Pepča vzal oba za ruce a vznesli se...

Let byl trochu náročnější, než Pepča doufal.

Proletěli dvěma průsmyky, než se dostali z hor na zvlněnou pahorkatinu. V dálce nalevo před nimi leželo jakési město, napravo byla jen pustá pláň.

»Tam leží letiště!« ukázal Ahmed prostřednictvím Sulami Pepčovi. Pepča tam ale viděl jen šedou plochu, vysušenou jako troud.

»Kde?« znejistěl trochu a nepatrně změnil směr vpravo.

»Teď přímo před námi,« ujistil ho Ahmed. »Jen je ještě trochu daleko.«

Ačkoliv se Pepča kasal, jak to snadno zvládne, ačkoliv většinu energetické zátěže nesl jeho idarchon, cítil se už vyčerpaný a podvědomě vyhlížel, kde by přistál. Teď už také viděl na obzoru letištní věž, tunelovité úkryty pro letadla a další budovy, zřejmě hangáry a skladiště. Hemžili se tam lidé, pojížděla tam letadla, stranou přistávaly tři helikoptéry, nejspíš po návratu z akce. Mezi tím se motala velká cisternová auta a nějaké nákladňáky s plachtami.

»Kdyby ses chtěl dostat na letiště, musel bys nejprve přejít přes pláň,« ukazoval Ahmed Pepčovi. »Potíž je v tom, že ji nepozorovaně nepřejdeš ani ve dne, ani v noci.

Všude tam jsou stráže a každého zadrží. Šejtan ví jak to dělají, oni snad vidí i potmě.«

»Ano, oni vidí i potmě,« připustil Pepča. »Můj kamarád Olda tvrdí, že máme používat neviditelnost především ve dne, kdy se nepoužívají přístroje pro noční vidění. Neviditelní jsme jen pro lidské oči, ne pro některé přístroje.«

»Dál s námi asi nepoletíš, že?« zeptal se Ahmed. »Odsud letiště vidíš a letět s námi dál nemá smysl. Ledaže bys nás udělal neviditelné jako sebe, mohli bychom tě doprovodit dál. Ale i tak si myslím, že bychom ti tam už nepomohli.«

»Mohl bych vás udělat neviditelné,« vzdychl si Pepča, »ale strašně to vyčerpává. Těžko bych vás stačil nést i zneviditelňovat. Obrátíme se raději zpátky. Slíbil jsem vrátit vás domů. Kdyby se chtěla Sulami vrátit k hrobům rodičů, vezmu ji tam, je to jen přes jeden kopec.«

»Teď už raději ne,« zachmuřila se trochu Sulami. »Nestačila bych se do tmy vrátit. Půjdu tam někdy jindy.«

»Vidíš?« ukazoval Ahmed Pepčovi. »Právě tam startuje letadlo, co nosí ohnivou smrt!«

Pepča měl v batohu na zádech trojoký dalekohled, ale aby jej vybalil, musel by se svou živou zátěží přistát. Snažil se napínat oči, ale ukázalo se, že oči obou horalů jsou na dálku lépe přizpůsobené. Obrovské letadlo bylo naštěstí dost velké, aby si ho všiml. Právě se rozjíždělo po betonové ranveji, nabíralo rychlost a začalo pomalu zvedat nos do výše.

»Zase jedna vesnice lehne popelem i se všemi nešťastníky...« vzdychla si Sulami.

»Myslíte si, že to letadlo nese smrt právě teď?« zarazil se Pepča.

»Proč by jinak vzlétalo?« usmála se hodně smutně Sulami. »To už je osud! Můžeme se za ty nešťastníky modlit, víc nesvedeme.«

»A to tedy ne!« vzepřel se osudu Pepča.

Zabrzdl let, zastavil se ve vzduchu a zaměřil se na před letadla.

Letadlo již stoupalo, ale teď se začalo pozvolna naklánět a stáčet na stranu. Pak zdánlivě pomalu sklouzlo po pravém křídle, až jeho špičkou zachytilo o betonovou rozjezdovou plochu. Prudce se otočilo a v obrovském kotrmelci udeřilo přídíl do ranveje. V tomtéž okamžiku se ale změnilo v oslnivě zářící kouli.

Pepču ta záře úplně oslepila, jeho chráněnci na tom nebyli lépe. Zmatený náhlou ztrátou orientace začal klesat a jakž takž dopadl na kamenitou pláň mezi neduživé, zpola suché keříky. Pád přibrzdil včas, ale jako jediný ustál trochu tvrdší dopad. Ahmed i Sulami upadli, ale rychle vyskočili a i když si všichni tři zacláněli oči před tím žářem, snažili se rozpoznat, co se tam stalo. Po chvilce k nim dorazilo hrozivé dunění výbuchu a náraz vzduchu všemi zacloumal, ačkoliv byli od exploze vzdálení několik kilometrů.

»Ohnivá smrt!« řekl temně Ahmed. »Řekl bych, že si už s těmi lidmi nepromluvíš. Dnes ani nikdy jindy.«

»Fuj, to byla ale šlupka!« ulevil si Pepča. »Pořádnou paseku to tam udělalo!«

Na letišti hořelo všechno co mohlo hořet. Řídící letištní věž zmizela, také ostatní budovy to smetlo, podobně jako domy z plochých kamenů ve vesnici. Ve zdemolovaných tunelových úkrytech hořely vraky letadel, na ploše zbytky helikoptér, které před chvílí přistály, pojíždějící letadla i auta. Pepča čekal další výbuchy munice, ale ta nejspíš vyletěla do povětří už v prvním okamžiku po výbuchu letadla, ještě než se rozkoukali.

»Konečně jednou dopadla smrt na ty právě,« zahučel Ahmed.

»Ani jsem netušil, jaké to bude husté,« přiznal Pepča. »Ale litovat ty lidi nemusíme, oni to samé přece chystali jiným.«

»Co se tam stalo?« chtěla vědět Sulami. »Viděla jsem havarovat letadlo, ale nevím, jestli havarovalo samo, nebo jsi to způsobil ty? Skoro to tak vypadalo!«

»Ano, udělal jsem to já,« přiznal Pepča. »Ahmed měl pravdu, to letadlo neslo ohnivou smrt. Nevím, komu byla určená, ale kdybych je nechal letět, cítil bych to jako spoluvinu.«

»Nemůžeš přece za viny někoho jiného,« namítla tišeji Sulami.

»Zlu se ustupovat nemá,« řekl Pepča tvrdohlavě. »Kdybych nebránil zlu, kterému mohu zabránit, byla by to i moje vina.«

»Zlu jsi tak jako tak nezabránil,« řekl Ahmed. »Tam přece také zahynuli lidé.«

»Ano,« přikývl Pepča. »Všemu zabránit nestačím, mohl jsem zvolit jen mezi dvěma zly. Vybral jsem si to letadlo. Čekal jsem, že to bude katastrofa, jen ne tak velká. Ale i když na tom letišti zemřelo víc lidí než ve vesnici, kterou chtěli zničit, podle mě to bylo menší zlo. Je přece spravedlivější, když zahynou viníci a ne nevinní.«

»Bylo by to ale spravedlivé, kdyby letadlo ohnivou smrt neneslo?« nadhodila Sulami.

»Pak by to odnesla jen posádka,« pokrčil rameny Pepča. »Ta nevinná nebyla. Všichni přece víme, že nedávno shodila stejně silnou bombu na nevinné.«

»Jen nevím, co bude dál,« zahučel nesouhlasně Ahmed. »Oni po tomhle podniknou ještě horší nálety. Kdo ví, kolik našich lidí to odnese?«

»Tentokrát vás podezírat nebudou,« ujišťoval je Pepča. »Vypadalo to jako jejich vlastní havárie. K letišti se přece nikdo nepřiblížil, my jsme daleko. Podejte mi ruce, vrátíme se.«

»Nevím,« otřásla se Sulami. »Tvá andělská kamarádka také způsobilá havárii helikoptér, ale ty po nás střílely a ona sama toho potom litovala. Nechtěla být andělem smrti. Tobě se to ale líbilo, že?«

»Líbilo – nelíbilo,« odsekl Pepča a zaškaredil se na ni. »Bez důvodu to rozhodně nebylo, v tom letadle byla ohnivá smrt, viděli jste to sami. Můžete ty vrahy litovat, ale určitě byste víc litovali těch, kdo by zemřeli jejich bombou. Spravedlnost někdy bolí, ale bezpráví ještě víc.«

»Máš pravdu,« přidal se smířlivěji Ahmed. »Ale přece jen se mi zdá, že i na tom letišti nezahynuli ti praví, kdo mohou za tuhle válku.«

»Chci věřit, že jsi to udělal jen proto, abys někoho zachránil,« řekla tiše Sulami. »Nosit smrt jen tak, to dovedou i oni...«

»Taky máš asi pravdu,« zamyslel se zamračeně Pepča. »Ale jsou úkoly, na které stačím, na jiné ne. Mohu dělat jen ty první.«

»Škoda,« řekl Ahmed. »Nejspíš jsi zachránil nějakou vesnici, ale tamti si sem dovezou další vojáky, letadla i bomby. Tomu kdybys tak mohl zabránit...«

»Možná bych mohl,« přemítal Pepča. »I když ani tihle nebyli bez viny, vraždili docela rádi a s nadšením...«

»Možná,« souhlasil Ahmed.

Pepča svůj výlet i zásah před ostatními jako vždy zatajil. Ale tentokrát se necítil jistý. Jeho cit pro spravedlnost mu vnucoval nové a nové pochyby.

Zabránil jsem shodit ohnivou smrt na celou vesnici, opakoval si v duchu, sotva se večer uložil ke spaní. Nejspíš jsem jich pár desítek zachránil. Ti lidé žijí jen díky mně.

Ale není jisté, jak dlouho ještě žít budou a navíc to odneslo víc lidí než bez toho zásahu, vyvstalo mu v hlavě. Ta ohnivá smrt smetla celou vojenskou základnu. Jistě tam bylo více lidí než v jedné horské vesnici.

Byli to přece vrahové, házeli smrt na nevinné, protestoval.

Jarča přece přiznala, že někteří vesničané stříleli na helikoptéry ze samopalů, popichoval ho vnitřní hlas. Úplně nevinní rozhodně nebyli.

Ano, ale byli tam doma, odůvodňoval to Pepča. Ti druzí jsou okupanti, nemají tam co dělat. A házeli smrt i na malé děti, které nikde a nikdy za nic nemohou!

I mezi těmi vojáky bylo jistě plno nevinných, podotkl vnitřní hlas. Všichni tam nebyli ze své vůle, mnoho jich určitě s okupací nesouhlasilo. Jenže si nemohli pomoci, také neměli na vybranou. Kdo tam odmítl jít, spáchal podle zákona své země zločin dezerce.

Většina střílela s nadšením, utvrzoval se Pepča.

Jsi si tím tak jistý? Nesoudíš je tak trochu podle sebe? popichovalo ho jeho vnitřní já.

Kéž bych si tím mohl být jistý! pomyslel si upřímně Pepča. Kdyby tady byli táta nebo máma, jistě by mi správně poradili! Proč mě Alexijev vytáhl z děčáku tak pozdě?

Alexijeva ani kamarády obviňovat nemůžeš, tvrdil vnitřní hlas. Dělají co mohou. Není v jejich silách napravit všechno zlo ani v Čechách, natož po celém světě. Vracejí lidem zdraví, někdy i život... I to je přece záslužné! To ti nestačí?

Alexijev se stará jen o své nemocné, namítal Pepča. Ale zla je ve světě více než lidského neštěstí nezaviněného zlobou. Zmenšovat lidské neštěstí znamená dělat dobro, ale nechávat zlo u moci znamená podílet se na něm.

Alexijev ani ostatní se nemohou postavit proti d'áblům silou, tvrdil vnitřní hlas.

Nemohou, ani nechtějí, namítal Pepča. Říkají, že se má postupovat podle zákonů! Ale co s tím, když zákony očividně vytvářeli d'áblové? Předělat by se musely úplně od základů, jinak nebudou nikdy v pořádku. A nejde jen o zákony! Kdo má na ně dohlížet? Policie, soudy? Leda by tam byli samí andělé, jenže tam jsou lidé jako všude a nejméně jeden z tisíce je přímý sluha d'áblů a ti ostatní se velice často

starají jen o sebe! Necháávají se uplácet, nebo se rovnou sami ke zločincům přidávají, místo aby jim bránili.

Jeden malý kluk nikdy nenapraví tolik zla, kolik dobra udělá Alexijev a jeho družina...

Jeden malý kluk má jako jediný snahu něco napravovat, vzdychl si Pepča. Jistě, nemůže napravit všechno zlo světa, ale aspoň něco... Jarča to zkusila také, ale nedotáhla to do konce. Měla se tam vrátit, aby viděla, jak málo pro ty lidi udělala!

A co chceš dělat ty? pochyboval vnitřní hlas. Zabíjet ty, kdo mají jen malou část viny? Vždyť i ty necháváš hlavní viníky na pokoji! Posílají své vojáky zabíjet děti, přitom je všichni oslavují jako polobohy...

Ach, Bože, kdyby tady byla moje máma! vzlykl si Pepek.

Ta by ti neporadila, provokoval ho dál vnitřní hlas. Mohla by ti jen pofoukat bolístku na duši, utěšit tě, ale radu by ti nedala.

Kdo mi ještě může poradit? vybuchl Pepča. Alexijev, Olda, Vítek? Vědí toho nejvíc, ale i oni mají jedinou radu, ustoupit zlu a dál trpělivě konat dobro. Je to ale správné? Jistěže ne!

Co když je to jediné, co je ještě v lidských silách?

To je tedy dost málo, protestoval Pepča. To máme trpělivě čekat na příchod Ogdurů, jak o tom pořád bájí Olda? Co když přijdou až za dvě stě let, jak tvrdí Alexijev? To mají na Zemi ještě dvě stě let vládnout d'áblové?

Podle Bible měli vládnout tisíc let, podotkl vnitřní hlas.

Pak už vládnou dvakrát déle a to jistě není spravedlivé, odsekl zarputile Pepek. Jak se na to může někdo dívat? Kde je Přítel andělů, když může být na tolika místech současně? Tohle by měl vidět! Proč nic nedělá?

A co by měl podle tebe dělat? I kdyby to nakrásně udělal, kdyby za lidi všechno zařídil, jakou cenu by pak lidé ve vlastní Zemi měli?

Ach, Bože, kdyby to aspoň neměli d'áblové tak dokonale vymyšlené! Co můžeme proti nim dělat? Ani andělské dary na to nestačí. Dělat dobro můžeme, ale co je to platné? Alexijev díky Oldovi uzdraví stovky lidí a tisíce jich po světě zatím úplně zbytečně zemřou! Proč nám nepomůže aspoň Přítel andělů? Nechtějí ho zavolat, že smíme, jen kdyby šlo o život, ale tady jde přece o desítky životů denně, proč s tím pořád váhají? Já bych ho dávno zavolal a poprosil ho, ať nám aspoň ukáže, co se dá proti té d'ábelské sebrance dělat!

A ty bys chtěl jít proti d'áblům? Nejsi na to trochu malý a slabý? Nebylo by lépe jít proti nim, až bude vaše parta silnější?

Jistě, bylo by to bezpečnější, souhlasil Pepča. Ale nedělat proti zlu nic je tak ponižující, že by bylo lépe udělat aspoň něco, než trpně čekat.

Dobrá, ale mají stejný názor ostatní? Alexijev, Olda, Máňa, Jarča, Vítek?

Nemají, přiznal Pepča. Budou proti. Znamená to ale, že mají pravdu? Podle mě se mylí. Když se proti zlu nepostavíme, i kdyby v malém a jen podle našich možností, Ogdurové nám nepomůžou a zůstaneme v tom sami. To je přece tisíciletá zkušenost lidstva!

Opravdu si to myslíš? snažil se ho zviklat vnitřní hlas.

Opravdu, opáčil Pepča. Chtějí čekat, až budeme silnější. Myslí si, že postačí založit naši vlastní pojišťovnu a vymanit se z vlivu dosavadních pojišťoven, ale podle mě to nebude stačit.

Proč by to nestačilo?

Nemohou porazit ďábly na poli finančním, kde jsou ďáblové odjakživa doma, uvažoval Pepča. Vždycky si najdou něco, jak je zničit. Kdyby to nešlo jinak, třeba i hrubou silou. Jako když Alexijevovi zničili v Praze kliniku. Nešlo to soudem, najali bandu vandalů a podplatili policii, aby nezasahovala. A bylo to.

Myslíš si, že podpláceli policii? Co když policie nezasahovala jen z lenosti?

Byla by to hodně zvláštní souhra náhod, mračil se Pepča. Jakápak lenost policistů, když někdo ničí jinému majetek? Vždyť je Alexijev žádal o pomoc! Uvidíme, jak dopadne příště!

Myslíš, že špatně?

Jsem o tom pevně přesvědčený, myslel si Pepča. Když to nepůjde přes vandaly, najdou si bankovní lupiče a pojišťovnu vyloupí. Případně ji odstaví jinak. Prostředky k tomu najdou, jako ten atomový kufřík, nastražený na naši osadu v Útočišti!

Atomový kufřík je trochu silný prostředek, že?

Jistě. Účel ale světí prostředky, ne? Ba ne, my se tomu musíme postavit důsledněji, ne jen nechat do sebe bušit. Nějakou tu ránu musíme občas vrátit!

I když jsou ďáblové silnější?

Pak nemůžeme útočit na široké frontě, podotkl Pepča. Stačí použít partyzánskou taktiku. Podnikat ojedinělé akce, zato co nejcitelnější. Něco, co ďábly vyvede z míry.

A ty by sis troufal na něco takového, i když jsou tak silní?

Troufal, přikývl Pepča. Třeba i sám. Ale žádnou pomoc bych neodmítl...

Pak se ale otočil na bok a usnul.

Výlet do deště

Vítkův létající výtvar se tak podobal *vimaanu* d'ábla Sarimachiela, že mu Alexijev přišel v první chvíli vynadat. Až po Vítkově ujištění, že jde opravdu o jiný stroj, pokrčil nad divným tvarem letadla rameny. Před budovou sanatoria stálo zkrátka ráno UFO jako když je vystřihne. Stříbřitý disk s nepatrnou věžičkou nahoře.

Ráno přiletěla také Cilka s Jirkou, ale ke všeobecnému údivu odmítla nabízenou funkci velitele výpravy.

»Nemám na tom žádnou zásluhu,« prohlásila rezolutně. »Ať velí Olda nebo Vítek.«

»Já budu pilotovat,« hlásil se Vítek. »Má to sice podobné řízení jako autobusy, ale já se nejlépe vyrovnám s odlišnostmi. Trochu jsem si s tím zalétal poblíž sanatoria, aby se mi jeho světla neztratila s očí.«

»Dobře, když je to tak, velím já,« přijal to Olda. »Je to vlastně jednoduché. Zaujmeme místa u oken, pokud se těm obrazovkám dá říkat okna, a budeme pozorovat do všech stran. Každý bude mít k pozorování svůj sektor. Je nás dost, sektory se tedy budou překrývat, snad nic nepřehlédneme. Poletíme podle potřeby, nad mořem asi výš a rychleji, nad pevninou níž a pomaleji, aby nám nic neuteklo. To je pro začátek všechno, má někdo dotaz?«

»Co vlastně hledáme a co máme dělat, když něco uvidíme?« zeptala se Cilka.

»Hledáme všechny známky po případných inteligentních tvorech,« řekl Olda. »Navíc se máme podívat po vhodných místech, kam by se daly umístit kabinky teleportů. Nejlépe, když si to ale ohlídá Vítek sám. Ostatním zbývá sledovat terén a případné známky života.«

»Když najdu místo vhodné pro stavbu robocentra nebo teleportu, dáme si přestávku, než to postavím,« upozorňoval všechny Vítek. »Teleport mi trvá půl minuty, robocentrum asi dvě hodiny, když to bude dělat jen jedno nejbližší sousední.«

Olda podotkl, že to zřejmě všichni schvalují, když nikdo neprotestuje.

Loučení s posádkou průzkumného letadla se účastnili členové sanatoria i pacienti. Pro ně to bylo vítané povyražení. Když posádka, složená ze samých dětí, nastupovala do stříbřitého talíře, ze všech oken jim mávali a také před sanatoriem čekal dav potěšených přihlížejších.

Jen rodiče měli větší obavy, ale Alexijev je uklidňoval.

»Všechny děti se naučily řídit autobus,« vykládal jim. »Letoun má podobné řízení. Může se ve vzduchu zastavit a přistávat pomalu, havárie při přistávání je nepravděpodobná. Naopak může velice rychle odfrčet, kdyby hrozilo nebezpečí.«

»Nebezpečí ale nemůžeme vyloučit!« staral se Oldův tatínek.

»Co kdyby narazili na nebezpečná zvířata?« přidal se pan Hadrbolec.

»Všechno vyloučit nemůžeme,« usmál se trochu Alexijev. »Ale kromě žraloků na tomto světě nikdo neviděl skutečně nebezpečného tvora. Ostrov jsme propátrali podrobně, než jsme se odvážili vzít sem pacienty. Nic nebezpečného neobjevili ani

naši venkované. Cilka s Jirkou zjistili, že zemědělská osada leží také na ostrově, ale největší zvířata se tam podobají jelenům. Myslím, že se o ně bát nemusíme.«

Posádka nastoupila do letounu a začala si zvědavě prohlížet vnitřek.

Ani to nebylo obvyklé, normální posádky své dopravní prostředky většinou dobře znají, než se někam vydají, ale Vítek dokončil letadlo pozdě večer a nikdo se s ním nestačil seznámit, o nějakém tréninku nemluvě. Naštěstí to ani nebylo nutné.

»Jak nás rozmístíš?« zeptal se Olda Vítka.

»To je tvoje starost,« odmítl rozhodování Vítek. »Já sedím u řízení. Vedle mě by měl být někdo, kdo taky umí řídit. Ostatní sedadla mají před sebou obrazovky, další řízení tu už není.«

»Velitel by měl velet, zamlouvám si místo druhého pilota!« přihlásila se rychle Cilka.

»Dobře,« přikývl Olda. »Tím je určeno rozmístění pozorovatelů. Vedle Cilky bude sedět Jirka. Z druhé strany posadíme vedle Vítka Jarču, pak bude Pepek, Máňa a já.«

»Není chyba, aby velitel koukal dozadu?« zarazila se Cilka.

»Není,« řekl Olda. »Pozorovatelé budou hlídat do všech stran stejně pozorně. Objevit se dá nejvíc vpředu, ale když to vpředu přehlédnou, dají možnost těm vzadu. Můžeme to udělat i tak, že se pozorovatelé po každé zastávce posunou. Jen Vítek by zůstal na svém místě, ale on je přece konstruktér a trvalé místo prvního pilota si zaslouží.«

»To vypadá spravedlivě, jsem pro,« řekla Cilka spokojeně.

»Tak pozor, poletíme!« upozornil všechny Vítek. »Jen bych chtěl maličkost od velitele. Kterým směrem?«

»Vidíš!« zamrzl se Olda. »Máš tu něco jako kompas?«

»Ano, dokonce ukazuje stejně jako na Zemi!« ujistil ho Vítek.

»To je ostuda!« zamrzl se Olda. »Velitel neví, kde je sever, ale vlastně na tom nezáleží. Vezmi to na jiho-jiho-východ. Chceme prozkoumat celý svět, takže na počátečním směru ani moc nesejde.«

»Koukejte, jak nám dole mávají!« řekla Máňa.

Letoun se tiše vznášel necelý kilometr vysoko a stejně tiše zamířil směrem podle Oldy.

»Neleť moc rychle,« žádal Olda Vítka. »Nejsme na to zvyklí.«

Vítek tedy letěl jen rychlostí kolem pěti set kilometrů za hodinu, aby pozorovatelé stačili sledovat terén pod nimi. Pod nimi byly převážně malé korálové ostrovy, ale Olda měl pravdu, ještě nebyli zacvičení.

»Oldo!« ozval se mu po chvilce Vítek směrovanou telepatí. Pro ostatní mlčel, chtěl něco jen Oldovi. »Poslyš, když je tvoje ségra d'áblice, neměli bychom toho využít? Co bys měl proti několika menším pokusům s ní?«

»Je na to ještě malá!« odvětil mu stručně, ale důrazně Olda.

»To přece nevádí, vždyť ji neublížíme!« opáčil jen pro Oldu Vítek. »Až bude větší, snad ji přemluvíme, aby s námi spolupracovala aktivněji, ale i když je takhle mrňavá, můžeme s ní něco vyzkoušet.«

»Co třeba?« přistoupil na jednání Olda.

»Víš, má v sobě zdroj elektromagnetismu,« uvažoval Vítek. »Každá cívka bývá součástí nějakého laděného obvodu a ten se dá zjistit na dálku.«

»Kdyby to šlo, pak bychom d'áblu Sarimachielovi moc nepomohli,« řekl Olda. »Proč by d'áblové čípovali vlastní lidi, kdyby je mohli zjistit pomocí elektromagnetů?«

»Vidíš, to mě nenapadlo!« zarazil se Vítek.

Chvilku pak letěli mlčky, ale brzy se přiblížili k okraji nějaké větší pevniny. Mohl by to být i ostrov, ale přesně to nevěděli.

»Zastavíme se na úpatí toho horského hřebenu vpravo,« telepatoval Vítek všesměrově pro všechny. »Myslím, že by se tam dalo umístit další robotické centrum.«

Přistál na přehledné kamenité planině. Všichni opatrně vystoupili ven, aby si protáhli kosti, jak to nazvala Jarča.

Vítek začal se stavbou robotického centra. Bylo daleko od dosavadních a šlo to pomaleji. Ostatní se rozběhli a rozletěli po okolí, u Vítka zůstal jen Olda.

»Možná máš přece jen dobrý nápad,« řekl pořád ještě směrovaně Olda. »Cívka se možná zjišťovat dá, ale jde o to, na jakou vzdálenost. Dábelský cejch na vybrané podněty sám aktivně odpovídal, proto byl sledovatelný až z družic. Cívku, i kdyby byla částí laděného obvodu, tak snadno nezjistíš. Sarimachiel to asi věděl, když se spokojil s nalezením a odstraněním čipu.«

»To vypadá logicky,« uznal Vítek.

»D'áblové potřebovali své lidi sledovat celosvětově z družic, nám by stačilo rozpoznat je na menší vzdálenost. Možná na dvacet metrů...«

»Kdyby to stačilo...« zamyslel se Vítek. »Budeme se muset na Bóžu podívat. Vyřešit problém poznávání d'áblů by stálo za to. No což, nejprve dokončíme průzkum a pak...«

»Uvidíme!« dořekl za něho Olda.

Pevnina byla rozsáhlejší a naši průzkumníci ji příčinlivě zaznamenávali do mapy. Dělal to nejčastěji Olda. Sledování směrem dozadu bylo nejméně atraktivní a i když se začali střídat, zadní sedadlo bylo nejméně oblíbené.

Olda se proto hned na počátku ujal kreslení mapy a jak to v takových případech bývá, už mu to zůstalo. Když se odvrátil od pozorovacích obrazovek a nebyly to právě zadní, hned za něho ochotně zaskočil ten, na koho právě vyšel zadní sektor. Olda nakonec strávil nejvíce času u obrazovky s docela slušným kreslicím programem, vyvinutým kdysi starými Mrzouty. Mělo to ale svá plus. Jako první viděl zpřesňující se obraz pevniny, včetně hor a řek.

Nad pralesní oblastí se zdrželi trochu víc. Obrazovky mohly ukazovat různé části spektra a šly přepínat z normálního světla na jiná pásma. Nejčastějším pásmem bylo infračervené, kde byla pod korunami stromů vidět větší zvířata. Mrzouti v infrasmětle viděli, ale i oni využívali možnost posunu spektrálních pásem.

Brzy objevili druhy, které by mohly být při setkání s bezbranným člověkem nebezpečné. Pod korunami stromů lovili tvorové připomínající pozemské šelmy. Nebyli to zrovna tygři, ale byli té velikosti. Letadlo se k nim několikrát sneslo níž a mezi korunami stromů kleslo až dolů, ale tihle tvorové byli plaší a rychle mizeli v pralesních houštinách.

»Proč se nás bojíte?« vrtěla hlavou Jarča. »Copak tu jsou dravci podobní našemu UFO? Nebo se už někdy s něčím podobným setkali?«

»Mohou být jen opatrní,« snažil se to vysvětlit Olda. »Jsme prostě větší, a to už je dobrý důvod k opatrnosti samo o sobě, i když nás viděli poprvé. Každý dravec je hrozbou pro menší tvory, i když jsou sami dravci. Na Útočišti se nás zvířata nebála. Mrzouti predátory vyhubili a zvířata ztratila ostražitost. Tak tomu bývalo i na některých místech na Zemi, Didus Ineptus by o tom mohl něco vyprávět!«

»Co kdybychom ale vystoupili?« zeptala se Jarča.

»Pak by poprvé spatřili člověka,« souhlasil Olda. »Ale protože jsme naopak menší než oni, mohli by dostat chuť vyzkoušet si nás jako lovnou zvěř.«

»Mohli by časem ohrožovat kolonisty,« odvodila z toho Jarča.

»Mohli, ale nebudou,« tvrdil Olda. »Než se sem civilizace dostane, určitě to vymyslíme tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Myslím, že přírodní rezervace tady budou rozsáhlejší než na Zemi a pralesy zůstanou ještě hodně dlouho nedotčené.«

»Pořád uvažujeme o kolonizaci, ale zatím jsme sem pozvali jen dvě zemědělské rodiny,« nelíbilo se to Máně. »Proč?«

»Protože si zatím na víc netroufneme,« odvětil Olda. »I kdyby na Zemi nebyli d'áblové, nebylo by to tak snadné. Nemůžeme jen tak otevřít vesmír a pojd'te osídlovat nové světy!«

»Proč ne?« nesouhlasila s ním Máňa.

»Protože by se sem jako vždycky nahrnuli dobrodruhové z celého světa a udělali by nám z toho divoký Západ.«

»Nám?« opáčila Máňa. »Jsme snad právoplatní vlastníci celého světa?«

»Nejsme,« odvětil Olda klidně. »Ale ty ještě nevíš, že všechna tělesa Sluneční soustavy, Měsícem počínaje, jsou už rozprodaná soukromým osobám?«

»Jak – rozprodaná?« zamračila se Máňa.

»Jednoduše,« usmál se Olda. »Stačilo zajít si na příslušný úřad a nechat si za poplatek na sebe i na své dědice zaknihovat nějaký volný pozemek na Měsíci, Marsu i jinde.«

»To šlo?« divila se Máňa. »Vždyť tam nikdo z těch lidí ani nebyl!«

»Ve Spojených státech je možné všechno!« řekl Olda. »Měla sis ale pospíšit, teď už je všechno dávno rozprodané.«

»Neexistuje náhodou jakási dohoda o společném využití vesmíru?« zkoušela to Jarča.

»Existuje,« přikývl Olda. »Ale vztahuje se jen na státy. Soukromníci si mohou pozemky na Měsíci i jinde vesele prodávat už dnes. Už tam není kousek volného prostoru.«

»To není civilizace, to je bordel!« řekla zhnuseně Máňa.

(Měla pravdu, ale o vlastnictví Měsíce se měli jiní lidé neblaze přesvědčit až později, při stavbě měsíčních základů. Žaloby kvůli »neoprávněnému obsazení soukromých pozemků« na Měsíci by byly jistě směšné, kdyby nešlo o Američany...)

»Jenže to je skutečnost,« drtil ji Olda. »To je ten pádný důvod proti okamžité kolonizaci Andělského světa. Druhý důvod proti právě likvidujeme, není to tady prozkoumané.«

»Řekla bych, že tento důvod je slabší a snadněji odstranitelný,« podotkla Máňa. »I když je svět příliš velký a nás jen pár...«

»Něco zmapujeme, něco prozkoumáme,« utěšoval ji Olda. »Zbytek necháme jiným. Jde nám o celkové obrysy pevnin, o velká a nebezpečná zvířata a především o jistotu, že tento svět nemá právoplatné vlastníky.«

»Tak nasedat, ať nám to trochu ubývá!« přerušil je Vítek.

Přeletěli pevninu a byli zase nad mořem. Tohle ale nemělo tolik ostrovů a snad právě proto se nad ním poprvé dostali do nepříjemné situace.

Zastihl je tam totiž hurikán.

Vítково letadlo mohlo v případě potřeby letět i nadzvukovou rychlostí, ale Vítek se raději snažil uhnout živlům s cesty, nějak to ale špatně odhadl. Vletěli do deště a poryvy větru začaly letadlem smýkat. Vítek vyletěl výš, ale i když se dostal nad mraky, cloumání nepřestalo, jen zesláblo.

S pozorováním byl samozřejmě konec, všichni seděli připoutaní, Jarča byla celá zelená, protože jí bylo špatně od žaludku, Pepču to postihlo jen o pár minut později. Ostatní se drželi, výhodu měli zřejmě ti, kdo sami častěji létali. Nakonec se letadlo trochu uklidnilo, ale to už byli ve velké výšce, obloha nad nimi ztratila modrou barvu a byla černá, byly dokonce vidět hvězdy. K dovršení smůly se smrákalo, nastupovala noc. A tropické noci nastupují rychle.

»Co budeme dělat?« protrhla ticho jako první Máňa.

»Počkáme, až to přejde,« mínil Olda.

»Jak dlouho to může trvat?« hekla Jarča.

»Tropické hurikány trvají na Zemi až několik dní,« papouškoval Pepek nejspíš z některé středoškolské učebnice.

»To budeme tak dlouho tady?« zděsila se Jarča.

»Dole jsou čtyři nouzová lůžka, kuchyňka a záchod,« řekl Vítek. »Nepočítal jsem s tím, že bychom viseli ve výšce, ale teoreticky je to možné. Ležet se dá i tady v kabině, stačí vzít sem spacáky, ale dole na lůžku jsou popruhy k připoutání, nespadnete a nenatlučete si kokos, kdyby to s námi cloumalo. Ve spaní se můžeme střídat, v řízení taky.«

»Tak to zkrátka musíme vydržet,« vzdychl si Olda. »Podělíme se o hlídky?«

Velitelská a řečnická otázka mají cosi společného: neočekávají odpověď.

Olda tedy navrhl další postup.

»Ted' řídí Vítek a Cilka. Jirka, Jarča, Máňa a Pepek půjdou spát dolů. Jak je v letadlech zvykem, připoutají se a nebudou kouřit...«

Ovšemže tím vyvolal vlnu ulehčujícího smíchu.

»...a pokusí se spát, pokud jim to okolnosti dovolí. Za tři hodiny převezmu řízení a Vítek s Cilkou dole nahradí v postelích Jirku s Jarčou. Jarča bude řídit se mnou a Jirka to bude jistit. Pak převezme řízení on, spát půjdu já s Jarčou a řídit bude Jirka s Máňou. Pak už bude ráno, Vítek s Cilkou budou nejspalejší a jistě to bude veselejší.«

»Mě jsi vynechal!« hlásil se Pepek.

»Jsi nejmladší, budeš spát,« usadil ho Olda. »Aby to bylo spravedlivější, až se vyspíš, přijdeš sem pozorovat.«

»Nějak mi vadí, že jsi klukům zajistil poloviční dobu na spaní,« protestovala Cilka.

»To je čistě vedlejší efekt toho, že je nás sedm a máme jen čtyři místa na spaní,« pokrčil rameny Olda.

»Já bych to rozvrhla jinak,« odpálila ho.

»To je možné,« přijal to Olda. »Když ale budete vyspalejší, bude na vás větší spoleh.«

»Dobře, ale co když to bude trvat déle než jeden den a noc?« strachovala se Máňa.

»Kdyby to mělo trvat déle, můžeme změnit směr pryč od toho a pokračovat v průzkumu na klidnějším místě světa,« odvětil Olda. »Nemusíme postupovat po přesné dráze jako satelit.«

»Tak jdeme!« řekla Máňa.

Sesoukala se dolů a za ní ostatní spáči. Chvíli se tam ještě dohadovali, pak dole zhaslo světlo a nastal klid.

Skoro hodinu viseli mlčky, zatímco pod nimi hurikán točil kolem mraků.

»Mám dojem, že se posunuje k západu,« řekl Vítek suše.

»Myslíš tedy přeletět to a pokračovat původním směrem?« zeptal se ho Olda.

»Byl bych pro,« řekl Vítek. »Říkáš, že nevadí, když nebudeme postupovat přímo. Staří objevitelé také často obeplouvali pevniny a nevadilo jim, že neplují přímo.«

»Dobře, pokračuj, dokud se nedostaneme do klidnějšího pásma, kde se můžeme spustit pod mraky,« souhlasil Olda.

»Máme tady malý radar,« ujistil ho Vítek. »Tady ta malá obrazovka. Autobusy obvykle radar nepotřebují, ale my ano, proto jsem to sem dal zamontovat.«

»Co ty?« obrátil se Olda na Cilku.

»Jsem pro,« odvětila suše.

»Dobře, tak tedy jedeme dál,« souhlasil Olda.

Letoun se lehce rozjel vpřed...

Po třech hodinách Olda přeseďl místo Vítky a Cilka šla dolů budit další hlídku.

»Napadla mě další možnost,« Vítek pečlivě směřoval telepatii na Oldu. »Ukázat Božku chobotnicím. Znají prý člověka lépe než my, třeba na ní něco najdou. Můžeš přitom pohlídat, aby ti ji nepoškodily, ale myslím, že by to šlo.«

»Pouvažuj o tom,« odsypal stroze Olda. »Nezdá se mi to jako špatný nápad. Jen aby nás nevyhodily. Slyšel jsem, že Němci odešli ze světa Xijtry se slibem, že se tam už neobjeví.«

»Neříkal jsi, že jsme výjimka? A že s mlád'aty neválčí?«

»Zkusím se jich na to zeptat,« slíbil Olda. »Kdyby měly řeči, odvolám se na to, že jsme jiný národ a nikdy jsme jim v nejmenším neuškodili.«

Mezitím přišli ještě trochu rozespálí Jirka s Jarčou. Jarča zasedla místo Cilky, Jirka se uvelebil za nimi.

»Přiznej se, že jsi to rozvrhl schválně, abych s Cilkou nebyl pohromadě!« zkusil na Oldu Jirka dobrácky.

»Uhodl's!« řekl Olda. »Zrovna tak jsem od sebe odtrhl Jarču od Vítka. Aspoň budeme všichni, sebe počítám taky, dávat víc pozor ven než se bavit navzájem.«

»Rošťáku!« pohrozila mu Jarča. »Být pohromadě se mnou ti nevadí?«

»Nevadí, když to chceš vědět,« usmál se. »Beztak koukáš víc po Vítkovi!«

Jarča se na něho podívala zle.

»To ti musela vyslepičit Mařka, ale já jí to nedaruju!« zahrozila dolů.

»Spíš to přičti na vrub mým extra darům od Bísíáji!« řekl Olda. »Vidím i podprahové jevy, jakých si ani ty nevšimneš.«

»To je ale nespravedlivé!« řekl Jirka. »Proč jsi ty dary nedal všem?«

»Protože to neumím,« odsekl Olda. »To už bys měl jako všichni vědět!«

»Neumíš nebo nechceš umět?« popichoval ho dál Jirka.

»Něco neumím, něco ani nechci umět,« odsekl Olda. »Bísíája měla schopnosti nad naší úrovní, vždyť jsi ji znal osobně! Možná ani nevím, co všechno mi dala. Něco z toho bych dal rád všem, jenže nevím jak...«

V té chvíli se ale zachvěl.

Byl to nápad zdánlivě obyčejný, ale přece jen neobvyklý. Nápad vzniklý spojením dvou impulsů, které v poslední půlhodině v tomhle období nudy dostal.

Předhodit Bóžu chobotnicím, aby se pokusily zjistit, co je v ní navíc. Přitom by také mohly vyzvědět, nakolik jemu samotnému Bísíája prodloužila život a jestli se mu to přece jen nepodařilo přenést to na další...

Letoun pozvolna obletěl svět. Cesta mu netrvala jako u Verna osmdesát dnů, zvládli ji za kratší dobu. Zakreslili přitom obrysy nejméně dvou pevnin a několik set ostrovů. Vítek založil dvacítku robostředisek a asi padesát teleportů. Nebyla to tak hustá síť jako v Útočišti, ale teleporty byly na lepších místech, především vzhledem k Evropě.

Olda rozhodl udělat po prvním okruhu kolem světa přestávku ke krátkému odpočinku, potěšení rodičů a zejména by vyhověl Vítkovi, protože ten chtěl postavit nové letadlo, které by lépe vyhovovalo. Zvenku by se moc nelišilo, ale uvnitř mělo být jiné uspořádání, lépe řešený odpočinek a střídání hlídek, lehátka dole oddělená tenkou přepážkou, lepší kuchyňka. Zvenku měly na letadle přibýt silné reflektory, změnu měl doznat program pro zakreslování map. Vítek tam chtěl zjednodušit zadávání vstupních údajů, některé přenést přímo z obrazovek.

Vítek si na stavbu letadla vyhradil týden, protože úprava programů pro kreslení map byla obtížnější než samotné sestavení letadla.

Odborný posudek

Oldovi se přestávka v objevitelské cestě hodila. Nejprve se telepaticky dohodl s Máňou.

»Nešla bys se mnou na jednu velice důležitou návštěvu?« navrhl jí směřovaně, aniž by věděl, kde právě je.

»Kam?« zeptala se. »Doufám, že ne k Mrzoutům? Tam už mě nedostaneš ani za nic!«

»Ale kdepak!« ujišťoval ji rychle. »Dostal jsem na hlídání Bóžu, snad bych ji nebral někam, kde by jí mohlo něco ublížit?«

»Takže výlet s hlídáním mimina? To беру!« souhlasila veseleji. »Mám si s sebou vzít skripta, nebo na učení nebude čas?«

»Skripta si neber,« varoval ji. »Učit se tam nebudeme. Ačkoliv... ale na to skripta určitě nebudeme potřebovat.«

»Dobře, za chvíli jsem u vás!« slíbila.

Privítal ji na chodbě, vedle něho se vznášel létající košík s klidně spící Bóžou.

»Kam se jde?« zašvitořila vesele.

»Daleko,« řekl sveřepě.

»Jak daleko?« dožadovala se upřesnění.

»Na Xijtru,« dostalo se jí žádaného.

»Do toho smradu k chobotnicím s Bóžou?« zarazila se trochu. »To myslíš vážně?«

»Děsně vážně,« ujistil ji. »A už se neptej!«

Máňa se tedy neptala, ačkoliv se jí to zjevně nezamlouvalo. Olda vytvořil postupně všechny potřebné brány, prošli jimi i s košíkem. Poslední brána vedla na vršek hory, porostlé vysokými stromy. Dole ale moc houští nerostlo, takže tu byl krásný výhled. Kdyby tu nesmrděla zkažená vajíčka, bylo by tu docela hezky.

Olda začal volat své známé, především Aiwuy, která s ním dosud jednala nejčastěji.

»Lidé se už z našeho světa odstěhovali,« sdělila mu telepaticky. »Dohodli jsme se, že se už nevrátíte.«

»S kým jste to dohodli?« chtěl vědět Olda.

»S mluvčím lidí Otou Vávrou!«

»To se snad týká trvalého pobytu, ne občasných návštěv!« opáčil Olda. »Toho Vávru ani neznám, jak mohl mluvit za nás?«

»S vámi je ale potíž!« vzdychla si telepaticky Aiwuy. »Přijít na návštěvu nepozvání není snad ani u vás zdvořilé. Nedávno jsme svolili k návštěvě lidí, chtěli něco vědět o genetických úpravách, ale to byla odborná pomoc slíbená kdysi dávno. Jaký důvod k návštěvě máte vy?«

»Stejný,« ujistil ji Olda. »Potřebujeme odbornou pomoc.«

Telepatické jednání bylo úzce směřované a Olda tentokrát nestihal směřovat to současně na Aiwuy i na Máňu. Ta si zřejmě myslela, že si oba zvědavě prohlížejí okolí. Když se ale nemohla s Oldou směřovaně spojit a musela ho zatahat za ruku,

aby mu sdělila, že v dálce vidí jezero, Olda jí odvětil, že se právě dohaduje s místními chobotnicemi, ale nestihl ji zatáhnout do hovoru.

»Mančo, buď trpělivá!« požádal ji. »Tenhle rozhovor je vážně důležitý. Aiwuy nedokáže telepatit souběžně se mnou i s tebou a kdybych ti směřoval jen napůl svoje odpovědi, stejně bys netušila o čem je řeč. Nech mě, až to vyjednám, řeknu ti až výsledek.«

Máňa se na něho udiveně podívala. O tom, že už příčinlivě telepatí, zatím jen tušila. Ale pochopila hned, že u toho rozhovoru zřejmě nebude.

»Budu se tedy zatím rozhlížet po okolí,« přikývla odevzdaně. »A hlídat Bóžu.«

A sklonila se ke košíku. Mimino spalo jako andělíček, okolní zápach mu zřejmě nevadil.

Olda si docela oddychl. Máňa to přijala vstřícně, tím lépe. Mohl se aspoň plně soustředit na jednání s místními bytostmi.

»S čím potřebujete pomoci?« zbystřila pozornost Aiwuy.

»Nevíme si s něčím rady,« přiznal Olda. »Vyznáte se v lidech lépe než my sami, nemohli byste nám něco zjistit?«

»Pokud je to nějaká drobnost, pomůžeme vám,« odvětila Aiwuy. »Nebudete se ale u nás zdržovat déle než je nezbytně nutné, souhlasíš?«

»Souhlasím,« sliboval Olda. »Jdeme opravdu jen na radu, i když možná složitější, když si s ní sami neporadíme.«

»Dobře, to se dá pochopit,« uznala Aiwuy. »Takové výjimky sneseme. Rádi bychom se ale dohodli na naprostém nevměšování i s vámi.«

»Copak jsme se vám do něčeho někdy vměšovali?« opáčil Olda. »Za Němce nemůžeme, jsme jiná skupina a žijeme na jiném světě než Němci. S námi jste přece nikdy neměli problémy. Darovali jste nám různé dárky, ale nikdy jsme si nevzali nic víc, než co byste nám sami dali. Ale návštěvy by vám vadit neměly. Chovali se tu snad naši poslední studenti nějak špatně?«

»Ti byli přímo vzorní,« přiznala. »Víš, drobečku, my jsme i Němcům zpočátku pomáhali jako tobě a tvé skupině, jak říkáš. Ale oni chtěli pořád víc a víc, až si začali brát všechno a nás začali zabíjet. Po takové zkušenosti se nediv naší opatrnosti!«

»Nejsme jako oni!« opáčil Olda. »Možná bychom mohli naopak pomoci i my vám, už jsme se ledacos naučili, ovšem uznávám, v biologii jste lepší vy.«

»No dobře!« skončila to Aiwuy. »Když přijdete s žádostí o pomoc, nevyhodíme vás. Ale nechceme, abyste nám sem courali zbytečně. Na to je asi příliš brzy po masakrech, které jste nám tady způsobili. Vím, vy ne. Ale lidé vašeho druhu, to nepopřeš.«

»Zbytečně vám sem chodit nebudeme, to vám mohu slíbit i za naši skupinu,« souhlasil. »Ale jen za naši skupinu. S ostatními lidmi se nestýkáme a jak se zdá, ještě dlouho nebudeme jednotní. Mrzí nás to možná víc než vás, ale to je prostě skutečnost.«

»Já vím,« přiznala Aiwuy. »To říkali ti druzí taky. Jste rozdělení na národy, jeden toho o druhém moc neví... Dobrá, sejdeme se. Kde jste?«

Olda jí popsal okolí. Když se zmínil o jezeru, matně se třpytícímu v dálce, přerušila ho.

»Jasně, jste právě na Aomuniaku,« řekla spokojeně. »Jak bych to... jste na střeše našeho třetího největšího města. Vchod najdete, když sestoupíte směrem k tomu jezeru na obzoru.«

»Budeš tam?« zeptal se Olda.

»Těžko,« usmála se Aiwuy. »Podle vašich měřítek jsem pět tisíc kilometrů daleko. Bude na vás čekat Qoworax. Neznáte ho, ale my si to sdělíme. Na rozdíl od Němců si vaše skupina sděluje informace telepaticky na dálku, nebo si vás s někým pletu? Jistě ne, když telepatíte.«

»Ano, tuhle možnost, co já vím, Němci nemají,« souhlasil Olda.

»Tak jděte, Qoworax už vás čeká!« pobídla je.

Olda se tedy obrátil k Máně.

»Pojď, půjdeme,« řekl. »Požádal jsem chobotnice o pomoc s něčím, kde si nevíme rady ani já, ani Alexijev. Týká se to zejména Bóži, ale také mě i tebe. Chobotnice nechtějí, abychom sem cestovali jen tak jako turisté, ale pomoc mi neodmítly. Půjdeme tedy k nim.«

»Kde je najdeme?« chtěla vědět Máňa.

»Šlapeme přímo po střeše jejich města!« usmál se. »Jejich města se podobají jeskyním více než naše, ale ony žijí víc v přírodě než my. Uvidíš sama, už nás očekávají.«

Vznesl se a s košíkem před sebou zvolna zamířil směrem, kde viděli jezero. Máňa se k němu přidala. Čím sestupovali po svahu hory níž, tím bylo pod nimi hustší houští, zřejmě se tady zdejší obyvatelé moc neprocházeli.

(Což byl omyl, Xijtrané raději cestovali korunami stromů).

Konečně doletěli k veliké plošině pod úpatím hory. Temněl se tu jako veliký černý otvor do skály jeden z mnoha vchodů města Aomuniak.

Jakmile se postavili na plošinu, od velikého kamene se odlepila obrovská chobotnice.

»Vítejte v Aomuniaku!« podala jim chapadlo, kterým jí Olda s Máňou srdečně potřásli. »Můžete mě nazývat zkráceně Qoworax. Máte nějaký problém? Sem s ním!«

»Potřebujeme toho víc,« začal opatrně Olda. »Seřadím to raději podle důležitosti. Máme s sebou malé dítě, je to moje sestra. Potřebovali bychom vědět, čím se od nás liší.«

»To je velice jednoduché!« odvětil Qoworax se zřetelně pobaveným úsměvem. »Když je to tvoje sestra, pak především a taky asi nejvíce pohlavím.«

Máňa se zasmála. Na blízko používali Olda i jeho mimozemský protějšek všesměrovou telepatii, které samozřejmě rozuměla.

»Tak jednoduchý rozdíl poznáme sami,« durdil se Olda. »Mám něco důležitějšího. Moje sestra má proti mně jiného otce a ten patří k bytostem z jiného světa. Proto má po něm nějaké zvláštnosti. Jestli se vyznáš v lidech Země, co řekneš orgánu, který ti na ní ukáží?«

Vybalil dítě z létajícího košíku. Mimino se přitom probudilo, ale ačkoliv udiveně zíralo do obrovských žlutých očí chobotnice, nejevilo sklon k pláči. Ten tvor je zajímavý, protože nic takového ještě nevidělo, ale nic víc.

Olda uložil Bóžu na víko košíku jako na podložku, otočil jí jemně hlavičku na stranu a zneviditelnil kůži pod jejím ouškem.

»Vidíš?« ukazoval Qoworaxovi prstem na podivný prstencovitý orgán.

Máňa okamžitě zvažněla a zadívala se na Bóžu se směsí údivu a nedůvěry.

»Co to tam má?« neudržela se a zeptala se rychle Oldy.

»Božka má tátu d'ábla!« řekl Olda vážně. »Jen mámu máme stejnou. Je to naše rodinné tajemství, ty je přece znáš a jsi v tom taky důležitá.«

Qoworax také zvažněl.

»Tohle opravdu neznáme,« řekl Oldovi. »Co to má být?«

»Nevím,« přiznal Olda. »Něco elektromagnetického, ale o účelu nevím vůbec nic.«

»Tohle asi tady na místě nevysvětlíme!« přiznal Qoworax. »Jestli chcete zjistit něco víc, museli byste se mnou do našich... vy byste tomu říkali laboratoře. Chcete?«

»Nepodnikáme takovou cestu, abychom u cíle couvli,« opáčil Olda vážně. »Půjdeme.«

Uložil Bóžu zpátky do košíku a když Qoworax vykročil před nimi, následoval ho. Marie se držela po jeho boku, aby se neztratila. Brzy zjistili, že chobotnicovitý tvor kráčí příliš rychle na lidské poměry, ale když vzletěli, drželi se ho celkem v pohodě.

Otvor do skály byl temný, ale sotva tam vkročili, rozsvítily se před nimi ve stropě modré svítící kameny, takže letěli za krácející chobotnicí v modrém světle. Když se ale Máňa ohlédla a spatřila, jak za nimi modré kameny zhasínají a chodba se opět potápí do tmy, popadla Oldu za ruku a směrovaným telepatickým šepotem se s ním podělila o své obavy.

»Kdyby nás tu nechal, nikdy odsud nevyjdeme!«

»Žádné pasti nejsou tak zlé, aby se z nich nedalo vyjít *slýribem*,« vrátil jí Olda odvahu.

»No dobře, ale říkej si co chceš, je to dost... ano, *příšerné*, to je to pravé slovo!«

»To je jejich civilizace,« ujistil ji. »Nám se jeví nezvyklá, prosím, ale oni tu jsou doma.«

Chodba pokračovala několika zákrutami, odbočili i na několika křižovatkách. Hluboko pod horou svítilo modré světlo skoro všude a všude tady potkávali spousty chobotnic. Žádná jim ale nevěnovala pozornost.

»Oni nás nevidí?« starala se Máňa.

»Vidí, ale vědí o nás,« ujistil ji Olda. »Jak aspoň vidíš, čumilů tady moc není.«

»Kdyby se někdo z nich objevil na Václaváku, to by vypadalo jinak!« řekla.

»To jistě!« usmál se. »Možná i u nás v sanatoriu by to vyvolalo poprask. Uvědom si ale, chobotnice znají lidi už dlouho, přinejmenším od konce Druhé světové války.«

»Kdyby na nás skočili, roztrhají nás na kusy!« otrásla se.

»Ale protože jsme jejich přátelé, neudělají to!« odvětil s jistotou.

Bóža už zase klidně spala a jako jediná se o nic nestarala. Teď už ani Olda, ani Máňa neměli tušení, jak hluboko jsou ve skále a kdyby se měli vracet sami, byl by to pro ně hodně těžký úkol. Nezbyvalo jim než se spolehnout na přítele Qoworaxe.

Na několika místech se skála před nimi otevřela a za nimi zavřela. Tušili, že to Qoworax dělá telepatii, ale Olda ujistil Máňu, že mu zkrátka musí věřit.

Konečně se před nimi otevřela skála do rozsáhlejšího prostoru, osvětlené velkým modrým krystalem ve stropě. Čekaly tu na ně tři další chobotnice.

»Mohli bychom se podívat na vaše mládě?« zajímala se jedna z nich.

Olda opět opatrně vytáhl Bóžu z košíku, tentokrát ji ani nevzbudil. Položil ji opatrně na víko a předvedl chobotnicím tajemný orgán pod ouškem. V modrém světle, či spíše přitnutí, toho moc vidět nebylo, ať se Máňa natahovala co nejbliž, ale Olda správně předpokládal, že pro chobotnice je to možná dostačující osvětlení.

»Tak to nemyslíme,« odvětila chobotnice. »Je to sice hezké, ale potřebujeme to jinak.«

»Cokoliv, pod podmínkou, že jí neublížíte!« vymíňoval si Olda.

»Neublížíme jí,« slibovala chobotnice. »Kdybys chtěl, můžeme jí dát totéž co tobě.«

»To jí dám sám, naučili jste mě to dobře,« odmítl to Olda. »Jde nám o to, co má v sobě, ale o čem nevíme. Božka je velice neobvyklá kombinace dvou různých světů.«

»Dobře, pokud to opravdu chceš, polož dítě sem na ten kamenný stůl a odstup,« požádal ho Qoworax.

Olda tam za ostražitého Mánina sledování svou spící sestřičku opatrně položil a trochu poodstoupil.

Kolem dítěte náhle zavířilo divné modré světlo. Pokud Olda stihl sledovat, nepřicházelo ze stropního modrého krystalu a nepodobalo se ničemu co znal. Sahalo skoro až k němu, takže raději odstoupil ještě o krok. Nebál se toho, ale nechtěl svou přítomností jev ovlivnit.

»Teda...« šeptla Marie telepaticky k Oldovi. »Co to je?«

»Nevím, ale věřím jim,« odvětil jí stejně tak potají Olda.

Modravé světlo přešlo do červeného, pak přes žluté do zeleného, až se mu vrátila modrá barva, pak zhaslo.

»Vezměte si to dítě,« pobídl je Qoworax. »Už je nebudeme potřebovat. Říkáš ale, že se máme zaměřit na odlišnosti. Jistě tím míníš odlišné orgány, které by mohlo mít?«

»Jednak na odlišnosti, ale pak by mě opravdu hodně zajímalo, co můžete soudit o věku, jakého by se za příznivých podmínek mohla dožít...«

»To je dost neobvyklý dotaz. Je to přece velice malé dítě, na takovou prognózu máme málo údajů. Bude to jistě ovlivňovat prostředí v jakém vyrostete, okolí, stres... Může předčasně podlehnout nemoci nebo nehodě...«

»Nehody klidně vynechte, nezajímají nás. Neumíte to odhadnout aspoň orientačně, plus minus deset let?«

»To umíme i přesněji,« ustoupil Qoworax. »Dokážeme lidem život i prodloužit, ale u tak malého dítěte je to, nezlob se, nesmysl.«

»Nepotřebuji nic víc než hodně hrubou předpověď, s chybou deseti procent. Umíte to?«

»To snad ano,« připustil Qoworax. »Na to tohle vyšetření jistě postačí.«

»Díky za to,« pokýval hlavou. »To mě teď dost trápilo. A bylo by možné totéž určit pro mě a tady pro Máňu? Děláme teď nějaké pokusy a nevíme, jak jsme na tom.«

»To ti hodně zhruba zjistit můžeme,« souhlasil Qoworax. »Než zpracujeme to dítě, polož se tam ty sám. Pak tě vystřídá tvůj přítel Marie.«

»Já taky, Oldo?« zarazila se Máňa.

»Především ty,« řekl Olda vážně. »Bude to hodně důležité.«

Došel ke kamennému stolu a lehl si na hladkou kamennou plochu.

Také se objevilo světlo, chvíli kolem něho kroužilo, pak měnilo barvy a nakonec zhaslo. Necítil přitom nic, ani nějaké neobvyklé teplo. To světlo bylo studené, nehřálo. Cítil jen chlad kamene pod sebou a skrz vlny světla kroužící kolem viděl ustaranou tvář Máni.

Pak to zhaslo.

»Nic to není, neboj se toho,« uklidňoval Máňu, než totéž podstoupila i ona.

»Vyhodnocovat se to bude trochu déle,« řekl Qoworax, když i Máňa vstala. »Můžete si zatím přejít vedle, je tam pro vás připravené lepší světlo než tady.«

Odvedl je do sousední jeskyně. Na stropě visela veliká pozemská žárovka, světla od ní bylo jako venku. Stál tu stoleček, dvě židle a na stolečku veliká mísa s plody různých barev.

»Vezměte si, tohle ovoce ještě neznáte!« pobídl je Qoworax. »Vyvinuli jsme je nedávno na přání vašich přátel a podle jejich požadavků...«

Olda s Máňou si tedy vzali, ale v té chvíli se z odloženého košíku na kamenné podlaze začalo ozývat kňourání. Bóža se probudila.

»Možná už má hlad,« napadlo Oldu.

Sáhl do košíku a vytáhl láhev s připraveným mlékem. Přistrčil k Bóže dudlík a ta se začala hladově krmit.

Qoworax sebou znenadání trhl, omluvil se a odešel, zůstali tu sami. Máňa se zájmem sledovala, jak se Olda činí.

»Docela ti to jde,« uznala. »Ty budeš vážně manžel k nezaplacení!«

Olda zrudl a podíval se na ni.

»To bys mi snad zrovna ty říkat neměla!« napomenul ji přísně. »Moc chvály škodí.«

»Víš,« řekla vážně. »Nedělám si iluze, že bych si tě udržela jediným slibem. Kdoví, co ti přeletí přes nos, než vyrosteme. Aspoň něco jsem zkusila, ale samo by to jistě nestačilo, ty jsi totiž moc... hrrr...«

»Neboj se,« usmál se na ni. »V Andělském světě nemáš konkurenci. Jarča tam má Vítka, Cilka Jirku, jen ten Pepek je jako kůl v plotě, ale tomu to nevadí. Sestřičky

nepočítám, beztak o nás nestojí, s pacientkami se nemáme o čem bavit a jiné děvy tu nejsou a jen tak nebudou.«

»No právě!« odvětila. »Teď to ještě ujde, ale až se vrátíme na Zem a poznáš tam nějaké super sex-bomby, to už půjde do tuhého. Zvlášť když nemám zrovna správné míry...«

Přeměřil ji očima shora dolů, až zčervenala. Přílehlavá andělská kombinéza její tvary neskrývala a ve třinácti opravdu ještě nevypadala na osmnáct, i když už teď bylo znát, že se z ní začíná klubat hezká mladá dáma.

»Vážně mě považuješ za pitomečka?« usmál se na ni mile. »Sex-bomby... co by se mnou asi dělaly? Jsem snad playboy? Lev barů a salónů? Buldozer dívčích srdcí? Myslíš, že mi zatemní oči a rozum nějaké nesmyslné míry? Když se sama trochu nestranně zhodnotíš, musíš vidět, že na tom zle nejsi. Tlustá nejsi a při našem energetickém režimu ani nebudeš. Ve třinácti letech si ještě na míry stěžovat nemůžeš, ostatně už teď je vidět, že jsi holka, zvláště v té kombinéze, co bys chtěla víc? Taky nejsem a nikdy nebudu kulturista, nemám čas na návštěvy posilovny.«

»To říkáš teď!« vzdychla si.

»Teď jako potom,« mávl rukou. »Zkus si to otočit! Kolik je na Zemi dívek, které udělají ve čtrnácti letech doktorát a přitom jsou milé a dá se s nimi mluvit nejen o počasí a módě? Že nejsi plastická Barbína lisovaná z ideální formy? Tím lépe! Nemysli si, už jsem o tom přemýšlel, i když zatím jen teoreticky. Kdo se ohlíží jen po kráse, dopadne špatně. Krása není všechno a navíc je pomíjivá. Člověk by měl mít rád víc duši než krásu, nemyslíš?«

»Lidi by toho měli...«

»Víš, čeho si u tebe hodně cením?« podíval se jí do očí. »Taky bych ti to neměl říkat, ale když už jsme to načali... spoléhám se, že tě na Zemi neomámí nějaký prázdný svalovec playboy s nablýskaným mercedesem. Tady sice žádní nejsou, ale pravděpodobnost, že odoláš i těm na Zemi, podle mě skoro hraničí s jistotou.«

Opět trochu zrudla.

»Jistotu nemáme nikdy,« uvažovala rychle, aby to nějak zakryla. »Taky mě může přejet na ulici auto...«

»Když auto včas uvidíš, zastavíš je očima,« ujistil ji Olda. »Kdyby jelo rychle, zvedni se do dvou metrů a nech je podjet pod sebou.«

»Může mě taky někdo zabít,« řekla. »Ďáblů i lidské zloby je mezi lidmi dost.«

»Je, ale uvidíme!« řekl Olda. »A ještě jedno se mi na tobě líbí, to ti řeknu docela klidně. Líbí se mi, že se nemaluješ. Já vím, nemáme na to čas, ale když vidím třináctileté pacientky, ještě jim smrtka kouká z očí, ale už se shánějí po šminkách a chodí jako omalovánky... vy dvě s Jarčou jste proti nim tak přirozené... máš to u mě jako velké plus.«

Máňa zrudla ještě víc. Naštěstí to bylo vidět i pod slabou vrstvou make-upu. Kdyby tak Olda věděl, jak pečlivě se krášlila, než vyrazila na výlet s Bóžou...!

Bóža zatím vyplivla dudlík na znamení, že už má dost. Olda ji chvíli držel svíse, aby si v klidu řihla a nepoblunkala se. Chvíli mžourala očima, pak je zavřela a spokojeně chrupala dál. Olda ji nechal spát, jen ji opatrně zasunul do košíku

a pečlivě přikryl. Láhev na mléko s dudlíkem dal do vnitřní kapsy košíku a košík nechal nehybně vznášet. Tím jeho péče o sestru pro tuto chvíli skončila, oběma zbývalo jen netrpělivé čekání.

»Máme tady nějaké výsledky,« vplul do jeskyně Qoworax. »Harwen tomu sám ani věřit nechtěl, zkontroloval to pro jistotu dvakrát... když jste dokázali tohle, nevykládejte nám nic o vaší zaostalosti!«

»Nic jsme nedokázali,« ujistil ho Olda. »Jestli jste zjistili něco nezvyklého, není to naše práce, ale práce jiných. Jen jsme zkusili využít toho, co nám zanechali Ogdurové. Má sestřička už vůbec není naše dílo.«

»Přitom právě ona je pro nás největší záhadou!« prohlásil Qoworax. »Nejen pro to, co má v sobě navíc proti ostatním lidem, jak si je pamatujeme. Napadlo by tě, že ani nedokážeme předpovědět její dosažitelný věk? Nás také ne.«

»Jak to, nedokážete předpovědět?« zarazil se Olda. »Ani plus minus deset let?«

»Ani plus minus deset tisíc let!« usadil ho Qoworax. »Musíš se spokojit s odhadem dolní hranice. Naše metody sahají nejdále do šedesáti tisíc let a i to dost nepřesně. To dítě ale může dosáhnout víc. Zdá se, že mnohem víc.«

»Cože?« vyskočil Olda. »Tolik? Šedesát tisíc, to je přece věk Ogdurů!«

»Myslíš těch, co jste od nich získali nějaké možnosti?« zajímalo Qoworaxe.

»Ano, těch!« řekl Olda. »Ti žijí tak dlouho! Ale Bóža k nim nepatří... patří k jiným... To je mi ale záhada!«

»To není všechno!« řekl Qoworax. »Také vy dva nás zajímáte. Proti standardním Němcům máte dost odlišností. Poznali jsme naše tacuky, jeden orgán se vzdáleně podobá našemu quro, ale je jiné podstaty. Další orgány neznáme a jejich funkčnost můžeme jen odhadovat. Přinejmenším dva souvisí s energií, ale není nám jasné, s jakou. Elektřina ani quro to není, víc nevíme. Zajímal tě také věk. Kdysi jsme s lidmi experimentovali, dokud se k nám chovali jakž takž přijatelně. Byli jsme na dobré cestě prodloužit jejich průměrný věk až na více než devět krát devět krát čtyři let, ale pak se z nás stali nepřátelé a raději bychom jim ubírali. Zkazili si to ale sami, i když naše küfferlinové máslo může lidem prodloužit život tak do dvou set. Vy dva jste ale další výjimka. Věkovou hranici pro vás dva odhadujeme na devět krát devět krát devět let, leda by se do toho vložil nějaký významný záporný nebo naopak kladný vliv. Je to třikrát víc než dokážeme my a dokonce dvakrát víc než je nejvyšší biologický věk nás samotných. V tom se od sebe nelišíte.«

Olda si oddychl. Marie nezemře tak brzy, jak jí předvídal Alexijev. Odhad přes sedm set let měla kdysi i Bísíája, to se ani nedá představit. Nejdůležitější je, že se to přeneslo s tím, co dovede přenést Olda. Platí to tedy pro všechny i s Alexijevem. I kdyby Ogdurové přišli až za dvě stě let, dočkají se jich všichni, když vynecháme d'ábly a jiné nepříjemnosti. A Bóža? Šedesát tisíc let? Ta je trochu unikát. Bude možná problém, jak s tím naloží. Všechno, co je přes dvě stě let, mohou ale hodit za hlavu, na to je teď dost času.

»A ty odlišnosti?« zeptal se raději.

»Některé máte vy dva, ty a Marie společně. Je to zejména...«

»To rovnou vynech,« přerušil ho Olda. »Co má Marie ode mne, o tom vím. Zajímá mě, co mám proti ní navíc. Něco jsem totiž od andělky dostal a nevím o tom.«

»Máš jen pár drobností v očích, uších a v hlavě,« řekl vážně Qoworax. »Je divné, že si je neuvědomuješ, ale nedá se to vyloučit. Naneštěstí to zabraňuje v klonování orgánů. Kdyby sis chtěl ty drobnosti uvědomit a klonovat je jiným, museli bychom ti věnovat malou paměťovou kuličku. Chceš?«

»Samozřejmě!« souhlasil Olda.

»Dobře, ale to malé dítě... má těch orgánů víc. V hlavičce má přímo nabitó věcmi, které tam lidé normálně nemají. Mohli bychom ti i tyto znalosti dát do paměťové kuličky, chceš?«

»Byl bych rád,« řekl Olda.

»Jsou to ale opravdu zvláštní orgány,« pokračoval Qoworax. »Jen jedinou věc jsme bez nejmenších pochyb rozluštili. Je to malá kulička mezi hemisférami mozku vpředu na čele. Může vyslat silný výboj energie, podobný našemu quru, ale na jiné bázi. Když tě zasáhne, nervy se dostanou do stavu křečí. Budeš mít pocit nesmírně silného úderu a nebudeš schopen pohybu. Soudíme, že je to účinná zbraň na blízko, do dvaceti metrů vaší míry. Každého živého tvora to zasáhne i za značnou vrstvou stínícího materiálu.«

»Aha,« řekl Olda. »S tím jsem se, bohužel, setkal. Byla to strašná pecka, naštěstí neměla účinky na všechno. Slýrib a idarchon zůstaly funkční, jinak bych tu už nebyl.«

»To je možné,« souhlasil Qoworax. »Ale Harwena napadlo, jak to odstínit. Zajímá nás to také, nikdy nevíme, kdy se takoví tvorové u nás ve zlém objeví. Je to asi zvláštní, ale máme proti tomu ochranu. A to už dlouho, nějakých pět až šest tisíc let! V tehdejší době to vymysleli na podporu bdění, ale zmírňovalo by to i ničivé účinky orgánu tvé sestry. Zajímavé je, že staré záznamy o tom hovoří jako o obraně proti duchům. Jako kdyby k nám už takové bytosti kdysi dávno pronikly, pokud duchy chápeme jako tvory z jiného světa, nejspíš od vás.«

Olda se zamyslel.

»Nic přesného vám neřeknu,« začal po chvílce. »Naše civilizace je mladší, nemáme tak staré záznamy. Ale ve starých pověstech Země najdete zmínku o stavbě obrovské věže. Při její stavbě si prý lidé přestali rozumět, najednou mluvili úplně neznámým jazykem. Spojím to s další informací. Strojové konvertory prostoru, jaké používáte, nepracují všemi směry stejně, jsou anizotropní, jistě to víte. Stroje pro konverzi směrem *dolů* musí být pod povrchem, stroje pro konverzi *nahoru* na vysoké věži. Spojením těchto údajů vyplyne, že k vám v době stavby Babylonské věže mohli proniknout d'áblové, příbuzní mé sestřičky po linii jejího otce. Pět tisíc let by tomu také odpovídalo.«

»Bibli jsme prostudovali důkladně a tohle místo tam opravdu je,« přikývl Qoworax. »Dá se to tedy chápat jako potvrzení našich záznamů. Chcete proti tomu ochranu?«

»Bylo by hloupé odmítnout, když se s takovými tvory setkáváme,« řekl Olda. »U vás byli možná před pěti tisíci lety, ale u nás jsou právě teď.«

»Dobře, to vám věnujeme,« slíbil Qoworax. »Jistě stačí vám dvěma, sami si to už mezi sebou předáte.«

»Postačí nám dvěma,« přistoupil na to Olda. »Nebude to tak velký zásah, aby nám bránil vrátit se dnes domů, že?«

»Nebude,« slíbil Qoworax. »Bude to jen nepatrný štěp.«

»Budeme vám vděční,« řekl Olda. »Máme proti sobě silné protivníky a nejhorší na tom je, že jsou mezi námi. Vy jste měli válku s Němci jednodušší, věděli jste jasně, kdo je kdo.«

»To není tak docela pravda,« namítl Qoworax. »To jsme si mysleli dlouho, ale byl to velký omyl. Pak se přímo mezi Němci objevil člověk, který dokázal nekončící válku zastavit. Ačkoliv to byl také člověk, stal se naším spojencem. Přesvědčil nás, že dělicí čára nesmí vést mezi lidmi a námi, ale mezi slušnými a neslušnými bytostmi všeho druhu. A měl pravdu. Proto můžeme jednat i s vámi, ačkoliv patříte vlastně k Němcům.«

»Máte pravdu,« uznal Olda. »Ale přece jen, neměli jste protivníky schované přímo mezi sebou, ale spojence schovaného mezi protivníky. To bylo nevýhodné pro Němce, snadno ho přehlédli. My to máme naopak a to je horší.«

»Nepochybují o tom,« odvětil vážně Qoworax. »Kdyby vám naše ochrana pomohla, bylo by to jen dobře. Kousněte si tady toho, začneme.«

Olda i Máňa trochu zbledli, ale zůstali stát a oba si odhodlaně kousli do hnědého kořene, ze kterého kapala bílá, hustá šťáva.

Oba se ale trochu roztráslí, když se k nim blížilo chapadlo chobotnice s jakýmsi částečně kovovým a částečně průhledným nástrojem, ve kterém vězel kus jakési živé hmoty. Operace měla tentokrát proběhnout při jejich plném vědomí, ale oba věděli, že šťáva z kořene potlačí jakoukoliv bolest a až její účinky pominou, bude všechno zahojené. Oba ale při operaci zavřeli oči, aby nic neviděli, vypadalo to příliš odpudivě. I když oba věděli, že tutéž operaci budou brzy dělat sami jiným...

Doma už na Oldu s Máňou čekaly obě rodiny. Oldova maminka netrpělivěji, měla již obavy o Bóžu, ale Olda s Máňou jí potvrdili, že malá většinu výletu spala s výjimkou doby krmení, kdy vycucla mléko, řihla si a spala dál. Hadrbolcovi si přišli pro dceru, neboť správně tušili, že je někde s Oldou. Když se ale tuláci vrátili v pořádku i s dítětem, Máňa ani nedostala vyhubováno. Péče o mimino byla dostatečnou omluvou, zejména když se Máňa rozplývala nad příkladnou péčí, s jakou se Olda o Bóžu staral. Hadrbolcovi na sebe potají mrkli a nechali dceru rozplývat se dál.

Zřejmě nikoho nenapadlo, že by ten výlet byl nějak výjimečný, ačkoliv jejich telepatické zmizení z Andělského světa obavy rodičů vlastně vyvolalo.

Přece by Olda netahal malou na nějaký nebezpečný svět!

Olda se s Máňou rozloučil jen zběžně, jako kdyby o nic nešlo, ale dlouho nemohl usnout a letným telepatickým dotazem zjistil, že Marie je na tom podobně. Společné prožitky je zase hodně sblížily. Tentokrát ale moc diskutovat nemohli.

Nejvíc poznatků měli získat ve spánku, až se uplatní tmavomodré paměťové kuličky od chobotnic. (Ve Čtvrté Zemi nazývané »borůvky«)

Ještě večer se ale telepaticky spojil s Alexijevem.

»Poslyš, Ivo,« začal opatrně. »Proč jsi tvrdil, že se nedožiješ stovky? Co tě k tomu vedlo? Máš to vůbec něčím podložené?«

»Jen intuici,« opáčil na dálku Alexijev vyhýbavě.

»Tu intuici si můžeš strčit za klobouk!« řekl Olda ostřeji. »Byli jsme za chobotnicemi, dali jsme si od nich udělat vyšetření. Jestli to nevíš, küfferlinové máslo prodlužuje lidem život až na dvě stě let, možná i déle.«

»To vím,« řekl klidně Alexijev. »To už používáme. Ale má to jeden háček, musí se to užívat soustavně od dětství.«

»Nemáš pravdu!« odsekl Olda. »Ani Němci to neužívali od dětství a fungovalo jim to. Je to úplně jinak. Můžeme kašlat na küfferlin! Byli jsme s Mančou za Xijtrany, aby nás zkontrolovali. Včetně předpokladu délky života, oni to totiž dovedou aspoň přibližně změřit a když si odečteš všelijaké havárie, vychází jim to. Tipni si!«

»Víc než dvě stě?« zeptal se vyčkávavě Alexijev.

»Víc než osm set,« ujistil ho Olda. »Když to platí pro Manču, platí to pro všechny. V té debatě můžeme pokračovat za takových pět set let, co ty na to? A teď by mě vážně zajímalo, kde jsi sebral tu nedosažitelnou stovku? Na nějakou intuici zapomeň, chci to čistě vědecky! Podle mě je to kardinální omyl!«

Alexijev se zamyslel.

»Tak úplně intuice to nebyla,« ošival se trochu. »Dobře, řeknu ti to. Tvrdil jsi, že nám to vrátí mládí a skutečně vypadáme lépe, to je bez diskuse. Jenže Irena je už v menopauze a nic se na tom nezměnilo, i když vypadá jako podstatně mladší.«

»Aha,« řekl Olda. »No, i mistr tesař se utne! Ivo, nezapomněl jsi, že menopauza nastane vyčerpáním zásob? Omládnout můžeš skoro ve všem, dokonce ti mohou narůst nové zuby, ale vajíček je od narození ve vaječnicích omezeně, pak jen dozrávají a další nepřibývají. Důležité je z lékařského hlediska jen jedno. Děti se musí rodit za mlada, později to třeba nepůjde. Možná by to šlo řešit zmražením embryí, ale rozhodně bude lepší nečekat s dětmi na vybudování kariéry. A protože Ogdurové mají děti i po tisícovce, museli to zvládnout lépe a to už dávno. Jenže s tím asi nic nenaděláme.«

Alexijev chvíli mlčel.

»Mohlo by to tak být,« připustil po chvíli. »My s Irenou děti máme, takže nás to nebolí, ale bude to důležité pro ostatní. Ačkoliv... myslím, že nám to chobotnice už vyřešily.«

»Chobotnice? Z Xijtry?« podivil se Olda.

»Ano,« přitakal Alexijev. »Nedávno totiž vyřešily pro Němce další věc. Jak víš, Němci se u nich příliš rychle množili. Podrobnosti ponechám stranou, důležité je, že se po uzavření míru obrátili na chobotnice s prosbou o pomoc. Chobotnice jim ochotně uzpůsobily jednu rostlinu na antikoncepci. Říkají jí *brudete* a byla by velice

atraktivní i pro nás. Proto jsem nedávno založil pokusné políčko, kde ji budeme pěstovat. Kromě toho jsem ji dal našim zemědělcům; chopili se toho velice ochotně.«

»My snad nepotřebujeme antikoncepci?« namítal Olda zaraženě. »Nemáme odzkoušené, že jsme v době posílání kosmické energie všichni tak trochu sterilní?«

»Ne tak docela,« řekl Alexijev. »Posílání energie snižuje pravděpodobnost gravidity k nule, ale jinak všechno funguje normálně. **Brudete** proti tomu blokuje zrání vajíček a tím úplně zastaví menstruační cyklus. Pro ženy je to podstatně výhodnější, odstraní jim to měsíční problémy. Ty to znáš jen teoreticky, ale vaše dívčiny už i prakticky. Zkus se na to podívat jejich očima! A když si uvědomíš, že se tím přestanou vyčerpávat vaječníky a jejich životnost desetkrát stoupne, dojde ti, že to je prostě to, co potřebujeme. Vsaď se, že Ogdurové mají něco podobného už odedávna.«

»Príma,« řekl Olda. »To bychom tedy měli v suchu. Měl bys to ale sestřičkám vysvětlit ty, nebo ještě lépe Irena. Ode mě by to možná nepříjaly.«

»Ale jdi, prosím tě!« usmál se z dálky Alexijev. »Když to chápu já, proč ne ony?«

»Protože!« řekl Olda. »Všechny na mě pořád koukají jako na mrňouska. Měl bys možná udělat přednášku všem, od tebe to jistě vezmou lépe i Jarča s Máňou.«

»Dobře, to zařídím,« ujistil ho Alexijev. »Jestli se to potvrdí, bude to hodně důležité.«

»Poslyš...« došlo Oldovi. »Nevysvětlovalo by to, proč se Máňa od nás občas odtahuje, když se všichni jdeme koupat?«

»Oldo, Oldo!« pokáral ho Alexijev. »Ty že máš z toho zkoušku? Neměl by sis některé partie učiva zopakovat od základů?«

»Nedošlo mi, že už to platí i pro ně,« vzdychl si Olda. »Ale jestli je **brudete** to co říkáš a je to vyřešené, tím lépe. Tak dobrou noc, já už spím!«

A odpojil se s pocitem Alexijevova úsměvu.

Výlet do tmy

Ráno se probudil dřív než Máňa, ale to už věděl, že je zle.

Informace od chobotnic byly alarmující. Ne jeden, ale dva orgány v Bózině hlavičce vyžadovaly zvýšenou opatrnost. Jedním z nich by mohla dávat hrozivé psychoúder, schopné lidi ochromit a slabší jedince zabít, druhý orgán by asi bylo nejlépe odstranit, dříve než se vyvine.

Ačkoliv... d'áblové to jistě mají také a nejspíš to používají...

»Máňo, jsi už vzhůru?« zkusil směrovaně zavolat kamarádka.

»Ještě spím!« ozvalo se mu v hlavě. Olda ale neměl náladu na uznávání vtipů.

»Víš už taky, co má Božka v hlavě?« překvapil ji Olda.

»Nevím,« odvětila rozespale.

»Tak zalov v paměti a až ti to dojde, čekám na tebe v jídelně!«

Pak přerušil telepatii a vyrazil do společné jídelny na snídani. Jídelna byla prázdná. Tou dobou už byli pacienti na pláži, chráněné umělými útesy před žraloky, na koupališti, případně na zdravotních vycházkách po ostrově. V jídelně zastihl jen kuchařku Gertrudu a Vítka, který se opozdil kvůli promýšlení detailů nového letadla. Přetáhl to skoro až do rána, což se projevilo jako u Oldy a Marie, klasickým zaspáním.

»Ahoj!« postavil si Olda táč s kakaem a buchtami na stůl vedle Vítkova podnosu.

»Ahoj!« odvětil stručně Vítek. »Víš, co jsem totálně zvrzal?«

»To nevím,« ujistil ho Olda. »Ty taky dovedeš něco zvrzat? Jestli tě to rmoutí, podívej se na mě a tipni si, jak bych si měl při mé smůle nadávat já!«

»Hele, nemám vůbec náladu na vtipy!« zastavil Oldu Vítek. »Mysleli jsme si s Pepčou, že jsme sem přetáhli kompletní robocentrum, ale zvrzali jsme to.«

»V jakém smyslu?« zajímalo to Oldu.

»Předpokládám, že jsou stejné!« vysvětloval Vítek. »Že si mezi sebou samy všechno automaticky přehrávají a synchronizují se.«

»A ne?«

»Ne!« hlesl Vítek. »Přišli jsme na to až teď. Zdvojili jsme nejbližší robocentrum a to vůbec nic neví o tom, co jsme nahustili do robocentra u Útočiště. Nic si nepamatuje. Průšvih, chápeš? Všechno, co jsme tam dělali, se zkrátka vypařilo. Přesněji, zůstalo to u Mrzoutů.«

»No, jak tě znám, dáš si to brzy dohromady, ne?« utěšoval ho Olda.

»O mě nejde!« mávl rukou Vítek. »Jde o Bulise. Pamatuješ, jak byl šťastnej jako blecha, když se mu podařilo nakonfigurovat sedačky ve svém autobuse? A teď je všechno v čudu! Pepča přitom navrhoval zkopírovat robocentrum nejbližší k paláci v Mělníku! Ukecal jsem ho ale, že je to šumafuk, všechna robocentra jsou stejná, zkopírujeme nejbližší k budoucímu sanatoriu, vyjde nás to energeticky výhodněji. Jenže ty bestie robocentra si to předávaly jen na příkaz, který jsme jim pochopitelně nedali. Teď bych si nejraději vlepil sám sobě pár facek!«

»Jenže teď to asi nenapravíme!« vzdychl si Olda.

»Přitom by stačilo tak málo!« lamentoval Vítek. »Přikázat mělnickému robocentru vytvořit záchrannou kopii paměti. Zvládl bych to za pouhou vteřinu, ale Alexijev mě tam nechce pustit.«

»A ty se mu divíš?« zavrtěl hlavou nevěřícně Olda. »Jsi snad sebevrah?«

»Já vím!« mávl rukou odevzdaně Vítek. »Ale pochop! Té práce a šikovných poznámek, co jsem do toho nacpal! Všechno je v háji! Navíc mám dojem, že právě tohle robocentrum je zvlášť ošizené. Připadá mi takové... očesané, chybí mu spousta možností. Pro nás je to pořád úžasné, s pozemskou technikou se to nedá srovnávat, ale... zřejmě jsme si zkopírovali zastaralý kousek. Jako kdybychom sem přinesli místo pořádného počítače starý gumový osmibitřák. Rozumíš mi? Zařízení je nejspíš totožné, v tom rozdílů nebudou, ale kvalitu počítače neurčuje jen hardware, ale především software. Sebekvalitnější počítač je bez něj bezcenný. Taky se s ním dá leccos dělat, ale vypadá spíš jako hračka. V tom, co tu máme, chybí spousta věcí. Je tu jen, jak bych řekl, **základní výbava**. Napadlo mě, jestli to Mrzouti neměli schválně. Na některých venkovských místech mohli mít tyhle očesané verze, protože spotřebovaly méně prostředků.«

»Jak se vlastně dělá taková záchranná kopie paměti?« přerušil ho Olda.

Vítek se na něho podíval zděšeně.

»Poslyš, Oldo!« vyhrkl s podezřením. »Snad nechceš jít k Mrzoutům ty sám?«

»Néé, vole!« protáhl trochu Olda. »Ale uvažuj trochu! Neměl bys klidnější spání, kdyby sis vytvořil záchrannou kopii aspoň toho, co máme? A nejlépe několik, aby nám nehrozilo totéž co Mrzoutům? Nezlob se, ale kde máš nějakou zálohu? Co takhle zkusit odstavit a zakonzervovat dvě nebo raději tři robocentra, aby bylo co restartovat, kdyby se nám tady všechno sesypalo?«

»Jůžišmarjá!« zalapal Vítek po dechu. »Jsem to ale vůl! Jak to, že tě to napadlo?«

»Před Bísíájou jsem měl počítač, pařil jsem hry, o nějaké viry jsem neměl nouzi a když mi vygumovaly systém, byl jsem rád, že mě včas napadlo něco si zazálohovat.«

»To je přece jasný!« chytal se za hlavu Vítek. »Není blbý, že tě to napadlo, naopak! Moje ostuda, že to nenapadlo mě! Já idiot!«

»Dobře, dobře,« uklidňoval ho Olda. »To se stává! Jak rychle to dokážeš napravit?«

»Jak říkám, za vteřinu!« lamentoval Vítek.

Sáhl rukou na stůl a podával Oldovi malý diamant, jiskřící tisíci lesklými ploškami.

»Co je to?« zarazil se Olda.

»Sichrkopie paměti nejbližšího robocentra!« řekl Vítek. »Takže vlastně všech! Tady jsou všechny do poslední instrukce stejné.«

»Počkej!« ztuhl Olda. »To šlo tak rychle?«

»Jo!« přikývl Vítek. »Zkus si to taky, jestli chceš!«

Telepaticky mu předal příkaz k vytvoření záchranné kopie, pojem vzdáleně podobný ikoně v počítačích. Při Oldově fotografické paměti se dal snadno zapamatovat.

Olda si to hned zkusil. Na stole před ním se objevil další, do posledního záblesku stejný diamant. A ještě jeden, protože Vítek to pro jistotu zopakoval.

»Jistota je jistota!« prohlásil. »A sichr je sichr!«

»Poslyš, přemýšlej, jak některé robocentrum opatrně zakonzervovat,« navrhl mu Olda. »Rozumíš, co tím myslím. Kdyby se úplně všechno sesypalo, ať máme od čeho začít.«

»To je přece základ!« vybuchl Vítek. »Díky za spásnou myšlenku! Chtěl jsem dnes dělat na letadle, ale než na něm začnu, zařídím nejdřív možnost restartu!«

»Vidíš, taky si oddychnu!« řekl Olda. »Ještě že tě napadlo vzpomenout si na záchrannou kopii paměti! Mě by to nenapadlo, ani jsem o té možnosti nevěděl.«

»Ty vole!« vybuchl Vítek. »To je na tom nejhorší! Já o té sichrkopii věděl, ale nenapadlo mě použít ji! Jen jsem litoval, že nás to nenapadlo na Útočišti, ale udělat ji tady, to ne! Já na tu možnost zapomněl jako na smrt!«

»No tak dobře!« usmál se Olda. »Můžeme být rádi, že tě to napadlo aspoň teď! Můžeš buď brečet, že máme podřadnou kopii, nebo jásat, že jsme získali aspoň tu!«

»Hele omluv mě, já teď nepřestanu, dokud to nebude!« vyskočil Vítek. »Můžeš za mě uklidit nádobí?«

»Ale jo!« řekl Olda.

Vítek odběhl a Olda dál v klidu snídal. To nebyl špatný začátek dne! Nezajištění roboti by se mohli stát velikým podrazem. Každá taková maličkost může být důležitá! Ale Olda viděl ještě něco. Tu nezakryvanou Vítkovu rozmrzelost nad drobnou chybou, kterou si přičítal...

»Ahoj, Oldříšku!« volala na něho už ode dveří Manča. »Řeknu ti, to by mě nikdy nenapadlo. Chudák Bóža!«

»Vezmi si u Gertrudy snídani a přijď sem!« pobídl ji Olda.

Gertruda už na Máňu čekala a měla pro ni připravený podnos, stačilo jej popadnout. Za okamžik seděla Máňa vedle Oldy, tam co prve seděl Vítek.

»Co s tím míníš dělat?« vyhrkla, sotva dosedla.

»Teď nic,« pokrčil rameny Olda. »Až bude Božka větší, uvidíme! Buď to půjde odstranit, nebo budeme muset vymyslet něco jiného, co s tím. Nechat jí to nemůžeme!«

»Nebude tě trémovat operovat vlastní sestru?« vyzvíдалa.

»O nic víc než když jsem dělal tebe,« opáčil a dopil kakao. »Mám teď ale pro tebe něco, co tě moc nenadchne, bohužel to bude důležité.«

»Co by to mohlo být?« usmála se na něho vyčkávavě.

»Zdvořilostní návštěva!«

A tišeji, směrovanou telepatii aby je nikdo neslyšel, dodal: »Bohužel, u Mrzoutů.«

Zůstala na okamžik s pusou pootevřenou jako zasažená bleskem.

»Poslyš, to nemyslíš vážně!« vyhrkla s neskrývanými obavami. »Chceš nás zabít oba?«

»Myslím to vážně,« řekl Olda. »Nechci, abys šla až tam. Ale budeš mě jistit. Kdyby se ti nechtělo, což pochopím, půjdu tam jenom s Čertem.«

»Ty jsi sebevrah!« vmetla mu do tváře.

»Nejsem,« řekl pevně. »Jen tam prostě musím jít. A uvědom si, zaručeně bych tě tam netahal, kdybych neměl naději na návrat. Bude to úplně jiné než minule.«

»Minule jsme oba vypadali jako mrtvoly, když nás našli!« připomněla mu. »Alexijev tvrdil, že jsme k tomu neměli daleko!«

»Minule jsme nečekali žádný podraz a také jsme neměli ochranu proti psychoúderům,« připomněl jí. »Vzpomeň si, prosím tě, co jsme včera dostali. Jen my dva.«

»Jde o to, jestli to od Mrzouta byly psychoúderý!« namítla.

»Nebyly,« odvětil klidně. »Bylo to něco jiného. Ale ochrana chobotnic má širší účinky, vzpomeň si, co nám říkaly! Od *ochrany proti duchům* po zlepšení bdělého stavu.«

»Nic ale neříkaly o zimě!« namítala dál.

»Ten úder od Mrzoutů byl jasně zaměřený proti nervům,« řekl. »Ochrana od chobotnic je zpevní. Měla by tedy účinkovat i proti Mrzoutovi.«

»To je tahání tygra za ocas!« zavrtěla hlavou. »Tam nejdu!«

»Nechci, abys tam šla,« řekl. »Zůstaneš v Andělském světě. Kdybych to nezvládl, brána se přeruší a přestane to mít vliv. Půjdu tam s Čertem. Jen na okraj. A udělám všechno, abychom se v pořádku vrátili.«

»Neblázni!« vyjekla. »Přece nechceš, abych s tím souhlasila! Vždyť bys tam zůstal!«

»Podívej, Mančo,« podíval se na ni trochu utrápeně. »Nebudu ti to zdlouhavě vysvětlovat, ale něco mě tam nutí jít a já tam prostě půjdu. Ne, není to žádný vnitřní hlas, ani telepatie, prostě mě to posedlo, když jsem se před chvilkou bavil s Vítkem.«

»Nemyslíš, že by to mohl být vliv... třeba ďáblů?« vyhrkla. »Uvědom si, máme tu přece Bóžu, ta by...«

»Ta to ještě být nemůže,« zavrtěl hlavou. »Není přece aktivní.«

»To by se mohlo změnit, třeba právě dnes v noci!« vyjekla.

»Ne, dnes v noci ne,« řekl Olda. »Chobotnice nic neřeknou, když to přesně nevědí. Když ale něco tvrdí, že to musí být tak a ne jinak, pak jsou si tím jisté.«

»Chobotnice už jednou šeredně naletěly Němcům!« připomněla mu. »Poskytly jim azyl, pomáhaly jim a jako odměnu sklidily vraždy a válku.«

»Ani chobotnice nedovedou číst myšlenky,« opáčil. »Nikdy ale netvrdily, že vědí, co si kdo myslí. S funkcí biologických tkání je to jiné, tam jsou si jisté. Jistě sis všimla, že nám u Bóži řekly spoustu odlišností, ale jen u dvou připsaly slovo *zaručeně*. U ostatních byly v paměťových kuličkách poznámky *nevíme, pravděpodobně, nemáme jistotu*. S určitostí nám označily jen dvě odlišnosti, ale orgán pro psychoúderý přesně odpovídá tomu, s čím jsem se setkal, to je pro mě dostatečné potvrzení.«

»Dobře, ale proč chceš k Mrzoutům?« zkoušela to. »Chybí ti něco? Proč tam musíš jít zrovna ty? Proč tam nepošleš Čerta? Třeba by to vyřídil také.«

»Protože to podle mého tušení spěchá,« odvětil. »Čert měl předtím největší odolnost, teď to může být naopak. S *ochranou proti duchům* bych měl být silnější já. Ty jsi druhá, kdo ji má, nikdo víc. Proto tě chci, i když vím, jak hrozné vzpomínky to vyvolá. Máno, pochop to! Když tam nepůjdeme my, půjde tam Vítek. A ten tam zůstane, jako že jedna a jedna jsou dvě. Čert by ani nezvládl, co tam musím udělat.«

»Proč by tam měl chodit Vítek?« nechápala. »Copak neví...?«

»Víš,« ujistil ji Olda. »Jenže si dává za vinu, že tam něco zapomněl. Slyšel jsem ho, jak si stěžoval, že ho tam Alexijev nechce pustit.«

»Co může být tak cenné, aby to vyvážilo život?« vykřikla, našťastí telepaticky a směrovaně, aby to slyšel jen Olda.

»On to nechápe jako nebezpečné,« řekl Olda. »Já také ne. Je naděje, že se to podaří bez větší ztráty. To riziko nemusí být tak velké, ale pro Vítku by velké bylo, o tom nepochybuj.«

»Já o tom nepochybují!« řekla. »Jenže nepochybují o tom, že to bude bez ohledu na tvoji odolnost nebezpečné i pro tebe!«

»Nebezpečné?« řekl Olda. »Spíš ne. Je to otázka rychlosti. Myslím, že se to dá stihnout, dříve než si toho všimnou.«

»Nemůžeš být rychlejší než roboti!« varovala ho.

»Výjimečně nemáš pravdu!« řekl. »Potřebuji na to pouhou vteřinu. Za tu dobu se roboti žádného Mrzouta nestihnou zeptat. Pak se zavře brána a máme to v kapse!«

»Neuvažuješ, že by nás tam mohli předem čekat!« vyčetla mu.

»Proto bych ten pokus podnikl jinde,« řekl Olda. »Někde, kde nás nečekají, na opačné straně rovníku a trochu na východ. Nezachráníme tím asi Vítkovy a Bulisovy poznámky, ale oni si je jistě znovu vytvoří. Na naší straně je tam jeden z těch nově instalovaných teleportů, na jejich straně by tam mělo být nějaké větší, ale vyhynulé město.«

»Myslíš?« zaváhala.

»Jen jednu vteřinu!« opakoval. »Část té vteřiny spotřebují roboti na pouhý přenos dotazu, protože ani rychlost světla není nekonečná. Část spotřebují na předání zprávy Mrzoutovi, část promarní sám Mrzout, než si to vůbec uvědomí. Než stačí vydat jakýkoliv příkaz, můžeme mu jen zamávat do zavírající se brány!«

»Jen aby to nebylo podle jiného scénáře!« řekla. »Během vteřiny vzneseš požadavek, ale dostaneš takovou ránu, až odletíš, protože bude mít k tomu místní robocentrum trvalý příkaz. Další dvě hodiny nám bude Čert přivolávat pomoc a všichni kdo mají ruce a nohy nám budou pomáhat z hrobu. A i když to dobře dopadne, což není vůbec jisté, následující měsíce budeme muset poslouchat řeči o strašné nezodpovědnosti a hazardu. Mimochodem pravdivé, tím hůř.«

»No tak, Maruško!« naklonil se k ní. »Přece mě v tom nenecháš?«

»Vyděrači!« vybuchla, ale také se k němu naklonila. »Ty moc dobře víš, že tě v tom nenechám! Jen abys pak jednou nenechal ty mě!«

»Vážně mě považuješ za darebáka?« odpověděl jí tiše.

»Ne!« vzlykla. »Ale za dobrodruha jo!«

Vyrazili tajně, jen s Čertem. Ani tomu se to nelíbilo, ale důvěřoval Oldovi, že to nebude trvat dlouho. Teleport je vyplivl na úpatí velké skály, jak je Vítek rozmisťoval během jejich cesty kolem světa, která měla brzy pokračovat.

Olda s Mančou nejprve postavili donesený stan. Jejich domluva byla jednoduchá: kdyby se stalo cokoliiv zlého, ten, kdo na tom bude lépe, zavolá pro pomoc a pak odtahá ostatní do stanu. Největším problémem bylo minule životu nebezpečné prochlazení, způsobené úplným vysazením nervové soustavy, ale také tím, že oba leželi na mokřém písku.

Olda pak umístil Manču trochu ze strany od předpokládané brány. Kdyby nic jiného, aby nestála přímo proti ní, takže by u něčeho, co působí přímočaře, mohla schytat menší dávku. Pořád přece nevěděli, jak Mrzoutova zbraň působí.

»Nebude to trvat dlouho,« řekl povzbudivě Olda.

Manča přikývla, ačkoliv byla bledá jako křída a neskrývala obavy. Otevřela mu ale bránu a Olda tam opatrně nahlédl. Byl tu les, žádné stavby. Nic ho neudeřilo, zřejmě o nich ještě nikdo nevěděl, živí ani mrtví.

Pokusil se telepaticky oslovit robocentrum. Teď záleželo na tom, jestli je v chodu nebo ne. Kdyby nebylo, stáhli by se zpátky do Andělského světa a zkusili by to zopakovat na jiném místě. Teleporty byly kolem celého světa, jen by nejspíš přišli o moment překvapení.

Olda ale odpověď pocítil!

Bylo to cosi jako logo nejbližšího robocentra, ale znamenalo to, že reaguje.

Vyslal pojem pro žádost o vytvoření zálohy paměti, titěrnou ikonu, která ve skutečnosti znamenala tak mnoho, že se ani neodvažoval odhadovat složitost toho, co se bude dít.

Současně s potvrzením žádosti se ale Oldovi v hlavě objevila protižádost robotů.

»Náš pán Dyróčid tě žádá o kontakt!«

»O kontakt?« nastražil pozornost Olda. »Kde je váš pán?«

Potřeboval pána zdejších robotů pozdrzet. Až bude mít v ruce záložní kopii, může třeba pokoušet osud s kontakty, ale do té doby musí získat čas.

»Náš pán Dyróčid je na cestě k tobě!« oznámil mu robot.

Současně se mu v ruce objevil známý diamant zkopírované zálohy paměti. Olda rychle stáhl ruku do Andělského světa. Kdyby na něho Mrzout zaútočil, působení jeho zbraně se přeruší současně se zrušením brány, i kdyby byl už Olda v bezvědomí.

Bezpečí měl tedy skoro zajištěné, rozhodl se proto ještě maličko riskovat.

Zatím se ale nic nedělo. Se stromu před bránou seskočila malá šedivá opička, či co to bylo za zvíře. V předních pacičkách držela modrý banán a zvědavě si Oldu prohlížela. Olda se tomu nedivil, zvířatům Útočiště chyběl ostych před lidmi. Ale pán Dyróčid nikde.

»Jak dlouho mu potrvá cesta sem?« zeptal se robotů.

»Je tady!« oznámili mu.

Olda ale nic neviděl.

»Vítám tě!« ozvalo se mu v hlavě.

Telepatie, ovšem. Ale byla trochu jiná než od Starého Mrzouta. Měkčí.

»Hrozně je nám líto, že jste od nás odešli!« pokračoval telepatický hlas. »Víme, že vás vyštvali, ale to opravdu nebylo z naší vůle! My bychom vás chtěli za kamarády. Chcete?«

»Kamarády?« podivil se Olda. »Proč ne? Máme kamarády na více světech. Ale tady se musíme chovat opatrně, někdo nás tu chtěl zabít.«

»Víme o tom a litujeme toho,« zněla okamžitá odpověď. »Nevyšlo to ale od nás.«

»Patříte do jiné zdejší skupiny?« zeptal se Olda pro jistotu, ačkoliv jinou než souhlasnou odpověď ani neočekával, nabízelo se to samo.

»Ano, jsme jiní,« ujistil ho telepatický hlas. »Nejsme Nenávistní!«

Pořád ještě nevěděl, kdo s ním vlastně mluví. Mohl by být daleko i blízko, směr nemohl rozeznat, dokud jej neznámý nezahrnul do telepatie. Rozhlížel se, kde se z houští co vynoří.

»Vezmi si, máš to snad rád!« pokračoval neznámý.

V té chvíli Olda strnul. Opička se před bránou postavila na zadní a podávala mu modravě orámovaným otvorem švestkově modrý banán.

Proboha! Tohle přece není zdejší obyvatel! Anebo ano?

»Ten pán Dyrócid, to jsi ty?« vyhrkl Olda.

»Ano, já,« pokývala opička klidně hlavou.

»Čekal jsem někoho jiného!« telepaticky odpovídal zmatený Olda.

»Víme,« ujistil ho Dyrócid. »Ti vás ale neměli rádi. Vidíme, že se jich obáváte, měli jste proč, ale už nemusíte.«

»Jak to?« chtěl vědět Olda. »Myslíme oba na ty samé zdejší obyvatele? Nazvali jsme je Mrzouti a byli větší než já.«

Pokusil se telepaticky si představit původní obyvatele Útočiště, ale nevěděl jak vypadají. Viděl jen jejich mrtvolky, ale žádného živého, žádný se jim přece neukázal. Představil si aspoň mrtvé v sále, kde na ně s Máňou narazili poprvé.

»Ano, myslíš na ně správně,« souhlasil s ním Dyrócid. »Mrzouti je pro ně asi výstižnější jméno než naše Nenávistní. Jsou ale mrtví všichni. Když se jim zastavily stroje, ztratili hlavu a sami se zahubili. Žádný nezůstal naživu.«

»Stroje přece fungují!« podivil se Olda. »Aspoň některé!«

»Fungují všechny, my jsme pak zase spustili,« vysvětloval mu ochotně opičáček.

»Vy?« podivil se Olda. »Vy to umíte?«

»Něco jsme už pochopili,« souhlasil skromně opičáček. »Ty stroje patřily Mrzoutům, ale poslouchaly i nás. Vás vlastně taky, ale Mrzouti je nikomu nepřáli, proto vás odsud vyhodili.«

»Ale co vy?« Oldovi už trochu otrnulo z napětí a opičáček ho opravdu zajímal.

»Oldříšku, na co čekáš?« oslovila ho mezitím netrpělivě Máňa.

»Počkej, vydrž!« odvětil jí Olda a soustředil se opět na Dyrócida.

»Naši předkové viděli Mrzouty vybíjet zvířata,« pokračoval opičáček. »Nejprve dravce, co se živili jinými, později všechna velká zvířata. Nám by to snad nemuselo vadit, jsme malí, živíme se rostlinami, často jsme se spokojili s odpadem, ale bylo to strašně smutné. Mrzouti přitom denně vyhazovali spoustu potravy. Sami museli mít všechno, jiným nepřáli ani nahnílý banán, raději všechno zničili. Přežili jsme to jen proto, že jsme malí a nenároční.«

»Naučili jste se ovládat jejich stroje?« zajímal se Olda.

»Naučili,« souhlasil opičáček. »Ne všichni, ale... bylo nás na to dost.«

»Tak to vy jste je pak Mrzoutům povypínali?«

»Ano,« řekl opičáček. Ve výrazu chlupatého obličejíčku se nic nezměnilo, ale v telepatii se objevil podivný smutek.

»Bylo to pro nás těžké,« pokračoval po chvílce zamyšlení. »Byly to jejich stroje. Známe je jen povrchně, umíme jim dávat příkazy, ale když se poškodí, sami je opravit neumíme. Ony se naštěstí opravují navzájem a my jim to umíme přikázat, ale není to takové, jako kdybychom to dovedli sami.«

»Víš, i v našem světě máme podobné stroje,« pokusil se Olda opičáčka potěšit. »Ne tak dokonalé, ale i u nás se ty stroje opravují samy a málokdo z nás to dokáže. Je to takový kruh. Stroje dělají nové lepší stroje, lidé jim určují nové postupy, i když už to sami nedovedou dělat. Tak to ale je i u nás.«

»Zdejší stroje jsou dokonalejší než vaše?« zajímalo opičáčka.

»Mnohem dokonalejší,« řekl Olda. »To nám nebrání využívat jak našich, tak zdejších.«

»To už víme,« přisvědčil Dyróčid. »Hodně jsme se o vás hádali, ale ti, co vás sledovali zblízka a rozuměli vám, tvrdili, že jste lepší než naši Nenávistní. Přivezli jste si sem zvířata, ke kterým se chováte jinak. Vaše zvířata jsou částečně rozumná, ale vy je od sebe nevyhazujete. Jsou to dravci, ale nezabíjíte je a co je nejzajímavější, ani vaši dravci zbytečně nikoho jiného nezabíjejí, ani nás. Líbili jste se nám. Rádi bychom, abyste se k nám vrátili.«

»To nepůjde,« řekl Olda.

»Proč? Nenávistní vás už nebudou ohrožovat!« zamrkal rychle opičáček.

»Tenhle svět není náš,« řekl Olda. »Chtěli jsme se sem nastěhovat, ale to bychom mohli, jen kdyby byl pustý. Jakmile má obyvatele a není prázdný, musíme odejít.«

»Ale proč?« chtěl vědět opičáček. »My bychom se s vámi snesli lépe než s Mrzouty!«

»Mohli bychom u vás nechat jen malou naši osadu,« navrhl Olda. »To se mezi kamarády dělá, abychom si mohli pomáhat. Ale nic víc. Tenhle svět je přece váš.«

Máňa se přiblížila také až k okraji otevřené brány. Opatrnost ji držela vzadu, zvědavost ji hnala blíž. Olda si jí všiml, až když vedle něho nakukovala do Útočiště.

»Víš co, Maruško?« rozhodl se. »Půjdeme k nim, těchhle se nemusíme bát!«

»Ty se s ním bavíš, jako byste už byli kamarádi!« řekla Máňa obdivně.

»Už skoro jsme,« přisvědčil Olda. »Pojďte s Čertem dál a zavřete za sebou.«

Sám odhodlaně vkročil do Útočiště. Máňa vstoupila i s Čertem a s ulehčením uzavřela bránu. Čert si lehl ostražitě stranou, ale spokojil se pouhým pozorováním.

»Zajímavé,« řekl Dyrócid. Ustoupil stranou jen aby mohli vstoupit a droboučkou ručkou hladil Oldovi nohu, jako kdyby se chtěl přesvědčit o její měkkosti. »Někteří vaši si s našimi hráli už dřív. Házeli nám banány... a nikdy neudělali nic, co by nás bolelo.«

»Všem jsme vysvětlili, že zdejší zvířata musíme chránit,« přikývl Olda.

»Tohle je přece dravec, ne?« ukázal opičáček na Čerta. »Je úplně jiný než vy, ale divíme se, jak se shodnete! Co na vás Mrzoutům vadilo? Vy byste jim přece nepřekáželi.«

»Nevím,« řekl Olda. »Ale vyhodili nás rychle.«

»Šli jste odsud bez násilí,« podotkl Dyrócid. »Ustoupili jste jim moc snadno.«

»Ano,« přisvědčil Olda. »Násilí by ale nic nevyřešilo. Nemůžeme ani nechceme zůstat proti vůli místních obyvatel ve světě, který nám nepatří. Chtěli po nás, abychom odešli, odešli jsme. Proč vyvolávat nenávist, když můžeme ustoupit v klidu?«

»My jsme ale ustoupit nemohli!« řekl Dyrócid. »Nemáme kam. Když vás vyhnali, jinak se to nedalo nazvat, uvědomili jsme si, že jsme ztratili první a možná jedinou příležitost najít kamarády. S Mrzouty se kamarádit nedalo. Pro ně jsme byli jen občasné hračky, které se dají sešrotovat, kdykoliv se jim zlíbí. Vy jste nás nezabíjeli ani na jídlo, ani ze zábavy.«

»Vidíš? A přitom jsme žili vedle vás a nenapadlo nás, že jste inteligentní,« povzdychl si Olda. »Považovali jsme vás za zdejší zvířátka. Hezká, ale nerozumná.«

»Do vaší blízkosti se dostávali hlavně naši méně rozumní,« přiznal Dyrócid. »Takových je pořád většina. Nás, co se vyznáme i ve strojích, je jen hrstka a máme pravidlo, že se musíme držet stranou, jsme pro náš národ příliš významní. To neznamená, že bychom ostatní nechali jen tak zabíjet. Vy jste ale nezabíjeli nikoho. Ani první odvážlivce, ani další.«

»Když jste nás neohrožovali, neměli jsme důvod škodit vám,« řekl Olda.

»Právě! Mrzouti nás často zabíjeli jen tak. A když vás vyhnali, řekli jsme si, že už to tak dál nejde. Zablokovali vám stroje, zřejmě to považovali za oprávněné. My jsme jim udělali totéž. Pak jste se tu nakrátko objevili vy a Mrzouti vás chtěli zabít. Někteří naši pozorovali, jak jste utekli dírou do jiného světa. Oddychli jsme si, věděli jsme, že Mrzouti tam za vámi nemohou. My jsme zatím pokračovali a zastavovali jsme jeden stroj za druhým.«

»Jak jste to dokázali?« zajímal se Olda. »Vždyť to byly jejich stroje, oni je znali, uměli je řídit i na dálku!«

»To nám právě pomohlo!« řekl opičáček. »Oni už je vždycky řídili na dálku.«

»Tak proč je neuhlídali před vámi?«

»Protože my jsme je řídili na blízko,« vysvětloval ochotně opičáček. »Rozuměj, každý stroj se dá řídit myšlenými příkazy, nebo ze sousedního stroje, což má přednost, ale v nouzi je v nich malá komůrka s třetím řízením na blízko a ta má přednost největší. Když se tam dostal někdo z nás, co jsme s tím uměli zacházet, stroj

přestal plnit dálkové příkazy. Pak jsme tam museli nechat někoho hlídat... řekněme méně znalého, aby se stroj sám nezapnul. Hlídat jedno světélko dovedou i ti hloupější... my jsme šli dál. Nakonec jsme se dostali do jejich města. To snad víte, že všichni Nenávistní žili v jednom jediném posledním městě?«

»Mysleli jsme si to, ale nevěděli jsme, kde to bylo,« přiznal Olda.

»Pro vás už je to vlastně jedno,« řekl Dyrócid. »Už tam nejsou. Ale tam to bylo nejhorší. Když se naši **chytrí** pokusili vniknout do té tajné komůrky, Nenávistní je spatřili. Možná jim konečně došlo, kdo jim vypíná stroje, zkrátka, začali nás zabíjet. A že to uměli, tím si můžete být jistí! První skupinku zledovili, než bys mrkl. Další také. Pak začali další sami vyhledávat a zabíjet, nejen ve městě, ale i kolem. Hodně našich **chytrých** zabili. Já jsem jejich pozornosti unikl. Byl jsem v tom městě kdysi jako hračka, znal jsem to tam. Znal jsem i tajné chodby pod městem, na které oni sami dávno zapomněli. Dostal jsem se do jejich stroje spodem a vypnul ho. Nebylo ještě vyhráno, ale nejdůležitější bylo, že je přestaly poslouchat stroje. Měli ještě zbraně a mnoho našich zledovili, ale zbraním se začala nedostávat síla, místo ledu chrlily jen slabé jiskřičky. Méně a méně Mrzoutů dokázalo zabíjet naše opozdilce, prchající do bezpečí.«

»Oni měli zbraně na ledovou energii...« opakoval po něm Olda. »Zajímavé.«

»Chtěli byste takové?« nabídl mu rychle Dyrócid.

»Ne,« zavrtěl hlavou Olda. »Zbraně nejsou dobrá věc. Měli byste je sešrotovat.«

»Pro nás nejsou k ničemu,« souhlasil opičáček. »Ale vám by se nehodily?«

»Ne,« řekl Olda. »Zničte je.«

»To už jsme udělali,« řekl Dyrócid. »Ale potěšil jsi mě, že je nechceš. Někteří z nás byli proti jejich ničení, ale mně by vždycky připomínaly naše zabitě kamarády. A bylo jich moc! Ostatně, už je ani nepotřebujeme.«

»Takže jste jim vypnuli všechno,« shrnul to Olda.

»Ano,« potvrdil Dyrócid. »Nakonec se všichni stáhli do obrovského doupěte. Pak se ale ozvala strašná rána a z doupěte zůstala jen hromada kamení. Stálo nás hodně práce, než jsme je všechny vyhrabali, ale dělali jsme to rádi. Potřebovali jsme jistotu, že žádný nezůstal naživu a kdyby to některý přežil, utloukli bychom ho. Ale oni zabíjeli příliš důkladně i sebe.«

»Všichni zemřeli?« ptal se Olda. »Neměli mezi sebou... třeba mlád'ata?«

»Neměli,« potvrdil Dyrócid. »Tvrdivo se, že když některý zemře, narodí se jim náhradou jedno jediné mládě. Ale oni žili strašně dlouho, jejich mlád'ata nikdo z nás nikdy neviděl.«

»Málo mlád'at, to je typické pro dlouhověké společnosti,« přisvědčil Olda.

»My žijeme jen krátce, zato svá mlád'ata máme rádi!« zase se trochu rozveselil Dyrócid. »Co vy o tom soudíte? Podnítilo by to asi naše diskuse o přednostech a nedostacích dlouhého a krátkého života.«

»Obojí má své nevýhody,« řekl Olda. »Civilizace, jejichž členové žijí krátce, jsou velice rychlé. Aby se dalo za život něco stihnout, musíš hrozně spěchat. Přitom musíš vychovat děti, život je stálá honička a spoustu věcí nestihneš. Bytosti s dlouhým životem nemusí spěchat, žijí v klidu a v pohodě. Může se ale stát, že také

nestihnou udělat nic, neboť se o nic nesnaží. Děti mají málo a protože dětský věk trvá nepatrnou část celkového věku, je v takové společnosti dětí vždy velmi málo.«

»Vidíš? Přesně tak o tom uvažujeme my,« rozjasnil se Dyrócid. »Já k tomu dodávám, že při krátkém životě se nás jen málo naučí to opravdu složité a kdo se to naučí, brzy zemře. Není to moc efektivní. Na druhé straně, život bez dětí by mě nebavil. Měl jsem dětí dvanáct. Jenom dvě přežily do dneška, ale staráme se už o pět vnoučat.«

»My jsme ještě děti,« řekl Olda. »Ale už o takových věcech začínáme přemýšlet. Setkali jsme se s obojím, ale já si myslím, že se to dá při troše dobré vůle spojit.«

»Jak?« zpozorněl opičáček.

»Já si to představuji takhle:« uvažoval Olda. »Při dlouhém životě musí být dětí málo, to je prostě nutnost, s tím nic nenaděláš. Ale nelíbí se mi, že jsou pak děti moc osamocené. Jedno za tisíc let? To je strašné. Kdybych do toho mohl mluvit, chtěl bych, aby se narodilo hodně dětí naráz, i když jednou za dlouhou dobu. Pak by nutně následovalo dlouhé období bez dětí, ale děti by si mohly spolu hrát a vyrůstaly by společně. Civilizace jedináčků podle mě není dobrá, ani když to jsou andělé.«

»Týýý, Oldříšku,« vložila se do diskuse Máňa. »To jsi mi ale ještě nikdy neříkal!«

»Copak jsme se o něčem takovém někdy bavili?« opáčil Olda. »Ale nemysli si, vrtá mi to hlavou už dlouho. Fakticky od začátku.«

»Já jsem o tom taky přemýšlela,« přiznala Máňa. »Ale taky mě nenapadlo začít si o tom velkou společnou debatu. Až teď koukám, že na to myslíš také. Musíme to dát dohromady.«

»Zřejmě máte delší život než my, když si to dovedete představit,« řekl Dyrócid. »Nás tyhle věci ještě ani nenapadly. Nevadí, pohádáme se o to a uvidíme.«

»Snad se o to nebudete hádat do krve?« staral se Olda.

»To ne!« usmál se Dyrócid. »I když při našich hádkách občas létají vzduchem na hlavy protivníků švestky a banány, nikomu hlavu nerozbijí. Kdo už má hádky dost, zakousne se do prvního banánu. To je naše domluvené gesto, kdy se všichni zastaví. Nikdo se dál nehádá, ostatní by s ním nemluvili.«

»To není špatně vymyšlené!« usmála se Máňa. »To kdyby šlo zařídit u nás!«

»Poslyšte, vy, co kdybyste se občas do našich debat zapojili?« navrhl Dyrócid. »Zaručím vám, že na vás nikdo banány házet nebude!«

»To by asi nešlo,« vrtěl hlavou Olda.

»Proč ne, Oldříšku?« nesouhlasila s ním Máňa.

»Protože bychom pak měli nezasloužená privilegia,« řekl Olda. »Víš přece, že souhlasím s Alexijevem ohledně vyvolených národů, ras a jedinců! Když se zapojit, pak jedině naprosto stejně jako oni. Banán do hlavy nás nezabije!«

»Ale proti debatě jako takové nejsi?« ubezpečovala se.

»Vždyť už spolu debatujeme!« usmál se. »Takže z principu nejsem.«

»Jsi jen proti nezaslouženým výhodám?« zajímal se Dyrócid.

»Ano,« přisvědčil Olda. »Nemusíme být úplně stejní, to snad ani nejde. Ale musíme se držet aspoň rovného přístupu. Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.«

»No, že bych zrovna musel výt, to se mi ani nechce,« podotkl Čert. »Házet banány se mi taky nechce. Když, tak aspoň jitrnicemi! Nikdy nebudu proti zakousnout se do jitrnice.«

»Vlastně, on nemá ruce, že?« všiml si opičáček. »Takže házet nemůže?«

»Dovedu házet věci i očima!« ujistil ho vážně Čert. »Ale nevím, co by mě mohlo vyvést z klidu, abych něčím hodil. Leda byste mi brali zpod čumáku moji jitrnici, to nemám rád.«

»Dobře, ale diskuse by ti nevadila?« ujišťoval se opičáček.

»V podstatě ne,« svolil Čert. »Kdyby vám nevadilo, že při diskusi nebudu poskakovat ani házet... a nemusím se snad vyjadřovat za každou cenu k něčemu, co mě nezajímá?«

»To jistě ne!« ujistil ho Olda. »Některé debaty jsou beztak jen... nezávazné.«

»Nezávazné jako vážné,« řekl Dyróčid. »Někdy se hádáme o obojím stejně.«

»Poslyšte, měli byste si mezi sebou možnost dlouhého života prodiskutovat,« navrhl mu Olda vážně. »Představte si, že bychom vás naučili žít déle než dnes. Třeba až desetkrát. Něco byste pro to ale museli udělat. Zkuste popřemýšlet, co byste dělali s dětmi, jak na učení těch méně chápavých a tak.«

»Vy jste tak chytrí, že byste to dokázali i s námi?« nedůvěřoval Oldovi Dyróčid.

»Nejsme tak chytrí, nevymysleli jsme to,« ujistil ho Olda. »Nedávno jsme to dostali jako dárek od ještě chytřejších. A nesmíme to dát nikomu, kdo by to nevyužil k dobrému. Ale kdybyste se moc neprali a neubližovali jiným, myslím si, že se ani Ogdurové nebudou zlobit, když vám pomůžeme...«

»My jsme ale nedávno ubližovali...« zarazil se Dyróčid váhavě. »Mrzoutům.«

»Ogdurové rozeznávají, když se někomu ubližuje bezdůvodně anebo je k tomu důvod. Jistě zvaží i jak se chovali Mrzouti k vám. Řekl bych, že se moc zlobit nebudou.«

»Dlouhověkost... to je ale problém,« drbal se opičáček na hlavě. »To musíme projednat. Není to vůbec jednoduché. A já si myslel, že debaty o dlouhém věku jsou nezávazné! Když si teď uvědomím, že něco z toho může být skutečnost... budeme si to muset prohádát.«

»Prodebatujte to,« souhlasil Olda.

»A jak si vlastně říkáte?« napadlo Máňu. »My si říkáme lidé, ale když to vyslovíš, zní to trochu jinak.«

»My si říkáme Chétezó,« opáčil opičáček. »Ale nač to potřebujete znát?«

»Abychom vám neříkali opičky,« odvětila Máňa. »To jsou zvířátka, která žijí u nás. Vy se jim jen podobáte, ale jste rozumnější.«

»Nám by to nevadilo,« opáčil rychle opičáček.

»Ale nám ano,« řekla Máňa. »My se teď vrátíme domů, ale brzy se zase u vás objevíme. Snad se můžeme spolehnout na vaše pozvání.«

»Jistě, vždycky,« odvětil opičáček.

Stín katastrofy

Návrat byl tentokrát v duchu optimismu.

Mrzouti už nejsou!

Olda je nelitoval. Místo nich jsou tam přátelé Chétezó, není to tisíckrát lepší? Vždycky je lépe kamarádit se než nenávidět.

Dokonalejší záznam paměti, Bulisovy poznámky, uschované v robocentru u Mělníka, to bude nádherný dáreček pro Vítka. Aby si nedělal zbytečné výčitky svědomí, že něco prošvihl či zanedbal. K cestám ze Země mohou používat cestu přes Útočiště, bezpečnější proti d'áblům. I když se tam vrátit nemohou, protože Útočiště už má jiné obyvatele, aspoň tam mají namísto zákeřných Mrzoutů docela milé přátele.

Ještěže byl Olda ochoten riskovat! Až do objevení Dyróčida to bylo velice napjaté, ale i Máňa musela uznat, že se jim ta cesta vyplatila. Jistě to uznají i ostatní.

Zapadli s Čertem do kabinky teleportu a okamžik nato vyšli v přízemí sanatoria. Čert se omluvil otcovskými povinnostmi a zmizel za Apinou a štěňaty. Prohlásil, že se přijde podívat až na večeri, až bude Olda rozdávat dárky, ale teď promiňte, štěňata potřebují znát pravidla úspěšného psiho lovu... i kdyby to byl lov na jitrnice!

Olda ihned oťukal ostatní. Vítek dokončoval projekt letadla, ale nevrle Oldu odpálil, ať ho nezdržuje. Oldu to nevyvedlo z míry. Chápal, že je Vítek zaujatý svým projektem a řekl si, že mu tedy postačí, když dárek dostane až u večere. Máňa s tím souhlasila a sama navrhla, aby tu senzační novinku přednesl, až budou všichni pohromadě.

»Bude to bomba!« prohlásila. »Takový dáreček určitě nikdo nečeká!«

Zařekli se tedy, že celý den ani nemuknou.

Máňu mezitím sháněla Jarča, aby se dohodla na společném učení, ale když se ani Máni, ani Oldy nedočkala, řekla si, že jsou nejspíš s Bóžou a šla na koupaliště. Voda ve Vltavě na Zemi byla ledová jako cejn, ale na koupališti u sanatoria byla příjemně teplá a skripta ležela dlouho pod dekou nedotčená, ale když se Olda s Máňou objevili, nedala se Jarča do učení nutit a zbytek dopoledne strávili střídavě u skript a ve vodě. Starý Bulis prý na zítřek očekával déšť. Neměl sice k dispozici meteorologické vybavení, ale jeho intuitivní předpovědi podivuhodně vycházely, takže byla asi poslední příležitost užít si tento týden koupání.

Po obědě dostal Olda na hlídání Bóžu. Nebylo to těžké. Nějaké to přebalování zvládl levou rukou, Bóža podle svého zvyku většinu dne prospala a když se vzbudila, vycucla láhev mléka s dudlíkem a spokojeně chrupala dál. Košík vedle deky nepřekážel v koupání ani v učení, dítě bylo stále na čerstvém vzduchu, kdo by si přál víc?

Alexijeva nikdo po celý den neviděl ani nekontaktoval. Byl prý na Zemi. Olda se těšil na večer, Máňa také.

Konečně se setmělo. Alexijev přiletěl s plným létajícím autobusem. Kromě pacientů tam sedělo několik desítek lidí zdravých a příjem pacientů byl kratší. Zdraví

byli noví profesoři obou univerzit, ale už také studenti, kteří se stihli dostavit již k prvnímu odjezdu.

Olda, Máňa, Jarča, Vítek i Pepek rozdali své dávky životní energie nejvíce postiženým, takže měli volno. Sestřičky se zabývaly převozem zbývajících nepohyblivých pacientů, motala se tu i štěňata, Apina se trochu poštekala se psem, přivezeným jednou starší pacientkou. Prý neměla psa kam dát, proto ho propašovala až sem. Apina ho ale zpracovala telepaticky, což málokterý pes odmítl. Panoval tu zmatek jako vždycky. Někomu z toho šla hlava kolem, ale místní už si na tyto příjmy zvykli.

Všichni se pozvolna trousili ke kulatému Artušovskému stolu, zvanému *lékařský*. Čekali na poslední opozdilce. Zmatek venku mezitím utichl. Většina pacientů byla na pokojích, také studenty a profesory rozmístili. K lékařskému stolu se pokusilo přisednout několik pacientů, ale když se dozvěděli, co je to za stůl, s omluvou přešli jinam, volných míst bylo pořád dost.

Jednoho pacienta ale nedokázali odehnat, ačkoliv si s ním k lékařskému stolu přisedla i jeho ustaraná maminka. Byl to kluk starý jako oni, hlavu měl zavázanou, hned při příjmu dostal jednu z prvních dávek a Alexijev tvrdil, že bude potřebovat do týdne druhou.

»Děcka, může si sem Libor sednout?« přivedla ho maminka. »Nechceme chodit dál, on by se tu pak nevyznal.«

»Aha, to jsou ty vyražené oči, že?« vzpomněla si Jarča a nikoho už nenapadlo nešťastné paní připomínat, že tento stůl není pro pacienty.

»Vy už o našem neštěstí víte?« vzdychla si maminka slepého kluka.

»Z toho si nic nedělejte, paní,« těšila ji Máňa. »Do týdne bude Libor vidět a jestli měl předtím brejle, může na ně rovnou zapomenout. Bude vidět líp než předtím.«

»Umíš hezky uděšovat, děvenko!« pohlédla na ni vděčně paní. »Jen kdyby to tak bylo! Náš očař říkal, že Liborovi nepomůže ani zázrak! A je to prý dobrý doktor, v očích se vyzná!«

»Váš očař ještě nikdy žádnéj zázrak neviděl,« tvrdila Jarča. »Kdyby viděl, neměl by tak sebejistý řeči. Tady se léčí právě zázrakama, víte?«

»Slyšela jsem to,« řekla ustaraně. »Ale to víte, když jde o vlastní dítě, je to něco jiného, než když to člověk slyší ve stylu *Jedna paní povídala...*«

»Uvidíme, co budete říkat za týden,« usmála se na ni Máňa.

»Uvidíme?« ozval se ofačovaný kluk tiše. »Jen jestli!«

»Hele, tady uvidíš věci!« slibovala mu Máňa. »A neboj se, vyražený oči už jsme tu měli aspoň pětkrát, to nic není. Jednak se na to neumírá a za druhý je to jenom regenerace.«

»Ale náš očař...« začala zase maminka ustaraně.

»Váš očař nikdy neviděl zázrak!« opakovala Jarča. »Potom si za ním s Liborem dojdete, ukažte mu ho a to teprve uvidíte ten úžas! Odborníci jsou z toho vždycky nejvíc vytočení!«

»Vy si myslíte, že to je možný?« pověsila se na ně očima jako tonoucí na stéblo.

»Dyť vám to říkáme. Uvidíte!« slibovala jí Máňa.

Konečně přišel Alexijev a sestry. Byli tu všichni až na službu u nemocných, proto bylo u stolu ještě volno, ačkoliv tu byli dva cizí. Alexijev si pátravě prohlédl vetřelce, ale sám jistě dobře věděl o koho jde, takže nic neřekl. Postavil se na své obvyklé místo, ale nesedl si.

»Prosím pozor! Mám dnes velice důležité zprávy!« řekl vážně a zaťukal na skleničku.

»My taky,« usmál se Olda a mrkli na sebe s Máňou zvesela.

»Možná,« přikývl Alexijev. »Ale zprávy ze Země jsou, bohužel, důležitější, takže si ty svoje nechte na závěr. Budeme muset přerušit všechny aktivity a přemýšlet na plné obrátky, co dál. Abyste věděli proč: na Zemi dnes ráno vypukla atomová válka.«

Celý stůl rázem vypadal jako sešlost přimražených. Tohle tedy nikdo nečekal.

»Atomová – na Zemi?« vytřeštil oči Olda stejně jako ostatní.

»Bohužel,« řekl Alexijev. »Brazílie dnes navzdory varování Němců, že na svou obranu použijí něco na Zemi neznámého, zahájila invazi proti ostrovu Nové Německo. Brazílie to zřejmě považovala za planou hrozbu a vyslala proti ostrovu svou námořní i leteckou armádu. Nové Německo všechnu invazní sílu Brazílie v jediné vteřině zničilo atomovou bombou. Je to prý největší katastrofa od Hirošimy a Nagasaki.«

»A sakra!« vzdychl si Olda.

»No nazdar!« přidal se s povzdechem Vítek.

»Z Brazílie teď přicházejí velice zmatené zprávy,« pokračoval Alexijev. »Některé hovoří až o milionech obětí, včetně zničených měst na pobřeží. Jiné jen o zničeném letectvu a invazní flotile, v žádném případě nejdou odhady počtu obětí pod sto tisíc. Rada bezpečnosti hned zasedala a odsoudila vládu Nového Německa za použití atomových zbraní. Spojené státy se nabídly vyslat proti Novému Německu své ozbrojené síly a žádaly k tomu mandát OSN s tím, že útok podniknou i v případě, když tento mandát nedostanou. Pak vystoupil zástupce Nového Německa, jakýsi doktor práv Maxmilián Hurtig a varoval nejenom vládu Spojených států, ale všechny, že v případě dalšího útoku proti Novému Německu použijí Němci bomby takovým způsobem, že z útočníka nezůstane kámen na kameni. A kdyby se války zúčastnilo více států, nebo kdyby Spojené státy použily vlastní jaderné zbraně, odpálí Nové Německo všechno na vlastním území.«

»To by snad byla čistá sebevražda!« řekl Olda.

»Zástupce Nového Německa Hurtig to také tak řekl,« přikývl Alexijev. »Prohlásil, když už mají zemřít Němci, zemře většina lidí na Zemi, protože zničení Nového Německa bude pro Zemi znamenat Apokalypsu jako v době dinosaurů. Nové Německo to smete, ale svět přitom obkrouží dvě stě metrů vysoká vodní stěna a spláchne do hloubky světová pobřeží. Navíc vyletí do stratosféry dvacet milionů tun jemného prachu, který na několik let zacloní slunce a způsobí vyhynutí většiny rostlinných a následně i živočišných druhů. To by mohlo způsobit použití hvězdného ohně na Zemi.«

»Co na to OSN?« zeptal se Olda.

»Byli z toho jistě hodně zaražení,« řekl Alexijev. »Nakonec vydali prohlášení, ve kterém vyzývají všechny státy světa na obou stranách konfliktu ke zdrženlivosti. Svět se má pokusit vyřešit i tento konflikt nejprve mírovými prostředky. Na to Maxmilián Hurtig klidně prohlásil, že si Nové Německo nic jiného nepřeje. Tvrdil, že za každou válku musí být potrestán agresor, tím je ale Brazílie a ta už potrestána byla, protože přišla o výkvět armády. Nové Německo tuto válku nezačalo a žádnou nezačne, ale bránit se bude, i kdyby to mělo být proti celému lidstvu a bez ohledu na vlastní osud.«

»Fí ha!« udělal Pepek. »Opravdu ostří hoši!«

»To je zatím poslední stav,« řekl Alexijev. »Byl jsem se zeptat chobotnic ve světě Xijtra, co vědí o zbraních, jaké může Nové Německo použít. Bohužel mi potvrdily, že jejich zbraně takové účinky mají. Pamatujete se ještě na celosvětové zemětřesení, když vyletěl do povětří Český Parlament? Parlament byla prkotina, tam praskla nějaká špatně svařená roura a vybuchl plyn, ale to zemětřesení způsobil výbuch německých bomb v sousedním vesmíru při náletu Američanů na základnu na jižním pólu. To prý také stálo za to! Američanům se z toho náletu vrátilo jediné letadlo a i to byl prý div. Exploze smetla většinu ledu z jižní pevniny. Také tam vznikla ohromná vlna, neměla dvě stě, ale jen padesát metrů, nicméně strašlivě zdevastovala jižní pobřeží pevnin. Naštěstí se o ně zastavila a na severním pobřeží, kde byli Američané vylodění, se projevila jen stoupnutím vody. Voda ale stoupla po celém světě skoro o metr díky antarktickému ledu, vrženému do světových moří. Chobotnicím to nevadilo, jsou obojživelní, takže jsou ve vodě doma, lidem na Zemi by to vadilo víc.«

»Tohle ti chobotnice řekly?« chtěl vědět Olda.

»Ano. Přitom mi důrazně připomněly dohodu o nevstupování do jejich světa. Jsou prý strašně rády, že se Němci a jejich zbraně přesunuli na Zem, nechtějí s tím mít nic společného. Omluvil jsem se jim, připomněl jim, že jde z mé strany jen o odbornou konzultaci a radu, jinak budeme jejich svět respektovat. S tím jsme se rozešli. Bohužel, dost chladně.«

»Ani se jim nedivím,« řekl Olda. »Války mají plná kusadla. Co s tím můžeme dělat?«

»Měli bychom okamžitě započít se stavbou domů, podobných sanatoriu,« řekl Alexijev. »Vítku, mohl bys to naučit své kamarády a pár dospělých? Studium musíte v této chvíli odložit, jde o životy. Kdyby opravdu došlo k tomu, čím Nové Německo hrozí, musíme dát přístřeší co největšímu počtu lidí ze Země a byli bychom rádi za každý zachráněný lidský život.«

»Myslíš, vzít sem lidi ze Země, kdyby se tam život stal nemožný?« řekl rovnou Olda.

»Ano,« řekl Alexijev. »Koho sem vezmeme, přežije. Zbývající lidé na Zemi budou mít nejspíš smůlu. I když nějací přežijí, velká sláva to nejspíš nebude.«

»A co když nikdo Nové Německo nenapadne?« chytala se poslední naděje Máňa. »To si přece musí každý rozmyslet!«

»Byl bych pro, aby to tak dopadlo,« řekl Alexijev. »Ale bohužel, musíme uvažovat i tu horší možnost. Američané mandát k akci proti Novému Německu nedostali, ale kdo jim může zabránit podniknout útok na vlastní pěst? V televizních zprávách ukazovali, jaká část světa by to odnesla. Byla by hodně velká. Většina Jižní Ameriky, mimo oblasti za Andami, tam co je například Chile. Ani severní Amerika by se z takové vlny nevzpamatovala, smetlo by to i celé atlantické pobřeží Afriky. Evropa by to odnesla také, zastavilo by se to snad o Alpy a Norsko. Čechy by vlnu možná přečkaly, ale dá se očekávat, že by to vyvolalo kolaps počasí, vichřice a záplavy, jako nikdy předtím. Nejméně by to snad postihlo Asii, alespoň co do první vlny, ale pochybuji, že by se jich zkáza civilizace nedotkla. Němci to právem nazvali Sebevražda lidstva. Řekl bych, že je to čas pro Čerta k zavolání Přítele.«

»Jde o život?« zeptal se Olda. »No... teď už zřejmě jde.«

»Co ale, když ani Přítel andělů nepomůže?« strachovala se Máňa.

»Pak lidstvo na Zemi skončí,« řekl Alexijev. »Můžeme zachránit jen takovou část lidí, na jakou stačíme. Kolik se nám jich podaří dostat přes brány? Jeden autobus pobere dvě stě lidí, ale i kdybychom jich odvezli milion, nestačíme se o ně postarat! I kdyby Vítek pro ně teď hned začal stavět domy, dokonce i kdybychom jim nabízeli jen nouzové přístřešky pod stany, nebudeme mít pro ně dost jídla. Bez telepatie jim robocentra nic nevytvoří a nás není tolik, abychom je stačili zásobovat.«

»Měl bych nápad,« řekl Olda. »Hodně lidí se vejde do Útočiště. Paláců je tam dost, jídlo roste na stromech a navíc je to sousední svět od Země, můžeme je tam brát šestistupem.«

»Ten krásný nápad má jen jednu vadu. Mrzouty!« opáčil Alexijev.

»Proto ani naše zpráva není nedůležitá, Ivo!« řekl Olda. »Mrzouti spáchali sebevraždu. Místo nich jsou tam naši kamarádi Chétezó, ti nám v nouzi rádi poskytnou dočasné útočiště.«

»Jak to víte?« zděsil se Alexijev. »Snad jste tam nebyli?«

»Něco jsme tam zapomněli, tady to máš, Vítku!« přiznal Olda a při těch slovech položil na stůl před údivem omráčeného Vítka dva jiskřivé diamanty. »První paměť je z Mělníka, jsou v ní všechny vaše výmysly. Druhá je úplná, je tam prý i to, co chybělo v Mělníce. Přitom jsme navíc zjistili, co se tam stalo. Mrzouti už nás ohrožovat nebudou. Chétezó jsou úplně jiní. Jsou to takové malé opičky, viděli jsme je tam už předtím, jen jsme nevěděli, že jsou rozumné.«

»Oldo!« zamračil se Alexijev. »Neříkal jsem, že tam nesmíte?«

»Měli jsme to dobře rozmyšlené,« vrtěl hlavou Olda. »Jednak jsme to předtím projednali s chobotnicemi a získali od nich novou úpravu. Možná bychom vydrželi i tu ledovou zbraň, jako minule Čert. Za druhé jsme na to potřebovali pouhou vteřinu a bránu jsem jen pootevřel, abych mohl dát příkaz a vzal si kopii. I kdyby nás roboti Mrzoutům prozradili, samotné čekání na jejich rozhodnutí by trvalo déle. A i kdyby nás se svou ledárnou již očekávali, nestalo by se ani tolik co minule. Jednak díky odolnosti od chobotnic, za druhé bychom byli na naší straně. Kromě toho jsme tam nevkročili ani nohou. To až pak, když jsme věděli, že nám nic nehrozí. A teď zkus odhadnout, kolika lidem to může zachránit život?«

»To jsi nemohl vědět!« opáčil nahněvaně Alexijev. »Proč jsi tolik riskoval?«

»Kdyby tam šel Vítek a byli tam Mrzouti, zůstal by tam,« tvrdil Olda.

»Ba ne!« ohradil se Vítek. »Měl jsem dohodnuté s Brokem, že mě bude hlídat a kdyby se mi něco stalo, že mi pomůže! A taky jsem to chtěl jen skrz maličko pootevřenou bránu!«

»Vidíš? Byl na to připravený i bez mé odolnosti! A ani ho nenapadlo dojít si pro radu za chobotnicemi! Uhodl jsem to správně!«

»Jenže tam nešel a ty ano!«

»Zřejmě jsme ho jenom předběhli,« podíval se vítězně Olda na Alexijeva.

»Poslyš, Oldo!« trval na svém stanovisku Alexijev. »Nezdá se ti, že příliš riskuješ? Jako živá andělská encyklopedie jsi pro nás tisíckrát cennější než jako mrtvý hrdina!«

»Očesání našich robocenter bychom nenapravili ani za tisíc let!« řekl Olda. »Přitom jsme zjistili, že Mrzouti zahynuli, to je pro nás ještě lepší zpráva. Celkově to za to stálo.«

»Kdy ty dostaneš rozum?« vzdychl si Alexijev. »Jistě to za to stálo, ale nebýt několika šťastných náhod, mohlo to dopadnout zle!«

»Nemohlo,« trval na svém Olda. »Udělalí jsme s Máňou všechno, aby to dopadlo dobře. Byli jsme i za chobotnicemi, nechali jsme si poradit i pomoci.«

»Co se vlastně v Útočišti stalo za tu dobu, co jsme tam nebyli?« zajímal se Alexijev. »Kdo je tam teď? Jak víš, že se bude chovat přátelsky?«

Olda tedy vyprávěl, jaké dobrodružství s Máňou prožili na výpravě za zapomenutou paměť robotů. Ačkoliv se vlastně nic zlého nestalo, všichni se na ně dívali jako na hrdiny.

»Štěstí přeje připraveným,« vzdychl si Alexijev. »Usnadní nám to situaci, proto vám to výjimečně projde. Měli bychom se připravit na záchranu lidí. Navrhují okamžitě klonovat paměti a telepatické orgány pro všechny nové profesory i studenty. Nevynecháme z toho ani naše děvčata, jde o příliš mnoho životů. Měli bychom začít přesvědčovací akci mezi pacienty. Každý, kdo ovládne zdejší roboty, uživí tisíce lidí. Nemusí mít všichni idarchon ani slýrib, postačí telepatie, ale pěstovat klony musíme začít hned. Začneme tedy?«

Zřejmě neočekával nic jiného než souhlas a nemýlil se. Celý lékařský stůl jednomyslně jeho návrh přijal, snad s výjimkou dvou pacientů, kteří nevěděli oč jde.

»Dobrá, začněte všichni. A teď – dobrou chuť!«

Alexijev se posadil a všichni se pustili do večeře.

»Pánbůh s námi!« vyjekla maminka Libora. »Lidi, jak tu můžete jen tak sedět a klidně jíst? Jestli to je pravda, chystá se konec světa! Mám tam muže a dvě děti! Co s nimi bude?«

»Jezte také,« radila jí Máňa. »To se vám jen zdá, že nic neděláme. Ve skutečnosti právě připravujeme další zázraky. Třeba to nepostačí na všechno, ale můžete si být jistá, že uděláme co můžeme.«

»A co když už to na Zemi začalo?« vzlykla si.

»Klid, paní!« obrátil se k ní Alexijev. »Češi jsou nejbliž, budou na tom nejlépe. Kromě toho se na Zemi v této chvíli ještě nic neděje.«

»Jak to můžete tak jistě tvrdit?« vyhrkla nedůvěřivě.

»Máme tam dvě telepatická štěňata, Leilu a Reka,« odvětil lékař. »Sledují, co se děje na Zemi a podávají nám zprávy. Můžete být klidná, dosud tam žádná katastrofa nenastala. Pravdu má i Máňa. Ačkoliv se to nezdá, už minutu připravujeme další zázraky a na dálku se radíme s jinými. Co bude potřeba, zařídíme. Klidně se zatím najeďte a nechte to na nás.«

»A nemůžeme vám pomoci?« nabídla se.

»Možná vaši pomoc neodmítneme,« řekl vážně Alexijev. »Přihlaste se až začneme hledat dobrovolníky, ale bude to nejdřív za týden. Do té doby nám nemůžete pomoci.«

»Proč až za týden?«

»To vám teď nestačíme vysvětlit,« odmítl Alexijev. »Nechte nás dělat, co musíme.«

»Ale co ostatní?« ukázala očima do jídelny, kde právě probíhala večeře pacientů.

»Nechte si to zatím pro sebe, nanejvýš pro pár známých,« varoval ji Alexijev. »Nebojte se, všichni se to dozvědí. Když to ale začnete zbrkle rozhlašovat, způsobíte paniku.«

Dojedl, vstal a vyšel z jídelny. Venku se za chvíli ozvalo syčení odlétajícího autobusu.

Z dětí se jako první zvedl Vítek.

»Předběhli jste mě, ale vyšlo vám to!« prohodil k Oldovi. »Dobře, obletím robocentra, aby měla všechna úplnou paměť. Můžeme začít se stavbou sídlišť, na ostatním se dohodneme potom. Víš, co mě napadlo? Měli byste se vrátit na Útočiště, aby tam nebyli tak překvapení. Co kdyby nám pomohli? Ovládají přece roboty jako my.«

»My už s tím počítáme!« přikývl Olda a obrátil se na Máňu. »Půjdeme?«

»Můžu s vámi?« vetřela se k nim Jarča.

»A já?« hlásil se Pepek.

»Půjde nás tam procesí!« usmál se Olda. »Nevadí. Teď už to jde, ale když si představím, jak to vypadalo včera...«

»To je fakt, ještě teď mě z toho mrazí!« otrásla se Marie.

»Tak jdeme!« poháněl je Pepek.

Ačkoliv byli opičkovití obyvatelé Chétezó vzrůstem menší, ovládali telepatii a bylo jich hodně, takže by snad mohli na nějakou dobu zásobování uprchlíků ze Země zajistit. Bylo by to pro ně snadné a vytrhli by tím pozemšťanům pořádný trn z paty. Dohoda s nimi byla naštěstí jednoduchá, sami se předháněli v nabídkách pomoci.

Na oplátku jim parta andělských učedníků předvedla léčení. Mrzouti Chétezům nikdy nepomáhali, naopak jim škodili, takže když děti uzdravily několik poraněných,

vzbudily tím veliké nadšení. Olda to zmírnil vysvětlením, že nemohou uzdravovat příliš často, ale slíbil, že bude přemýšlet, jak to zařídit, aby si Chétezové mohli své nemocné léčit sami. Telepatie jim nechyběla, musel by jim dát pouze idarchon. Ogdurové by si to jistě dlouho rozmýšleli, ale Olda by to riskl. Zmínil se také o tom, že se občas dají vracet k životu i mrtví.

»Předved'te nám to!« žadonili hned nejbližší Chétezové.

»Není to jednoduché,« zkoušel se vytáčet Olda. »Nemáte tu žádného mrtvého. Jen tak to předvádět nejde.«

»Mrtvého máme nedaleko!« vzpomněl si jeden z Chétezů. »Pojd'me tam!«

Pozemšťané na sebe mrkli. Pravda, byli čtyři, ale neškodilo by pomoci těmto milým, rozumným tvorečkům. Získat přátele je vždycky lepší než naopak.

Dali se tedy zavést do blízkého obydlí po Mrzoutech. Ke slibované mrtvole museli jít trochu hlouběji, ale v chodbě bylo světlo jako ve dne, takže ji brzy našli.

Olda ale zavrtěl hlavou, sotva ji z dálky spatřil.

»Oživovat mrtvé umíme jen krátce po smrti, dokud se tělo nezačne rozkládat,« namítal. »Ten tady je přece mrtvý příliš dlouho. A vždyť to ani není nikdo z vás!«

»Bude to jen zkouška!« ujišťoval ho Dyrócid. »Když to nevyjde, nic se nestane.«

Mrtvolou byla mumie zdejšího obyvatele, Mrzouta. Ležela na břiše a byla zahalená do zbytků jakési látky. Olda měl pravdu, byla příliš stará. Ležela tu z dob, kdy většina obyvatel zahynula, aby se malá skupinka jejich krajanů nemusela dělit s ostatními. Olda, Máňa, Jarča i Pepek se na ni dívali se zájmem jako na mumii nějakého egyptského faraóna, ale nikoho ani ve snu nenapadlo, že by se ta vysušená a stovky let mrtvá kostra dala oživit.

»Ukažte nám to...« žadonili všichni Chétezové kolem nich.

»Tenhle je přece mrtvý už stovky let, to vážně nemá cenu!« vytácel se Olda a ostatní z party mu přitakávali.

»Zkuste to! Postačí nám, když uvidíme to světlo!« přemlouval je i Dyrócid.

»Chceme vidět světlo...!« žadonily sborem opičky.

Děti se na sebe podívaly.

»Vždyť o nic nejde,« ustoupila první Máňa. »Dnes už energii pro nikoho nepotřebujeme, proč jim neudělat radost?«

»No dobře,« ustoupil i Olda. »Pojd'te se rozestavit do kříže.«

Ačkoliv mělo jít o pouhou demonstraci, puntičkářsky zaujali potřebné postavení a Olda ještě odkázal příliš zvědavé Chétezy, aby se vzdálili dál od jejich čtverce. Pak na sebe mrkli, nadechli se a spustili.

Místo známého smutného tónu se chodbou rozlehl dunivý, stále stoupající tón ohlušující síly. Smutný byl, ale přitom byl nezvykle hluboký a silný. Olda, jeho kamarádi i Chétezové si okamžitě zacpali uši, ale nestačilo to, nedalo se to vydržet, ten tón je prostoupil skrz naskrz. Současně se mumie obalila žlutým světlem. Nebyl to ten známý bílý závoj. V tmavé chodbě se rozzářilo miniaturní žluté slunce, sálalo horkem a nepřestalo, ani když všichni čtyři přestali posílat energii. Ta koule ohně se stále roztahovala, až přehradila celou chodbu. Nepostupovala rychle, stačili jí

ustupovat, ale oheň oddělil Jarču s Pepkem. Zůstali na druhé straně a Olda je ztratil s očí. Napadlo ho, že to nevypadá dobře. Ani zázraky by se neměly přehánět a oživovat mumii asi nebyl nejlepší nápad! Co to může udělat, když se jim neznámé síly vymkly z rukou? Nikdo to nevěděl. Instinktivně od toho couvali, zdálo se, že nejlepším řešením bude útek. Olda s Máňou mohli utéci ven, ale Jarča s Pepkem mohli ustupovat jen hloub do stavby, odkud by se ven nedostali. Oldu napadlo uprchnout do sousedního vesmíru, ale s hrůzou zjistil, že nemá dost energie ani na otevření brány. Zářící slunce sálalo horkem, ale přitom pohlcovalo volnou energii, takže jim okolní energetické prázdno znemožnilo i tuto ústupovou cestu.

Pozemšťané brzy pocítili strašlivý vlčí hlad a nesmírnou únavu. Jarča zřejmě při couvání narazila zády na stěnu a začala zoufale telepaticky ječet. Navzdory ohlušení ji slyšeli a Olda jí chtěl také telepaticky poradit, ať se otočí a utečou s Pepkem a s Chétezy hlouběji do stavby. V té chvíli ale ohnivá přehrada náhle zhasla. Tón také ustal, jako když utne.

Všem chvíli trvalo, než si oslněné oči zvykly na normální světlo. Bylo ho v chodbě dost, ale ne ve srovnání s tím ohněm. Co spatřili, jim ale odvahy nepřidalo.

Uprostřed chodby, vyklizené nezvyklým ohněm, se pomalu obrátila a posadila mumie Mrzouta. Vytřeštili na ni oči nejen Chétezové, ale i pozemšťané.

»Oldo! Ono to šlo!!!« vyhrkla Máňa.

»To bych nikdy nečekal...« koktal Olda. »Vážně jsem myslel, že to nepůjde!«

»Tohle pouhou energií nevysvětlíš!« řekla Jarča. »Podívejte se, jak vypadá! Vždyť ho to úplně obnovilo!«

Mrzout se udiveně rozhlížel. Byl první, kterého pozemšťané viděli na vlastní oči za živa, v plné kráse. Pravda, podle pozemských měřítek krásou zrovna nevynikal, ale rozdíl proti jeho vzezření před chvílí byl obrovský. Kde zůstala ta vyschlá, kostnatá mumie? Tyčkovité ruce a nohy byly najednou samý sval, stejně jako silný krk. Také obličej se zakulatil silnými žvýkacími svaly. Místo vyschlé hnědé kůže byl Mrzout pokrytý kůží pískově žluto-červené barvy. Nejnápadnější na něm byly tři oči. Vystupovaly z očních důlků ven, byly veliké jako dětské pěsti a krvavě červené.

»Kdo jste? A co tady děláte?« oslovil všechny telepaticky. »Chátro jedna, kde jste se tu najednou vzali? Co jste vůbec zač?«

»Pryč! Všichni pryč! Utíkejte!« reagoval na to také telepaticky někdo z Chétezů.

Opičkovití tvorové vyskočili, vzali nohy na ramena a rozutekli se. Dyrócid zkusil vzít za ruku Oldu a táhnout ho pryč, ale Olda se na útek nedal a Dyrócid se po krátkém zaváhání jen trochu přitiskl k Oldově noze, ale zůstal s ním.

»Kdo jste, zakrslíci?« opakoval Mrzout nevlídně a pomalu se postavil na nohy. Měl na výšku hodně přes dva metry a rázem se na všechny díval svrchu.

»Jsme tu na návštěvě!« vzpamatoval se Olda.

Okolní vesmír se naštěstí stačil doplnit volnou kosmickou energií a Olda se přestal cítit bezmocný, jako ještě před chvílkou.

»Nikoho jsme sem nezvali!« vrčel Mrzout mrzutě. »Zvlášť ne takové... co tu děláte?«

»Ani jste nás zvat nemohli,« řekl Olda. »Byli jste všichni mrtví.«

»Cože?« zkoprněl Mrzout. »Kdo že byl mrtvý?«

Pravda, takové sdělení s ním mohlo pořádně otrást. Pokud by mu uvěřil.

»Všichni!« tvrdil mu dál Olda. »Tebe se nám právě teď podařilo oživit.«

»Nesmysl!« odsekl Mrzout. »Já přece nejsem mrtvý!«

»Ale byl jsi!« ujišťoval ho Olda. »Strašně dlouho jsi byl mrtvý. Ani jsme nevěřili, že by se nám ožívání podařilo. Naštěstí to šlo, takže jsi zase mezi námi živými.«

»Poslyš, ty škvrně, co to blekotáš?« vyjel si na Oldu Mrzout hrubě. »Já že jsem mrtvý? Chceš, abych tě tady na tomhle místě praštil?«

»To by byl pěkný vděk za vzkříšení!« neudržela se Jarča.

»Jaképak vzkříšení?« vybuchl Mrzout. »To bych musel být nejprve mrtvý! Jen se na mě podívejte, jak jsem živý!«

»Chce nás zabít...!« varoval Oldu Dyrócid.

»Nechce,« uklidňoval ho Olda. »Myslí si, že je silnější a že si na nás může dovolovat. Ani sám netuší, jak se mýlí.«

»Mýlím se?« vykřikl Mrzout telepaticky. »Vy se mýlíte, vetřelci! Koukejte vypadnout, odkud jste přišli, nebo...!«

»Nebo co?« nedal se vyprovokovat Olda. »Nebo nás praštíš? Použiješ na nás svou sílu? Ale tu máš přece od nás!«

»Jste lháři!« opáčil Mrzout. Zakrslí, mrňaví lháři!«

»Poslyš,« obrátil se Olda na Dyrócida. »Oni byli všichni takoví?«

»Ještě horší!« odvětil v obavách Dyrócid. »Skoro se divím, že se ještě nepokusil někoho z nás zabít. Bylo by mu to podobné!«

»Kdo si to myslel?« vyštěkl na ně telepaticky Mrzout. »Tohle si nikdo ani myslet nesmí! Uráží to naše hnízda i našeho jedinečného, vznešeného ducha!«

»Jsi ze svého hnízda jediný naživu!« obrátil se k němu opět Olda. »Nikdo jiný už nežije, žádná hnízda nejsou. Ale jak se mi zdá, nebyl to dobrý nápad chtít oživovat zrovna tyhle!«

Poslední větou se opět obrátil na svého opičkovitého kamaráda, ale telepatil všesměrově, aby mu rozuměli všichni.

»Máš naprostou pravdu!« souhlasil s ním rychle Dyrócid. »Nebyl to dobrý nápad. Proč jste nám ale tvrdili, že to nepůjde?«

»Samotné nás to překvapilo,« povzdychl si Olda. »Teď nevím, co s ním budeme dělat.«

»Utečme!« navrhl Dyrócid. »Než nás začne zabíjet!«

»Zabít nás nemůže,« uklidňoval ho Olda. »On si jen myslí, že je silnější. Netuší, že síla svalů vůbec nic nerozhoduje.«

»Aha!« vykřikl telepaticky Mrzout. »Zřejmě jste ozbrojeni!«

V té chvíli už držel v ruce předmět, podezřele se podobající pozemským zbraním. Olda sice věděl, že lidé této civilizace používají smrtící nástroje, ale viděl je poprvé.

»To je jejich ledová zbraň!« vydechl zděšeně Dyrócid, úplně ztuhlý hrůzou. »Teď už mu neutečeme!«

Mrzoutovi ale v téže chvíli vypadla zbraň z rukou. Udiveně se díval na své ruce, zplihle a bez vlády visící dolů. Nemohl pohnout ani prstem, nemohl je ani napřáhnout, od ramen dolů je měl ochrnuté. Máňa se rozhodla nečekat a Mrzouta částečně přimrazila. O pouhou vteřinku tím předběhla Oldu a jak se zdálo, ani Jarča a Pepek by o mnoho déle neváhali.

»Jak vidím, zdejší roboti tě poslouchají a kdykoliv ti dodají i zbraně!« obrátil se Olda na Mrzouta vyčítavě. »To už víme. Myslíš si ale, že jsi proto silnější? Mýlíš se!«

Olda za Mrzoutem otevřel bránu, zkoprnělého hromotluka zvedl očima a prohodil ho do sousedního vesmíru – Sibérie. Dříve než se hromotluk vzpamatoval, brána se za ním zavřela.

»Vzkřísili jsme ho, ale nebylo to dobře!« obrátil se Olda na Dyróčida. »Musel jsem ho dostat mimo vliv jejich robotů, aby je nemohl použít proti nám.«

Všichni svorně s Oldou souhlasili, nejvíce jistě Dyróčid.

»Už ho sem nevracej!« vykřikl rychle. »Naše přání bylo zpozdilé, uznávám to, měli jsme si to lépe prohádat, ale jen ho sem nevracej, nebo nás spoustu zabije!«

»Nezabije,« ujistil ho vážně Olda. »Nevrátíme ho sem, byl by tu nebezpečný.«

»Ještě že umíte otevírat ty díry!« oddychl si Dyróčid. »Co to tam ale bylo? Viděl jsem tam něco bílého, jako bývá u nás ve studených krajích daleko odtud.«

»Viděl jsi to správně,« souhlasil Olda. »Ta díra vedla do sousedního světa a opravdu je tam chladněji. Nech to na nás, my už to nějak vyřešíme.«

»Kdybych vám mohl radit, zabijte ho,« řekl vážně Dyróčid. »Myslíte si snad, že se s ním dohodnete? Pochybuji o tom! A věřte mi, známe je dobře!«

»Zabít ho nemůžeme,« vzdychl si Olda. »Leda kdyby to opravdu jinak nešlo. Zkusím se s ním domluvit, ale ať to dopadne jak chce, sem ho už nevrátíme.«

»To taky nedělejte, jestli máme být přáteli!« přikývl rychle Dyróčid.

»Mrzouta se nemusíte bát,« ujišťoval ho Olda. »Tento svět je váš a my neuděláme nic, co by vám uškodilo.«

Dyróčid se upokojil, ale Máně se to nezdálo.

»Poslyš, Oldo, co bude dělat v Sibérii? Oblečený není a tam je přece mráz!«

»Já vím,« řekl Olda. »Ale co s ním? Nechat ho tady by bylo nebezpečné. Vzpomeň si, když nás chtěl zabít ten minulý, ani na to nepotřeboval zbraň a dokázal to i na dálku! Byla by jen otázka času, kdy by tohohle napadlo použít proti nám roboty. Nemůžeme ho vzít ani do Andělského světa. Tam je sice teplo, ale roboti by ho tam poslechli také a my sami pořádně nevíme, jaké zbraně tam jsou připravené. Ještě by nám tam mohl znemožnit život!«

»Máš pravdu!« uznala Máňa. »Ale pořád mi to připadá moc kruté!«

»Radši se vrátíme,« navrhla Jarča. »Alexijev něco vymyslí!«

Olda, Máňa, Jarča a Pepek se proto rychle rozloučili a vrátili se do sanatoria. S výsledky jednání s Chétezy mohli být spokojení, jen Mrzout v Sibérii jim kazil náladu.

Alexijev už na ně čekal.

»Zprávy ze Země jsou trochu lepší,« řekl už zase klidněji. »Konec světa se zřejmě konat nebude. Brazílie si sice stěžuje a chtěla by se soudit o náhradu, protože jim panika způsobila škody i v civilním sektoru, ale nikdo ji nepodporuje. Nebylo to vinou Němců. Všichni říkají, dobře jim tak, neměli začínat válku. Myslím si, že je to tak správně. Po těch zkušenostech si na Nové Německo nikdo netroufne a jak se zdá, Němci sami nikoho napadat nechtějí. Jestli se nestane nic zvláštního, dopadne ta krize jakž-takž dobře. Klonování ale nezastavíme. Jednak to dost dobře nejde, za druhé, čím dřív to budou mít všichni, tím lépe.«

»Však by to bylo hrozné, kdyby lidi nedostali rozum!« poznamenala Máňa.

»Zastavili se na krok od propasti,« vzdychl si Alexijev. »Lidstvo je pořád barbarské, to nemůžeme popřít. Pořád je to napnuté, ale zdá se, že se to může už jen zlepšit.«

Vypověděli mu naopak, jeden přes druhého, jak uspěli na Útočišti.

»S Chétezy jste to dohodli dobře,« pochválil je. »I kdyby to nebylo potřeba, budeme-li připravení, tím lépe. Mít přátele je vždycky výhoda. S tím Mrzoutem je to nesmírně zajímavé. Věřím, že jste to nečekali, ani já bych to neřekl. Nu, aspoň víme, že i to je možné. S Mrzoutem bude nejspíš těžké pořízení, ale buď se s námi domluví, nebo mu vyhradíme místo někde, kde nebude nikomu překážet. Sám toho moc nezmůže.«

»Chtěli jsme udělat radost Chétezům,« vysvětlovala Alexijevovi Máňa. »Nezlobíš se?«

»Proč?« usmál se shovívavě Alexijev. »Bylo to neuvážené, ale nedá se to považovat ani za klukovinu, natož za nějaké darebáctví. Prostě jste vyzkoušeli, že to jde i v tomto případě. Kdyby s nimi byla řeč, mohli bychom jich vzkřísit i víc. Nezapomeňte, všichni nemuseli být zlí. Našla se tam sice banda darebáků, která ostatní vyvraždila, ale ti vyvraždění za to nejspíš ani nemohli.«

»Nebyl bych si tím tak jistý,« vrtěl hlavou Olda. »Ten vzkříšený podle tebe patřil mezi oběti, ale po probuzení se choval stejně jako tamta banda.«

»Pokusíme se s ním přesto domluvit po dobrém,« trval na svém Alexijev. »Musíme to ale dělat opatrněji. Nechte mi ho na starost. Pokusím se mu vysvětlit, že jeho svět patří jiným, takže se tam už nemůže vrátit. Kdyby to přijal, jakože mu nic jiného nezbyvá, mohli bychom mu vzkřísit pár dalších, aby nebyl sám, a vyhradit jim nějakou enklávu, kde by mohli žít.«

»Víš, Ivo,« pokračovala Máňa, »Mrzouty bych radši nechala na pokoji. Napadlo mě ale vzkřísit nějakou skutečnou pozemskou mumii. Nějakého faraóna, nebo raději kněze, to přece byli vzdělanci! Víš, co bychom se od něho dozvěděli? Vědci na Zemi celá staletí pracně luštili hieroglyfy, on by je plynule četl! Dohadujeme se nad jejich životem, od něho bychom se dozvěděli všechno a hned. A co takhle vzkřísit ještě jiné? Neolitického Ötzi, pra-anglického Lindow-mana, nebo nějakou mumii z Číny...?«

»Zadrž!« zarazil ji Alexijev. »Napadlo tě, jestli by s tím souhlasil i ten farao?« Máňa zůstala stát jako omráčená.

»Myslíš, že by mu to vadilo?« opáčila nejistě.

»Jen si to uvědom!« pokrčil rameny Alexijev. »Ocitne se ve světě, který nezná. Země je úplně jiná než byla za jeho časů. Nebude si mít s kým popovídat, nebude mít přátele... Na nás se může dívat nepřátelsky. Uvidíš, jaké problémy nás ještě čekají s Mrzoutem!«

»To je snad něco jiného!« namítla Jarča. »Pro Mrzouty jsme vetřelci, proto nás nemají rádi, ale faraó by byl přece člověk jako my, ne?«

»Ani ten vzkříšený Mrzout nemohl vědět o našich sporech s jeho krajany,« vrčel Olda. »Přesto se proti nám postavil. A hned se zbraní v ruce! Bude to pěkná cháska!«

»Poslyšte,« pokusil se to uzavřít Alexijev. »Je dobře, že jste tu možnost objevili, ale tady bych se rozhodně neukvapoval. Nejsem zásadně proti pokusům tohoto druhu, ale měly by být pod vědeckou kontrolou. Vzkříšení Mrzouta nebyla klukovina, ale to neznamená, že bylo dost uvážené. Co takhle předem připravit vzkříšenému prostředí, jaké znal? Aby nedostal šok, hned až se probere.«

»Měli bychom si to lépe promyslet,« souhlasil Olda. »S Mrzoutem to bylo opravdu moc partyzánské. Všichni jsme ale mysleli, že to nepůjde, že jen uděláme pro naše nové kamarády nějaký světelný efekt. Nikoho z nás nenapadlo, že by to mohlo jít! Samo vzkříšení neprobíhalo obvykle, efekty při něm byly trochu jiné než normálně... Teď ho máme na krku, ale musíme se o něho postarat, v Sibérii dlouho nevydrží...«

»To už nějak uhradíme,« mávl rukou Alexijev. »Buď se s ním dohodneme po dobrém, nebo mu vyhradíme vhodný životní prostor, necháme ho tam a přestaneme si ho všímat. To mě v této chvíli netrápí. Hlavně když na Zemi nenastane konec světa.«

»Kéž by,« vzdychl si za všechny Olda.

Hrozba

Nepatřičného kufříku na presidentově stole si první všiml strážný, když zběžně prohlížel presidentovu pracovnu.

Naštěstí mu došlo, že takový kufřík nikdy neviděl a už vůbec ne u presidenta. Neváhal proto vyhlásit bezpečnostní poplach. Přivolaný pyrotechnik kufřík zběžně prohlédl a rozhodl odvézt jej pomocí nejnovějšího robota mimo budovu, aby mohl být zneškodněn.

Vyvezení proběhlo hladce, ale než mohli kufřík naložit do auta pro nebezpečné náklady, přiběhl od presidentovy kanceláře další strážný a zoufale na všechny mával jakýmsi papírem.

»Zadržte!« volal na pyrotechniky.

»Co je?« usmíval se na něho šéf pyrotechniků.

»Snad to nechcete nechat explodovat někde za městem?« volal na něho strážný.

»A kde jinde?« podivil se otázce pyrotechnik.

»Protože... podle toho dopisu je to atomová bomba!« vyhrkl strážný. »Jestli to odpálíte jako nějakou běžnou výbušninu, vezme to s sebou půlku Washingtonu!«

»Cože?« zesinal trochu šéf pyrotechniků. »Nekecej!«

»Je to tady napsané!« strkal mu před oči strážný papír. »Sakra chlapi, tohle leželo pod tím kufříkem na stole u presidenta, berte to vážně!«

Pyrotechnik mu skoro vytrhl papír z ruky.

»Vážený pane presidente!« začal číst nahlas. »V kufříku na vašem stole je atomová nálož z vašich vlastních armádních skladů. Prozatím není aktivovaná, nechceme vás vyhodit do stratosféry i s okolím, ale pozor, je funkční! Chápejte ji jako vážně míněnou hrozbu!«

»A sakra!« zaklel druhý pyrotechnik. »A my jsme to chtěli trhnout dvoustovkou tritolu! To by byla podstatně větší prskavka než cokoliv jiného!«

»Proč vám hrozíme?« pokračoval ve čtení první. »Chceme jen spravedlnost. Vaše země je přední světová vojenská velmoc. Kdybyste používali vojenskou sílu k obraně, nestál byste tu nad nastraženou a funkční atomovou náloží. Vaše armáda ale právě teď okupuje cizí území a vraždí tam lidi, kteří vás ničím neohrožovali. Chceme, abyste to co nejrychleji zastavil!«

»Cože? Kdo si tohle dovoluje?« vybuchl jeden z přihlížejících strážných.

»Nevím,« odvětil šéf pyrotechniků, aniž odvrátil oči od podivného dopisu.

»Čti dál!« naléhal na něho jeho kolega.

»Mohli bychom se postavit proti vaši armádě, ale nemělo by to význam, vaši vojáčky za nic nemohou. Vy jste ta pravá osoba, které je třeba pohrozit, aby vaše armády vyklidily území, okupované proti mezinárodnímu právu vašimi vojsky. Dáváme vám na to měsíc. Když do té doby náš požadavek nesplníte, přijdeme pokračovat v jednání s vaším nástupcem, vy sám totiž budete tou dobou v pekle. Uvědomte si dosah naší hrozby! Máme stejně snadný přístup nejen do vaší pracovny, ale i do vašich protiatomových krytů. Ani letadlo vás před námi nespasí. Nejtěžším zločinem byla vždycky vražda a absolutně největším je proto vyvolání války, neboť

ta v sobě zahrnuje příliš mnoho vražd. Ukončete ji tedy! Pokud to neuděláte, počítejte s těžším trestem, než je pobyt v pekle zvaném Gehenna. Tam byste mohl mít známé, naše peklo by ale bylo horší.«

»A sakra!« zaklel jeden pyrotechnik. »Co s tím budeme dělat?«

»Zavolejte na to atomové vědátory!« napadlo jeho šéfa.

»Mám nápad!« vyskočil strážný z presidentovy ochranky. »Dole v protiatomovém krytu jsou měřiče radioaktivity! Co ten kufřík opatrně změřit? Co kdyby to byla jen atrapa?«

»Výborný nápad!« rozzářil se šéf pyrotechniků.

Chlapi z ochranky odběhli a zakrátko byli zpátky s radiometrem. Výsledek ale nikoho příliš nepotěšil.

»Ten kufřík je mírně radioaktivní!« zahučel zaraženě chlap, co s přístrojem manipuloval. »Životu nebezpečné záření to ještě není, ale atrapa to zřejmě taky nebude!«

»Necháme to na vědce!« rozhodl šéf pyrotechniků. »Teď už to není naše věc!«

»Přijeli papaláši!« hlásil další přibíhající chlap z ochranky. »Chtějí tu bombu vidět!«

»Páni! A já měl jít s rodinou na dovolenou!« popadl se kdosi za hlavu.

»Na tu zapomeň!« potřásl nad ním dobrácky hlavou kolega. »Teď bude fofr, jaký jsi ještě neviděl. Až se to dozví president..!«

»Myslíš, že mu to řeknou?«

»Myslíš, že se někdo odváží mu to zatajit?« opáčil další.

»Že jsem se raději nedal k mariňákům!«

Ten povzdech ani nevyvolal smích. Všichni věděli, že je zle. Nastanou únavné výsledky, o jakých se dosud nikomu ani nezdálo. A dovolená? Tady jde o státní tajemství, pro které by se mohla za mnohými nadlouho zavřít mřížovaná vrata.

Důstojník z ministerstva obrany vkráčel mezi hloučky jako bůh války.

»Tady také nikdo nic neví?« zahlaholil. »Nikdo nic neviděl? Nevadí, vezmeme to po pořádku. Kdo tu bombu objevil jako první?«

»A je to tady!« vzdychl si postižený strážný odevzdaně. »Já jsem to našel. Měl jsem si dnes raději zlomit nohu!«

»Jen klid!« přeměřil si ho očima důstojník. »Zdejší bomba je už druhá.«

»Druhá?« podíval se na něho udiveně strážný. »Ale byla v presidentově pracovně! Může být ještě něco horšího?«

»Může,« mávl rukou důstojník. »O presidentově pracovně ví kdekdo. Tu první ale našli v záložním protiatomovém krytu nejvyššího štábu, ani nechtějte vědět, kde to je! Tam je to ten pravý průšvih! Ohrožení obranyschopnosti vlasti! Vyzrazení nejvyššího vojenského tajemství! Proti tomu je tohle skoro nevinná prkotina. A to ještě nikdo neví, jak se ty atomové hlavice dostaly z tajných skladů! Mimochodem, chybí hned čtyři, dvě se ještě hledají.«

»To nechci vidět!« odevzdaně vzdychl strážný. »To vypadá ještě hůř!«

»To tedy ano!« souhlasil důstojník. »Ti, co vyhrožují, mají čím výhrůžky splnit. Musíme je chtě-nechtě brát vážně.«

Rozhovor presidenta s tajným poradcem se konal beze svědků za zavřenými dveřmi.

»Klíčová otázka zní: ustoupit vydírání, nebo neustoupit?« řekl vážně president.

»Být či nebýt, to je otázka, chcete říci?« usmál se trochu poradce. »Všichni teď od vás čekají, že neustoupíte. Tady jde ale opravdu do tuhého. Když neustoupíme, obětujeme vás. Co ale tou obětí získáme? Vyšší prestiž presidenta? Ale k čemu nám bude prestiž mrtvoly? Nebo prestiž jeho nástupce? To samé, nehledě na to, kolik by stála nová volební kampaň. Neustoupit má smysl jen když zisk převyší ztráty.«

»Tajné služby...« začal president, ale jeho poradce ho nenechal domluvit.

»Tajné služby dělají co mohou,« souhlasil. »Tomu věřím. Jde o to, co mohou dělat, když proti nim stojí... tohle!«

Podal presidentovi fotografii, kterou vytáhl z desek ležících před sebou. Záběr ukazoval jen kus prázdné, strohé chodby.

»Odkud to je?« přelétl ji president rychle očima. »A co tam vlastně má být?«

»Jen se podívejte pozorněji!« vybídl ho poradce. »Je to z vašeho bunkru. Tajný záložní bunkr velitelského štábu, odkud máte velet v případě atomové války.«

»To je...« zesinal president.

»Místo, kde se na vašem stole nacházela druhá z těch čtyř atomových bomb. Pořádně se na ten obrázek zadívejte! Je to jen obraz z bezpečnostní kamery, je ale příliš důležitý!«

»Já tam vůbec nic nevidím!« podíval se president na poradce bezradně. »Leda... myslíte ty nezřetelné obrysy... tady u stropu?«

»Ano, právě ty,« přikývl poradce. »Když je trochu zpracujete a zvýrazníte počítačem, stanou se zřetelnějšími.«

Podal mu druhý obrázek. Byl skoro totožný, ale na snímku byl jasně patrný obrys jakési postavy. Malé dítě s kufříkem, vznášející se až těsně pod stropem.

»Co to je... u všech...?«

»To je něco, s čím nepohne žádná tajná služba ve světě!« řekl temně poradce. »Nebudu vás už napínat. Je to vesmíran. Známe je pod jménem andělé.«

»Chcete mi tvrdit, že máme proti sobě bytosti z vesmíru?« pochyboval president.

»Dosud jsme o tom měli jen nepotvrzené fámy,« odvětil poradce. »Tohle jsou historicky první snímky andělů, lidským očím neviditelných bytostí, vznášejících se podle libosti. Jedna vám tady právě nese neviditelný kufřík s atomovým pozdravem... našťástí pro nás se objevila aspoň náznakově v záznamech několika bezpečnostních kamer.«

»Kamery ji tedy trochu vidí!« vyhrkl president. »Nebylo by možné nějak ji... chytit?«

»Uvítal bych to,« souhlasil poradce. »Kdyby... tady je ta druhá zapeklitá okolnost. Včera pořádali ve vašem bunkru každoroční pravidelné cvičení. Po celých čtyřiaadvacet hodin byly protokolárně uzavřené všechny hlavní i vedlejší pancéřové vchody. Do bunkru by se nemohla dostat ani myš, ven také ne. Uprostřed cvičení

objevili atomovou bombu. Vyhlásili poplach, ale vchod neotevřeli a všechny prostory včetně vzduchotechniky prohledali. Bezvýsledně. Pak po důkladné prohlídce záznamů kamer našli ten obrys. Byla to pro ně důležitá informace: vetřelec je zřejmě neviditelný. Pod tímto dojmem prohledali bunkr ještě jednou, důkladněji. Zase bezvýsledně. Napadlo je navléknout si ochranné masky a zaplnit celý bunkr nervovým plynem. Otrávil se přitom pár kuchařů, ti pitomci měli nějaké... vadné masky... ale vetřelce ani jeho tělo opět nenašli. Zkrátka už tam nebyl. Znamená to další, ještě důležitější informaci. Vetřelec je nejen neviditelný, ale dokáže procházet betonem i skálou. Dobrý, co?»

»Kdo by dokázal procházet zdí...?» posteskl si president.

»Ano, přesně tak,« přidal se poradce. »Nehmotný duch by nám nevadil. Jenže on tou zdí projde nejen sám, ale může přitom pronést i setsakra hmotnou atomovou bombu, to je na tom to podstatné! Píše vám, že na světě neexistuje místo, kde budete před nimi bezpečný. Asi bude lepší mu to věřit.«

»To je ovšem vážné,« podotkl president. »Co tedy míníte vy? Ustoupit nebo neustoupit? Jak jistě víte, poslechnu vás.«

»To vím,« přikývl poradce. »Tak tedy, klíčová otázka je: ustoupit nebo ne? Ústup může znamenat určitý pokles popularity, setrvání vypadá na jistou smrt. Co je pro nás výhodnější? Živý, ale slabý president, nebo mrtvý hrdina?«

»To teď záleží jen na vašem názoru,« sklonil hlavu president.

»Nejen na mém,« podotkl poradce. »Tohle jsme museli projednat v grémiu... Výsledek je pro vás příznivý, myslím tím pro váš život. A možná na tom ještě trochu získáme...«

»Jak to myslíte?« zeptal se ho president s neskrývanou nadějí v hlase.

»Naštěstí se ten anděl neobjevil jen u nás,« pokračoval poradce. »Druhá taková návštěva se odehrála na druhé straně... zřejmě to myslel globálně. Pro nás je to vlastně nabídka čestného ústupu. Můžeme naše armády stáhnout, ale vydávat to za naplnění dohody s druhou stranou. Když druhá strana stejně tak paritně ustoupí ze sféry svého zájmu, dá se to davům předhodit jako mírový proces. Nebude to vypadat zbaběle, můžeme to naopak nazývat naším vítězstvím, vy zůstanete naživu a ještě získáte gloriolu mírotvůrce.«

»Geniálně vymyšleno!« oddychl si president.

»Naštěstí pro nás to andělé udělali rovnovážně na obou stranách,« podotkl poradce. »To není tak zlé, jako kdyby to bylo jednostranné. My tedy ustoupíme, ale ti druzí také... na obou stranách získáme čas... Nemluvíme o Číně, tu to postihlo také. Prvořadým úkolem bude pátrání po těch bytostech, ale budou se tím zabývat všechny největší tajné služby světa.«

»Až ty bytosti odhalíme, myslíte, že se je pokusíme... eliminovat?«

»To se rozumí!« přikývl poradce. »Nemůžeme je nechat narušovat naše zájmy... Někaké poznatky už máme, jen to zatím nestačí na úspěšnou akci...«

»To jistě... jaké poznatky máte?«

»Objevili jsme jejich filiálku v Evropě,« řekl poradce jen jako mimochodem. »Založili si cestovní kancelář, přitom jenom jako bokem léčí lidi... nejspíš si chtějí

mezi lidmi vypěstovat image dobrodinců... Ale začali v příliš malé zemičce, vypadá to na pouhý pokus... Zkrátka to nejsou jejich hlavní síly, jen to testují a útokem bychom je jen rozdráždili... Musíme dočasně použít taktiku *pružného ústupu*, až potom přijde na řadu *najdi a znič*...«

»No jo... Evropa...« odfrkl si s despektem president.

»Evropa byla problémová od pádu Říma,« zamyslel se poradce. »Zakořenilo tam nejvíc křesťanství, teď zase lidská práva... není to tam vůbec jednoduché... Ta malá zemička by nám nevadila, na tu by stačila jedna lithiová bomba, ale oni do toho zatahují i okolní země, hlavně Německo, Rakousko a Polsko.«

»Dozvíím se aspoň, kdyby se to znenadání otočilo?« zeptal se president.

»Jistě. Přejít od jedné taktiky k druhé bude vyžadovat i vaši účast,« přikývl poradce.

»Ale do té doby...« nadhodil president.

»Do té doby to na vás nezávisí,« uzavřel diskusi poradce.

»Budu tedy očekávat vaše příkazy,« řekl president.

»Jen rady!« opravil ho poradce.

Návraty

Olda, Máňa a Jarča se dohodli, že na počest záchrany světa odloží učivo. Jarča navrhla výlet do Prahy, ostatní byli pro. Jen Vítek s Pepkem prohlásili, že budou zušlechtovat roboty a stavět města, načež odletěli na okružní cestu kolem světa s novým letadlem typu UFO.

»Co kdybychom si to staré UFO vypůjčili a udělali poprask na Václaváku?« navrhla se šibalským úsměvem Jarča.

»Moc bych se nezviditelňoval,« odmítl to Olda. »Neukazujme d'áblům, co máme.«

»Stavila bych se raději ve škole a zkusila bych ukecat pár bývalých spolužáků,« navrhla Máňa. »Jsme přece v jiné situaci než prve.«

»To beru,« přikývl Olda. »Michal se parádně chytne za nos. Co mohl s Vítkem dokázat, kdyby necouvl! Ale říkejte si co chcete, Michal byl vždycky z kluků nejlepší.«

»Jen se ho nezastávej!« usekla jeho nadšení Máňa. »Zbaběle couvl, sotva se ukázalo, že to s maturou nemusí být jednoduché!«

»Nezkusíme to s Jitkou Kučkovou?« mrkla na Máňu Jarča. »Měla cukání už předtím.«

»A nedělala to jen aby mohla drbat?« napadla Máňa i její nadšení. »Měla jsem takový dojem, nejvíc na mě vyzvídala, jestli jsem byla nebo nebyla před Oldou nahá...«

»Byla k nám nejbliž,« namítna Jarča. »Jak bych to řekla, vstupní pohovor má za sebou.«

»Zkusit to s ní můžeme,« svolila Máňa. »Ale to ti povídám, hučet do ní moc nebudeme. Buď se sama a včas rozhodne, nebo jdeme o dům dál.«

»Hučet nebudeme do nikoho,« potvrdil Olda.

»Kam jinam bys ještě šla?« vyzvídala Jarča na Máně.

»Třeba za Katkou,« navrhla Máňa. »Nebo za Lidunou. Šikovných a chytrých holek se ve třídě jistě najde víc.«

»Dobře,« řekl Olda. »Další možnost je jít za Faustkou. Měla by mít přehled, kdo je na tom nejlépe a komu to můžeme nabídnout.«

»Ta ti bude radit, jak bys ji zbavil nejlepších žáků!« odfrkla nesouhlasně Jarča.

»Faustku snad trochu známe,« řekl Olda. »Vypadá přísně, ale jestli někomu jde o blaho žáků, je to ona. Ona a Hrdinová jsou prostě učitelé pašáci. Pak jsou menší pašáci, jako Kružík. Proháněl mě nespravedlivě, ale nakonec uznal chybu. Nejhorší jsou hudlaři jako Havránek. Sedí si na svých argumentech a můžeš je stokrát vyvrátit, vede si svou. Prostě je to pitomec, i když učitel.«

»To si troufáš! Ještě že už na tebe nemůže!« řekla Jarča.

»A není to tak?« opáčil Olda. »Nebyl lepší Horák ve výtvarce? Taky by mohl tvrdit, že podvádím. Kroutil hlavou, ale chlapsky přiznal, že to možné je a nedělal problémy. Ale musíte všichni uznat, Faustka nám pomohla nejvíc!«

»Dobře, šla bych i za ní,« přistoupila na to Máňa. »Ale nejprve bych šla do naší třídy, ty jsme přece znali nejlíp.«

Do školní budovy vstupovali přece jen s trochu divnými pocity. Jak je to dlouho, co sem sami chodili? Ve škole bylo ticho, všude se vyučovalo. Došli k jejich bývalé třídě. Také tady bylo ticho, jen zevnitř bylo slyšet Hrdinovou.

»Počkáme na přestávku?« špitla nesměle Máňa.

»Myslím, že ne,« řekl Olda. »Hrdinová nám jistě nějakou výjimku uzná.«

A odhodlaně zaťukal na dveře.

»Prosím, vstupte!« ozvalo se zevnitř.

Vstoupili všichni tři.

»A hleďme, naši maturanti!« uvítala je Hrdinová. »Co jste nám přinesli?«

»Nabídku,« řekl Olda. »Přišli jsme vám přerušit vyučování. Už jste, doufám, slyšeli, co se stalo u pobřeží Brazílie? Slyšeli jste také, co hrozilo?«

»Slyšeli,« zvažněla Hrdinová. »Zaplat' pámbu, že to tak dopadlo!«

»Naštěstí konec světa nehrozí,« pokračoval Olda. »Připravovali jsme se ale na nejhorší, kdyby nastala katastrofa, o jaké se mluvilo, zachránili bychom jen pár milionů lidí. Jsme rádi, že se nic nestalo.«

»Vy jste chtěli někoho zachraňovat?« zpozorněla Hrdinová.

»Máme mimozemské možnosti, to už přece víte,« řekl Olda. »Podívejte se, vypadá to, že brazilská krize skončila, ale jistě víte, že k celosvětové katastrofě chyběl krůček. Kdyby se to stalo, nabídli bychom záchranu... možná dvaceti milionům lidí. Víc by bylo nad naše síly. Obě Ameriky a Afriku by to nejspíš spláchlo, dřív než byste si to tady v Evropě uvědomili. Když si představím paniku, jaká by nastala, až by ničící vlna smetla půlku Evropy, neviděl bych moc naděje ani pro vás. Naštěstí už to nehrozí a my jsme vám přišli nabídnout: pojd'te a přidejte se k nám! Dnes je to jiné než před rokem. Zájemcům můžeme nabídnout studia na mimozemské univerzitě. Máme už dvě, lékařskou a technickou.«

»Komu je ale vaše nabídka určena?« zeptala se ho vážně Hrdinová. »Všem žákům, nebo jen některým?«

»Chytrým a spravedlivým lidem,« odvětil Olda. »V téhle třídě je jich víc, můžeme mezi ně přibrat i rodiče. Počítáme i s vámi, paní učitelko. Dejte se k nám také!«

»Potřebujete snad učitele?« podívala se na ně zkoumavě.

»Jak se to vezme,« usmál se Olda. »Bereme hlavně lidi chytré a spravedlivé. U nás se dá naučit všechno, učitele teď budu dělat i já, takže budeme vlastně kolegové. Ale učit není totéž co vychovávat. Vychovávat je víc a vy byste to jistě uměla. Já zatím ne.«

»Pokud jde o tvé spolužáky, budeš asi nejspíš přesvědčovat Michala, Luboše a Ivana. Možná ještě Járu a nevím, asi Karla... Co jim chceš vlastně nabídnout?« snažila se to zamluvit Hrdinová.

»Michala bereme hned, paní učitelko,« odvětil Olda. »Ivana možná taky. Z kluků ještě Honzu, Máňa s Jarčou asi vyberou pár holek, ale Járu, Luboše a Karla? V žádném případě!«

»Proč?« zarazila se. »Luboš přece patří k nejchytřejším! A Honzovi škola moc nejde!«

»Víc než chytré potřebujeme spravedlivé,« řekl Olda. »Když Honzovi přidáme maličko intelligence, a to my dovedeme, naučí se všechno a zvládne nejen maturitu, ale i tu vysokou. Járu a Karla snad taky znáte. Svěřila byste jim vládu nad životem a smrtí? Já ne. A Luboš si už vůbec pamatují jako podrazáka. Chytrý je, ale čest není jeho silná stránka. Takové tam nepotřebujeme ani náhodou.«

»Taková kritéria vy uplatňujete?« rozbřesklo se jí. »Spravedlnost? To není nejhorší!«

»Kdo je u tebe podrazák?« ozvalo se v té chvíli ze třídy.

»Ty, Luboš!« odpověděl mu nahlas Olda. »Vzpomeň si na naši sázku. Vsadil ses kdysi, že jistý hrozící průšvih vezmeš na sebe. Nejenže jsi to nesplnil, ale pak jsi ještě křivě svědčil. Jen si na to vzpomeň!«

»To mi ale nemůžeš dokázat!« vybuchl Luboš.

»Nic ti nepotřebuji dokazovat,« řekl Olda. »Prostě si to pamatují a ty jistě taky. Tenkrát jsi narazil nejvíc, když ses spoléhal, že ti nikdo nic nedokáže.«

»Jak to chceš ale dokázat dneska?« opakoval Luboš.

»Musím snad něco dokazovat?« usmál se Olda. »Nemusím. Oba dobře víme, jak to bylo. A nehraj si na uraženého. Možná tě tam vezmeme později, až vyrosteš a uvědomíš si, jakou cenu má čest. Teď ještě ne, teď jsi na to moc... nedozrálý.«

»Lháři!« vybuchl Luboš. »Důkazy nemáš, jen urážíš a lžeš! Za takové urážky by ses měl omluvit, ale to ty asi nedokážeš, co? Tak si aspoň nehraj na spravedlivého!«

»Ty nepřestaneš?« usmál se trochu smutně Olda. »Chceš to s větší ostudou?«

»S jakou ostudou? Dokázat mi vůbec nic nemůžeš!« trval na svém Luboš.

»Jak chceš!« pokrčil Olda rameny. »Kdo chce vidět důkaz, ať na pár vteřin zavře oči!«

Mrknutím zkontroloval, že i Hrdinová na chvíli zavřela oči a vyvolal si do telepatie okamžik, kdy se s Lubošem vsázel.

»Něco takového nemůžeš dokázat ani teď, ani po obědě,« tvrdil Luboš.

»Dokázal bych ti to hned, ale byl by průšvih. Kdyby nic jiného, sousední vesmír smrdí jako zkažená vajíčka.«

»Tvrdit si můžeš co chceš, záleží na tom, jestli chceme věřit nebo ne. Co když naopak sousední vesmír, tedy, pokud existuje, voní jako růže?«

»Tak pozor,« zvedl prst Olda. »Netušíš, jak snadno bych ti to mohl vyvrátit!«

»Snadno?« rozesmál se Luboš. »Na to klidně vsadím svůj počítač a mám jistotu, že na něm budu hrát hry ještě hodně dlouho!«

»Počítač si nech. Ale když prohraješ, vezmeš ten průšvih na sebe a vymyslíš si k tomu nějaké hodně věrohodné vysvětlení, platí?«

»A co vsadíš ty?« opáčil klidně Luboš.

»Hlavu tyrannosaura, jestli si na ni chvíli počkáš.«

»Dobře, můžeme se vsadit. Až ji přineseš...«

Olda přerušil reminiscenci. Všichni si začali protírat oči, ačkoliv právě oči při té ukázce nejvíce odpočívaly.

»Dál to znáte,« řekl Olda. »Otevřel jsem okno do sousedního vesmíru, tam právě padaly německé bomby a jedna vymetla školní jídelnu. Byla to frajeřinka, odnesl jsem ji spravedlivě. Až sem to bylo v pořádku, patřilo mi to. Ale jak se zachoval Luboš? Podle sázky měl nést část následků, ne-li všechny. Místo toho svědčil proti mně a navíc křivě. Je to tedy křivák. Takové tam nechceme a nebereme.«

»To sis vymyslel až teď!« zaječel Luboš.

»Reminiscence se podobají filmu, ale na rozdíl od filmu se nedají ošálit trikem,« opáčil klidně Olda. »Jsou tak podrobné, že se prostě nedají vymyslet. Mohu takhle zobrazovat i své představy, ale budou asi jako kreslený film. Sám jistě nejlépe víš, že to bylo naprosto pravdivé. Do posledního smítka na podlaze!«

Skoro celá třída se dívala na Luboše, že by od něho pes kost nevzal. Luboš pochopil, že mu nevěří nikdo. Nenašel zastání ani u Édy, který jindy stál zásadně proti Oldovi. Nevěděl, co si má počít. Tak zle se proti němu spolužáci ještě nikdy nepostavili. Nejhorší na tom bylo, že všechno byla pravda, jenže teď už nebyla jen mezi ním a Oldou, teď ji znali všichni!

»Proč jsi to nepoužil už tenkrát při vyšetřování?« mračila se na Oldu trochu Hrdinová.

»Byla to přece i moje vina,« odvětil Olda. »Raději jsem to vzal na sebe. A reminiscence nejsou na Zemi uznávané jako důkaz. Luboš může tvrdit, že mu nikdo, nikdy a nic nedokáže a pokud jde o lidské soudy, má pořád pravdu. Pro nás ale zůstane křivákem. Ani ne proto, že to nevzal podle sázky na sebe, jako pro jeho křivé svědectví potom.«

»Měl jsi s tím přijít už tenkrát, soudný člověk nemůže něco takového jen tak pominout,« namítla Hrdinová.

»Soudný člověk a soudce jsou často významově velice odlišné pojmy,« usmál se smutně Olda. »Pozemské soudy nejsou na něco takového zvyklé, nejspíš by to jako důkaz nepřijaly, tak jako by nepřijaly svědectví zvířete. Tenkrát se mi zdálo lepší vzít všechno na sebe, beztak jsem na tom měl vinu největší. Ale to jsou staré záležitosti. Dnes chceme některým nabídnout, aby se k nám přidali. Kdo se obává, že na studia nestačí, toho uklidním. Umíme přidat na inteligenci. Hlupák se stane vynikajícím žákem, schopný géniem a kdo byl génius už na Zemi, bude u nás ještě chytřejší. Když přidáme inteligenci psovi, můžeme diskutovat i s ním. Ale podrazáka na poctivého a čestného člověka nedokáží napravit ani Ogdurové.«

»Vy máte i technickou univerzitu?« ozval se pro změnu Michal. »Proč jsi mi to neřekl dřív? Proč jsi mi tenkrát lhal?«

»Nelhal jsem,« ohradil se prudce Olda. »Tenkrát jsme ji opravdu neměli, ale od té doby jsme objevili několik světů a navázali kontakty s dalšími mimozemskými civilizacemi. Tím se naše možnosti zvýšily. Škoda, že jsi tenkrát couvl. To jsem počítal se studiem na normální lékařské fakultě. I tu bychom zvládli, nám třem chybí už jen pár zkoušek, ale už je nebudeme dělat v Praze. Podařilo se nám založit dvě

mimozemské univerzity, dokončíme to tedy u nás, ale stihneme to už letos a budeme přitom sami přednášet těm novým. Kdybys tenkrát poslechl, mohl bys dnes přednášet také, jenže na technice. Vítek je mladší než ty a dnes staví úžasné paláce, projektuje a pilotuje letadla. A ne ledajaká! Antigravitační!«

»To jsi ale tenkrát neříkal!« vybuchl Michal. »Tvrdil jsi, že technika nemá budoucnost!«

»Tvrdil jsem stejně jako dnes, že biologie má budoucnost větší,« opravil ho Olda. »Na tom si stojím pořád. Ale používáme i techniku.«

»Dobře,« přerušila je Hrdinová z pozice učitelky, ale poslechli ji i teď. »Nabízíš tedy víc než dřív. Ale co dál?«

»Nabízíme nejen studium,« pokračoval klidně Olda. »Také ubytování pro studenty i pro jejich rodiče. A co víc, nabízíme studium i jim. Nemyslete si, paní učitelko, že to je zbytečné. Jestli se k nám dáte, čeká to i na vás, i když víme, že toho víte víc než obvyklý průměr. U nás by to ale bylo málo. U nás začnete úplně nový život, i když na současných základech.«

»To by bylo možná krásné, kdyby... musela bych asi opustit všechno tady, kde jsem už zvyklá. Školu byste mi tam asi nahradili jinou školou. Ale já opravdu nemohu opustit tatínka, je už starý a skoro bezmocný...«

»Jé, vezměte ho tam, paní učitelko,« vyskočila Máňa. »A možná byste měla přijít hlavně kvůli němu! Co ho čeká tady na Zemi? My ho tam dáme dohromady, uvidíte! I on u nás může studovat, až ho dáme do pořádku a trochu omládne.«

»Studovat? V osmdesáti letech?« povytáhla Hrdinová údivem obočí.

»Osmdesát není žádný věk!« řekla Máňa. »Stará Gertruda Steinová má taky přes šedesát a u nás dostala tolik chuti do života, že začala psát básně! Běhá do schodů jako mladice, co teprve, až bude slavit třístovku!«

Neříkám, že někomu vrátíme dětství, přidal se Olda. To by bylo trochu moc. Ale kdyby nedávno stoletého Hitlera nezastřelili, otravoval by svět možná i v příštím století. Proč by měl žít takový padouch a poctiví lidé ne?«

»O Hitlerovi to psali...« uvažovala Hrdinová. »Chobotnice to prý dovedly.«

»My to dovedeme ještě lépe,« ujistila ji Máňa. »Chceme jít za Faustovou, vzali bychom tam všechny spravedlivé učitele. Některé tu necháme, jiní se třeba nebudou schopní odtrhnout od zdejšího světa, ale u Faustové a u vás by nás to vážně mrzelo.«

»Ty taky slibuješ hory doly?« usmála se na ni Hrdinová.

»Taky,« přikývla Máňa. »Stojí to za to. Rozhodně nelituju, že jsem to tenkrát jako první pochopila. Dneska mám čtvrtinový podíl na osmi zmrtvýchvstáních, takže se dá říci, že jsem sama vzkřísila dva mrtvé. Snad to není tak špatný počet!«

»A co ty, Jarčo?« obrátila se učitelka na třetí z trojlístku.

»Já to mám z nás nejhorší,« trochu se zamračila Jarča. »Podíl na devíti vzkříšeních mám větší než Máňa, zato jsem sestřelila dvě helikoptéry, bylo tam aspoň deset mrtvých. Nemohla jsem ale dělat nic jiného, nemám žádné výčitky svědomí. Střílely po mně i do lidí a překazila jsem jim hrozný masakr.«

Třída obdivem vydechla, jen to zašumělo. Jejich kamarádka sestřelovala helikoptéry? To bylo něco pro představitost všech!

»Ty?« nevycházela z údivu Hrdinová. »Do tebe bych to vážně neřekla! Ty umíš střílet?«

»Nesundala jsem je kulometem ani jinou zbraní,« řekla Jarča. »Jen jsem trochu... očima na dálku přimrazila piloty. Naletěli pak do skal a uhořeli. My máme... jiné možnosti.«

»Přimrazila? To jde? A jak ses vůbec do takové situace dostala?«

»Roznášeli jsme po zemích třetího světa salámovníky a chlebovníky,« řekla Jarča. »Byla to taková hurá akce... Učili jsme lidi pěstovat je, zasázeli jsme s nimi tisíce stromů a pomáhali jsme jim zahnat hlad. Paní učitelko, kdyby vám před očima někdo střílel do lidí a měla byste možnost to překazít, váhala byste? Co má přednost? Životy nevinných, nebo životy vrahů?«

»Asi ti nevinní. Ale v našich novinách ty plodiny přičítají americkým vojákům, dovezli si je přece z mise na Q-Zemi,« podotkla tázavě Hrdinová. »Všichni to tak znají. Spojené státy zbavily náš svět dvojího hrozícího nebezpečí, invaze hitlerovců a hladu!«

Máňa s Jarčou se na sebe podívaly. O tomhle nikdo v Andělském světě nevěděl. Kdo si to dovolil tak drze přisvojit jejich zásluhy? Od chobotnic věděly, že Američané v jejich světě sehráli obrovskou úlohu při likvidaci Hitlera a jeho bandy, ale chobotnice přičítaly podstatnou část zásluh o mír nějakému Čechovi, který tam Američany dostal a nakonec samotného Hitlera osobně zastřelil. O tom se ale v Čechách také mlčelo.

»Oni ty plodiny skutečně dovezli,« mračila se Jarča. »Jenže je sami zakázali zákonem. Tím by je potopili, nebýt nás. My jsme je právě proto začali šířit ve velkém a když už se to ve světě ujalo, ani Američané to nezastavili. Byla to naše akce, ne jejich. Oni tomu bránili a jak je vidět, dodatečně si pak přičetli zásluhy, jak už to na Zemi chodí.«

Obě, Manča i Jarča, se mračily nad tou nepravdou.

»To nic,« uklidňoval je obě směřovaně a tedy skrytě Olda.

»To je snad jedno,« mávl rukou a pokračoval nahlas: »Důležité je, že se ty plodiny rozšířily. Nezáleží na slávě, ale na tom, že se lidem vede lépe.«

»To jsi řekl hezky,« přikývla Hrdinová. »Zajímalo by mě ale, jak jste chtěli zachraňovat lidi při celosvětové katastrofě.«

»Máme přece další, úplně prázdný svět!« řekl Olda. »Vešly by se tam možná stovky milionů lidí. Jde už jen o to, kolik bychom jich stihli pobrat.«

»Co by si ale s úplně prázdným světem počali?« vrtěla hlavou Hrdinová. Kde by tam bydleli? V jeskyních? A co by jedli?

»Ten svět už tak prázdný není,« řekl Olda. »Donedávna jsme tam měli sanatorium pro dva tisíce lidí, ale brzy tam bude stát město se dvěma univerzitami a u jednoho města dlouho nezůstane. Náš technický génius Vítek postavil palác sanatoria během dvou hodin. Stejnou rychlostí staví university, obytné čtvrti mu jdou ještě rychleji. Město postaví za týden!«

»To je neuvěřitelné!« vydechla Hrdinová.

»To je docela normální zázrak,« dodal vážně Olda. »Tam jsme si zvykli na jiné poměry. Škoda, že to všechno nemůžeme přenést na Zem! Tady by to bylo ještě lepší.«

»Nemůžete? Proč?« zeptala se ho naléhavě.

»Nové Německo si z Q-Země, my jí říkáme Xijtra, dovezlo kus území se vším, co tam bylo,« řekl Olda. »Bohužel i s německými bombami, schopnými způsobit katastrofický konec světa. My nic takového na Zemi nechceme. Proto musíme vybírat lidi, kteří ostatní nepodrazí. Ještě nedávno jsem se chtěl setkat se současným starostou Nového Německa. Mají ho namísto prezidenta a chtěl jsem si s ním popovídat, ale po hrozbách zkázou světa po tom ani netoužím. Xijtrané mě před ním také varovali a já jim věřím. Němci se s Xijtrany rozešli ve zlém, my se s nimi naopak kamarádíme. Máme zkrátka jiné cíle a netoužíme nikam tahat bomby.«

»Dobře, ale čeho dosáhnete, když své město nepostavíte tady, ale jinde?«

»Ukážeme, že to jde,« řekl Olda. »Tady na Zemi nám příliš mnoho vlivných lidí házelo klacky pod nohy. Tam takové škůdce nemáme. Až bude jasné, že to jde dělat lépe, pokusíme se vrátit, ale s takovými výsledky, že se nám nikdo neodváží škodit.«

»Já mám ale pořád pocit, že byste měli začít doma. Je hezké, že děláte zázraky, ale tady na Zemi by je lidé potřebovali víc.«

»Musíme začít od lidí,« vzdychl si Olda. »Nestačí dát jim jídlo a ubytování, potřebují také životní cíl. Nemáme pro lidi práci, na jakou jsou zvyklí, sami si musí najít smysl života. Nejhorší je, že na Zemi je příliš mnoho těch zlých a v našem světě by mohli škodit více než tady. Jarča vám řekla, že sestřelila očima dvě helikoptéry. Je to tak, dokážeme to. Proto tam také nemůžeme vzít kdekoho. Až se později vrátíme na Zem, předěláme tady všechno.«

»Jak, všechno?« zajímalo učitelku.

»Všechno!« opáčil Olda. »Zrušíme státy, továrny, auta... Náš svět bude bez úřadů, vlád a ministerstev. Předěláme nemocnice i školy. To, co pracně učíte z učebnic, se dá zvládnout za chvíli. Učitelé u nás budou spíš vychovávat a když učit, tak příkladem.«

»To si tedy troufáte!« usmála se.

»Troufáme!« přitakal Olda. »Ale teď už to není vize jednoho dvanáctiletého kluka, jako před rokem. Teď se nad tím zamýšlejí vážení docenti a pedagogové. A to vypadá úplně jinak! Paní učitelko, přidejte se k nám! Radím vám, berte to, dokud je ruka Páně otevřená!«

»Nedáš mi ani čas na rozmyšlenou?« zeptala se ho vážně.

»Dám,« přikývl. »Dostal jsem na rozmyšlenou pár minut, vám dám pár dní. Promyslete si to, můžete si ještě ledacos zařídit. My teď jdeme za Faustovou. Tady bych to nabídl jen Michalovi, Ivanovi a Honzovi. Holky, koho navrhnete vy?«

Obě na sebe mrkly.

»Když to necháš na nás, vybereme Katku, Evču, Slávku a Dášu,« řekla za obě Máňa. »Možná ještě Lidunu. Ať si to všichni doma prohovoří s rodiči.«

»Já jen dodám, že bereme nejraději celé rodiny, jako když se tam odstěhovali Koutovi nebo Hadrbolcovi,« přidal Olda.

»Ale jen dobrovolně,« usmála se Máňa. »A věřte nám, bylo to tak nejlepší.«

»Slyšeli jste?« obrátil se Olda ke spolužákům v lavicích. »Nikoho nenutíme a nebudeme nutit. Jen nabízíme. Je to příležitost začít nový život, ale dá se snadno prošvihnout. Přeberte si to jak chcete, příští týden se tady zastavíme pro vaše rozhodnutí.«

»Uvidíme!« řekla Hrdinová...

Olda, Máňa a Jarča vyšli ze třídy až po zvonění. Hrdinová je doprovodila do ředitelny, ale mlčela. Zřejmě jí nasadili pořádného brouka do hlavy.

Jednání s Faustovou bylo poměrně krátké.

»Chtěli byste pomoci několika spolužákům?« shrnula to, když jí vypověděli s čím přišli. »To není špatné rozhodnutí. Mohly bychom vám s Hrdinovou vybrat pár takových, kteří by splnili vaše požadavky, i ze sousedních tříd. Jak jsem pochopila, není důležitá chytrost, vážíte si spíš čestnosti. To je v dnešním světě nezvyklé, ale sympatické kritérium. Měli bychom vám s tím pomoci.«

»A co vy sama?« zeptal se Olda.

»Upřímně řečeno, láká mě to,« přiznala. »Ale ne hned, mám tu spoustu rozdělané práce. Kdybyste za mnou přišli na začátku prázdnin, školský úřad by za mě snadněji hledal náhradu a hned by to bylo veselejší. To víte, učitel nesmí odejít v průběhu školního roku od třídy, jen když ho přejede auto a tak... Nevím, jak vám pomůžeme s našimi pozemskými znalostmi, ale kdyby vám šlo o výchovu, tady jsou možná lepší zkušenosti než naučené poučky.«

»Dobře, přijdeme na začátku prázdnin,« slíbil Olda. »Ale žáky bychom tam rádi vzali už teď. Každý týden tam pro ně bude významnější než zbytek roku tady.«

»Podle toho, co jsem zažila s vámi, asi máte pravdu,« připustila.

»Kdybychom přibrali žáky ze sousedních tříd, mohli byste tam zbývající sesypat a jednu třídu uvolnit,« navrhovala Máňa. »Takže by byla Hrdinová volná hned, ne až na konci roku.«

»Hrdinová není jen vaše třídní,« připomněla jim Faustová. »Učí také v několika třídách biologií. Chcete mi snad přidělovat problémy s rozvrhem?«

»To ne,« rychle odvětil Olda. »Do prázdnin to počká. Ale ty žáky vezmeme. Spoléháme, že nám doporučíte jen ty správné!«

»Dobře, spolehněte se,« souhlasila Faustová. »Bude to zajímavý experiment, první toho druhu v Čechách. Na školské správě už to nějak dopadne. A říkáš, žáky i s rodiči?«

»Bylo by to tak lepší,« přitakala jí Marie. »Aby tam žáci nebyli jako v internátu a rodiče by se o ně nestrachovali. To radši vezmeme i rodiče.«

»Máte pro ně ale byt a práci?« vyzvídala Faustová přísně. »To přece není jen tak!«

»Máme pro ně veškeré zabezpečení,« slíbil Olda. »Práci si každý musí najít sám, zatím se tam ale uplatnili všichni, i když v jiném oboru. Některé obory tam totiž nejsou a nebudou, to se nedá nic dělat. Nemáme tam úřady a úředníky raději

přeučíme na něco jiného, než kvůli nim extra zavádět kanceláře. To po nás nechtějte!«

»Dobrá,« usmála se Faustová. »Přijďte tedy za týden, to je snad přiměřená lhůta.«

»Přijdeme,« slíbili všichni vesele.

Vyšli ze školy ve výborné náladě.

»To by nám vyšlo, kam teď?« zeptala se Jarča. »Co takhle podívat se po Praze? Už jsem nebyla pod Václavem ani nepamatuju!«

»Tak jo!« souhlasil Olda. »Ale nabarvíme se tak nějak lidsky, aby lidi nekoukali.«

Pravda, lidé se za nimi ohlíželi, zejména po leopardí Máně a mušlovité Jarče. Obě dívky vyhlížely na Prahu moc exoticky, ale přemalování byla otázka okamžiku a v džínech vypadali všichni nenápadněji.

Místo aby použili městskou dopravu, vzali to všichni tři vzduchem. Zakrátko přistávali pod koněm na Václaváku. Zneviditelnili se jen na přistání, hned poté se objevili, ale žádné pozdvižení nevzniklo, zřejmě si jich nikdo nevšiml. Tím lépe!

Přešli na chodník a vydali se dolů. Vypadali jako normální dětská parta, procházející se městem. Ačkoliv touhle dobou děti obvykle sedí ve škole, nikdo se nad nimi nepozastavoval.

Najednou Olda popadl obě dívky za rukávy a zastavil se.

»Bacha – Johan!« zarazil je směrovaným telepatickým výkřikem.

Všichni tři zůstali stát. Olda je naštěstí duchapřítomně strhl stranou do stínu pod strom, jinak by do nich náhodní chodci začali vrážet. Johana už viděli všichni tři. V očích jim přímo svítil červenou aurou, vytvářenou Vítkovým detektorem.

Johan klidně vyšel z hotelu Jalta a zamířil přes chodník k autům, stojícím před hotelem.

»Co tu dělá?« zajímalo Oldu.

»To nevím, ale dobrého jistě nic!« odvětila mu stejně bezhlučně Jarča.

Johan zamířil k nejbližšímu taxíku a nasedl.

»Co kdybychom se podívali, kam má zaměřeno?« navrhl Olda.

»Oldo, néé!« zamračila se Máňa. »Máme se mu klidit s cesty a ne ho provokovat!«

»Mně se to taky nelíbí,« přidala se k ní Jarča. »Buď rád, že nám zmizí s očí!«

»Ale on určitě chystá nějakou lumpárnu!« protestoval Olda.

»Myslíš, že bys mu v něčem zabránil?« pochybovala Marie.

»Heleďte holky, když mu v ničem nezabráníme, nic se nestane,« přemlouval je Olda. »Jen se po něm podíváme! Máme volno, umíme být neviditelní a on na nás nemůže.«

»Stejně nám ujede!« ukázala Máňa na odjíždějící taxík.

»Autem?« vyprskl pohrdlivě Olda. »Vždyť je to jenom mercedes!«

»No dobře,« ustoupila Máňa. »Snad to nebude tak nebezpečné jako u Mrzoutů!«

Taxík se mezitím rozjel, ale tři školáci se vypařili a zamířili za ním. Vznesli se šikmo vzhůru nad střechy domů a objevili se až ve výšce, počítali s tím, že se nahoru nebude nikdo z lidí dívat. A kdyby, nevadilo by jim to. Stačilo, že se drželi přímo nad taxíkem. Ten jel zatím pomalu, v centru beztak nemohl jet rychleji.

»Co kdybychom ho i s autem prohodili do jiného světa?« napadlo Oldu.

»Kam?« opáčila Máňa. »Do Útočiště? Co kdyby tam někomu ublížil? Nebo až k nám na Andělský svět?«

»Leda do Gehenny!« zavrčela Jarča zlověstně. »Nebo do Sibérie!«

»To nemůžeme!« řekla Máňa. »Je tam s ním taxíkář, nevinný jako lilie!«

»To je pravda,« zarazil se Olda. »Ten by si to nezasloužil.«

Taxík mezitím zamířil na magistrálu směrem na Brno.

»To by mohlo stačit,« navrhla Máňa. »Zřejmě jede do Německa. Musíme ho sledovat až na hranice?«

»Ještě chvílku,« přemlouval kamarádky Olda. »Doprovodíme ho jen na kraj Prahy.«

Taxík sledovali pohodlně, vznášeli se přímo nad ním. Johan je nemohl vidět, musel by se vyklonit z okna. Nejel ale do Brna. Taxík sjel z magistrály a zamířil mezi paneláky.

»Skoro jako by jel k nám!« napadlo Oldu.

»Hele, Oldříšku, nebydlí nakonec ve vašem bývalém bytě?« napadlo Máňu.

»To zaručeně ne, naši ten byt vyměnili,« ujistil ji.

»Aha!« přijala to Máňa. »Tak co tady chce?«

»Uvidíme!« pokrčil rameny Olda.

Jak se taxík blížil k místům, kde to znali, zajímalo to už všechny tři.

Zastavil před jejich školou. A zůstal stát, Johan chtěl zřejmě pokračovat v jízdě.

»A herdek!« pomyslel si Olda. »Co tam chce?«

»Neviditelnost – a za ním!« zavelela Jarča, které se zmocnila lovecká horečka.

Snášeli se dolů jako luňák na hejno kuřat, když je Olda náhle přibrzdil.

»Pozor!« varoval kamarádky.

Před školu vyběhl spolužák Luboš a mířil přímo k Johanovi! Cosi mu říkal, rozhazoval při tom rukama, ale na tu dálku mu nerozuměli. Čemu ale rozuměli, byla bankovka, kterou Johan vytáhl z peněženky a podal Lubošovi.

»Luboš přece není pomocník ďáblů!« podivila se tiše a ještě směrovaně Jarča.

Opravdu, svítil jim jen Johan. Luboš by si přece museli všimnout už ve třídě!

»Zřejmě to byla jen nějaká drobná službička,« nadhodil Olda.

»Službička?« opáčila Máňa. »Možná, ale dobře zaplacená.«

»To nic neznamená, trestné to není,« mávl rukou Olda.

Johan nechal Luboš stát a zamířil do školy. Luboš spokojeně uhladil bankovku a dal si ji do kapsy, ale pak zamířil pryč. O Johana se nezajímal, ani Johan o něho. Asi to opravdu byla jen náhodná drobnost. Oldu to ale nepřestalo mrzet. Konec konců, Luboš býval jeho kamarád. Jak se mohl dát dohromady s Johanem? Vyčetl mu ve škole podrazáctví, ale vědomá služba ďáblu je přece jen horší i než zrada kamaráda.

Velké hlavní dveře školy se mezitím zavřely.

»Za kým jde?« zajímala se Jarča. »Nebude to nakonec kvůli naší akci? To by nám mohl pěkně zavařit! Mohl by někomu ublížit, nebo je ovlivňovat jako Luboše.«

»Okno na konci chodby v prvním patře!« napadlo naštěstí Máňu.

Jak si ještě pamatovali, okno se nedalo pořádně zavírat, občas se otevřelo větrem, možná by stačilo zvenčí zatáhnout. Teď by se jim to hodilo. Obletěli školu, ale okno kupodivu drželo, školník zřejmě vadnou kličku vyměnil... Oldu to ale nemohlo zastavit. Otevřel okno pohledem na kličku zvenčí, všichni tři vklouzli dovnitř a okno za sebou zavřeli.

Po schodech se ozývalo slabé dupání. Johan přicházel. Ačkoliv byli neviditelní, všichni tři se přitiskli ke stěně. Johan je nespatriil, mířil přímo do ředitelny.

»Jde jednat s Faustkou!« napadlo Oldu. »To je průšvih! Na ní to přece závisí nejvíc!«

»Jdeme tam!« napadlo rozkuráženou Jarču. »Faustka sice nesvítí, ale kdyby se stala jeho komplicem, měli bychom ji v zádech. Chci vědět, o čem si budou povídat.«

»To špatně dopadne!« sýčkovala Máňa.

»Když budeme neviditelní, nic nám neudělá!« namítla Jarča.

Pravda, byla to cesta do jámy lvové, ale nejvíc by se dozvěděli. I opatrnější Máňa proto přestala protestovat. Ke dveřím ředitelny přeletěli neslyšně. Jarča opatrně stiskla kliku a tři neviditelní se vmáčkli do ředitelny. Faustová se právě otáčela, aby Johanovi nabídla židli, Johan stál zády k nim, nemohl si všimnout ani pohybujiících se dveří. Měli vyhráno.

»Jdete za mnou zbytečně, pane...« uvítala Faustová d'ábla. »Informace o žácích podávám jedině rodičům a jejich oprávněným zástupcům, ovšem od toho jsou rodičovské schůzky.«

»Potřebuji vědět, co tu dnes chtěl můj bývalý syn,« řekl Johan. »Byl tu před půl hodinou se dvěma spolužačkami.«

»Bývalý syn?« podivila se Faustová. »Jak to myslíte, *bývalý syn*? Připomíná mi to právě tak nelogický obrat *bývalý černocho!*«

»Vyženil jsem ho, ale s jeho matkou jsem se zase rozešel,« vysvětlil jí to rychle. »Proto bývalý, ale pořád mě zajímá, to je vše.«

»Aha!« řekla Faustová. »Myslíte zřejmě Oldu. Ten ale od loňska do naší školy nepatří. Složil předčasně maturitu a ukončil školní docházku, tím to pro nás skončilo. Jako jeho *bývalý otec* byste to snad měl vědět!«

»To také vím!« řekl Johan. »Co tu ale dělal dnes?«

»Nejspíš navštívil své bývalé spolužáky,« odpověděla mu bezelstně Faustová. »Žáci se občas vrací do bývalých tříd, když se někdo odstěhuje. To je naprosto normální a zřejmě je to i jeho případ.«

»Podle mých informací jednal ale delší dobu i s vámi,« řekl ostřeji Johan.

»To se ale školy netýkalo a do mých soukromých hovorů není nic ani rodičům,« odvětila klidně Faustová.

»Já to ale potřebuji vědět!« zasyčel Johan.

Olda najednou zaslechl známý pískot, který už dlouho neslyšel. Poprvé na něj narazil v soudní síni, když byl obžalován Alexijev. Johan se tedy snažil Faustku donutit jednat podle jeho příkazů!

Málem by proti Johanovi vyslal volnou energii, ale v té chvíli se zarazil. Johan je přece ďábel, žádný inhibitor nepotřebuje, jen by mu tím dal jasně najevo, že je tady. Nebylo by lépe počkat? Snad Faustce neublíží, chce se jen něco dozvědět!

Počkám, řekl si raději. Napadlo ho ale varovat Máňu a Jarču.

»Pozor, holky!« oslovil je směrovaně. »Johan používá podprahové ovlivňování!«

»Já nic necítím!« odvětila obratem stejně neslyšitelně Máňa.

Jarča ale mlčela. Olda se po ní ohlédl a strnul.

Kamarádka stála u dveří viditelná, zřejmě nevnímala okolí ani Oldovo varování. Jen tam stála a nepřítomně se dívala přímo před sebe. Takže to nebylo pouhé podprahové ovlivňování! Oldovi došlo, že poprvé vidí na vlastní oči účinky orgánu, který chobotnice u Bóži opatrně označily pojmem *psychický rezonátor*. Letným mrknutím oka zjistil, že i ředitelka Faustová nehybně stojí se stejně nepřítomným pohledem.

»Máňo, vnímáš mě aspoň ty?« obrátil se úzkostlivě na dosud neviditelnou Máňu.

»Jasně,« opáčila. »Hele, Oldříšku, co se to děje s Faustkou?«

»Johan používá podprahové tlumení vůle!« rychle jí vysvětloval Olda. »Je to horší než hypnóza, vyřadil i Jarču! Koukni, stojí u dveří a čumí do blba! Na tebe to nepůsobí?«

»Zdá se, že ne,« řekla zaraženě. »Nic zvláštního necítím, ty ano?«

»Zlaté chobotnice!« řekl Olda. »Ochrana proti duchům! A hlavně proti Johanovi!«

»Ty myslíš?« znejistěla Máňa.

»Jo!« odvětil lakonicky Olda. »Na nás dva to nepůsobí, ale jen já to vnímám. Horší je, že jsme v pasti! Zůstali jsme na něho dva a Jarča nám nepomůže, spíš nás může prozradit.«

»Co takhle vzít Jarču z obou stran a opatrně ji vyvést na chodbu?« napadlo Máňu.

»Snad to půjde!« vzdychl si směrovaně Olda.

Bleskurychle se domluvili, ale v té chvíli začala povídat Faustová. Olda se až otřásl, jak se změnila. Podle jejího skelného, nepřítomného výrazu bylo vidět, že i ona jedná pod vlivem ďábla, ale vypadalo to hrozně. Z energické ředitelky byla najednou pomalu mluvící loutka. Jako idiotka, napadlo Oldu. Mělo to jedinou výhodu. Ačkoliv Jarču viděla, nevnímala ji. Johan seděl skoro zády ke dveřím, ale Oldovi bylo jasné, že všechno pochopí, až se otočí k odchodu. To bude konec nenápadnosti. Museli jednat rychle, než Faustku vyslechne.

»Olda tu byl přemlouvav bývalé spolužáky, aby s ním šli někam mimo Zem,« začala.

»To už vím!« přerušil Johan ředitelku ostře. »O čem jednal s tebou?«

»Zachází s ní jako s hadrem,« podotkl Olda, ale pomáhal Máně strkat Jarču ke dveřím. Naštěstí nekladla odpor, strkali ji před sebou jako panenku-chodičku. Teď šlo hlavně o to, aby si Johan nevšiml, až Máňa otevře dveře na chodbu. Olda se pro jistotu ohlédl, ale Johan byl zřejmě dostatečně zaujatý Faustovou.

»Přemlouval mě, abych s ním odešla také,« odvětila Faustová nepřítomně.

»To by se mu hodilo!« řekl Johan uštěpačně. »Nikam nepůjdeš! Ještě chci podrobnosti té nabídky. Co ti nabízel? Mluv!«

V d'áblově ruce se náhle objevilo něco nepříjemně podobného pistoli. Tak nějak vypadá i klasická pistolová páječka nebo malá vrtačka. V ruce d'ábla to jistě nebyl nevinný nástroj, ačkoliv to nemělo ani charakteristický tvar zbraně, ani to nevypadalo kovově.

Olda strnul. Situace se otočila úplně jinak. Jestli je to zbraň, pak ji Johan k zastrašení Faustové nepotřebuje, má ji přece v hrsti. Proč by na ni ale zbraň vytahoval? Zbývalo jediné možné vysvětlení. Až mu Faustka řekne, co se chce dozvědět, skutečně ji zabije.

»Máňo! On ji zabije...« vyhrkl telepaticky pro kamarádku. »To ne! Faustku mu nedám!«

Poslední větu telepatoval už hodně vzrušeně.

»Co chceš dělat?« opáčila Marie také tak. Držela Jarču za loket, ale zarazila se, když ji Olda pustil a otočil se zpátky k ředitelce.

»Musíme něco udělat!« uvažoval Olda. »Přece ho nenecháme zabít Faustovou!«

Myslíš tím, co drží v ruce? znejistěla Marie. To přece nemusí být zbraň! Třeba je to jen nástroj k čipování lidí! A on ji ani nechce zabít, jen poznamenat!«

Nemůžeme čekat, až to použije!« odvětil Olda. Kdyby to byla zbraň, budeme si to do nejdlejší smrti vyčítat! Nesmíme jí nechat ublížit!«

»Oldo, neblbni!« prosila ho Máňa. »Chceš jít proti d'áblovi? To špatně dopadne! Počkej aspoň, až vytáhneme Jarču na chodbu!«

»To beztak nestihneme!« nedal se Olda zastavit. »Synchronizuj se o mě a otevři za ním bránu do Útočiště! Já otevřu druhou na Sibérii, tam co byli tvoji zajatci. Podebereme ho i se židlí a prohodíme ho tam.«

»Oldo, nééé!« znejistěla Máňa. »Z toho kouká otevřená válka proti d'áblům! Alexijev nás za to nepochválí! A v Sibérii je určitě krutá zima!«

»To zdůvodníme!« řekl Olda. »O d'ábla se neboj, ten to přežije. Dělej, než nám Faustku zabije před očima! Pozor – teď!«

Za Johanem se na krátký okamžik objevil modravě ohraničený ovál. Vzápětí se modrý okraj zdvojnásobil. V první chvíli tam byl šťavnatě zelený tropický les, náhle vystřídaný sněhovou plání bez jediného stromu.

Olda, synchronizovaný s Máňou, pohnul naráz oběma branami.

Modré okraje poskočily vpřed. Dolní částí podřaly nejprve zadní nohy židle pod sedícím Johanem, pak přední. Prolétly nohami snadno, jako rozžhavený drát pěnovým polystyrénem, napadlo Oldu. Johan se i se židlí překotil dozadu, nohy mu vylétly do výše, ale než se stačil polekat, zmizel v modravém otvoru. Ještě než se brána zavřela, vylétl z ní fialový oheň, ale jak Johan padal pozadu z výšky prvního

patra, oheň už mířil šikmo vzhůru. Na stropě nad stolem Faustové zažhnula elipsa ohně, ozvalo se ohlušující prásknutí a rachot, shora pár vteřin padaly rozdrčené kusy betonu, ale to už otvor hvězdné brány prskl a zmizel a ve stropě zůstala jen ohořelá metrová díra.

Oldovi i Máně zatrnulo, když si představili, že tímhle ještě před okamžikem mířil ďábel na jejich ředitelku. Zřejmě to nebyl nástroj, ale zbraň. Co by z ní asi zbylo? Raději nemyslet! Správně se toho Olda obával!

Na zemi zůstaly kousky nohou židle, lasturovitě hladce odříznuté, před ředitelkou byla na stole navršená hromada betonové suti. Shora ještě cosi přiletělo. Z kabinetu nad ředitelkou přistála na hromadě suti plastická školní lidská lebka. Při dopadu z ní odlétla pohyblivá dolní čelist i odebíratelná mozkovna, ale zbytek působil i přes plastický vzhled morbidně.

Olda se vrhl k Faustové, Máňa k Jarči. Ale obě, ředitelka i kamarádka, si jen nepřítomně přejely rukou přes oči, jako by se právě probíraly ze snu.

»Jarčo, neviditelnost!« snažila se Máňa připomenout kamarádce. »Vnímáš mě vůbec?«

»Jó... aha...« vzpamatovala se Jarča a poslušně zprůhledněla. Pomalu přicházela k sobě, ale byla ještě trochu omámená.

»Pane... pane...« vstala Faustová a nevěřičně se dívala před sebe. »Kde jste...?«

Nemohla si srovnat v hlavě hromadu betonové suti na jejím vždycky vzorně uklizeném psacím stole. Mimoděk vzala do ruky kus betonu, ale hned jej upustila, jak byl horký.

»Mizíme!« navrhla rychle Máňa jen pro Oldu.

»Nemizíme!« odmítl Olda.

»Proč?« naléhala na něho Máňa. »Padáme, než bude průšvih!«

»Ne!« řekl Olda. »Nemůžeme tady nechat Faustku d'áblům!«

»Johan je přece pryč!« přesvědčovala ho Máňa. »Ze Sibérie se sám jen tak nevrátí!«

»Já vím,« opáčil Olda. »Ale satelitům zmizel tady. Kde ho budou ďáblové hledat? Nikde jinde než tady, rozumíš? Vyposlechnou si Faustku a pro jistotu ji...«

Nemusel ani moc naznačovat, co tím myslí.

»Ježkovy zraky!« zarazila se Máňa. »Máš asi pravdu, ale co s tím chceš dělat?«

»Nemáme na vybranou!« řekl Olda a zviditelnil se přímo před nechápající ředitelkou.

Chvíli se na něho dívala zděšeně.

»Oldo!« vyhrkla. »Kde ses tu tak najednou vzal?«

»Stojíme tu už dlouho,« řekl Olda.

»Kdo?« rozhlédla se Faustová. Právě včas, aby zachytila očima obě objevující se dívky. Stály stranou a obě vypadaly provinile.

»Co tu děláte?« zamračila se na ně.

»Mám vám připomenout toho pána, co tu byl před chvílí, nebo si na něho vzpomenete sama?« zeptal se jí Olda. »Jsme tu kvůli vám, ale dvojnásob kvůli němu.«

»Ano, někdo tu byl!« vzpomínala ředitelka. »Ptal se na tebe! Představoval se... Já... já... vlastně ani nevím! A kde je teď?«

»V pekle,« řekl Olda. »Ale v jiném, než kde je doma. Asi se tomu hrozně diví.«

»Ty toho pána znáš?«

»Chtěl být přece mým otcem,« řekl Olda. »Málem byl taky mým vrahem. A teď chtěl zabít vás a možná i někoho dalšího.«

»Já to vůbec nechápu,« zavrtěla hlavou odevzdaně.

»Úplně to nechápu ani já,« řekl Olda. »Proč po vás chtěl, abyste mu pověděla, o čem jsme spolu mluvili?«

»To vážně nevím,« řekla. »Co to bylo za chlapa?«

»Paní ředitelko, kdysi jsem vám říkal, že budete muset uvěřit v anděly, až je na vlastní oči uvidíte,« řekl Olda trochu smutně. »Vzpomínáte si na to?«

»Na to si pamatuji docela dobře,« usmála se trochu, poprvé od svého znovuprobuzení.

»Tak vám říkám, právě nastal čas, abyste uvěřila v d'ábly,« řekl. »Ten pán byl skutečný d'ábel. Poslali jsme ho s Máňou do třetího vesmíru, ale brzy se tu objeví další.«

»Chceš mi snad tvrdit...« zajíkla se. »To snad ne...! D'ábel? A opravdový?«

»Opravdový,« přikývl Olda vážně. »Podívejte se nahoru nad sebe, co pro vás chystal! Nejspíš se na to nepamatujete, byla jste úplně mimo, když to dělal.«

Faustová vzhledla vzhůru. Opálená elipsa vedla až do kabinetu, zčernalé zbytky drátěné betonové armatury a nahoře řeravějící zbytky dřevěných parket. Kabinet plný vířícího bílého betonového prachu, který ale nemohl padat dolů, neboť rozežhavený otvor pořád ještě vytvářel slabý komínový efekt a vzduch tam proudil vzhůru.

»Jak, mimo?« zeptala se ho trochu roztržitě.

»Něco jako v hypnóze,« vysvětloval jí. »Nejspíš si část z toho vůbec nepamatujete.«

»A ty myslíš, že mě tam chtěl odnést?« vyhrkla.

Ačkoliv to vypadalo jako parodie na dávný příběh a u Faustové by tomu přispívalo i její jméno, bylo to příliš hrozné, než aby to vyvolalo úsměv.

»Ne,« řekl Olda. »Chtěl vás zabít. Místo díry do stropu by vás zpopelnil. Překazili jsme mu to na poslední chvíli. Smůla je v tom, že dalším d'áblům, kteří sem brzy přijdou, nemůžete odolat. Nezbyvá nic jiného, než vás rychle a bez ohledu na vaši pověst dostat pryč, i když tím asi uděláme škodolibou radost některým žákům.«

»Ale proč?« nechápala. »Co mohl mít proti mně?«

»D'áblům nejde o vás, ale o nás,« řekl Olda. »Nám rádi škodí i tím, že ubližují lidem, se kterými jednáme. Nechceme vás mít na svědomí, ale nemůžeme vás trvale hlídat a chránit. Když vás tady necháme, sesypou se na vás. A když budou mít výhodu první rány, v ničem jim nezabráníme. Nemuseli by to ani udělat nápadně. Dnes nebo zítra vám vybuchne v bytě plyn, přejede vás na ulici auto, nebo se stane něco podobného. Pojd'te raději hned teď s námi! Měli bychom tam vzít pro jistotu i vaše příbuzné. Koho chcete vzít s sebou? Určitě manžela, možná dceru i s rodinou, koho ještě?«

»Mám tady rozdělanou práci!« připomněla jim důrazně. »Kdo ji za mě dodělá?«
»Nikdo. Jestli budete zítra po smrti, tak jako tak nic nedokončíte,« ujist'oval ji.
»Nevím,« mračila se. Nechtěně se přitom dotkla betonu před sebou a opět ucukla, jak byl ještě horký. A stal se paradox. Ten žhavý kus ji velice rychle zchladil.

»To je to vážně tak zlé?« zeptala se nejistě.

»Vážně,« přisvědčil Olda.

»Vy dvě si to také myslíte?« obrátila se na jeho kamarádky jako na svědkyně.

»Vidíme to hodně černě,« připojila se Máňa. »Ale bude to tak. Před chvílí Johan mimo vás zhyponotizoval i Jarču. Nemáme dost síly zápasit s d'ábly, když jim odoláme jen dva.«

»Ale jak to, že jste to vydrželi, když je to tak nebezpečné?« chytala se každé domnělé nelogičnosti v jejich verzi.

»Byli jsme nedávno v Aomuniaku, u těch mimozemských chobotnic,« vysvětlovala jí rychle Marie. »Trochu nás upravily a věnovaly nám větší odolnost. Zatím jen mně a Oldovi, my už to předáme dalším.«

Ve škole mezitím narůstal hluk. Prásknutí Johanovy zbraně nezůstalo bez odezvy. Olda si uvědomoval, že sem každou chvíli vtrhnou lidé, školník nebo učitelé. Neměli by je tu najít, jinak dají d'áblům příliš zřetelnou stopu! Ačkoliv i ta díra ve stropě by pro ně mohla být dost dobrým vodítkem, tomu nikdo nezabrání...

»A kde je vlastně ten... teď?« rozhlédla se rychle Faustová.

»V **Sibérii**,« odpověděl rychle Olda. »To je svět mimo jejich vliv. Hodili jsme ho tam, aby se nedokázal sám vrátit. Nestarejte se o něho. Bude to náš problém, co s ním uděláme. Nebude to jednoduché, je ozbrojený, ale opakují vám, není to vaše věc. Stačí, když víte, že vás chtěl zabít a že jsou na Zemi jiní, kteří to ochotně udělají za něho, když s námi teď hned neodejdete. Je to opravdu vážné a jde vám o život, pochopte to!«

»Připadá mi to jako zbabělý útěk,« posteskla si Faustová. »Co spolužáci, a Hrdinová?«

»Je to útěk,« řekl Olda. »Možná i trochu zbabělý. Musíme ustoupit, pokud možno beze ztrát. Dokážeme sestřelit očima helikoptéru, ale d'áblové jsou silnější. Největší nebezpečí teď hrozí vám. Nejste snad kamikaze, nemusíte místo ústupu páchat pro slávu císaře harakiri. Vás a vaše blízké k nám vezmeme hned, pro ostatní si podle slibu přijdeme do týdne. Po tomhle určitě uznáte, že čas na rozmyšlenou je nebezpečný luxus. Pojďte s námi, než naší přítomností ohrozíme další lidi.«

»Poslyš, Oldříšku!« namítla Máňa nepřiliš přesvědčeně. »Neměli bychom oběhat aspoň těch pár vybraných a vzít je k nám rovnou taky? Co když nás tu budou za týden čekat? Luboš to vyslepičil Johanovi a dalším d'áblům to jistě řekne také!«

»Luboš? Z vaší bývalé třídy? Co s tím má společného?« zarazila se Faustová.

»Nic moc,« řekl Olda. »Jen donášel d'áblovi Johanovi.«

»A ke všemu za peníze!« přisadila si Jarča.

»Jen ho informoval,« omlouval ho Olda. »Určitě ani neví, komu sloužil. Ostatní d'áblové o Lubošovi nevědí, ale přijdou sem, protože právě tady jim Johan zmizel. Naštěstí jim zmizí se všemi důležitými stopami a bohužel i s jednou ředitelkou.

Alexijev má určitě pravdu, bude to píchnutí do hnízda sršňů! Jenže nemáme jiné východisko. Možná bude skutečně lepší začít od Hrdinové, pokračovat Michalem a brát je po pořádku rovnou z domovů. Nemáte někde adresy rodičů, paní ředitelko? Nemůžete nám z nich vybrat, které bychom měli oběhat? Nevíme, co všechno Luboš Johanovi nabonzoval, ale co hrozilo vám, hrozí možná i jim. Ustupujeme, ale snažíme se aspoň minimalizovat ztráty! Pomůžete nám je zachránit?«

»Přesvědčili jste mě,« přikývla. »Mám ty adresy a pomohu vám. Možná mám proti vám jednu výhodu, znám nejen vaše spolužáky, ale i rodiče. Ne všechny, jen ty, kdo se zajímají o své děti a chodí se na ně ptát, ale ti by vás jistě zajímali nejvíc, ne?«

Otočila se stranou, otevřela starou skříň a vytáhla šedivý kancelářský šanon.

»Tady jsou,« zvedla jej do výšky. »Všichni žáci školy, jejich rodiče i adresy.«

Hluk na školních chodbách zesílil a zdálo se, že se přibližuje. Každou chvíli sem někdo vkročí školník, učitelé, nebo žáci. Museli spěchat.

»Pojďte s námi!« podal Olda ruku ředitelce – přímo před velikým modrým oválem.

Na druhé straně byl krásný zelený les.

Zastánce

Alexijev si zprávu od Jarči, Máni a Oldy vyslechl se zamračenou tváří.

»Kde máte tu vaši ředitelku?« zeptal se jich suše, když skončili.

»Zabydluje se,« opáčil Olda. »Šesté patro, byt šest set padesát osm. Dostali jsme sem kromě ní a jejího manžela také rodinu její dcery.«

»Uvědomujete si, že je to vyhlášení války d'áblům? A že na to nemáme?«

»A to máme nechat ty lidi vraždit?« opáčil Olda. »Faustová by to zaručeně odnesla.«

Alexijev chvíli váhal. Ti tři se na něho nedívali vůbec provinile. A navíc si zřejmě dobře uvědomovali všechny nepříjemné dopady, které možná vyvolali.

»Dobře, zachránili jste ji. Ale aby to nebylo za cenu ohrožení našich poboček na Zemi! Co když se tam zítra nebo pozítří odpálí sebevrah omotaný semtexem? Nebo nákladní auto naložené trhavinami! To také může způsobit příšerný masakr mezi pacienty,« namítl Alexijev.

»Budeme je muset lépe zajistit,« přikývl Olda. »Vítek vymyslí lepší zábrany, přepážky oddělí šikmými ocelovými stěnami, aby výbuch u jedné neohrozil nikoho u ostatních. Ostatně si myslím, že je nejvyšší čas přesunout pobočky na bezpečnější místa ve městě.auta by se k nim neměla dostat vůbec, měli bychom postavit dostatečné zábrany v bezpečné vzdálenosti od kanceláří.«

»Představujete si to jako Hurvínek válku!« vyčetl jim.

»Nepředstavujeme,« stál si na svém Olda. »Bísíája věděla o hrozícím konfliktu s d'ábly, ale netušila, že nás bude tolik. Jeden člověk může ustoupit snadno, ale skupina jako je naše má ústup obtížnější. Můžeme se aspoň nějakou dobu spolehnout na opevnění poboček, i když ani to není stoprocentní.«

»Můžeme pobočky zrušit úplně a přijímat pacienty pomocí telefonu,« navrhla Jarča.

»To bych rozhodně nedělal,« zavrtěl hlavou Olda. »Jak bys to chtěla dělat? Dohadovat si návštěvy přímo u pacientů? Nebo si je zvat na schůzky telefonem?«

»Třeba!« pokrčila rameny Jarča.

»To by šlo, kdyby d'ábly nenapadlo telefony odposlouchávat. Pak nám pacienty před nosem seberou nebo zabijí, případně se na místo domluvené schůzky dostaví v přesile.«

»Odposlouchávání telefonů není tak jednoduché!« durdila se Jarča.

»Naopak!« zastal se Oldy Alexijev. »Odposlouchávání je to nejjednodušší! Postačí na to jeden věrný služebník zaměstnaný na policejním odposlechu.«

»A ty si myslíš, že tam nějakého mají?« zamračila se Jarča.

»Spíš bych se divil, kdyby neměli,« opáčil Alexijev. »Ba ne, jakmile d'áblové zjistí, že jsme se jim postavili na odpor, můžeme čekat všechno zlo světa včetně bombardování měst.«

»No to snad ne!« vybuchla nesouhlasně Jarča.

»I to bych čekal,« řekl Alexijev. »Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde!«

»Na to pozor!« vyskočil Čert, dosud klidně ležící stranou. »Nech těch rasistických řečí!«

»Klid, Čerte, to byl jeden ze starých, překonaných slovních obrátů!« chlácholil ho Olda.

»Proč ho tedy používá, když je starý a překonaný?« vrčel pes.

»To je jen takové vyjádření,« vysvětloval mu Olda. »Znamená to, že si někdo vždycky pro své zlo najde omluvu i nástroj. Člověk i pes to ale mohou odnést úplně stejně.«

»Byl bych pro jinou rovnoprávnost,« vrčel Čert neochotně. »Aby se žádná hůl nenašla.«

»O hůl teď nejde,« mávl rukou Olda. »Jde o všechno zlo světa včetně bombardování.«

»Toho bych se nebál,« přidal se do hovoru dosud mlčky poslouchající Pepěk. »Ďáblové si na nic takového netroufnou.«

»Á – další Hurvínek!« povzdychl si Alexijev. »Co tě vede k takovému optimismu?«

»Vy nečtete noviny, že?« podal Pepča Alexijevovi včerejší pražské noviny.

»Co tam má být?« podíval se na něho pobaveně Alexijev.

»Největší mocnosti světa se dohodly na vzájemných ústupcích!« ukázal mu Pepča velký titulek a začal číst článek pod ním: »Podle nikým neočekávané dohody mezi mocnostmi opustí Rusko konečně po letech okupace Čečnu, Číňané vyklidí Tibet a Američané stáhnou všechny své vojáky z celého světa!«

»To je sice krásné gesto, ale jakou má souvislost s námi?« pokrčil Alexijev rameny.

»Můžeme jim přidat další podmínku, aby naše pozemské kanceláře nechali na pokoji!« řekl Pepča se samozřejmou vážností.

»A oni pokývají hlavami a říkají: Jistě, pane Pepíčku!« vyprskla Jarča.

»Vždyť vy vůbec nic nevíte!« vzdychl si Pepča. »Chcete něco vidět?«

Když přikývli, Pepča začal telepaticky vzpomínat... průlet nízko nad neopakovatelným starobyklým Kremlem... okno ve výšce... luxusní kufřík, pokládáný na ještě luxusnější stůl...

»V tom kufříku byla hlavice atomové bomby,« ukončil rázně svou reminiscenci. »Proto Rusové tak ochotně vyklízejí Čečnu a Číňané Tibet. Dal jsem do těch kufříků na správná místa celkem šest plutoniových bomb. Že měly stoprocentní úspěch, vidíte tady na tom článku.«

»Ty?« vytřeštil na něho oči Alexijev. A možná vypadal ze všech nejméně ohromeně.

»Já!« řekl Pepča. »Všichni jste se zaměřili na léčení lidí. Dobrá! Vítek na techniku, taky dobře. Já jsem si ale řekl, že bez spravedlnosti nemá svět naději! Těch šest atomových hlavice jsem sebral ve třech skladištích. V jednom byly hned čtyři, hodně mi to usnadnili. Stačilo pak napsat příslušné dopisy a uložit na správná místa. Dopisy mi psaly děti jako jsem já. Čínštinu bych určitě nezvládl, ale ten malý Číňánek byl nejochotnější.«

»Počkej!« zarazil ho Alexijev a nervózně si přešel rukou přes obličej. »Chceš nám snad namluvit, že je to tvoje dílo? Aby desetiletý kluk donutil ustoupit tři největší mocnosti světa?«

»A kdo z vás mi s tím pomohl? vybuchl Pepča. »Nerozhněvejme si chudáčky d'áblíčky, mohli by se mstít! Kdyby bylo po vašem, budeme všichni trpělivě léčit lidi a nevadilo by nám, že je jinde střílejí po stovkách! Jen Jarča se na Zemi vzchopila, když jí začali zabíjet lidi před očima, ale kolik nespravedlnosti se ve světě dnes a denně děje, to nikoho tady nezajímalo!«

»Nemáme na to!« bránil se Alexijev.

»A není vám aspoň trochu hanba, když desetiletý kluk zastavil tři největší velmoci světa, aby se stáhly z okupovaných území?« popíchl ho Pepča.

»Poslyš, ty na tom vážně trváš, že jsi to udělal ty?« nechápal to pořád Alexijev.

»Jo!« řekl Pepča stručně, ale pevně.

»Tomu přece nemůže nikdo uvěřit!« opáčil Alexijev. »To nemůže být záležitost jednoho kluka, ke všemu sotva desetiletého!«

»A kdo z vás mi tedy pomáhal?« usmál se opět s převahou Pepča.

Všichni se podívali na sebe. Nechápal to ale nikdo.

»Jedině že by...« napadlo konečně Oldu. »Oni už jsou tady?« vyhrkl dychtivě.

»Kdo?« usmál se Pepča. »Myslíš Ogdury? Kdepak! Ti se tu neobjevili a nebyť Bísíáji, do dneška bychom je považovali za pohádku pro děti.«

»Jak jsi to ale mohl dokázat?« dorážel Olda na Pepču.

»Když budeš používat neviditelnost intenzívně, přestane tě vyčerpávat,« začal mu Pepča ochotně vysvětlovat. »Vydržíš déle a ani tě to moc nezatíží. A létat i s kufříky plnými plutonia je přece také snadné! Kufříky jsem si na to přivezl z našich zdejších zásob.«

»No jo, ale neříkej, že sis to zamířil přímo do nejtajnějších armádních skladů, nabral si tam atomových bomb, co hrdlo ráčilo... to je přece nesmysl! Jak bys mohl vědět, kam máš jít?«

»Zamířil jsem si to přímo do nejtajnějších armádních skladů,« usmál se Pepča.

»Pobral jsem šest atomových hlavic a odnesl si je v batohu, samozřejmě po jedné.«

»Prosím tě, nevykládej nám takové pohádky!« vybuchl Olda. »Jak jsi o nich věděl? A to ani nebyly hlídané? On si tam může kdekdo vzít atomovou bombu, komu se zachce?«

»Tak pozor!« zvedl prst Pepča. »To nejsou pohádky! Rusko už začalo stahovat z Čečny vojáky a máš vidět, jak spěchají, aby to stihli! Netvrdím, že ty atomové bomby nebyly hlídané. Byly, a dobře, ale stráže nemohly uhlídat něco vznášejícího se a navíc neviditelného. Jediné, co mi asi neuvěříte, je jak jsem se dozvěděl, kam jít. Ale uvěřit mi to musíte, je to pravda.«

»Jak ses to tedy dozvěděl?« vyjela si na Pepču i Jarča.

»Vnuknutím, Jarmilko, vnuknutím!« odrazil ji s podivným úsměvem.

»A tomu máme věřit?« spráskla Jarča ruce.

»Budete muset!« ujistil ji Pepča. »Prostě jsem měl takové vnuknutí: vypravit se někam nazdařbůh teleportem a řádně se tam rozhlédnout. Tam, co jsem vystoupil,

byly na Zemi velké sklady. Hlídané byly dobře, ale ne proti neviditelným. Nebudeš mi to věřit, ale už v prvním byly čtyři atomové hlavice, jen je hodit do batohu a odnést...«

»A ty jsi měl jako náhodou na zádech batoh...« ironizovala hned Jarča.

»Ne, proč?« podivil se Pepča. »Pro batoh jsem se klid'ánko vrátil. Málem bych je vzal všechny najednou, ale naštěstí byly těžké, radši jsem je tahal po jedné. Co kdyby jim velká blízkost vadila?«

»A pak jsi je dal na stůl zrovna těm největším potentátům...« vrtěl hlavou Olda.

»A komu jinému?« uculoval se Pepča. »Kdo jiný dokáže do měsíce zastavit všechny ty špinavé války, než úplně nejvyšší potentáti?«

»A co takhle třeba generálové?« nadhodila Máňa.

»Trefila!« zajásal Pepča. »Tři velmoci, šest bomb. Tři přišly na stůl nejvyšších zvířat, tři do tajných bunkrů válečných štábů, aby si trochu překvapení a strachu užili i vyšší generálové a nehráli si lacino na hrdiny. Myslím, že se na ústupu dohodli naprosto jednomyslně.«

»A ty ses náhlým vnuknutím ocitl přímo v tajných štábech... no to snad ne!« řekl Olda.

»Já jsem říkal, že mi to neuvěříte!« povzdychl si Pepča trochu kňouravě. »Chápu vás, vypadá to divoce, ale je to čistá pravda! Začalo to tím, že jsem se pohádal se svým vlastním svědomím. A pak už to šlo samo sebou!«

»Proč ses hádal se svým svědomím?« vyjel na něho Olda.

»Protože... jsem na to šel špatně,« přiznal Pepča.

Musel všem přiznat, jak mu Sulami vyčetla, že je andělem smrti nějak moc rád... že se tím neliší od těch, které zahubil... a vlastně celou svoji cestu po stopách Jarči.

»Panebože!« zaúpěl Alexijev, když Pepča skončil. »Tři vraždy mu nestačily!«

»Dyť říkám, že jsem na to šel špatně!« upřímně svých činů litoval Pepča. »Dneska bych to udělal úplně jinak!«

»Jak?« pozastavil se nad tím Alexijev.

»Patříčně bych si podal ředitele Hrocha!« řekl Pepča. »Ten měl zařídit, aby se v děcáku nešíkanovalo! A taky ostatní, hlavně Šlajnsu, Matěnovou a Koňskou hlavu! Buď aby se trochu víc starali, o co se mají starat, nebo aby šli od toho a uvolnili místo schopnějším!«

»V tom máš možná trochu pravdy,« přiznal mu Alexijev. »Ale neříkej mi, že tě tvoje vlastní svědomí tak podrobně informovalo o tom, kde se nacházejí skladiště atomových hlavic a tajné štábní bunkry!«

»Ale ona je to pravda!« trval na svém Pepča.

»Jaká pravda?« nedal se Alexijev. »Je to tak neuvěřitelné, že to pravda být ani nemůže!«

»Může!« zastal se najednou Pepči Olda.

»Počkej!« zarazil se Alexijev a podíval se nevěřicně na Oldu. »Ty tomu věříš?«

»Věřím,« přikývl vážně Olda. »A mám proč!«

»Věříš mu, že mu nějaké jeho vlastní svědomí nakukalo přesnou polohu tajných bunkrů, kde předtím v životě nemohl být ani ve snu?«

»Věřím,« pokračoval Olda přísně. »Mně to totiž došlo. Jen si nemyslím, že si to Pepča sám správně uvědomuje.«

Vypadal přitom hrozně vážně, až se na něho všichni podívali.

»Co si neuvědomuju?« podíval se na něho Pepča vyčítavě.

»Myslíš, že ses hádal se svým svědomím?« snažil se kamaráda zviklat Olda.

»S kým tedy?« bránil se Pepča.

»Nejdřív se zeptám Čerta,« otočil se stranou Olda. »Poslyš psisko, nemáš v tom packy?«

»Na kožíšky mých štěnat, nemám!« ňafal Čert. »A v čem bych měl mít packy?«

»Víš aspoň, o čem mluvím?« udeřil na něho Olda.

»Nevím,« přiznal ihned pes. »Ale packy v ničem nemám. Packy mám přece tady!«

»Pak je mi to jasné,« řekl Olda. »Oba mají pravdu. Čert za nic nemůže a Pepča se dostal do nejtajnějších míst našeho starého světa, kde patřičně vystrašil největší světové velmoci. Jen si to sám neumí správně vysvětlit.«

»A ty to vysvětlit umíš?« obrátil se na něho zasmušile Alexijev, očividně rozmrzelý, že Olda zase ví více než všichni kolem něho.

»Jen tak hádám,« přiznal Olda. »Vím o naprosto přesném vysvětlení, zapadalo by do sebe jako švýcarské hodinky... a Pepča by měl pravdu, už bychom se nemuseli d'áblů skoro vůbec obávat.«

»Co je to za vysvětlení?« vyhrkla zmateně Marie.

»Kdo je neviditelný už z podstaty?« zeptal se jí Olda. »Kdo dokáže proniknout lidem až do myšlenek? Kdo může být na více místech najednou?«

»Myslíš Přítele andělů?« trochu se rozjasnila Marie.

»Jo!« řekl lakonicky Olda. »A protože ho Čert nepřivolával, musel tu být celou dobu.«

»Myslíš, že je tady s námi?« nedůvěřivě a trochu bázlivě se přidala s otázkou Jarča.

»S námi,« ujistil ji Olda. »Na Zemi i tady, jak dokazuje i to Pepčovo dohadování s jeho svědomím. To nebylo jeho vlastní svědomí, to byl Přítel!«

»Ale proč by to tak dělal?« nechápala Marie. »Proč by nás nechal plácet se v tom tak dlouho samotné v marné snaze udržet na Zemi kliniku a zdejší osadu... vždyť to mohl vyřídit jedním lusknutím prsty, tedy jestli nějaké prsty zrovna má...«

»Možná právě proto,« uvažoval napjatě Olda. »Mohl by to vyřídit lusknutím prsty, ale právě proto to neudělá. Nechá nás poctivě to vymyslet a udělat samotné. Jen když už je to nad naše síly, trochu nás popostrčí. Dokáže vnuknutím poslat jednoho desetiletého kluka přímo do tajných štábů, aby rázem ukončil tři vleklé války. Děkujeme ti, Příteli!«

»Myslíš, že je právě teď někde poblíž?« rozhlédla se rychle Jarča. »Že nás sleduje?«

»Možné to je,« přikývl Olda. »Anebo není, vím já, co právě dělá? Nevím. Vím, že může být na více místech současně, ale nejsem si jistý, jestli může být úplně všude.«

»Proč by nemohl být všude?« zamračila se Marie.

»Protože nejprve napravil všechny tři Prskavcovy z Ameriky, ale pak je nechal zbytečně zahynout při havárii,« uvažoval Olda. »Taky se mi zdá, že na Zemi nebyl pár tisíc let a zavítal sem až při hledání Bísíáji. A už to, že ji musel hledat, ukazuje, že není všude. Ale řekl bych, že se s Bísíájou do světa Ogdurů nevrátil, přinejmenším ne celý. Část ho zůstala tady a podle Pepčových vnuknutí, které ho dostaly do nejtajnějších míst světových velmocí, nezahálí.«

»A on už nám teď bude pomáhat, nebo nás v tom zase nechá?« hádala Jarča.

»Spíš bych řekl, že nás v tom zase nechá,« uvažoval Olda střízlivěji. »Naše problémy si musíme řešit sami, nebude nám je pořád usnadňovat a vodit nás za ručičku. Ale přece jen mám radost. Nejsme proti ďáblům sami. To bylo tak bezvýhodné, že mě to taky ničilo. Tohle je o pořádný stupínek veselejší.«

»Myslíš, že by se dal v případě nouze přivolat?« zajímal se Alexijev.

»Možná,« přikývl Olda. »Třeba ani nepotřebujeme Čerta, když je Přítel tady. Ale nesmíš se na to moc spoléhat. On zasáhne jen když sám chce a jen když to má nějaký význam.«

»Ale proč se mi ani neukázal?« nesouhlasil Pepča.

»Musí se ukazovat?« usmál se Olda. »Možná to dělá jen výjimečně. Kdoví, jakou kliku jsem měl, vidět ho na vlastní oči. Když se chce někomu zjevit, musí vytvořit nějakou podobu. Je mu přitom jedno jakou. Možná to vysvětluje, proč staří Egypťané uctívali kočky a ptáky, ale také, proč měly pozdější národy zakázáno zobrazovat ho.«

»Ať je to jak chce,« přidala se k Oldovi nadšeně Máňa, »nejspíš je někde nablízku. Přece jen je to pro nás povzbuzující.«

»Dobře, ale teď vážně,« přešel do střízlivějšího tónu i Alexijev. »Jestli je to tak, a zdá se mi to pravděpodobné, máme tu někde zastánce, ale spoléhat na něho nesmíme. Měli bychom udělat aspoň opatření, o kterých zpočátku uvažoval Olda. Vylepšit přepážky, aby ochránily lidi před teroristy. Možná přemístit naše pobočky na bezpečnější místa. V Sibérii se budeme muset starat už o dva zajatce, ani nevím, který je nebezpečnější. Jestli jsem to dobře pochopil, Mrzout může telepaticky ovládnout roboty a otočit je proti nám, takže ho nemůžeme vzít ani na ostrovy, kde držíme pomocníky ďáblů. Ďábel je nejnebezpečnější, ale nechat oba v Sibérii by asi bylo kruté.«

»Především sem vezmeme Hrdinovou a spolužáky,« řekl Olda. »Ďáblům bych nevěřil ani pozdrav. Ta díra nad stolem Faustky je příšerná i v betonu, natož když si ji představíš skrz lidské tělo.«

»Dobře, vezměte je sem,« rozhodl Alexijev. »Práci jim najdeme, nudit se nebudou. Vítek mi právě slíbil úpravy přepážek, rozjedeme to.«

»Ať Přítel vidí, že taky něco dokážeme!« přidal se Pepča.

»Jdeme na to, mládeži!« usmála se Máňa.

© Praha 2004

Obsah

Probuzení.....	2
František.....	13
Medici.....	22
Čip.....	34
Není domov jako domov.....	43
Nečekaný zvrát.....	58
Schůzka s ďáblem.....	65
Únoscí.....	82
Vyvrhel.....	94
Výměnný obchod.....	114
Ďábelský úder.....	127
Černí andělé.....	133
Přírůstek.....	146
Cilka.....	159
Protitah.....	167
Bráška.....	180
Čertovo svědectví.....	189
Posily.....	204
Kazatelé.....	215
Zajatci.....	229
Ultimatum.....	247
Andělský svět.....	257
Nová taktika.....	265
Nálet.....	274
Bestie.....	284
Zpívající náušnice.....	298
Anděl smrti.....	315
Výlet do deště.....	326
Odborný posudek.....	334
Výlet do tmy.....	346
Stín katastrofy.....	358
Hrozba.....	371
Návraty.....	376
Zastánce.....	393
Obsah.....	399